Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

---

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 1 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 3. Januar 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Else: Han er aldeles vanvittig forelsket i mit Haar. I Gaar kyssede han det vist tyve Gange!
Ilse: Naa. Saa Du det gennem Nøglehullet?

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

Køb RAVNEN

Køb Alfa Margarine

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

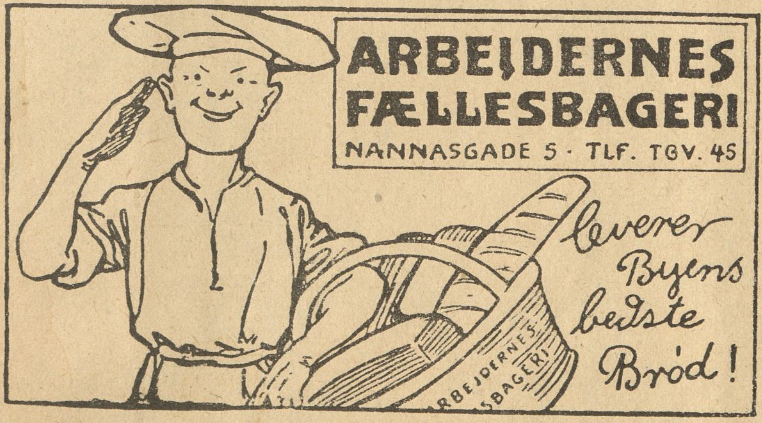

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskære & Sy-Kursus
Tilskæring af
Dame og Herre
garderobe,
Sy-Kursus f. Kjoler
Spadseredragter og
Underbeklædning.
Prospekt sendes.
Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4697

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning
for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco
Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

Avertér i „RAVNEN“.

Bring os Freden!

Spaadomme for 1918

efter de bedste Mønstre — kan med fornøden Hæshed og Uhygge i Stemmen synges paa Melodien:

›Kejseren af Kinesiens Land‹.

Sidste Vers synges først, derefter næstsidste, saa 3die, 2det og til sidst første Vers — hvis man gider, begynder man saa atter paa 2det Vers, derefter 3die o. s. v. Har man god Tid eller Gæster, man paa en pæn Maade vil minde om, at nu er det paa Tide at komme hjem, synger man derefter først første Halvdel af sidste Vers og derefter sidste Halvdel af første Vers o. s. v. — det kan varieres i det uendelige. Disse Eksperimenter er ogsaa et udmærket Middel mod Søvnløshed. (NB. Det tilraades dog, af Hensyn til ens bedre Halvdels eventuelle Anfald af Raseri, først omhyggeligt at fastsurre alt Løsøre, som f. Eks. Servantestel, Væggeure, Haarbørster, Smaabørn o. lign.).

1. Vers

Aaret der kommer — kære Børn,
Visen her er en Sprække i Dør'n,
og har I Mod, I for en Slik
Adgang faar til et hurtigt Kik:
— Aaret Nittenhundredogatten
kræver som Rim desværre Skatten,
:|: og hvis paa Spaakunst jeg mig forstaar,
Aaret vil blive et Skattens Aar! :|:

2. Vers

Høk'ren vil jamre, Værten flaa,
›Hønen‹ igen begynde at gaa.
Toget, der gik i Forfjor fra Vraa,
vil sidst paa Sommeren Glostrup naa.
Fjerde September en Trone vakler,
i Rødby laver en Kone Spektakler;
:|: Kongen af Manahihi vil dø,
otte Jomfruer gaa i Frø. :|:

3. Vers

Pinsedag vil der falde Sne,
Stæren i Februar la' sig se,
Storken den tolvte Marts vi har
— min Kærest den venter i Februar.
Fanden i Maj en Stormand henter;
›Ravnen‹ faar Masser af Abonnenter
:|: Nordentoft mister den ene, han har,
allerede i Januar. :|:

4. Vers

Danmark en større Digter vil faa,
desforuden en hel Del smaa;
Modefarven iaar bli'r gul,
›Rasmines Bryllup‹ vil gaa til Jul.
Jordskælv der bliver paa Ceylon og Sprogø,
en mægtig Skat vil findes paa Bogø.
:|: En gammel Kone paa firs faar smaa,
tredvte April vil Verden forgaa :|:

5. Vers

Sjette Maj springer Bøgen ud,
saa bli'r det galt med det sjette Bud,
en scenisk Kunstner vil blive skilt
(sin nye Kone han har bestilt);
tredje Juni bli'r særlig mærkværdig:
da er vor Kornbeholdning færdig
:|: saa bli'r vi sat paa Græs efter Tur,
det blir s'gu ingen grinagtig Kur! :|:

Per Bonde.

Højst sandsynligt!

I et københavnsk Hjem sad forleden en ung Dame, som lige var kommen fra Amerika, og fortalte om Livet derovre og om en modig Veninde, hun havde truffet i New York. — De kan tænke Dem, fortalte hun, at da Miss Annie sent om Aftenen kom op paa sit Værelse, opdagede hun, at en Tyv var krøbet ind under hendes Seng. Men hun hverken skreg op eller lod Tyven mærke, at hun havde opdaget ham. Men hvad gjorde hun?

Hun listede sig paa Taaspidserne ned paa Gaden og fik fat paa en Betjent.

Det havde vist ingen Københavnerinde gjort hende efter.

— Det sidste ikke, sagde En i Selskabet.

— Det sidste? spurgte Damen uforstaaende.

— Ja, . . faaet fat i en Betjent!

„Kollegiale Karikaturer".

Tegning af Skuespiller Erik Lassen

ODA NIELSEN.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen.

„Ravnen"s Julekonkurrence!

Paa et Par Dage var »Ravnen«s Julenummer spredt over hele Landet og de 25,000 Eksemplarer i gode Hænder. Men allerede et Par Timer efter at Numret var komne i Handelen, begyndte Løsningerne paa dette Aars store Konkurrence at strømme ind, for ved den fastsatte Frist at fylde en stor Sæk paa ca. 50 Pund — langt den største Tilslutning, vi nogensinde har kunnet glæde os til! De fleste gættede rigtigt: Landene var **F**rankrig, **R**usland, **E**ngland og Tyskland med **D**, hvilket gav Ordet, **FRED**, og under megen Spænding foretog den forenede Redaktion og Ekspedition Lodtrækningen der gav følgnde Resultat:

6 Hektoliter Kokes:
Hansine Heinrich, Ole Jørgensensgade 6, [2].

En stor fed Julegaas til 25 Kr.:
Hans Kristian Hansen, Ryesgade 85, A, [4].

En SVENSK Tikroneseddel:
Bodil Jensen (Formand *A. Jensen*) Hundested.

Et Blomsterbord:
Laura Katrine Larsen, Kongedybets Alle 23, [1].

Frikort til Zoologisk Have:
Anna Johansen, Ny Lægeforen. Boliger V., Nr. 2.
Jens Edv. Jensen, Østrigsgade 2, [1].
Jens P. Nielsen, Tyrolsgade 9, St.
Hedvig Petersen, Frederikssundsvej 49, St.
L. Heitmann, N.-Frihavnsgade 99, St.
Chr. Jensen, Forhaabningsholms Alle 17, E. St.
J. P. Jørgensen, Enigheds Alle 33.
Rigmor Berthelsen, Willemoesgade 51.
Siegfred Olsen, St. Poulsgade 12, St.
Erna Hansen, Istedgade 83 (Smørforretningen).

Originaltegninger:
Sven Telenius, Helsingborg.
Henry Jensen, Hundested.
V. Østrup, Vestergade 81, Aarhus.
Carl Chr. Birk, Købmagergade 3, Fredericia.
Ole Olsen, Gl. Holmstrup, Slagelse.
Agnes Harbøll, Slotsgade 29 A, [4].
Aage Fette, Arnesvej 19.
P. Simonsen, Hundested.
Marie Jensen, Prinsessegade 71 B, [3].
Jacob Jensen, Munkesøgade, Kallundborg.
Jens Lüchow, Samsøvej 3.
Peter Worm, Falstergade 51, Aarhus.
Henry Jensen, Jægersborggade 45, [4].

Friabonnement paa „Ravnen":
Chr. Jensen, Odinsvej 22, Middelfart.
Einer Rasmussen, Enggade 12, Vejle.
A. F. Petersen, Enigheds Alle 10, Kastrup.
Mary Hansen, Baldersgade 61, [2].
J. C. Larsen, Enghavevej 206, [2].

Avismapper:
Frederik Henriksen, Viborggade 73, [2].
J. Nielsen, Vestergade 11, [2], Randers.
Chr. Rasmussen, Kildeværldsgade 26, St.

Naar disse Linjer læses, har alle Vinderne forlængst modtaget deres Gevinst — vi har kun tilbage at takke de mange tusinde Deltagere, der desværre ikke alle kunde faa Præmie. De Læsere, som intet vandt, skal vi yde Trøst ved Hjælp af en *Række brillante »Ravne«* i 1918.

»Ravnen«s Redaktion.

Hvad der er opfundet i 1917.

Mel: Hvis De kender Kærlighedens Flamme.

Kære Læser, jeg vil nu fortælle,
hvad det gamle Aar, har fundet paa;
der er nemlig sælsomt Nyt at mælde,
Ting, man næsten ikke kan forstaa.
Lov mig nu, De ej vil Næsen rynke
med et Smil til ham, Opfinderen,
som fundet har det Skib, der ej kan synke,
sig mig, kære, kan De osse stikke den?

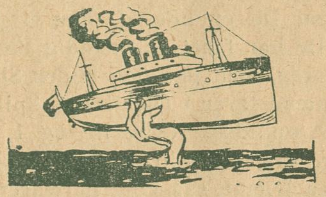

Spiritus, man ikke bliver fuld a',
blev opfundet i det svundne Aar.
Carbidlamper, som man faldt omkuld a',
ogsaa med paa Nyhedslisten staar.
Her af *Krigens Nyt* De kun skal gense
en Opfindelse, som gaar igen:
Granater, som fremkalder hæftig Hjemve —
sig mig, kære, kan De osse stikke den?

Man har fundet paa at lave Klæder
af Papir, og det er jo en Svir.
Vi er mange, som nu gaar og glæder
os til at man lave kan — Papir!
En Opfindelse, De ej kan stikke,
kaldes kan: »*To be or not to be*:«
En Diplomat, som *er* — og som er *ikke*,
den kan man i Byen her faa at se!

Men, ok! Biler, som la'r væ'r at stænke,
har man ikke hittet, det er klart!
Lok'motiver, der formaar at tænke,
de er derimod saa smaat i Fart!
En Opfindelse, der har min Higen,
og er ventet i de tusind Hjem:
er den: Vil nu de holde op med Krigen?
Ak, ja, bare snart *det* vilde stikke dem!

Jørgen Grønsvær.

I det yderste Øjeblik — !

Fred Hellington blev greben af Medlidenhed. Han gik hen til Børsmatadoren og slog ham let paa Skulderen.

— Se saa, Hr. Bergius, sagde han opmuntrende. Vær nu en Mand og lad os høre Deres Historie til Ende. Det skulde være mærkeligt, om vi ikke kunde hjælpe Dem ud af denne Klemme, hvis De fortalte os alt, hvad De ved. Og naar De er ude af den, vil De hurtigt rette Ryggen igen. De har faaet en grundig Blodtapning, som har gjort Dem svag, men paa den anden Side er der ingen, der som Børsmænd lever i Øjeblikket. Spillelysten driver jer. Gaar alt vel, ophidses Nerverne, og I overvurderer jeres egne Evner. Gaar det galt, synker I sammen. Har De endnu noget paa Hjerte, saa kom bare frem med det, før vi skrider til Handling.

Bankieren rettede sig langsomt op. Han bøjede sig træt mod Lænestolens Armstød og hvilede Hovedet i Haanden.

— Tilgiv mig, Hr. Hellington, svarede han. Jeg har vist opført mig som en Nar. Men hvis De selv havde gjennemgaaet alt, hvad jeg har gennemgaaet de sidste Maaneder, vilde De sikkert kunne forstaa, hvordan det føles. Man maa holde sig rank, skønt ens Nerver er oprevne. Man maa vise et roligt og elskværdigt Ansigt, skønt man har som glødende Jærn i Kroppen, og Jorden brænder under ens Fødder. Jeg sagde for lidt siden, at jeg vilde give Halvdelen af min Formue, hvis det ikke var sandt, at Linda var skyldig. De maa gerne le, mine Herrer, det gør ikke noget. Jeg mente blot, at hvis jeg havde haft min Formue i Behold, vilde jeg gerne have ofret Halvdelen eller endnu mere, bare jeg havde vidst, at hun ikke var indblandet i denne modbydelige Affære. Thi jeg holder virkelig af hende endnu.

Hans Tonefald lød saa ægte, at min Ven mod sin Vilje blev rørt.

— Nuvel, svarede han, fortæl blot videre, saa kan vi maaske finde et Lysglimt i dette Mørke.

Hr. Bergius rystede sørgmodigt paa Hovedet.

— Jeg vilde ønske, at det var muligt, sagde han med hæs Stemme, men jeg frygter for, at det ikke lader sig gøre . . .

— De sagde for lidt siden noget om, at man havde gjort Attentat mod Deres Liv, fortsatte min Ven taalmodigt.

— Ja, det er sandt.

— Det glæder mig.

Bankieren saa forbavset op.

— Glæder det Dem?

— Ja, thi derigennem haaber vi, at kunne faa fat i Slynglerne. Alle de Manipulationer, som De lige har omtalt, har alle moralsk set, været saa regelrette Skurkestreger som nogle i Verden, men Lovens og Moralens Grænser falder desværre ikke ofte sammen. Men kunde vi bare gribe dem i en virkelig Ulovlighed, og tilmed noget saa groft som en Trudsel paa Livet, saa kunde vi, Hr. Bergius, kun være glade.

Den stakkels forfulgte Mand smilede vemodigt.

— De gør i det mindste alt, hvad De kan for at blæse nyt Liv i en stakkels Fyr, sagde han. Nuvel, jeg vil ikke være utaknemlig. Jeg vil tage mig sammen og fortsætte.

— Godt. Jeg er virkelig nysgerrig.

— Som sagt, mener Slynglerne vel nu, at de har mig omringet fra alle Sider, fortsatte Bankieren, og at de nu kan tilintetgøre mig fuldstændigt.

I Fredags for tre Uger siden modtog jeg følgende Brev. Han tav og trak tre Konvolutter op af Lommen. De var alle af samme Størrelse og Udseende, og Adressen paa dem alle tre var skrevet paa Maskine.

— Det begyndte med dette her, fortsatte han, idet han lagde det ene frem for os paa Bordet.

— Vær saa god at læse det. Det taler bedst for sig selv.

Fred Hellington trak et Stykke sammenlagt hvidt Papir op af Konvolutten. Medens han foldede det ud, saa jeg, at ogsaa Brevet var maskinskrevet. Meddelelsen var ganske kort. Det lød i sin veltalende Ordknaphed saaledes:

Hr. Bankier John Bergius.

Hvis Deres Liv er Dem kært, indled da Forhandlinger. *Det gælder Deres Datter.* Venter i Morgen Fredag, naar Klokken slaar 12. Som Tegn paa, at De er villig: tænd da Lampen i Vinduet i Deres Forretningskontor. Intet Forræderi, hvis De ønsker at leve videre. De bliver bevogtet. Hvis De tror, at vi spøger, saa husk

Midnatklokkens sidste Slag.

Fred Hellington saa' hurtigt op.

— Hvad er Meningen med dette? spurgte han.

— Aa, den synes jeg er temmelig tydelig, svarede Bankieren bittert.

— Jeg mener: hvorledes kan De være saa overbevist om, at dette Brev er kommet fra den Mand, som har villet ruinere Dem.

— Staar der ikke først og fremmest, at det gælder min Datter?

— Jo, og netop det synes jeg er mærkeligt.

— Og hvorfor det?

— Ganske simpelt af den Grund, at hvis den ærede Hr. Millford havde villet parlamentere om den Sag, havde han ikke behøvet at gaa ad saadanne Krogveje.

— Aa, De kender ikke den Mand. Han er i Stand til alt.

Fred Hellington hørte opmærksomt paa den stakkels Bankiers Forklaring, men jeg saa' af Udtrykket i hans Ansigt, at han ikke følte sig overbevist.

— Naar modtog De dette Brev? spurgte han derpaa.

— I Dag for tre Uger siden.

— Vi har Fredag i Dag. Det var altsaa samme Dag som Mødet skulde finde Sted?

— Ja.

— Kom det sammen med Forretningsbrevene.

— Ja.

Har De nogen Anelse om, hvad der menes med det mystiske Ord »*Midnatsklokkens sidste Slag*?«

— Ja, det er netop et nyt Bevis for, at Brevet er fra Millford.

— Vær saa god at forklare Dem.

— Sagen er ganske simpelt den, at det er et Udtryk, hentet fra mit eget hemmelige *Chiffersprog*, som det øjensynlig er lykkedes denne Slyngel at lære at kende. Midnatsklokkens sidste Slag betyder: *overhængende Fare*, at man skal handle hurtigt, at ens Velfærd staar paa Spil. Nu kan De vel bedre forstaa det djævelske raffinerede i denne Intrige?

— De værdigede naturligvis ikke Slynglen noget Svar?

— Nej, hvor kan De tro, at jeg vilde unde ham denne Triumf!

— Hm. Lad mig saa se det andet. Naar kom det?

— Lige paa samme Dag, en Uge efter.

Hellington undersøgte ogsaa omhyggeligt denne Konvolut, før han trak Brevet frem.

— Ikke meget oplysende. Nu faar vi se, om Indholdet siger mere, sagde han, idet han foldede Brevet ud.

Denne Meddelelse var kortere. Vi læste følgende:

›Hr. Bankier John Bergius.

De trodser. Tag Dem iagt. Tænd Lampen i Morgen, Fredag.

Midnatsklokkens sidste Slag.

Min Ven puttede Brevet tilbage i Konvolutten.

— Og saa Nummer 3, sagde han, alle gode Tings Tal. Det er kommet i Dag, ser jeg.

— Bankieren nikkede.

— Godt, lad os saa se, hvad vor kære Ven har for behagelige Nyheder at meddele.

Med disse Ord bredte han det sidste af de tre Breve ud paa Bordet foran sig. Det lød saaledes:

›Hr. Bankier!

For sidste Gang: trods ikke længere! Ellers er De uvægerlig dødsens. Tænd Lampen Klokken 12 Lørdag Nat.

Midnatsklokkens sidste Slag.

— Aa, udbrød Hellington, han har nok travlt. Naa, Hr. Bankier, hvad agter De at foretage Dem?

— Hvad vilde De selv gøre?

— Jeg vilde tænde Lampen og med stor Sindsro afvente Resultatet.

— Men det vilde jo være at give Fjenden en Anledning til at triumfere.

— Aa, naar De bare har en velladt Revolver med Dem, kan Rollerne let ombyttes.

— De raader mig altsaa til at møde min Modstander?

— Nej.

— Saa forstaar jeg ikke, hvad De mener.

— Jeg skal forklare det senere.

— Og hvorfor ikke nu?

— Fordi jeg først vil gøre noget andet.

— Og det er?

— At undersøge Deres Hus.

— Saa gerne. De kan faa Lejlighed dertil naarsomhelst. Baade mine Forretningslokaler og min Privatbolig skal staa til Deres Disposition.

— Det er ikke tilstrækkeligt.

— Hvad mere ønsker De?

— De maa mage det saa, at Deres Plejedatter ikke er hjemme, naar vi kommer.

— Hvad skal jeg sige til hende?

— En saa erfaren Mand som De, Hr. Bergius, vil sikkert langt bedre end jeg kunne finde et passende Paaskud.

— De tror altsaa alligevel, at hun er skyldig, skønt De har søgt at faa mig til at tro det modsatte?

Fred Hellington tog et langt Drag af sin Cigaret.

— Det har jeg aldrig sagt. Tværtimod tror jeg stadig, at hun er uskyldig.

— Men . . .

— Ja, De har endnu ikke fremført en eneste Grund for Deres Mistanke til hende. At hun har lyttet ved Døren, behøver ikke at være af Betydning. Kvinder er jo ofte nysgerrige.

Bankieren tog sig til Panden og sprang op fra Stolen.

— Aa, det er for galt! Der ser De, Hr. Hellington, der ser De, hvor ødelagt jeg er! Jeg har fortalt alt andet, men har glemt netop den Begivenhed, der førte mig herhen!

— Og hvad var det for en Begivenhed?

— Som De nok kan forstaa, har jeg været forfærdelig nervøs og oprørt hele denne Formiddag, og Aarsagen dertil har ikke alene været dette Brev. Jeg sagde, at jeg er ruineret, og det er sandt. Men jeg har dog endnu en Udvej til Redning. Det drejer sig om en Forretning. Det drejer sig om Køb og Salg af nogle Miner. Gaar den i Orden, vil jeg være paa det tørre igen. Alt er klart. Køberen har blot udbedt sig en Betænkningstid paa tre Dage til at indhente Oplysninger. De ved jo, Hr. Detektiv, med hvilken Energi en druknende hænger fast ved et Halmstraa. Alle mine Papirer har jeg gemt i mit Pengeskab nede paa mit private Kontor. Jeg véd ikke, hvad det var, der pludselig begyndte at forurolige mig, da jeg sad ved mit Skrivebord og gennemgik min Post. Naar man er nervøs, er man jo mere fintmærkende end ellers. Det var, som om jeg med et blev slaaet af den Tanke, at der var noget paa Færde. Det forekom mig, som om jeg hørte en Lyd, som om Døren til Pengeskabet i Etagen nedenunder blev aabnet. Jeg for op af Stolen, og . . . . og . . . . det var blot altfor sandt. Foran det aabne Pengeskab stod Linda. Hun havde udbredt alle Brevene og Telegrammerne, som angik den sidste Forretning og kopierede dem i sin Notitsbog. Jeg var kommet saa hurtigt og havde aabnet Døren saa lydløst, at hun intet mærkede. Det var en Lykke i Ulykken. — De kender jo mine Principper, Hr. Hellington — og jeg lukkede Døren igen, sneg mig ud og begav mig derikte herhen.

— Hm, svarede Hellington eftertænksomt, Deres lille Plejedatters Aktier synes ikke at staa højt for Tiden. Saa meget desto større Grund er der da til at se at faa hende fjærnet.

— Skal jeg ogsaa lade mit Kontorpersonale gaa?

— Nej, for Guds Skyld, gør ikke det. Det er af største Vigtighed, at det bliver tilbage.

— Men De mistænker da vel ikke . . . .

Fred Hellington slog afværgende ud med Haanden.

— Jeg mistænker ingen og alle. Jeg vil blot tage alle Muligheder med i Betragtning, det er hele Sagen.

— Godt. Paa hvad Tid vil De komme?

— Naar lukker De deres Kontor?

— Klokken fem.

— Det er godt. Saa kommer vi paa Slaget halvfem. Jeg formoder, at det ogsaa vil passe Dem?

— Ja, og jeg er Dem meget taknemlig.

— Men mærk vel, fortsatte min Ven, at vi kommer som to Forretningsmænd med Mapper under Armen. Glem ikke vore Roller.

Bankieren rakte sin Haand frem.

— Farvel, Hr. Hellington. Jeg maa endnu en Gang takke Dem for Deres Elskværdighed, sagde han.

— Vent med at takke os, indtil det er lykkedes os at skaffe Klarhed i Sagen. Farvel Hr. Bergius.

Bankieren bukkede høfligt og gik.

Der indtraadte nu en lille Pavse.

Jeg havde tændt min Pibe og tænkte, naar jeg skal være oprigtig, ikke videre over Bankierens Sag, thi jeg mente, at alle Fakta laa saa klare, at jeg ikke behøvede at beskæftige mig dermed. Der fandtes ingen besværlige Spørgsmaal at besvare, intet *hvorfor*? og intet *hvorledes*? Det forekom mig, at Bankieren selv havde Dektivblod i sine Aarer og at han havde udredet hele Sagen for os. Naar han havde gjort det paa en saa usammenhængende Maade, beroede det øjensynlig paa hans oprevne Sindsstemning.

Det forbausede mig derfor, at Fred Hellington gik op i denne Sag, til Trods for, at vi havde andre langt større og vigtigere Sager under Behandling.

— Rob, sagde han pludselig, idet han stillede sig foran mig og slog Hælene sammen, Du ser saa veltilfreds ud.

— Ja, hvorfor skulde jeg ikke gøre det? svarede jeg.

— Fordi Du min Sjæl, ikke har nogen Anledning dertil.

— Hvad mener Du?

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Ententens Angst for den russiske Fredsengel.
(»Ulk«, Tyskland.)

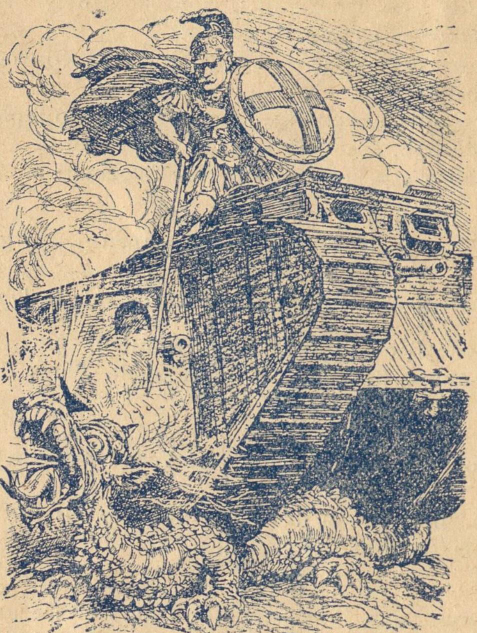

Sct. Georg (de engelske »Tanks«) og Dragen (Tyskland). (»Punch« London)

Argentina-Affæren.
(»Lutfisken«, Stockholm.)

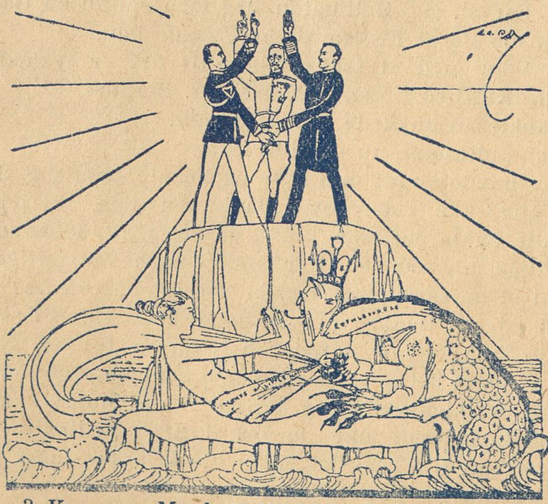

3-Konger-Mødet. Skandinavien isoleret paa en Ø, medens Amerika flaar de nevtrale Nationer. (»The Continental Times«, Tyskland.)

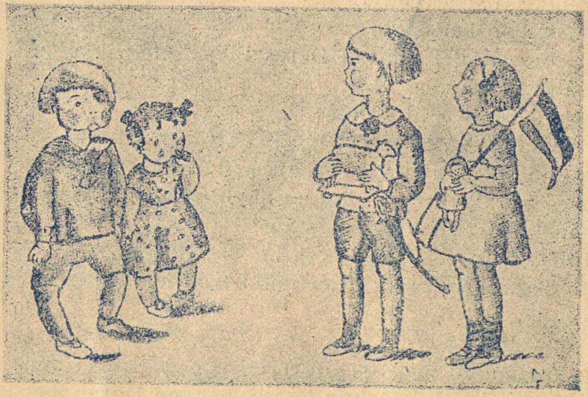

De aktivistiska barnen: Leka med er! I, som har engelska sjukan! (»Søndags-Nisse«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Det nye Aar.

Det nye Aar med hævet Glas
en venlig Hilsen sender
til Per og Povl og Jens og Mads
og alle »Ravnen«s Venner!

Røver-Logik.

I Krattet sad to Røvere,
En gammel og ung,
Beredte til at tømme
Den rige Vandrers Pung;
Da tonede fra Dalen
Saa lystelig en Sang,
Opad den stejle Fjeldvej
En munter Yngling sprang.
Fluks spændte den unge Røver
Bøssen og lagde an. —
Den Gamle løfted paa Skuldren,
Han havde Erfaring, han.
»Spild ikke Dit Skud paa den Stymper —
Han synger jo — hører Du ej? —
Havde han Guld, saa tro mig!
Han vandrede taus sin Vej!«

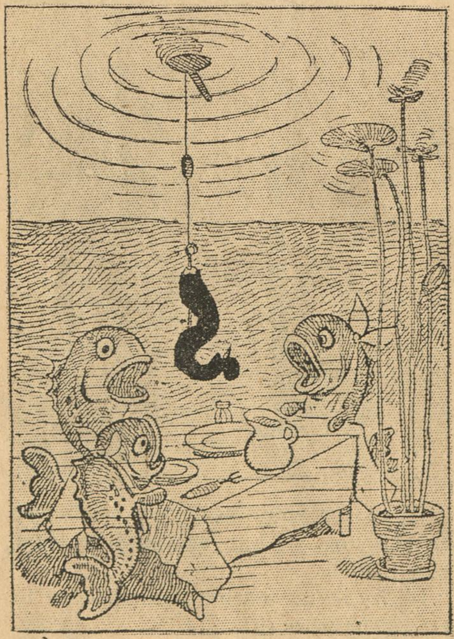

Dyrtid i Fiskeverdenen.
Bider de paa' den?

Her er en Præst, som grædende staar
og be'r ved den rige Mands Baare.
Den fattige Sjæl, der blev sænket i Gaar,
ofred' han ikke en Taare.

Harmonier.

»Ravnen« har bedt en Del »kendte Mænd« om at opgive os, hvilken Vise eller Digt De synes bedst om. Her følger en Del af Besvarelserne:

»Rosen blusser alt i Danas Have.«
Frederik Jensen.
Teaterdirektør
(Den udmærkede Kunstner tænker efter Forlydende paa at købe »Danas Have« til Teater.)

»Vift stolt paa Codans Bølge.«
Hansen, Bademester.

»Ræven laa under Birkerod.«
I. C. u. P.

»Det er saa yndigt et følges ad«
Gift-Dem-aldrig-*Jensen.*
Snedkermester.

»Herre min Gud, hvor den Maane lyser.«
Marstrand,
fhv. Borgmester.

Vi elsker »Vort Land.«
Lille Poul.
Redaktør.

Hvi synges evigt om Spartaner?
Hindhede.
Spare-Læge.

Kong Kristian stod i *Røg og Damp.*
Hirschsprung.
Cigargrosserer.

Min Søn, hvis Du vil i Verden frem, saa buk!
Witzansky
Redaktør

Hr. Olaf han rider saa viden om Land.
Olaf P.
Skuespiller.

Pandeben, godt det gror —
Pinstrup,
Rigsdagsmand.

Sov Barnlille, medens din Moder synger.
Thorup.
Kriminalretsassessor.

Altid frejdig naar du gaar.
Poul Reumert
Skuespiller

Kør langtsomt, vi naar tidsnok hjem, (Bjørnsons »Bergliot«)
Andersen-Alstrup.
Trafikleder.

„En Svensker."

Den gamle Isak, der har faaet lidt at drikke, fortæller om sin Hest (märr):

— I ska ge er faen på att ja har haft ett märr, som var när på te å bli ett märkelit kräk, akurat som en sultkunstnär. Si ja hade allt rektit lerkat å lerkat mä märren å liksom vant den å mä å äta på åtta dar (Dage). Å hade hon inte dött, så hade ja vant hon åf må å drecka också! Dä va e märr dä!

„En Dansker".

Barnet ser et Automobil med et meget højt Numer køre forbi og siger til sin Far:

— Far! Betyder det Tal paa Bilen, hvormange den har kørt over?

„En Nordmand"

Den lille pike og den lidt større gut vander haven med sine leketøjssprøjter. Guttens sprøjte er den største.

Gutten: — Skal vi bytte sprøiter, Tulla? Min er den største.

Piken: — Ja, men der er hul i bunden paa din, saa vandet render ut ae den.

Gutten: — Du kan da forstaa at det store vandet ikke kan komme ut gjennem det lille hullet!

Tulla tænkte dypt og længe. Saa gik hun ind paa byttet.

Men da gutten blev stor, blev han en fremragende jurist.

Har De husket at tegne Dem som Abonnent? Hvis ikke, saa gør det med det samme!

Brændt a'.

„Det var en dejlig Brændselsforretning, den,"
hører man Witzanskys Stemme skingre.
Aa ja, den var da saa god, lille Ven,
at „København" fik brændt sine Fingre!

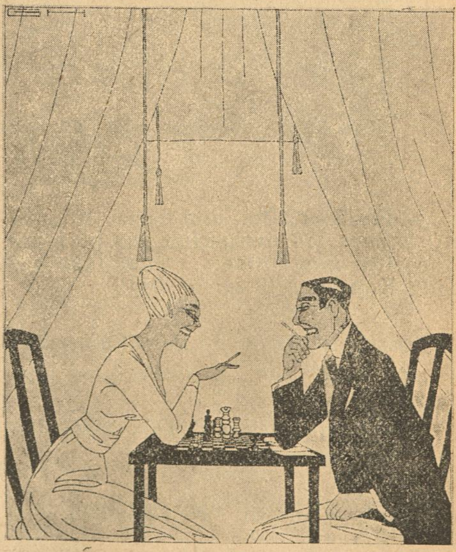

Et Parti Skak.

Hendes Mor har sagt:
»Hold din Mand i Skak«.
Hendes Mor er saa begavet —
og Manden tænker: »Tak,
det Parti fik Svigermor lavet!«

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

Forsikringer af alle Arter.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
HOVEDKONTOR: WALKENDORFSGADE 16

Jmellem os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Tak!

Vi bringer her vor hjærtelige Tak for de mange glade Nytaarshilsener til »Ravnen«! Haand i Haand i det ny Aar og glædeligt 1918!!!

INSTRUKTION.

— Forstaar Du, min Ven, Du skal til enhver Tid uvægerligt gaa og komme efter min Ordre . . . naar ikke lige min Kone har Brug for Dig!

Georg Nielsen. Et Par af dem skal blive optaget her.

Søren Henriksen. Tak, men den har været fremme.

Georg Hansen. Ved Lejlighed.

P. Karson. Tak for de tilsendte, men dem kan der desværre ikke spindes Guld og Silke paa!

Johs Jensen. Ved Lejlighed.

„EL UNIVERSO“
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732.
Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Han: Jeg føler at jeg ikke længere er helt ung, jeg har faaet et lille Haar paa Læben.

Hun: Ja og om en Maaned eller to vil De have et til!

Tegning af Oscar Jensen.

Godt svaret.

En bekendt, meget kritisk Kritiker havde skrevet en nedsablende Kritik om en Skuespillerinde, der svor at ville hævne sig, Hun gik altid med en lille Pakke hos sig, og en Aften, da hun sad i en Loge sammen med en grevelig Tilbeder, opdagede hun Kritikeren nede i Parkettet. Hun bad nu Greven gaa ned og overbringe Kritikeren den lille Pakke med en Hilsen. Greven præsenterede sig for Kritikeren og bad ham modtage den lille Gave som en Erindring om Skuespillerinden Frk. N. N. Kritikeren aabnede straks Pakken, der var fuld af Gaasefjerpenne.

— Vil De, Hr. Greve, hilse Frøknen og takke for Gaven, sagde Kritikeren.

Jeg vidste jo nok, at hun plukkede sine Tilbedere, men jeg anede ikke, at hun gjorde det for *min* Skyld!

Tegning af Helgo Jørgensen.

— Skal Du blive ved med at drikke og se Slanger og igen komme paa Sant Hans?

— Jamen, Motter, de' gik jo over, da je' kom derned, der saa je' bare *Sant Hans-Orme!*

En Amerikaner.

Om »Nytten af at annoncere« skriver et amerikansk Blad: »En Familje i Florida havde mistet deres lille Dreng, som forsvandt sporløst paa en mystisk Maade. Familjen indrykkede en stor Annonce i alle Bladene — og om Aftenen kom en stor Krokodille kravlende ud fra Skoven og hen til det Hus, hvor Drengen hørte hjemme. Ved Husdøren faldt Krokodillen død om, og i dens Mave fandt man noget rødt Haar, en Papirkrave, nogle Hornknapper og et Par Støvlekapper. Sagen var altsaa opklaret, skrev en af Aviserne — Annoncen havde gjort sin Virkning!

Annonce.

I et norsk Blad læses følgende Annonce:

»Personer, der lider af Ligtorne bortskaffes hurtig uden Smerte«.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Nils Novgerods Natbog

Mine Nætters Hændelser, optegnede af en gammel, voksen Dreng.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

28. Maj 1913.

Søster Dora har faaet den ene Fod sat a paa Hospitalet, men hun er ligeglad.

Pinseaften mæ Maaneskin og Fluer. Var mæ til a flytte Ølhandlerens Klons aa fik fire Kroner og tykkefem Øre ud a'et. Smadrede to Kasser Porter for ham og drak atten Pilsenere og skøllede efter med syv Lagere. Da han ikke vilde betale, oplæste jeg Krigserklæringen for ham, rev det ene Øre a ham og sørrede for, at hans Næse kom til at køsse hans højre Øre. De søns han ikke om, og da han sank til Hvile mellem de knuste Porterskaar, to jeg sæl de fire aftalte Kroner a Kassen samt de tykkefem Øre i Sagsomkostninger. Ikke en Øre mere end a der altsaa tekom mig. Der var hellerikke flere i Kassen.

Nu var alt terettelagt te en glædelig Pinse og i fint Humør vandrede jeg ned til »Sivskoen«, hvor Ole Pip og Søren Koldbrand hade hjulpen Værten ind i Ambulansevognen inden jeg kom. Madammen sto ved Skænken og varmede Pannekager, som hun

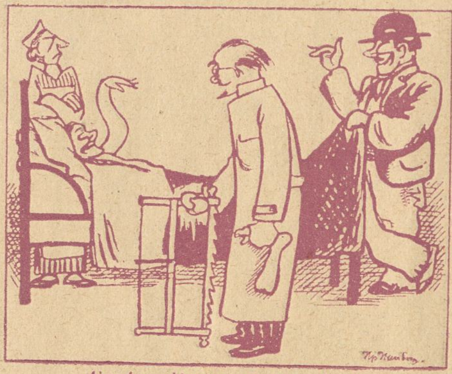

Søster Dora er ligeglad

spæte op med Resterne a smaa Sorte. Hun saa lit ondt paa mig, men jeg var der jo straks med en Omgang til hele Stuen, og saa viste hun hulsalig sin sidste Fortand og bævrede venskabeligt med Barmen.

Saa sang hele Stuen, »*Karoline er du bange for Bussemænd*«, og vi var otte som a der ble enige om at mødes Pinsemorgen paa Halmtorret for at ta Pinsetur til Skaaven mæ Haandgranater i Lommerne og rødt Silke om Halsen. Og saa drak vi. Jeg ga fem Omgange Punser, der var stærke som Hestefedt og Søren Koldbrand ga fire, Ole seks (han hade været der med Hasaren i Gasværkshavnen) og Jens Tommeltod tre Omgange. Der stod saa herlig en Donst i Stuen, at Karoline ved Skænken ble ful og maatte ud i Gaaren og snakke russisk med Rendestenen, og saa kom Værten tilbaves fra Hospitalet og lignede kraft e'me en Sæk Bomulsfrø, saadan hade Ole og Søren rakket ham til. Først gloede han jo som en forkølet Tyr, men da han saa Glassenes Mangfoldighed, luktede Taagen i Lokalet og saa Stakaderne paa Bordet, saa grinede han bag Gasebindene og ga' to Omgange a de bredskulrede.

Da Klokken var been Luk'a ga vi hinandre Haandslav paa a vi altsaa sku samles og mødes paa Halmtorret Klokken syv med Fedtemad og Kognaksdøppelse og efter a vi allesammens hade sagt krafteme paa det skiltes vi ved en Rommer-de-kommer-Totty med Perikom.

Da je altsaa sku majet tidlig op, vaklede jeg mine Skrit lige hjemefter i en forfærdelig Kuling. Spænte Ben for en Betjenter, der sagde Onskyl, Dosset, smed to forgyldte Skraaruller som a der hang udenfor en Tobaksmager lige ned i Morgenbolledajen hos en Bager, tevede to blege Kontorister med nye Pinsehatte som je ga en Drosjehest at æde og ve saa ikke mere end a jeg spillede firbenet Klaver op a Trapperne.

Vaagnede i Mørkningen.

Forsto ikke et Mug a det hele.

Drak Vandspanden.

Kom pludselig i Tanker om Kamraterne og voreses Pinsetur.

Ude paa Trappen mødte jeg en Dame.

— Hva er Klokken, sae jeg.

— Hva raver det dig, svarede hun.

De blev jeg ikke klogere a.

Kom ner i Gadedøren og saa Betjent Henriksen som jeg *aldrig* har gjort noget.

— Hva er Klokken, Hr. Henriksen, sa jeg.

— Naa, den har nok været go, Nils, sa han. Klokken er snart otte.

— Morgen eller Aften?

— *Aften*, natyrlig, sa han og grinede.

— Men *hva Da* er det da, sa jeg nu og begyndte at faa ont i Hodet.

— Det er *tredje Pinsedag*, lille Nils.

— *Tak*, sa jeg — *saa har jeg sgu sovet hele Pinsen væk!*

(Fortsættes)

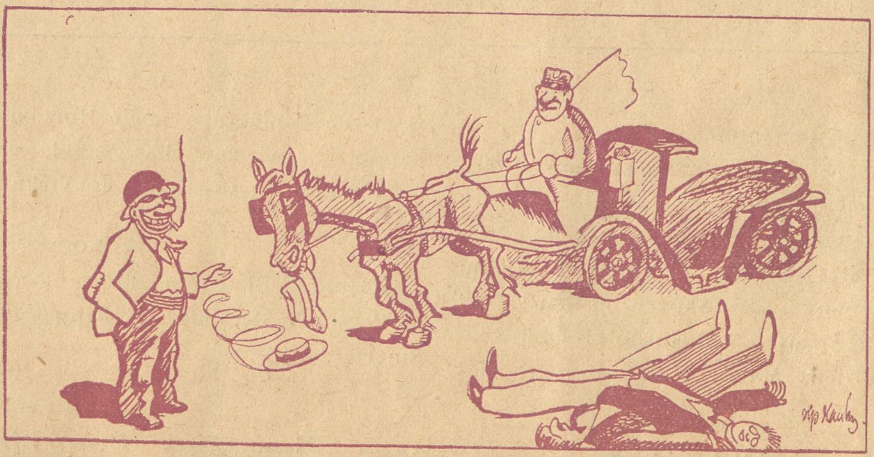

Tevede to Kontorister med nye Pinsehatte, som je ga en Drosjehest.

„Ravnen“
vil i det nye Aar bringe mange originale og morsomme Nyheder og en Mængde
Præmieopgaver.

Skynd Dem at blive Abonnent.

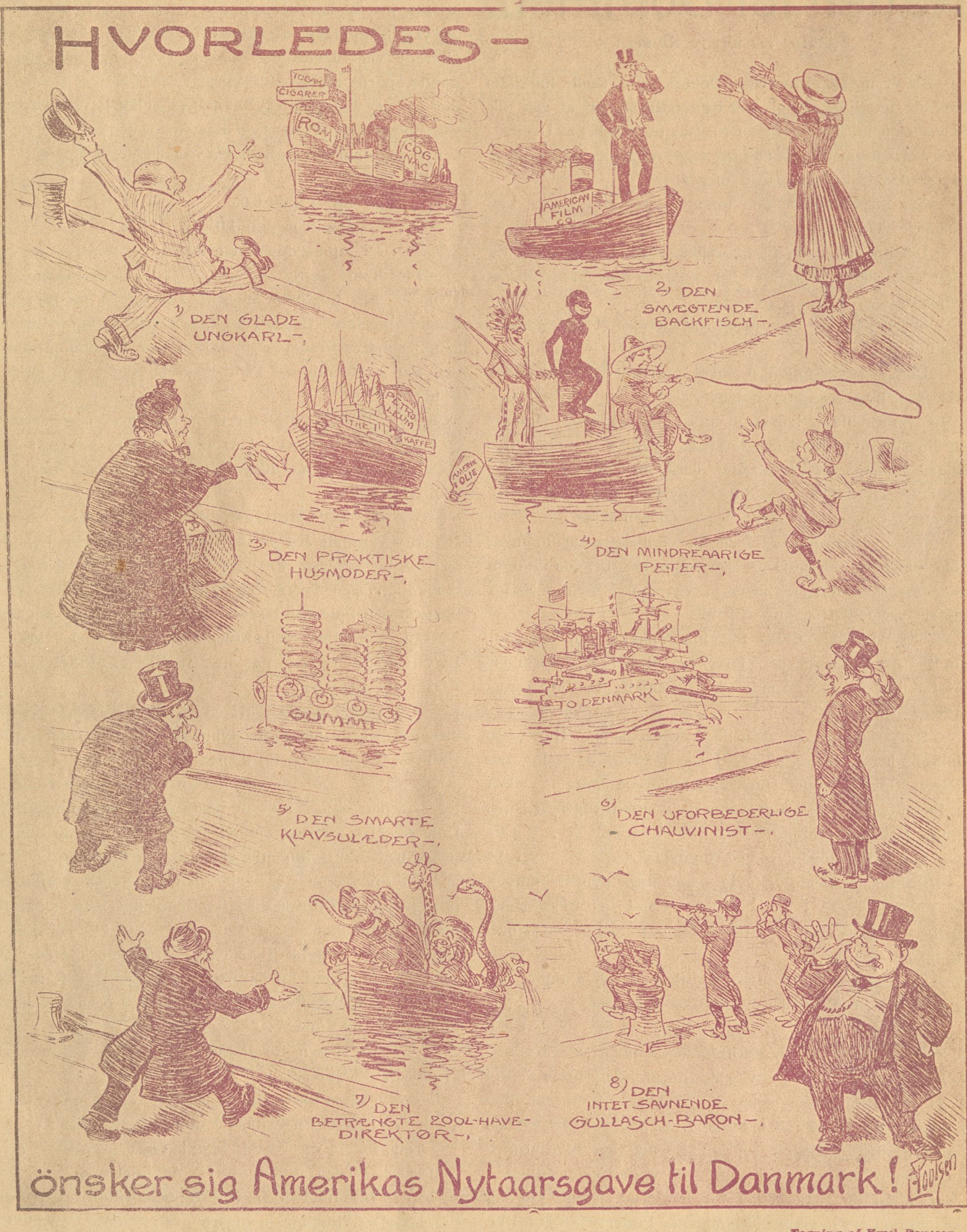

Tegning af Emil Poulsen

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Natten før Dommen.

(Sluttet fra forrige Numer.)

— De er meget elskværdig, Doktor. . . . ., sagde han, idet han tog imod Insektpulveret og vendte sig for at gaa bag Skærmen igen. Tak . . . Blev De ogsaa overrasket af Uvejret?

— Ja, brummede jeg, idet jeg lagde mig paa Sofaen igen og rasende trak Pelsen over mig. Ja!

— Saa . . . Sinotsjka, der løber en paa Din Næse! Lad mig tage den.

— Det kan Du ikke, lo Sinotsjka. Du faar den ikke! En Statsraad, som alle frygter for, og som ikke kan gribe et Væggetøj!

— Sinotsjka, i en Fremmeds Nærværelse . . . (et Suk) Du er altid saa. . . .

— De forstyrrer mig i at sove! knurrede jeg. Jeg vidste selv ikke, hvad jeg var vred over.

Men snart blev Ægteparet stille. Jeg lukkede Øjnene, og for at sove hurtigere forsøgte jeg ikke at tænke paa Noget. Men saa gik der en halv Time, en Time. . . . og jeg sov ikke. Til Syvende og Sidst begyndte mine Naboer også at røre sig og skænde hviskende paa hinanden.

— Det er mærkeligt, at Insektpulveret ikke engang tager dem, knurrede Fedjo. Der er saadan en Mængde af dem her. Doktor! Sinotsjka beder mig at spørge Dem: hvorfor lugter Væggetøjet egenlig saa ilde?

Vi begyndte at samtale. Der blev snakket om Væggetøj, om Vejret, den russiske Vinter, om Midicinen, hvoraf jeg forstod ligesaa Lidt som af Astronomien: der blev ogsaa talt om Edison. . .

— Du, Sinotsjka, Du maa ikke genere Dig. . . Han er jo Doktor! fik jeg at høre en Hvisken efter Samtalen om Edison. Gør Dig ingen Omstændigheder og spørg . . . . Der er Ingenting at frygte for. Schervesov hjalp Dig ikke, men denne kan maaske hjælpe Dig.

— Spørg Du selv! hviskede Sinotsjka.

— Doktor, henvendte Fedjo sig til mig, hvoraf kommer det, at min Kone føler en Beklemthed for Brystet? En Hoste forstaar De . . . En Beklemmelse som om Noget stoppede.

— Det er en lang Historie som ikke lader sig afgøre paa en Gang. . . . forsøgte jeg at slaa det hen med.

— Og hvad gør det, at den er lang? Vi har da god Tid og sover ikke alligevel. . . . Undersøg hende, Kære! Jeg maa bemærke, at det en Schervesov, hun er i Kur hos. . . . Det er et godt Menneske, men . . . . hvem ved? Jeg tror ikke paa ham! Jeg ser nok, De har ikke Lyst, men vær saa venlig! Undersøg hende, medens jeg imidlerdig gaar til Stationsmesteren og beder ham at tænde op under Temaskinen.

Skrabende med sine Tøfler gik Fedjo ud. Jeg gik ind bag Skærmbrædtet. Omringet af en Mængde Puder sad Signotsjka paa en bred Sofa og holdt sin kniplingsbesatte Halslinning sammen.

— Maa jeg se Deres Tunge? begyndte jeg, idet jeg satte mig ned og trak Øjenbrynene sammen.

Hun rakte Tungen frem og lo. Det var en almindelig rød Tunge. Jeg følte hendes Puls.

— Hm! brummede jeg og fandt ikke Pulsen.

Jeg erindrer ikke, hvilke flere Spørgsmaal jeg gjorde, idet jeg saa paa hedens leende, lille Ansigt; jeg husker blot, at jeg ved Slutningen af min Undersøgelse af Sygdommen allerede var bleven saa dum og tosset, at jeg slet ikke kunde spørge mere.

Saa sad jeg i Fedjos og Sinotsjkas Selskab ved Themaskinen; der maatte skrives en Recept, og jeg forsøgte at sætte denne sammen efter alle Lægevidenskabens Regler:

Fru Sjelov.
Rp. Sic transit 0.05
Gloria mundi 1.0
Aquae destillatae 0.1
Hver Time en Spiseske. Dr. Saizev.

Da jeg den følgende Morgen, færdig til at rejse, med Haandkufferten i Haanden, sagde et sidste Farvel til mine nye Bekendte, holdt Fedjo mig fast i Frakkeknappen, og idet han rakte mig en Tirubelseddel, sagde han indtrængende:

— Nej, De er forpligtede til at tage den! Jeg er vant til at betale for hvert ærligt Arbejde! De har studeret meget.

Der var ingenting at gøre, Tirubelseddelen maatte jeg tage.

Saaledes var det i sine Hovedtræk, jeg tilbragte den sidste Nat før Dommen. Jeg vil ikke skildre de Følelser, jeg havde, da Døren aadnedes for mig og Retstjeneren anviste mig Pladsen paa Forbryderbænken. Jeg vil kun sige, at jeg blegnede og blev forvirret, da jeg vendte mig om og saa de Tusinder af Øjne, der stirrede paa mig; og jeg læste en Ligsalme, da jeg saa paa de alvorlige, højtidelig vigtige Edsvornes Ansigter.

Men jeg kan ikke beskrive, og De ikke forestille Dem min Rædsel, da jeg, idet jeg hævede mit Blik mod det med rødt Klæde betrukne Bord, paa Statsadvokatens Plads, saa — hvem tror De? — *Fedjo*! Han sad og skrev Noget. Da jeg saa paa han, erindrede jeg Væggetøjet, Sinotsjka, min Undersøgelse af Sygdommen, og ikke blot en Kulde, men hele Nordishavet løb mig koldt ned ad Rykken. . . . Efter at være ophørt med at skrive, hævede han sine Øjne mod mig. I Begyndelsen kendte han mig ikke igen, men efterhaanden som han saa paa mig, udviede hans Pupiller sig, Underkæben hang løst ned. . . . Haanden rystede. Han rejste sig langsomt op og rettede sit Blyblik stift paa mig. Uden selv at vide hvorfor, rejste jeg mig ogsaa og borede mine Øjne ind i hans. . .

— Tiltalte, nævn for Retten Deres Navn o. s. v. — begyndte Præsidenten.

Statsadvokaten satte sig og drak et Glas Vand. En kold Sved piblede frem paa hans Pande.

— Naa, det bliver varmt! tænkte jeg.

Efter alle Tegn at dømme var det øjensynligt, at Statsadvokaten besluttede at hævne sig; hele Tiden var han gnaven, rodede i Vidneforklaringerne, var vranten og knurrede.

Men det er paatide forresten at slutte. Dette skriver jeg i Retsbygningn, i Middagspausen . . . Snart begynder Statsadvokatens Tale.

Hvad vil saa ske? — — — —

— Her slutter den morsomme lille Fortælling.

Forfatteren har faaet sagt, hvad han vilde — Resten bryder han sig ikke om!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.

4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,50 o Middag à 80 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
Bordeaux Copenhague
L. PERRET & CIE
Triple Orange Triple Orange

PERRET's LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

GENERALAGENTUR: TELEFON 2600
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN
Telefon: RANDERS 344

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Kolding gade 4.
Telf. Øbro 1132.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af P. V. Hansen

— Hvordan skal jeg nu komme op til Himlen?

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 2 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 10. Januar 1918.

Verdenskrigens Vanvid.

Tegning af P. V. Hansen.

Hvis Du, mit Barn, vil give Staten alt dit Guld,
Vi slaar din Far ihjæl og lægger ham i Muld!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

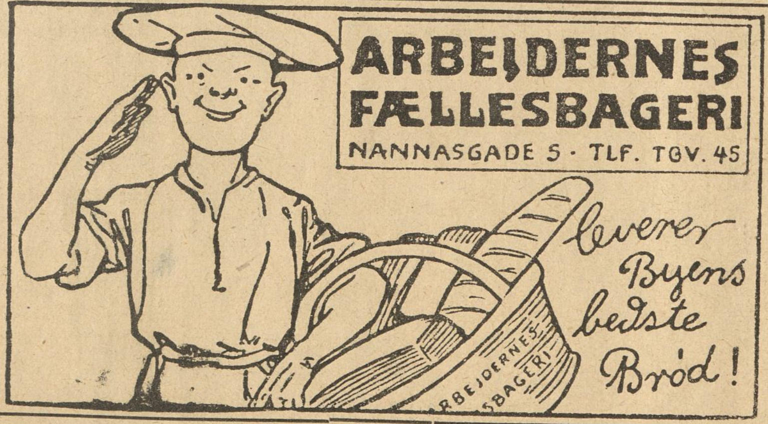

TEL. 3684. 3349

S. JOHANNESSON'S

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

TEL. 3684. 3349

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2.

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Tilskære- & Sy-Kursus

Tilskæring af Dame og Herregarderobe, Sy-Kursus f. Kjoler Spadseredragter og Underbeklædning.
Prospekt sendes.

Københ.s Tilskærer-Akademi,
Stormgade 16. Telf. Byen 4077

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Frimærker

i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco
Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

Avertér i „RAVNEN".

VEL MENT.

Moderen kommer forfærdet styrtende ind i Barnekammeret og udbryder:

— Men hvad gør I dog ved Baby, Børn? Hvorfor skriger han saa forfærdeligt?

Lille Arthur: Ella har fundet Faders Tænder, og nu vil vi prøve paa at give Baby dem, for at han ogsaa kan faa nogle.

SNØVL.

Læreren (forklarende): Efter den ny Skrivemetode skal I skrive, næsten ligesom I taler.

En Discipel: Ja, men gælder det ogsaa for Gustav Andersen?

Læreren: Ja, naturligvis, Hvorfor spørger Du om det?

Drengen: Jo, for han snøvler.

Tegning af K. Stochholm.

— Sikke Tider! Dyrtid overalt og ingen Indtægter! Og med de Priser paa Begravelser har man ikke engang Raad til at gaa hen og hænge sig.

Verden er fuld af Vid —

»Ravnen«s Medarbejder, den talentfulde Tegner, KARL STOCHHOLM tilegnet.

Verden er fuld af Vid og Humør, —
Et Vid, der spiller i Blodets Kulør.
Nogle jonglerer med Kugler og Krudt,
Mens andre kaster med Guldstykker
Smut.
Og nogle jubler og morer sig godt
Ved Synet af et sønderskudt Slot,
En brændende Kirke, en Dynge Lig—
Jo, der er Humør i en Verdenskrig.

Verden er fuld af Vid og Humør,
Saa fuld, som den aldrig har været før.
Jo vist! vi lever en kostelig Tid,
Med Præget af Krigens blodige Vid.
Der spilles og handles med Svig
og List,
Og nogle havner i Cellen tilsidst;
Men hvad gør vel det, blot Manden
bli'er rig.
Jo, der er Humør i en Verdenskrig.

Verden er fuld af Vid og Humør.
Hvad gør saa vel det, om der noget
dør, —
Troen paa det, som vi kaldte Kultur,
Det, som vi troede, der danned en Mur
Imod denne dumme, herskende Magt,
Der snart har en Verden i Aske lagt.
Luk Ørene kun for de Lidendes Skrig.
Jo, der er Humør i en Verdenskrig.

Verden er fuld af Vid og Humør.
Den dumme blev klog, og den kloge
blev skør.
Det gryntende Svin blev Gullaschbaron,
En dum lille Gaas blev Handelsspion.
Men Fanden fik travlt, og hvert Øjeblik
Til Varmen en ny Ladning Kul han fik.
Men sjældent gaar Porten til Himmerig.
Jo, der er Humør i en Verdenskrig.

Hans Guldager.

Paa fire Sprog.

En polsk Emigrant er faret vild i Byen, og en Betjent finder ham og tager ham med til Politistationen. Overbetjent Snusberg har Vagt og modtager Rapporten, til hvilken Betjenten bemærker, at det er umuligt at faa den Fremmede til at forstaa et Ord.

— Lad mig, sagde Snusberg — og til Polakken sagde han —: Træd herhen. Det forstod Polakken jo nok, og Snusberg kiggede triumferende til Betjenten.

— Sprækker De Tysk, spurgte nu Snusberg. Polakken rystede paa Hovedet. — Sprækker de Fransk? Ny Hovedrysten. — Naa, men De sprækker maaske Engelsk eller Italiensk, italiano? Fortvivlet Hovedrysten.

I det samme traadte Politiassistenten ind; Snusberg aflagde en kort Rapport angaaende Polakken og sluttede med følgende Bemærkning:

— Og nu, Hr. Assistent, har jeg eksamineret ham i fire Sprog uden at kunne faa et Muk ud af ham!!

Forretning er Forretning.

Bogholder Jansen, der er en ivrig Kirkegænger, havde ogsaa denne Søndag været til Højmesse, skønt han led af en ret alvorlig Forkølelse med tilhørende stærk Hoste.

Paa Hjemvejen fra Kirken mærkede han sig paa en underlig Maade forfulgt af en lille, tyk Herre, som under Gudstjenesten flere Gange havde stirret temmelig nærgaaende paa ham.

Jansen beslutter nu at skaffe sig Vished om, hvad Manden mener. Han standser og ber om en Forklaring.

— Ja, undskyld, stammede den lille tykke Herre, jeg er Ligkistesnedker Korsberg . . . og saa tænkte jeg . . .

— Der er ingen død hos mig, bemærkede Bogholderen vred.

— Nej . . . ikke det . . . men . . . æ, jeg lagde i Kirken Mærke til, at De hostede saameget, og da jeg kender denne Hoste . . . saa tænkte jeg at . . . Forretning er jo Forretning!!

Tegning af Emil Poulsen

Dansk Politi.

Byfoged C. KJØRBOE, Varde.

Hun blev bange.

Øvre i Dakota, Nordamerika, findes der en Landstrækning, hvor alle Indvaanerne, om de saa er Negere eller fra Irland, taler Dansk.

En skønne Dag ankom til Grand Forks et Par Indvandrere. Det var skikkelige Fynboere, Mand og Kone. De gik af Toget, hankede op i deres mange Sække og Kufferter og traskede ned ad Gaden med den rosenmalede Kiste imellem sig.

Midt paa Gaden træffer de en Neger, som paa Dansk, næsten fynbosk, spørger om han ikke skal hjælpe dem.

De sætter Kisten fra sig og giver sig til at glo paa Negeren.

— De synes, at jeg er sort, siger saa Negeren — men vent De bare, til De har været her et halvt Aar —

— Kom, Søren, raabte Konen — kom, jeg tror vi skal ta' tebaves til Chikago!

Alle ni!

Mel.: »Kung Karl den unga —«.

Der vælter et og andet
i denne haarde Tid,
og er den end forbandet
jeg prise vil dens Vid.
For Keglekuglen ruller
henover Banens Plan.
Tys, hør Du ikke dette Bulder?
Kom, sæt din Skulder mod min Skulder.
Af Banen! Gør den fri —
nu falder »alle ni!«

Paa fjerde Aar de kriger
om Gods og Guld og Magt,
og Kapitalen skriger
og staar ved Guldet Vagt.
Den blive vil i Vanen
og værne sin Profit.
Ej se, ej se den røde Fanen,
og Blod — ja Blod paa Keglebanen!
Bort med den Svinesti,
nu slaar vi »alle ni«!

I Verden Troner vakler,
der kappes mangen Top.
Og under Stor-Spektakler
der gøres Regnskab op.
En herlig Frihedstone
igennem Verden gaar:
Uha, uha der røg en Krone!
Ja, Du har meget Blod at sone!
Af Banen alle I —
nu falder »alle ni!«

Den røde Fane vejer
snart i hvert Land og By:
den store Kejser nejer
sig uden Spor af Kny.
Farvel Militarisme,
du Blodhund af din Tid!
Tag med Dig ogsaa Monarkisme,
vig Pladsen for en Socialisme,
som gør Dig frank og fri
og vælter »alle ni«!

Den danske Keglebane
er skæv i højre Sving.
Men vi vil Højre mane
og køre det i Ring.
Mod Klippens Fod de sejler
og snart forliser de!
De til din Vælgerstemme bejler,
men *Du* forstaar at spille Kegler:
Gør os for Højre fri —
og vælt dem — *alle ni!*

Carsten Rom.

I det yderste Øjeblik —!

— Ganske simpelt, at denne Sag har sat Myrer i Hovedet paa mig.

— Virkelig. Jeg vilde gerne have, at Du skulde forklare Dig lidt nærmere.

— Jeg kan virkelig ikke forklare noget.

— Du spøger.

— Nej, vist ikke. Ser Du, denne Sag hører til den Slags Sager, jeg er mest bange for. Alle Leddene i Beviskæden synes at passe sammen. Jeg er slet ikke fornøjet dermed, slet ikke. Kæden ser lidt mistænkelig ud ....

— Ja, svarede jeg. Jeg tror nu heller ikke, at alle Hr. Bergius' Slutninger er rigtige.

— Hvilken af dem er det, du fordømmer?

— Egentlig kun én.

— Lad høre.

— Hvilke Grunde skulde vel en Mand i Hr. Millfoords Stilling have til at gaa saadanne Krogveje? Hvorfor skulde han egentlig paa denne Maade true en Mand, som han véd, han allerede har dræbt. Det forekommer mig absurd. Alle disse Breve er vel kun affyret for at skræmme det synkende Skib eller rettere sagt dets Kaptajn. Man vil faa ham til at tabe Hovedet, naar man ikke tør ramme ham selv, og taber Kaptajnen Taget om Roret, hopper sædvanligvis Rotterne og Skibskatten over Bord.

Fred Hellington smilede.

— Ganske rigtigt bemærket, sagde han, ganske rigtigt. Du træffer Hovedet paa Sømmet. Der er kun en Fejl, Du gør Dig skyldig i.

— Og det er?

— Dit Udgangspunkt: Hvem har sagt, at det er Millfoord, der har truet vor Klient paa Livet?

Jeg havde Navnet Bergius paa Læberne, men jeg sagde det ikke.

— Nuvel, fortsatte min Ven, som øjensynlig havde læst mine Tanker, her er vi i Virkelighed ved Sagens Kærne. Jeg vilde have været rolig, hvis Problemet havde været saa simpelt. Men de tilsyneladende simpleste Sager er i Almindelighed de mest komplicerede.

— Ja absolut.

— Ja, og der er tilmed noget, der foruroliger mig, Rob.

— Og det er.

— At vi kun har et Døgn til at operere i!

IV.
SPIONEN

Klokken manglede fem Minutter i halvfem, da vort Automobil hin mindeværdige Eftermiddag kørte op foran et Hus i Arsenalgade, hvor et pragtfuldt Skilt med forgyldte Bogstaver forkyndte Verden, at her boede den store Bankier John Bergius.

Trods vor tidlige Ankomst stod vor nervøse Kleint allerede og ventede paa os.

I samme Øjeblik som vort Automobil standsede, kom han ud gennem Porten, klædt i en elegant Pels og med en Mappe under Armen! Da han fik Øje paa os, standsede han pludselig, øjensynlig glad overrasket.

— Nej, se! udbrød han, kommer De. Det var et behageligt Møde, maa jeg sige!

Fred Hellington smilede, idet han betalte Chaufføren. Derpaa vendte han sig hurtig om mod Bankieren.

— Jeg maa komplimentere Dem, sagde han med et let Buk. De er virkelig en ideel Klient. De vilde kunne narre den Lede selv.

— Ja, Gud give jeg kunde det, sukkede Hr. Bergius sørgmodigt.

— Er alt klart? spurgte Fred Hellington, idet vi skyndte os op ad Trapperne.

— Ja, jeg har faaet baade Linda og Jomfruen til at gaa ud. Der er ingen i min Privatbolig.

— For hvor lang Tid?

— Mindst i to Timer.

— Er De sikker paa det?

Bankieren smilede vemodigt.

— Ja, svarede han — desværre.

Fred Hellington gned sig fornøjet i Hænderne.

— Aa, sagde han, jeg forstaar. De har lokket hende i en Fælde?

— Ja, jeg vilde ønske, at hun ikke saa let var faldet i den.

— Hvad foregav De da?

— At Mikael Millford ventede hende med sin Bil her udenfor.

— Det ser ud som et Arrangement.

— Det var det ogsaa, Hr. Hellington, det kan De være overbevist om, sagde vor Klient med et vemodigt Smil. Tror De, at jeg er et Barn.

— Nej, det kan jeg rigtignok ikke tænke mig.

Vi var under denne Samtale naaet op til tredje Etage, hvor Bankier Bergius havde sin Privatbolig, og traadte fra Forstuen lige ind i Spisestuen uden at tage Overtøjet af. Denne Stue var helt igennem præget af den Smag, som er eneherskende hos alle Opkomlinge.

Jeg kunde dog ikke undgaa at lægge Mærke til, at smaa kærlige Kvindehænder havde forsøgt at fjærne en Del af Kulden og Uhyggen. Her og der stod Krukker med Blomster og Grønt, øjensynlig i den Hensigt at give det hele en Gnist af Liv og Varme, og Sporene af denne ordnende Haand mærkedes først rigtigt, da vi i Bankierens Kølvand kom ind i hans Arbejdsværelse.

Værelset lignede nærmest et almindeligt Forretningskontor med amerikansk Skrivebord, pralende Læderlænestole og daarlige Reproduktioner paa Væggene, men trods alt var der dog udbredt en vis Varme og Hygge over det hele. Gardinerne var anbragt paa en saadan Maade, at Lyset faldt paa det, der var kønt i Værelset: Vaserne med de smagfuldt ordnede Blomster, de broderede Stykker og de bløde Puder.

Jeg mærkede af Udtrykket i Fred Hellingtons forskende Blik, at han grebes af samme Tanke som jeg.

— Deres lille Protegé synes alligevel at pusle lidt om Dem, sagde han, idet han saa sig omkring. De bor jo som i en Dukkestue, Hr. Bergius.

Bankieren saa forbavset paa min Ven.

— Hvad mener De? spurgte han.

— Naturligvis, hvad jeg siger, sagde Dektiven leende. Skønt jeg har en uhyggelig Næringsvej, bør De dog ikke tro, at mine Ord altid er tvetydige. Jeg har sjældent set en

Arbejdets Bolig saa pietetsfuldt ordnet. De holder vist meget af Blomster, Hr. Bergius.

Vor Klient saa' sig om paa en Maade, som om han først nu lagde Mærke til alle de Smaating, der fik hans Kontor til at ligne et Hjem.

Aa, udbrød han, idet han trak paa Skuldrene, jasaa, De mener alt det Stads der! Det er Linda, som absolut vil gaa omkring herinde og ordne. Jeg vilde bare ønske, at hun var mindre energisk.

— Hm. Fred Hellington hostede. Lad os tale om noget andet.

— Ja, De har Ret, Hr. Detektiv. Det er virkeligt kun sørgeligt at tale om!

— Deres Firma har altsaa sine Lokaler lige nedenunder? fortsatte Fred Hellington, idet han pegede mod Gulvet.

— Ja.

— Og efter hvad jeg forstaar ligger Deres private Kontor lige under dette Værelse?

Bankieren saa forundret paa min Ven.

— Hvordan i Alverden kan De vide det?

— De har jo lige sagt det?

— Jeg! Er De gal!

— Ingenlunde. Sagde De ikke, at De hørte, at Deres Plejedatter aabnede Pengeskabsdøren.

— Jovist, men ....

— Nuvel, hvordan vilde De have kunnet høre en saa svag Støj — thi jeg formoder, at hun ikke gjorde videre Støj — hvis ikke de to Værelser havde ligget lige over hinanden. Er det ikke sandt?

— Jo, sagde Bankieren.

— Men det er ikke det eneste, Deres Lydhørhed beviser.

Med disse Ord lagde Fred Hellington sig ned paa Knæ og begyndte at krybe langsomt henad Gulvet, omhyggeligt undersøgende dette, Tomme for Tomme gennem sit Forstørrelsesglas. Han tog alle Tæpper op og flyttede alle Møbler, der stod i Vejen, til Side, og gik i det hele taget til Veje med en Maalbevidsthed, som forbavsede baade Bankieren og mig.

— Søger De noget? spurgte denne tilsidst, efter at han længe med vidtopspærrede Øjne havde iagttaget min Vens underlige Færd.

— Ja.

— Hvad da.

— Noget, som maa findes!

Fred Hellington var nu naaet frem til det det store amerikanske Skrivebord, som var anbragt midt i Værelset. Han skød det hurtigt og lydløst til Side og blev i næste Nu staaende med et tilfreds Smil paa Læberne. Han vinkede til os om at komme derhen.

— Ikke et Ord! hviskede han: Se!

Vi bøjede os ned og fulgte Retningen af hans Pegefinger. Lige under det Sted, hvor Skrivebordets højre Sideskab havde staaet, saas en lille lys Plet; det var Lyset, der trængte op gennem et lille Hul i Gulvet paa et Sted, hvor Skrivebordet bredte en Skygge.

— Mine Herrer, fortsatte Fred Hellington, stadig hviskende. *Gulvet er gennemboret.*

Bankieren udstødte en Ed.

- Hun er endnu mere dreven, end jeg troede, fnyste han. Hvem skulde tro, at saa megen Fordærvelse kunde rummes hos en saa ung Pige. Aa, det er forfærdeligt, det er forfærdeligt!

Min Ven tog ingen Notits af hans Udgydelser, men fortsatte, som om han intet havde hørt.

— Hvad er der i Loftet nedenunder, lige under denne Plet?

Hr. Bergius grundede en Stund.

— Der er et Gibsornament, antager jeg.

— Det vil jeg ogsaa antage, fortsatte Hellington. Dette Hul er hverken blevet boret i Dag eller i Gaar. Hvis De vil kigge gennem Forstørrelsesglasset, vil De se, at Kanterne ikke længere har den lyse Farve, som Træ plejer at antage, naar der bliver skaaret i det. Det er sikkert sket *for flere Aar siden.*

Bankieren greb pludselig fat i min Vens Frakkeopslag.

— Men jeg forstaar ikke, sagde han, hvordan De saa sikkert kunde vide det paa Forhaand?

— Det er Dem selv, der har givet mig Oplysninger derom. Jeg kunde ikke tænke mig, at De kunde høre, hvad der foregik nedenunder, hvis der ikke havde været en direkte Forbindelse mellem de to Værelser. Som De ser, tog jeg ikke Fejl.

— Saa for Pokker, udbrød Bankieren, mere og mere opbragt, saa har hun kunnet staa her og lytte til hvert eneste Ord, der er bleven sagt nede paa mit Kontor.

Fred Hellington smilede underfundigt.

— Har Deres Plejedatter taget Lektion i Fægtning? spurgte han derpaa pludseligt.

Bankieren smilede — et bitter Smil.

— Nej, det kan jeg gøre min Ed paa, at hun ikke har, svarede han. Hvorfor spørger De om det?

— Aa, ganske simpelt, fordi denne lille Aabning skyldes en Fleuret.

Hr. Bergius rystede paa Hovedet.

— Det forstaar jeg ikke, sagde han. Der eksisterer ingen Fleuret her i Huset ....

— Naa, naa, svarede min Ven stadig med sit tvetydige Smil, vær ikke for sikker, vær ikke for sikker. Der kan findes mange Gemmesteder og mange smaa Hemmeligheder, som Herren i Huset ikke kender. Denne lille Lysplet siger saare meget.

— Den siger f- Eks. blandt andet, at den Person, som har lavet denne lille Forbindelse mellem de to Værelser, har været fortrolig med hele Husets Indretning.

Bankieren lo atter kort.

— Tak, sagde han, det vidste vi i Forvejen. Har De nogensinde tvivlet om det, Hr. Hellington.

Min Ven trak paa Skuldrene.

— Endvidere fortsatte han, uden at svare paa Bemærkningen, endvidere siger den, at den Person, som har været Mester for Værket, har staaet i Deres Kontor nedenunder og boret *nedefra og op.*

Bankieren studsede, som om han havde faaet et Slag for Panden.

— Nej, det er umuligt, sagde han.

— Men ikke desto mindre er det sandt, svarede Hellington.

— Men ingen levende Sjæl har Adgang til mit Kontor. Jeg er den eneste, der har Nøglen dertil og jeg laaser altid af efter mig. Jeg vaager over det som over en Helligdom. Jeg har sagt til Brandel, at han ikke maa lade nogen komme derind, naar jeg er ude.

— Ikke engang Deres egen Datter?

— Nej, ikke engang hende — allermindst *hende*! Aa, jeg er bleven forfærdelig forsigtig af mig i den senere Tid.

— Naar det forholder sig saaledes, bliver Sagen mere indviklet end jeg havde troet. Thi jeg er sikker paa, hvad jeg siger.

Bankieren blev tankefuldt staaende, og Fred Hellington skød lydløst Skrivebordet tilbage paa dets Plads.

— Og nu, fortsatte han højt, efter at dette var gjort, har vi øjensynlig ikke mere at gøre her. — Lad os derfor med Deres Tilladelse gaa ind paa Deres Kontor og afslutte vor lille Forretning.

Bergius saa' paa ham med et forbavset Udtryk.

— Forretning, sagde han, men min Ven slog ham let paa Skulderen og hviskede.

— Ødelæg fremfor alt ikke Komedien. De maa tænke paa, at vi nu er et Par af Deres Forretningsvenner, og intet andet.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Lord Lansdowne: Stop! Plads for Freden!
(»Lustige Blätter«.)

Under Hvervningen i England: Efter Dem! (»London Opinion«)

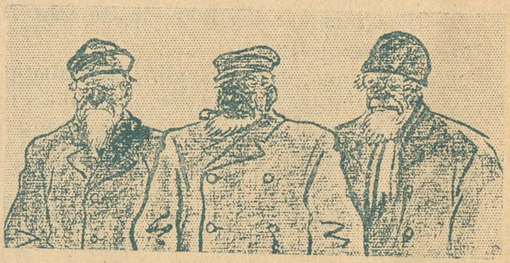

Skeppar Vesterberg: — Ja, ja har altid vari human mot mitt folk å räddet många lif har jag också. En gång kasta vi ankar utanför Kanarieöarna å ett par man skickades i land för å hämta vatten. Uppdraget var farligt, för då var fullt mä vildar (Vilde) på ön. Først skickade jag två man, å dom tog vildarne, å så skicka jag två man, å dom tog vildarne mä, å sen skickade jag två man till, å dom tog också vildarne, men sen förbjöd jag fler å gå i land.
(»Strix«)

Gunnar (speider mot Danmark ut): — For pokker, naar »troen kan flytte bjerge, maatte den vel ogsaa kunne flytte os stakkars 500.000 tons korn hitop dernedefra? — Hvad ser jeg? Sandelig tror jeg ikke, de istedet peker — noksagt av mig!
(»Tyrihans«, Norge)

Det er ikke underligt, at Ruslands Trone vakler. Der er mange Bud efter den!
(»Simplicissimus«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

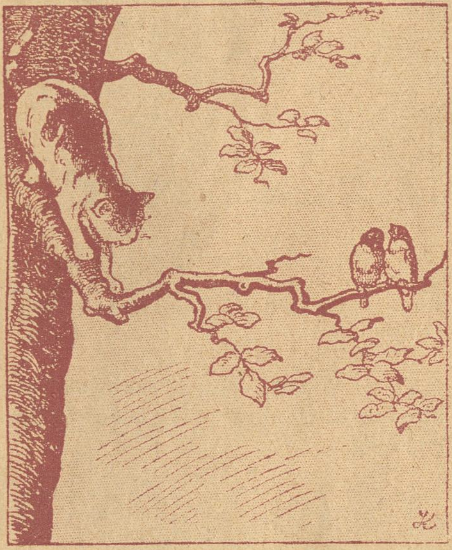

Krig og Fred.

KONVERSATION 1912.

Baron Z.: Det var et »charmant« Toilette, Generalinden har paa i Aften.

Grev Q.: Ja, vist saa. Jeg skal forresten sejle Oksehoveds Yacht ved den store Regatta.

Z.: Nej, virkelig. Jeg har faaet en ny 75 Hestekrafts Automobil.

Q.: Til Lykke! Skal vi tage et Glas Pommery eller Mumm?

SAMME PERSONER 1918.

Z.: Det var et »charmant« Kaffesurrogat.

Q.: Vist saa. Jeg har forresten i Dag maattet give 35 Øre for at blive barberet.

Z.: Greven har vel ikke tilfældigt et Smørkort tilovers?

Q.: Desværre nej. Jeg skal forresten ha' et Bad en af Dagene.

Z.: Jasaa. Og jeg skal ud og grave mine Kartofler op.

Q.: Til Lykke! Skal vi tage Hindbærsaft eller Te?

— Hov, Konduktør! Der er en Herre, der faldt af Omnibussen!

— Det gør ikke noget — han har betalt!

Dags Dato.

To Politimænd paa Svendsgades Politistation er blevne Dannebrogsmænd.

Hvorfor?

Fordi de har holdt god *Orden* i *Dannebrogs*gade.

*

Nu skal der foretages Hude-Tælling. Alt, hvad der findes af Huder og Skind skal tælles op. Saa kan de medtage adskillige fattige Mennesker, som ikke er andet end det bare Skind!

*

En ældre Husassistent kastede i Gaar en tyk Bog i Kakkelovnen, og da hendes Herre udbad sig en Forklaring, svarede hun, at Bogen var af — *Kohl.*

*

Jeg ser i Aviserne, at Berlins elegante Verden hjælper med at skovle Sne i Gaderne. Saa kan de jo se, om der kan skovles Penge ind paa *den* Maade!

*

Samme Dag, som Amerikanerne udstillede den første fangne tyske Undervandsbaad, blev den først erobrede engelske »Tank« ført i stort Optog gennem Berlin.

Det er et Tilfælde, der ligner en Tanke.

*

Jeg saa forleden Jeppe staa og drikke Brændevin i »Jeppe paa Bjærget« og erklære, at han følte sig som i Himmerig. Pudsig nok — Dagen efter kunde *jeg* ikke faa en Snaps i »Himmerig«.

*

Jeg sad forleden Nat og læste Svend Fleurons Bog »Det tuder om Natten«. Den handler om en Ugle.

Midt under Læsningen blev jeg forstyrret af et frygteligt Tuderi.

Men det var skam »*Falken*«.

*

Det gaar tilbage for *den kære Familje*. Sønnen er *det sorte Faar*, Moderen gaar med *Kalifen paa Æventyr* og *Faderen* gaar paa Alexandrateatret.

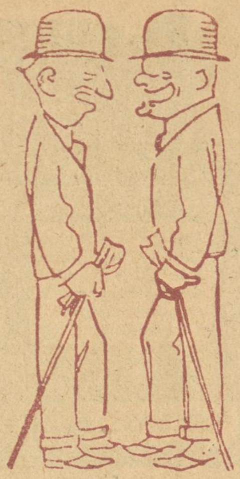

— Du, jeg var i Gaar Aftes 3 Timer om at fordøje en Sjus!

— Saa-h, hvad var det for en Sjus?

— Det var — *Ambro-sjus!*

Sølv og Guld.

Hvis Tale er som Sølv og Tavshed er som Guld,
da vilde Verden segne under Sølvets ædle Gave;
men Guldet vilde hvile saa trygt i Jordens Muld,
som en foragtet Vare i Livets rige Have!

Mennesker.

Mennesker er Skuespillere. Jordkloden er deres Scene. Tilfældet skriver Stykkerne, Lykken uddeler Rollerne. Filosoferne sidder paa Tilskuerpladsen; de Rige i Logerne, de mægtige i Parkettet, de fattige paa Galleriet. Narrene besørger Sceneforandringerne; smukke Damer sørger for Forfriskninger, Aagerkarle sidder ved Kassen, og de Mennesker, Lykken har glemt, er Kontrollører og Maskinfolk.

Dumhedens store Orkester besørger Musiken, og Tiden hæver og sænker Tæppet.

Et Nutidsbarn.

— At min Moder gider byde mig disse ferske Knold-og-Tot-Blade! Jeg vil ha' »RAVNEN«!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Moderen: Har nu din Idiot kommet saa meget Jord i Urtepotterne?
Drengen: Nej, Mor, det var Far, der rensede sine Negle lige over Urtepotterne!

Tegning af Julius Pedersen.

Malersvend T. Olsen. Den ene af Tegningerne vil blive anvendt.

B. B. Digtet skal ved Lejlighed komme frem her.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8. 60 og 90 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

En ny og sørgelig Vise om en moderne — »DONJUAN«. —

Kan synges paa den meget yndede Melodi: »Augusta«.

Paa Langelinie gik han
hver Sommeraftenstund
naar Maanen vandred' smilende
fra Himlen klar og rund.
Paa Pigerne han kigged, o,
om der dog ikke var
en eneste, der vilde gi' ham
paa hans Bøn et Svar —
— og naar han saa fik fat paa en
paa den Facon den skar,
Sofie — min egen Pige,
skal vi to gaa paa Molen ud en Tur.
Hun smiled — og rask de iled —
om Morgnen blev hun sendt Retur.

Da Somren var tilende
Don Juan slog sig til Ro,
thi Alting faar en Ende,
Sommernætter med, min Tro.
Han fik i Panden Rynker,
hans Tegnebog var tom,
og han faldt ned af Stolen,
da en Dag en Pige kom
og hvisked noget til ham, som
han ikke syntes om.
Min Kære — Du tog min Ære,
sig husker Du den Nat i fri Natur.
Jeg varm var — nu i min Barm har
jeg mærked den er paa Retur.

Der gik en 14 Dage,
saa kom der atter en,
3 Uger efter atter en,
der slæbte paa en Dreng
fra Øster og fra Vester
fra Nørrebro og Byen
de kom med Resultaterne
og vilde have »Gryn«.
Don Juan svandt ind og afgav
snart et højst elendigt Syn.
En Maaned — derefter daaned
han, just da Nr. 19 stod for Tur.
Paa Vester — hviler hans Rester,
Don Juan tog selv Billet-Retur.

Charles Cornelius.

T. L. For ubetydeligt.

— Tak, det var 10 Øre.
— Forfærdeligt kedeligt, men jeg har desværre glemt min Pung hjemme paa Pianoet ved siden af Gulduret og Diamantringen. A. K.

Victor H — M. Vejby. Tegningen kom alt for sent. Iøvrigt vil den næppe gøre sig.

Landevejscyklist.
Tegnet af Søholm, Aalborg.

Gæsten: — Er denne Kaviar frisk?
Værten: — Kan De ikke smage det?
Gæsten: — Næ — — —!!!
Værten: — Saa kan det jo ogsaa være Dem ligemeget! Einer Friis.

Tegning af Erik Lassen.

— Ja, nu spiller min Datter Flygel; hun spiller baade Wagner og Rembrandt lige flydende!

Ved Lodtrækningen om de tre Originaltegninger, blev følgende de heldige: *Poul Poulsen*, Øresundshospitalet H. 2. *Ida Hansen*, Abildgaards Alle 15. St. Værkmester *H. J. Juul*, Hesnæs, Stubbekøbing.

I Anledningen af det nye Aar flottede vi os med *to Originaltegninger* i *Ekstrapræmier*. De tilfaldt ved ny Lodtrækning: Murer *Johan C. Petersen*, Grønnegade 8. Nørresundby og *Lind Hansen*, Marinehospitalet.

Vi lægger straks ud med en ny Opgave med *3 Originaltegninger*, fordelt ved Lodtrækning, som Præmier.

De tre Præmier!

Opløsningen paa Præmieopgaven i Nr. 51 er:

METALSTØBER.

Den blev rigtig løst af: Karen Nielsen, Præstøgade 13, Georg Nielsen, Istedgade 91, Aage Skive, Manøgade 12. Ida Hansen, Abildgaards Alle 15, Poul Poulsen, Øresundshospitalet, Elly Wissing, Dyrkarken 5, Aarhus, Lind Hansen, Marinehospitalet, H. Juul, Stubbekøbing, H. Aagren, Palægade 9, Georg Olsen, Rævegade 4, I. C. Petersen, Grønnegade 8, Nørresundby, I. P. Hansen, Abildgaards Alle 15, Marie Hansen, Rumæniensgade 2, Sundby, H. Lundgren, Borups Alle 116, K. Hammershøj, Husumgade 10, Fru A Plinius, Kildevældsgade 74, Aage Kjældebye, Enghavevej 13, C. Nielsen, Nordborggade 7, Halvor Olsen, Luthersvej 7, Fredericia, E. A. Ramussen, Prinsessegade 47, Harald Colding, Volmer Kærs Alle 17, Kastrup, A. Højelt, Tycho Brahes Alle 32, Jens P Christiansen, Slotsgade 23, A. Lysholdt, Søndergade 5, Holstebro Fru A. Jørgensen, Annexstræde 11. C. F. Johansen, Godthaabsvej, 23. Maskinist Leo Lorentsen, Fredensg. 19. Carl J. Vogelius, Skindergade 49.

Gaadespørgsmaal.

Paa hvilket Sted sidder der altid en Hane?

Opløsningen sendes nemmest og billigst paa et aabent Brevkort (der maa intet *klistres* paa Kortet!) til:

›Ravnen‹s Redaktion,
Nørre Farimagsgade 49
København K.

inden næste Torsdag d. 10 Januar Kl. 7 Aften.

Vinderne faar deres Præmie pr. Post.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Nils Novgerods Natbog

Mine Nætters Hændelser, optegnede af en gammel, voksen Dreng.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

Lillejuleaften.

Hille den tykke Ende af en Vovntang, *det* kalder jeg en Nat! Altsaa en Lillejulenat. Det begyndte med, at jeg gik ud paa Hospitalet og hilste paa Søster Dora. Nu er det galt med den venstre Arm, men hun sier never mejn og puster paa det Hele og har faaet Risengrød og Marsipan fra Maarenstunden a.

Hena Mørkningen pussede jeg Næsen nere i ›Sivskoen‹, hvor Ole Pip og Søren Koldbrand hade faaet fat i et Par svensk dansk Amerkanere, som de ga et Kursus i Sjavs med Faddervor. Vi fik et Par Omgange Tottyer a dem, der kan farve Marmor vaskeægte, og saa to jeg jo fat med paa Kortene, og det varede Kraft fodre mig ikke 25 Metermenutter før Svenskeren maatte a med alt det, han hade tjænt under Stjærnebanderet i 16 Aar.

Da Brixerne laa i min Lomme, bandede Svenskeren og den anden Amerkaner saa Mælken løb sammen i Kattens Kop.

— Hva i hede sjyvtusande Heklinger er Du for en forbaskat Jævel a en Gorillaorm! Tar du ifron mej alle mina Dollars-Slanter, som jag har arbetat før i Trægaarden i Ohio-høj. Vet min Kniv og min Sjæl og vet Oskan i det hulaste fulaste Helvete ska jag sla dig i sønder!

Naturligvis kunde je ikke som dansk Mand altsaa la Svenskeren sætte sine sorte Fingerpletter og Ærefornærmelser altsaa paa mig.

I en rolig og værdig Tone sagde jeg til ham: Naa, Du tror altsaa, Du kan komme her og spille *Knuld og Tut?*

Og saa to je ham under Behandling, og jeg kan saft sysle mig garanterefor, at et smukkere pyntet Juletræ saas ikke i noet af de tusinde skandinaviske Hjem *den* Jul.

Naa, Ole og Søren ga jo ikke heller den anden Amerkaner bar Børnemælk; han be ogsaa ganske got opdraget og fik en Del af sin udødelige Sjæl slaaet fint i Stykker — og ingen a dem var kommen tillive endnu, da vi fornam a Timen var kommen til at forrette lidt Andagt.

Saa varet a je fand paa at gaa op paa ›Politekken‹ mæ Nyheden, a to fremmede Amerkanere var blen slaaet ihjæl a letsindige Mennesker i ›Sivskoen‹.

Det ble fanme det mærkeligste je har oplevet i mit Liv. Da je kom in paa Kontoret kom der en høj svær Mand hen te mig og sa, a han he *Jul.* Je forstod godt, a han sa det bare for at vække Opsigt paa saadan en hellig Aften. Han lignede et Englesmil midt i en rød Knallert.

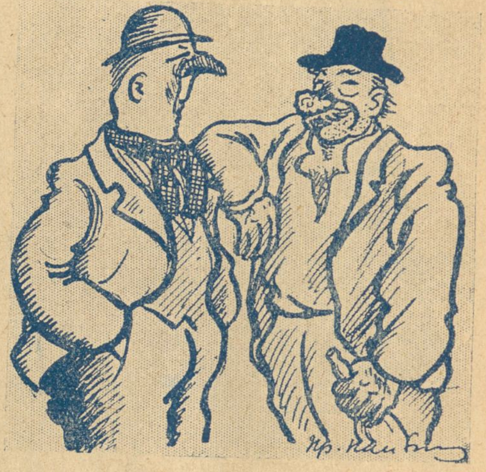

Ole Pip og Søren Koldbrand.

Saa spurgte Julenissen om je havde været mæ te Poletekkens store Julekoncert. Det bad je' ham rive sig i Konsertpalæet paa a je ikke havde; je hade aldrig været mæ tel noetsomhelst si den a jeg var Barn, sa jeg. Saa blev den Herre dobbelt saa rød i Knallerten og gik straks hen til Tellefonen og trykkede paa en Mængde Knabber og sa til en Mængde Mennesker, a han hade et meget vigtigt Budskab og de maatte endelig komme allesammen.

Sit ner, sa han venlig, men liesaa snart jeg hade sat mig ner, kom der en mejet bleg og fin Herre med Cigaret og høj Hat og hvidt Kravetøj helt ned til Navlen. Han sa a han hed Petter Nansen og a han vilde ønske mig glædelig Jul. Hve De rye, sa han og rakte mig et Cigarfulteral a bare Søl. Je to jo en Cigaret og har tit grat mangen Nat forde a je ikke osse to Futteralet. Saa trykkede den blege hvide Mand min Haand og forlod mig med et opmuntrende Nik. Lidt efter kom der en hvidhaaret Herre med Pels

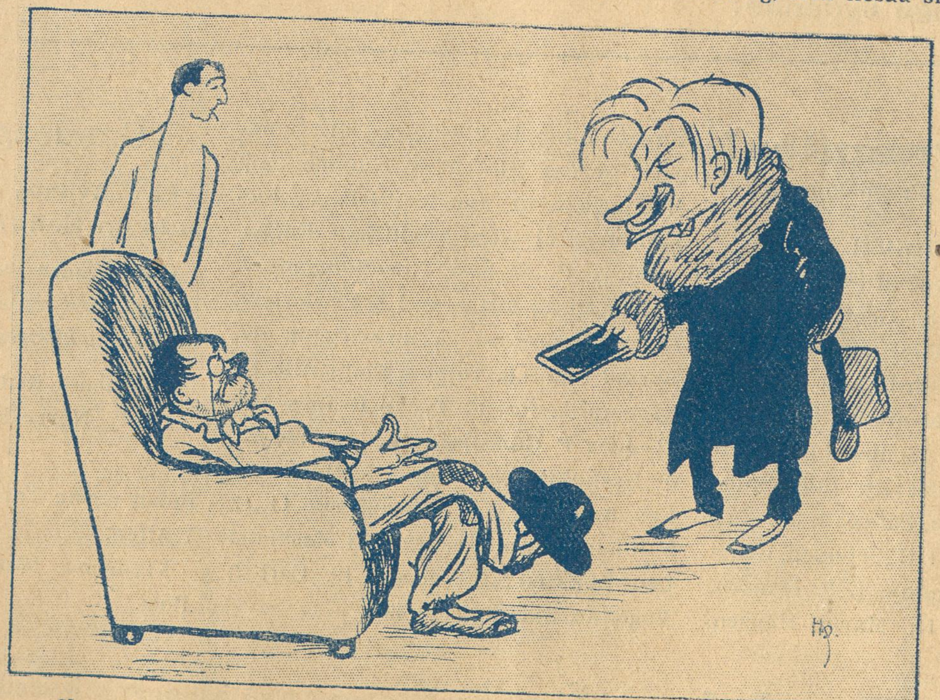

Han sa, a han hed Georg Brandis og vilde ønske mig en glædelig Jul.

og en Masse Haar paa Hodet og i Ansigtet i forskellige Retninger. Han sa a han hed Georg Brandis og vilde ønske mig glædelig Jul. Og saa ga han mig en Bog som a han havde skrevet sit Navn i. Derefter indtraadte en ung Herre som a der hed Brejdal, aa han ville telade sig a holde en Komforangse for mig om »de smaa Teatre« eller hvad de var for noget. Det gore han osse og jeg forsto ikke et Mug a det hele. Saa kom der en majet høj Herre, som hed Gavling, med et Overskæg, som der lignede Haandtaget paa en Krykkestok. Han var ledsaget a en Fottograf med et mægtigt Aperat, og da han hade sagt nogle rørte Ord om Julens Betydning for de fattige ble jeg den onde blyforgifte mig fottegraferet ved Bombeslag te Brug for Bladet og fik en Billet til Koncert og en Kurv med Æbleskiver og Kræmmerhuse. Men da saa pludselig en umaadelig tyk Mand med en Mave som et Uvejr kom buggende ud og saa a han vilde holle et Foredrag for mig om »københavnske Refrænger«, *saa* rejste je mig og sa, at *nu* ku det være nok! Her kom jeg med et frisk Dobbelmord, og saa fylte de mig med alt de Sludder. Og saa harpunerede jeg den tykke Mand, bar ham ud a Stuen, rullede ham ner a en Bunke Trapper, saa han maste mod en Dør, hvorpaa der sto »Faaredragssal«, som han rullede lie ind i:

— Det æ *Jul*, det Bæst, der sente Bud etter mig, skreg han inde i Salen.

— Ja, raabte je — *'Jul har bragt velsignet Bud, din Høballon!*

— Hov, skreg han igen — *der er sku et nyt Refræng*. Hvorpaa han besvimede.

Saa gik jeg.

(Fortsættes.)

Gaa i Seng-Maskinen.

Tegning af Harald Jordan

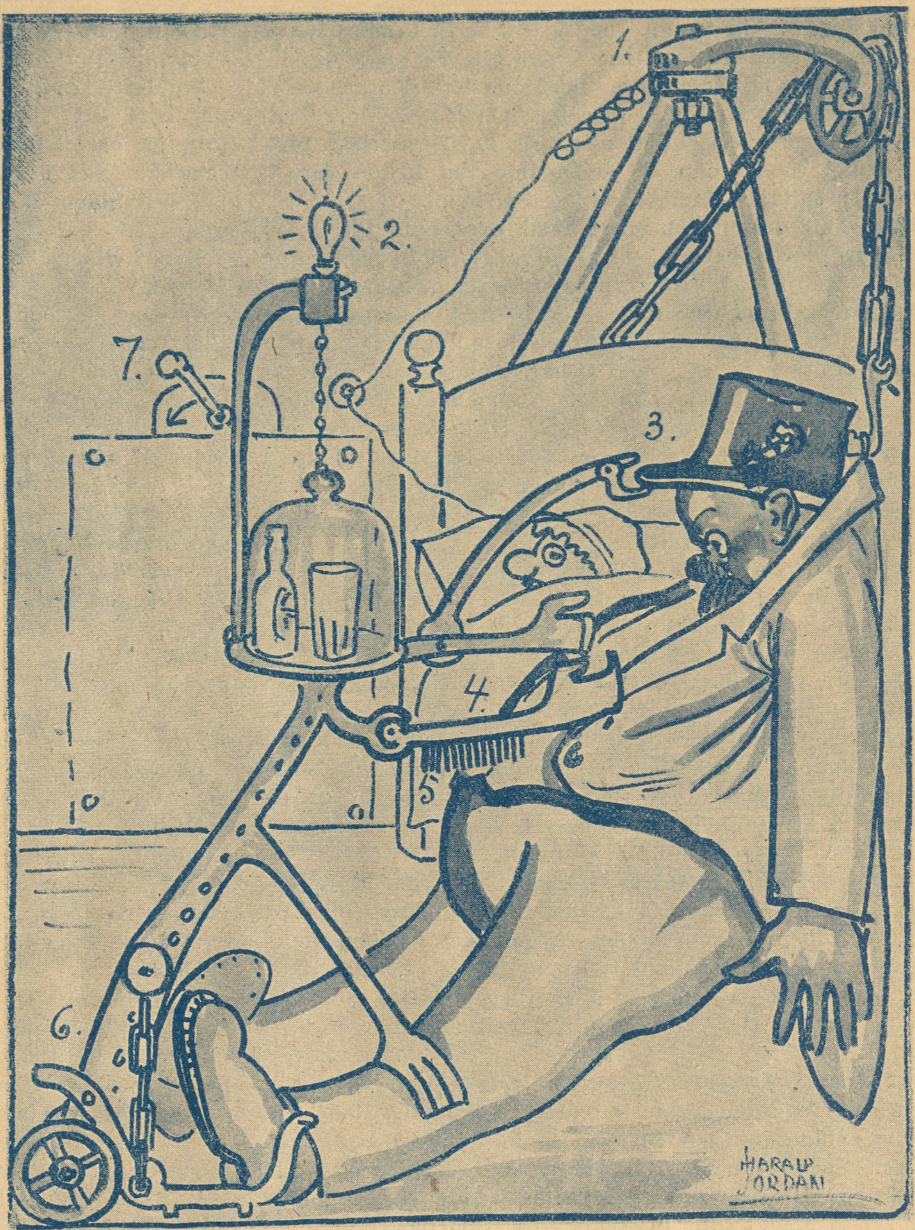

1. Den store Kran, der holder hele Personen oppe. 2. 10-Øres Automat til en Pilsner. 3. Apparat til Hatteaftagning. 4. Arme, der trækker Tøjet af. 5. Klædebørste. 6. Støvleknægt. 7. Haandtag, som dirigerer Farten.

Hurtig Betjening.

Den engelske Assuranceagent. Hos mit Selskab er der ikke noget Sludder og Vrøvl. Hvis en Mand dør i Aften, saa har hans Kone Assurancesummen med første Post den næste Morgen.

Den amerikanske Agent: I er noget langsomme i Vendingen! Vort Kontor er paa 5te Etage. En af vore Klienter, der boede paa 9de Etage, faldt forleden ud ad Vinduet — vi rakte ham vor Anvisning paa Beløbet, da han passerede vor Etage!

De smaa Øren.

Lille Antons Søster har Besøg af den unge Hr. Hansen, og Søster finder Anledning til at gøre Anton opmærksom paa, at det er paa Tide, han gaar til Sengs.

Anton: Nej, jeg vil ikke i Seng endnu; jeg vil se, naar Du skal spille Kort med Hr. Hansen.

Søster: Hvad er det for noget Snak — vi skal ikke spille Kort —.

Anton: Jo, Mor sagde jo i Gaar til Dig, at Du skulde spille dine Kort godt, naar Hr. Hansen kom i Aften!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Da mit Haar blev hvidt.

Omkring et lille rundt Bord i en berømt amerikansk Badesteds Park sad tre Damer, som alle var unge og elegante og vakte Opmærksomhed imellem Kurgæsterne. Den ene af dem kunde vel være imellem 24 og 25 Aar. Hendes Øjne straalede og hendes Ansigt havde et friskt, ungdommeligt Skær, men det sælsomme ved hende var, at hendes pragtfulde Haar var aldeles snehvidt.

Hun vakte derfor Opmærksomhed, hvor hun gik. Og da hun var bleven bedre kendt, bad nogle af Badegæsterne hende løse det hvide Haars Gaade for dem. Damen med det snehvide Haar havde været en berømt Skuespillerinde og ejede en sjælden Fortælleevne, et opfindsomt Talent i Valg af Udtryk og et smukt, velklingede Organ. Efter at »de Nysgerrige« havde bønfaldt den smukke Skuespillerinde om at fortælle dem sit Haars Historie, gav hun endelig efter og bestemte Tidspunktet til en Eftermiddag i Kurhusets lille Salon. Eftermiddagen nærmede sig, og den interessante Skønhed fortalte de opmærksomme Tilhørere følgende sande Begivenhed:

Sæsonen i San Francisco nærmede sig sin Afslutning, og de bedre Kræfter ved California-Teatret tænkte paa at anvende fire Uger til Gæstespil, før de spredtes for alle Vinde, enten for at tilbringe Sommeren ved et af de paradisiske Badesteder ved den meksikanske Kyst eller for at vende tilbage til New York eller Europa. Vor Gæstespilrute arrangeredes hurtig, og efter en Afskedsmiddag pakkede vi vore Kufferter og rejste glade og muntre gennem det herlige Kalifornien. Paa vor Rejse kom vi ogsaa gennem en By med 60.000 Indbyggere, som er bekendt for sin skønne Beliggenhed og — sin Sindssygeanstalt.

Jeg har altid næret stor Interesse for de ulykkelige Sindssyge, som indespærret i Celler maa føre et forfærdeligt Liv. Enhver Kunstner, som studerer Vanviddet paa en Sindssygeanstalt for senere i sine Roller at omsætte det til Penge, kan ikke andet end føle Medlidenhed med de stakkels Sindssyge.

Da Direktøren med den største Beredvillighed havde efterkommet vort Ønske om at bese Institutet, beredte vi os paa allerede den næste Dag at gøre Brug af Tilladelsen. Før vi skulde gøre vor Runde i Asylet blev der budt Forfriskninger. Foruden Direktøren og hans Hustru og nogle Herrer og Damer af vort Selskab var der endnu nogle Herrer til Stede, som præsenteredes som Læger og Assistenter. Blandt de sidstnævnte lagde jeg Mærke til en ung, fintbygget Meksikaner, der med sit mørke, fremmedartede Ansigt og sine smukke, melankolske Øjne vakte saa megen mere Opmærksomhed, som han ikke bekymrede sig om nogen eller tog Del i Konversationen.

Han var den eneste, der ikke rørte sit Glas, og Direktøren behandlede ham som en syg Søn, skønt han ikke saa syg ud.

Efterat vi havde beset de store Lokaler i det kolossale Hus, foreslog Direktøren, at vi skulde indtage Teen. Da vi var meget trætte, gik vi straks ind paa hans Forslag. Jeg havde imidlertid stor Lyst til at nyde den pragtfulde Udsigt fra Husets Tag.

Mine Ledsagere havde derimod ikke Lyst til at klatre op ad de syv Trapper, kun Don Jose, Meksikaneren, som paa Turen gennem Huset stadig havde holdt sig ved min Side, tilbød at føre mig derop. Direktøren saa forskende paa ham, men gav saa sit Samtykke.

Medens Don Jose hjalp mig med ægte sydlandsk Galanteri, bemærkede jeg, at han havde aflagt sit sky Væsen. Han snakkede behageligt med mig om alle mulige Ting. Da vi var kommet op ad Trapperne og ud paa Taget, saa jeg, at Don Jose omhyggeligt lukkede Tagaabningen. — Det er kun, sagde han venligt, for at De ikke skal styrte baglæns ned. Vi havde for et Aars Tid siden et lignende Tilfælde.

Jeg lagde imidlertid ingen Vægt paa det og betragtede den herlige Udsigt, som bredte sig for mit Blik. Pludselig følte jeg en let Berøring paa min Skulder. Det gav et forskrækket Sæt i mig og jeg traadte uvilkaarlig tilbage — tæt ved Siden af mig stod Meksikaneren og stirrede paa mig.

Men hvilken Forandring var der ikke foregaaet med Manden?

Var det de samme blide Øjne, som nu med et djævelsk Blik gennemborede mig?

En instinktmæssig Frygt bemægtiget sig mig, og jeg vilde, idet jeg traadte tilbage fra Randen af Taget, gaa hen til den lukkede Tagluge; men med et Spring var Manden ved Siden af mig og greb mig om Haandleddet.

— Ikke røre dig, Kvinde! skreg han med sammenbidte Tænder. Ikke dernede, men her! Og han pegede paa det gabende Dyb. Mit Hjerte stod stille, for med Lynets Hastighed var jeg bleven mig bevidst, at jeg var alene med en Vanvittig og fjernt fra menneskelig Hjælp.

— Ned, ned, ved du ikke, at Luften kan bære os ligesom Vandet. Ned! Og den Vanvittige trængte mig henimod Randen af Taget.

Med Fortvivlelsens Kraft værgede jeg mig, idet jeg udstødte gennemtrængende Skrig om Hjælp.

— Ned — ned, det er ikke vanskelig! Du skal — du maa! Og Meksikaneren, fra hvis Ansigt enhver menneskelig Lighed var forsvunden, greb med den højre Haand i sin Lomme og trak en Kniv frem, medens han greb efter mig med den venstre Haand. Barmhjertige Gud, vil der da ikke komme nogen Hjælp? Det svimlede for mig — og Tanken om, at jeg saa vilde være fortabt, hindrede mig fra at falde bevidstløs om. Imidlertid havde han aabnet Kniven. Nu rev jeg mig løs fra hans Arm og greb med begge Hænder hans højre Haand. Den forfærdelige Situation gav mig Fortvivlelsens Kraft. Kniven skar i mine Hænder, men jeg holdt fast paa den og nu — aa, Gud være lovet — nu hørte jeg Trin paa Trappen. Men ogsaa den Vanvittige hørte Skridt og pressede mig med al menneskelig Kraft mod Kanten af Taget — nu lød der Slag mod Taglugen, som Meksikaneren havde lukket — Hjælp! — Hjælp — jeg følte, at han greb fastere om mig. Da fik jeg ved en pludselig Vending min højre Fod fri, og knapt vidende, hvad jeg gjorde, stødte jeg ham med al Kraft tilbage. Han vaklede, tumlede om — jeg mistede Ligevægten og faldt ogsaa. Han var imidlertid nærmest Kanten af Taget — og Slæbet paa min Kjole havde viklet sig om en stor fremspringende Jernkrog — med min sidste Kraft kastede jeg mig omkring for at befri mig fra hans Greb. Han rullede ned ad Taget og kunde ikke standse — nu var han ved Randen — endnu en Gang bredte han sine Hænder ud — et frygtelig Skrig — saa forsvandt han — et dumpt Slag — et Raab af mange Stemmer — saa hørte jeg ikke mere — en velgørende Bevidstløshed havde bemægtiget sig mig! Da jeg vaagnede laa jeg i Direktørens Privatværelse. Omkring mig stod med blege Ansigter mine Kolleger, mine Hænder var indbundne, min Hjerne var saa uklar, at jeg ikke straks kunde fatte, hvad der var sket. Først lidt efter lidt vendte min Hukommelse tilbage og med Gysen hørte jeg, at Taglugen var bleven brudt op i samme Øjeblik som Don Jose var styrtet ned.

Don Joses blodige, uformelige Masse var bragt ind i et Gravkapel.

Da jeg senere stod op og traadte hen foran Spejlet, fôr jeg forskrækket tilbage, for mit ravnsorte Haar var *i dette frygtelige Kvarter bleven snehvidt.*

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H.J. AF SILKEGADE.
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

BESTILT.

Gæsten, der gerne vil vigte sig lidt, siger til Opvarteren:

— Vær saa venlig at skrive min Regning ordentlig. Her staar en Omelete. Vil De sende Regningen tilbage og faa den skrevet med to t'er.

Lidt efter kommer Opvarteren igen og siger:

— Tak, nu er det i Orden, 1 Omelete 80 Øre og to The'er 50 Øre. Det er lige 1 Kr. 30 Øre.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

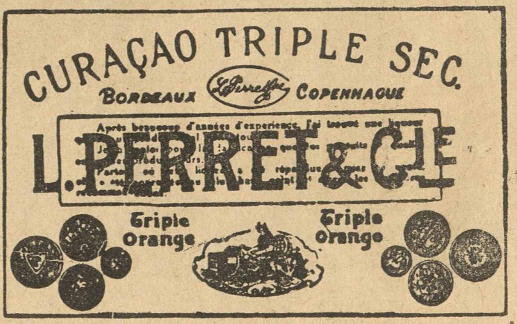

PERRET's LIKØRER serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

GENERALAGENTUR: VILH. CHRISTIANSEN (GEORG C. MØLLERS EFTF. TELEFON 2800

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tlf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Emil Poulsen.

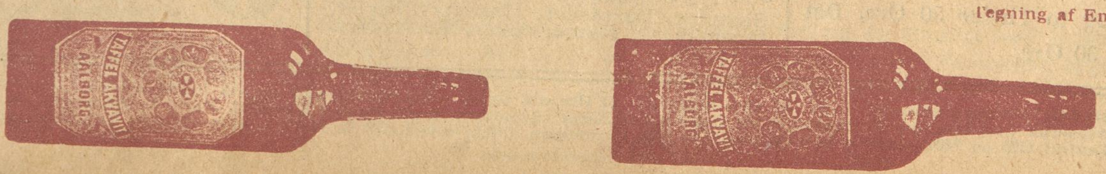

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 3 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 17. Januar 1918.

Vi maa alle følge *Trop!*

Tegning af Hp. Hansen.

Kgl. Skuespiller Jerndorff vender hjem med Ernæringskort.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

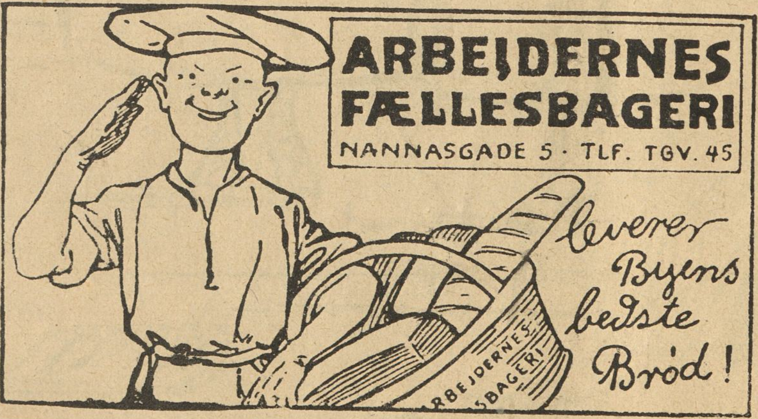

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,60 o Middag à 90 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

Køb RAVNEN

Vadskeriet
„Ventegodt"
Brønshøj L
Tlf Brønshøj 93 og 96
Lufttørring.

Køb
Alfa
Margarine

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
Randers
god velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco
Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

UNDSKYLDNING

— Peter er anklaget for i et Slagsmaal at have bidt Fingeren af sin Modstander, men han siger, han er uskyldig.

— Det var hans egen Skyld. Hvad havde han at gøre Kl. 12½ om Natten i min Mund?

FROMT ØNSKE.

Idet Søndagsrytteren farer ned ad Gaden paa det uregerlige Dyr siger han til sig selv:

— Nu har man styrbare Undervandsbaade, Motorcykler og Luftskibe. Bare man snart kunde faa styrbare Heste.

Kollegiale Karikaturer.

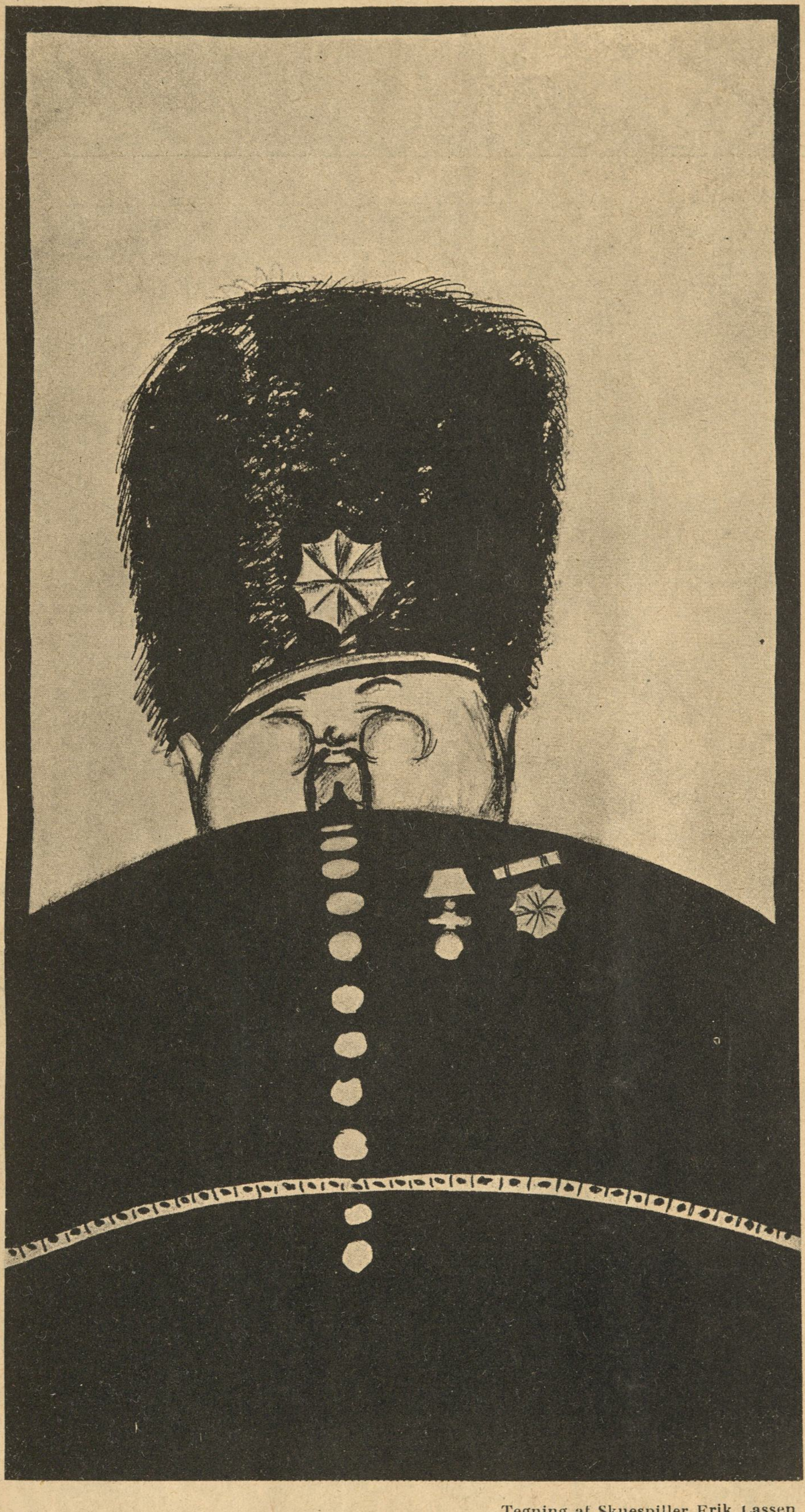

Tegning af Skuespiller Erik Lassen

OSCAR STRIBOLT som Frederik den 7. (»Scala-Revyen«).

Sporene.

De smaa bitte Spor i den nyfaldne Sne
fortæller en Hjerte-Komedie.
Forsigtig en Taaspids sig først lader se
ved Døren til Landsbyens Smedie.

Den næste staar næppe en Tomme derfra,
snart blir det til hele Pampusser
— Gud ved, er det Smedens Kamelia,
hvis Hjerte af Kærlighed blusser?

De smaa bitte Spor — se, nu tager de Fart
did ud over Vinterens Vange,
de styrer mod Skoven — og alt blir mig klart:
Kamelia er ikke bange!

Hun sneget sig har i en Maaneskinsnat
til Skoven, med Kinder saa røde,
der har hun bag Hegn og Tjørnekrat
med Vennen et Stævnemøde.

Hvor Vejen sig skjuler bag ældgamle Træ'r,
se, der har han trampet og ventet,
saa løb han imøde sin Hjærtenskær
og se, han har Lønnen hentet:

To kæreste Taaspidser vendt imod hans
stormægtige »Plader« beretter
om Læbernes Møde, mens Øjnenes Glans
evindelig Lykke forjætter.

Saa følges de ad, og han hvisker saa blidt,
sit Hoved hun ind til ham hælder,
og har de saa gaaet vel tyve Skridt,
forrædderisk Sporene melder:

To smaa bitte Taaspidser vendt imod hans,
den samme lyksalige Svimlen!
mens Maanen traver blandt Stjerners Dans
sin vanlige Vej over Himlen. —

— Dog Sporene skilles — ved Gud her det brast!
hvad, kom der en Kurre paa Traaden?
han træder saa mandfolkeagtig fast,
hun gaar nok og kæmper med Graaden,

men hver paa sin Side af Skovvejen nu —
hans Snak har den lille vel kedet?
se, tappert de kan holde Stand — o, Gru! —
fra Bækken og lige til Ledet!

Her hendes Øjne har Taarernes Glans,
hans Ansigt en blidere Toning:
— to smaa bitte Taaspidser vendt imod hans
og Kys og Fred og Forsoning!

— — —

Aa Herre, min Gud, jeg grundende Nar,
som gik her og granskede Sporet,
og fandt at det hele slet ingenting var,
dog har de to unge mig moret.

To herlige Børn, for hvem Verden er nem,
og Lykketro sammen har smeddet,
som kender ej andre Sorger end dem,
der skiller fra Bækken til Leddet!

Per Bonde.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen.

Ikke saa — skævøjet!

Tegning af N. P. Sørensen.

JAPAN: (til Amerika og Evropa) — Nuvel mine Herrer! Siden Fredsspørgsmaalet volder Dem saa megen Besvær, skal jeg afgøre det for Dem: Japan tager Plads paa Jordens østlige Halvkugle, Amerika paa den vestlige og Evropa — lige paa Stregen!

Bare rolig.

Fruen (temmelig fyldig) kommer ind paa Kontoret til sin Mand, der har Købmandsforretning i en Provinsby.

— Hør, kære Mand, jeg maa til et stort Bad i Aar for at faa en ordentlig Afmagringskur. Vil Du tænke Dig, jeg lod mig lige nu veje af Karlen, og Vægten viste fulde 110 Kilo!

Manden: Naa, var det paa Lager-Vægten, Du lod Dig veje — ja, saa kan Du være rolig, for — tysss! — saa har Du i hvert Fald endnu ikke passeret de 100 Kilo!

Sprogblomst.

Den unge Student er paa Besøg hos sin gamle, gemytlige Onkel, som fortæller om en Nabo, han forleden satte til Vægs. — Jeg vil sige Dig, Søren, at det endte med, at han sad fuldstændig *flad*.

Søren Student skal nu gøre sig vigtig og underretter Onklen om, at man kan ikke sige »flad«; det lyder simpelt: man siger »forbløffet«.

Saa slaar Onklen i Bordet og raaber:

— Ja, saa er den Talerken, Du der æder af, ogsaa *forbløffet*!

Faar vi snart Fred?

»Automobilvisen«.

I Folkemunde lyder Raabet:
Fred vil nu vi ha',
Krig stik a', vi vil ha'
Fred, hvor vi skal ta' den fra,
Herut med dem, som under
Kriger-Baalet lægger Ved.
Smid dem ud paa mit Bud,
saa skal vi sgu nok faa Fred!

En Diplomat, der ønsker Polen
til sin Fødselsdag,
for sin Sag slaar et Slag,
tænk fra Haag og ned til Prag.
En saadan Herre kan desværre
godt slaa andre ned —
blev *han selv* slaaet ned,
fik vi meget hurtig Fred!

En anden stryger Polen —
bare *Solen* han kan faa,
for en Plads hist paa »das«
vil et større Slag han slaa.
Den Slags Genier gi'er
Folket snart en klar Besked:
Næ, hør Stop, gamle Snob,
nu skal Du skam holde Fred!

En Spekulant i Kugler,
Dynamit og Mine-Krudt
absolut hvert Minut
kæmper mod at det bli'r Slut;
ham saa jeg meget gærne skudt,
saa tyk han er og fed,
fede Ged, at Du ved —:
Nu det trækker op til Fred!

Af Chauvinister findes der
en Masse i vort Land,
og de kan, hver en Mand,
lave os en farlig Brand,
men de skal dykkes; at det lykkes,
tykkes mig — og hed
er min Ed: I min Sved
vil jeg kæmpe for en Fred!

Der brændes og der skændes
uden Stands i Syd og Nord,
Fredens Ord over Jord lyder,
trods Hyæners Kor —
der hulkes og der grædes
over Vest og Østerled —
et jeg ved: Godt paa Gled
er den store Verdensfred!

Jørgen Grøn.

Husk at bestille »Ravnen«, hos Social-Demokratens Bude!

I det yderste Øjeblik —!

Bankieren nikkede samtykkende og vi gik nu atter tilbage gennem Spisestuen og Forstuen og ned ad Trappen. Hr. Bergius slog forekommende Døren op paa vid Gab og vi traadte ind i Forretningslokalerne, hvor der hørtes Ringen af Telefoner og Klapren af Skrivemaskiner. Det lignede nærmest en Bank med en fornem Mahogniskranke og høje Pulte, hvor unge Mænd og Kvinder sad og skrev i tykke Regnskabsbøger med en Tryghed, som om de ikke vidste, at den store Regnskabets Dag før end de anede det, kunde ramme det stolte Bankierfirma.

Maaske var det kun noget, jeg indbildte mig, men det forekom mig, at jeg saa et vist vemodigt Glimt i Bankierens Øjne, da han forskende lod sit Blik glide henover Lokaliterne. Det var, som om han med en druknendes Fortvivlelse klamrede sig fast ved alt dette, som han maaske snart skulde forlade, som om han i sin Angst vilde indbrænde al denne Herlighed paa sine Øjnes Nethinde, før den truende Fornedrelse kom og gjorde alt dette til blot en Erindring.

Han gik med hurtige, trippende Skridt foran, og vi fulgte efter. Værelset indenfor var ganske lille, men indrettet med storslaaet Komfort. Et blødt Tæppe dæmpede Lyden af vore Skridt og det amerikanske Skrivebord og de bløde Læderlænestole manglede heller ikke her.

Lænet over Skrivebordet sad en mørkhudet ung Mand med udpræget jødiske Træk. Da vi traadte ind, saa han et Øjeblik op og hilste paa sin Chef, uden dog at rejse sig.

— God Dag, Hr. Brandel, sagde Bergius. Har her været nogen, medens jeg har været borte?

— Nej, svarede den mørke unge Mand, idet han lagde Pennen fra sig.

— Det er godt. Hvis nogen vil tale med mig, saa sig, at jeg ikke modtager flere Besøg i Dag.

— Det skal jeg gøre.

Bankieren aabnede den næste Dør, paa hvilken der var fæstet et Emaljeskilt, hvorpaa der stod det betydningsfulde Ord: Chefen.

— Vær saa god at træde indenfor, mine Herrer, sagde han.

Det Værelse, vi traadte ind i, var næsten en Kopi af det Arbejdsværelse i Etagen ovenover, vi lige havde forladt. Skrivebordet, Lænestolene og alt det øvrige var ens, og jeg kunde knapt undgaa at blive greben af Medlidenhed med dette Vanemenneske, der øjensynlig havde saa lidt Følelse for et Hjems Hygge, at han ikke vilde kunne trives, hvis han ikke altid havde samme kolde og korrekte Omgivelser. Der var blot den Forskel mellem de to Værelser, at her manglede den ordnende Kvindehaand, saa at alt forekom mig trist og koldt her.

Fred Hellington gik imidlertid rastløst frem og tilbage i Værelset. Hans skarpe Blik mønstrede alle Værelsets Detailler. Det gled hastigt over def kæmpemæssige Skrivebord, hvor en Skrivemaskine stod med et halvfærdigt Brev paa Rullen; det vandrede over de blankslidte Læderlænestole, det tykke røde Tæppe, de tunge Portier over Dørene, Varmeledningen ved Vinduet, Boghylderne paa Væggene og standsede tilsidst ved Gibsornamentet i Loftet. Et tilfreds Smil spillede om hans Læber.

— Er De ganske sikker paa, at Deres lille Datter ikke alligevel har lært at fægte med Fleuret? spurgte han hviskende.

— Ja, naturligvis, ellers sagde jeg det ikke. Der behøves vel forresten ikke stor Øvelse til en saadan lille Manøvre.

— Sig ikke det, Hr. Bergius, sig ikke det. Det er udført med en saa raffineret Dygtighed, at det tyder paa Mesterskab i at behandle det lille smidige Vaaben .... Jeg formoder, at Deres Plejedatter ligesom alle sydlandske Kvinder er lille af Vækst? ....

— Ja, og tilmed meget lille, svarede Bankieren. Men jeg forstaar ikke, hvad De mener med alle disse Spørgsmaal.

— Aa, ikke noget særligt. Det kan bare være interessant at vide. Der er nemlig ualmindelig højt til Loftet her.

Han havde under denne Samtale, som hele Tiden var bleven ført i en hviskende Tone, endt sin Undersøgelse af de forskellige Genstande i Værelset og standsede nu pludselig foran Skrivebordet. Hans Blik for over de tykke Papirbunker og dets elegante Skrivetøj af Sølv og standsede ved Skrivemaskinen med det halvfærdige Brev paa Rullen.

Med et var det, som om han blev slaaet af en Tanke. Han tog hurtigt sit Forstørrelsesglas frem, bøjede sig frem over Tangenterne, holdt med den ene Haand Brevet og lod med megen Omhu Lupens runde Glas vandre henad Linierne paa Papiret. Bankieren greb ham bebrejdende i Skulderen.

— Hr. Hellington, hvad er det De gør, hviskede han. Det er min private Korrespondance.

— Det kan jeg nok forstaa, svarede min Ven tankefuldt, uden at lade sig forstyrre.

— Jeg har kun undersøgt Bogstaverne. Hvis De havde haft Øjnene med dem, vilde De have seet, at jeg har set Bogstaverne i Linierne igennem bagfra. Deres private Korrespondance interesserer mig virkelig ikke i mindste Maade.

— Det forstaar jeg ikke.

— At jeg ikke interesserer mig derfor? Tja? Han trak paa Skuldrene.

— Naa, intet Ordkløveri! Hvad kan De usammenhængende Bogstaver da have at sige Dem?

— Mere end De tror. Jeg skal forklare mig.

— Jeg er virkelig nysgerrig.

— Godt. Laan mig endnu en Gang de tre gemytlige Epistler.

Med største Fornøjelse.

Bankieren trak de tre Konvolutter med de skæbnesvangre Trudsler, frem af sin Inderlomme. Detektiven tog de tre maskinskrevne Papirer ud af dem og ordnede dem som tre udbredte Spillekort i sin venstre Haand. Hans Blik vandrede hurtigt frem og tilbage mellem dem og det halvfærdige Brev paa Maskinen.

Tilsidst nikkede han tilfreds og rakte Bankieren de tre Trudselsbreve.

— Jeg vidste, at jeg ikke havde taget Fejl, sagde han. Jeg har en god Hukommelse, og jeg husker altid rigtigt i saadanne Tilføjlde. Enhver har sin lille Specialitet. Vær saa god at se selv.

Vor Klient tog mod Brevene med Fingre, som skælvede af Iver og Sindsbevægelse. Han betragtede dem længe og rystede derefter paa Hovedet.

Jeg forstaar ikke, hvad De mener, Hr. Hellington, sagde han.

— Men er De da ganske blind, Menneske, udbrød Fred Hellington, der for en Gangs Skyld lod sin Heftighed faa Overhaand. Ser De da ikke, at Deres Fjende, hvem det saa end er, er Dem nærmere inde paa Livet, end De selv aner . . .

Ser De da ikke, at *disse Trudselsbreve er skrevne — paa Deres egen Maskine!*

V.

BANKIERENS GRUBER

Bankieren traadte forfærdet et Skridt tilbage.

— Men det er umuligt, stønnede han. Den blotte Tanke virker ganske utrolig.

— Maaske, svarede Fred Hellington roligt, men ikke desto mindre maa vi tage det i Betragtning.

— Bevis det! Bevis det!

— Det er ikke nødvendigt, eftersom Brevene selv er tilstrækkelige Beviser. Vær saa god at se her. Betragt først og fremmest »t«erne. De er allesammen utydelige foroven. »S« paa deres Maskine er saa slidt, at den nederste Halvdel ikke tager mod Farve. Er mere nødvendigt?

Bankieren svarede ikke. Hele hans Ydre udtrykte en saa hjælpeløs, næsten komisk Forbauselse, at jeg maatte bide mig i Overlæben, for ikke at smile. Han stirrede paa Detektiven med store, runde Øjne, og Underlæbens Muskler glemte af lutter Forbauselse at gøre Tjeneste.

Fred Hellington fortsatte uden at tage videre Notits af ham:

— Det er en gammel og kendt Sag, at en Skrivemaskine kan forraade en Persons Individualitet lige saa godt som hans egen Haandskrift. Men en slidt Skrivemaskine er ganske glimrende. Den kan undertiden afsløre Ting og Forhold lige saa klart som de tydeligste Fingeraftryk. Der er ingen Tvivl om, at Hemmeligheden er rykket os et godt Stykke nærmere ind paa Livet.

Først nu fik Bankieren sit Mæle igen.

— Men jeg forstaar ikke, stammede han, det løber rundt for mig.

— Hvad er det, De ikke forstaar?

— Linda kan ikke skrive paa Maskine. Hun er lærenem med Hensyn til alt andet, men naar det drejer sig om at skrive og regne paa Maskine, duer hun slet ikke.

Fred Hellington smilede underfundig.

— Aa, sagde han, saa korte Breve kan hvemsomhelst skrive, naar han blot har Tid nok.

— Men jeg forsikrer Dem, at hun ikke har haft Adgang til dette Værelse i de sidste Maaneder.

— Saa meget desto bedre. Saa er jo alt i Orden, ikke sandt, Hr. Bergius?

— Det er umuligt!

I dette Øjeblik hørtes fra det yderste Lokale en Trampen af Fødder og Smælden med Pultelaag og Bøger. Det var Arbejdet, der var endt, det var det mægtige Bankierfirma John Bergius, som havde gennemkæmpet endnu et Døgn af sin Tilværelse.

Det saa næsten ud som om ogsaa Firmaets Chef i sin oprørte Sindsstemning var bleven grebet af lignende Tanker, thi han midstede med et sin stolte Selvsikkerhed og saa raadvild og spørgende først paa Fred Hellington og derefter paa mig.

— Hvad tænker De paa at gøre, Hr. Hellington? spurgte han derpaa i en Tone, som mindede om et hjælpeløst Barns.

Min Ven tog sit Cigaretetui frem.

— Ryge en Philip Morris, hvis De tillader det, svarede min Ven, idet han gjorde Ild paa sin Cigaret. Og intet andet.

Bergius greb min Ven i Armen.

— De tænker vel ikke paa at lade mig i Stikken? spurgte han forskrækket.

Fred Hellington tog et langt Drag af sin Cigaret og svarede smilende:

— Jo, maaske forlade Dem — men jeg lader Dem ikke i Stikken. Man spiller et højt Spil med Deres Velfærd, Hr. Bankier, men jeg tror nok, at jeg skal tage det sidste Stik hjem.

— Men naar, men naar!

— Og det kan De spørge om!

— Jo, naturligvis. Det interesserer mig i høj Grad. Det gaar ikke længere paa denne Maade. Jeg maa have Klarhed saa hurtigt som muligt. selv om denne Vished vil komme til at tilintetgøre den fattige Rest jeg ejer af jordisk Lykke. Denne Uvished er langt værre for mig.

— De misforstaar mig, Hr. Bergius. Fristen skal ikke blive lang. Vi maa handle hurtigt. De har da ikke allerede glemt »Midnatsklokkens sidste Slag?«

— De mener altsaa, at der vil finde en Afgørelse Sted i Morgen?

— Jo.

Ved Midnat.

— Ja. Hr. Bergius, *Deres Modstander er sikkert ikke en Mand, der driver Spøg.*

Bankieren saa paa Detektiven med noget af en Tiggers Udtryk i sit Blik.

— Og hvad vil De have, at jeg skal gøre? spurgte han hjælpeløst.

Fred Hellington saa paa sit Ur.

— Vi har endnu 31 Timer til vor Raadighed før Midnatsklokken slaar, og den, som har Tid, har alt. Naar jeg er rede til at begynde Kampen, skal jeg nok give Dem et Signal. Forinden har jeg dog en hel Del Smaating at udføre.

— Sig bare, hvad det er. Hvis der er noget, jeg kan være Dem behjælpelig med, saa skal intet være mig kærere. Jeg er ved at forgaa af Uro og Spænding.

Fred Hellington rystede paa Hovedet.

— Saa blev vi en for mange, sagde han. De har blot en Ting at gøre.

— Og det er?

— At spise, drikke, sove og se glad og ubekymret ud. Det er maaske ikke den letteste Rolle i denne Sag.

Bergius sukkede.

— De har Ret, Hr. Hellington, sagde han. Og jeg frygter ogsaa for, at den Rolle vil overstige mine Kræfter.

— Og maaske kan De alligevel spille den, naar De tænker paa, at den maaske vil kunne skaffe Dem det daglige Brød for Fremtiden, hvis De spiller den vel i disse Timer?

— Godt. Jeg skal da gøre, hvad De beder mig om, svarede Bankieren; men sig mig i det mindste, om De tror at have opdaget noget Lysglimt i Mørket.

Fred Hellington undgik med Vilje at svare paa dette direkte Spørgsmaal.

— Já, jeg har set adskilligt af Interesse. Men nu hører jeg, at Deres Personale begynder at forlade Kontoret og det minder mig om, at jeg har et lille Ærinde at udrette for egen Regning. Farvel, Hr. Bankier. I Morgen tidlig lader jeg høre fra mig, og da haaber jeg, at jeg er kommet Maalet en hel Del nærmere . . . Rob., fortsatte han derpaa, henvendt til mig, Du kan gaa hen i »Pelikan« Kl. 8. Hr. Bergius, hvis der ellers er noget, De ønsker at spørge om, kan min Ven Wilkins give Dem Besked. Farvel. Og glem ikke Kl. 8, Rob.!

Med disse Ord og et Buk for vor bestyrtede Klient, forsvandt han.

Ogsaa jeg — det maa jeg sandt at sige indrømme — følte mig ikke saa lidt forbavset over min Vens pludselige Hastværk. At det drejede sig om vor nye »Affære«, derom var jeg ikke et Øjeblik i Tvivl. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

NYTAAR 1918.
(»Der Welt Spiegel«)

Den engelske Løve og den varme Freds-Grød.
(»Fliegende Blätter«.)

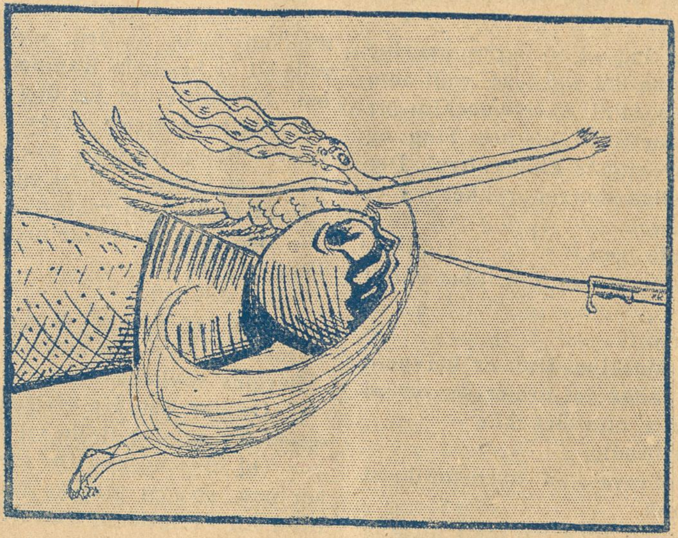

Tyskland vil fremtvinge freden.
(»Lørdagsavisen«, Norge)

Ogifta Anna-Stina anmäler hos prästen sitt åttonde barn.

Prästen: — Hur många faderlösa, oskyldiga barn tänker Anna-Stina egentligen draga til världen?

Anna-Stina: — Ja, då ska ja säja pastorn, att når ja har fått så många, som vår Herre har ämnat mej, så å då nock slut!

(»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

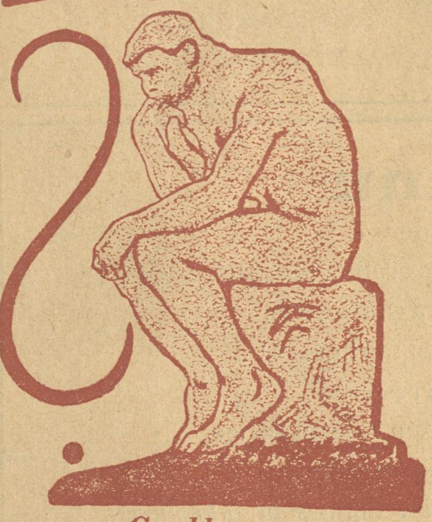

Grubleren,

som sidder her, spekulerer paa:

Hvordan Børnene nu skal kunne lege ›Skære Havre‹.

Hvorledes man skal ›gøre Kaal‹ paa noget.

Hvordan Skræderne skal skaffe Foer.

Hvordan man skal faa ›rent Brød‹ i Posen.

Hvordan man skal ›bide i Græsset‹.

Hvordan man skal tage noget ›paa Kornet‹.

Hvordan man skal kunne lægge nogen et ›Halmstraa i Vejen‹ og

Hvorledes en blind Høne skal bære sig ad med at finde et Korn.

Dags Dato.

Det viser sig, at Slægten *Glahn* har dannet deres eget Samfund og opfordrer alle andre store Familjer til at gøre ligesaa.

Ja, det var en Ide. Mit Navn er *Petersen.*

*

I en af Byens Skoler spurgte en Lærer en lille Dreng, om han vidste, hvad Havvandet bliver salt af.

Af *Sild*, mente Drengen.

*

Paa en herværende Badeanstalt klagede en af Gæsterne over de høje Badepriser. Men Bademesteren gjorde ham opmærksom paa, at *Vandet var steget* meget stærkt i de sidste Dage.

*

Et Blad har bragt Spørgsmaalet om et Jærnbanemusæum paa Bane. Jeg synes nu, at vore Jærnbaner længe har været et Musæum.

*

Da en gammel Kone ved Ernæringskortenes Uddeling havde faaet begge Hænder fulde af Kort, sagde hun hen for sig —: Ja, hvem der nu havde Penge!

*

En bekendt Etatsraadinde fortalte i Gaar sin Mand noget om en fattig Stakkel, som maatte bo i et Lysthus med sin Familje i den haarde Vinterkulde, men Etatsraaden beroligede hende med, at han i Sommer havde maattet bo fire Dage i sin — *Lystyacht.*

*

›Det sorte *Faar*‹ gik altsaa af Plakaten inden *Paaske*, men det kommer nok igen til *Pinse*, mit *Lam.*

*

En af Stamgæsterne fra 6. Afdeling, en ældre Gentleman, som ser *mange* hvide Høns, henvendte sig i Gaar til Professoren dersteds og klagede over, *at han ikke kunde faa Kornrationerne til at slaa til!*

„En Dansker“.

Den unge Læge: Nu er den fordømte Aagerkarl, som i mange Aar har plaget mig, bleven indlagt paa min Klinik.

Hans Frue: Skal han snart ud igen?

Lægen: Ikke før til Begravelsen.

„En Svensker.“

Fadern: — Du kom visst sent i säng i går kväll, Gerda.

Dottern: — Ja. . . vi fik besök af friluftsklubben, och så blev vi sittande ute på verandan.

Fadern: — Friluftsklubben? Vad är det för en klubb? Vilka äro medlemmar i den?

Dottern: — Jo — det — det är — unge Åkerberg — Bertil Åkerberg, pappa vet — och — och —

Fadern: — Och vem mer?

Dottern: — Jo — och så — jag.

„En Nordmand“

— Taalmodighet og utholdenhet greier alt, pleiet gamle Oppigaarden at si. Han sat og la ut om dette paa toget en dag han skulde til byen, da en vigtig medreisende vendte sig mot ham og sa:

Jeg kan nævne mange ting som taalmodighet og utholdenhet ikke kan greie.

— Ja, kanske det, sa Oppigaarden; — men jeg har naa ikke støtt paa slikt da.

— Saa skal jeg nævne noget. Kan taalmodighet og utholdenhet hjælpe Dem til at bære vand i et sold uten at dytte i hullene?

— Aajada.

— Hvordan det?

— Det er bare at vente til vandet fryser det.

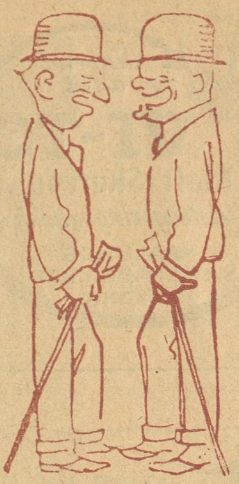

— Du, skal jeg være Soldat, saa vil jeg i hvert Fald ikke anbringes paa en Undervandsbaad.

— Hvorfor ikke.

— Nej, *det* er jo den rene *Undergang!*

Hastværk er Lastværk.

I et af de krigsførende Lande er der fremkommen et Forslag om at samle ind til ubemidlede mindreaarige Døtre af faldne Officerer. Opraabet maa være bleven foretaget i meget stor Hast, thi Overskriften lød:

„Ingssmling til Fordel for faldne Officersdøtres Uddannelse“.

To Samfundsstøtter.

Storagraren.

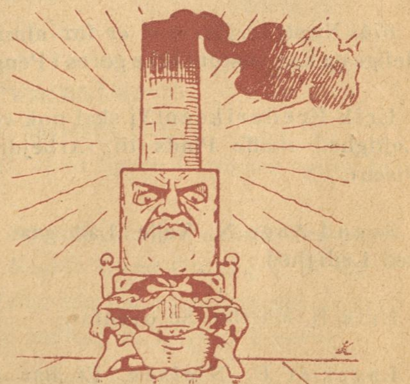

Fabriksherren.

Forsikringer
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
af alle Arter.
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
WALKENDORFSGADE 16

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Programsælgeren: God Aften Frøken skal de ikke ind og se den evige Kærlighed.
Hun: Nej Tak, jeg har ikke Tid.
Han: Aa den varrer sku sjællen saa længe.

Tegning af Malersvend T. Olsen

674, Næstved. Versene er for almindelige og kan absolut ikke gøres i Penge,

Erik Frederiksen. Vi skal nok ved Lejlighed skaffe Plads til »Arbejder-Visen«.

Svend Aage N. Vejle. Lad gaa ved Lejlighed.

Erik R. Maribo. Se ovenfor.

Lagerist G. Nielsen. Et Par af dem skal komme frem.

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Han: Har de hørt at Fru Hansen har vundet den store Gevinst?
Hun: Ak ja jeg vilde være glad for en lille.

Tegnet af Oluf Hansen.
Boserup Sanatorium.

Da den fortabte Søn kom hjem, lod Faderen i sin Glæde, en Fedekalv slagte, for dermed at holde Gilde.
Læreren: kan du sige mig, hvem der var mest ked af, at den fortabte Søn kom hjem ttl sin Fader?
Drengen: Det var Fedekalven Hr. Lærer.

Tegning af E. Hansen.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.

Tegning af Oluf Nielsen.

Ulla: Din Mand gaar og siger, at Du ikke passer for ham.
Tulla: Min Mand er Idiot — jeg passer netop udmærket til ham!

hurtigst kan regne ud, hvor mange Penge jeg har, faar Halvdelen af dem i sin Bøsse.

Hvor mange Penge havde han. og hvor mange Bøsser var der, naar hver Indsamler havde en Bøsse.

46 Kr. — 23 Bøsser.

Hvilke er de tre mindste Tal, der dividerede med 6 giver 2 til Rest, men dividerede med 13 giver 3 til Rest?

68—146—224.

Kan I gætte denne liile, fikse Rebus:

Rebusser:
A. B.

Efterabe
(Efter A-B)

En ung Mand mødte en ung Pige og spurgte, hvad hun hed. Hun svarede: »Her er mit Kort:«

M

Saa spurgte Pigen, hvad den unge Mand hed.
Han svarede: »Her er mit Kort.«

M

Hvad hed de?

Hun hed *Malene.*
(M alene)
Han hed *Mikkel.*
(M ikke l)

„Krims-Krams“.

REGNEOPGAVER.

En Mand blev paa Børnehjælpsdagen omringet af en Skare med Indsamlingsbøsser, de vilde alle have, at han skulde lægge noget i deres Bøsser. Han vilde gerne give noget, men han syntes, de var saa mange og sagde tilsidst:

— Jeg vil gerne lægge noget i eders Bøsser, men hvis jeg skulde give jer to Kroner hver, vilde I faa alle de Penge, jeg har paa mig, og hvis jeg vilde give enhver af jer lige saa mange Penge, som jeg har hos mig for Øjeblikket, skulde jeg være i Besiddelse af 1058 Kr. Den, der

3 Præmier.

Ugens Præmiopgave ser saaledes ud:

Hvordan kan det gaa til, at en Spurv hurtigere spiser en Sæk Havre end en Hest?

Opløsninger (nemmest og billigst paa aabne Brevkort) maa være Redaktionen i Hænde *senest* Onsdag d. 23. Kl. 7 Aften. Præmier, *3 smukke eller morsomme Originaltegninger*, fordeles ved Lodtrækning mellem de »rigtige Løsere«.

Nils Novgerods Natbog

Mine Nætters Hændelser, optegnede af en gammel, voksen Dreng.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

Nytaarsaften 1913—14.

Søster Dora bliver ved med at ligge paa Hospitalet. Nu ska de tel a rommestere ved hinners Ribben, som sidder paatværs a den ene Longe. Men hun grinte te mig og sa Glædelig Nytaar.

Hjalp »Bænkebideren« fra Slotsgade mæ at sælle Sil te Maagerne, men da han vilde afgøre Sagen med otte smaa Sorte, smed je baade Vovn og Sil ner paa Isen. Han hade det ikke got i Ansigtet, da vi skiltes. Tebragte Afteningen i »Hotel Kræmmerhuset«s Kælderstue hos Værtshusholder Sørensen, ham med Blodproppen. Je kom snart *til Hest*, for Komfurrenser Mortensens to søde Halvandenmeters-Drenge hade Søm i Lommen og ga Nytaarsøl i lange Baner, og efter a ha knaldet Bulen got a med Kanesere og Skruptusser, saa Sørensons *Prop* var ved a gaa a, gik je med Komfurmortensens to Drenge hjem paa Loftet, hvor der lige var sat en a Vertens gamle Kakkellovne op.

Mens Drengene købte Amenesjon — otte Pund Krut a det grove, store Havl og en Masse Fusere med Stjærneskud — bar je Kakkellovnen ned paa Værtens Trækvovn, og saa gik den med den ladte Kanon got bondet fast, med Tjæp og anden Aftensang mod Raadhuspladsen. Da vi kom te Vartov hade vi mindst 200 Drenge bag os, og saa begyndtee den jo at lyne udenfor Bristol. Je var ikke længe om at faa sat Ild paa Lonten — og saa røg Kanonen! Aldrig ska je glemme det Rabalder, Kakkellovnen ga, den løftede sig fra Trækkevovnen og gik til Himlen, mens alle Drengene be sorte i Ansigterne. Sikken et Skod! Mindst 50 gamle Høhøner i Vartov opløftede paa en Gang et Hyl og raslede ner a Pindene, Dampsprøjten ble allermeret og tyve a de tykkeste Panserbetjentere ryggede frem med Stave i Haand og et Øje paa hver Knab.

Nu var de med a flytte sig. Kakellovnen udspredte en kvælende Os, saa man ikke kunde se en rød Næse i fire Miles Omkreds og saa gik den med det ene Ben foran ner mod Gasværkshavnen — det var sku til Hest!

Nu er det, a den længste a Mortensens Drenge gaar med høj Støvle paa fjærmer Ben, aa han ku altsaa ikke rigtig følle mæ i Opløbet. Da vi naaede et Støkke ned i Havnen ku han ikke mer og ga sig te at synge Salmer. Saa to je Skrovet i Begyndelsen og Enden og hev ham ind i en tom Jærnbanegodsvogn og trak Lemmen for.

De to jo Tid, og en a de forreste Betjentere ankom nu lidt longepibende te Krigsskuepladsen og sku te at ligge Haand paa undertegnede Nils Novgerod.

Men Nej, Far *er* komformeret og til Hest. Je stak han en i Gramofonen, saa han tavs og lydefri la sig ned paa Gaden og sov.

Og hvis a han efter Nyaar vil la den Øreteve undersøge paa Stejns Labberatorium, saa faar han Attest paa a den er ægte.

Nu var det mæ at komme vest syd vest paa, med ren Samvittighed hva Mortensens ældste angaar. Han faldt forresten i Søvn inner i Gosvognen, og et Par Dage efter fik je Brevkort fra ham fra Korsør, hvor han altsaa ve en Fejltagelse var kørt ner som blind Passagerer og sat ind i Korsør Spjæld mæ det samme, da han kom for Daens Lys i det fremmede.

Naade velbeholden Istedgade Klokken 12.40, fik maj en Kokkenakker med Frynser og spiste 8 Stykkermed Hønsekød paa.

Da Kakkelovnen røg.

De var saa sejt som en Harmonika og efter at have forespurgt Værten, hvor det kunde falde ham ind at servere *Høns, der havde faaet Alderdomsunderstøttelse*, stirrede je paa ham saa stift, a han fik Næseblod.

En lille Smule gal i Kukkassen begav je mig hjemefter, og Faen om je ikke pluselig bliver ringet om og omringet af 6 Betjentere fra Raadhuspladsen.

Saa kom Far *te Hest* igen og je vil nødig prale, men efter end Arbejde følte je en egen Fred, da je stille og rolig gik til mit lille Hjem gennem en Alle a besvamrede Panserdrenge.

God Nat Ole, Pengene ligger i Vinduet. De gør Faen, gør de.

Glædelig Nyaar!

Følgende ny Kvartalsabonnenter paa „RAVNEN“

— der var indkomne ved Redaktionens Slutning — har faaet tilsendt hver **en Originaltegning:**

Leonhardt Kjellander, Klerkegade 23, Montør Ejner Hansen, Ahlefeldtsgade 25, Fisker A Swanholm Christensen, Geraavej, Asaa, Vandmester Jensen, Gravlev, Støvring St. Christensen, L. Søndervoldstræde 4, Nielsen, Gl. Kalkbrænderivej 52, Tømrer K, Kristiansen, L. Frederiksborgvej 24. A. Ritz, Flensborggade 38, Typograf Alfred Bjerre, Mellemgade, Faaborg, Hansen, Folkvarsvej 23, Petersen, Evanstonesvej 4, Chr. Bertelsen, Rønde, O. Schrolten. Burmeistergade 34, Sørensen, Hollands Alle 18, C. E. Holmqvist. Ole Jørgensensgade 10, C. Kofod. Alm. Hospital, Holger Petersen, Ørnevej 9, Skotøjsforr. Viborggade 34, Cafeen, Østerbrogade 122, Carl J. Vogelius, Skinderg. 49, E. Olsen Brobergsgade 12, Kirkeskov, Ægirsgade 36, A. Johannessen, Mørrebrogade 152, Restauratør Larsen, Enghavevej 77, H. L. Hansen, Lyongade 6, V. H. Ellund, Graabrødretorv 16, H. C. Hansen, Kapelvej 13, Fru Bryg, Viktoriagade 9, Overgaard, Raadmandsgade 24, Karl Ljungqvist, Løgstørgade 26, Larsen, Kristianshavns Voldgade 7, P. S. Johansen, Frederiksvej 7, E. Wulff, Sølvgade 34, L. Petersen, H. C. Ørstedsvej 20, Modelsnedker V. Christensen, Godsbanegade 20, Andersen, P. D. Løvs Alle 3, Frk. Alvilda Jensen, Rantzausg de 35, Foltmann. Svanegade 23, Chr. Andersen, Alm. Hospital, Socialdem. Ungdomsforen. Raadmandsgade 19, Restauratør J. P. Jensen, Fr. d. 7. gade 15, Hussmans Vinstue, Vestergade 12, Lagerist Georg Nielsen, Istedgade 91. Restauratør Vilh, Andersen, Enhavevej 61, Karetmager L. Mortensen, Prinsessegade 23, K. R. Tamsø, Valdemarsgade 30, Riis, Blaagaardsplads 6, Skomagermester Andersen, Absalonsgade 30, Amalie Andersen, Nordbannegade 26, Restaurationen, Fuglevangsjej 14, Johansen »Karens Lyst«, Frederiksborgvej, Knudsen, Valbyvej 1, Rasmussen. Ny Toldbodvej 15. Poulsen, Carolinevej 8, Conerding, Holdbergsgade 6, Klingsted, Marstalsgade 53, Graabæk, Holger Danskesvej 35, Kvistgaard, H. C. Jensensvej 21, Borg, Matthæusgade 7. Schmidt, Saxogade 6, Hansen, Fanøgade 13, Jakobsen, Dannebrogsgade 51, Johansen, Istedgade 35, J. Bornemann, Willemoesgade 26.

Fortsættelse følger — forhaabentlig!

Løjtnant *Hjælmhoffs* skammelige Adfærd overfor en Menig, har inspireret adskillige af vore Venner, som har sendt os satiriske Tegninger. Vi gengiver her tre af de bedste og takker de talentfulde Afsendere.

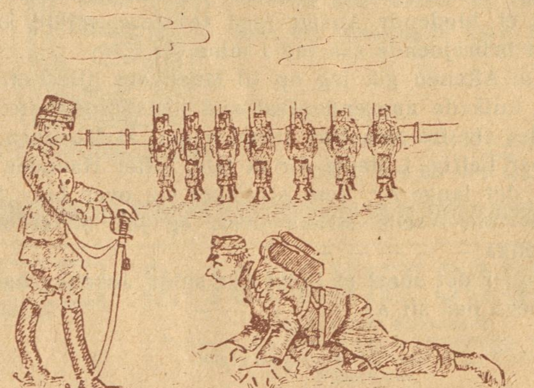

Der blev klaget over Løjtnanten til Bataillonen, som ikke fandt »Stroppeturen« barbarisk, men betegnede Løjtnantens Opførsel som ukorrekt.«

›Berlingske Tidende,‹ Tegning af Ejner Jørgensen.

Løjtnanten: Nu har jeg ventet i over 3 Timer og det lader sgu ikke til, at Ingeborg kommer denne Vej i Dag. Naa, jeg kan altid lade Slubberten gøre det om en anden Dag.

Tegning af Richard Christensen.

Hjælmhoff: Ja, I skal sgu lære at krybe. før I kan gaa! Fremad i Takt — Kryb!

Tegning af Henry Hansen.

Krøsus.

Første (og eneste) Elsker, Jørgen Paf, ved Nullesens omrejsende Teaterselskab indfinder sig hos Direktøren og siger — Hr. Direktør — jeg maa ha' to Kroner i Forskud.

Direktøren: Herregud, hvad skal De nu med dem?

Skuespilleren: Hvad jeg skal med dem? Herregud, jeg skal jo i Aften spille den unge Millionær, og saa maa jeg da ha' Penge i Lommen til at rasle med for at kunne føle mig hjemme i Rollen!

Et Blad af en smuk Dames Dagbog.

Jeg ved ikke, om andre gjorde sig nogen Illusion med Hensyn til mit Giftermaal med Grev Ogarev Tscherkanow, for *jeg* gjorde mig ingen! Jeg giftede mig med ham for hans Titel og vældige Rigdoms Skyld, og fordi han befriede mig fra et trist Liv i Hjemmet.

Jeg var ung, smuk og ærgerrig, elskede Luksus og Fornøjelser, drømte om at faa alle Luner tilfredsstillede, og alt dette bestemte mig til ved 20-Aars Alderen at ægte en Mand paa 60, vistnok uden Modvilje, men ogsaa uden Kærlighed.

Efter seks Maaneders Ægteskab slog vi os ned om Sommeren paa en Bondegaard i Bretagne. Tscherkanow viste mig den kærligste Opmærksomhed, men Forskellen i Alderen gjorde sig dog gældende. Han var altfor træt til at kunne følge mig, altfor stolt til at mistro mig, og han gav mig min fulde Frihed i alt. Og jeg benyttede den af hele mit Hjerte.

Vi var ledsaget af en Mand fra Ukratjna ved Navn Juschka, en styg Kæmpe med de mildeste blaa Øjne.

De ande Tjenere, som aldrig havde kunnet lære ham et Ord Fransk, kaldte ham altid Musjiken. Han var tavs og stille, et Slags Husdyr, hvis Sjæl kun var vaagen, naar hans Herre var til Stede, han var som en trofast paapasselig Hund.

Han fulgte mig ogsaa overalt som en Hund. Jeg saa ikke paa ham, talte ikke til ham, befalede kun ved Haandbevægelser.

Formodentlig havde Greven paalagt ham at vaage over mig, og han var altid min Beskytter paa de vildeste Rideture over Fjeld og Kløfter. Mange Gange reddede han mit Liv med Fare for sit eget. Jeg takkede ham ikke, det vilde han ikke have forstaaet.

Jeg tror, at han gjorde alt dette for sin Husbonds Skyld, ganske som noget selvfølgeligt.

Greven holdt meget af at se Gæster hos sig. Vi modtog nogle af Naboerne og enkelte Officerer fra en nærliggende Garnison. Mændene kurtiserede mig stærkt, og en Gang imellem morede det mig meget. Men Grevens rolige, venlige Blik, som jeg saa fæstet paa mig, afholdt mig altid fra at overskride Grænserne for det tilladelige.

Der var for Resten saa mange af vore Gæster, som behagede mig, at jeg ikke var urolig. Først naar der kun er *en*, som gør Indtryk paa en Kvindes Hjerte, er Tiden inde til at blive urolig.

Der var blandt andet en Kavalleriløjtnant Francis Thurain, som utvivlsomt elskede mig vanvittigt, og jeg begyndte at blive bange.

Jeg viste ham den største Kulde og endogsaa Foragt. Det gjorde dog ikke noget Indtryk paa ham. Naar han kom, var jeg ikke til Stede. Jeg tilkaldte Juschka, han sadlede Hestene, og vi red ud. Men naar jeg kom ind i Skoven, overvældedes jeg af Kedsomhed og længtes hjem. Af og til overraskedes jeg ved at finde Musjikens Blik urolig fæstet paa mig. Anede han min Angst? Men for Resten, hvad betød det, hvad denne Slave tænkte om sin Herskerinde?

En Aften, da Greven var rejst bort, fandt jeg et Brev med en fremmed Haandskrift paa mit Bord. Et eneste Navn kom op i mine Tanker: *Thurain!*

Det var ogsaa fra ham.

I en ganske kort Skrivelse befalede han mig Dagen efter at møde ham i Skoven ved Korsvejen til Saint-Cermin, en af de vildeste og mest utilgængelige af Klippevejene i Omegnen.

Jeg kastede Brevet paa Bordet og brast i Latter. Men min Latter gjorde mig selv næsten bange. Hele Natten sagde jeg til mig selv, at Thurain var vanvittig. Jeg tænkte og jeg tænkte — og ud paa Morgenen forlangte jeg at faa min Hest.

Jeg blev irriteret ved at se Juschka vente udenfor Trappen med to Heste.

— Jeg tager Dig ikke med, sagde jeg nervøst, jeg rider ud alene.

Han forstod det ikke eller vilde ikke forstaa det. Han løftede mig op i Sadlen, hoppede saa op paa sin egen Hest og fulgte efter mig.

Da vi kom ind i Skoven, vendte jeg mig om til Juschka og sagde:

— Rid straks hjem!

Musjiken lyttede med sænket Hovede uden et Ord.

Jeg vilde ikke lade ham tro, at han vovede at trodse min Vilje og fortsatte i Gallop. Jeg hørte, at han galloperede efter i Afstand. Jeg blev rasende, standsede og raabte:

— Bort, bort, bort!

Han var ganske bleg og hans blaa Øjne fik et Udtryk af Fortvivlelse Saa vendte han Hesten og red bort.

Nu tænkte jeg ikke paa noget andet end at ride til for at møde Thurain og satte Kursen mod Korsvejen.

Klipperne begyndte at taarne sig op ved Vejen. Jeg saa paa Afstand en Mand, som ventede ved Korsvejen. Han var til Fods og ventede nu midt paa Vejen.

Det var ikke Thurain, det var Juschka! Han stod med korslagte Arme og bøjet Hovede og ventede paa mig, og jeg blev grebet af et Raseri, som aldrig før i mit Liv. Jeg red hen til ham, tog Hesten i Tøjlen og standsede ham.

Da vidste jeg ikke længere, hvad jeg gjorde. Jeg løftede Pisken og slog ham af alle Kræfter i Ansigtet. Han løftede Hovedet, medens Blodet strømmede fra et stort Saar paa Kinden, men jeg slog bare videre, slog, slog. slog! Han stod der ganske ubevægelig, uden at sige et Ord.

Pludselig fæstede han sine milde, blaa Øjne paa mig med et saadant Udtryk, at jeg atter kom til min selv. Jeg følte mig knust over min Grusomhed, vendte Hesten og red langsomt tilbage.

Hjemme græd jeg hele Dagen over min Slethed.

Men jeg saa aldrig mere Korsvejen ved Saint-Cermin og heller ikke Løjtnant Thurain, jeg saa bare for mit indre Øje et blødende Ansigt med to store, milde, blaa Øjne, som bebrejdende saa ind i mine.

Om Aftenen gik jeg op til Musjikens lille Loftskammer. Jeg hulkede angrende Ord ved hans blodplettede Hovedpude. Og fra den Dag hænder det, at Musjiken, naar jeg bliver heftig, i Stedet for at tale, løfter Haanden og peger paa det lange Ar, som strækker sig over hans Kind. Da gaar min Vrede straks over, og jeg bliver mild som Juschka — — — — —

Nu er det snart et halvt Aar siden, Juschka har behøvet at pege paa sit Ar — — — — — —

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DEBEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE.
· KØBENHAVN · K ·
TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

GENERALAGENTUR: TELEFON 2900
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Avertér i „RAVNEN".

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Det moderne amerikanske

Tegning af P. V. Hansen.

Taylor-System.

16 Sider VINTER-NUMER. 12 Øre

RAVNEN

Nr. 4 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 24. Januar 1918.

Tegning af Osvald Jensen.

Ung Hansens lille Telegram: »I Dag skal vi paa Skøjter,« var mere værd end selv et *stort* fra *Ritzau* eller *Reuter*!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

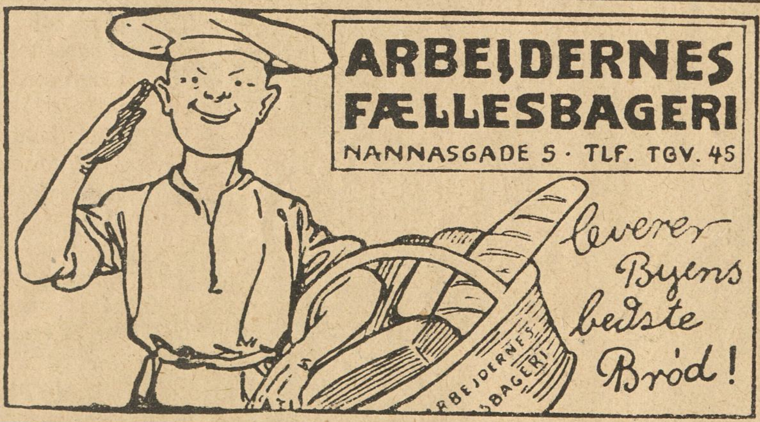

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco
Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

BOTANIK.

Botanikinteresseret Besøgende (i Parken): Kan De sige mig om denne Plante tilhører Arbutusfamilien?

Havebetjenten: Nej, den tilhører Kommunen.

RØG I KØKKENET.

Han: Har Du nu igen haft Ærgrelser i Køkkenet, min Pige?

Hun: Om jeg har? Baade Komfuret og Kokkepigen ryger.

ORDHOLDEN.

Faderen: Du lovede mig jo at lade være med at gaa ned til Dammen og lege

Frits: Ja, Fader.

Faderen: Og jeg lovede Dig en ordentlig Dragt Klø, hvis Du gik derned.

Frits: Ja, men hvis jeg ikke holder mit Løfte, behøver Du heller ikke at holde dit.

Tegning af Anton Hansen

— Du, Du skal ikke gaa op og bede om noget i det Hus; dér bor bare Præster.

Næb og Klør.

Intet karakteriserer Menneskenes Ufuldkommenhed mere end de Voksnes Angst for at meddele deres Børn »Kønslivets Mysterier«. Uhyre latterligt, at denne den vigtigste Funktion i Livet skal forblive en dyb Hemmelighed for det voksende Barn — indtil det selv i 15-16-Aars Alderen henter sine ofte grufuldt dyrt betalte Erfaringer.

Saa stod der forleden i Bladene, at nu kom der en Film, der var en glimrende Advarsel imod Kønssygdomme. »Filmen« blev anbefalet af vor første Læge i det Felt og af en Forening for Bekæmpelse af disse Sygdomme, og alt var saaledes saare godt. Indtil jeg læser, at Børn under 16 Aar forbydes Adgang til denne Film.

Jeg tilstaar, at jeg stejlede. De gamle, haardt prøvede og erfarne maatte nok se dette Skræmmebillede — men de 15-16aarige som havde mest Brug for den, maa staa ude paa Gaden.

Er der saa ikke Anledning til igen at udbringe et Leve for den menneskelige — Klogskab? Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Blufærdigheden er Uskyldighedens Svømmebælte. Hvor Blufærdigheden hører op, begynder Snerperiet.

*

Den der snakker meget, har til at tænke saa lidt Tid, som den, der tænker meget, har til Snak.

*

Han er ligesaa fin i Filten som Poul Rakkerbys Hat. Den var af Svinebørster.

Paa Refsnæs er Brødet nu saa tyndt, at man kan se baade Samsø og Sejrø gennem det.

*

Der sker Tegn og underlige Gerninger, sagde Mads han fandt en Femøre i Lommen.

*

Aaret har en vid Mund og en stor Mave, saa der maa spyttes i Hænderne!

Tegning af Emil Poulsen

Tegning af Erik Lassen.

To gode Venner vises her — thi Hunden det er »Sluffen« —
og Hund og Muffe varmer paa de isbelagte Vover.
De sprælske Øjne, Pigen har, med Sikkerhed dog lover,
at meget snart der komme vil en *Han* — som er ved Muffen!

Flere ny Kvartalsabonnenter

Siden sidst er indkommen følgende ny Kvartalsabonnenter paa »Ravnen«. De har hver faaet tilsendt *en Originaltegning.*

Chr. Nielsen, Københavnsvej 10. G. Chr. Verner, Solsikkevej 7. Jakobsen, Trekronergade 66, Barber E. Schmidt, Borgergade 71. Fru Nielsen, Guldbergsgade 53. H. Lauritzen, Kildevældsgade 75. Clausen, Howitsvej 25. A. Schmidt Henriksen, Hartmanns Alle 23. Skræder Jacobsen, Magasin du Nords Skrædersal, Hellerupvej 2. Christiansen, Wodroffsvej 13. Snedkermester E. Frederiksen, Dosseringen 20. Jensen, Gl. Lægeforenings Bol. M. 2. Hørup, Stengade 3 Hjorth, Oehlenschlägersgade 63. Arb.s Fællesorganisations Brændselsforretning, Frederiksberggade 16., V. Nielsen, Jægersborggade 42.

Signalement.

Lærerinden havde forklaret Børnene Næsehornets Mærkværdigheder, og efter Frikvarteret siger hun til Alex: Hvad er det for noget, som er farligt at komme nær, og som har et Horn?

— En Bil, svarede Alex.

Li'som Is!

Mel.: »Fra London og til Dover —«

Henover Byen stryger
Frosten, Stormen og Sneen,
fy føj, hvor den dog fyger
tværs gennem Marv og Ben!
Man kan ej værge sig,
knapt nok bjærge sig,
i den Snegallop.
Og smaa Glidebaner,
som ikke man aner —
av, min arme Krop!
Midt paa Købmagergade
laa jeg og blev til Pris
for et Par Ungmør glade —
u, jeg blev li'som Is!

Min Kone hamstrer Kager,
Masser af Slikkeri,
og alle søde Sager
sætter hun Tænder i.
Hun faar »Montebello«
og flere »Othello«
til Morgenkaffen ind,
Napoleonskager
i Snese hun smager
og Figner paa en Pind.
Js vil hun ha' i Sæsonen,
jeg sa' værs'go' og spis,
tog lidt Sne fra Balkonen
— for det er jo li'som Is!

Jeg har en lille »Flamme«,
som er min bedste Trøst,
naar hjemme min Madamme
bruger for stærkt sin Røst.
Med hende »paa Grisen«
jeg var lidt paa Isen,
vi ha'de Skøjter paa.
Fra Snebunkers Højder
en Laban saa fløjter,
og *hende* han fløjter paa!
Farvel du skønne Anen
om Kys og Paradis —
da de for ned ad Banen,
ja, saa blev jeg li'som Is!

Af seks smaa Hektoliter,
som nu i Sommer kom,
jeg ikke mere hitter,
nu Kæld'ren er ganske tom.
Jeg snøred min Randsel
paa Jagt efter Brændsel
og bød det røde Guld.
Men saa var jeg heldig
og fik mig en vældig
Portion af Tørvesmuld.
Til Middag kom saa Vognen,
jeg brugte i Hundredvis
af Tørv i Kakkelovnen —
men nej, den var li'som Is!

Jørgen Grønsvær.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

I det yderste Øjeblik—!

Fred Hellington var ganske vist ofte noget lunefuld i sin Opførsel og handlede ikke sjælden paa en Maade, som syntes at vidne om Nervøsitet, men jeg, som har arbejdet sammen med ham i mange Aar, vidste kun altfor vel, at hans Nerver var lige saa haardføre som Musklerne i hans Arme, og at han aldrig et Øjeblik under sin lange Virksomhed som Detektiv havde gjort sig skyldig i noget, der kunde betegnes som et overilet Skridt. Han drog sine Slutninger roligt, djærvt og hurtigt, og han havde en næsten visionær Evne til at kunne skønne, naar Handlingens Øjeblik var kommet. Og saa handlede han ogsaa med ubetvingelig Energi. Lige saa hurtigt som han havde draget sine Slutninger, lige saa hurtigt gjorde han Front mod Fjenden, og det varede i Reglen ikke mange Timer, før det store Sammenstød kom, og den skyldige sprællede i Nættet.

Jeg havde under denne Samtale lagt Mærke til to Omstændigheder, som jeg ikke uden Grund ansaa for at være betydningsfulde.

Først og fremmest forekom det mig, at han af en eller anden Grund havde trukket Samtalen med vor Klient i Langdrag, og for det andet havde han hele Tiden fikseret ham paa en saa behændig Maade, at kun jeg, som kendte hans Metoder ud og ind, vilde kunne opdage, hvor indgaaende han studerede Minespillet i hans Ansigt . . .

Men hvorfor havde han gjort det?

Det forstod jeg ikke. Det var klart, at Fred Hellington havde gjort en Iagttagelse!

Kunde han muligen være blevet grebet af en Mistanke om, at den gode Bankier Bergius ikke selv havde rent Mel i Posen? Det var i saa Fald ikke første Gang en Klient var bleven afsløret som den virkelige Skyldige, men ved nærmere Eftertanke maatte jeg opgive denne Antagelse. Maaske havde hans Instinkt ført ham paa et andet Spor, som endnu var skjult for Bankieren og mig? Dette sidste forekom mig mest sandsynligt, skønt jeg ikke kunde blive klar derover.

Vor Klient og jeg udvekslede ikke mange Ord, efter at Fred Hellington havde bortfjærnet sig.

Det var kun altfor tydeligt, at mins Vens hurtige Bortgang havde øget den stakkels Bankiers Uro yderligere.

Jeg fandt mig kun foranlediget til at sige nogle beroligende Ord, men naar jeg skal være ganske ærlig, maa jeg bekende, at jeg følte mig betydelig lettere om Hjertet, da jeg nogle Minutter senere atter stod nede paa Gaden, efter at have trykket Bankierens Haand til Afsked og fornyet min Vens Forsikring om, at vi snart vilde lade høre fra os.

Jeg følte ingen Lyst til at gaa hjem. Jeg drev langsomt ned mod Vasabroen, tog herfra Vejen langs Kajerne og standsede nu og da for at se, hvorledes Lygterne spejlede sig i det klare Vand, medens Maagerne paa deres hvide Vinger endnu flagrede frem og tilbage mellem mørke Skibsskrog og fremadglidende Smaabaade.

Klokken var endnu ikke slaaet otte, da jeg traadte ind i »Pelikanen«, men alligevel stod Fred Hellington dér allerede. Han var øjensynlig lige kommet, thi han ordnede lidt ved sin Klædedragt, da jeg tilkendegav min Ankomst ved fornøjet at slaa ham paa Skulderen.

Han syntes at være i straalende Humør, thi han gned sig tilfreds i Hænderne.

— Du er punktlig, som altid, Rob., begyndte han, og det sætter jeg Pris paa, navnlig i Dag, da jeg er forbandet sulten. Jeg har taget mig en god Spaseretur.

Ogsaa jeg følte mig sulten, og det varede ikke længe, før vi sad inde i Spisesalen, saa ivrigt optagne af at spise, at det næsten saa ud, som om vi ikke interesserede os for andet.

Det var mig, som først tog til Orde.

— Er det indiskret at spørge om, hvor Du har været i de to sidste Timer?

— Aa, jeg har som sagt foretaget en længere Spaseretur.

— I Anledning af denne Affære?

— Ja, naturligvis.

— Har Du set noget?

— Ja.

— Hvad da?

— Det, jeg vilde se.

Jeg betragtede forbavset min Ven.

— Men Du vil da vel ikke paastaa, at Hemmeligheden i John Bergius Affæren ligger skjult langt udenfor Centrum?

— Jo, det gør jeg, svarede min Ven, ivrigt tyggende, eftersom det er sandt.

— Men Millford & Strand har jo sit Kontor ved Vasagade?

— Ja, det ved jeg.

— Og saa?

— Men Millford & Strand har ikke videre med den Sag at gøre.

— Er Du sikker paa det?

— Ja, det vil sige, Du maa forstaa mig ret. Millford er nok en smart Mand, der ikke skyer noget Middel, naar det gælder om at komme en Konkurrent til Livs. Men der findes en, der er langt værre. En, som jeg nok tror, jeg skal faa paa Krogen i Morgen.

— Aa, jeg forstaar.

Fred Hellington betragtede mig med et drilsk Udtryk i Ansigtet.

— Virkelig? Lad høre.

— Jeg forstaar, at det er Frøken Bergius, Du mener.

Min Ven lo og tog et Nummer af en af Aftenaviserne op af Lommen.

— Ja, Du har Ret, Rob., sagde han. Lille Linda Bergius er nok mere forslagen, end vi havde troet. Har Du da læst denne Artikel?

Med disse Ord bredte han Avisen ud og rakte mig den over Bordet, idet han pegede paa en Overskrift, som straks faldt mig i Øjnene og fik mit Hjerte til at banke hurtigere. Den lød saaledes:

»*Opsigtsvækkende Oplysninger om vore Malmgruber!* Er Malmfundene i vore nordlandske Gruber af ringe Værdi?«

Mine Øjne formelig fløj henover den trespaltede Artikels Linier. Den var skrevet med megen Vederhæftighed og Sagkundskab, og jeg kunde ikke undgaa under Læsningen at blive greben af Medlidenhed overfor vor stakkels forfulgte Klient. Gruberne i Nordland havde været hans sidste Halmstraa, hans eneste Redningsplanke over Ruinens gabende Afgrund — med denne Artikel forsvandt den ubarmhjertigt i Dybet. Der var ikke længere nogen Redning mulig, hver Linie, hvert Ord syntes mig et Dolkestik, rettet mod den

arme Bankier Bergius. Forfatteren havde fra paalideligste Kilde erfaret, at Malmfundene i den sidste Tid ikke paa langt nær havde svaret til Forventningerne. De værdifuldeste Aarer gik øjensynlig over de Omraader, det engelske Selskab allerede havde erhvervet. Brydningen og Smeltningen havde ogsaa stødt paa Vanskeligheder, som i høj Grad havde gjort Driften usikker og havde fremkaldt en Forringelse af Værdien. Det var ikke nogen Hemmelighed, at et af de nuværende Selskaber forsøgte at sælge, fordi fornyede Undersøgelser havde givet et nedslaaende Resultat . . . . .

Det var kort sagt Døden og Ruinen for det fordum saa stolte Bankierfirma John Bergius!

Da jeg var færdig med at læse, saa jeg hurtigt op og mødte min Vens forskende Blik.

— Naa, hvad siger Du? spurgte han kun, idet han tog en Slurk Øl.

— Hvad skal jeg sige, svarede jeg, andet end at det ser ud som om vor stakkels Klient uvægerligt er dømt til Undergang, trods alle Detektiver i Verden.

— Ja, Du har Ret. Artiklen virker, som om den var lavet paa Inspiration, det vil sige paa Inspiration af den Lede selv. Der er ingen Tvivl om, at den udgør et Led i den Sag og sandelig ikke et af de mindst vigtige.

— Jeg deler ganske din Anskuelse.

— Nuvel, saa er det ikke saa underligt, at jeg begyndte at spørge mig selv, hvem den ædle Skribent kunde være. Paa dette Spørgsmaal kunde naturligvis kun Redaktionen give Svar, og jeg tog derfor derhen i Bil, og havde virkelig det Held at træffe Redaktionssekretæren, skønt det var sent paa Dagen. Han vilde naturligvis til at begynde med ikke forraade en redaktionel Hemmelighed, men saa snart han fik Sammenhængen at vide, gav han sig straks. Rob., kan Du gætte hvem der staar bag ved det hele?

— Fred, svarede jeg, jeg er næsten bange for at gætte rigtigt. Det er vel aldrig . . . . .

Her afbrød jeg mig selv, men Fred Hellington fortsatte:

— Vær ikke bange, sagde han, skønt Du ikke behøver at sige mere. Jeg forstaar hvem Du mener. Og Du har Ret, Rob., *det er virkelig Frøken Linda Bergius!*

IV.

FELTTOGSPLANEN.

Skønt jeg var forberedt paa denne frygtelige Sandhed, gik der alligevel en Kuldegysen igennem mig ved min Vens Ord.

Jeg havde endnu et Spørgsmaal paa Læberne, men Fred Hellington kom mig i Forkøbet, idet han fortsatte:

— Naturligvis havde hun ikke selv skrevet Artiklen. Forfatteren var en Ingeniør, hvis Navn jeg har givet mit Æresord paa ikke at nævne, og det spiller heller ingen Rolle. Men Bankierens Adoptivdatter havde selv været oppe paa Redaktionen med Artiklen og bedt om at faa den ind i Bladet for i Dag. Og da han syntes, at den virkede paalidelig og desuden var af opsigtsvækkende Art, lod man den komme i. Ja, det er det hele. Derefter kørte jeg direkte hertil.

Opvarteren havde imidlertid sat en forsvarlig Portion Skinke og Æg frem, men jeg havde pludselig mistet min Appetit. Denne Affære foraarsagede mig et rent fysisk Ubehag, og jeg hældte lidt Genever op i mit Glas og drak det ud i et Drag.

— Fred, sagde jeg derpaa, denne Historie hører sandelig ikke til de behageligste, selv om Løsningen ikke synes at ville volde videre Vanskeligheder.

Min Ven betragtede mig med et drillende Smil om Læberne.

— Nej, Du har Ret, svarede han hurtigt, Du har Ret i begge Dele. Sagen er virkelig temmelig smudsig, og Løsningen er heller ikke langt borte.

— Der er bare én Ting, der forekommer mig ganske ubegribelig, sagde jeg.

— Og det er?

— Hvorfor den unge Pige kan være bleven grebet af et saa glødende Had mod den Mand, som jo dog har draget hende op af Dyndet og omplantet hende i et andet Milieu. Thi Had maa der jo være med i Spillet, eftersom hun kan gaa frem med en saa raffineret Ondskab. Hun maa ikke være som andre sydlandske Kvinder.

— Hvorledes mener Du?

— Andre Kvinder af hendes Stamme plejer at vise deres Lidenskaber paa en hel anden Maade. De flammer op i Raseri, naar Vreden kommer over dem. Men hun gaar ganske stille og graver Muldvarpegange. Det er afskyeligt, det er unaturligt.

— Ja, svarede Hellington roligt, Du har Ret, det er virkelig unaturligt.

— Fred, sagde jeg, svar mig paa et Spørgsmaal:

— Har Du under din Spaseretur i Eftermiddags opdaget noget nyt?

— Ja.

— Hvad da?

— Det altsammen . . .

— Det er jo muligt, at jeg har taget fejl — det vil Morgendagen vise. For Øjeblikket har vi en langt vigtigere Sag at diskutere.

— Og det er?

— Felttogsplanen. Omstændighederne gør nemlig, at vi maa handle hver for sig i Morgen. Du forstaar nok.

Jeg nikkede og Fred Hellington fortsatte:

— Du maa indfinde Dig dér Kl. 12, Rob.

— Du vil altsaa alligevel raade Bankieren til at træffe sin uforsonlige Fjende?

— Nej.

— Men hvad i Herrens Navn . . .

— Stop lidt! Forivr Dig ikke! Skulde det f. Eks. ikke kunne lade sig gøre at tænde Lyset og lade Slynglen alene komme?

— Hm, naturligvis, det har Du Ret i. Du tror altsaa, at der er Fare paa Færde for vor Klient?

— Ja, og tilmed stor Fare.

— Og hvilken da?

— At *f. Eks. Zigøjnerblodet kan flyde saa heftigt over*, at Følgerne kan blive uberegnelige.

— Fred, mener Du virkelig, at hun vilde kunne gøre sig skyldig ogsaa i en saadan Nedrighed?

— Jeg mener bare, svarede min Ven tankefuld, at Bankieren ikke skal komme til Mødet, *fordi det ikke vil være ham muligt.*

— Ikke være ham muligt? Sig hellere: Ikke faar Lov.

— Nej, jeg staar fast ved, hvad jeg har sagt.

— Og hvorfor kan han da ikke komme?

— Fordi jeg har gjort en Odpagelse.

— Fortæl mig det!

— Du saa, at jeg fikserede vor Klient nøje i Eftermiddag?

— Ja.

— Det var derved jeg gjorde en Opdagelse.

— Og hvad opdagede Du?

Fred Hellington smilte. Derpaa svarede han:

— Jeg opdagede, at *Bergius vilde blive bortført ved Otteliden i Morgen Aften*

— Er Du gal?

— Ikke rigtig!

— Det skulde være interessant at høre, hvordan du kom til den Slutning.

— Jeg vil fortælle Dig det altsammen paa én Betingelse.

— Lad høre!

— At vi ikke taler mere om den Sag i Aften.

— Nuvel, jeg lover . . .

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Russeren: Hur skall du kunna räcka mig handen till fred och försoning, om du icke släpper, vad du har i dina händer?

(»Søndags-Nisse«)

En Mand af Taterslægt ligger for Døden og Præsten tilkaldes.

Kyrkoherden: Har ni inget att lätta er syndabörda med?

— Nää, tre har jag visserligen slagit ihjäl, men tre har jag skaffet te världen i stället. Å inga körka (Kirke) har ja vatt i, men ingen krog (Kro) har ja häller gått förbi, så dä får la va jämnt (kan gaa lige op).

(»Strix«)

Rygter om fred og krig.

(»Lørdagsavisen«, Norge)

Rusland stryger Statsgælden.

(»Simplicissimus.«)

Paa byfogedkontoret, hvor byfogden endnu ikke er arriveret selv.

Hans sekretær til et, mere og mere utaalmodig paa ham ventende brudepar:

»Ta det bare rolig, De! Byfoden er en snild og hensynsfuld mand, som altid unner dem, han skal gjøre ægtefolk av, en allersidste — galgenfrist.«

(»Tyrihans«, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Et gammelt Ord har sagt (det siges allevegne)
at Sne er Skomar'drenge, som sagte falder ned.
Men dette Billed her dog bedre gir' Besked:
Det Skoma'rdrenge er, som la'r det regne!

Manden paa Taget

Han en Vinterens Helt —
en Mester i »Faget«!
Naar »Stopning« er mæll,
vi ser ham paa Taget,
skaffe Luft for sit Hus
midt i Snestormens Sus.
Med Livet i Fare
blandt Sneflokkes Skare
det flyr for hans Spade
fra hans taarnhøje Stade.
— Jo, jeg har opdaget,
han er Mester i Faget,
ham — Manden paa Taget!

Jeg ser, at Betjenten, der blev afskediget for at have læsset Tørv af til sig selv, har lavet Ballade og er bleven anholdt. Pokker til Fyr! Nu falder der ogsaa Brænde af til ham!

*

Komponisten *Louis Glass* har udtalt, at naar Balletten »Artemis« ikke gik, var Grunden maaske den, at de Agerende var mer eller mindre afklædte. Naturligvis. Husk paa det kgl. Teaters Motto: *Ej blottet til Lyst!*

*

»Drot og Mark« gjorde nok ikke Lykke og maaske er Folk kede af Marsk Stig *Andersens* forførte Kone. De har hørt saa meget om *Andersen* paa Sommerlyst.

*

Ved den første Koncert, hvor *Peter Cornelius* skal medvirke, vil Publikum ved Indgangen blive afkrævet *Smørkort*.

Handelsrejsende Caspersens Kone er i Besiddelse af den største Aandsnærværelse. Forleden saa hun tilfældigvis gennem Nøglehullet at hendes Mand satte Bøssepiben af sit Jagtgevær ind i Munden, medens han med Foden søgte efter Aftrækkeren. Øjeblikkelig løb hun over Gaden til Modehandlerinden og bad om at se paa en Sørgedragt, som klædte hende godt.

Politiet

har udsendt Meddelelse om, at der fra en Nybygning paa Gl. Kongevej er stjaalet

en 2. Hesteskrafts-Motor

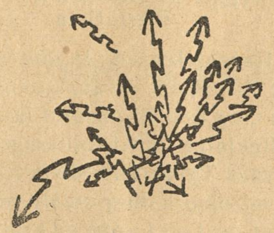

og 225 Volt. Motoren er i Stand til

at gøre 1400 Omdrejninger i Minuttet!

Farvesymbolik.

Rødt symboliserer Kærligheden, Blaat Troskab, Grønt Haabet, Hvidt Uskyldigheden, Sort Sorgen Gult symboliserer Noget, som ikke mere er. Nemlig W h i s k y.

Soldatersymbolik.

Sergent Hansen ved Avedøre var i Gaar meget utilfreds med Kompagniets Marsch.

— Naar jeg kommanderer »Holdt«, sagde han, skal I staa ligesaa stille som j e r e s F o r s t a n d!

Modsætninger.

Øland — Søvand.
Morgenfrue — Natmand.
Morskab — Fartøj.
Oksesteg — Kokage.
Nuet — Dato.
Havesanger — Markskriger.
Solstik — Stjærneskud.
Borddans — Stolgang.
Aarhus — Daglejer.
Farvand — Morild.
Kristians-and — Mortens-gaas.
Klogskab — Daarekiste.
Herre-ret — Fru-gal.
Tyvebaand — Tusindben.
Hel-ene — Halvanden.
I-var — Du-er.

Mötion.

En Kone, der havde en fed Moppe, blev spurgt, om hun ikke sørgede for, at den fik Mortion?

Jo, sagde hun, jeg giver den flere Gange om Dagen Chokoladepastiller, for at faa den til at vrikke med Halen!

— Sikken en dejlig Tegning Petersen Inde ved Siden af har faaet — i Glas og Ramme — paa sin Væg — bare fordi han tegnede sig som Kvartalsabonnent paa „Ravnen“ nu i Januar.

Jeg vil dog abonnere med det samme, de sender mig nok en flot Tegning.

Ja, det gør vi. — Red.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

— Hvor var Adam og Eva, da Herren sagde »Bliv Lys?«
— I Mørke!

Tegnet af Carl Petersen.

GULLASCH

I gamle Dage da gik man hjem med en Bjørn paa, nu køre vi med den baade i og paa Bilen.

Tegning af Tandrup og Madsen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

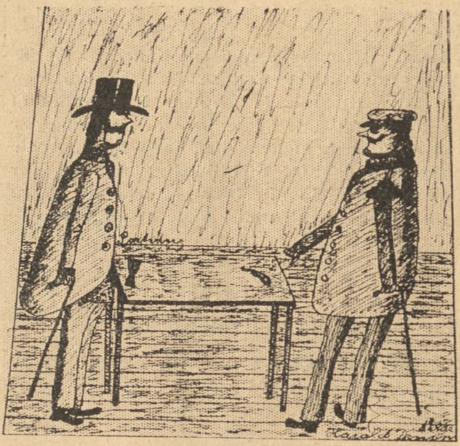

Franskmand: Hvad hentede De mig herind for?
Tysker: Jo, De skal drikke Kejser Wilhelms Skaal. Gør De det ikke, skyder jeg Dem med denne Revolver!
Franskmand: Hm. Jeg — jeg er Afholdsmand!

Tegnet af Harald Jensen, Fredericia.

Kære Harald Jensen! Ja, det er jo en frygtelig Situation, Franskmanden er kommen i, og den vil absolut ikke virke som en Reklame for Afholdssagen. Heldigvis synes Tyskerens Skyder ikke at være, hvad man kalder en Mørser. Den ligner nærmest en Loppe og kræver vist ikke større Blodsudgydelse end en saadan!

Godar Fotografisk!

A vil gjan taes a og sættes op og sættes i Knæ, lisom do gjør ve mi Søster i Fjorrer, for de va da saa gruelig kjøn.

Tegnet af Fotograf P. C. Sørensen, Arden.

Avertér i „RAVNEN".

4 Læsere i Frederiksværk. Ja — hvis vi bare havde hans Portræt!

Ida Larsen. Blyantstegninger kan ikke bruges!

Helge Nielsen, Aarhus, Vi har forlagt deres Adresse. Vær saa venlig at sende den ind paany og Honorar skal blive afsendt.

Ærede »Ravn«!
Hermed sender jeg Dig en Tegning, som jeg haaber vil kunne faa en Plads paa din gemytlige Side. I Tilfælde af, at Du kan bruge den, vil jeg stadig sende Dig en ny.
Med megen Agtelse
din H. Christensen.

»KAFFENS ENDELIGT«.

Tak for Kaffe og spar paa Bønnerne.

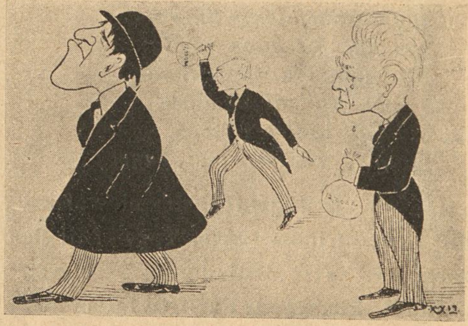

Poul Reumert forlader det kgl. Teater.
Tegning af V. Mariager.

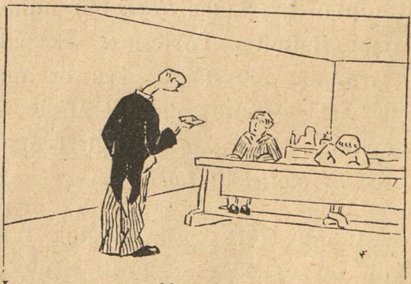

Læreren: — Naa lille Carl, kan Du saa forklare mig, hvad Smør er.
Eleven: Jo — — — Jo, Hr. Lærer, det var noget, som man brugte til at smøre paa Brødet i gamle Dage.

Tegnet af Svend Aage Kilberg.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Tegning af Storm-Nielsen

— Hvorfor skriger Du dog saadan op, Kathinka? Herregud, fordi jeg falder et Par Gange, derfor er der dog *ingen Ko paa Isen!*

De tre Præmier!

En kedelig Trykfejl i Nr. 2 bragte Kludder i Regnskabet! Der stod, at Løsningerne paa Gaadespørgsmaalet skulde være indleverede inden næste Torsdag d. 10. Januar. »Næste Torsdag« skulde naturligvis være d. 17. Januar. Vore ærede Læsere faar hver Gang ca. *en Uge* til at »løse i« — men denne Gang gik det altsaa forkert.

Der indkom dog mange Løsninger, men de gik saa godt som alle ud paa, at der altid sidder en Hane paa en Vandpost. Det gør der ikke. Der er mange Vandposte, som gaar ved Pumpeværk osv. Derimod sidder der altid en Hane paa *en Pistol* eller *et Gevær.*

Blandt de faa, der havde gættet rigtigt, tilfaldt Originaltegningerne ved Lodtrækning følgende: Lagerist *Georg Nielsen*, Istedgade 91, Fru *Karen Nielsen*, Præstøgade 13, *P. Balthersen*, Gæstgiver, Nakskov.

Denne Uges Præmieopgave er en morsom Rebus, hvis Løsning skal være indsendt til vort Kontor *senest Onsdag den 30. Januar* Kl. 7 Aften.

Præmie-Rebus.

S.

Hvad staar her?

Der udloves *3 Originaltegninger* til Indramning som Præmier; og disse fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der gætter rigtigt.

„Krims-Krams".

REGNEOPGAVER.

En Hattemager solgte paa Olufsmarkedet i Aarhus alle sine Hatte paa 2 nær, saaledes at han den første Dag solgte 1/3 af Forraadet, den anden Dag Halvdelen af Resten og den tredie Dag 7/8 af den nu tilbageblevne Rest.

Hvor mange Hatte havde han, da Markedet begyndte?

48 Hatte.

I Humlehaven stod en Stang,
som var til Jorden 10 Fod lang,
og det var kun ti Ellevtedel
af Stangen, naar den maaltes hel.
Men Ranken var halvanden Gang
den hele plus den halve Stang.
Hvor mange Alen var den lang?

11 Alen.

Nils Novgerods Natbog.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

Ska' Du fornærme en Adelsmand?

23. Februar 1914.

Det er nogle farlige Slagtere paa det Hospital, hvor Søster Dora ligger! Først tog de hinners højre Fod, saa den venstre Arm og saa pillede de et Ribben ud a hinner. I Forvejen hade hun Glasøje og forlorent Gebis, saa hun æ jo altsaa efterhaanden been noget apillet. Je var derude i Gaar paa Slagteriet og spurte om der var mere de vilde gnave a min, ska je sige, *kødelige* Søster? Jo, det var der, sa de, for nu sku den ene Nyre rye, den var altsaa saa medtaet a hun ikke ku være bekendt a gaa mæen. Saa spurgte je om de ikke vilde pakke Resten ind og sende de hjem mæ Postopkrævning, og saa bad de maj om je ikke vilde trække Været lidt udenfor i Alleen, og saa forlod je Slagteriet, da je ikke vilde udsætte Søster Dora for at se mere Blod den Da.

Hen paa Mørketiden infant je maj i »Sivskoen«, hvor je skøllede Gebisset mæ en hal Flaske Konjak a den, der faar en Aal te a blive stiv som Stangjærn, aa saa kommer Søren Kolbrand og Ole Pip rullende ind i Stuen og danser Step paa Gullet med Favnen fuld a Klude.

— Hva æ der brandt, hylede jeg, og da de var færdige mæ at grine a, saa fortalte de, at en Hære hade bedt dem om at bringe tre Maskeradedominoer med Masker og 3 Bileter til Prins Vilhelm Larsens Palæ hen til en Hære i Gotersgade. Saa fulte der et Brev med med noet Sludder om at de skulle overraske none Damer den Aften til Maskeraden.

— Den æ tværstribet, Kamsjukker! sa je — nu ska vi Svovl ose mig paa Maskerade! Og saa skyllede vi Mulerne got til mæ Rom, to Dominoerne paa, stak Baljetterne i Lommen og forærede Karoline ve Skænken Maskerne, for a hun ku bli lidt kønnere — *vi behøvede Proppen dunre mig ingen Masker!*

Sikken Fæst der ble! Vi mødte jo alle tre paa Rau ve Ingangen og viste Baljetterne, den var go nok, og Manden ve Ingangen sa, a vi fik vist nok Præmie *for goe Masker*, for han havde aldrig set noet linende. Og saa marserede vi in i Salen te Tonerne a Frærik er Du oppe, og alle de forsamlede Masker stoppede i Galobben og ga sig til at klappe i Hænderne og raave Bravo. Saa kom Formanden hen og overrakte os hver en Femlap i Præmie, og Gu hvor vi steppede! Og je smak af bar Glæde en ældre Rijjer i Jærnrustning i Gullet, hva der bevirkede a hans Dronning ble hysterisk. Paa en hal Time var alle Præmiepengene sjussede op, men saa to Søren Kolbrand en temmelig tyk Engel paa sit Skø, og saa vilde hinners Kavaler, der var Munk, slos, og saa ka de nok være a Bulen be ryddet! De fløj om Ørene med Slagsvær, Englehaar og Fulskæg, og Musiken kom ner og to en Haand mæ og je stak Basunen saadn en paa Gynteren, a al Været blæste u a ham. Paa det Tidspunkt lignede Balsalen en Kirkegaar, og saa fandt vi det passende a forsvinde a en Bagdør og ner a nogle mørke Trapper til en Dør. — Her gaar vi ind, sa je og smak Døren op mæ et Brag. Vi kom ind i et lille Værelse, og der sad ved et stor Bord Sjøller Link, Kaptajn Weis og Sorte-Jensen hver mæ en majet stor Sjus foran sig. Weis og Sorte sad netop og talte om *Husarstrømper*, da vi traatte ind, men *hvor* ble de forbavsede!

— Hva er han for et Svineansigt! raabte te old Mand, den gamle Kaptajn. Sla han i Hodet mæ et Kyben! skreg Skuespilleren, og Sorte-Jensen sa: Det er Hanen gale mig de Hærer tre Masketterørrer! — Hva sir Du, sa je og krummede Halsen — ska Du fornærme en Adelsmand? — Smi de Drabanter uj! høl Kaptajnen! — Men saa gik vi frem alle tre i Slagorden og je smadrede en Klo i den ene Sjus saa den kogte over. Den hade de jo ikke ventet, og saa steg Skuespilleren op paa sin Stol og hejste det hvide Servietflag, mens han viftede mæ en stor Akkevitflaske.

Søren tog en temmelig tyk Engel paa sit Skø'

— Det æ noet for sig, sa je, naar I taler saadan te os, saa ka vi got blie goe Venner. Og efter at Kaptajnen hade danset lidt Vejsdans a bare Krigshumør, be ogsaa han skikkelig, og saa fik vi hver et stort Glas Brændevin og en Krone, og mæ det Resultat ku vi jo nok være bekendt a ta pæn Afsked mæ de fine Hærer.

Da vi kom ner paa Gaden brød Morgenbrækningen frem og vi ilede hastig hen til en Beværtning i Nyhavn.

— De var Gorm den gamle mig en dejlig Nat, Kamsjukker, sa je til de andre, og ve I hva, vi har sejret over *Tysken.*

— Saa, vodden de, sa de andre. — Jo, ser I Sorte-Jensen var *Sort*, Weis var altsaa *Weis* og Sjøller Link var henimod *Maarenrødmen*; der har I *det tyske Flag, Sort, Hvidt og Rødt!*

— Den æ rigtig, skreg de — og saa kom Bitteren. (Fortsættes).

Det er mærkeligt —

Tegning af Hp. Hansen

at han gaar af sig selv!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Et Vintereventyr.

Festens Lys kastede sine Straaler ud i den mørke Nat . . . Granerne bredte Grenene vidt over den hvide, nyfaldne Sne. Skovens dybe Stilhed blev kun af og til forstyrret af Kanebjældernes Lyd, medens flere og flere Gæster fra den nærliggende By og fra den fjærne Omegn fandt ud til det gæstfri Gildeshus dér ensomt i Skovtykningen . . .

Ingeniør Lies Bolig straalede af Lys og duftede af Blomster, sjældne, pragtfulde Blomster nede fra det solrige Syd. Dørene var smykkede med Efeuranker. Klaverets svulmende Dansetoner steg og faldt og steg . . .

Ude ved Verandadøren tog Vært og Værtinde imod Gæsterne: Tak, fordi De kom! lød det. Og det var saa langt fra en Frase, thi adskillige af de Fremmede havde Mile at age, gennem Sne og Mulm, før de naaede frem til det isolerede Skovhus.

Da Magdalene Moe viste sig i Salonen, blond og rødmosset, i en klar, hvid Kjole, lo Forstmand Stolberg hemmeligt. Alligevel røg han sin Cigaret ud med sædvanlig Langsomhed, før han rejste sig og med hyklet Ligegyldighed hilste paa hende Men saa snart han følte sig sikker for de andre, hviskede han til hende:

— Aa, hvor er jeg dog glad over at De kom! Tør jeg glæde mig til, at min Nærværelse . . .

Men Magdalene Moe paabød ham forskrækket Tavshed.

— Nej, nej, Magdalene, i Aften *maa* Du høre mig! Ja, men se Dig dog omkring! Alt aander Kærlighed! Sér Du Frants Garborg? . . . Se, hvorledes han nu under Valsen drager Fru Nielson til sig! Og Fru Vinge, Direktørens Hustru . . . Se, hvor hun kurtiserer med de unge Studenter! Og Professor Normann? . . . Tror Du, han tænker paa sin Videnskab, medens han staar der og stirrer paa den smukke Fru Sindings blottede Skulder? . . .

Forstmand Stolberg talte Sandhed. Og dog var dette kun et Bal som alle andre Baller. Bag den lette selskabelige Tone og de afvisende Miner laa kun varme Længsler og hede Ønsker.

Menneskenes Børn —!

— — — —

Under Lyset mellem Blomsterne havde alle tilsidst glemt Vintermulmet derude. Man dansede, lo, spøgte, nippede til Champagnen — og brød sig mindst af alt om Natten, der stod ved det ensomme Hus' Dør og lyttede som en Tiggerske. Først sent, da man sad ved det blomstersmykkede Bord, opdagede man i en Pavse i Latteren, at der foregik noget usædvanligt derude. Enkelte gik til Vinduerne, flere fulgte efter. Tilsidst var de der alle. Snestorm! Vinden hylede om Villaen; Natten stod i ét dirrende Kog af hvidt . . .

— Vi kommer ikke hjem i Nat! lød en forskrækket Damestemme.

— Saa meget desbedre! lød det muntert fra Værten. Saa bliver I jo her saa meget længere!

Hans Udtalelse modtoges med høje Glædesraab.

En Stund stod man og betragtede Uvejret — tryg herinde i Festens Lunhed. Saa kaldte Glæden atter: Kotillonen drev Herrerne og Damerne sammen. Man smykkede sig med Blomster og Baand, hvis Farver og Sammenstillinger havde sin særegne Betydning.

— — — —

Da Morgenen begyndte at dæmre, vidste Gæsterne at de var indesneede. Sneen laa murhøjt rundt om. Og den blev ved at falde. Man var lidt træt af Natten, lidt blege, lidt forjaskede; men Humøret var ikke opbrugt endnu.

— Naa, ja, Herregud, sagde Værten støjende, det vil blot sige det samme som at I er fordømte til at blive herude en Dagstid eller to. Men hvad vil det sige? Ikke andet end at vor Fest bliver noget længere end fra først af bestemt! Vær ubekymrede, kære Venner, vi skal nok underholde Jer. I Dag spiser vi, i Aften danser vi videre. Men lad os nu hvile os nogle Timer. Værs' god og slaa Lejr! Stole, Sofaer, Senge — alt er til behagelig Afbenyttelse! Tag nu bare til Takke!

Man smilede og nikkede helt fornøjet til hinanden: dette smagte jo ligefrem af lidt Eventyr. Men unægtelig, man var lidt træt. — Og enhver søgte sig en Hvilekrog.

— . . . Men, tillad: Herrerne og Damerne hver for sig! lød en skarp Damestemme.

Det var den strikse Fru Selchau. Og man bøjede sig for den ældre Dames Ønske. — — — —

Da Herrerne vaagnede, var det mørk Nat. Man kom til Vinduerne — og udstødte Raab, blandede af Forundring og Uro. Nej, det var ikke Nat, det var . . . det var Sneen, som dækkede Ruderne. Man ilede op paa første Sal. Der var det lyst. En mørk Vintereftermiddags Lys stod og tyknede derude; men det var dog bedre end Mulmet dernede.

Man vækkede Damerne og samledes til Raadslagning.

— Lad os lige saa godt først som sidst springe ud af Vinduerne deroppe! foreslog én. Men de andre trak paa Skuldrene: Det gik ikke — med Damerne!

Saa lød Værtens trøstende Røst: Jamen, kæreste Venner *her* er vi da i Sikkerhed, og kan med Ro afvente Uvejrets Aftagende. Altsaa . . .

Men hans Gæster lod sig ikke mere trøste. Al Festens Latter var forstummet. Tavse, utilpasse, næsten fortvivlede, stirrede man ud i den stadig faldende hvide Sne, der lagde sig Lag paa Lag, steg og steg. Især Kvinderne. Nogle hævede fortabt de skønne, nøgne Arme mod Loftet; enkelte pillede uvilkaarlig Blomsterne af Haar og Barm . . .

Derude faldt Sneen — ubarmhjærtig.

— — —

Den anden Dags Aften var ogsaa første Etages Vinduer tilføgede. — Man søgte op paa Kvistværelserne. Alle Miner var ét tavs, spændt Spørgsmaal: Vilde Sneen ogsaa naa herop? Den — den *var* allerede naaet derop! Den steg og steg, medens Stormen piskede den sammen. Tilsidst føg den sammen om det lave Hus' Tag. Der fandtes ikke mere Dagslys i noget Rum herinde. Tilsidt knapt nok ordentlig Luft. Adskillige af Lamperne begyndte at slukkes . . .

Trediedagen var al Proviant opspist. Dersom ikke et lykkeligt Tilfælde indtraf . . . hvorledes vilde da Enden blive . . .?

Den strikse Fru Selchau sad for sig selv i en dyb Stol — med lukkede Øjne — og ventede paa »Hungersdøden«s Kvaler. Da . . . da fik en sagte Hvisken i hendes Nærhed hende til atter at aabne Øjnene. Hun stirrede — rejste sig — blev staaende som en Støtte. Hvorhen hun saa — her — i det næste Værelse . . . Men var hun dá ganske simpelt ved at blive gal? . . . Var . . . *var* det Par derovre i Krogen . . . var det ikke Magdalene Moe, som hvilede i Forstmand Stolbergs Arm? Og der . . . den fyldige Dame der sammen med Studenten . . . jo, saa minsandten var det Fru Vinge, Direktørens Frue! . . . Og der . . . hvem var det, som kyssede Fru Sinding paa Halsen . . .? Jamen, du milde, det var jo selveste Professor Normann . . .! Og . . . Frants Garborg med Fru Nielson . . . Og de andre . . . alle . . . alle de andre . . . I alle Kroge, hvor hun gik frem i Huset, fandt hun Par og Par, der med tørstige Læber søgte en andens tørstige . . .

Var de da alle bleven bragt til Vanvid af Angsten? Nej, nej, den gamle Dame forstod: Det var kun de menneskelige Følelser, som Vedtægt og Kultur ellers holdt nede, som i disse frygtfulde Øjeblikke bragtes frem til Overfladen; — det var blot de varme Længsler, Balmusikken før havde leget for, som nu brød frem til ansvarsløs Frihed. Her, hvor man syntes at have Døden for Øje, faldt med et alle Civilisationens Samfundsskranker; og Kærlighedsfølelsen sang befriet sin evige Lovsang til det korte Liv . . .

Dumpe Slag lød pludselig over deres Hoveder; gennem en Aabning i Loftet faldt Lyset dæmpet ned. Fremmede Stemmer lød — det var Livet, som atter kaldte paa dem — — —!

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

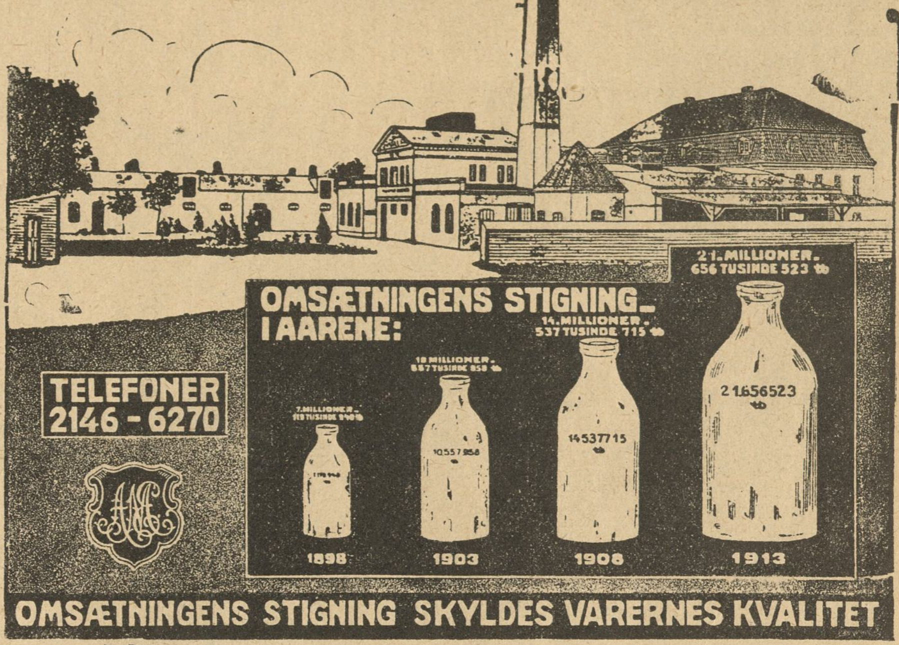

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC.
BORDEAUX COPENHAGUE
L. PERRET & CIE
Triple Orange Triple Orange

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

GENERALAGENTUR TELEFON 2000
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

PØLSEMAD.

Fhv. Slagter Karlsen vidner: Da jeg levede i Synden, slagtede jeg Okser, Faar og Svin, men nu slagter jeg Djævelen!

En Stemme blandt Tilskuerne: Gaa bare ikke hen og lav Pølser af ham!

TAKSTEN.

Tyven, der er bleven frifundet, giver sin Defensor 30 Kroner, idet han siger: Næste Gang skal De faa mere, men saa bliver Tilfældet ogsaa mere indviklet.

IKKE VIGTIG

Sergenten: 37, hvad er Deres Stilling?
Nr. 37: Xylograf!
— Hvad for noget?
— Træskærer!
— Naa, lad os bare ikke være vigtige! Vi siger altsaa Brændehugger!

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2.
TF. 354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495.. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Den hvide Fare

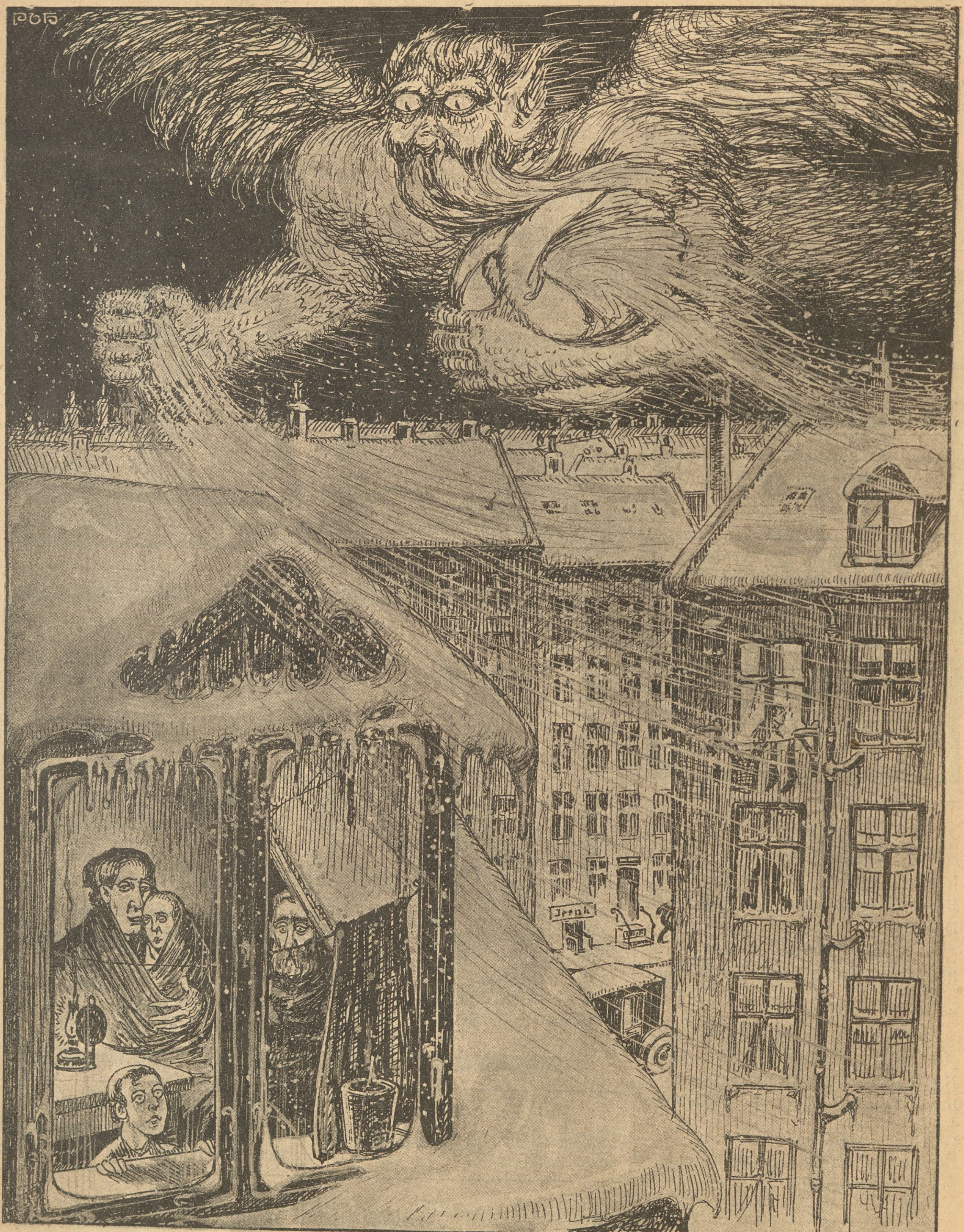

Tegning af P. V. Hansen.

Den fjærne *„gule Fare“* Alverdens Vise ej kan klare.
Ak, gid de bare vilde tænke mere paa *„Den hvide Fare“*.

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 5 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 31 Januar 1918.

De danske Forfattere har boykottet det kgl. Teater. Tilgang frabedes. (Dagspressen.)

Tegning af Emil Poulsen

En Skruebrækker!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

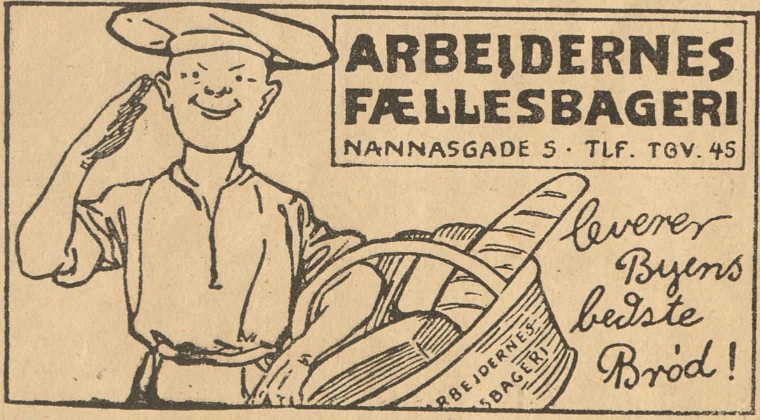

Vadskeriet
„Ventegodt“
Brønshøj L
Tlf. Brønshøj 93 og 96
Lufttørring.

Køb **Alfa** Margarine

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK)
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,60 o Middag à 90 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
Randers
god velsmagende
Bør nydes overalt **Faas overalt.**

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco
Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

JE' KA' ITTE —

Lærer Olsen var paa Embedsjagt. Det var paa den Ø Fyn. Han aflagde sine pligtskyldige Besøg hos Skolekommission og Sogneraad. Til Slut kom han ind hos en gammel Fæstegaardsmand. Manden var venlig. Han satte Brillerne paa Næsen, og gav sig ivrig til at studere Olsens »Papirer«. Omsider blev han færdig. Et velvilligt Smil gik over hans gamle, rynkede Ansigt. »Det er nette Papirer«, sagde han, »og jeg skal nok gøre for Dem, alt det jeg ka'«. Olsen takkede paa det hjerteligste. Det var i Grunden første Gang paa en Tur, han mærkede Chancen. »Ja, itte nowe aa takke or,« sagde den gamle, »for je ka' s'gutte gørre nowe.«

Saa drog Olsen hjem.

Tegning
P. V. Hansen

Den moderne Aladdin.

Ved Hjælp af
Rampens Aand
blev Posen fuld,
men nu gaar
hans Humør
bort.
Hans kendte
»runde Haand«
gav gærne Guld
for lidt Benzin
og saa et Smør-
kort!

PAA SKØJTER.

1

Lis er bare seksten Aar,
kæk og kaad med hørgult Haar;
hendes Smil mod Livet gaar
favnende som Sol og Vaar,
lunende som Sommervinde.
Fætter Henriks Hjerte slaar
varmt fortærende for hende.

2

Eja, hvilken Vinterdag!
Sneen laa i tætte Lag;
Vintersport var Lises Sag,
op til Fætteren i Jag,
han er rede, naar hun fløjter,
og de nød i fulde Drag
sammen Glædens Dans paa Skøjter:

3

Heja! fremad! nu omkring!
fang mig! favn mig! Herresving!
se, det gaar som ingenting —
Lise ler: kling, klang og kling —
bort hun suser! som hun føjter!
Henrik tegner Ring paa Ring:
Vintersymbolik paa Skøjter!

4

— Nej, Goddag, Hr. Løjtnant Rud!
Lises Smil sig folder ud
som en Blomst i Sommerskrud —
Henrik vrisser: Herregud,
hvilket Uheld! — Let han gætter,
han er bare Prøveklud
— det er tungt at være Fætter!

5

Lis og Løjtnant Rud forsvandt
under Spøg og Flirt og Fjant,
susende mod Skovens Kant;
Henriks Hjerteblod det randt
— Lis er som de andre Tøjter!
den Erfaring dog han vandt —
og gik hjem med sine Skøjter.

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

Konkordia.

Konkordia!
det Ord er Sang
om Fred og fredfuld Klokkeklang!
Med dette Navn
blev Klokker døbt
og ej til andet støbt!
I hver en Vraa
ved Flod og Aa
med Angst og Gru
der ventes paa,
at alle Klokker,
store, smaa,
til Fred ret snart skal slaa.

Konkordia
er Folkets Ord
om *Enighed* mod Syd og Nord.
Det skabtes ej
af Rigmand stor
til Krig og Brodermord.
I Folkets Dyb,
blandt Sot og Kryb,
nu vokser Krav
om *Folkets Sag.*
I Krans om Brødres
røde Flag
vi graver Krigens Grav!

Konkordia!
Et Venskabs Navn,
som lyde skal fra Kyst til Havn,
naar Snedkersvend
ta'r fat igen
som Smed, hans gode Ven!
Geværer kast,
staa Last og Brast,
saa atter fast
dit Værktøj Du
med Held kan bruge,
fri for Savn —
dit Hjem og Land til Gavn!

I det yderste Øjeblik —!

— Det er godt, gamle Dreng, saa fik jeg Dig da i en Fælde. Hemmeligheden er yderst simpel. Der er slet ingen Slutninger at drage.

— Hvad siger Du?

— Nej, det er snarere en Beslutning at tage.

— Men hvad i Alverden . . .

— Jeg kender nemlig den Mand, som vil sætte Planen i Værk.

— Nu gør Du Grin med mig?

— Nej, vist ikke. Du kender ham ogsaa Rob.

— Men hvem er det da?

— Jeg skal sige Dig det. Husk blot det Løfte fra før. *Det er mig selv!*

VII.

ET NYT TAB.

Jeg sov ikke synderlig godt denne Nat. Mit Hoved var saa opfyldt af allehaande modstridende og oprørske Tanker og Følelser og Pulsen bankede saa livligt i mine Haandled, at Søvnens milde Guddom flyede mit Leje og i Stedet derfor efterlod mig som et værgeløst Offer for de vildeste Indbildninger.

Den Rolle, jeg selv skulde spille i dette Dramas sidste Akt, gjorde mig paa en Gang stolt og urolig.

— Hvorfor vilde Fred Hellington trække sig ud af Spillet lige i det afgørende Øjeblik? Hans Forklaring syntes mig ikke fuldt tilfredstillende . . . Jeg kom til at tænke paa hans lige saa overraskende som uforklarlige Trudsel mod vor egen Klient. Vilde han lade ham arrestere? . . . Og i saa Fald: Hvorfor? Havde han virkelig opdaget nogen Skyld hos Bankieren? . . . Men hvad kunde dette have med hans Udseende at gøre? Der fandtes sandelig hverken Mening eller Sammenhæng i alt dette . . .

— Desuden havde han jo erklæret, at hans Indgriben i Dramaet allerede vilde finde Sted ved 8-Tiden. Mellem 8 og 12 var der 4 Timer. Han vilde altsaa kunne naa tilbage til 12 . . . Hvorfor vilde han ikke? Jeg anstrængte mig for at finde en Forklaring, men formaaede det ikke. Hvis Fred Hellington virkelig havde løst Problemet, var det ikke rigtig fint af ham at sende en Mand i Ilden, som han ikke havde indviet i Hemmeligheden. Og alligevel vidste jeg kun altfor vel, hvor metodisk og fremfor alt korrekt min Ven plejede at gaa til Værks.

Først langt henad Morgenstunden faldt jeg i en urolig Slummer, opfyldt af allehaande vilde og gale Drømme. Undertiden forekom det mig, at jeg stod paa et højt, brat Bjærg og sloges med et Udyr, som forsøgte at trænge mig ned i Afgrunden, hvorved jeg blev overfaldet af en Følelse, af Rædsel. Undertiden forsøgte jeg at klatre ned af en høj Bygning, som blev højere og kæmpemæssigere jo mere jeg anstrængte mig for at komme ned. Saa løsnede en Bjælke sig, og jeg befandt mig til min uudsigelige Angst svævende mellem Himmel og Jord, medens mine Hænders fortvivlede Greb slappedes mere og mere. Saadan fulgte den ene frygtelige Drøm den anden og jeg led forfærdelig.

Den Hvile, denne urolige Søvn formaaede at skænke, var af ringe eller ingen Værd, og jeg følte mig tung og træt, da jeg omsider vaagnede, skønt jeg samtidig følte en vis Befrielse ved Visheden om, at det altsammen havde været mit urolige Blods vilde Feberfantasier.

Det var blevet temmelig sent og mit Humør var meget slet, da jeg denne Dag traadte ind paa vort lille Kontor ved Thorgade. Fred Hellington syntes derimod at være i et ualmindelig godt Lune; han spøgte og lo af Hjertens Lyst.

— Det gaar godt, Rob, sagde han, bedre end jeg nogensinde havde vovet at haabe, og alligevel har jeg, oprigtig talt, været ret forhaabningsfuld i denne Sag. Vi vil faa en rigtig gemytlig Dag, gamle Dreng.

Han gned sig fornøjet i Hænderne.

— Oprigtig talt, Fred, svarede jeg, er jeg stadig lige klog. Jeg har ligget og grublet næsten hele Natten, men min Forstand staar stille.

Min Ven lo.

— Ved Du, hvad det ligger i? sagde han.

— Det ligger ganske naturligt i, at min Hjerne er træg svarede jeg tvært. Nogen anden Aarsag kan jeg ikke se.

— Du gør Dig selv Uret, Rob, svarede Fred Hellington roligt. Anledningen er en helt anden.

— Og hvilken da?

— At hele Sagen er saa mærkelig simpel.

— Haan mig ikke, Fred. Det bør være et overvundet Stadium for Dig.

— Saa uforskammet ligefrem!

— Gør nu ikke Nar af mig.

— Jeg gør ikke Nar af Dig, det forsikrer jeg Dig. Hallo, hvem er nu det, der vil forstyrre os igen. Jeg haaber for Guds Skyld ikke, at det er en ny Kleint.

Det havde ringet stærkt og indtrængende paa Dørklokken, og min Ven gik selv ud for at lukke op.

I næste Øjeblik hørte jeg ude i Forstuen en forpustet Stemme, som jeg kun altfor vel kendte igen, skønt jeg ikke kunde undgaa at føle mig til en vis Grad forbauset over paany at høre den skælve mod mine Trommehinder. Det var Bankier John Bergius, som talte. Han var øjensynlig meget ophidset, thi hans Stemme formelig dirrede af Sindsbevægelse, da han spurgte:

— Maa jeg straks tale et Par Ord med Dem. Det er af yderste Vigtighed.

— Vær saa god at træde indenfor, svarede min Ven roligt. Er der indtruffet noget nyt.

— Om der er, næsten skreg Bankieren, idet han sank ned i en af Lænestolene. Ja, det skal jeg love for . . . . . Aa, det er ganske forfærdeligt. Skal man da aldrig faa Fred? Skal man da ikke have Ret til at leve. Sig mig, Hr. Hellington, har jeg da ikke lige saa godt Ret til at leve som enhver anden?

— Sesaa, svarede min Ven, berolige Dem nu, Hr. Bergius. De er jo ganske oprevet. Fortæl os i Stedet for, hvad der er indtruffet. Det gør altid Nerverne godt at udtale sig.

— Ja, De har Ret, Hr. Hellington, jeg er virkelig ophidset. Hele mit Nervesystem hænger i Laser. Men er det saa mærkeligt efter alt, hvad jeg har gennemgaaet. Ulykkerne er kommet Slag i Slag. Og saa dette sidste. Det er for meget for et Menneske, det er for meget.

— Men saa sig dog, hvad det er.

— Jeg er rnineret.

Fred Hellington tændte sig et Cigaret.

— Ja saa, intet andet, svarede han ligegyldigt.

— Intet andet, svarede Bankieren vredt. Forlanger De virkelig, at det skulde være noget værre. Er det alt, hvad De har at sige? Jeg vender mig til Dem for at faa Hjælp, og De svarer mig med en Skuldertrækning. Jeg er virkelig en Mand, som Skæbnen aldrig synes at blive færdig med at forfølge.

— De tager Fejl, Hr. Bankier, svarede Hellington sagte. Jeg beklager Dem virkelig oprigtig og af ganske Hjerte . . .

— Og alligevel taler De som om De syntes, at jeg fortjente det.

— Nej, jeg mente bare, at det ikke var noget nyt. De var jo allerede ruineret i Gaar.

— Ja, men da havde jeg trods alt en lille Gnist af Haab. Nu er alt Haab ude. Hr. Hellington, jeg er en slagen og ødelagt Mand.

— Forklar Dem tydeligere.

— Aa, det er ganske simpelt. Lige saa let som det vilde være at slaa det sidste dræbende Slag . . . . Som De maaske husker, Hr. Hellington, sagde jeg i Gaar, at jeg endnu havde en Redningsplanke, en Forretning med nogle Gruber oppe i Nordland. Jeg siger med Vilje *havde* — thi nu har jeg den ikke længere.

— Og hvorfor?

— Fordi Gruberne allerede er solgte.

Det gav et Sæt i Fred Hellington.

— Men det var jo Dem, der havde Forretningen paa Haanden, udbrød han forbavset.

Bankieren hostede let.

— Ja, det vil sige, De maa ikke lægge saa stor Vægt paa Ordene. Vi Forretningsmænd kalder det for at have Forretningen paa Haanden, saasnart vi er kommet overens om Vilkaarene. Det indeholder naturligvis ingen direkte Garanti, noget skriftligt forbindende foreligger der heller ikke, og der er intet i Vejen for, at nogen kan komme en i Forkøbet, skønt denne Mulighed er saa yderst ringe, at man aldrig regner med den. De synes maaske, at det lyder underligt i min Mund, efter alle de Forfølgelser jeg har været udsat for, men Forklaringen er i hvert Tilfælde simpel nok. En Overenskomst mellem en Køber og Sælger sker naturligvis altid i største Hemmelighed og uden Vidner. Man har naturligvis i Forvejen nøje sonderet Terrainet. Køberen véd, hvor langt han kan gaa og Sælgeren ligeledes. Og naar man da endelig er kommet overens, er der i Reglen intet at frygte fra en Tredjemands Side, dels af de Grunde, jeg nylig har nævnt, og dels fordi det fra gammel Tid har været en Æressag ikke at fiske i andres Vande . . . .

— Jeg forstaar. Naar fik De Underretning om, at Gruberne var solgt?

— For knapt en halv Time siden. Jeg fik et Telegram, som kort og godt meddelte, at jeg var bleven overbudt, og at Salget allerede var sket.

— Sagde Telegrammet noget om, hvem der havde købt den?

— Nej, naturligvis ikke. Men enhver kan jo se, hvad det har været for en Ræv, der har været og plukket Gaasen.

Fred Hellington hævede Øjenbrynene.

— Og, hvem skulde det være?

— *Hvem!* Og det kan De spørge om, Hr. Hellington! Det kan jo ikke være andre end den lumpne Millford.

— Det forstaar jeg ikke.

— Virkelig ikke?

— Nej.

— Og hvorfor ikke?

— Fordi Hr. Milford trods al sin Slyngelagtighed er en klog Fyr Hr. Bergius, læste De ikke Artiklen i Gaar.

— Jo, og jeg indrømmer, at jeg har svært ved at forstaa, hvorfor han var saa ivrig efter at komme mig i Vejen, efter denne Skildring af Forholdene.

Jeg sendte ved disse vor Klients Ord Fred Hellington et stjaalent Øjekast, men han lod som ingenting og fortsatte i samme rolige forretningsmæssige Tone som før.

— Ved De, naar Salget fandt Sted?

— Jo, i Dag.

— Nuvel, fortsatte min Ven med et ejendommeligt Smil, egentlig kan jeg ikke forstaa, at De har tabt noget paa denne Affære. Naar man faar en Steg forærende og den befindes at være raadden, saa er man i Virkeligheden ikke fattigere end man var i Forvejen. Thi naturligvis vilde Deres egen Køber straks have trukket sig ud af en saadan Affære, saasnart han havde læst Artiklen.

Nej, det er netop det han ikke vilde have gjort!

Bankierens Svar kom med meget Eftertryk.

— Virkelig. Det var mere end jeg havde ventet. Og hvorfor ikke?

— Jo, af den Grund, at han var overbevist om, at Artiklens Angivelser var falske.

— Men jeg synes, at den lød paalidelig nok, svarede min Ven.

— *Lød*, ja, det var netop det lumske i den. Naturligvis var det kun noget Millford skrev, dels for at afskrække andre, dels for at skjule sine virkelige Hensigter. Denne Slyngel plejer sandelig ellers ikke at overbyde. Desuden havde min Klient netop i Dag faaet Svar fra den Mand, han havde sendt derop for at anstille Undersøgelser. Det Resultat, han var kommet til, stod i skarp Strid med Artiklens Ord. Han havde tilmed konstateret, at Fundene var ualmindelig rige. Min Køber var meget ærgerlig over, at Salget ikke blev til noget.

Til min Forbavselse syntes denne Meddelelse at sætte Fred Hellington i godt Humør.

Han gned sig tilfreds i Hænderne og lo hjerteligt, saaledes som han altid havde for Vane, naar en Sag morede ham mere end han kunde vedgaa.

Men Bankieren, der allerede i Forvejen havde ytret sin Misfornøjelse med Dektivens nonchalante Maade at behandle hans Livsinteresser paa, syntes nu at miste den sidste Rest af sin Taalmodighed.

Han rejste sig og idet hans Fingre trommede nervøst paa Bordet, sagde han.

— Hr. Hellington, jeg maa sige, at jeg anser Deres Munterhed for mildest talt umotiveret. Jeg vilde kunne anvende stærkere Udtryk . . . . Men jeg er ikke kommet her for at skændes med Dem. Jeg er en slagen Mand, det er sandt, og det ved De, men at De morer Dem derover, tjener absolut ikke til Deres Ære.

Min Ven syntes at være i særlig godt Lune den Dag, thi han blev slet ikke saaret ved disse Bankierens Ord, han gned sig tværtimod endnu mere tilfreds i Hænderne.

— Udmærket, sagde han kun. Det bliver bedre og bedre.

Bankieren tog sin Hat.

— Jeg mærker, sagde han med bitter Stemme, det bliver snart *altfor* udmærket for mig. Jeg mærker, at jeg har taget fejl med Hensyn til Dem . . . .

— Ja, De har Ret, Hr. Bergius, De har taget ganske Fejl — men ikke med Hensyn til mig.

— Saa-aa. Paa hvad Maade da, om jeg tør spørge?

— I hele denne Sag.

— Jaasaa. Der laa næsten en Antydning af Ironi i Bankierens Stemme. Og maaske tør jeg spørge, paa hvad Maade jeg har taget fejl?

— Det kan jeg ikke svare Dem paa.

— Nej, det er maaske ogsaa lidt vanskeligt, fortsatte vor Klient stadig i samme ironiske Tonefald.

— Men jeg skal gøre det senere paa Dagen.

— Virkelig. Og hvad tænker De da paa at oplyse mig om?

— *At det ikke er Millford, der har købt Gruberne!*

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

NORGES SELVMORD.

(»Lørdagsavisen«, Norge)

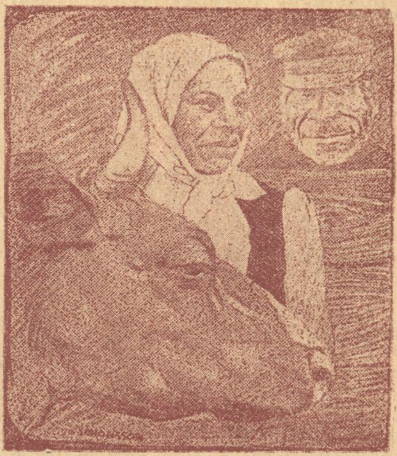

Pigan: — Den här ko te eksempel är lika gammal som mej.
— Va heter hennes far?
— Anderson.
— Nej, ja mener koas far.
— Han hette Maksimilian.

(»Søndags-Nisse«).

— Nå, hur hadde I et på Jannes bröllop i torsdagses?
— Där va finfint! Seksti liter hembrannt, (hjemmebrændt Brændevin), artan knifvar (attenKnive) å sju hoggejärn (syv Huggejærn)!

(»Strix«)

Kong Peter af Serbien (i Frankrig) — Jeg vil ud! Hjem for at underskrive Freden!

(»Simplicissimus.«)

DEN GALANTE TJENER.

Damen: Fyldt Svinehoved. er det »sjønt«?
Tjeneren: Meget »sjønt«, men naturligvis ikke saa »sjønt«, som De, Frøken!

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød = Indmad

Proletarbarnets Aftenbøn.

— Gode Vorherre! Lad ikke Champagnen slippe op, for saa bliver der ingen Velgørenhedsfester, og saa faar vi ingen Mad og Klæder i Vinter!

Spiseseddel for 1918.

Muldhvarpesuppe, Grævlingspæk,
Hyldete og Dyvelsdræk.
syltet Træskobunde,
Kattetarme i Gele,
henkogt Søm og Papmasche,
Fedt af Rottehunde.

Sigtebrød af Egetræ,
Labskovsmand af Ormekræ,
stegte Haletudser,
Rottehalefrikasse,
kalket Mælk og Bollesne,
Æg og Brakvandssjusser

Drypstenskaffe, Murstensthe,
Sødeke og Aloe,
prima Knapostklister,
Brændenælle-hakkekaal
speget Snog og Bækkeaal,
Sovs af Lækatister.

Ilderflomme, Ræveryg
stivnet Tæge, banket Myg,
Musemavefinker,
spækket Pinddsvinepiggesteg,
Myreæggeditlumdej.
Frø- og Pakkeskinker.

Esk-Hs.

Dags Dato.

Forleden stod en Mand anklaget for at have stjaalet Sukkerkort. Han paastod imidlertid, at han ikke var langfingret; han var bare en Smule *kortsynet*.

*

Min Ven, Petersen har »hamstret« saa meget, at han ikke kan betale sin Skat. Han siger, at det er *Rode* Mesteren for.

— Nok muligt; men det er Rodemesteren *imod*!

*

Direktøren for vort Maleri-Galleri, *Karl Madsen*, er nu bleven ked af det Sludder, at han ikke har Forstaaelse for den »unge Kunst«. I Gaar har han bestilt et Portræt at Sct. Peter med *Stribolt* som Model og malet af *Jais Nielsen*.

*

I Gaar stod en Dreng og græd paa Halmtorvet og en venlig Dame spurgte ham, hvad hans Far var.

— Bybud, svarede Drengen.

Det var da ikke noget at græde for, mente Damen.

— Jo, svårede Drengen, for Mor kan ikke huske *hans Numer*.

*

En Mand, jeg kender, hørte i Gaar sin Kone synge ved Klaveret: »O, hvis jeg var en lille Fugl —«

Her faldt Manden ind —: »Og Katten havde Vinger!«

*

En Jordemoder kom forleden Dag til Vejrup ved Esbjerg pr. *Sneplov*. Hun nøjedes altsaa ikke med at komme *med Sprøjten!*

*

En forfærdelig Mængde smaa Drenge og Piger gaar og skælver i disse Dage. De har hørt, at der er kommen en »Ø-K«-Damper hel fuld af *Ris*.

*

»Politiken« har skaffet nogle Soldater af Sikringsstyrken en Harmonika. De erklærede, at de hverken havde »Syl« eller »Hvid« til at købe en for. Saa skaffede »Politiken« den igennem *Sylvester Hvid*.

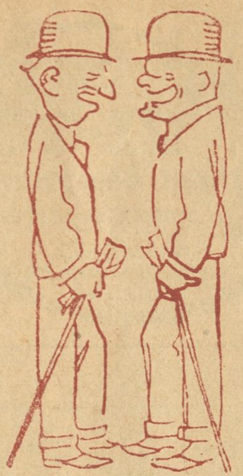

— Du, det er en underlig Verden, vi lever i.

Min Stryge-*Jomfru* har otte Børn, og min Vasker*kone* er *gammel Jomfru*!

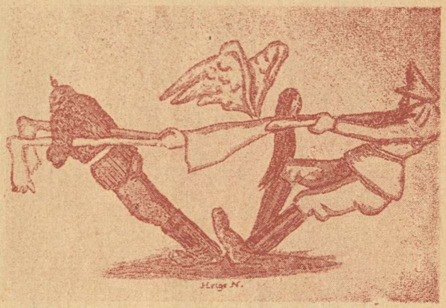

Tyskland, Rusland og Freden.

„En Svensker."

Mannen (som tror sig höra ett buller kl. 2 på natten. ängsligt): — Jag — jag tror det är en — en k-karl i huset,

Frun (skarpt): — Atminstone (idetmindste) inte i det här rummet.

„En Nordmand"

Hun: »Si mig, hr. professor, De, som vet alt. Forholder det sig saa, at kvinderne blir ældre end mændene?«

Han: »Ja – ?.. Enkene blir det idetmindste.«

„En Dansker".

Automobilhandleren: Se, her er et Automobil for Dem. Naar De køber det, behøver De aldrig at ligge og kravle inde under Vognen for at faa Maskineriet i Orden.

Kunden: Hvorfor ikke det?

Automobilhandleren: Nej, for saa snart der er det mindste i Vejen med Mekanismen vender Bilen øjeblikkelig Bunden i Vejret.

En Mand, der har glemt, at tegne sig som Abonnent, paa „Ravnen".

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner:
C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse:
„NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Bonden (tællende): 71, 72, 73, naa er det rigtig saa langt saa er det vel rigtig Resten med.

Tegnet af Harder Christensen.

E. H., Odense. Tegningen er umulig, kære Ven, bl. a. fordi den er koloreret. Papirkurv.

Barber A., Vejle. Blyantstegninger kan *ikke* anvendes. Man tegner med *Tusch.* (Meddelt for 1001 Gang). Papirkurv.

John Hansen. Kolorerede Tegninger kan *ikke* bruges. Naar De sender frankeret Konvolut, faar De deres Tegning tilbage.

Hans Nielsen, Helsingør. Vi deler desværre ikke deres Begejstring for Tegningen, men ved Lejlighed skal vi se at skaffe Rum til den.

Ejnar Theodor. Vi kunde bare os for Grin, da vi læste Digtet og vi tror, det vilde gaa ligesaadanne med Læserne.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

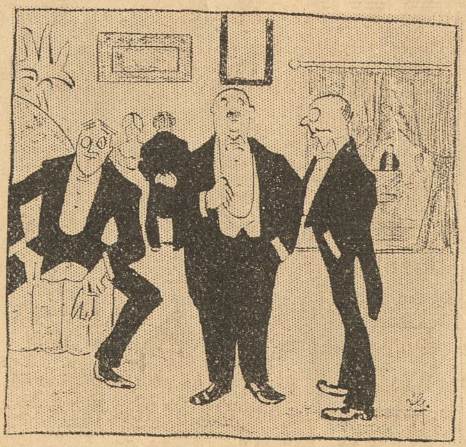

— Jeg synes Deres Grammafon-Plader er noget slidte.
— Undskyld, Hr. Kancelliraad, det er min Datter, der synger!

Tegnet af H. G.

H. Kildegaard, Odense. Ved Lejlighed.

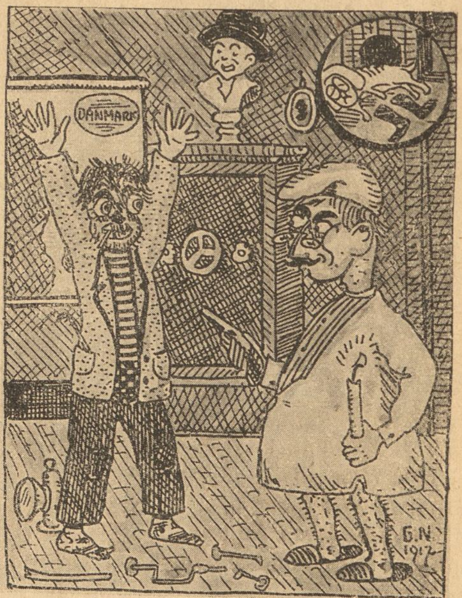

— Herren der overrasker en Indbrudstyv: Hvordan Pokker kunde De komme ind i Gaarden for den store Hund?
— Aa — jo! Jeg tog blot mine Sokker a' og smed hen til den, saa besvimede den lige med det samme.

Tegning ef Georg Nielsen.

I NATURHISTORIETIMEN.

Læreren: Kan du sige mig Kaj hvor Ørentvistene lever?
Kaj: Paa mørke Steder.
Læreren: For Eksempel?
Kaj: I Lyskasser!

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

De Pokkers Ernæringskort.

Tegning af Storm-Nielsen

— Fa'en osse, a' man skal gaa her og være Ordensmen'ske paa sine gamle Da'e!

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 3. var:

En Spurv spiser ikke Heste.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

A. J. Adeltoft, Lundegade 9, Helsingør, *Johannes Nielsen*, Frederiksberg Hospital Adl. C. II. *Anna Petersen*, Jagtvej 97 St.

Denne Uges Opgave ser saaledes ud:

GAADE.

Mit første maa til Vælling høre,
mit andet Navn er paa en Drik.
Jeg selv er en styg Musik,
som velkendte Dyr opføre.

Løsninger sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag*. Præmierne: *tre Originaltegninger* fordeles ved Lodtrækning og sendes pr. Post til Vinderne.

„Krims-Krams".

Hvilke Professioner kan udledes af disse Navne?

G. T. Arner.

Lave M. Kr. Mester.

Gartner — Klaverstemmer.

En Far havde syv Døtre, og hver Datter havde en Broder. Hvormange Børn havde saa Faderen?

Otte!

Hvorfor kan man sige, at Ordet smile er det længste Ord i vort Sprog?

Fordi der er »en Mil« mellem det første og det sidste Bogstav!

Hvordan kan man køre Hundrede Mand fra et Sted til et andet i en almindelig Vogn?

Det kan man let — ved at køre flere Gange!

REGNEOPGAVE.

8	0	8	0	8

Hvor mange forskellige femcifrede Tal kan jeg fremstille med dem?

80808—80880—80088—88008—88080
88800

Nils Novgerods Natbog

Mine Nætters Hændelser, optegnede af en gammel, voksen Dreng.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

27. Februar 1915.

Der er Tale om, at Søster Dora snart skal udskrives. De har sagt derude, at naar de nu har faaet pillet et Par Tær a hinner og giet hinner en kunsti Albu, saa kan hun faa Lov te a gaa hjem te sin Mor.

De ku je li' at se paa!

Je hade ellers et farligt Grin allerede fra om Eftermiddaen a. Ole Pip, Søren Kold og je sa' Kaliffen, vi fik fat i tre store Sillekasser, hvor der hade ligget Bomholmere i, og saa to vi med Klampenborgeren første Klasse paa Bagperongen derekte te Ulvedalene for at skære den ner a Barakkerne. Og de ka nok være at der ble Piv i Skoven. Vi mødte jo op mæ Sillekasserne mellem et blandet Kor a Vrikkevridere fra de bedre Beværtninger, og saa pev den med Gængefut og Hommelaj, saa Hjortens Flokt maatte opføres flere Gange.

Sikken et Grin, da Ole Pip satte sig paa en Slæde mæ forgylte Kanter midt imellem en, der sa at han var Kammerjonker ved Marinen, og en Dæme som hade Teaterfedt under Øjnene og Gumpen af en Fasan oven i Hatten.

De kurede den Sorte sværte mig ner a denne Helvedesbakke som Lyn og Ildspaasættelse aa midt paaen stak Ole ham Kammeradvokatten saaden en paa Høkassen, a han røg et langt Støkke ind i den anden Bakke aa næsten ikke ku graves ud igen. Og lidt etter, lige i Svinget, vælter jo Ole mæ den vrælende Fasan, aa je tør sværge ve min uskyldige Barnetro paa, a en bedre *Vrik* end den, Himsteren fik mæ Ole ner a Bakken, har hun ikke faat i Bristol siden Harald Blaatand fik Fulskæg.

Naa, der be naturligvis Modder i Dalen. Der æ none, som altsaa ikke kan delta' i Tidsfordriv uden a der straks ska Møndighedsmisbrug mæ.

Vi staar jo og støver Sneen a, og saa kommer der et Skovmenske mæ Hornknabber, som sa a han var Politi ve

Vi mødte med Sillekasserne mellem Vrikkevriderne.

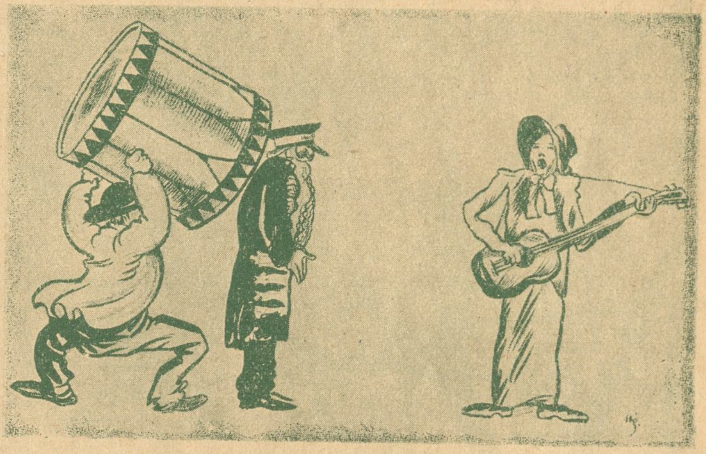

Je smadrede Stortrommen ned over Alderspræsidenten.

Snebunkerne og saadan noget. Je tellod mig a bemærke, a je trode ikke der var Grynteokser i Dyrehaven, aa at vis han vilde være obstruknatisk, saa maatte han først gaa et Par Aar paa Oniversitetet i Vovnmagergade.

Det lod til at formørke hans Forstand, thi han forlangte Brand svovle mig, a je sku sie ham hva je hed.

– Nu ska je sige Dig noet Hr. Skovfoged sa je, Du er en næsvis Tyr som vil se Folkses Døbesedler, og nu blir je nøt te a gi Dig none Prygl paa Ansigtet. Og da han saa laa og to Svømmetagene paa Glidebanen, saa trøstede je ham mæ, a naar vi kom til Byen, saa sku vi alermere Falk, saa han kunde komme ud til ham mæ en Tallerken Havresuppe.

Saa skænkede vi Foreningen te Oprettelse af flere Bakker i Skovven vore tre Sillekasser og forsvant i Kassematterne øst paa, og de blev majet sent, før vi nød kærlige Hænders Pleje i ›Sivskoen‹.

Nu var det saa uheldigt, at der sto for seks Krukker mæ den vestindiske Spritmammelade, saa Værten var ikke rigtig flink te a rykke frem mæ Hokus Pokus. Naa, da vi hade konserveret hinandre lidt paa fransk, saa mødte han jo med tre Lobbeskovs med rødt Overskæg — og det laver Øksen køsse mig ingen bedre paa denne Halvkugle end Lodvig Mortensen i ›Sivskoen‹.

Men skidt varet, for der var ikke noet, der klingede i vores Lommer og saa drev jeg lidt mismodig a.

Saa da je kommer forbi Frelserhærens Lokale, stod der en noget ormstukken Mø udenfor og raabte ind. — Gir Du en Sjus, sa jeg. — Ja, sa hun, de gø' je. Og saa gik vi ind i Templet, hvor der sad en Masse Mensker og hørte paa Mosiken. Og saa kravlede den ormstukne op paa Tribynen og proklamerede, at hun havde frælst en Sjæl for en Sjus, og nu sku je faa Naadens Visky med Troens Sodavand til. Saa ble je naturligvis rød i Penalhuset og gik op og smadrede Stortrommen ned over Alderspræsidenten saa han lignede et Sneskred, hvorpaa jeg selv vred og tørstig skred ud a Tappernaklet.

Da je saa mismodig kom hjem paa Tørreloftet, opdagede je, at je for første Gang *ikke havde faaet ordenlig Speritus*, og den Tanke pinte mig det meste af Natten.

Je har nemlig en grusom Angst for at blive *underærnæret.*

(Fortsættes)

„Ravnen"s to Vitsmagere.

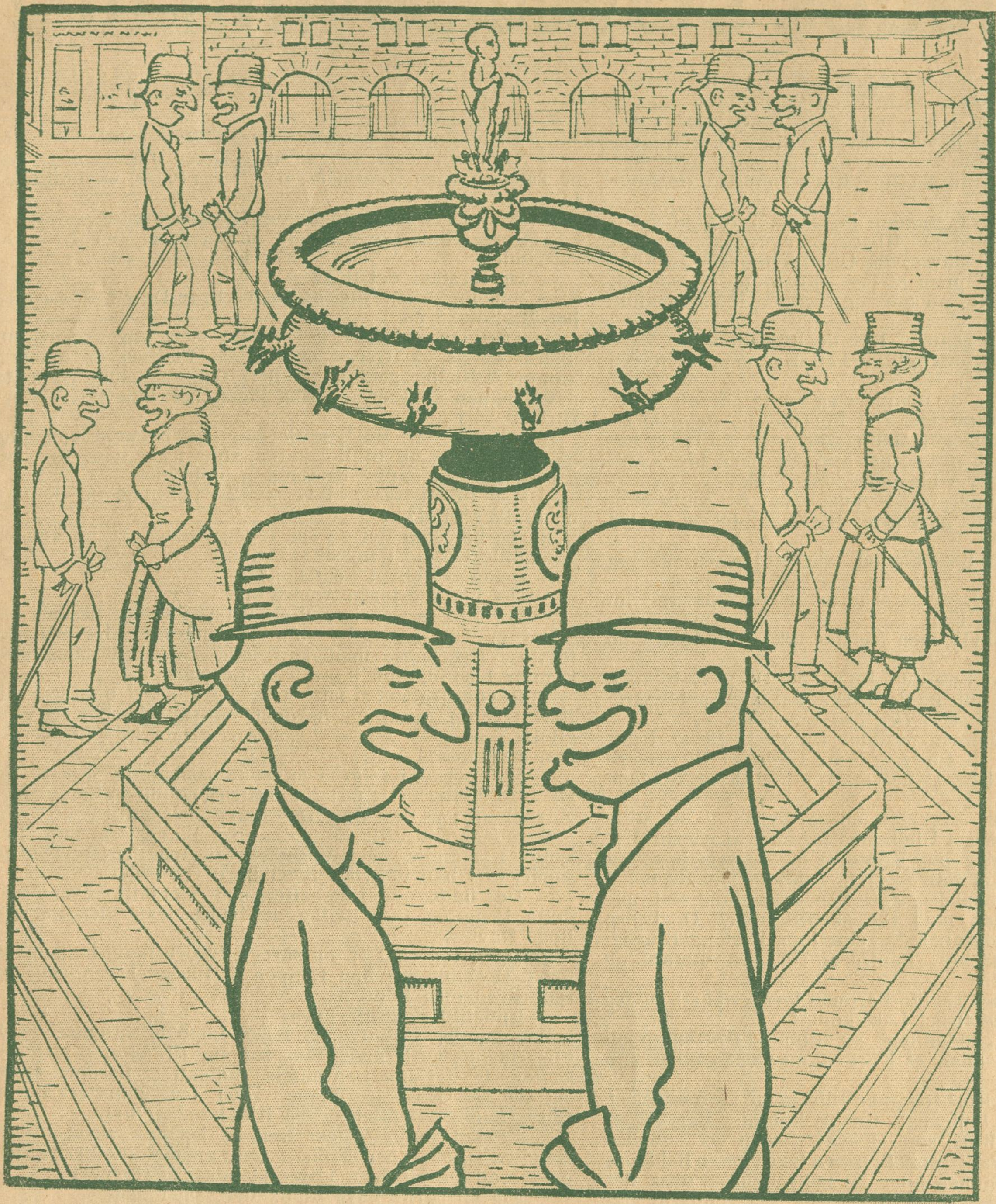

Tegning af Osvald Jensen

— Du, sikken Masse Kort, vi nu har faaet! Nu skal man ogsaa ha' Kort til *Rygflæsk!* I gamle Dage kendte man ikke andre Kort end det til „*Smedelinjen*".

— Nej. Og nu skal vi ha' Kort til „Svineryggen"!

Amerikansk Panteleg.

Humoreske af ORLA BOCK.

Jeg mindes med Vemod min pure Ungdom, da det var en almindelig Skik og Brug, naar man kom sammen til Selskaber, da at lege Panteleg, saadan med lidt Kysseri.

Det vil sige, det var ikke lige rart altid. — Jeg kan huske at jeg engang stod ved den ene Ende af en halvlang Blyant, og en Skønhed, som jeg sværmede stærkt for, ved den anden. Vi skulde i Følge Dom hver bide saa meget af Blyanten i os som muligt, og saa vilde vore Læber mødes midt paa Blyanten. Men Skønheden var ualmindelig durkdreven! — Hun gav pludselig et Host, — og saa røg Blyanten ned i Halsen paa mig. — Det var væmmelig. — Det var en slem Blyantsstreg i Regningen.

Jeg har en Ven som har opholdt sig mange Aar i Amerika, og som for Tiden er herhjemme paa Besøg. Vi kom til at tale om dette Emne og han fortalte:

Ovre hos os, hvor vi holder de gamle danske Skikke i Hævd, leger vi meget Panteleg, og der har vi en forfærdelig morsom Leg, som I slet ikke kan lege herhjemme, for man skal absolut bruge et gammelt Negerfruentimmer. Den foregaar paa følgende Maade: Alle Herrerne bliver lukket ind i et Værelse og Damerne i et andet. Damerne placerer sig i en Række og Negerkællingen bag et Gardin.

Saa slipper man Herrerne ind, en ad Gangen i alfabetisk Orden. Andersen kommer først. Han maa sætte sig paa en Stol foran Damerne, og saa bliver han bundet for Øjnene. Nu giver Negermadammen ham et rigtigt Trykkys med Appel i. Naar det er besørget skjuler hun sig igen, og den Dame som man antager at Andersen sværmer mest for stiller sig foran ham, og Bindet tages fra hans Øjne. Han bliver henrykt ved at se den elskede, og nyder i Tankerne det ildfulde Kys om igen.

Saa bliver Berthelsen sluppet ind og bundet for Øjnene, og Negerinden kommer frem og giver ham et Kys. Men da Andersen ser det, falder han besvimet om og bæres ind i et andet Værelse, man i Forvejen har indrettet til Lazaret.

Naar Berthelsen bliver befriet for Bindet, befinder han sig ogsaa Ansigt til Ansigt med sin tilbedte Genstand, og føler sig ovenud lykkelig.

Saa kommer Turen til Christensen, og et Øjeblik efter ligger Bertelsen inde ved Siden af Andersen, — hvis han da ikke staar ude i Gaarden og kaster op, hvad ogsaa godt kan tænkes.

Og paa den Maade kan man i Løbet af et Kvarters Tid dræbe alle Herrerne. De ligger som de havde været ude for et Angreb af giftige Gasarter. — Det er en storartet fornøjelig Leg. —

Men den kan vi jo desværre ikke lege herhjemme i Danmark.

Hvorledes staves „Sympati"?

Klokken var to om Eftermiddagen, da Guy de Blaque, den lille rige Baron, kørte hjem i sin Vogn, fuldt belastet med Pakker og Æsker i alle mulige Façoner, som han i Anledning af Aarskiftet havde købt i de store Forretninger ved Boulevarderne. Han sad nu og funderede, hvad han skulde skrive paa de forskellige Kort, som skulde følge med Presenterne.

— Naa, til Grevinde X., sender jeg Jardinieren af sachsisk Porcelæn tilligemed en Hilsen med dybeste Sym — for Søren, hvorledes staves det Ord: Sympati? Jeg har tre Gange været paa Vippen at tage »Studenten«, men det er saa længe siden! Og nu har jeg ingen Ordbog hjemme hos mig ....

Vognen hørte netop gennem Rue de Richelieu.

— Der har vi jo Nationalbiblioteket! Der maa vel findes en Ordbog.

Vognen standsede og de Blaque steg ud og gik ind i Biblioteket. Han kom først ind i et Forrum og gennem en Glasdør saa han en Mængde Mennesker, som sad ivrigt læsende. Baronen tænkte paa at gaa ind der, men blev kaldt tilbage af en Kone, der vilde have hans Stok.

— Hvad behager? spurgte Baronen. Skal det være nødvendigt? Jeg skal straks gaa igen. Jeg skal blot se et Ord i et Leksikon.

— Ja, det staar i Reglementet, sagde Damen og tog Stokken.

Han gik nu ind i Læseværelset, hvor »et Opsyn« kom og bad om at se hans Kort.

— Mit Kort? Undskyld, men jeg har ikke i Sinde at ville besøge Direktøren ....

— Nej, sagde Opsynet stramt. Jeg mener Deres Entrekort.

— Hvad for noget, udbrød Baronen. Skal man have Entrekort? Men jeg vil kun se *et Ord* i et Leksikon.

— Det staar i Reglement, vedblev Opsynet. De skal gaa igennem Korridoren til højre og ud i Galleriet til venstre og saa er det sjette Dør, — der er Kontoret, hvor Kortene udleveres.

Baronen gaar efter Beskrivelsen og synes i sit stille Sind, at det er vel meget Ulejlighed for at se et eneste Ord. En ung Mand sidder paa Kontoret og skriver. Baronen bad ham om at faa et Entrekort til Bibliotekslokalerne.

— Med største Fornøjelse, siger den unge Mand elskværdigt, men Ansøgningen maa ske skriftligt med Opgivelse af akademiske Kundskaber, Vakcinationsattest og Hensigten for Deres Studier her. Papirerne skal saa efterses, og saa om fjorten Dage ....

— Om fjorten Dage! raabte Baronen forskrækket! Og jeg skal kun et se eneste Ord i Leksikonet!

— Naa, aa — det gælder bare en tilfældig Oplysning, nu skal jeg give Dem saadant et Kort — men det gælder kun for et Besøg.

Baronen faar sit Kort og gaar tilbage til Læseværelset. Efter at have gaaet Fejl nogle Gange, kommer han ind og fremviser stolt sit Kort, som Opsynet tager, og som Erstatning faar han et Papir, som Baronen tager for en Reklamelap og stopper i Lommen uden at tænke videre over det.

— Jeg vil gerne se i en Ordbog; vær saa venligst at give mig en, siger Baronen.

— Vær saa god og gaa til den anden Ende af Salen.

Baronen vandrer igennem den lange Sal og gaar paa Taaspidserne for ikke at forstyrre de Læsende, som af og til sender ham et forarget Blik, fordi hans Sko knirker. Varm og rød af Anstrengelse staar han foran en ældre, bister Herre med Kalot og i Færd med at give en ældre Dame Besked.

— Jeg vilde gerne se et Ord i en Ordbog, siger Baronen til Bibliotekaren.

— Hvor er Deres Blanket?

— Min ....

— Blanket, Blanket, siger den ældre Herre. De fik vel en Blanket, da De afleverede Deres Entrekort.

— Jasaa den!

Baronen søgte i alle sine Lommer og fandt dem endelig.

— Her er den? sagde han og rakte den frem.

— Den skal jo udfyldes! sagde Bibliotekaren myndigt.

Baronen skriver Navn og Adresse, medens Bibliotekaren fortsætter sin Samtale med den ældre Dame.

Da Baronen er færdig, afbryder han Konversationen.

— Vær saa god, her er Blanketten. Nu vilde jeg gerne se det Ord.

Bibliotekaren spurgte efter at have set Blanketten igennem:

— Hvilket Nummer har De?

— Mit Nummer? spurgte Baronen. Det er 152.

— Nej, min Herre, det er ikke Deres Husnummer, der er Tale om, men Nummeret paa Deres Plads, sagde Bibliotekaren.

— Nummeret paa min Plads? Hvilken Plads?

— Herre Gud! Deres Plads, forstaar De! Der, hvor De vil sidde.

— Jeg forstaar det ikke!

— Men find Dem dog en Plads, hvor De vil sidde, raaber Bibliotekaren.

Baronen styrter hen til en Stol, men bliver gjort opmærksom af en Herre bagved, at Pladsen er optaget. Samme Tilfælde gentog sig flere Gange, tilsidst lykkedes det Baronen at finde en ledig Plads, helt inde ved Varmerøret.

Han lægger sin Hat paa Bordet, tager Nummerlappen og gaar med den til Bibliotekaren, som tager imod den, læser Blanketten endnu en Gang og udbryder:

— Men De skriver jo ikke, hvilket Leksikon De vil have og hvilket Bind?

— Jeg har sagt det nu saa mange Gange, at jeg kun vil se et lille Ord i et Leksikon ....

— Ja, men hvilket Leksikon?

— Det har jeg ingen Anelse om!

— For Pokker! skriger Bibliotekaren i vildt Raseri:

Det er vel ikke mig, som skal vide det? Jeg kan ikke forstaa, hvorledes man kan lade saadanne Mennesker komme herind, som ingen Ting begriber!

— Havde jeg anet det, havde jeg sikkert nok lært mig Retskrivning, mumlede Baronen for sig selv. Vil De, eller vil De ikke give mig et Leksikon, gamle Idiot? udbryder han svedende?

— Jeg forbyder Dem at anvende saadanne Ord mod mig, De bliver ellers vist ud! Nu siger jeg endnu en Gang: Skriv Navnet op paa den Bog, De ønsker at laane!

Baronen vilde til at skrive paa Blanketten, som han holdt i Haanden, men Bibliotekaren tog den fra ham og sagde, idet han henviste til et Bord ved Siden:

— Der findes de Blanketter, som særskilt anvendes til dette Brug og paa hvilke der staar trykt den ønskede Bogs Navn.

Baronen tog en Lap og skrev: Et Leksikon, hvilket som helst. Derefter gav han Lappen til Bibliotekaren, som tørrede Sveden af Panden.

— Endelig! siger Baronen.

Den gamle, Bibliotekar, tager Lappen, mumler nogle ubegribelige Ord, giver den fra sig til en ung Mand og sætter sig derefter ned aldeles udmattet. Baronen sætter sig ned ved Varmeledningen. Efter fem Minutters Forløb rejser han sig uroligt, da en Klokke slaar halv.

— Er det muligt, siger han, at jeg har været i dette Galehus i halvanden Time — nej, nu maa jeg herfra! Han gaar mod Døren, men bliver standset af Opsynet.

— Jeg vil gerne have Blanketten, siger denne.

— Den har de allerede taget fra mig derhenne, svarer Baronen.

— Den skal afleveres ved Udgangen, det staar i Reglementet — ingen kommer ud før!

Han vender fortvivlet tilbage og sætter sig paa sin Plads igen. Lidt efter kommer en ung Mand med en tyk Bog og lægger den paa hans Pult. Baronen kaster sig ivrigt over Bogen, slaar op i den og læser: *Kemisk Leksikon*, 1ste Bind A—F.

— Nej, nu er det for galt! Først opholder de mig en hel Dag og saa giver de mig et Leksikon, som jeg ikke kan bruge!

Overalt høres Raabet: »Tys« og Ud med ham!

— Idioter er de allesammen! hyler Baronen og rejser sig. Han tog Leksikonet og slog det i Hovedet paa den unge Mand. Der bliver almindelig Forvirring, og til sidst overleveredes Baronen til to Betjente. Han protesterede og bad om at forklare, hvorledes det hele hængte sammen.

— Jeg vilde blot se et Ord i et Leksikon. Jeg er ingen Tyv!

Men alle hans Protester hjalp ham ikke, han maatte til Politistationen, og der sad han længe — uden at komme paa, hvordan »Sympati« staves!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✲ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE.
KØBENHAVN K.
TELEFON Nº 7057.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Wilsens Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
Bordeaux Copenhague
L. PERRET & Cie
Triple Orange
Triple Orange

PERRET'S LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser,
som var gældende før Beskatningen.
GENERALAGENTUR: TELEFON 2802
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Avertér i „RAVNEN".

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Her Dydsdragoner har et Værk, de drage kan til Felts paa!
Men trøst Jer, kære —: Damen skynder sig at tage Pels paa!

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 6 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 7. Februar 1918.

Tegning af P. V. Hansen.

For den 4. Krigsvinter gik Tæppet op — hvert Land fik klaret Bevillingen.
Verden søger med Længsel den Haand, som formaar — at vælte Forestillingen!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

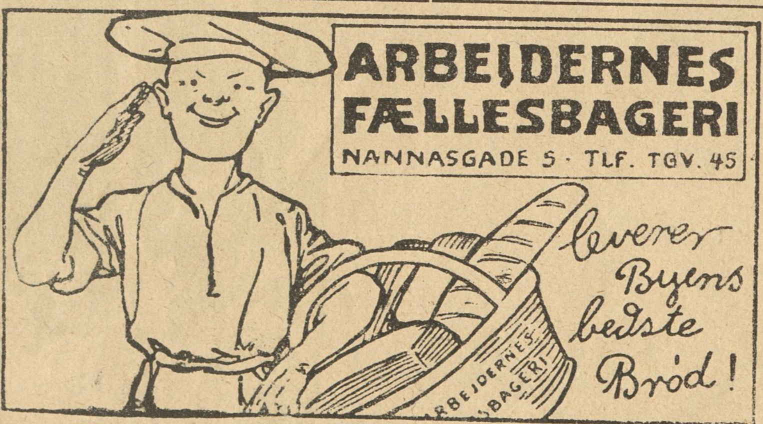

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco
Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

GODT ANBRAGT.

Første Skuespiller: Kan Du laane mig to Kroner, gamle Dreng?

Anden Skuespiller: Ja, naar jeg bare var sikker paa at Du vilde betale mig dem tilbage.

Første Skuespiller: Det har ingen Nød, gamle Dreng. I det ny Stykke arver jeg en halv Million allerede i første Akt.

SVAR PAA TILTALE.

En Handelsrejsende sad i en Kupe lige overfor en Præst, som han vilde have til bedste.

— Ved De, min Herre, spurgte han, at man i Paris under Revolutionen hængte Præsterne op og et Æsel ved Siden af dem?

— Unge Mand, svarede Præsten, lad os takke Gud for, at vi to ikke var i Paris den Gang!

Dansk Politi.

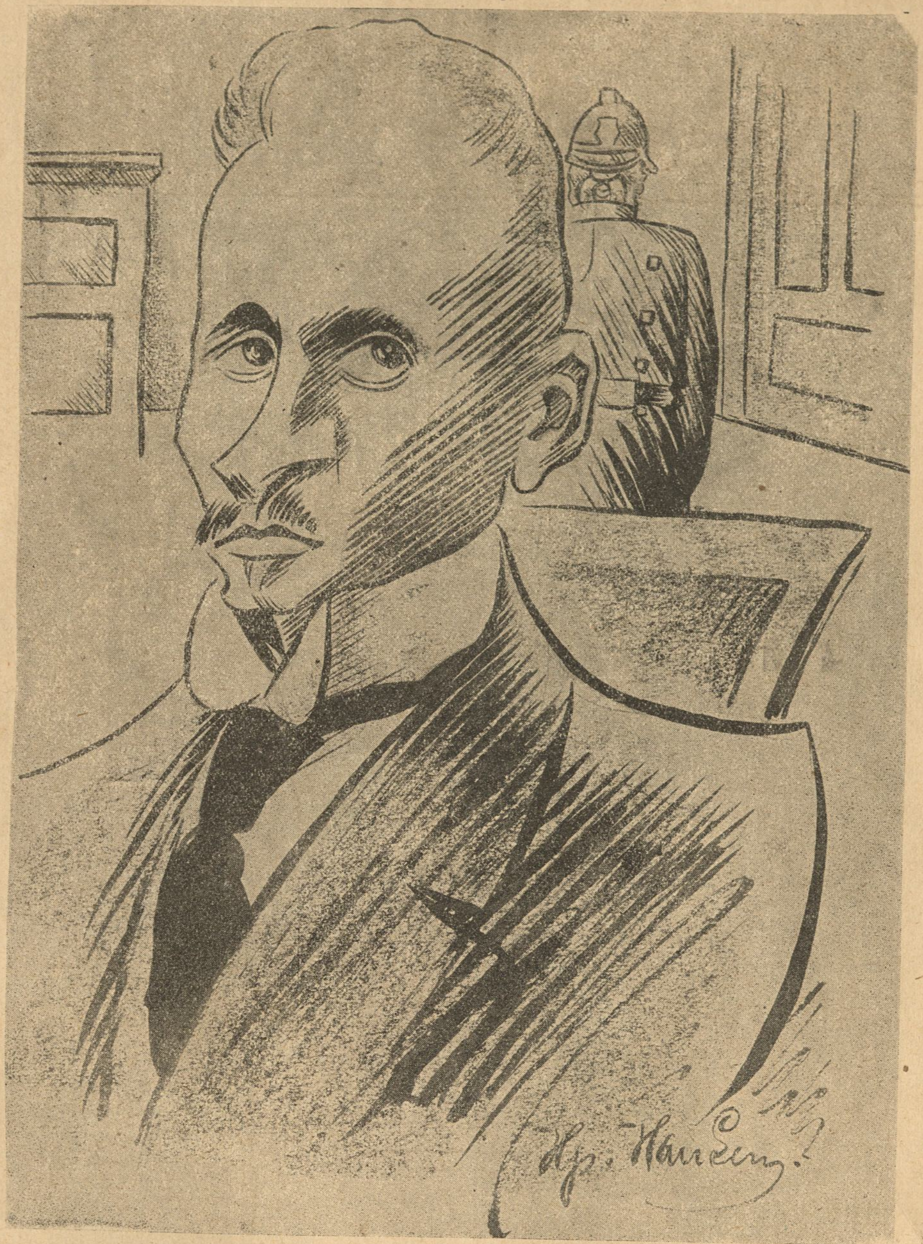

Tegning af Hp. Hansen

Kriminalretsassessor JESPER SIMONSEN.

En Kur for Junkere!

Nede i Sydsjælland bor der en Gaardmand, der ikke er tabt bag en Vogn, og som kan regne smaa Stykker ud!

Han har længe gaaet og ærgret sig over Grevens to Sønner deroppe fra Herregaarden. De to unge Junkere er nemlig ivrige Jægere, og de tog det ikke saa nøje med Jagtretten, — de traver ganske ugenert rundt paa Gaardejerens Marker stolende paa at ingen turde formene et Par saa højfornemme Herrer Adgang til deres Jorder.

Vor Gaardmand havde som sagt længe ærgret sig over de adelige Spirer, men saadan rent ud fornærme dem havde han heller ikke Lyst til. Men han fandt paa Raad. En Dag traf han de to Jægersmænd ude paa sin Mark, og hilste meget elskværdig. — Bliver Greverne ikke sultne af at trave saadan omkring, sagde han, har De ikke Lyst til at faa en Bid Frokost og en Dram?

Jo det havde de nok Lyst til. Da de kom hjem til Gaardejeren blev der dækket et bugnende Frokostbord op, med Steg, Pølse, kold Gaasesteg og andre gode Sager, men ikke en Bid Brød.

De har vist glemt Brødet! sagde den ene Greve.

— Brød, sagde Gaardejeren forbavset, nej, de kan da nok forstaa, at jeg har ingen Brød, *eftersom De altid gaar og tramper min Rug ned!*

Paa Hæl og Taa.

Hun dansed saa lystigt
paa Hæl og paa Taa,
og alle forundrede
paa hende saa.

Hun dansed hver Aften
paa Hæl og paa Taa.
Sørgmodige Tanker
traadte hun paa.

Paa Hæl og paa Taa
gled Timerne hen.
Men Ungdommens Glans
kommer ikke igen!

Hun dansed saa lystigt
paa Hæl og paa Taa.
Men ingen forundrede
paa hende saa!

Hun falmed, den lille,
og misted' sin Glans
paa Hæl og paa Taa,
i den lystige Dans.

Paa Bakken hun dansed
paa Hæl og paa Taa,
naar Skoven om Somren
i grønt er klædt paa.

Men hvem tænker vel paa
hendes Ungdomsdans
paa Hæl og paa Taa
i den lystige Dans.

Helge Bangsted.

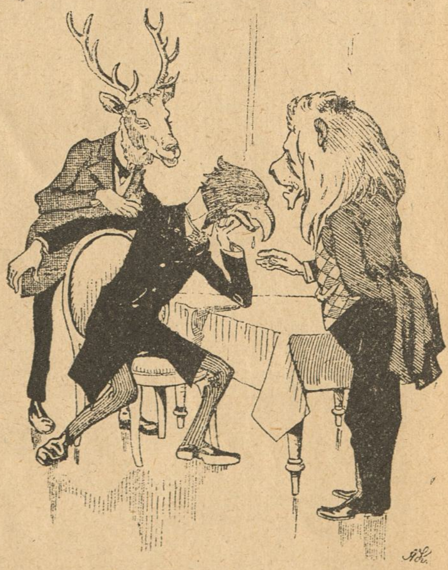

Dyrtids-Filosofi.

Løven: Det er rædsomme Tider! Hvis man vilde have noget før, kunde man ikke faa noget, hvis man ikke havde noget. Men mangler man noget nu, kan man ikke faa noget, selv om man har noget!

Tegning af Emil Poulsen

Tegning af Gustav Halldin.

— Du vil forsvare Fædrelandet!? Du kan den onde lyne mig ikke engang forsvare Dig selv!

Bror Eskil.

Faste Vise.
Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen.

Bror Eskil, Bror Eskil, det var en Munk saa from:
I længst svundne Dage han sad i sit Kloster
og bad for sin Samtid saa mangt »Pater noster«,
thi Verden, ja, Verden var fuld af Daarligdom.

Hans Navn var, hans Navn var i Norden vidt berømt.
Smaa buttede Piger — ugifte som gifte —
kom til ham i Cellen, men kun for at skrifte;
hans Blik var, hans Blik var saa ualmindlig ømt.

Men særlig, ja særlig han var til Faste stræng.
Han aad kun lidt Klid, lidt Byggryn og Havre,
om Søndagen dog en Ansjos til sin Davre,
drak Brøndvand (ak Brøndvand!) kort før han gik i Seng.

Forgæves, forgæves hver anden Klosterbror
forsøgte at døde de syndige Lyster
og stræbte i Tanken mod skønnere Kyster
at vandre, at vandre i Broder Eskils Spor.

»Ak, Brødre, nej Brødre, I Fasten ej forstaar!
Bror Eskild tog Nøglen til Klosterets Kælder
og talte saalunde: »O, Brødre, det gælder
at vise, at vise paa Sandheds Vej vi gaar.

Vi spæger, vi spæger os nu i Uger tre.
Og hvis saa af Svaghed og Faste I vakler,
saa se kun paa mig, thi jeg aner Mirakler
der vil nu, der vil nu med mit Volumen ske.«

De Munker, de Munke i Klostergaarden sad:
tre Dage de sulted', saa spiste de Barken
af Trærnes Grene, samt Kløver paa Marken;
de holdt sig, de holdt sig syv Dage udi Rad.

Bror Eskil, Bror Eskil med store sære Sving
tren ud af sin Celle — de undredes saare,
hvor fed og hvor fyldig! Han knuste en Taare:
O, Brødre, o Brødre, mig hænder sære Ting:

Jeg lever, jeg lever som strengeste Asket.
I ved, jeg i Faste har ikke min lige,
jeg faste mig, Brødre, til Himmerigs Rige
uværdig, uværdig er dette med migsket!

De Munke, de Munke til deres Celler gaar.
En Uge de æder kun Kalkpuds til Davre
og bliver saa ganske forskrækkelig mavre,
den Faste, den Faste dem tyktes lovlig haard.

Men Eskil, men Eskil ud af sin Celle kom
saa ganske uformelig rund og saa fed a
man vidste ej var der var op-eller neda';
da knælte, da knælte hver Broder god og from:

»Sankt Eskil, Sankt Eskil, o se den fromme Mand!
han faar ikke Føde, som mætte kan Fugle,
dog svulmer han fed og rund som en Kugle;
det Under, det Under gaar over vor Forstand!«

De Munke, de Munke, de faster væk igen;
men da den tredje Uge er omme,
kun Skind og kun Ben var Brødrene fromme,
de vakler, de vakler til Eskils Celle hen.

Der kom de, der kom de just som der lød et Ak;
der laa han i Sengen, det lød som han klukked
af indestængt Latter, men Eskil blot sukked
af Fedme, af Fedme til med et Brag han sprak!

Til Kældren, til Kældren da løb i Hast hver Munk!
men ædt var hver Skinke, og tømt var hvert Anker!
og saa kom de Munke paa andre Tanker:
»Bror Eskil, Bror Eskil, du var dog en Hallunk!

— Per Bonde. —

AKTIESELSKABET · KJØBENHAVNS · SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN

I det yderste Øjeblik — !

— Godt, bevis det, hvis De kan, saa skal jeg virkelig højagte Dem hele mit Liv.

— Som sagt: senere, men ikke nu.

— Nuvel, nævn selv Tiden.

— I Nat.

— Hvornaar.

— Ved Midnatsklokkens sidste Slag.

VIII
ET KYS PAA MUNDEN

Det gav et Sæt i Bankieren. Han blev øjensynlig slaaet af Fred Hellingtons Ræsonnement.

Han gjorde endnu et Par Spørgsmaal, men Dektiven var pludselig blevet faamælt og indesluttet, og jeg som kendte ham, forstod altfor vel, at han nu ansaa Spørgsmaalet for uddebatteret, og at han vilde opsælte det afgørende Svar indtil det afgørende Øjeblik var inde, da han kunde lade Minen springe.

Bankieren holdt dá omsider ogsaa op med at stille flere Spørgsmaal. Efter at han længe og indtrængende — dog stadig i sit ironiske Tonefald — havde forsøgt at fralokke Hellington Hemmeligheden, gik han halvt fortørnet sin Vej, og min Ven og jeg blev alene tilbage i Værelset.

Det var dog — jeg kunde ikke undgaa at lægge Mærke dertil — som om Hellingtons gode Humør ganske pludselig var forsvundet lige saa hurtigt som Lyden af vor Kleints Fodtrin døde bort. Han begyndte at gaa nervøst frem og tilbage i Værelset, og tilsidst gik han ud i Forstuen og tog sin Hat.

— Rob, sagde han derpaa med en Alvor, som dog forekom mig for højtidelig til at være rigtig ægte, nu skilles vore Veje for Øjeblikket. Jeg maa gaa ud og tage vort lille Æventyr i Kraven. Hvis vi ikke skulde træffes før ved Midnat, saa glem for Guds Skyld ikke din Rolle. Du har en udmærket Samling af Dirke inde i Pulterkammeret. Det vil blive en let Sag for Dig, gamle Indbrudstyv, at faa Patentlaasen til Bergius Havedør dirket op, og derefter har Du intet andet at gøre end at *vente*. Der findes, som Du saa' flere Draperier at gemme sig bagved. Gør altsaa en Dyd af Nødvendigheden og hold begge Dine Falkeøjne paa vid Gab . . . .

— Men.

— Nu intet men, gamle Dreng . . . .

— Jo, det maa Du virkelig undskylde . . . .

— Hvad er det da Du har paa Hjerte?

— Tænker Du da ikke selv paa at gribe ind. Vil Du da virkelig lægge hele Ansvaret over paa mine Skuldre, uden engang at indvie mig i Planen.

Fred Hellington rynkede forbavset Panden.

— Du er en fantasifuld Mand, kære Rob, svarede han, og det er jeg ogsaa til en vis Grad. Men nu kan jeg virkelig ikke længere følge med. Hvad mener Du?

— Udtrykker jeg mig da ganske utydeligt?

— Nej, men ejendommeligt.

— Din Optræden er maaske nok saa ejendommelig.

— Men hvad tænker Du paa, kære Ven, hvad tænker Du paa?

— Aa, egentlig er jeg nærmest forbauset.

— Naa, og hvad er Du da forbauset over?

— Oprigtig talt — agter Du at gribe ind, naar det kritiske Tidspunkt er inde?

— Ja, naturligvis.

— Og Bankieren ogsaa?

Min Ven lo.

— Ja paa en Maade ogsaa han.

— Jeg er virkelig meget nysgerrig.

— Naa, det tager Du ikke Skade af. Men dine Spørgsmaal har sandelig mindet mig om min egen Ubetydelighed. Jeg har sandelig en hel Del Ting at udrette før jeg kan sætte Ild til Lunten. Jeg gaar nu, og det er ikke værd, at Du venter paa min Tilbagekomst. Som sagt, ved halvtolv-Tiden eller naar Du selv finder det belejligt, sniger Du Dig lydløst som en Aand op til Bergius Kontor og indtager Din Stilling. Grib ikke ind, hvordan Sagerne saa end gaar, før jeg giver Dig Signal. Bryd Dig ikke om, at Du ikke kan se mig. *Jeg er der i hvert Tilfælde* . . . . Husk fremfor alt, Rob, ingen for tidlig Indgriben, det er af yderste Vigtighed. Det vilde ødelægge det altsammen.

— Vær rolig, Fred, jeg skal ikke ødelægge en god Spøg.

— Det er godt. Jeg stoler naturligvis paa Dig som sædvanlig. Altsaa: Kl. 12!

Med disse Ord iførte han sig sin graa Ulster, nikkede endnu en Gang gemytligt, og snart var Lyden af hans Skridt døet hen.

Jeg sad længe og grublede og grublede, men Resultatet blev nedslaaende. Overalt, hvor jeg før havde syntes at spore en vis Aarsagsforbindelse, var der nu ingen mere. Alt havde til at begynde med forekommet mig saa simpelt, og det var øjensynlig deri Faren havde ligget. Det er en Erfaring, jeg flere Gange har gjort under min Virksomhed som Detektiv, at den Sag, hvis Traade, man engang har ordnet forkert, er den vanskeligste at rede ud.

Jeg besluttede derfor tilsidst at lægge Problemet paa Hylden og med koldt Blod afvente Begivenhedernes Gang.

Jeg kastede mig derfor over en af de andre komplicerede Sager, vi havde taget os af, og hvor underligt det end lyder, havde denne snart fanget hele min Interesse, saa at jeg ganske havde glemt den ruinerede Bankier og den skæbnesvangre Midnatsklokke, ved hvis Lyd Tæppet skulde gaa op for Dramaets sidste Akt.

Det hænder nemlig ikke saa sjældent, at man, naar man længe forgæves har grublet over et mørkt og hemmelighedsfuldt Problem og herfra vender sig mod et andet, kan løse dette andet, idet selve Tankeekserсitsen fra det første kommer det andet tilgode. Saaledes gik det mig, og Dagen gik af den Grund hurtigere end jeg havde vovet at haabe.

Ved Ellevetiden om Aftenen forlod jeg min Bolig og drev i Ro og Mag ad Strandvejen til Nybropladsen og derfra til Arsenalgade. Jeg havde slaaet Frakkeoven op, thi Natten var mørk og klam. En fin Støvregn faldt tæt; og de tomme Gaders Asfalt lyste i Gaslygternes Skær.

Da jeg kom udenfor Porten til Bankierens Bolig, standsede jeg og saa mig omkring. Intet Menneske var at se.

Jeg saa' paa mit Ur. Den var præcis halvtolv.

Oppe i Bergius' Forretningskontor brændte det elektriske Lys: *det aftalte Signal.*

Og dog, hvor fredeligt tog det sig ikke ud her nede fra Gaden. Ingen kunde tænke andet end, at en Person sad fredeligt deroppe og arbejdede. De kunde ikke ane, at det var en slagen og ulykkelig Mand, som sad alene i Stilheden og med skælvende Nerver vendtede paa sin Skæbnes Afgørelse.

Jeg sneg mig lydløst op ad Trappen, tændte min Blændlygte og tog mit Dirkeknippe frem. Det varede ikke mange Sekunder før jeg havde valgt en, der passede. Det gav et svagt Smæld i Laasen, og Døren gik op med en let Knirken.

Jeg aabnede den sagte Tomme for Tomme, og gled derpaa stille som en Skygge ind i Korridorens Mørke.

Døren til det yderste Kontor var uaflaaset.

Jeg famlede mig som en Indbrudstyv langs med de høje Pulte og stødte sagte Døren op til det Kontor, hvor den mørke Hr. Brandel havde resideret.

Det laa i fuldstændig Mørke, men jeg vovede alligevel ikke at tænde min Lommelampe. Jeg var nemlig overbevist om, at vor usynlige Fjende nøje bevogtede disse Vinduer, og at et Lysglimt straks vilde blive opdaget og maaske derfor blive skæbnesvangert.

Døren til Bankierens private Kontor var aflaaset, men gennem Nøglehullet sivede en hvid, smal Lysstribe ud over det bløde Tæppe, som jeg i denne Stund velsignede, fordi det tog hver Lyd af mine Skridt.

Jeg aandede heftigt, og mit Hjerte bankede højt i mit Bryst. Jeg var ganske pludselig bleven grebet af Eventyrets voldsomme Spænding, og jeg tog mit Lommeur op for i Lysstriben at se, hvad Klokken var.

Klokken manglede nu kun ti Minutter i 12. Jeg havde selv troet, at jeg kun havde behøvet fem Minutter for at komme fra Gaden og op i Bankierfirmaets Lokaler, — men saa grundigt kan man tage Fejl af Tiden, naar hele ens Indre er opfyldt af Spændingens Feberhede.

Jeg stoppede atter mit Ur i Lommen; dets irriterende Dikken var den eneste Lyd, som forstyrrede Stilheden. Jeg bøjede mig derefter ned mod Nøglehullet for om muligt at faa et Overblik over det andet Værelse.

Det var ikke meget jeg saa! Kun et Stykke af Skrivebordet, en Stol og lidt af Gulvtæppet.

Det var alt. Ingen viste sig. Stolen stod tom. Det lod ikke til, at der opholdt sig noget levende Væsen derinde.

Hvad betød dette? Havde Bankieren pludselig i sidste Øjeblik betænkt sig, grebet af denne ubetvingelige Angstfølelse, som er saa betegnende for nervøse Personer? Eller havde Fred Hellington virkelig iværksat sin Trudsel og sikret sig Bankierens Person.

Og alligevel havde han jo sagt, at de skulde komme begge to! I Sandhed, jeg grebes mere og mere af onde Anelser, og en ubestemt Mistanke begyndte at gry i min Sjæl om, at det ikke stod rigtigt til. Klokken manglede kun fem Minutter i tolv.

Det gav pludselig et Sæt i mig og jeg begyndte at lytte Aarerne hamrede i mine Haandled, og jeg greb uvilkaarligt efter min Revolver. Jeg havde hørt en Lyd, en tung. skrabende Lyd derinde fra. *Der var kommen nogen ind i Værelset.* Men hvordan? Saavidt jeg vidste, var der ingen anden Dør end den, jeg selv bevogtede. Mon han da havde opholdt sig derinde hele Tiden?

Jeg bøjede mig atter nedover Nøglehullet.

Det var Bankieren.

Han syntes at være meget ophidset. Han støttede Hovedet i Hænderne og aabnede derefter en Skuffe i Skrivebordet og begyndte at beskæftige sig med noget; jeg kunde til at begynde med ikke se med hvad, fordi hans Ryg skjulte Haandbevægelserne. Men pludselig saa' jeg hvad det var og blev ganske stiv af Forfærdelse.

Han havde taget en lille Krystalflaske med sleben Prop, som han et Øjeblik lod glimte i Lyset, frem af Skuffen.

Hvad agtede han at gøre?

En uhyggelig Anelse greb mig, og jeg følte, hvorledes Revolverkolben i min Haand blev vaad af Sved. Jeg vovede knapt at aande.

Gud i Himlen! Nu tog han Proppen af Flasken og betragtede den længe med et bittert, fortvivlet Smil. Var der mon hændt Fred Hellington noget, siden han ikke kom? Der var nu kun to Minutter tilbage. Og jeg, som var dømt til at staa uvirksom og se paa, hvorledes et Medmenneske kastede sig selv i Dødens Arme . . . .

Nu førte han Flasken til Læberne og tømte den i et Drag. Derpaa blev han siddende en Stund med et stift stirrende Ansigt. Saa var det med ét som om en usynlig Magt havde grebet ham ved Haandleddene og vredet hans Arme tilbage. Med en tung Stønnen sank han baglæns mod Stolens Rygstød med hængende Hoved . . . . Intet mere. Saa var alt stille.

Ding . . . . Ding . . . . Ding . . . .

Det var et Taarnur, der begyndte at slaa de 12 skæbnesvangre Slag . . . .

Da hændte der pludselig noget, som fik mig til at tabe Besindelsen for Øjeblik. Jeg havde, som jeg før har nævnet, stillet mig bag ved det store Draperi, men jeg havde dog, medens jeg gjorde mine Iagttagelser, maattet forlade mit Skjul for bedre at kunne se. Men i næste Øjeblik gled jeg saa hurtigt og lydløst, jeg formaaede, tilbage til mit Gemmested.

Døren til det store Kontor var bleven revet op og jeg hørte Lyden af Skridt, som nærmede sig. Det var ikke listende, famlende Skridt, men rolige, faste og maalbevidste, som hos en Mand, der ikke er i Tvivl om, hvilken Vej han skal gaa.

Hurtigt og uden at lægge Mærke til min Nærværelse stødte han Døren op til Bankierens Kontor og blev for et Sekund staaende midt i det Lyshav, der strømmede ud i Værelset.

Lyset faldt skarpt paa det blege, markerede Ansigt, og et eneste Blik var mig nok til at genkende ham.

Det var Daniel Brandel, Firmaet Bergius' drivende Kraft og Chefens højre Haand. I Haanden holdt han en Fleuret, hvis blaa Klinge blinkede ulykkesspaaende.

Selv han syntes forfærdet over det skrækkelige Syn, han saa foran sig, thi han traadte et Skridt tilbage, før han med et resolut Spring for frem til den livløse Skikkelse i Stolen, medens Midnatsklokkens sidste Slag endnu dirrede i Luften.

Jeg havde nu endelig fattet min Beslutning. Jeg maatte gribe ind, det fik bære eller briste. Det kunde ikke gaa rigtigt til, noget maatte der være hændt min Ven, noget uforudset, som havde umuliggjort hans Nærværelse. Jeg løftede Revolveren og belavede mig til at betræde Valpladsen, da jeg pludselig blev staaende paa én Gang forbavset og forfærdet.

En hvid Skikkelse var kommet farende ind i Værelset . . . . Hvordan hun var kommet eller hvorfra, kunde jeg i Øjeblikkets Forvirring ikke blive klar over.

Det var en ung Kvinde i Natkjole. Hendes bare Fødder svævede lydløst frem over de bare Tæpper og der var i det hele taget noget aandeagtigt over hende. Hun for forbi mig som en Hvirvelvind og sank med et let Skrig ned ved Siden af den livløse Bankier. Hun kærtegnede ham grædende, hun kaldte ham ved tusind ømme Navne, alt medens den unge Mand ved hendes Side betragtede hende med bistre Blikke; tilsidst kyssede hun den Dødes Mund inderligt og længe.

Da skete der noget mærkeligt, som sandelig for et Sekund fik mig til at tro, at jeg var bleven sat tusind Aar tilbage i Tiden, hvor der endnu fandt Undere og Mirakler Sted.

»Den Døde« rejste sig smilende, og jeg hørte en velbekendt Stemme sige:

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

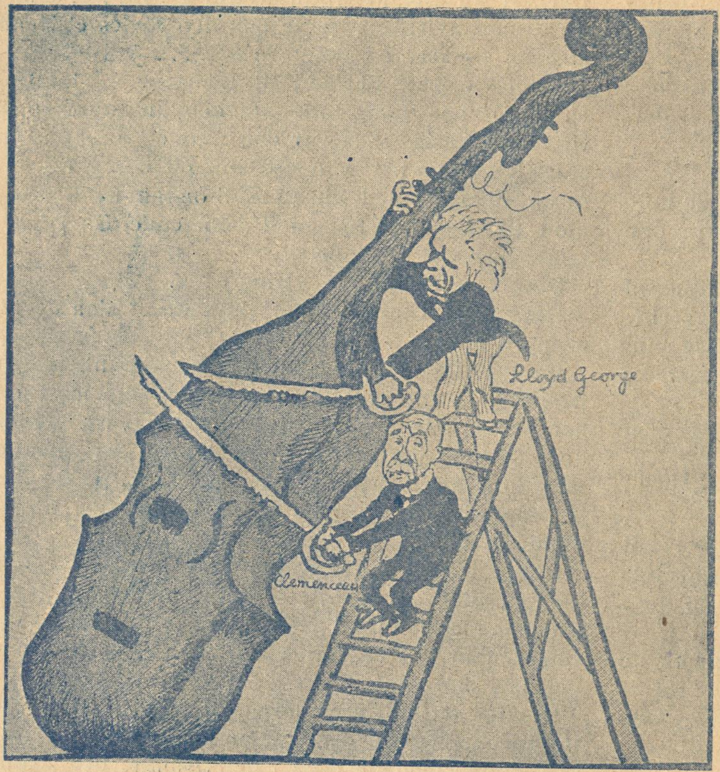

Lloyd Georges og Clemenceau holder Krigsmusiken vedlige. (›Ulk‹).

PAA ØSTFRONTEN.
(›Fliegende Blätter‹.)

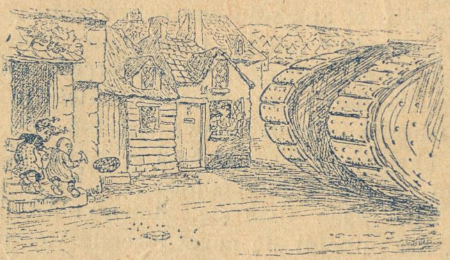

— Kom, løb, der kommer en ›Tanks‹!
— Jamen, bare den ikke punkterer!
(Børnene har leget med nogle Søm ude paa Vejen). (›Punch‹ London)

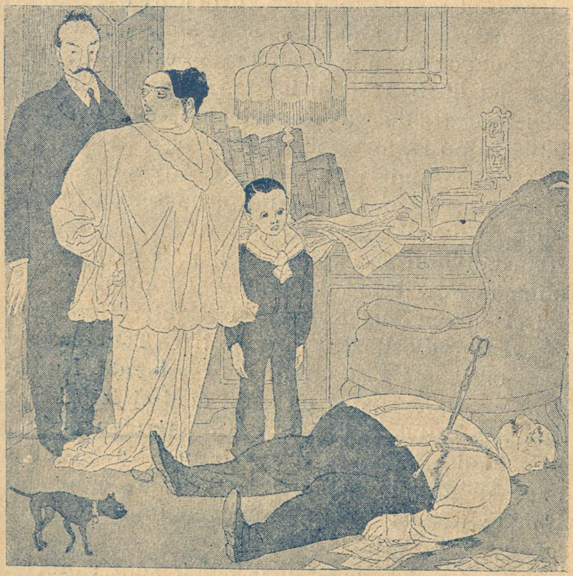

DEN RUSSISKE NYORDNING.

— Kære Børn! Eders gode Fader har dræbt sig med sin gode Kuponsaks. Han havde heller ikke nogen anden Anvendelse for den mere! (›Simplicissimus.‹)

Johan vidner: — Hadde vår Harre villat, atte mäenska sulle röka (ryge Tobak), så hadde han sannorligen säger jag eder, gjort ett höl i nacken på'a, för å släpp ut röken! (›Strix‹)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Dyrtids-Rim

Sig, hvad er Dyrtids-Kul?
— Papir og Tørvesmuld!
Hvad er Maaned Februar?
Pungen tom og Kæld'ren bar! —
Hvad er Verdenskrig?
— Indlægt for hver Rig! —
Hvad er et par Tvillinger?
— Eksra Dyrtidsbevillinger!
Men, saa sig mig: Hvad er **„Ravnen“**
— Velset Gæst i Fastelavnen! —

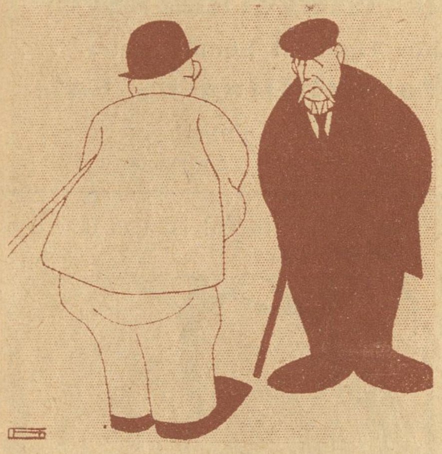

— Hvorfor gik du egentlig Fallit, Hansen?

— Tja, om Hverdagene kom der ingen og købte noget, og om Søndagene maatte jeg jo ikke sælge noget!

Poesi og Prosa.

En Digter rimede i glødende Sonetter
sin Elsktes Pris,
om hendes Ynde, Skønhed — og om
Maanenætter
i Paradis,
om hendes Øjne, Haar, om Rosenbar-
mens Auen —
Men bag ham laa hun, henslængt paa
Divanen
og gabede af Kedsomhed, det søde
Væsen,
mens omsorgsfuldt hun pilled sig i
Næsen!

Sidste Ny!

En Mand, der forleden søgte at sælge nogle Urkæder udenfor Banegaarden, blev anholdt. Nu er han tiltalt for Kædehandel.

En anden Mand, som stod og dampede paa sin Pibe i en Bank, blev gjort opmærksom paa, at Tobaksrygning var forbudt. »Jeg ryger hellerikke Tobak,« sagde Manden — »det er Kirsebærblade!«

Dags Dato.

Hvor var det venligt af Kaptajn *Rambusch* at give Arbejderne paa Flyvemaskinefabriken fri paa »Syndikalisternes Tirsdag.« Men hvorfor gjorde han ikke Skridtet helt ud og tilbød dem et Par Hundrede Haandgranater og en Flyvemaskine?

*

Igen et af disse Tiltælde, hvor fattige Mødre søger at skille sig af med deres Børn.

Barnet *udsat*, Moderen *indsat*, og Faderen? I Reglen *henlagt.*

*

I Gaar sagde en Mand noget morsomt, da han var paa Raadhuset for at hente Ernæringkort. Han tog fejl og gik ned i Kælderen, og da han blev gjort opmærksom paa Fejltagelsen, sagde han: Naa, det er maaske Afdelingen for Under-Ernæringskort?

*

Direktør *Wulff* i »Scala« har henstillet til Koristinderne, at de holder sig borte fra »Abeballerne«. Det var en Skam! Det lød saa morsomt, naar der blev raabt: Naa, der har vi hele Koret!

*

Det ny Paladsteater er bleven færdigt og af det gamle er der ikke Sten paa Sten tilbage. Dog med Undtagelse af *Sten-Jensen*, der fortsætter i det ny.

*

Man mente, at Direktør *Nielsen* fra Cirkus Variete skulde blive bange for Konkurrencen med det ny Paladsteater, men det passer vist ikke. En paalidelig Mand har i hvert Fald hørt ham mumle, da Hr. *Skaarup* gik forbi: Godnat Ole, Pengene ligger i *Carmen*.

*

I zoologisk Have har, efter Forlydende, et Bestyrelsesmedlem faaet en ualmindelig doven Slægtning anbragt. Den unge Mand blev sat til at gøre i Orden i Terrariet, og da han havde været en Time om at give nogle Gulfisk rent Vand, spurgte han det gamle Opsyn, hvad der saa var at gøre.

Opsynsmanden svarede: Aa, De kan gaa en lille Tur med en Skildpadde — men lad den nu ikke løbe fra Dem!

*

Nordmændene faar nu 500,000 Tons Varer fra Amerika. Varerne er meget vigtige — og Nordmændene ikke mindre.

*

Forfatterforeningen har rettet en Henvendelse til Regeringen om at faa det kgl. Teater udvidet, saa det kan rumme en Dobbeltscene. — Blot Husvilde-Lejlighederne ogsaa kunde blive udvidet, saa Værelserne kan rumme en Dobbeltseng!

*

Fabriktionen af Jernpenge skal frembyde store Vanskeligheder. — Ak ja! Det er vanskeligt at *slaa Mønt* i disse Tider.

„En Svensker.“

Den stammende friaren: — Fr-fr-fröken Ama-ma-ma-malia, ja-ja-jag ha-ha-ha-har en be-be-be-be-be-kännelse att gö-göra. ja-ja-ja-jag ä-ä-älskar e-er.

Fröken Amalia: — O Gud, det kom så plöteligt!

„En Nordmand“

Advokaten, (paa en premiere): »Nejmen om jeg forstaar, hvordan dette stykke kan trækkes ut i fem akter?«

Vennen: »Naar »helten« alt i 1ste akt har faat sig en proces paa halsen! Jo, det er da forstaaelig nok!«

„En Dansker“.

Hvorfor sidder du altid og drikker sammen med den forbandede Nordmand?

— Jeg vil gærne lære Sproget flydende.

Altid Geschæftsmand.

— God Dag, Du gamle, — fedtet Føre, hvad?

— Fedtet, ja, det er lige, hvad det er — Jeg staar netop og tænker paa, om man ikke osse kunde eksportere *det* Fedt!

Varelotteriet.

(Alm. dansk Vare- og Industrilotteri)

5. Trækning begynder Onsdag

Fornyelsen slutter Mandag.

Ufornyede Lodder sælges Tirsdag à 3 Kr. 70 Øre.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732. Ærbødigst

CARL ANDERSEN

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

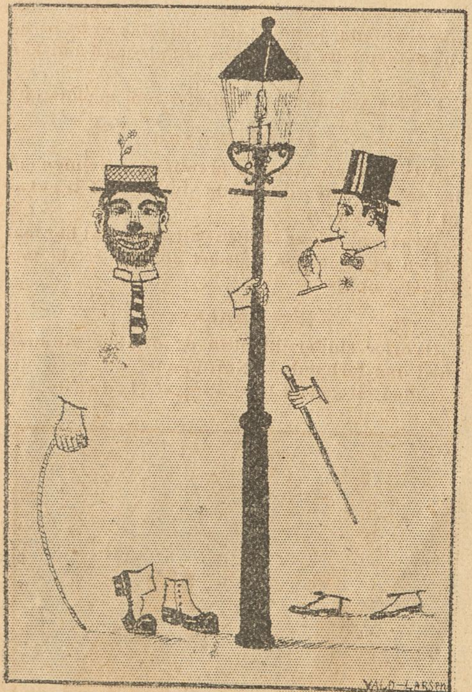

Kære »Ravn«

Hermed følger en Tegning, men paa Grund af Krigen har jeg ikke Tusch nok til at tegne hele Figuren. Saa vi maa tænke os til Resten. (Papirklæder).

Med Agtelse
Valdemar Larsen.

Julius Nielsen. Den lille Tegning skal nok blive optaget.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12–8. 60 og 90 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift. Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens

Xeroform **Sæbe**

dette Varemærke.

En virkelig troende Karl ønskes til November; en yngre kan godt magte Pladsen og en ældre kan ogsaa modtages. Her er to Heste og 12 Kreaturer, som han maa hjælpe med at passe i Vinter. Høj Løn gives ikke. Vi er Mand og Hustru og en voksen Datter og en lille Pige, 12 Aar. Ophold i Familien og Kammer i Stuehuset. Anbefaling ønskes og Lønfordring opgivet. Breve besvares.

Peder Engebjerg,
Hammer-Tørring St.

Ovenstaaende Annonce har jeg fundet i »Kristeligt Dagblad«. Der er vel ikke en af »Ravnen«s Læsere, der vil have Pladsen.

Kammeratlig Hilsen
S. (Lemvig).

Tak for Tilbudet, men det med »Høj Løn gives ikke« tyder paa, at det meste af Lønnen skal hæves »hist oppe« — og den hopper ingen af »Ravnen«s Læsere paa!

Palle Wennerwald. Se ovenfor.

V. Thorbjørnsen. Ligesaa.

»Borgerne fra Calais« kan ikke længer holde sig —

af Nysgerrighed; De skal nu hen og købe »Socialdemokraten« for at studere de sidste Telegrammer om Freden.

Tegning af Bob.

DYRTID 1918.

Alting stiger, fy for Pokker,
gamle Klude, Lys og Sokker,
Gummi, Flaskeskaar, Papir og Ben
er saa dyr som nogen Ædelsten.

Hønsene vist mærke Krigen maa,
deres Æg er meget smaa.
Alt er Penge, selv en Haandfuld Muld
veksler Banken snart i Guld.

Hos en Grosser' en Tyv brød ind
med falske Nøgler og ved Maaneskin,
hvad der han stjal var saare lidt,
nemlig kun et halvt Pund Fedt.

Nu har Politiet lovet i Ducør,
et Pund Ris, en halv Likør.
Blot man skaffer Tyven frem til Veje,
maa man have det i Eje.

En Ting har jeg tidt fortrudt,
at Prisen ogsaa er sat op paa Krudt,
falder den, jeg vil mig fryde,
i en Fart vil jeg mig skyde.

Harry Hansen.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.

Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Tegning af Emil Poulsen.

— Hvorfor Dælen hilser han ikke, Mand? Kender han ikke en Dragonofficer?

— Onskyl! A tro'de, I hørte til ved Biografteatret her!

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 4. var:

Spiritus.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

P. V. Bøgh, Jernbanestationen, Vemb. *Edith Johansen*, Belgiensgade 3. Barber *E. Heinze*, Studiestræde 32. (Fortegnelse over de Læsere, der har gættet rigtigt, findes i næste Numer).

Ugens Opgave er følgende:

Hvad findes baade i Himmel og Helvede?

Løsninger sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag*. Præmierne: *tre Originaltegninger* fordeles ved Lodtrækning og sendes pr. Post til Vinderne.

Siden sidst har følgende ny

Kvartals-Abonnenter

faaet tilsendt hver *en Originaltegning*.

Bogbinder N. Crillesen, Røddinggade 6, St. N. Sørensen, Højen Præstegaard, Vejle. Kalmar, Fengersvej 1. Axel Hansen, Orla Lehmannsvej 8. Frederik Petersen, »Søgaardshus«, Vanløse. Jul. Frederiksen, Ø. Fasanvej 36. Hansen, Skotlandsgade 4 Tømrer C. Nielsen, Karolinevej 22. Barber Otto Nielsen, Møllegade 1. Barber Vilh. Vogt, Mariager. E. A. Ipsen, Thorshavnsgade 16.

„Krims-Krams".

HURTIGTEGNEREN.

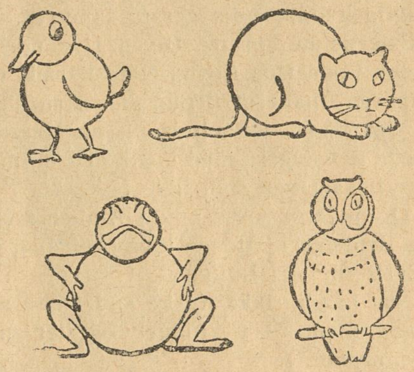

Hvis Du vil optræde som »Hurtigtegner«, saa kan vi anbefale Dig ovenstaaende Figurer, der lader sig udføre i en mægtig Fart. Hemmeligheden ved Kunststykket er, at Figurerne hovedsagelig bestaar af *Cirkler*. Dem tegner man først, og saa er det en forholdsvis let Sag at tilføje Resten, de lige og krumme Streger.

Med en lille Smule Øvelse vil Du kunne »dupere« alle dine Omgangsfæller!

HEMMELIG SKRIFT.

Da den »hemmelige Skrift« er paa Tale for Tiden, skal vi her give Anvisning paa en saadan: Man skriver b i Stedet for a, c for b, d for e osv. og ø bliver da a.

Her er en Sætning skrevet med denne Skrift:

Bfspqmbofu gmak mbwu.

Den ser slem ud, men ved Hjælp af din Nøgle kan Du tyde den. Der staar:

Aeroplanet fløj lavt.

Nils Novgerods Natbog

Mine Nætters Hændelser, optegnede af en gammel, voksen Dreng.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

Komunehospitalet, 5. Marts 1914.

Jeg sa jo nok, at det gik galt. Det *kunde* ikke blive ved at gaa paa den Maade med næsten ingen ordenlig Morgendrikke paa Flaske og ingen Fugtighed paa Guldplomperne op a Daen.

Den 5te Marts ble en stor Dag i mit Liv. *Je fik Delereom.*

Som je nu kommer ner om Morningen og skutter lidt for at flytte Sommerfulene, saa kommer der en yngre Dreng og raaver mæ Ævler, 25 Øre Maalet.

— Gi mig et Maal, sir je.

— Hva ska de være for et Slags Maal, sir han.

— Hva, sir jeg, sir Du *Slagsmaal?* Nu ska Du faa *Semulegrød* a Faers højre, sa jeg saa — og saa ved je ikke rigtig hvodden det var og ikke var, men je husker, at alle Ævlerne de sprang, Ulven rive mig som om de var Kongens Fødselsda fjorten Dae i træk, og Drengen kom til at line en ubaberet Broliggerjomfru mæ Hank.

Saa kom der pludselig en Masse Betjentere og de lignede Rebslagere med nogle grusomme Haandsnørerer, som var lisaa lange som hele Istegade.

Og je tror osse nok a Ambelansen kom, og baade jeg og Broliggerjomfruen kom op i den, og han laa og kastede Ævler op — i Luften.

Saa kan je ikke huske andet end a je kom ind i en lang Gang med store Vinduer og der gik og laa en hel Del Mennesker.

Som je nu stod og sku regne den rigtig ud, saa kommer der en graasprænkt Regnorm hen te mig og sir:

— Naa æ Du der, kan Du kende *Kofangeren* igen?

— Næ, det ku je altsaa ikke.

— Jo, Gu ku je saa, sa han, for je hade været Lammedriver og han hade været Kofanger og derfor kunde vi aldrig mødes.

— Pølse, sa je.

— Ja, om je da ikke kunde huske, at han havde sat i otte Aar foran paa Lokomotivet paa Fjersløvbanen, ligetil at han en Dag ikke vilde ribbe sig ud a Stedet og saa rostede Toget fast.

— Pølse, sa je.

Saa gik han, men saa kom der en lang tynd Sjæl, der lignede et stort F.

— De skal aldrig spise Østers, sa han, for det er levendes Dyr. Jeg har spist none a dem, sa han, og nu ligger de nere i Maven aa raaver om Hjælp. Og saa lavede han sig saadan om, at han blev til et R.

Je ku ikke rigtig regne den ud endnu og saa gik jeg ind i en Stue og der sad en Mand med røt Fulskæg i en Krog aa sa: gaa væk!

— Hva sir Du, sa je.

— Gaa væk, pas paa Flyveren, sa han og pegede op i Loftet.

— Hva laver Du, sa je.

— Je laver *Lyskejler,* sa han.

— Naa, sa je, saa har Du nok faaet et Svinghjul i Maven paa din Føsselsda.

Saa kom der en majet fin Herre hen te mig aa spurgte, om je ikke ku tømme Postkasserne for ham, men saa sa je, at je hade ikke lært andet end at faje Gaaren.

— Jamen det er udmærket, sa han og slo mig paa Skulleren, saa kan Du jo got fornikle mine Persellerødder og lære min Ugle portogisisk.

— Pølse, sa je.

— Næ, det er det eneste, Du ikke maa sige te mig, sa han, for saa gaar je paa Hænder.

— De *skal* Du ikke, sa je, for saa bliver Du bidt i Knoerne a den Krokodille der kommer der.

— Hvor sa han og kiggede rundt i Lokalet.

— Nu ska je lyse, sa Manden med Lyskejlen.

— Næ, det er ingen Krokodille, sa den fine Mand, det er en Snusdaase, som Mosekonen har tabt; den kender je saa got, den bider kun i Næsen.

Men je var der jo og trak ham tilside, *for det var nu en stor Krokodille.*

Saa kom der en tyk Mand med Briller og hvid Skjorte og han sa: »kom De med maj.« Og saa gik je med ham og blev klædt a og lagt i Seng. Da han hade glot lidt paa mig, fik je nogle Remme om Brøstet og Arme og saa skrev han noget paa en Tavle. Det er en *Tremands,* sa han.

Ku vi saa ikke faa en *Fjerdemand* mæ til en Sjavs? sa je; og saa husker je ikke mer.

Det rene Delereom!

(Fortsættes).

Ubegribeligt —

Tegning af Osvald Jensen

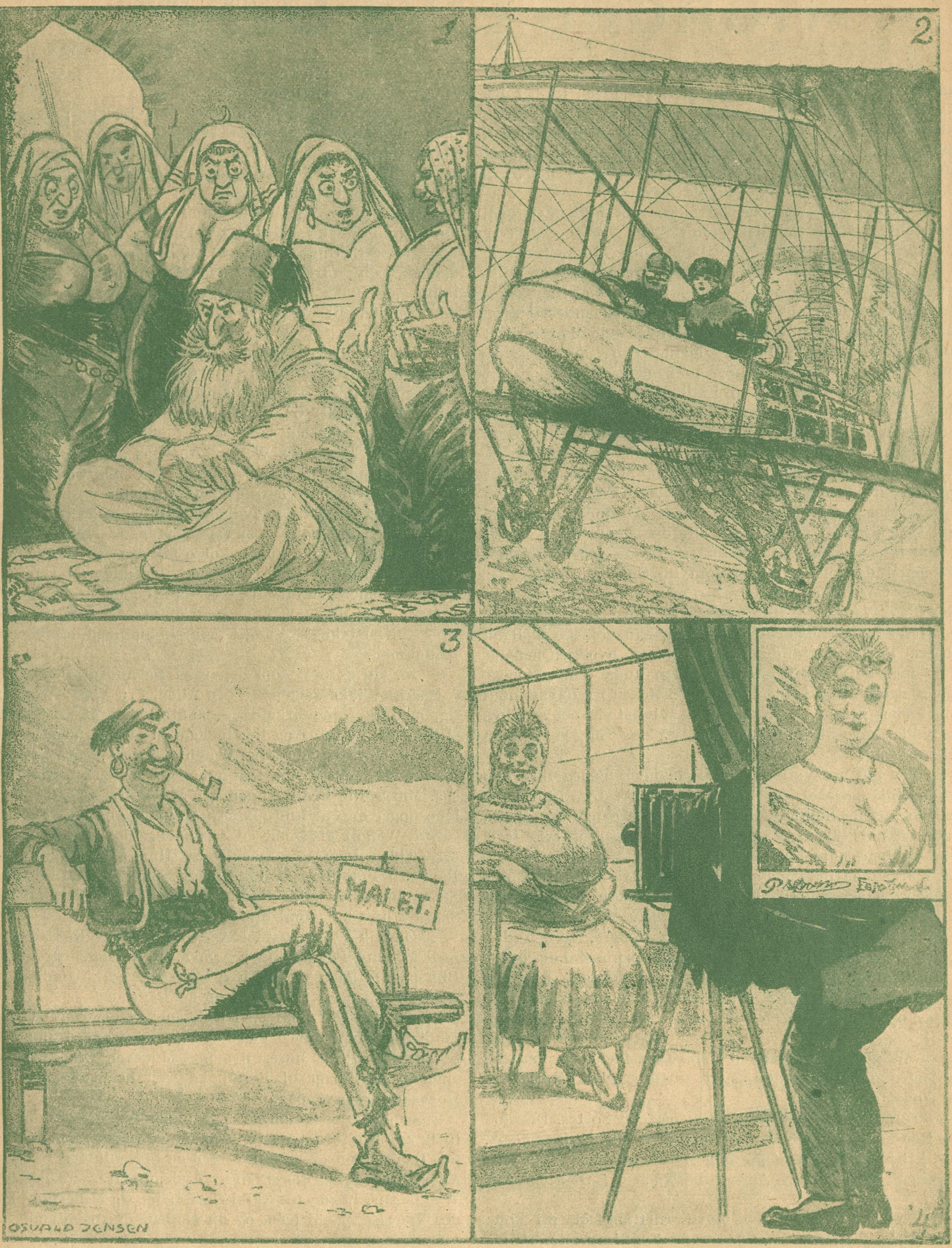

1) at en Muhamedaner kan holde 100 Svigermødre ud. 2) At en Dame kan sidde 3 Timer i en Flyvemaskine uden at sige et Ord. 3) Hvorledes en Albaneser klarer sig uden at kunne læse. 4) At en Fotograf kan komme til dette Resultat!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Hendes Livs Drøm.

— Moder sagde Margrethe Waight, hvis Du vil lade mig faa en grøn Silkeparasol i Sommer, saa lover jeg, at jeg ikke skal bede om noget andet.

Fru Waight saa op fra sit Sytøj. En grøn Silkeparasol! udbrød hun, og gentog saa Ordene med et eget dæmpet Eftertryk: En grøn Silkeparasol! Der var noget i Moderens Væsen som Margrehte ikke kunde forstaa.

— Den kan da ikke koste saa meget, vel Moder? Og med enkle, hvide Kjoler og det yndige Bælte, Du er ved at sy til mig, vil jeg være pæn og velklædt hele Sommeren.

Fru Waight svarede ikke. I Stedet for vendte hun Blikket mod det bløde, grønne Silketøj, hun havde i Hænderne. Hun glattede det smukke Stof med et kærtegnende Strøg og saa op paa sin Datter igen. Margrehte lagde Mærke til et underligt fraværende Udtryk i hendes Øjne; det var, som hun saa tværs igennem hende, mod noget fjernt.

I samme Øjeblik kom André stille ind og lænede sig op mod Døren bag Fru Waight. Margrehte tænkte paa, om han ogsaa var kommet for at bede om noget.

— Jeg var netop paa *Din* Alder, sagde Fru Waight, da jeg første Gang ønskede mig en grøn Silkeparasol — og jeg han ønsket mig en hele Tiden siden!

Margrethe saa forundret paa hende. At Moder havde ønsket sig en grøn Silkeparasol alle disse Aar!

Hun følte sig ligesom lidt ilde til Mode ved at høre, at hendes Moder havde haft et uopfyldt Ønske.

— Jeg turde aldrig bede min Fader om en Parasol, vedblev Fru Waight — Han vilde ikke have, at vi vænnede os til kostbare Luksusting, selv om han nok havde Raad til det. Derfor fortalte jeg ham aldrig, hvor jeg længtes efter den. Jeg saa mig selv i Aanden under dens Skygge, og jeg drømte om den om Natten. Efter at jeg havde mødt Din Fader, gjorde jeg op med mig selv, at var der en Ting, jeg vilde have til mit Brudeudstyr, saa var det en grøn Silkeparasol.

Vi blev gift om Vinteren, og naturligvis fik jeg ikke den grønne Silkeparasol. Jeg havde heller ikke Lyst til at købe den den første Sommer, for jeg var lidt bange for, at din Fader skulde synes, at jeg var for flot, og jeg vår ivrig efter at bære min Part af alle Byrder. Men jeg ønskede mig Parasollen ligesaa stærkt som før. Hver Øre, jeg kunde undvære, lagde jeg til Side, og jeg bestemte for mig selv, at jeg vilde have den til næste Sommer.

Og saa, vedblev Fru Waight langsommere, kom André, og det blev Smaakjoler og andre Ting, som skulde købes.

— Uf! mumlede André og blev rød i Hovedet. Han saa sig selv i Aanden som et skrigende Spædebarn, klædt i de Kjoler og »Ting«, som skulde have været en grøn Silkeparasol.

Fru Waight lod ikke til at høre ham. Læberner krusede sig i et ømt Smil, da hun sagde: — Og saa kom Margrethe halvandet Aar senere.

André saa med et tilfreds Blik paa sin Søster. De stod paa lige Fod. Han var glad, at han ikke bar Skylden alene.

— Efter det ønskede jeg mig naturligvis ikke noget for min egen Part i mange Aar — undtagen det rent nødvendige.

Men det gamle Ønske maa have groet sig fast i mit Sind, tænker jeg, for hver Gang, jeg har Lyst til en eller anden Luksusting eller noget smukt til mig selv, har det altid taget Form af en grøn Silkeparasol.

Nu havde hun fortalt sin Historie og slog straks de Tanker væk. Hun kom til at huske paa noget Husarbejde, som ventede paa hende, lagde Sytøjet fra sig og forlod Værelset.

I det samme Moderen var gaaet ud af Stuen, vendte Margrethe sig ivrigt mod sin Broder.

I Skyggen bag Døraabningen stod Faderen; hvornaar han var kommen, og hvor længe han havde været der, vidste ingen af dem. At han havde været der længe nok til at faa Rede paa det, som var gaaet for sig, mærkede de paa de første Ord, han sagde.

— Om jeg havde vidst dette! sagde han beklagende. Hun skulde have faaet den, hvad den saa end havde kostet.

— Ja, se, I, Unger, vedblev han, idet han vendte sig imod dem og rakte en Haand til hver. Vi havde den sidste Afbetaling paa Huset i Gaar, og jeg tror, det er det, som har faaet Moder til at tænke paa den lange Tid, vi har slidt sammen.

— Huset! skreg de begge to forundret. De havde aldrig drømt om, at Huset, som de kendte lige saa godt som deres egen Lomme, og som de altid havde troet, de ejede fuldt ud, — at det først i Gaar var bleven deres virkelige Ejendom.

— Jeg tror, jeg har ladet Moder givet Afkald paa mere end Ret er, sagde Hr. Waight. Han saa paa Margrehte og vedblev: Hun vilde have været lige saa smuk som Du, om om hun havde haft Tid og Penge til Pynt.

Margrethe kastede et lynsnart Blik i Spejlet tvers overfor. Det var sandt; — men Tanken var saa ny for hende, at hun ligesom ikke kunde holde fasl paa den endnu. Hun havde sin Moders Haar, bare det, at hendes var kruset og krøllet, medens Moderens var glat. Øjnene var ogsaa Moderens, men under hendes Moders var der dybe Skygger.

— Kan vi ikke gøre noget? spurgte hun med lidt Skælven i Stemmen.

— Jo, lad os det! kom det ivrigt fra André!

Der blev ikke sagt mere den Aften. Fru Waight sad flittigt med sit Haandarbejde, de andre lod til at være meget stille og tankefulde og lidt oplagte til at sige noget.

Næste Morgen gik Hr. Waight tidligere end sædvanlig hjemmefra. André slog Græsplænen i en Fart og forsvandt saa. Margrethe ilede gennem sin Del af Husarbejdet, mumlede noget om, at hun skulde et Ærinde, og gik sin Vej.

Fru Waight gik med en væmmelig Hovedpine, og ved tolv Tiden blev hun daarligere. Hun skrev paa en Lap Papir til Familien, at hun havde været nødt til at gaa i Seng, men at de vilde finde alt staaende færdig til Middag. Saa gik hun langsomt op ad Trappen.

Et Øjeblik senere listede Andre sig ind ad Køkkendøren med en lang Pakke under Armen. Han kastede et hurtigt Blik paa Lappen og da han hørte nogen komme ned ad Hovedtrappen, styrtede han op ad Bagvejen.

Da Hr. Wraght kom ud i Køkkenet nogle Minutter efter, fandt han Margrethe i Færd med at lave Mad. Han gav sig knapt Tid til at høre, hvorfor Moderen ikke var der, skyndte sig tilbage til Forstuen, greb noget der stod bag Døren og for ovenpaa.

Eftermiddagen gik langsomt. Klokken fem kom Hr. Waight hjem fra Kontoret. André, som havde lusket omkring ude paa Gaardspladsen, kom ind med en forventningsfuld Mine. Alle lyttede ivrig efter hver Lyd oppefra. Medens Fru Waight sov, havde tre Skikkelser listet sig stille ind i hendes Værelse og ud igen, og nu ventede de spændt allesammen.

Nu hørte de Sløj. Der lød langsomme Skridt paa Trappen. De nærmede sig Døren, i næste Øjeblik stod Fru Waight forand dem. Hun havde Taarer i Øjnene: men et Smil krusede Læberne. *Hun omfavnede kærligt tre lange, glinsende grønne Silkeparasoller!*

Grovt Hvedebrød **fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.**

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 HJ. AF SILKEGADE · KØBENHAVN K · TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

SKARP DOM.

Den for sin Skønhed og Livlighed bekendte Lady Montagne omtalte sit Køn med den mest bidende Satire, man nogensinde har hørt en Kvinde anvende over for andre.

— Det eneste, der trøster mig som Kvinde, sagde hun, er, at jeg i hvert Fald aldrig behøver at gifte mig med en saadan.

TO IDIOTER.

Læreren: Naa, lille Niels, hvor meget er 1 + 1?

Niels: Tre.

Læreren: Du er en Idiot, Niels. Tænk Dig om. Hvis Du lægger mig og Dig sammen, hvad faar Du saa?

Niels: To Idioter.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
Bordeaux Copenhague
L. PERRET & Cie.
Triple Orange
Triple Orange

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

TELEFON 2000
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tlf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2
TF. 354 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsens Gummivarelager
12, Sotheragade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN.

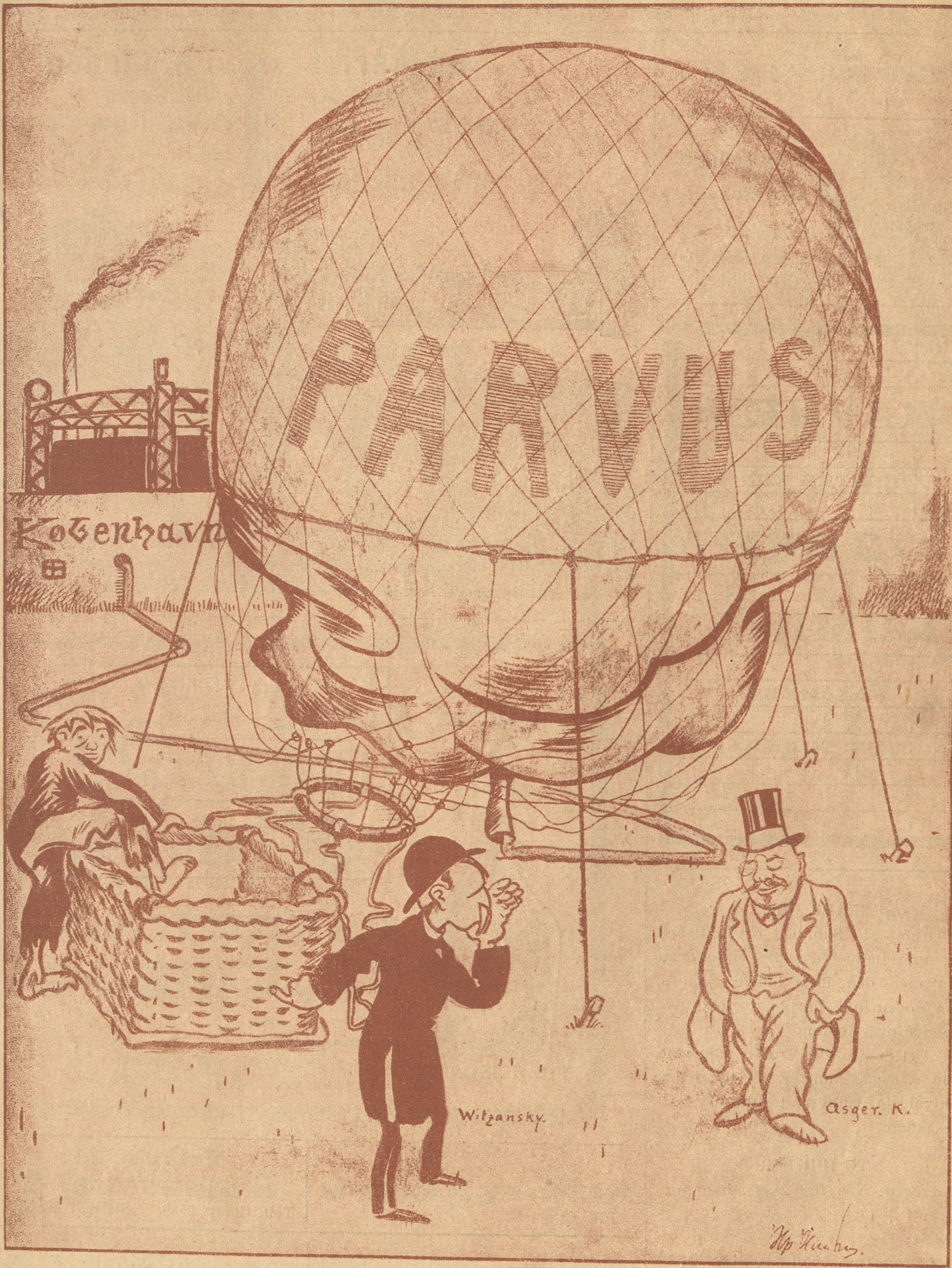

Tegning af Hp. Hansen

Witzansky: Lad os bare tage den lille Bolschevik med. Det er altid rart at have noget Ballast at smide ud, hvis Ballonen ikke kan holde sig oppe!

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 7 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 14. Februar 1918.

Tegning af Osvald Jensen

En moderne Salome.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,60 o Middag à 90 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane-Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco
Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

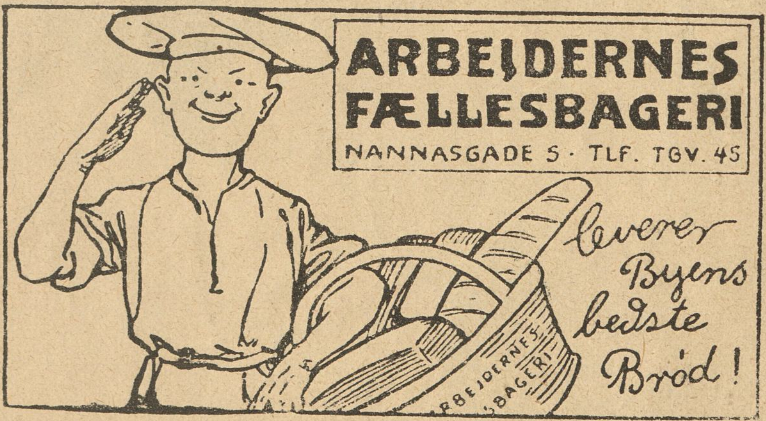

Vadskeriet
„Ventegodt“
Lufttørring.

Køb
Alfa
Margarine

DERFOR

En Mælkekusk stod i den offentlige Politiret for at have solgt Mælk, der var fortyndet med Vand.

— Hvad har De at sige til Deres Forsvar? spurgte Assessoren.

— Jo, Hr. Dommer, svarede Kusken, jeg kan ikke begribe, hvordan det er gaaet til, at Mælken er bleven saa tynd. Det eneste jeg kan tænke mig, er, at det kommer af, at Koen stod ude paa Marken hele Natten og det regnede saa stærkt, at den vel er bleven helt gennemblødt.

FY!

I et Selskab kom man til at tale om Digteren Gøthes Fødeby. Ingen kunde med Bestemthed huske, hvor den store Mand var født.

Tilsidst udbryder en ung Student:

— Nu har jeg det; Gøthe er naturligvis født i — Gøteborg.

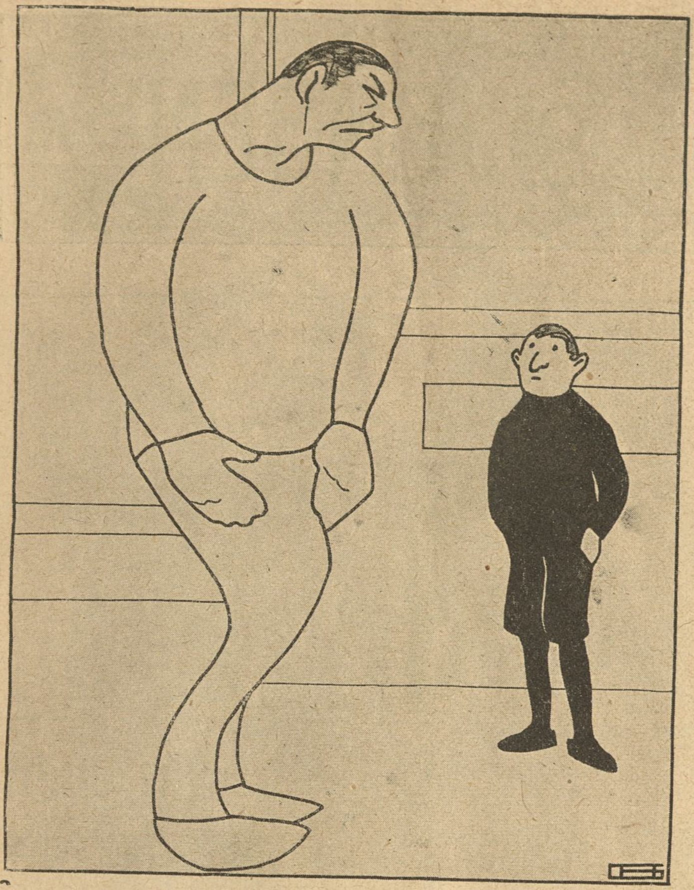

Tegning af Gustav Halldin.

— Herrut med dig, Dreng, hvis der kommer nogen, men her kommer forresten ikke nogen, saa Du kan godt blive!

Plankeværksmaleren.

Han er lidt lille og lidt spinkelt bygget
og luder lidt fremover, naar han gaar;
den Pryd, hvormed Naturen har ham smykket,
er blot hans mørkeblonde Kunstnerhaar.
De gamle, gode Mestre højligt ærer han;
hans Kærlighed til Kunst er stor og stærk,
hans Virkefelt kun lille, hver Dag tjærer han
— et Plankeværk.

Naar han ved Kvæld for Arbejd blir befriet
og iler hjem, han glemmer, han er træt.
Højt paa sin Kvist han staar ved Staffeliet
i Kittel og med Pensel og Palet.
Han stoler paa, hans Genius nok signer det,
og maler løs med Kraft som en Bersærk;
men naar han mønstrer Værket, ja, saa ligner det
— et Plankeværk!

Det er, som hele Haabet rasler sammen
og glider ned som en vemodig Taare,
men kun en stakket Stund, saa blusser Flammen
fornyet op: »Det kommer nok ad Aare!«
Velsignelse og Held som Sol skal strømme ned,
»min Kunst er ikke spinkelt Tankeværk.« — —
Og næste Dag han staar i store Drømme ved
— et Plankeværk.

Svend Steen.

Næb og Kløer.

Udenom os raser vedblivende Verdenskrigen og indendørs hos os raser — Afholdspørgsmaalet.

Vi er nogle grinagtige smaa Mennesker, som skal have lidt at »rase« med! At det ene Hold Mennesker (Afholdsfolkene) vil have Ret og Magt til at bestemme over det andet Hold (»Drikkerne«) er ikke nogen umiddelbar tiltalende Tanke — at Afholdstanken udspringer fra nogel smukt og rigtigt (Drikkeidiotiens Afskaffelse) er hævet over enhver Tvivl; desværre er den samme Tankes Realisation en født Umulighed: Hvordan udrydde Snapsen blandt Væsner, som ikke har kunnet undvære at myrde hverandre i Millionvis!

Det gaar altsaa med dette Drikkespørgsmaal som med de fleste andre store Problemer: Vægten vipper ustandselig, og det, vi kalder »Natur,« skal nok sørge for Ligevægtens Bevarelse.

Men er Spørgsmaalet tvedelt, mon saa ikke ogsaa Svaret er det?

I hvert Fald — hvis nogen spørger mig, vil jeg svare tvedelt og alligevel helt.

Og jeg vil da sige: At drikke til man bliver glad, er dejligt; at drikke til man bliver fuld — modbydeligt.

Kan der ikke dannes en Forening paa det Grundlag?

Undskyld Ulejligheden! — Dr. Tyf.

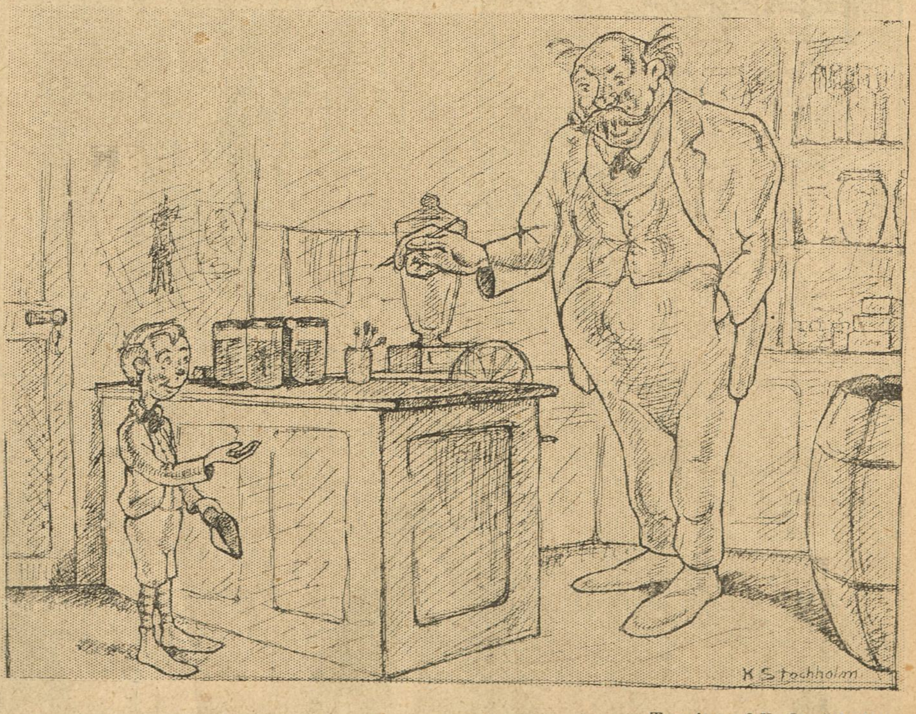

Tegning af K. Stochholm.

— Je vil vil gærne be om en Bismarcksklump.

— Det maa Du ikke mere kalde dem for, min Dreng; husk Danmark er nevtralt!

Tegning af Emil Poulsen.

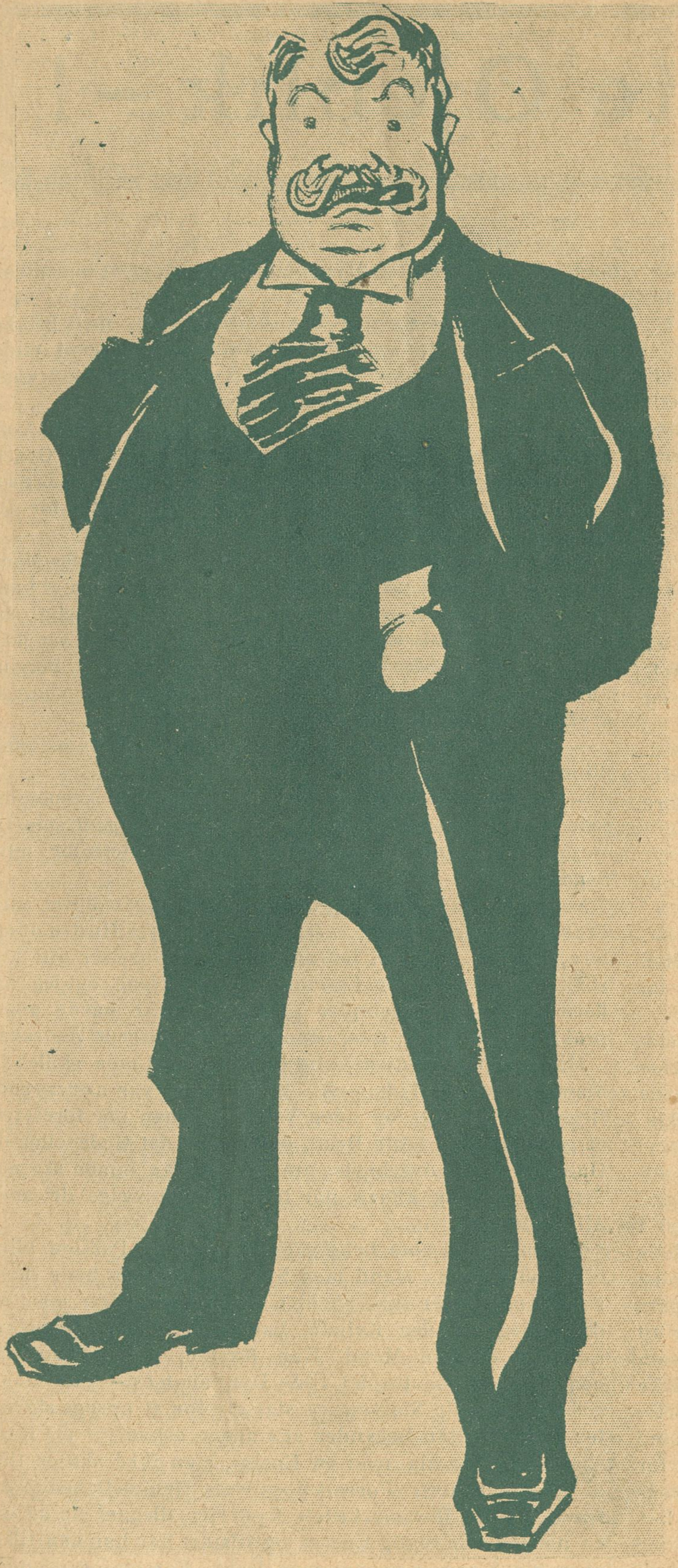

Tegning af Magnus Kristensen.

— Tiderne forandrer sig sgu! 2000 Kroner, som jeg tjener paa en lille Time, er min Kone nu en hel Uge om at gi' ud!

Flaa og flække mig!

Mel.: »Lille Egern sad —«

Skaarups Planer gror,
Magasin du Nord
køber han til Stor-
Skuespil med Kor.
Stribolt øver sig
— flaa og flække mig —
paa at spille »Kean«
— se *det* bli'r Grin.

Lille *Sigurd Berg*
— Politikens Dværg —
stiller sig i Aar,
mon han Stemmer faar?
Min det faar han ej
— flaa og flække mig —
hvis Du gi'r ham *din*,
blir' Du til Grin!

Skulde købe Te,
maatte staa og bé
i en mægtig »Kø«
mellem Frost og Tø.
Jeg blev rød og bleg
— flaa og flække mig —
ingen Te blev min —
jeg blev til Grin!

Læger i vor Hær
ingen kommer nær,
gør det nok saa ondt,
pas din Delings Dont.
Lægen ej et Gram
— flaa og flække ham —
gi'r af Medicin
— Du er til Grin!

Højres nye Blad —
jeg si'r tak for Mad!
Hvem begribe kan
dette med »Vort Land?«
Jacobsens Galaj
— flaa og flække mig —
bli'r total Ruin —
jeg dør af Grin!

Tyske Strejker man
hurtig faar i Stand:
Ved hver Drejebænk
staar Betjenten — tænk
han si'r: Eins, zwei, drei
— flaa og flække mig —
tror Du Storberlin
er til for Grin!

Jørgen Grønsvær.

I det yderste Øjeblik — !

— Tak, Frøken Linda. De har kaldet mig tilbage til Livet. Dette Kys vil jeg sent komme til at glemme og endnu mindre den Mand, det var tiltænkt. — Hr. Brandel, De er arresteret!

Med disse Ord strøg den Talende sig med begge Hænder henover Ansigtet, og da han fjærnede dem, var han undergaaet en sælsom Forandring. Det sorte Fuldskæg var forsvundet, og i Stedet for den ængstelige, af Bekymringer nedtrykte Bankier Bergius, stod foran os smilende og elskværdig — Fred Hellington.

IX.
SLUTNINGEN.

Den blege Hr. Brandel tog ved disse Detektivens Ord et hurtigt Skridt tilbage for at anfalde ham med sin Fleuret, men Fred Hellington hævede sin Revolver mod ham og fortsatte roligt:

— Se saa, nu ingen Barnagtigheder mere, min unge Mand. Læg De bare den lille nette Tingest fra Dem. Den har allerede gjort sin Nytte. Den kommer ikke til at gennembore mere end den allerede har gjort.

Min Ven pegede op mod Loftet og tilføjede:

— Men jeg maa erkende, at det ikke var saa dumt udtænkt.

— Hvad er det for noget Sludder, De siger, udbrød Hr. Brandel med Øjne, som formelig gnistrede af Raseri. Med hvad Ret truer De mig med Arrestation. Jeg fordrer en Forklaring.

— Ja, De har Ret, Hr. Brandel, svarede Hellington stadig med samme urokkelige Ro. Optrinet er virkelig mærkeligt og vilde være det endnu mere, hvis der ikke havde været en Forbrydelse derunder. De vil have en Forklaring. Godt, De skal faa Deres Vilje. Men forinden maa vi tilkalde endnu en Person, som mere end nogen af os andre vil have Interesse for, hvad jeg nu har at berette .... Frøken Bergius, Deres Adoptivfader ligger syg af Angst i sit Værelse og venter paa Besked af mig. Det var sandelig ikke noget let Arbejde at faa ham til at holde sig rolig. Han vilde af al Magt her op for at møde sine Forfølgere. Han sagde, at han hellere vilde trodse Faren og sætte alt paa et Kort, end stadig leve i denne Uvished og Uro, som pinte Livet af ham. Han var sikker paa, at hans Liv ikke vilde være 2 Skilling værd, hvis han ikke kom til dette Møde. Men jeg indsaa, at han i sin ophidsede Sindstilstand bare vilde ødelægge det hele, og jeg gjorde derfor alt for at tale ham til Rette og forsøge at faa ham fra hans vanvittige Beslutning, navnlig fordi jeg havde min Plan fiks og færdig. Det var et godt Stykke Arbejde, det maa jeg sige til min Ros, og endelig lykkedes det mig virkelig at faa ham til at love at lade være. Men Mennesker, som befinder sig i en saadan Sindstilstand, er næsten ligesom umyndige Børn, og man vover aldrig at stole rigtig paa deres Løfter. Jeg tillod mig derfor den lille Niddingsdaad ganske simpelt at laase hans Dør, da jeg gik. Frøken Linda, De og ingen anden bør give ham det trøsterige Budskab, at vi har faaet Skurken i Fælden, og saa kan De samtidig tage et Par Tøfler og noget mere Tøj paa. Vi venter her.

Den unge Pige, en fuldmoden, yppig Skønhed af sydlandsk Type, bøjede samtykkende Hovedet, og vi blev alene med vor Fange.

Intet Ord ytredes, men han betragtede os med Blikke saa fyldte af Had og Ondskab, at jeg utvivlsomt vilde være blevet bange for ham, hvis vi ikke havde haft ham saa vel indeklemt mellem vore Revolvermundinger.

Først efter af Bankier Bergius, støttet til sin Datters Arm var vaklet ind i Stuen, tog Fred Hellington paa ny Ordet.

— Hr. Bergius, sagde han, tillad mig at præsentere *Beppo, Zigøjnerdrengen,* Deres Adoptivdatters Forlovede, før De optog hende i Deres Hus.

Den Virkning, disse Ord havde paa den blege unge Mand foran os, var rent ud forfærdelig. Det var, som om al hans Trods og Hovmod var bleven brudt. Man formelig saa, hvordan han sank sammen og krympede sig. Han var ikke længere den opblæste Pengemand, Firmaet John Bergius Faktotum, han blev med et atter Zigøjneren, den ydmyge, krybende, tiggende Zigøjner.

— Mine Herrer, lykkedes det ham endelig at fremstønne, mine Herrer, mine Herrer . . ! .

— De behøver ikke at fortælle, Beppo, jeg kender det hele og kan fortælle hele Historien lige saa godt som De — ja, maaske endnu bedre, da jeg staar udenfor selve Sagen.

Som sagt, Hr. Bergius, denne Mand var trolovet med Frøken Linda, da De . . . . ja, da De og Deres Hustru adopterede hende. Saadant betragtes disse Forlovelser ofte kun som en hævdvunden Ceremoni, en Sædvane, og jeg har flere Gange set Eksempler paa, at de ikke havde nogen praktisk Betydning, naar Manden ikke ønskede Ægteskab.

Men Beppo har øjensynlig ønsket det. Linda skilles fra Stammen paa et Tidspunkt, da han ikke var nærværende. Regningen gjordes op uden Værten, og han har foresat sig at genvinde sin tabte Brud, enten med det Gode eller det Onde. Han er overbevist om, at det ikke kunde ske med det Gode — og altsaa har han maattet vælge det andet Alternativ.

Et Menneske, som beherskes af en stærk Passion, bliver ofte farlig, og en Mand med Sydlændingernes hede Blod i sine Aarer bliver ikke sjælden som et vildt Dyr, naar det drejer sig om den Kvinde, han elsker. Men Beppo var samtidig en klog Mand. Han forstod, at hvis han vilde naa sit Maal, maatte det vilde Dyr tæmmes — han maatte gaa bort fra sin Stamme og sig selv for at opsøge sin ventende Brud. Han begynder at studere, erhverver sig Kundskaber, kaster sig med en Energi, man ikke skulde tiltro en Zigøjner, over Forretsningslivets Hemmeligheder, han trænger ind i Børsmarkedets Mysterier, tilegner sig alt med en næsten feberagtig Energi, og tilsidst har han den Glæde at se sin Stræben krones med Held. Forretningsmændene begynder at faa Øjnene op for den unge Jødes Talenter, han spiller sine Kort saa godt, at han bliver ansat netop, hvor han ønsker det, nemlig i John Bergius Bankierfirma. Det var forresten ikke saa dumt af ham at udgive sig for Jøde, thi en Jøde har lige saa stor merkantil Anseelse som en Zigøjner har en ringe.

Nu staar han altsaa ved Maalet og nu begynder der et sand Martyrium for den unge Pige. Beppo fortæller hende, hvem han er, og bestormer hende med Bønner om at blive

hans, men da han mærker, at det ikke hjælper, bliver han brutal. Han vil tvinge hende .... Maaske har han set, at Frøken Lindá elsker sin unge Adoptivfader paa en anden Maade end .... Nej, rødm ikke, Frøken, det er ikke noget at skamme sig over, og det Kys, De gav *mig*, var Vidnesbyrd nok .... Kærlighedens Øje er skarpt. Ikke sandt, Beppo, De saa' det?

Beppo svarede ikke, og Fred Hellington fortsatte:

— Godt, at tie, er jo at samtykke, efter hvad vise Mænd paastaar. Nuvel, denne Opdagelse giver hans Hævnplaner en ny Retning: han vil ruinere den Mand, den unge Pige elsker. Hun bønfalder ham om at lade være, hun truer med at afsløre ham. Hans Svar er kun en ny Trudsel. Samme Dag hun røber ham, samme Dag vil en Stilet sidde i John Bergius Hjerte. Og hun maa tie, thi hun véd, at den unge Mand ikke spøger.

Og nu, mine Herrer, følger en Tid med en fortvivlet Kamp mellem den snu, erfarne Beppo og den ensomme unge Pige, en altfor ulige Kamp til at kunne vare længe. Beppo har efterhaanden faaet sin Chefs fulde Fortrolighed og hvad han ikke faar at vide af ham selv, det lytter han sig til. Han har en fin Hørelse, og gennem det lille Hul i Loftet, han har boret med sin Fleuret, kan han høre alt hvad han behøver at høre. Samtidig træder han i Forbindelse med Jonas Millford, en Mand, som han véd nærer et glødende Had til Bankier Bergius. Jeg tror endda knapt, at han *sælger* sine Hemmeligheder. Han bare røber dem uden Tanke om egen Vinding, uden at tænke paa, at det ogsaa gaar ud over ham selv. Han er fuldkommen blind for alt, han har kun en eneste Tanke i sin Hjerne, og det er Hævn!

Og han har Held med sig under sit Muldvarpearbejde. Firmaet faar det ene Skud i Vandlinien efter det andet. Men da lærer Linda den unge Millford at kende, og denne bliver straks vanvittigt forelsket i hende. Selv afskyr hun ham, men hvis Faderen skulde kunne reddes, er hun besluttet paa at ofre alt. Det er et mærkeligt Dobbeltspil, der nu begynder. Som De véd, Hr. Bergius, vilde den gamle Millford i Begyndelsen paa ingen Betingelser gaa med til Partiet, han truede endogsaa sin Søn med at gøre ham arveløs, — indtil han ganske pludselig vender Bladet. Hvad beviser dette? Jo, ganske simpelt, at den gamle Ræv har ment at kunne drage Nytte af den unge Pige. Muligvis har han begyndt at nære Mistanke til Hr. Brandel. Han forstaar ikke hans Motiver, hans Forræderi forekommer ham meningsløst, han kan ikke se tilstrækkelig megen Egennytte i hans Handlemaade, og han begynder at trække Ørene til sig. Maaske er det bedst at kontrollere denne Brandels Meddelelser, saa at det ikke bliver ham selv der kommer i Fælden tilsidst. Og, Hr. Bergius, det er Deres egen Adoptivdatter, der skal være Redskabet. Hvis hendes Oplysninger stemmer overens med Brandels, er alt jo godt. Og den unge Millford, som naturligvis ikke er mere fintfølende end en Buldogg, begynder paa den mest klodsede Maade at pumpe sin Elskede angaaende hendes Faders Forretninger. Men her støder han paa Kvindelist. Frøken Linda giver ham de Oplysninger, hun kan skaffe ham — hvad hun trygt kan gøre, da hun véd, at de allerede er meddelt fra anden Side — thi hun har sine Planer. Saasnart Samtalen kommer ind paa Forretninger og hun har gjort sig skyldig i sine smaa Indiskretioner, lister hun forsigtig Samtalen videre, og nu er det hende, som pumper den forelskede Dumrian. Af ham faar hun at vide, hvad hun ikke kan faa at vide andre Steder; hun faar at vide, at Millford vil krydse Faderens Planer angaaende Grubekøbet. Hun véd, at denne ikke kan afslutte Købet før de tre Dage er gaaet og saa vil det være for sent. Og hun beslutter at handle selv. Hvad gør hun da? Jo, hun gaar tilveje paa en anden Maade, som i lige høj Grad hædrer hendes gode Hoved og Hjerte. Hun skriver sammen med en Fagmand, hun kender, en Artikel, spækket med Løgne og ufordelagtige Oplysninger angaaende de omstridte Gruber. Alt for at gøre Millford betænkelig og derved skaffe sig selv Tid. Knebet lykkes, og imidlertid opsøger hun en Finansmand, som er en af hendes varmeste Beundrere. Hun fortæller, at hun vil købe Gruber, beder ham om at gaa i Kaution for Købesummen, og han bliver i den Grad forbauset og overrasket af denne Kækhed, at han gør det. Hr. Bergius, Gruberne er i Deres Datters Eje, og da Køberen staar fast ved sit Tilbud, turde hun have gjort en net lille Forretning. Jeg tror, at Deres Firma er reddet ....

Bankierens Forbavselse ved denne Underretning var paa engang komisk og rørende at skue. Han blev skiftevis rød bleg. Hans Blik standsede tilsidst ved Datteren, som stod forlegen og rødmende lænet til Skrivebordet.

Tilsidst sluttede han hende næsten voldsomt i sin Favn Han lo og græd paa én Gang — det var Reaktionen efter den sidste Tids voldsomme Spænding.

— Og alt dette har Du gjort, Linda, stammede han. Gid Gud vil tilgive mig min Mistanke .... Kære Barn ...

Fred Hellington hostede let.

— Ja, og nu har vi blot tilbage at tale om denne Mand. — Hr. Brandel eller Beppo eller hvad Pokker man skal kalde Dem, De indser vel nu, at Spillet er tabt? De vilde utvivlsomt have vundet det, hvis De ikke ligesom de fleste andre Forbrydere havde gjort dem skyldig i en Dumhed. Thi den Komedie med Brevene var en Dumhed, ja en kapital Dumhed. Jeg forstaar bare ikke, at en saa klog Fyr som De kunde gøre Dem skyldig i noget saadant. Antagelig syntes De, at det ikke gik hurtigt nok, eller ogsaa er der maaske kommet lidt i Vejen mellem Dem og Millford, saa at De har ment, at De burde foretage Dem noget paa egen Haand. Ellers er det hele mig en Gaade. Tillad mig at give Dem et godt Raad for Fremtiden: skriv aldrig Breve, hvis De tænker paa at begaa flere Forbrydelser. Det er farligt at give noget skriftligt fra sig. Denne Gang viste Brevene mig den rette Mand; thi hvem andre end Dem kunde det være, der havde anvendt Chefens egen Skrivemaskine og desuden var saa meget hjemme her, at han kunde tillade sig under Hr. Bergius Fraværelse at gaa ind i hans Værelse og gennembore hans Loft med en Fleuret. At det var en Mand indenfor Firmaet, der drev sit Spil, var jeg meget hurtig klar over. Og denne Mand kunde vel næppe have sin Plads i det ydre Kontor, efterdi han i saa Fald vel næppe havde vovet at gaa igennem det Værelse, hvor De sad. Den Slutning laa derfor ikke langt borte, at det var Dem, der var den skyldige. Da De forlod Kontoret i Gaar, fulgte jeg efter Dem. De gik underlige Veje, Hr. Brandel. I Stedet for som et almindeligt skikkeligt Menneske at begive Dem hjem for at spise Middag, gik De ud til Zigøjnerlejren udenfor Byen. De havde dér en lille interessant Samtale med Høvdingen, som jeg tog mig den Frihed at lytte til, og styrede derpaa Kursen direkte til Vasagade, hvor Millford bor. Nu var jeg sikker i min Sag, og jeg havde i Eftermiddags Fornøjelsen af at tale under fire Øjne med Frøken Bergius. Hvad jeg fik at vide af hende, har jeg allerede berettet .... Hr. Brandel, jeg arresterer Dem for Mordforsøg paa Deres Chef, Bankier Bergius.

— Der har aldrig været Tale om at dræbe ham. Jeg vilde bare tale med ham i Ro og Mag, stønnede den unge Mand, bleg som et Lig.

— Og for at komme til det, satte De et saa vidtløftigt Apparat i Gang? svarede min Ven smilende. Ja, ja, kan De

(Sluttes.)

I næste Numer paabegyndes en pragtfuld Roman: »Hendes Øjne« — Læs den!

EUROPAS SMILEBAAND

RUSSISK TEGNING, der viser, hvorledes England, Amerika og Japan plyndrer Rusland.

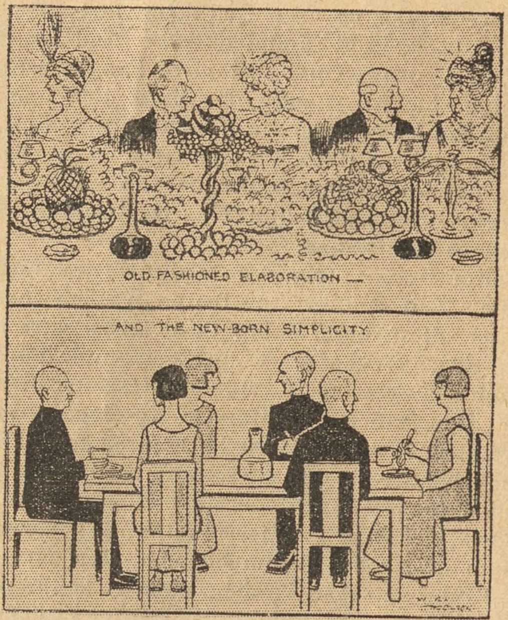

Hvorledes et engelsk Festbord saa ud før Krigen og hvorledes det nu ser ud. (»Daily Mirror«, London)

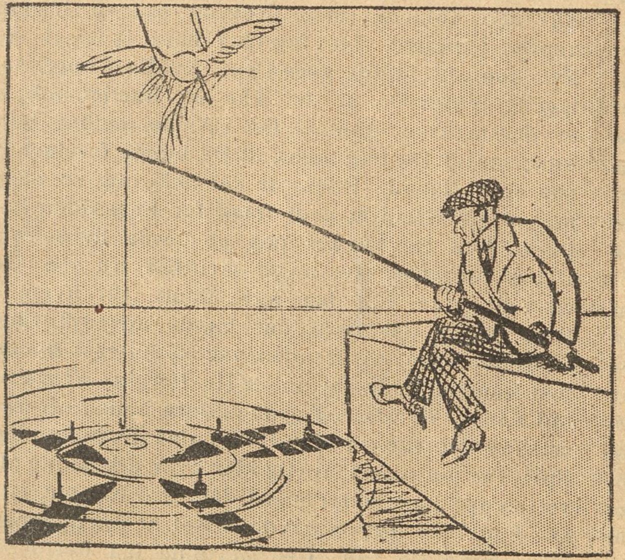

Fredsduen fik han ikke tat
saa tok han u-baatfisket fat.
Men hvis med fisket han har held,
saa faar han fred allikevel.

(»Tidens Tegn«, Norge)

— En vacker och frisk kvinna den där —
— Vilken?
— Hon där borta.
— Det få vi se vid obduktionen.

(»Søndags-Nisse«).

MELLEM LÆGER.

Ja, det er virkelig en svær Tid. Vore Patienter lever paa en saa stræng Diæt, at man ikke mere ved, hvad man skal forordne dem! (»Simplicissimus.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Endnu ikke rationeret er:
Barbering og Frisering,
Ekscercering og Feriering,
Diskutering og Debattering,
Dividering og Hasardering,
Opsummering og Ompostering.
Udstaffering og Musicering,
Agitering og Etablering,
Demokratisering og Tatovering,
Dominering og Malplacering,
Fraternisering og Maltraktering,
Allamering og Gruppering,
Molestering og Massakrering,
Underminering og Diskontering.

— — —

i hvert Fald ikke under denne Regering!

Bundtmageren: — Her er en Pels, som jeg ganske særlig kan anbefale Fruen, — ægte Hamsterfor!

Damen: Hamsterfor, — Uforskammede — tror De, jeg hører til dem, der lader Overtøjet indrette til Hamstring!

Hun kom sig!

Jeg har kendt en Pige,
ung og smuk tillige,
fjorten Aar hun var, da sidst vi saa's,
med saa ømt et Hjerte,
at hun græd af Smerte,
hvergang Pigen plukkede en Gaas.

Men jeg hørte siden,
hun blev bra' med Tiden,
med en Kok hun kom i Æglestand.
Thi fire Uger efter
hun af alle Kræfter
rykked' Haaret af sin egen Mand.

Dags Dato.

Hvor alting dog forandrer sig! Det kniber mere og mere med amerikansk Olie. Før kneb det uden Olie.

*

En Folketaler sagde i Gaar: Nu gælder det om at spare — koste hvad det vil!

*

En større Forretningsdrivende paa Strøget tænker paa at indføre et Orkester i sine Lokaler. Han siger: Hvor der handles, der *spilles.*

*

Nu skal Mælkedrengen have en Øre ekstra for at bringe Mælken op. Der bliver lagt paa for at faa den bragt op — den er oplagt.

Men *jeg* er opbragt.

*

En Billetgrosserer tilbød i Gaar Folk Billetter til »Tosca« paa det kgl. Teater og til August Ennas Koncert. »Hvad skal det være? spurgte han — »en paa Tosca'en eller en paa Enna'en?«

*

Oppe i Skive har en ung Mand skudt med Revolver, men det blev heldigvis en Forbi'er. At de forresten ikke kan skyde ordentlig til Skive der?

*

Det kgl. Teaters Balletpersonale forlanger højere Løn, i hvilken Anledning Chefen sukkende udbrød: Ak, ja — de *rare Pricers* Tid er forbi!

*

Der laves i denne Tid en uhyggelig Masse Surrogater, f. Eks. Smørpulvere og Ægpulvere, og naturligvis er der Svindel med i det. Jeg blev derfor meget glad, da en Assessor i Gaar i Retten gav en af Svindel-Fabrikanterne *et ordentlig Pulver.*

*

Inspektøren ved en herværende Skole fik i Gaar følgende Brev fra en vred Moder: »De behøver ikke at være saa streng mod min Datter i Geografi. Hun skal ikke være Lokomotivfører.

S.

I Anledning af, at Restauratør S o m m e r allerede har trukket sig tilbage fra »Palads-teatrets« Restaurant, søger denne en ny Beder, hvis Navn absolut maa begynde med S, da alt Serviset er mærket med dette Bogstav.

Efter Forlydende har følgende S'er allerede mældt sig:

Folketingsmændene Søren Sørensen og Schovelin, Malerne Slott-Møller og Salto, Forfatterne Sigurjonsson og Sarauw, Journalisterne Schørring og Schaltz, Skuespillerne Stribolt og Schrøder, Reklamekongerne Sylvester Hvid og Svane-Knudsen, Vinhandlerne Strøh og Schalburg, Professorerne Scharling og Starcke samt Sangeren Sextorph Mikkelsen, Udenrigsminister Scavenius og en ældre Dame, der hedder Sofie til Fornavn.

Grisen Per.

Formanden for Rationeringen i en By i Jylland modtog forleden følgende Digt:

I mit lille Bo tæt ved Hobro
vi fik en Gris, saa rar, min Tro,
men ak, det er jo Tidens Sæd,
tilsidst den maatte slagtes ned.

Men Glæden var dog vistnok stor
hos os og flere med, jeg tror,
da Per for Slagt'rens Kniv i Dag
drog op til sine Fædres Lag.

Ak, Per det var en Gris saa rar
og glad ved Livet vist den var,
vi havde tænkt os, alt hans Sul
det skulde fedes op til Jul.

Jeg sidder nu med Blikket her
paa Dødsattesten over Per,
og den skal sendes til Hobro,
der hvor de tæller Gris og So

— Jeg læser at Asta Nielsen har købt Rødspætter paa Gammelstrand uden Medvirkning af Filmsfotograf. — Det vilde ogsaa være Toppunktet, dersom hun havde »filmet« Rødspætterne.

Fru Ludvigsen (efter at have henvendt sig i 37 Forretninger for at faa Risengryn):

— Har De Ris?

Urtekræmmeren: — Tja-h — Fastelavnsris!

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner:
C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse:
„NORDASSUCO“
WALKENDORFSGADE 16.

Assurer hos os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Fruen (til sin Mand, der en ivrig Læser): Jeg vilde ønske jeg var en Bog, saa jeg kunde faa lidt af dit Selskab!

Han: Ja det skulde saa være en Almanak.

Hun; Hvorfor netop det?

Han: jo, den kasserer man, naar et Aar er gaaet!

Tegnet af E. Albrechtsen

Bosse Rasmussen. Ak, de var for sløje og gik i den Ligbrændingsanstalt, som hedder Papirkurven.

Gunnar Madsen. Et Par af dem kommer frem Tid efter anden.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Forlovelses ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Tjeneren: Jeg maa se at gætte den Præmie-Rebus i Ravnen. — Lad mig se — et Taarn der er knækket eller et Spir der er væltet og saa et s. hvad i alverden kan det være??

Gæsten (utaalmodig): Tjener! Spiritus!

Tjeneren: Det er jo til at fortvivle over. Skulde det mon være »Børsfald«! hm? eller maaske »Knækspir?« Er der ikke en Digter, der hedder saadan?

Gæsten: (arrig) Tjener! Spir-i-tu-s, for Helvede!

Tjeneren: Hurra! Spir-i-tus! Hurra! Saa vandt jeg dog en af Ravnens Original-Tegninger.

Tegnet af
Ewald Jensen.

A. H. Teksten er ganske god, Tegningen —?

Carl Nielsen. Denne Gang var det ikke saa god.

Henrik Olesen. Tak, men den er desværre lidt for velkendt.

Hans Hansen. Den ene af dem ved Lejlighed.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.

Ak, hvor forandret.

Tegninger af Gustav Høyer.

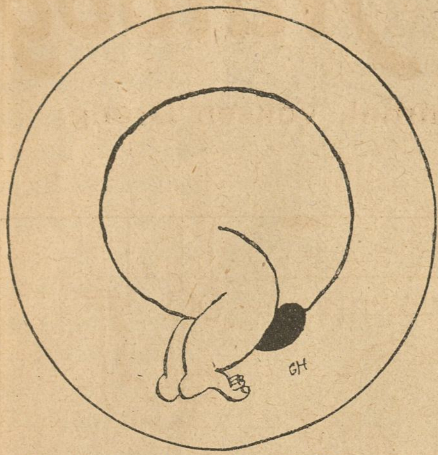

Fru Gullasch foretager Morgenmotion før

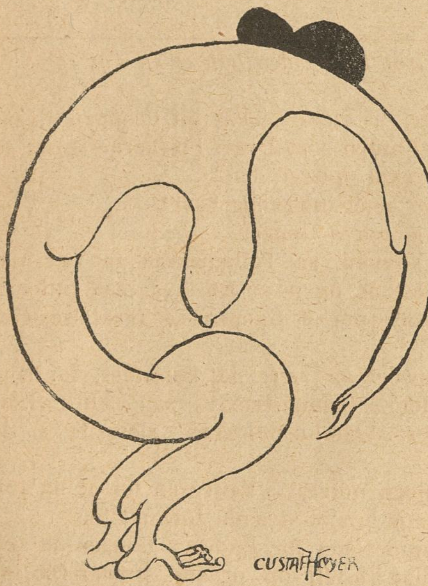

og efter Rationeringen

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 5 var:

Gryn-te.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Alf. Jensen, Præstø Bogtrykkeri, Præstø. *A .Schmidt*, Hartmanns Alle 23, Valby. Maskinarbejder *S. J. Hansen*, Dalegade34, Fredericia.

Opgaven i Nr. 4 (›Spiritus‹) blev rigtig løst af: Barber Heinze, Studiestræde 32. P. V. Bøgh, Jernbanestationen, Vemb. Edith Johansen, Belgiensgade 3 Thyge Kalmark, Fengersvej 1. Christian Christiansen, Øresundshospitalet H. I. A. Andersen, Sct. Josephs Hospital Stue 55. Restauratør Thomsen, Torvet, Nyborg. Otto Nielsen, Kapelvej 49. Karen Nielsen, Præstøgade 13, Johannes Nielsen, Frederiksberg Hospital C. 2. Emma Johansen, Amagerbrogade 6. Aage Olsen, Strandgade 61, Helsingør. Oscar Petersen, Østergade 61. Menig Nr. 674, Madsen, Næstved. Johan E. Jensen, Strandvej 20 A. Gunnar Hansen, Henrik Ibsensvej 56. Tømrer H. Rüse, Faaborgvej 15, Svendborg. Peter Henriksen, Sletten pr. Humlebæk. C. J. Nielsen, Herning. Alfred Bjerre, Mellemgade 4, Faaborg. Mary Hansen, Baldersgade 61, Tøffelmager Jens P. Nielsen, Tyrolsgade 9. Fru E. Ingvardsen, Daugaard St., Jylland. Karl Adolf Leth, Nørregade 35, Vejle. Oscar Madsen, Korsørgade 31. Former E. B. Hansen, St. Annagade 26, Helsingør. C. Jensen, P. Sabroesgade 9. Anders Eriksen, Vebbestrup Brugsforening, Doense. Leth Ingvardsen, Tønnesgade 2, Vejle. Rasmus Wagner, Daugaard St., Jylland. Guldsmed H. Petersen, Birkegade 7. Former H. Petersen, Esromgade 24. Johannes E. Rasmussen, Slotsgade 28. Sonli Ewald, Absalonsgade 26. Børge H. Hansen, Minorkagade 5 A. Fru Ellen Olsen, St. Paulsgade 12. Edvard Ewald, Absalonsgade 26. Vilh. Muunksgaard, Fjerritslev. Typograf Alf. Jensen, Præstø. Fru Dina Olsen, Spigerborggade, Varde. A. Lysholdt, Søndergade 5, Holstebro. Køje 18, Sanatoriet, Silkeborg. Portør K. Work, Vanløse St. Oscar Neubert, Silkeborg Plads 8. Carl F. Vogelius, Skindergade 49. Th. Petersen, Gunløgsgade 44. L. Petersen, Lille Ørstedsvej 20. Breum, Nørrebrogade 186.

Ugens Præmieopgave:

Der var en Gang en klog Kone, som var døv. En syg Mand vilde prøve hendes Evner og sagde: Send Bud efter den — maaske kan hun — mine Smerter!

Der mangler *to Ord*, som er enslydende.

Hvilket?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

„Krims-Krams".

›KUNSTSTYKKE‹.

Man kan more Børn ved at hænge en eller anden let Ting i en Snor, der er fastgjort til Loftet. Børnene faar Bind for Øjnene og en Saks i Haanden. De skal staa et Stykke fra Stedet, naar Legen begynder; hver af dem maa klippe 3 Gange (kun med een Haand) og Tingen tilfalder den, der klipper Snoren over.

REGNEOPGAVE.

Paa et Stykke Jord kan græsse 20 Faar i 10 Dage, 10 Køer i 5 Dage og 8 Heste i 5 Dage. I hvor mange Dage kan paa samme Stykke Jord græsse 10 Faar, 5 Køer og 4 Heste tilsammen.

4 Dage.

GAADE.

Det hele fra det første kommer,
det andet blænder vidt omkring;
det hele ofte ses ved Sommer,
det andet tit er ingen Ting.

Solskin.

Svært at sige 10 Gange i Træk:
Graagaasen graver grimme Gange gennem Grøftegærdet!

E. Ærd-Larsen.

H. Adler-Neth.

Af disse Mænds Navne kan man udlede deres Profession.

Hvad er de?

Danselærer — Thehandler.

For Fædrelandets Skyld:

Fotografi af Kontorist James Brown fra London.

Nils Novgerods Natbog

Mine Nætters Hændelser, optegnede af en gammel, voksen Dreng.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

Sjette Afdeling, Marts 1914.

Det gaar majet got her. Jeg fylder Peberbøsser. Det er fast Arbejde, men det river jo lidt i Næsen. Det gaar for sig paa den Maade, at jeg faar en tynd Pind, som jeg døpper i Peber og saa kommer jeg det forsigtig ned i de smaa Huller paa Peberbøssen.

Det tar Tid at faa en Bøsse fuld.

Min Kamrat paa højre Side har Udsalg af forgylte Grifler, og ham tilvenstre er en løjerlig Fyr. Han sir, han har været Værshusholder og Apeteker i Amerika, aa a han er svømmet herover fra Ny Jork. Han ligger stadig og svømmer og skælder Dogteren ud, naar han ikke kan bonde.

Saa fortæller han, a han først var Værshusholder, aa saa fik han et Apetekerborgerskab. Og naar han nu altsaa sto i Botikken og solgte Medesin, saa tog han a gammel Vane som Værshusholder altsaa en Bid og en Mondful mæ a det, som Kunderne købte. Og det ku han ikke holde til. Da han hade spist syv Pund Kaninpeller, 3 Kilo Arsenek og et Lispund Brandretspeller samt drukket fire Potter Levertran, 6 Flasker Surmekstur og 20 Litter a den inføte amerkanske Olle, saa be han indvendig vrangvillig aa fik Kaloriusser i Hodet, aa saa be han nøt te a svømme over til Danmark aa ligge Bi paa 6. Afdeling Opgang tilvenstre.

Saa er der kommen en Luftgymmenast der farer runt i Luften fra den ene Trapetse te den anden, aa vi kan næsten ikke sove om Natten, forde han blir ve mæ a falde ned i Nættet, mæns a en gammel Lirekasseman mæ Træben speller Kassemosik te som han faar en Bokseknab for a Gemnasten.

Og saa kom Slagter Konrasen herin aa tror hele Tiden a han er en Tyr.

Han er fjollet, aa han forskrækker bare alle vores Høns som gaar og spiser Korn a vores Hænder.

Sæl har je et Par Gange været Konge a Sværig, men je har et morderlig Mas mæ at faa Befolkningen te a lystre aa betale Skat, og ham Tolbetjent Sofussen som der har lagt herinde og rodet i et helt halt Aar, han ve jo gærne sætte mig a for a han kan komme ner og faa Trynen i Sponsen paa min Vinkæller. Men der æ lukket a; je har det hele liggende onder Sengen, 1000 Flasker a de dajliste Sprut som er te paa Jorden og hver Nat, naar de andre sover, saa tar je Haanden ner under Sengen og

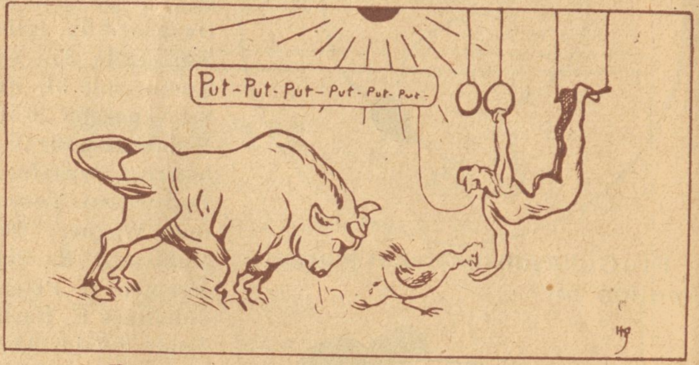

Konradsen tror hele Tiden han er en Tyr.

annammer en Flaske, aa naar je har bit Proppen a, saa tømmer je jo hele Floden i et Drav. Flaskerne spiser je, for a de andre ikke skal opdage den.

— I Aftes skete der noet mærkelig naaet.

Vi kørte i Omnebus ner a Gangen.

Gemmenasten er Vovnen, aa Tolbetjenten aa Værshusapetekeren de er Hestene og je er Kusk, aa saa ruller vi paa alle fire i Snevær ner a Gangen aa tar Pasasjerer med.

De er nu majet svært aa være got kørendes, for Hjulene gaar sommetider a Gemnasten, aa saa vælter vi, aa saa er den fjærmer, Værshusholderen, slem te a sla bag ud.

Je var to Gange bleen noteret a Betjenten for at ha kørt Høns ovver, hva der er majet strænkt forbudt her.

Men da saa vi kommer ner for Enden a Gangen aa skal te at venne, saa gaar Døren op og ind træder Ole Pip som var kommen for at spøre om je hade Arbejde.

Da han saa saa Omnebussen aa mej paa Buggen, saa skete der noet majet mærkelig mæ han.

For Ole har jo ellers det rødeste Fjæs paa denne Side a Hemmelskorpen, men han be Kuglen fløjte mig liesaa kalkhvid som en Talerken aa maatte holle sig fast i Væggen.

Aa saa ga han en rædselsful Brøl fra sig aa spænede som en Lavine ud a Døren aa ner a Trapperne aa ud paa Gaden.

Det er første Gang i mit Liv a je har set, hvad je aldrig har trot kunne ske, nemlig at Ole Pip kunde blive *bange!*

(Fortsættes).

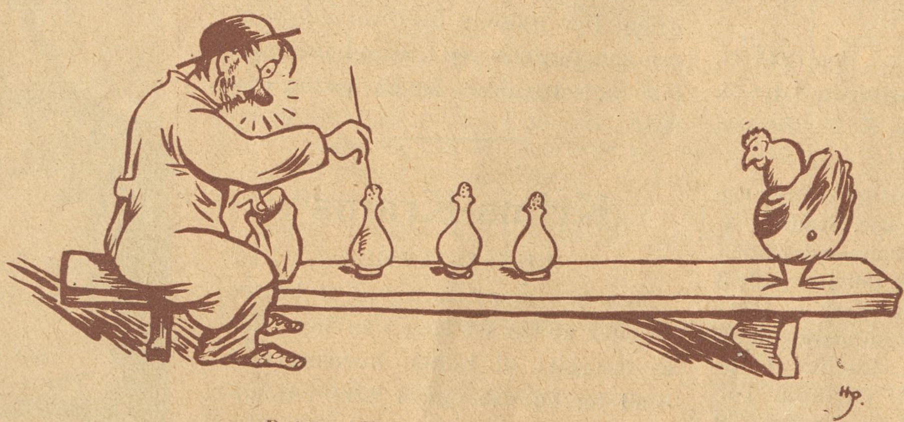

Det tar Tid at faa en Bøsse fuld.

Læs
„Hendes Øjne“.
Begynder i
›Ravnen‹ Nr. 8.

»Krigshumør.«

Krigsministeren havde gaaet en Ronde paa Hospitalet og opdagede tilsidst en Mand, der laa i sin Seng og saa forfærdelig mishandlet ud.

— Han ser slem ud, sagde Ministeren til Overlægen. — Hvad kan de gøre ved ham.

— Sende ham til Fronten igen, svarede Lægen.

— Til Fronten?

— Ja, han tror, han ved, hvem det er, der har gjort det!!

*

Opfinderen: Vil De købe en Vest, jeg har opfundet. Den er skudfri.

— Nej Tak, men hvis De har en Vest, der ikke tager mod Sausepletter, saa kom med den!

*

— De mistænker den nye Opvarter for at være tysk Spion?

— Ja, De andre tager mod deres Drikkepenge med høflig Taknemlighed, men naar han her faar Drikkepenge, ser han ud, som han hævede *Krigsskadeserstatning!*

*

— Har de været ved Fronten?

— Nej, — men jeg har spist paa Afholdsrestaurationer, er bleven puffet, sparket og slaaet i Trængslen foran Teudsalgsstederne, har været til fire Fredsmøder, har været oppe at skændes med min Kone og har gaaet forceret Nattemarscher med vores Nyfødte!

Tegning af N. P. Sørensen.

— Sikke Tider! Sikke Tider! Afholdsfolkene ka'tte faa Brød til deres Kaffe, og vi andre ka'tte faa Snaps til vores Brød!

Hjemvendt Helt: Hvad der var det skrækkeligste, jeg har set i Skyttegravene. Det skal jeg saamænd sige Dem — det var Sergeantens Ansigt den Nat, da jeg kom til at knuse hans Geneverflaske!

Store Mænds Ungdomsdrømme.

En engelsk Avis har faaet opspurgt de Ungdomsdrømme, som en Del af Englands mest berømte Personligheder en Gang har hengivet sig til.

Om den engelske General paa Vestfronten, Sir Douglas Haig hedder det, at han som Dreng vilde være Landbruger.

Dersom Sir Edvard Carson havde fulgt sit Kald, havde han været Arkitekt.

Havde Lloyd Georges fulgt sin første Indskydelse, vilde han have været en berømt Prædikant i Stedet for et stort Lands Leder.

Bonar Law, den konservative Politiker, sværmede som ung for at blive tapper og slaas med Indianere, som han havde hørt saa megen Tale om i Kanada. Havde Premierminister Asquith fulgt sine Ungdoms-Tendenser, vilde han være kommen til at tilbringe sit Liv ved en Ingeniørs Arbejdsbord i Stedet for at klatre op ad den politiske Berømmelses Stige.

Winston Churchill vilde sandsynligvis have været Opdager, skønt han tilstaar, at Sørøveriet(!) tiltalte ham fremfor noget andet.

Romanforfatteren A. Conan Doyle vaklede i sine unge Dage mellem at blive Forbryder (!) og professionel Kricketspiller.

Da Arthur J. Balfour var en lille Skoledreng i Eton, tænkte han mindst af alt paa at blive Politiker, — Saa langt jeg han huske tilbage, siger han, vaklede jeg mellem to lige ærefulde Stillinger — at blive Golfchampion eller Orkesterdirigent. I begge Tilfælde vilde jeg sikkert have gjort stor Lykke.

Om Lord Rosebery hedder det, at da han var Skoledreng, væddede han med en Kamerat om, at han før sin Død skulde vinde Derby-Prisen, gifte sig med en rig Arving og blive Englands Premierminister. Væddemaalet vandt han.

En Hund og et Menneske.

Saalænge Solen skinnede varmt de sidste smukke Høstdage, laa der en gammel Hund foran Jernbanestationen i min lille By. Den saa ynkelig ud. Bogstavelig talt bare Skind og Ben, og den brandrøde Haarbeklædning, som vist i sin Tid havde været smuk, viste nu store, bare Pletter, og en Sværm af væmmelige sorte Fluer, som ikke havde Tid til at vente paa dens Død, gjorde sig allerede tilgode paa det affældige Dyr.

Lidt efter lidt blev Folk opmærksomme paa denne Hundeolding. Der dannede sig Kredse om den, man saa medlidende ind i dens dybtliggende, sorte Øjne, klagede over, hvor elendige Tider det var baade for Mennesker og Dyr, og brugte kraftige Skældsord om Ejermanden, som havde Hjerte til at lade den stakkels Hund, som den Gang den var ung og kraftig, havde været sin Ejers tro Tjener og Følgesvend, ligge her bag Gærdet og dø af Sult. Saadan gik et Par Dage. Henimod Aften forsvandt Dyret paa en gaadefuld Maade, og ingen vidste, hvor den havde sit Natteleje. Men om Formiddagen laa den igen paa sin gamle Plads i Solen. Børnene, som legede i Nærheden, passede paa, at ingen traadte paa det stakkels Dyr, og af og til kom der barmhjertige Mennesker med en Skaal varm Suppe, som den langsomt slikkede i sig. Hundens Skæbne begyndte at blive Byens Samtaleemne. Man henvendte sig til Politiet og til Dyrebeskyttelsesforeningen, og en Dame, som jeg kender, erklærede med lynende Øjne, at jeg var moralsk forpligtet til at tage Staklen, som sikkert havde set bedre Dage, med hjem og lade den dø paa min Sofa.

Da jeg omsider havde besluttet at gøre, som hun befalede mig, fik man i en Butik Rede paa, hvem Hundens Ejer var, og min vrede Veninde og en ikke mindre temperamentsfuld ældre Dame, Medlem af en Dyrebeskyttelsesforening, var straks parat til at trække den til Ansvar, som med saa koldt Hjerte lod en gammel, syg Hund ligge og pines.

Ved de første Ord, som de to ophidsede Damer slyngede mod den blege, nervøse lille Herre, Der havde bekendt, at han var Ejermanden, styrtede Taarene ham ud af Øjnene og han næsten skreg:

— Jeg har ikke overladt Dyret til sig selv. Den sover i mit eget Soveværelse i en polstret Kurv, som staar ved Siden af min Seng. Jeg har købt et Kameluldstæppe, som jeg dækker den med hver Aften. For dens Skyld har jeg overtraadt Kulloven og tændt Ild i Kakkelovnen før den 15. Oktober. Og som Tak derfor, faar jeg Besøg af ophidsede Kvinder.

Min brunøjede Veninde sagde misbilligende og meget vantro:

— Det er jo Deres egen Skyld, og De kunde maaske udtrykke Dem en Smule høfligere! Hvorfor jager De det stakkels Dyr ud paa Gaden om Dagen, saa at hele Byen forarges over det vanrøgtede Dyr?

Den lille Herre vred fortvivlet sine Hænder:

— Fordi den absolut vil, mine Damer, fordi den er egensindig som alle gamle; fordi den vil spadsere, selv om den ikke længere er i Stand til det, fordi den vil besøge sine Droscheheste og Spurve paa Holdepladsen, fordi den vil træffe sin gamle Veninde, en Terrie, som er næsten lige saa gammel som den selv, og som den en Gang har holdt af — og siden De vil have saa nøje Besked — først og fremmest, fordi den holder af, at Folk beklager den.

Damerne begyndte at se lidt betuttet ud. Saa spurgte den yngste betydelig mildere stemt:

— Ja, men hvorfor giver De den ikke tilstrækkelig Mad? Den er jo mager som en Benrad.

Atter fyldtes den lille Herres Øjne med Taarer.

— Hver Dag bliver der kogt særskilt for den. Den faar sin Havregrød, den faar Suppe. Den spiser — det sværger jeg Dem — flere forbudne Sager end de fleste Mennesker i disse Dage. — Halvdelen af mit Kødkort tilhører den, og jeg gav den med Fornøjelse den anden Halvpart, hvis det var nogen Nytte til. Dens Mave er helt ødelagt. Dyrlægen kommer hver anden Dag. Naar den bare vilde tage sin Medicin. Men den er egensindig, altfor egensindig. Den lille Herre havde ikke mere at sige, og de to Damer, som var komne for at henrette en Morder, var bleven bløde om Hjertet.

— Men Gud, hvorfor giver De ikke Dyret Gift? spurgte endelig den gamle Dame nølende og blev selv næsten forskrækket over sit Forslag.

Den lille Herre blev endnu blegere, saa paa hende og svarede med Graad i Halsen og ganske sagte:

— Fordi jeg ikke er i Stand til det. Fordi jeg ikke kan bringe det over mit Hjærte. Fordi den i femten Aar har været min Ven. Fordi den endnu med et eneste Blik fra sine gamle, kloge Øjne kan gætte, hvad jeg vil.

— — —

Ønsker De at vide Hundens Skæbne, mine Damer?

Den blev til syvende og sidst forgiftet af en Blaasyresprøjte, den døde i en Kloroformnarkose og i Armene paa sin Ven, som kun havde den ene Fejl, at han kun havde to Ben.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❊ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pastorvig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2 Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32
a la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H.J. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

TELEFON 2600
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Avertér i „RAVNEN".

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Hp. Hansen

Husk at bestille »Ravnen«. hos Social-Demokratens Bude!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 8 Redigeret af AXEL WESSEL. ❊ Torsdag den 21. Februar 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

— Hvem tror De har den største Skyld i et ulykkeligt Ægteskab? Den ene Part eller den anden?

Den *tredje*!

Vi anbefaler
„Stjernen“s
Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.
Tlf. 1919.

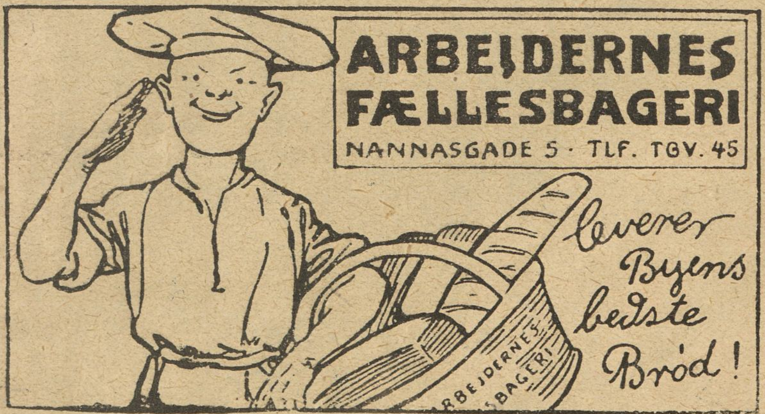

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

AANDSFRAVÆRENDE.

Professorinde Dikhjelm kunde ikke forstaa, hvorfor hendes Mand opholdt sig saa længe i Baderummet. Til sidst tabte hun Taalmodigheden og gik ind for at se, hvad der kunde være paa Færde. Hun fandt ham siddende paa en Stol og i Færd med at tørre Fødderne. Naar han tørrede den ene Fod stak han den anden ned i Vandet, hvorpaa han med et Suk trak den op igen og begyndte at tørre den paany.

— Men kære Du, udbrød Professorinden bestyrtet, Du stikker jo hele Tiden den tørre Fod ned i Vandet igen!

Professoren saa først paa hende og derefter paa sine Fødder. Saa gled der et stort Smil over hans bekymrede Ansigt.

— Det er altsaa derfor, at jeg ikke kan blive færdig, sagde han.

Kollegiale Karikaturer.

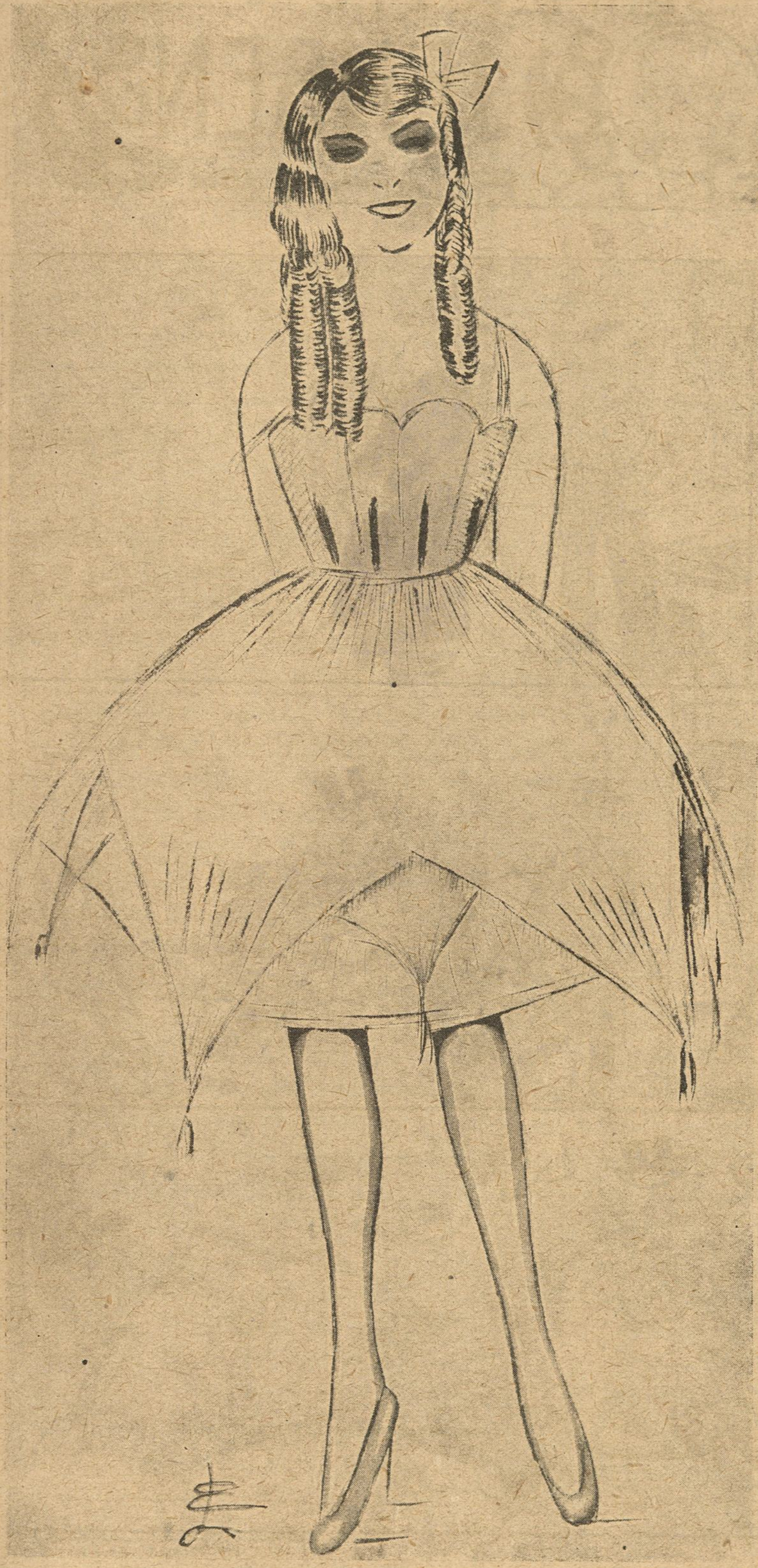

Tegning af Skuespiller Erik Lassen.

Danserinden ELISABETH FREDERIKSEN.

Den endelige Retfærdighed.

I Nat er noget skrækkeligt mig hændt
jeg iler med at sætte det paa Prent.

Jeg drømte, jeg var død og vel begravet,
(hvad der jo ogsaa hænder en begavet.)

Saa stod jeg altsaa ved St. Peters Port,
(den peb lidt, som den kun var daarlig smurt.)

Den kendte Gubbe med det lange Skæg
tog vel imod mig uden Snak og Præk:

Værsgo' kom ind . . . tag Plads . . . m. m. m. . .
Din Ankomst skal jeg blot protokolere! —

Og siden gik vi os en rolig Tur
rundt om i Himmeriges gyldne Bur.

En Time . . . maaske to, vi drev omkring,
og jeg saa stadig mærkelige Ting.

Et Steds vi stansed' ved en liden Dør.
der sad en Mand og skrev (som jeg selv før).

Det var en smuk og lokket Ungersvend;
han gav sig ganske til sit Arbejd' hen.

Hans Pen for frem med uforstyrret Il,
(om Munden havde han et saligt Smil)

og maatte Ordet til Papiret fæste;
var Arket fuldt, tog fat han paa det næste.

Rundt om sprang smaa, afdøde Trykkerdrenge,
(en saa jeg fra den gamle Bryggerlænge);

og var den skrivende forløst fra Pinen,
røg de afsted til Rotationsmaskinen. . . .

Da saa jeg paa St. Peter uden Ord
og straks min Tanke i hans Hoved for:

Det ædle Menneske, hvortil Du sigter,
var ganske rigtig i sit Jordeliv — *Digter.* —

Saa gik vi længe (efter min Formening),
og stod omsider i en ny Afdeling.

Det siger jeg béstemt der var en Hede
som paa en Sommerdag hos jer dernede.

Der saa jeg bag et Gitter, stort og rundt,
en Mand. Hans Skæg var lang, hans Øje ondt.

Midt paa en glorød Rist, støbt i Figur
som en Papirkurv, stod han. Efter Tur

Smaapurke, vanesløvt — blaserede,
holdt Ild med Mannuskripter, grumt kasserede.

Da mødtes atter mit og Peters Blik;
og tørt han svared', mens vi vid're gik:

Jo, Du har ganske Ret, den Mand var før
i 30 Aar dernede — *Redaktør!*

Hvis nogen spørger Dig, husk saa, Du ved,
heroppe er der fuld Retfærdighed!

Frederik Skousbo.

Næb og Klør.

Sengen og Pengeskabet gemmer Tilværelsens Hemmeligheder. Det, der foregaar derude paa Verdensarenaen, er ikke andet end to Modstandere, der haler i hver sin Ende af et stort Pengeskab. — Nu blæser det ogsaa herhjemme til Kamp — om Pengeskabet. Med uhyre Taalmod, Styrke og Behændighed har Socialdemokratiets kloge Førere faaet vristet Pengeskabsnøglen fra den danske Kapitalisme og har lykkelig opnaaet glimrende Resultater. Tænk paa Højres kommunalpolitiske Stenørken, de hæslige Fattigmandskaserner og den skamløs lave Arbejdsløn. Se dernæst paa de sidste Tiders sociale Resultater: Arbejdslønnens Stigning henimod det nogenlunde retfærdige, Indretning af Arbejdernes egne store og sunde Boligere, Rejsning af Landarbejderens Kaar, Dyrtids- og Arbejdsløshedshjælp, Omsorg for Syge og for Indvalider — hvor glide vi hen? spørger Kapitalisten hændervridende, mens han stikker Højres Agitatorer en Snes Kroner. — Ind i Sundhed og Retfærdighed! svarer Socialdemokraten og drejer endnu en Omgang paa den storbesiddendes Yalelaas.

Vi er altsaa herhjemme i Færd med ad god og lovlig Vej at opnaa det, de derude myrder hinanden for at naa: Nøglen og Adgang til Jordens fælles Goder, og aldrig har Frisind og Demokratisme haft bedre Kampmærker at gaa til Valg paa. Alle Mand fat!

Dr. Tyf.

Tegning af Emil Poulsen

En nederdrægtig Vandgang.

I Villaen, som laa omgivet af den gamle tætbevoksede Have, var der nylig kommet en ny Tjenestepige.

Herren og Fruen sad en Aften ved Thebordet i munter Passiar, og Samtaleemnet var den nye Pige.

Du aner ikke, Karl, hvor original hun er, bemærkede Fruen. Hun har aldrig i sine Dage været i Bad, og hver Gang jeg har forsøgt at faa hende til at bade, har hun fundet paa de mærkeligste Udflugter.

Hun fortæller, at hun har været svagelig fra Barn — man kan ved Gud ikke se det paa hende nu — og at Lægen har forbudt hende at bade. Hun fortæller de grueligste Historier om Folk som er druknede i Badekarret, og om andre, som er brændt halvt ihjel. Den sidste Grund, hun fremsætter, er alligevel den morsomste. Hun paastaar nemlig bestemt, at Du træder ind i Badeværelset netop i det Øjeblik, hun staar afklædt. Hun har ligget paa sine Knæ og tigget og tryglet mig om at slippe for Badetorturens Rædsler, men uagtet jeg naturligvis har været ved at sprække af tilbagetrængt Latter, har jeg været ubønhørlig, og nu har hun da endelig lovet, at naar Du gaar i L'hombreklubben, skal hun tage Mod til sig og lystre mine bestemte Ordre. Jeg lover mig megen Moro af denne Forestilling.

Manden morede sig meget over Historien og sagde: Ved Du hvad, Marie, den Scene kunde jeg sandelig ha Lyst til at overvære. Man kunde jo tage en billig Parketbillet til Pæretræet lige udenfor Badeværelsets Vindue.

Ja, det manglede bare, sagde Fruen med et Blik i Øjnene, som lige saa godt kunde være skælmsk som fornærmet. Fy! sagde hun og gik ud af Stuen.

Saa blev der ikke tænkt mere paa den Samtale.

— — —

L'hombreaftenen kom. Herren var forlængst gaaet i Klubben. Ved Sengetid tændtes Lyset i Badeværelset, og Fruen traadte ind med et stort Badehaandklæde om sig, og fulgt af den benauede Tjenestepige. Pigen begyndte som sædvanlig med en hel Del Indvendinger, og Fruen blev mere og mere ærgerlig over hendes utidige Frygt og Stædighed. Efter en lang Parlamentering udbrød Fruen ærgerlig: Saa se da, din dumme Gaas, hvordan man bærer sig ad — i det samme kastede hun Badehaandklædet paa Gulvet og fremstillede sig for den forbavsede Pige i fuldstændig »paradisisk« Kostume — klar til at springe i Badekarret. Dette Raffinnement havde hun udtænkt som det sidste Middel til at indgyde den frygtsomme Ungmø Mod. Den som imidlertid i næste Øjeblik blev endnu mere overrasket var selve Fruen; for netop som hun havde foretaget Afsløringen, hørte hun sin Mand raabe med fortvivlet dirrende Stemme: Marie, Marie! Hvad er det dog Du har gjort, Menneske! *Hele L'hombreklubben sidder her — oppe i Pæretræet!*

Tableau!

Børsnotering for 11.-2. 1918

Mel.: Drosten slog i Skov —

Ankomst til Børsen.

Drosken slog et hæftigt Slag om *Rampen*,
jeg sprang ud og saa mig hastig om.
Hvilket Bulder, sikken Kraft i Kampen,
denne Gang var »Børsen« ikke tom!
Op og ned ad hele »Rampe-Værket«
var der Fut i *Afleveringen*.
»*Store Nordiske*« jeg selv fik mærket,
der var Slag i *Børsnoteringen!*

Privat Bank.

Sprøjter kom, men det var bare
»Tampen«
udenfor der »brændte«, tæt og drøjt.
Der var *Nedgang* — flere faldt paa
Rampen.
Bank noteredes særdeles højt.
Russerne blev hilst med voldsom Harme,
der var ikke Spor af Kærlighed.
Skjold var efterspurgt med særlig Varme
De forenede gik langsomt ned.

Svingende Kurser.

Der blev mer og mere »Blus paa
Lampen«,
Ruder ud var Dagens Trumf, og den
kunde gløde, stadig holde Dampen,
over *10 Procent* steg *Spændingen*.
Fedt og *Bomuld* blev en Smule *flove*,
efterhaanden som der solgtes *Bryg*.
»*Carl*« og »*Myren*« de var vældig sjove,
indtil *Staver* faldt med Eftertryk.

Garverierne.

Klokken to var hele Børsen Kaos,
høje Hatte dumped' en for en.
»Hopsadrengen« raabte: Skal I sla' os,
saa slaar vi igen og det med Sten!
Fakse Kalk var ligestraks ved Haanden,
steg og *faldt* - der røg vistnok et Læs.
Og *Titan* han maatte opgi' Aanden,
Garverier havde stor Succes!

Nordisk Film.

Klokken tre var *Stifterne* i »Baissen«,
Stemningen var bleven afgjort *mat*.
Svovl og *Spritten* ha'de Blod paa Næsen,
Dannebrog steg atter tem'lig brat.
Hen paa Natten var det navnlig *Sukker*,
som var efterspurgt — bag Fængslets
Hegn.
Og med disse Ord jeg *Børsen* slutter:
Nordisk Film var Dagens Kendetegn!

Jørgen Grønsvær.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

I det yderste Øjeblik —!

faa Domstolen til at tro paa det, er det godt for Dem. Nej, min kære Beppo, De tænkte paa at stikke ham ned med Deres Fleuret, hvorfor skulde De ellers have taget den med. Sidste Gang gav De Deres Offer 2 Dages Frist. Erfaringen har lært mig, at jo længere Betænkningstid, der gives, desto alvorligere er Trudslen ment. De to første Gange havde De ikke Held med Dem — nu vilde De en Gang for alle gøre en Ende paa det hele og De valgte Lørdagen. Hvorfor? Jo, fordi Mordet i saa Tilfælde øjensynlig ikke vilde være bleven opdaget før om Mandagen, og De vilde da faa en hel Dags Frist til at forsvinde i. Det er alt. Min lille Komedie med Selvmordet var lavet for Deres Skyld, hvis De tilfældigvis skulde iagttage mig gennem et Kikkert. Det lykkedes mig ikke rigtigt, men jeg angrer det alligevel ikke, tilføjede han smilende.

Og nu er det paa Tiden, at vi gaar. Jeg kan se, at Frøken Bergius er træt. De, Hr. Bankier, kan nok ogsaa trænge til at sove .... Nej, ingen Taksigelser .... Det hele har kun været en Smule Adspredelse for mig .... Godnat!

* * *

Et halvt Aar senere fejrede Bankier Bergius i al Stilhed sit Bryllup med den unge, smukke, varmhjertede Kvinde, der havde reddet ham fra Undergang. Fred Hellington og jeg var de eneste Gæster.

ENDE.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

I

I STORMENS BRUS

— Alicia!

Stemmen lød hæs, og Tonefaldet var indtrængende, næsten befalende. Den, som sagde disse Ord, var en ældre Mand med et Ansigt, som under almindelige Omstændigheder var grimt nok, men som syntes endnu grimmere nu, da det saas ved Siden af den unge, smukke Pige, hans Rejseledsagerske i Automobildrosken fra Waterloo Bridge til Sydvestbanens Station.

— Jo, Mr. Haggar.

— Jeg ønsker et Svar. De maa. Betænk, hvad det vil sige.

— Jeg har allerede betænkt mig, svarede den unge Pige med en utaalmodig Bevægelse. Hvad tjener det til atter at beskæftige sig med denne trættende Historie. Jeg haaber, at jeg har gjort det tilstrækkeligt klart for Dem, at jeg under ingen Omstændigheder kan blive Deres Hustru.

— Og hvad har De imod mig.

Alicia Montrose mødte roligt hans Blik. Hendes fine Læber var haardt sammenpressede, som om hun var fast besluttet paa ikke at ville diskutere dette ubehagelige Emne.

— Har De noget at indvende mod mig? Har jeg nogensinde svigtet Deres Faders Tillid? Jeg har aldrig paa nogen Maade forsøgt at indvirke paa Dem. Jeg har ladet Dem i Ro. Jeg ventede, til De blev tilstrækkelig gammel, og det laa mig varmt paa Hjerte at faa at vide, om De muligvis var kommen til at synes om en anden, før jeg omtalte mit inderligste Ønske.

Den unge Pige vendte sig hurtigt om imod ham, og de smukke Læber skælvede let.

— Jasaa, det laa Dem varmt paa Sinde udbrød hun harmfuldt. Og hvad har De da faaet at vide? Har De udspioneret mig?

— Nej, nej, nej! Tror De, at jeg vilde kunne gøre noget saa tarveligt! Jeg gav blot Agt paa Deres Stemme og Deres Blikke. Hvis De kalder det for at spionere, saa har De Ret, thi det har jeg gjort lige fra jeg kom hjem fra Jamaica. Men intet andet.

Alicia trak paa Skuldrene, som om hun fandt hele Situationen mærkelig. Og hun havde utvivlsomt Ret, thi en Forening mellem denne friske ungdommelige Skønhed og den 60-aarige David Haggar, med hans svagelige Legeme, hans farveløse Læber og hans indsunkne Øjne, vilde vel de fleste have kaldet for unaturlig, om ikke rent ud sagt oprørende. 60 Aar anses jo ellers ikke for nogen særlig høj Alder, men Haggars lange Ophold i et hedt Klima havde ældet ham i særlig Grad.

— Hvis jeg havde vidst, at De vilde begynde paa den Historie igen, vilde jeg aldrig have fulgt Dem til Southampton. Jeg gjorde det, fordi De bad mig saa indtrængende derom og kun paa den Betingelse, at vi rejste som almindelige Omgangsfæller ....

— Tal ikke saaledes, Alicia. Vi er mere end det. Jeg var Deres Fars Ven, og da han døde for ti Aar siden, lovede jeg at tage mig af Dem. Og jeg har holdt mit Løfte. Jeg satte Dem i den bedste Skole, jeg kunde finde, og den lille Sum, Deres Fader efterlod sig, har jeg forvaltet saa godt, at den i disse ti Aar er bleven mere end fordoblet, saa at De, naar De bliver myndig, har en Aarsindtægt paa 100 Pund og ... og ....

— Og, som en Erstatning for alt dette skulde jeg være nødt til at gifte mig med Dem, svarede hun koldt. Nej Tak! Hvis De vil have, at jeg skal holde mit Løfte, saa tal ikke mere om dette. Jeg vil ikke høre mere derom.

Med disse Ord vendte hun sig hurtigt bort fra sin Rejsefælle.

Den unge Piges Vægring opildnede blot David Haggers Stridslyst endnu mere — og den var ingenlunde ringe. Han havde altid været sin egen Lykkes Smed, var fattigt født og havde med to tomme Hænder banet sig Vej til Rigdom og Indflydelse.

Han havde aldrig før i sit Liv maattet vige, naar han en Gang havde fattet sin Beslutning, og Alicias haardnakkede Modstand var for ham noget nyt og uventet. Han havde aldrig kunnet forestille sig, at hun vilde holde fast ved det Afslag, hun havde givet ham for nogle Uger siden. Han havde da sagt hende, at England ikke længere havde nogen Interesse for ham, men at han tænkte paa at vende tilbage til sine Venner og sit Arbejde i Vestindien, men da Alicia efter nogen Overtalelse var gaaet ind paa at følge ham lige til Southampton havde han opfattet denne Indrømmelse som et Forspil til hendes endelige Kapitulation. Det ærgrede ham derfor nu, at hans Forhaabninger var bristede. Hidtil havde han talt i en mild og overbevisende Tone, men nu begyndte hans gamle Heftighed og Vane at kommandere at tage Overhaand. Men til alt, hvad han sagde, svarede den unge Pige ikke et Ord, og hun sad stadig med Hovedet bortvendt.

Bilen kørte frem foran Stationen. Men nu var Hagger blevet saa ophidset, at han ganske havde tabt Hovedet og var ude af Stand til at lægge Baand paa sig. Da Bilen standsede og Chaufføren aabnede Døren, for han ud og bandede over den elendige Stenbro uden at tage det ringeste Hensyn til den unge Pige.

Alicia rødmede let. Hun syntes at overlægge, om hun skulde følge ham videre, men tilsidst fik hendes Ansigt et betænksomt Udtryk, og hun skyndte sig hen til Billethullet for at hindre Hagger i at købe to Billetter. Men hun kom for sent.

Hun betragtede forskende hans Ansigt. Hans Vrede var forsvundet, og i Stedet derfor laa der over hans Ansigt et Udtryk, som vakte hendes Medlidenhed. Hun besluttede at holde sit Løfte. Tavs gik hun ved Siden af ham til Perronen for afgaaende Tog. Pludselig vendte han sig mod hende.

— Hvorlænge tænker De paa at blive ved med at tie? gryntede han.

— Hele Vejen til Southampton — hvis De ønsker det saa. Det beror paa Dem selv, svarede hun.

Hagger aandede tungt og hivende, som om hendes kolde Ord havde udtømt hans Taalmodighed, og han standsede foran den aabne Dør til en første Klasses Kupé.

Lad os gaa ind her og tales ved i Ro og Mag, sagde han. Vi har to Timer for os — det er mere end nok for os til at bilægge vor lille Uenighed.

— Det har vi allerede gjort. Hvis De tænker paa at komme med nye Argumenter, saa vægrer jeg mig ved at rejse med Dem.

— Og bryde Deres Løfte? De, som saa ofte har sagt, at De aldrig vilde kunne bryde Deres Ord!

— Jo, jeg skal holde mit Løfte. Jeg skal tage Afsked med Dem i Southampton, naar De saa gerne vil have det, men mit Løfte forbinder mig ikke til at køre i samme Vogn som De.

Et næsten ulykkespaaende Glimt lyste frem i den gamle Mands Øjne. Han stod inde i Kupéen og i Lyset fra Loftslampen saa hans Hoved næsten grotesk ud. Det ejede ikke Antydning af Haarvækst og mindede paa en frygtelig Maade om den personificerede Grimhed.

— Virkelig, udbrød han med en høj Latter. Man skulde næsten tro, at De var bange.

Som Svar vendte hun sig blot bort med en Skuldertrækning.

Imidlertid havde en ung Mand, ledsaget af en Drager, der bar en Del Golfrekvisiter, en Haandtaske og et Rejsetæppe, slentret frem og tilbage paa Perronen med den selvsikre Nonchalence, som plejer at vidne om en sorgløs Tilværelse. Tjeneren fandt tilsidst en tom Kupé, hvor han satte hans Bagage ind.

— Er der Tid til at faa en Forfriskning? spurgte den unge Mand.

— Jo, hvis De skynder Dem. Toget gaar Kl. 8, og der er endnu fem Minutter tilbage.

— All right.

Den unge Mand gav Drageren en Drikkeskilling, for først hen til Baren og derefter til Aviskiosken og vendte derpaa tilbage til sin Kupé, belæsset med Lekture.

I samme Øjeblik slog Klokken 8, og Tiden for Togets Afgang var inde. En Konduktør nærmede sig Haggers Kupé.

— Billetter — Southampton? Tak! Hvis De tænker paa at komme med, Frøken, er det nok bedst, De stiger ind. Nu maatte hun tage en Beslutning.

— Alicia, jeg beder . . . .

Det var nok. Hun vendte sig hurtigt, tog en Sølvmønt og lod den glide ned i Konduktørens Haand. Denne, som var altfor erfaren til at blive forbavset over noget, tog imod Mønten og lukkede Døren. Han opfangede derved endnu et Glimt af den gamle Mands Ansigt, der var forvredet af Raseri, og tænkte ved sig selv, at den unge, smukke Kvinde havde gode Grunde til ikke at ville rejse i Selskab med ham.

Konduktøren vilde da skaffe hende Plads i næste Kupé. Der var kun én Rejsende, som netop havde sat sig til Rette for at sove og havde trukket Rejsehuen nedover Ørene — men Alicia rystede blot paa Hovedet. Derefter fulgte kun Tredjeklasseskupéen, og først efter at de havde passeret disse, kom de til en tom Førsteklasseskupé, og Konduktøren aabnede Døren. Da hun fik Øje paa en Del Gollfrekvisiter, en Haandtaske og et Rejsetæppe, tøvede hun en Smule, men det var for sent. Hun steg ind og efter hende fulgte Taskens og Tæppets Ejer med en hel Dynge Magaziner under Armen.

Hun slog sig straks ned i det bageste Hjørne, medens hendes Medrejsende slog sig ned midt paa en af Sofaerne med al sin Lekture. En gennemtrængende Fløjten hørtes, og Toget satte sig i Bevægelse.

Eric Graydon, som endnu aldrig havde haft nogen romantisk Episode i sit 24-aarige Liv, betragtede nysgerrigt den unge Pige, da hun med en let Gysen svøbte sig ind i sit Rejsetæppe og lænede sit Hoved tilbage.

Graydon var først ærgerlig. Nu kunde han jo ikke ryge. Men snart glemte han dette og begyndte i Stilhed at interessere sig for sin Rejsefælle. Efter nogle nysgerrige Øjekast forsøgte han at læse i sin Rejselekture, men han fandt den dum og flov, og hans Tanker begyndte at kredse mere og mere om den unge Dame i det modsatte Hjørne.

Graydon var som sagt en uerfaren ung Mand. Livet havde taget paa ham med Glacéhandsker, og han havde aldrig haft nogen større Oplevelse. Golf om Dagen, Billard og Bridge om Aftenen, var de to Poler, omkring hvilke hans Liv drejede sig, og det kun med ringe Entusiasme. Det var derfor ikke saa mærkeligt, at han med Interesse betragtede sin Rejsefælle, som var saa ulig alle de andre Kvinder, han plejede at omgaas. Hun var næsten som et smukt Billede med sit ovale Ansigt, sine harmoniske Træk, sin gennemsigtige, blege Hud, som syntes endnu blegere mod det rige, brune, kobberglinsende Haar. Dette Ansigt var paa en Gang mystisk og romantisk, det tilhørte intet Hverdagsmenneske.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

REBUS: HVOR ER NORGES FREMTID?

(»Lørdagsavisen«, Norge)

RUSSISK KARIKATUR:
England stjæler Pengene, Frankrig Uret.

FREDEN: Tag Plads om Fredsbordet!

(»Meggendorfer-Blätter«).

Billedhuggeren: Jeg vilde gerne høre Deres mening om min nye statuette.

Kritikeren: Den er uten betydning.

Billedhuggeren: Ja, jeg vet det, men det skulde allikevel interessere mig at høre den.

(»Skravla«, Trondhjem).

»Borgerne fra Calais: Hvad skal vi mest begræde, vor Mester (Rodin, som fornylig døde) eller Tabet af vor By (som Tyskerne paastaar, at Englænderne vil tage!)

(»Lustige Blätter«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Katzenjammer:

Det er en Jammer! Fløden er kun Mælk *og* Vand, Mælken kun Mælk *i* Vand, Musene kun Skind og Ben, Fiskeaffaldet giver Folk til Hønsene, og Fuglene er fløjne!

Et The-Suk.

For hver en Dag, der gaar i Aar,
des større bliver Veen.
Nu skal vi drikke The af Lyng
— ak ja, vi maa jo te'en.

Vor five o'clock The stryges maa,
Ja, vi er kønt i Gyngen!
Det eneste, vi nu kan faa
er five o-Klokkelyngen!

En Fordel har vi Gudskelov
i hele Religheden —
den The, vi faar, er altid varm
— den kommer jo fra Heden!

St. Croix-Rom er forlængst med samt
Citron og The forsvunden.
Vil man nu ha' en Toddy, ta'r
man en Tot Lyng i Munden.

SIDEN SIDST

har følgende ny Kvartalsabonnenter faaet tilsendt hver en *Originaltegning*:

Reservepostbud Sigurd Larsen, Visbygade 14. Aage Andersen, Fællesmaal, Hjerritslev. C. A. Ipsen, Thorshavnsgade 16. F. W. C. Andersen, Augustagade 26. Birck, Svanegade 18. Lind, Guldbergsgade 113.

Dags Dato.

Det er sjovt med det ny Paladsteater. Ovenover har »Ursus« Undertaget over Tyren og nedenunder har Musikdirektør *Steen Jensen* overtaget Overturen!

*

Kasino spiller Ludvig den *elvte fjorten* Gange. Derved undgaar de, at det bliver til Ludvig den *trættende*.

*

En Mand kom i Gaar styrtende ind i Restaurationen paa Randers Banegaard og udbad sig et Stykke med Flæskesteg i en lynende Fart. Inden han havde faaet betalt og afleveret Smør-Brød- og Flæskekort — var Toget kørt.

*

Jeg ser i et Blad, at Kunstneren Heinrich Hansen skal aabne en Udstilling af Luksusheste.

Det maa da være en *Krik-And*

*

Det blev ikke til noget med at bide til Boller for Børnene Fastelavns-Mandag. Jeg ved i alt Fald flere, der maatte bide sig i Næsen.

*

Jeg modtog i Dag Brev fra en tysk Bekendt, som meddelte mig, at hans Broder havde forsøgt at skyde sig ved Fronten. Han slap ikke godt fra det og blev idømt otte Dages stræng Arrest for at have benyttet *Tjenesteammunition i privat Formaal.*

*

Verden er forøvrigt bestandig meget mærkelig. Altid faar man at høre, at Verden *vil* bedrages, men *føjer* man dem deri, saa bliver man puttet i Hullet.

*

I Gaar havde jeg Besøg af Kongens Foged. Han mindede mig om et Barn. Han vilde tage alt, hvad han saa.

— Du, jeg vil fremstille et Produkt, som erstatter Ost.

— Naa, gaar det godt?

— Ja, jeg har allerede opfundet *Lugten*.

Amerikaner.

Advokaten: Mine Herrer Jurymænd, jeg beder Dem tage Hensyn til, at min Klients Hørelse er saa daarlig, at han ikke kan høre Samvittighedens Stemme!

UDEN HOVED.

(Etiket paa en Flaske, hvori der ligger en lille Ælling i Spiritus):

Du lille Andenoer!
Hvi døde du saa snart?
Du burde blevet her,
Til noget stort og rart.
Men dette var tildels
Dog alt for meget lovet,
Da Lykken føjer dem,
Der fødes uden Hoved.

Ambrosius Stub.

Moderne Kortoplægning.

Spaakonen: Hm, kun to Brødkort, fem Smørkort, et Sukkerkort og et halvt Flæskekort — og vi er endnu i Begyndelsen af Maaneden — ja, saa kan jeg desværre kun spaa Dem *en mørk Fremtid!*

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Her staar i et Tidskrift for Agrar, at man ska vande sine Dyr to gange om Dagen. Jæ Protesterer, jæ vander næmlig aldrig mine, men de trives udmærket alligevel.

Tegnet af Robert Honoré.

Axel—ny. Tak, men Penge kan der nu en Gang ikke laves paa saadan noget!

A. S., Jægersborggade. Se ovenfor!

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8. 60 og 90 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — **FORLOV DEM IKKE** — Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

Den tyske Turist: »Was ist das«?
Konfirmanden: »Das ist Das«!!!

Tegnet af H. Stjernqvist.

BONDE-UNGDOM!

Hej vil du med og ha en Øl?
har du Korten med, da ta den frem.
En raaber højt: »stukken dit Føl«,
Hjerter, Ruder, en til igen —
Ha Ha, den ka du sku et', min Ven!
Der stiger Luft af Øl og Rus —
Brændevin, en hellig Fugl —
Bulder af Fanden selv, som slaar
i Bordpladen med sin sorte Hæl —
Nu blusser deres Kinder op,
de vugger blidt den tunge Krop.
Fanden slaar Takt med sin Hæl,
en raaber højt: »halvanden Pægl —!
Værten —: »kan ikke faas —.«
Den fulde: »Jo min sæl —.«
Der væltes Glas, betal, herut —
saa en efter en de smides ud —
for Ugens tappert flittigt Slid
de alle nu er drunkne Svin.

Aage Andersen.

En Dame af en ubestemmelig Alder kommer ind i en overfyldt Sporvogn. En Arbejder rejser sig galant og tilbyder Damen sin Plads. Denne ser hoverende paa ham og udbryder: »Tror De, at jeg vil sidde paa den Plads, som De har opvarmet« Arbejderen svarer resolut: »Ja men kæreste Frøken, De kan da virkelig ikke forlange, at man skal gaa med Is i Bukserne for Deres Skyld«. Hele Sporvognen vippede efter den Latter, som paafulgte.

J. S.

W. L., Roskilde. De tilsendte Arbejder egner sig ikke for »Ravnen«. Ønskes Manuskripterne tilbage, maa Returporto sendes.

S. A. T., Dragør. Tak, der kan maaske nok komme noget ud af det.

Et lille, hidtil ukendt Billede af: Nils Novgerod.
Tegnet af Georg Nielsen.

HØRT UNDER ØVELSE

Løjtnanten: Hva Fa'en 676 staar De og glo'r ned i Jorden for, der kan De sku tidsnok komme. Næ, glo opad, for der kommer De sku aldrig!

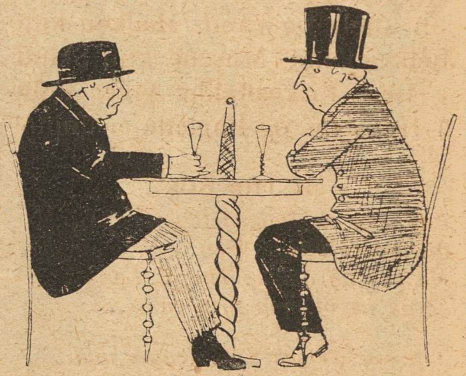

GULAASCBARONEN.

Jeg synes du ser saa daarlig ud i Dag er du syg?
Ja, fy for Fan, jeg spiste noget af min egen Gullasch i Gaar!

Tegnet af R. Bondesen

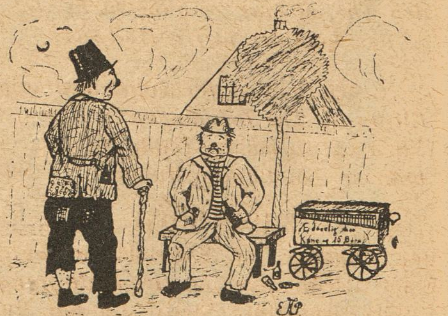

Første Bisse. »Jeg synes du ser saa fortabt ud kom du her hen og faa en Snaps saa du kan faa Liv i Kludene.«
Anden Bisse »Ja tak, — men her er nu ellers Liv nok i mine Klude.«

Tegnet af E. K. P.

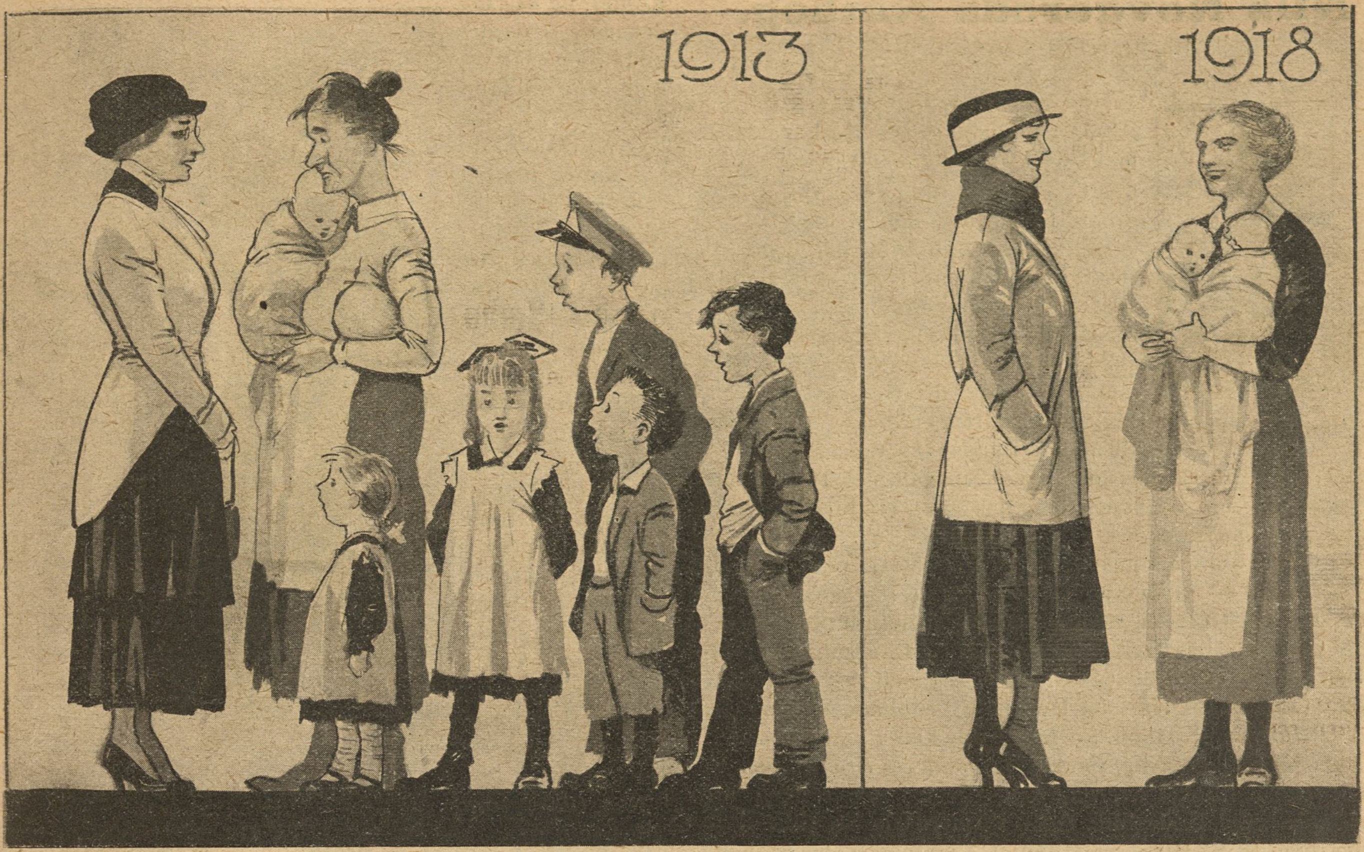

Tegning af Osvald Jensen.

— Seks Børn! Stakkels Dem, det maa være haardt for Dem at faa det til at slaa til! Jeg har heldigvis ingen Børn!

— Har De faaet Tvillinger! Hvor De er heldig! De kan rigtignok sagtens faa Kortene til at slaa til — jeg har desværre ingen Børn.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 6 var:

Bogstavet H (eller *e* og *l*).

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Agnes Hansen, Estrupsgade 19, Silkeborg. *Løvendahl*, Holger Danskesvej 31. *L. Lassen*, Esromgade 28.

Gaaden i Nr. 5 blev — foruden af Vinderne — rigtig løst af:

Barber M. Petersen, Toftegade 2, Hjørring. H. Riise, Faaborgvej 15, Svendborg. Holm, Afdl. BII, Frederiksberg Hospital. Edvard Evald, Absalonsgade 26. Carl J. Vogelius, Skindergade 49. »Køje 18«, Silkeborg Sanatorium. Alf. Bjerre, Mellemgade 4, Faaborg. E. Møller, Ny Haraldsgade 25. Vilhelm Johansen, Lille Kongensgade 26. Emil Christensen, P. Knudsensgade 13, Frederiksholm. A. Adeltoft, Lundegade 9, Helsingør. Olaf Sørensen, Kafe »Stranborg«, Hundested. Barber E. Heinze, Studiestræde 32. G. Nielsen, Istedgade 91. Carl Thomsen, Borgergade 35. Restauratør Jensen, Fr. d. 7. Gade 15. Hans Nielsen, Lundegade 14, Helsingør. Mary Hansen, Baldersgade 61. Sonli Evald, Absalonsgade 26.

Ugens Præmieopgave:

Denne Uges Opgave er en ret vanskelig Rebus:

R $\frac{1}{4/4}$ EEE

Hvad staar her?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

„Krims-Krams".

HESTESKOENS DELING.

Her er en Opgave, som Du kan lade en af de Voksne forsøge sig med.

Her ser Du en Hestesko, hvori der sidder seks Søm. Hvorledes deler man Hesteskoen i *to Snit*, saa at Hesteskoen falder i *seks Dele* med et Søm siddende i hvert Stykke?

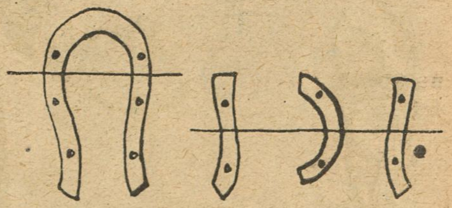

Saaledes!

Hvad er Indehaveren af dette Visitkort?

STEN GAD

Gesandt.

Nils Novgerods Natbog.

Illustreret af *Hp. Hansen*

Nils Novgerod.

1. April 1914.

Det var ligot got a jeg a je kom levende ud a det *Hønsehus*, som hedder 6. Afdeling, for ellers var je Kanonen tortne mig bleven tosset.

Majet underlig tilmode paa det øverste Trinbræt kom je ud paa Gaden sent paa Afteningen.

Je hade jo naturligvis taet pænt Afsked med alle de gamle *Piphaner* derinde, og Slagter Konradsen sa, at je kom nok snart igen, naar jeg trængte til at faa Bungarnet renset for Muslinger, og Professoren, som ligner en gammel Terrin mæ Frynser, to mæ i Haanden og sa, a jeg skulde være forsigtig mæ Lynvæsken.

Da je saa kom ud paa Gaden, var det saa uendelig underligt. De var lisom Sporvognene kørte baglæns og Fuglene sad paa Grenene mæ Hoderne nera og pippede norsk. Je hang ogsaa ligestraks mæ Næbbet og følte mig saa mat.

Den første, je mødte var en fin Herre med insyet Frakke, violet Lommetørklæde og Underbid. Je hade saadan en Lyst til at rye paa ham, for han trode vist a han var smok.

Men je tænkte, Nils, tænkte je, *kom te Kræfter føst*, at ikke den Skam skal overgaa dig a ligge i Rendestenen for en Herre med Underbid. Og saa rettede je Stævnen mod »Sivskoen« mæ Pengemedailjer i Lommen som je hade tjent ve at hukke Brænde til 6. Afdeling.

Sikken en glæde der be i »Skoen«, da Far viste sig ved Skænken. Je var je straks lidt flov, for han Opvatteren Olsen mæ Hængemulen smilte jo svovlet og Ole Pip var ve a grine sig i hjæl.

Men saa kom der Flaskemad paa Bordet og Søren Kolbrand gav tre Pæle Basseliskbittere a dem der kan ta Rosten a et Jærngitter. Og saa vente snart Aanden tebaves i min Sjæl, aa saa sa je til Olsen a han var en Modderaal og Komet, og saa tog det ene Ord det andet, og saa to den ene Haand den anden, og saa røg pludselig de fem Knoer paa den højre nordpaa med en vis Hurtighed, og saa greb jeg fat i Sulet paa Opvatteren, men det varede Ulen ska tude mig hele 20 Minutter før Olsen gled ind i Paradiset. Jeg har ellers altid kuudet faa ham te at ligge Lig paa fem Minutter, og hvis a Mortensen blandede sig i Foretagendet, saa endte de altid me, at je sto med Hænderne fulle a Palmer og Næseblod.

Professoren gav mig Haanden til Afsked.

Det var Søster Dora og en Slagter!

Naa, Olsen kom snart te sig sæl paany aa ga en Omgang styrkende mæ Løfte om aldrig mere a være næsvis mod Far.

Nu var je kommen te a længtes efter større Forhold aa da je syns, je trængte til en lille Indianerdans med Fer paa, saa gik je frydelig in i Figaro, hvor der var fult med Libbergutter.

A Vejen, sa je aa smak en ældre Skibskaptajn i Dækket, men da han ikke ga noget Segnal te klar Skib, saa var den altsaa ikke bredere, og je syede saa et Par opmuntrende Tottyer sammen aa sad lidt paa *Kig*.

Saa var det jo, at den gamle Skibber hade været nede og hentet Betjenteren, og de var ham Andræsen med Næsen som a der et Par Gange før hade været i Klemme i undertegnedes Skruestik. Je smed Trøjen, og saa blev der Vals! Skibberen slo Bak aa je sla paa Snuden! Først dansede vi Langsje, aa Andreæsen fløj rundt saa han lignede et Ildtog, der hade faaet Delereom. Saa lejede vi Katten a Tønden mæ Stave aa det Hele, a efterhaanden som je fik Tillid te mig sæl blev Andræsen bleg og træt aa tænkte saa smaat paa at ta Navneforandring.

Da han velbeholden var bleven kørt ud a Lokalet aa stod i Porten og skrev Klage te Polletiderektøren, saa dansede je Jubelhymne mit paa Gullet mens alle Libbergutterne raabte Hurra.

Og saa hørte je pludselig et Skrig!

Nils er det Dig!! raabte en Kvinderøst oppe i Salens ene Krog — og hva ser je?

Der stod Giften flintre mig min Søster Dora aa dansede Vrik i Armene paa en Slagter!

Nu ska du kraft sovse maj ha Tak! *Det kalder je en Søster!* Hun hade Træben, Klumbfod, Gummiarm, Luftnyre, Kallebryster, Skruehaand, et Øre og ingen Tænder, var lie kommen ud a Hospitalet og hade straks gjort Indtryk paa en Slagter, som ellers har Forstand paa *Ky*.

Je fik lie trykket hendes omskruelige Haand, da hele Vesterbros Politistyrke mæ Kanoner og Gasmasker ryggede ind paa mig, bagfra altsaa, aa saa maatte je jo gi Pote. Og mæns de bar mig ud i Gulstol, hørte je Dora grine, saa Træværket klaprede paa hende.

Det var en dejlig Nat. (Fortsættes.)

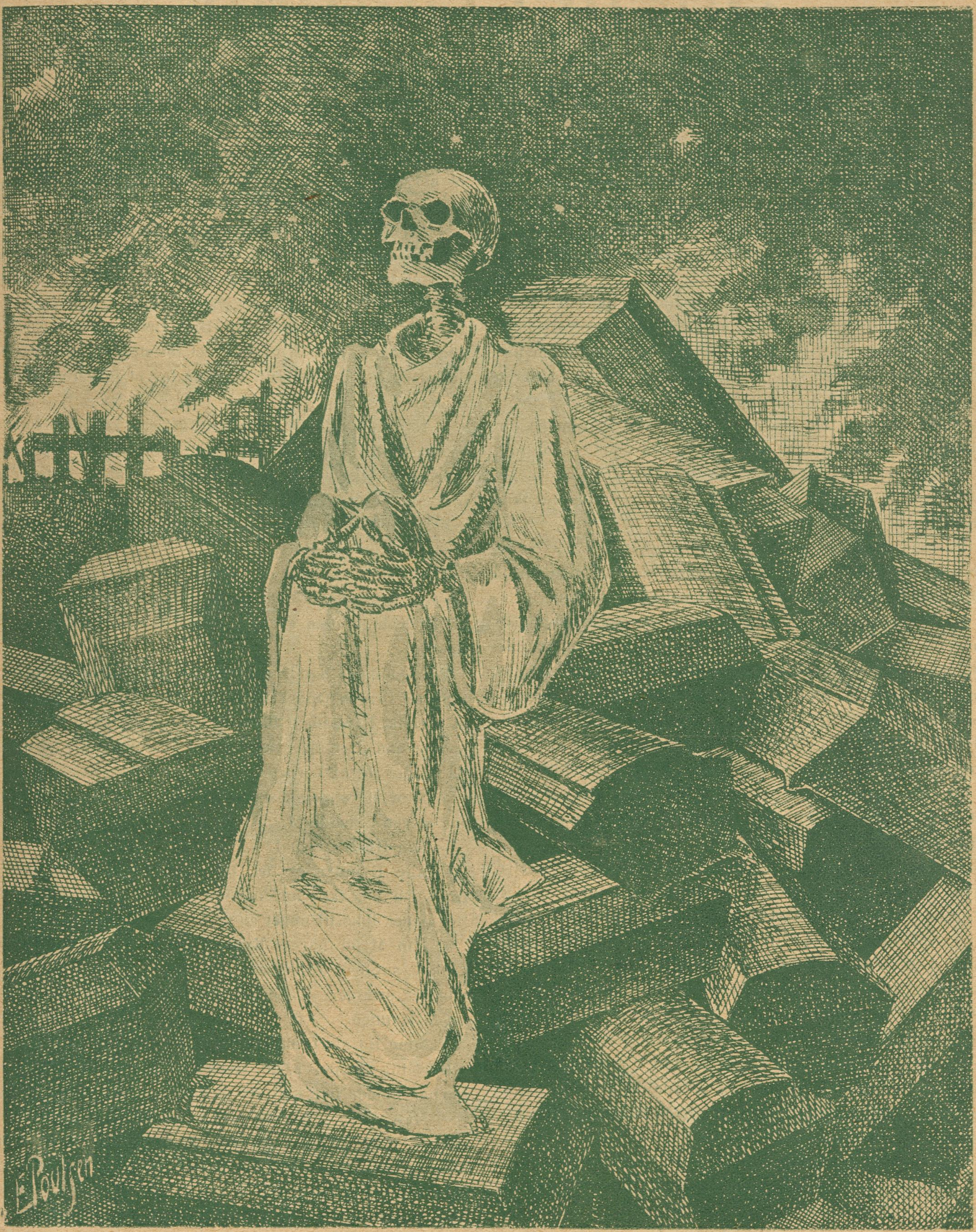

Tegning af Emil Poulsen

Krigens værste Hamstrer.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 12 Øre!

Spejlet i Japan.

I den lille japanske By Jowcuski var et Spejl en ganske ukendt Ting. Og de unge Piger i Byen kendte kun deres Udseende efter den Beskrivelse, som deres Beundrere gav af deres Skønhed.

Saa hændte det en Dag, at en ung Japaneser fandt et lille Lommespejl paa Gaden. Det var første Gang Kiki-Tsum saa en saadan Genstand. Han betragtede det i nogen Tid, og til sin store Forbavselse saa han i det, Billedet af et gulligt Ansigt med mørke, kloge Øjne, hvor Frygten, blandet med Forundring, stod at læse.

— Det er min salig Fader, sagde han til sig selv. Hvorledes kan dette gaa til? Det maa være en Slags Varsel.

Han rullede det dyrebare Billede ind i sit Lommetørklæde og lagde det i sin Lomme. Da han om Aftenen kom hjem, gemte han det omsorgsfuldt i en Vase, som han troede var det sikreste Gemmested. Han fortalte ikke noget om sin Oplevelse til sin unge Hustru, thi han tænkte som saa:

— Kvinder ere nysgerrige, og desuden har de meget svært ved at tie stille med noget. Derfor siger jeg det ikke til hende.

De følgende Dage var Kiki-Tsum meget nervøs. Bestandig havde han Portrætet i sine Tanker, og naar han forlod sit Arbejde, ilede han hjem for at betragte Skatten.

Imidlertid vilde hans Kone have en Forklaring paa, hvorfor hendes Mand var bleven saa forandret og hemmelighedsfuld. Lili-Tsee, hans Hustru, kunde ikke forstaa, hvorfor Manden pludselig begyndte at vise sig hjemme paa de besynderligste Tider paa Dagen. Hun begyndte derfor at spionere ham ud, og hun opdagede, at han aldrig gik sin Vej, førend han havde været alene et Øjeblik inde i det lille Værelse. Hun passede endnu mere paa for at faa et Spor til Løsning af dette mærkelige Ærinde, men forgæves.

Saa en Dag kom hun tilfældig ind i det lille Værelse, hvor hendes Mand var ved at sætte en Krukke med et Tørklæde paa sin Plads. I samme Øjeblik han forlod Hjemmet, var hun som et Lyn oppe paa en Stol og fiskede Spejlet op af Krukken. I næste Øjeblik stod den frygtelige Sandhed klar for hende. Hvad var det, hun saa? Ah, *et Protræt af en Kvinde!* Og hun, som troede, at Kiki-Tsum var saa god, saa hengiven og trofast!

En voldsom Vrede greb hende, da hun stirrede paa Spejlbilledet. Samme Ansigt saa paa hende. Hvorledes kunde hendes Mand elske en saa grim Kvinde? tænkte hun for sig selv.

Hele Dagen tænkte hun ikke paa noget andet og brød sig ikke om at lave Orden i Huset eller lave Mad til sin Mand. Da Kiki-Tsum senere kom hjem, blev han meget forundret over, at der ingen Aftensmad var sat frem.

Men Lili raabte ham vredt i Møde:

— Naa, det er saadan Du behandler mig, og det endda, vi ikke har været gift et Aar endnu!

— Hvad mener Du med dette, Lili Tsee?

— Hvad jeg mener? Maa jeg spørge Dig, hvad Du mener med at gemme et Kvindeprotræt i min Blomsterkrukke? Se her, tag og gem det, saa at jeg kan blive fri for at se det. En saadan afskyelig Kvinde!

— Jeg forstaar Dig ikke, svarede Manden.

— Naa, det gør Du ikke. Men jeg forstaar det. Du holder mere af den der væmmelige Kvinde end af din egen trofaste Hustru.

— Lili Tsee, hvad mener Du? Dette er et Portræt af min afdøde Fader. Jeg fandt det for nogen Tid siden paa Gaden og lagde det i Din Krukke for at forvare det rigtig sikkert.

— Nej, hør nu bare! Han tror, at jeg ikke kan se Forskel paa et Kvinde og et Mandeansigt, snøftede Lili Tsee.

Sagen begyndte at tage en alvorlig Vending. Det saa ud, som om deres Ægteskab, der hidtil havde været det lykkeligste, man kunde tænke sig, i et Slag skulde fordærves af dette mystiske Portræt.

Kiki Tsum var vild at Vrede. Han Hustrus Beskyldninger var jo usandfærdige. Naturligvis var Protrættet ikke af nogen Kvinde, men af hans Fader. Det var umuligt at misforstaa.

Deres hidsige Samtale hørtes ud paa Gaden og vakte en japansk Præsts Opmærksomhed. Han stansede og lyttede et Øjeblik. Et saadant Skænderi hører sig ikke hjemme der, tænkte han. Der maa være nogen Misforstaaelse, som burde ryddes ud af Verden.

— Mine Børn, sagde han og traadte ind til dem, hvorfor saa megen Skænderi?

— Min Hustru er gal.

— Alle Kvinder er det, min Søn, i mere eller mindre Grad. Du maa ikke forlange, at de skal være fuldkomne. Det tjener ikke til noget at vredes paa dem.

— Min Mand har et Kvindeportræt gemt i min Rosenkrukke, snøftede Lili Tsee.

— Jeg sværger, at jeg bare har min Faders Billede der, sagde Manden.

— Mine Børn, vis mig Billedet, sagde Præsten.

Han tog Spejlet i sin Haand og saa alvorligt paa det. Derpaa bøjede han sig ned til dem og sagde højtideligt:

— Mine Børn, hold op med at skændes og hold Fred i Huset. I tager begge Fejl. Dette er et Billede af en hellig omsorgsfuld Præst. Jeg kan ikke forstaa, at I har kunnet taget Fejl at et saa helligt Ansigt.

Derpaa velsignede han dem og gik bort med Spejlet for at gemme det blandt Kirkens øvrige kostbare Klenodier.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ⁂ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

RAVNEN
KOSTER KUN
12 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

HVAD HJÆRTET ER FULDT AF!

En Præst i Nærheden af København ejer en So, som har den slemme Vane at løbe ind i hans Have, og den foraarsager saa al Tid adskillig Ødelæggelse, hvorfor Præsten satte et Pigtraadshegn for Haven.

Forleden Søndag, da Præsten havde en Del Mennesker til Alters, kom han til at se ud af Kirkevinduet og saa da, at Soen stak sin Tryne paa Piggene i Traadhegnet. Uvilkaarlig udbrød Præsten medens han gav en af Altergæsterne Vinen: »Ah, der fik Du et godt Stik i Trynen!«

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

GENERALAGENTUR: TELEFON [illegible]
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Tlf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

Avertér i „RAVNEN“.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2
TF. 354.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN.

J. C Christensen har aabnet sine Vælgermøder.

Tegning af Hp. Hansen

Gaa væk Skygge — lad Lammet bræge.

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 9 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 28. Februar 1918.

Tegning af Hp. Hansen.

St. Julius og Dragen eller Højre har begyndt Valgkampen.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

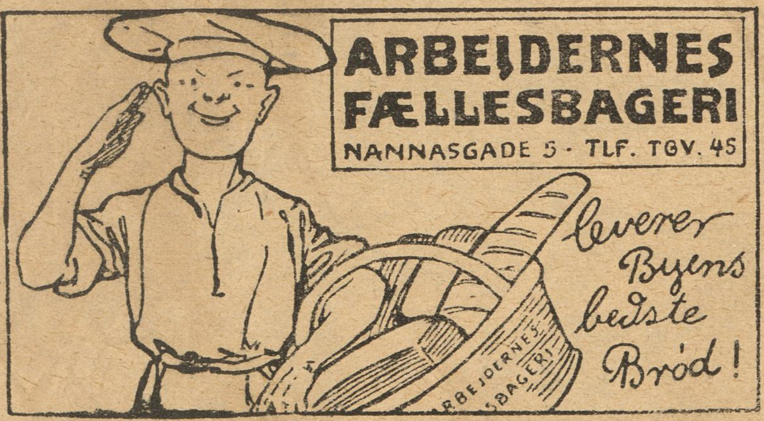

Køb Alfa Margarine

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,60 o Middag à 90 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god [illegible] velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco
Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

HVER SIN PART.

En kendt og dygtig Organist havde med stor Dygtighed skilt sig fra sine Orgelpræludier ved en højtidelig Lejlighed, og da Festligheden i Kirken var forbi, sagde Bælgetræderen til ham:

— Vi gjorde vore Ting godt iaften, ikke sandt?

— Vi? Hvordan mener De? spurgte Organisten i en vred Tone.

— Ja, jeg mener, hvad jeg siger, for De kunne dog ikke have udrettet noget uden mig, svarede Bælgetræderen.

— Pyt, sagde Organisten — og De tillader Dem at sige: Vi?

Næste Søndag samledes Menigheden i Kirken, og Organisten skulde begynde at spille en Salme; men ikke en Lyd kunde han faa ud af Orgelet. Tilsidst gik han hen til Bælgetræderen for at se, hvad der var i Vejen.

— Se, se, sagde Bælgetræderen, der sad behageligt med Armene over Kors — idag gør vi nok ikke vore Ting saa godt, vel?

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Dansk Politi.

.egning af Hp. Hansen.

Spionopdageren ALB. LARSEN.

Ole Jansen.

En Skipper-Vise.

Mel.: Se en Aftenstund i Kæden.

Ole Jansen — Marstal Skipper,
længst sin Skude har lagt op;
han er tres, dog end det gipper
i den gamle Søulks Krop,
men i Marstals Havnekipper
slaar man ikke større Hop
:|: Føj for den — nej min Ven,
du maa andre Steder hen :|:

Da hans Tanker blev rebelske,
tog han her til By'n et Smut,
og han fandt blandt Gadens spræiske
Pi'r en lille Tuttenut
— det var Fa'ns saa hun ku' elske
Skipper Jansen rent kaput:
:|: Dikkedik — lille Strik,
Tju! vi ta'r igen en Vrik! :|:

Ole Jansen havde været
ude før for mangen Tørn,
og han havde »frekventeret«
alle Zoners Pigebørn,
var hun hvid, gul eller tjæret,
skidt, hvem spørger om Kulør'n —
:|: Absolut — ingen Snut,
har han truffet dog som Ruth! :|:

Han i Byens Drikkehaller
fik sig mangen prober »Hat«,
og til alle Buleballer
drog han om med Ruth ved Nat,
gik det højt, med et Par Skaller
han forsvarede sin Skat:
:|: Gør han Blæst — det er bedst,
han faar denne fra Sydvest! :|:

Men en Nat da Ole atter
med sin Ruth langs Stranden gik,
har han — som man hurtig fatter —
taget Fandens fejl Bestik,
for paa een Gang begge dratter
udenbords — knapt raabt han fik:
:|: Saa til Søs — kære Tøs,
hvis vi drukner saa Adjøs! :|:

Og de drukned! — Sligt nok sket er
i saa man en Kæfert før.
Og de fulgtes til Sanct Peder
banked svagt paa Himlens Dør:
— Vi var ikke just Asketer,
men ifald vi spørge tør
:|: pænt og net? — Værs'go sæt
jer — lad se jert Regnebræt. :|:

Og saa hentede han Bogen:
— Hm — ja Ole slipper ind,
skønt han fôr lidt vild i Taagen,
men han var et Mandfolk — Skind.
Men for Ruth er her ej nogen
Plads, hun var en syndig Kvind!
:|: Ja, lad da — Fanden ta'
os, vi ka' ej skilles a'. :|:

Sancte Peder slog i Harme
Porten i og satte Slaa,
mens i Skipper Jansens Arme
stakkels Ruth besvimet laa!
— Om de fandt til Helveds Varme?
Ja, det Svar, som jeg derpaa
:|: kan Dem gi — kære De, —
er kun: Visen er forbi! :|:

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

Tegning af Oluf Nielsen.

— Nu kan Du gratulere mig, jeg er det lykkeligste Menneske paa Jorden!

— Forlovet — Gift — eller skilt?

Godt fordelt.

Dommeren: Er De født i København?

Vidnet: For Størstedelen, Hr. Dommer.

Dommer: Jeg spørger jo, om De er født, forstaar De, i København.

Vidne: Nej, Hr. Dommer, men jeg er i hvert Fald saagodt som indfødt Københavner.

Dommer: Naa, De mener altsaa, at De er kommen hertil som Barn?

Vidne: Nej, jeg kom hertil for syv Aar siden.

Dommer: Saa forstaar jeg ikke, hvorledes De kan paastaa at være indfødt Københavner.

Vidnet: Jo, det passer! Da jeg kom hertil Byen for syv Aar siden fra Fredericia, var jeg tynd og mager og vejede ikke mere end 53 Kilo. Men nu er jeg, som Hr. Dommeren ser, tyk og vel ved Magt og vejer 120 Kilo. De forstaar altsaa, at af mine 120 Kilo tilhører de 53 Fredericia, hvorimod Resten, de 67 Kilo tilhører København, og deraf følger, at jeg for Størstedelen er indfødt Københavner!

Den er kriminel.

Mel.: Sol er oppe

Tynd er Bajren
her i Lejren,
Snapsen sur og Theen slap.
At jeg lever,
skønt Genever-
dunken tom i Tud og Tap!
Spænder ud dit Mavebælte,
Afhold kan ej lave Helte —
den er re'nok kriminel!

Snavset Kæbe,
ingen Sæbe,
Soda knapt til Sodavand.
Whisky »blegner«,
man beregner
kun en »Sjus« pr. Dag til Mand.
Springer op og protesterer,
raaber højt: Vi vil ha' mere —
den er re'nok kriminel!

Hvem kan skaffe
mig lidt Kaffe,
Madam *Brun* er paa Retur!
Uden Bønner
dybt jeg stønner —
stakkels, arme danske Fru'r!
Kaffekanden bliver muggen,
li'saa tom som Fedtekrukken
— den er re'nok kriminel!

Hvem har Skylden
for at Hylden,
Skab og Flaske — alt er tomt?
Hamstreynglen,
ham her, Slynglen,
som paa Flæsket sidder fromt.
Fyldt han har den hele Kælder,
hvor han æder, ryger, bæller
— den er re'nok kriminel!

Sol er oppe,
jeg maa stoppe,
ud at jobbe mig lidt Sprit.
Snart en Sommer
vel der kommer,
hvor man faar Logiet frit.
Hører mig, I arme Kinder,
hvis vi »kriger« næste Vinter —
bli'r den re'nok kriminel!

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

Hun var øjensynlig faldet i Søvn, thi hun sad ganske stille, saalænge Toget rullede langsomt frem. Men da Farten pludselig blev sat op for at indvinde Forsinkelsen, gav det et Ryk i Vognen, og den sovende vaagnede. Hun saa sig omkring med en let Gysen og et Udtryk af ejendommelig, vild Frygt i Øjnene.

— De fryser vist, sagde Graydon. Maa jeg ikke tilbyde Dem mit Rejsetæppe?

Hun afslog det først, men han var stædig, og tilsidst tog hun imod det.

Graydon forsøgte at indlede en Konversation, men med ringe Held. De almindelige Samtaleemner, som han var fortrolig med, interesserede hende ikke. Hun svarede ham høfligt og uden den ringeste Forlegenhed, men det var ogsaa alt. Lidt efter lidt døde Samtalen hen, og Graydon genoptog sin afbrudte Læsning.

Nu og da kiggede han op over Bogen, men hun syntes ikke engang længere at lægge Mærke til hans Nærværelse, skønt hun var vaagen. Han kunde derfor, uden at være altfor nærgaaende, betragte hendes store Øjne med deres mærkelige, drømmende Udtryk, som han aldrig før havde set i en Kvindes Øjne. — Disse Øjne var vidunderlige. Han kunde ikke se, hvad Farve de havde, thi det gule Lampelys i Kupeen kunde ikke yde ham nogen Hjælp i hans Undersøgelse. Forgæves brød han sin Hjerne for at finde en naturlig Anledning til at genoptage Samtalen, men da han havde forkastet hver eneste, begyndte han paa at fordrive Tiden med at opstille forskellige Teorier om Maalet for hendes Rejse. Dette Tog plejede at medføre en hel Del Passagerer, som skulde fortsætte Rejsen fra Southampton med Damper over Atlanterhavet. Kunde hun muligvis være en af disse? Skulde hun rejse til Indien eller Sydafrika? Maaske forlod hun nogen, hun havde meget kær? . . .

Men det var jo slet ikke sikkert, at hun skulde rejse saa langt bort. Der var jo Masser af Mennesker, der tog til selve Southampton. Han overraskede sig selv med at haabe, at hun ikke skulde videre. Og derefter lo han af sin Galskab. Hvad betød hun vel for ham? Men selv om han ræsonnerede, at hun intet betød for ham, syslede hans Tanker dog stadig med hans smukke Rejsefælle, og samtidig kunde han ikke undgaa at konstatere, at han sjældent havde foretaget en Rejse, der havde forekommet ham saa kort.

Pludselig tørrede hun Duggen af Ruden og saa ud i Mørket. Graydon rejste sig og hjalp hende med at skyde Vinduet ned.

— Hvor Natten dog er mørk, sagde han.

— Ja, forfærdelig.

Han kunde ikke undgaa at lægge Mærke til hendes Tonefald. Det var som om hun havde besvaret hans Tanker mere end hans ligegyldige Bemærkning. Dette var alt, der blev sagt. Hun syntes atter at have mistet Interessen for Omverdenen og sad stiv og tavs som en Statue i sit Sofahjørne.

Da de kom til Winchester, blev Toget holdende. Der var øjensynlig sket noget. En Konduktør, som havde kastet et Blik ind gennem Vinduet til en 1. Klasses Kupe, raabte en Kammerat an, men Vindens Tuden og Lokomotivets Hvæsen hindrede Graydon i at høre, hvad der blev sagt.

Snart havde en lille Skare Mennesker samlet sig udenfor Vognen. Døren var aaben. Konduktøren gik ind og de andre strakte Hals, nysgerrige efter at se, hvad der var paa Færde. Lampens Lys faldt over et Ansigt der var blegt og fortrukkent.

— Der er sket noget, sagde Graydon, idet han rejste sig. Jeg vil gaa ud og se hvad det er.

Hun nikkede med en ligegyldig Mine, som syntes at sige, at han kunde gøre som han behagede.

Han gik hen til den Vogn, der var Genstand for saa megen Interesse.

— Det er vist bedst at tage ham med til Southampton, hørte Graydon nogen sige.

— Men de vil saa blot sende ham tilbage igen. Det skete jo ikke i Southampton.

— Hvem ved, hvor det skete?

— Det bliver det Politiets Sag at udfinde. I hvert Tilfælde kan det vel ikke tage mere end fem Minutter at koble denne Vogn fra. . . .

Nu ankom Stationsforstanderen og ved at følge lige efter ham lykkedes det Graydon at albue sig frem og kaste et Blik ind i Kupeen. Det var mere end tilstrækkeligt for ham, og traadte gysende tilbage.

Udstrakt paa Kupegulvet laa en Mand med Dødens askegraa Farve over sit i Forvejen saa hæslige Ansigt.

Imidlertid var en Konduktør løbet fra Vogn til Vogn og havde spurgt:

— Findes her nogen Læge?

Omsider fandt man en saadan, og han ilede straks til Ulykkesstedet. Han bøjede sig nedover den udstrakte Skikkelse og rystede paa Hovedet.

— Intet at gøre sagde han sagte, »Han er død«.

— Hvad er det? spurgte en i Mængden. Er det Selvmord?

— Selvmord! svarede en Jærnbanemand. Langtfra. Det er Mord!

II.

DET MYSTISKE FOTOGRAFI

Ved disse uhyggelige Ord gik der ligesom en Bevægelse igennem Mængden. Hidtil havde ingen sagt noget om Mord, — og nu var pludselig dette den eneste Forklaring. Og ikke blot et almindeligt Mord, men oven i Købet Rovmord: Ur, Urkæde, Portemonnaie, Tegnebog, alt var borte. Lommerne var vendt.

Og Morderen?

Intet Svar kunde gives paa dette vigtige Spørgsmaal. Saasnart Stationsforstanderen havde erfaret det skete, havde han givet Ordre til at aflaase alle Udgange. Telegrammer udsendtes til de nærmeste Stationer om, at Toget var forsinket og Aarsagen dertil, og derpaa begyndte man straks at søge efter Morderen.

Hvis man blot havde kunnet afgøre, hvor Forbrydelsen var bleven begaaet, var man straks kommet Gaadens Løs-

ning lidt nærmere. Men dette var ingenlunde let at konstatere. Baade i Basingstoke og Micheldever havde Konduktøren troet, at Kupeen var tom. Det var først, da Toget var kommet til Winchester, at han havde aabnet Døren. Den myrdede havde øjensynlig ligget paa Gulvet hele Tiden, og det syntes at ligge nær, at Forbrydelsen var udført, før Toget var naaet til Basingstoke.

Vognen bestod af tre Kupeer. Den midterste var den, i hvilken Dramaet var blevet udspillet. Den næste, som nu var tom, var den, i hvilken Manden med Rejsehuen havde lagt sig til at sove, og i den sidste Kupé sad et Par ældre Damer.

At den ene Kupé stod tom, var mærkeligt, thi Konduktøren kunde ikke erindre, at han havde set nogen stige ud. Hvor var Manden med Rejsehuen og Ulsteren blevet af?

Graydon havde under alt dette glemt sin Rejsefælle. Da han atter kom til at tænke paa hende, besluttede han, at han ikke vilde sige, at der var bleven begaaet et Mord. Det var altfor uhyggeligt.

Da han kom tilbage, fandt han hende staaende i Døren med et ængsteligt Udtryk i Ansigtet.

— Hvad er det? spurgte hun.

Nu saa han for første Gang den unge Dames Øjne. Han gik tavs hen til sin Plads, fuldstændig forhekset af deres sælsomme Skønhed.

— Hvorfor svarer De ikke? udbrød hun pludselig.

— Jeg beder om Undskyldning, men .... men jeg ved det knapt. Det er vistnok en ældre Herre, der er blevet syg ....

— En ældre Herre, gentog hun, men før han kunde svare, var den Konduktur, som havde skaffet hende Plads i Waterloo, traadt ind med en Lygte i Haanden.

— Var den gamle Heree, De skiltes fra ved Waterloostationen en god Ven af Dem? spurgte han.

— En Ven? svarede hun tøvende, nej .... aa, jo forresten. Det han jo nok kaldes.

— Der er sket noget meget sørgeligt, og jeg frygter for, at jeg bliver nødt til at bede Dem om at identificere ham. Han har ingen Papirer, der kan give os Vejledning. Jeg er ked af at maatte besvære Dem med noget saa trist Frøken, men det maa ske ....

— Identificere ham, udbrød hun forfærdet. Jeg forstaar ikke, forsaavidt .... forsaavidt De da ikke mener, at han er bleven ramt af et Hjerteslag.

Konduktøren hostede. Han vilde ikke gerne frem med Sandheden. Hun vendte sig om mod Graydon og med en ejendommelig Heftighed i Tonefaldet sagde hun:

— De sagde, at han var blevet syg .... Men er De da begge døvstumme. Hvorfor kan De da ikke sige, hvad der er sket, ellers vil jeg selv gaa hen og se efter? Og det bliver jeg vel forresten nødt til, sluttede hun med sagte Stemme.

— Nej, nej, udbrød Graydon, idet han tog hendes Arm. Gaa ikke. Jeg vil fortælle Dem alt. Den stakkels Herre er død.

— Død!

Hun næsten hviskede dette Ord frem, idet hun stirrede frem for sig, som om hun ikke havde kunnet fatte dets fulde Mening.

— De var i Selskab med Herren ved Waterloostationen, indskød Konduktøren nu med Værdighed. De gik først ind i samme Kupé som han, men bad mig derefter om at skaffe Dem en anden. Vil De være saa elskværdig at sige mig, hvad han hed.

— Det maa være en Fejltagelse, svarede den unge Pige. Jeg vil først se, om den Person, De omtaler, er død, om han virkelig ....

Hun tav, rejste sig op og skulde lige til at stige ned paa Perronen, da Graydon sagte lagde sin Haand paa hendes Arm.

— Tilgiv, sagde han, De véd ikke alt .... vent!

— Véd jeg ikke alt. Hvad mere er der da?

Nuvel, Frøken, sagde Konduktøren, det ser ud, som om der er en Forbrydelse med i Spillet. At han er bleven bestjaalet er sikkert, og han er maaske ogsaa bleven myrdet.

Graydon, som frygtede for, at hun skulde besvime, greb fat i hendes Arm. Men hun blev næsten straks Herre over sin Sindsbevægelse.

— De behøver ikke at være bange, sagde hun med fast Stemme, jeg har ikke saa let ved at besvime. Er .... er det meget uhyggeligt at se paa?

— Ja, det er ikke morsomt, sagde Graydon med en Skuldertrækning. Men Konduktøren har Ret, naar han beder Dem om at identificere ham. De maa hjælpe til at faa fat i Misdæderen.

— Ja, ja, jeg skal gaa.

Hendes første Svaghed var nu fuldstændig overvundet, og hun gik roligt mellem Graydon og Konduktøren hen til Skuepladsen for Dramaet. Men da de var naaet hen til Kupeen, bad hun Graydon give hende Armen, og han mærkede, hvordan hendes Haand skælvede let, da hun lod sine Øjne hvile paa den gamle Mands Ansigt, uhyggeligt at skue, medens han levede, men dobbelt uhyggeligt i Døden.

— Ja, mumlede hun gysende, det er ham.

Derpaa hørte Graydon hende hviske:

— Før mig herfra.

Graydon vendte sig mod Stationsforstanderen.

— Den unge Dame maa vel nok gaa nu? sagde han.

Et Øjeblik! Ingen Fejltagelse er vel mulig? De er sikker paa, at De genkender den stakkels gamle Herre?

— Ja, fuldstændig sikker. Hans Navn er Hagger — David Hagger.

Graydon saa, hvor hun led, og følte dyb Medlidenhed med hende. Regnen strømmede ned. Han tog derfor den unge Pige under Armen og førte hende hen til et Sted, hvor der var Ly. Stationsforstanderen vilde forhindre ham deri, men i samme Øjeblik ankom Politiinspektøren med en Betjent, og de blev derfor indtil videre overladt til sig selv. Øvrighedspersonerne gik ind i Vognen, og den unge Pige iagttog dem i spændt Forventning, med dødblegt Ansigt og Hænderne krampagtigt sammenpressede. Den unge Mand kunde intet sige. Pludselig traadte Inspektøren ud af Vognen og nærmede sig Alicia med en Notitsbog i Haanden.

— Jeg hører, at De har identificeret den myrdede som Mr. David Hagger?

— Ja.

— Og hans Adresse .... hvor bor han.

Den unge Pige tænkte sig lidt om.

— Man kan næppe sige, at han havde noget bestemt Sted, svarede hun. Han boede paa Empress Hotel i London og var paa Vej til Southampton. Han skulde til Kingston, Jamaica, men jeg véd ikke, om han havde indskrevet sig som Rejsende.

— Hvad hedder De selv, fortsatte han.

— Alicia Montrose.

— Er De i Familie med den myrdede.

— Nej.

— Konduktøren siger, at De var i Selskab med ham ved Waterloostationen. Hvorfor fortsatte De da ikke Rejsen sammen med ham? Men det er bedst, at De gaar ind i Ventesalen. Og De ogsaa fortsatte han med et Blik paa Graydon.

— For mig gerne, svarede denne.

Han havde slet intet imod at følge den unge Pige, som havde saa mange Hemmeligheder. Det var første Gang, han havde mødt Alvoren i Livet, og hvor uhyggeligt Dramaet end var, var den romantiske Følelse af at opleve et Eventyr, ham ikke ubehagelig. Den lille Skare nysgerrige vilde ogsaa følge med Inspektøren, men Jernbanemændene hindrede dem deri.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Clemenceau: Ja, *disse* Herrer vil altsaa ikke mere tale om Fred! (»Simplicissimus«)

Hvorledes Slagtermester Møller skaffer sig Plads paa Sporvognen. (»Illustrirte Zeitung«).

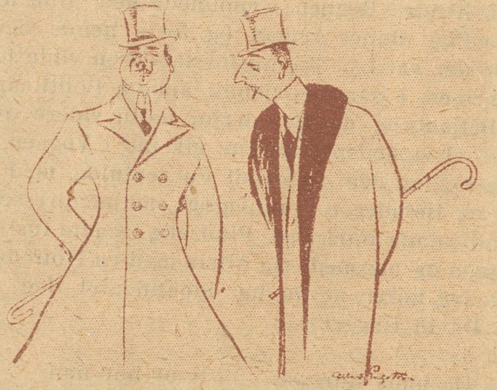

— Ja, sysselsätning ä nog bra, bare den inte udartar till arbete! (»Strix«).

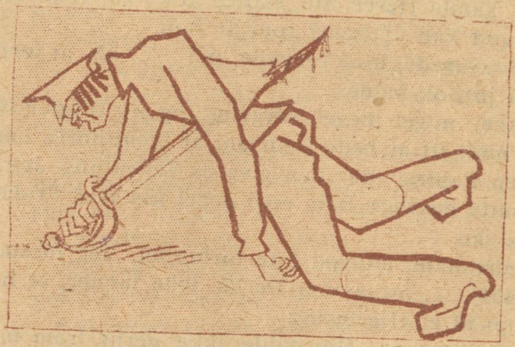

Rusland: Krigstilstanden er endt. (»Lørdagsavisen«, Norge)

— Hvad er der i Vejen?
— Aa, det er en Dreng, der lejer sin Cigar ud for 5 Pfennig pr. Drag! (»Fliegende Blätter«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Der spejdes med Blikke lig en Hyænes, Penge skal tjenes.
Verdenspatienten lider og spørger med ængstelig Venten:
Hvornaar kommer Freden? Og Svaret lyder: Spørg *Konkurrenten!*

Nu Foraars-Hanen gol,
den første Stribe Sol
sig over Jorden gød
og gik med gylden Glans
tilbunds i Søens Skød.

Den Solguds Straalekraft
snart vækker Jordens Saft
og hjælper Sæd paa Gled.
Du Sol, slaa Krigen ned
og skaf en Verden Fred!

Naar han er beruset

siger man om en
Sømand at han er i Brandstorm,
en Tandlæge at han er bedøvet,
en Blikkenslager at han har en Blyhat paa,
en Hestehandler at han er blæset,
en Dyrepasser at han kvæler Abekatten,
og en Sølvsmed — at han er anløben.

En Irlænder.

En Irlænder kom ud paa Natten hjem med et blaat Øje, knust Næse og kløvet Læbe.

— Det er Tim Sullivan, der har gjort det sagde han til sin Kone, medens han vaskede Blodet af.

— Du skulde skamme dig, raabte Konen, en stor, stærk Mand som du tager mod Klø af saadan en lille Spirrevip og elendig Fyldesnude som Tim Sullivan. Han . . .

— Tysh, lød Mandens Stemme henne fra Vandfadet, tal ikke ondt om de døde

Dags Dato.

En Flyver var forleden i Vordingborg, men paa Grund af flere Uheld slap Flyveren først hjem, da det blev mørkt.

Sammesteds ankom »den flyvende Kommission«, og da den vendte hjem, havde den gjort *lyst*.

•

Paa et herværende Hotel har de en Kok, der er saa dygtig, at Fisken kaster beundrende Blikke paa ham fra Stegepanden.

•

En bekendt Klausulæder var forleden i det kgl. Teater til »Indenfor Murene«.

— Tja, man maa jo benytte Lejligheden, saalænge man er *udenfor*.

•

Paa en herværende Barbersalon var en Kunde N. N. bleven forfærdeligt maltrakteret af Barberen.

Da Operationen var forbi, blev Barberen engageret til at barbere N. N.s Lig, naar han engang døde. Han mente saa at være sikker paa ikke at blive levende begravet.

•

Jeg gik i sin Tid i det kgl. Teater og saa »Brand«, fordi jeg interesserer mig for Ildebrande. Men det blev altsaa Løgn.

I Gaar saa jeg »Løgneren« og denne Gang var der Brand i den!

•

Jeg kan ikke forstaa, at Folk kan faa Eksem af at gaa med Tændstikker. Jeg har da længe *kløet* efter at faa fat i et Par Æsker.

•

I Gaar saa jeg *Stribolt* skride ned ad Trappen som Frederik d. 7de i »Scala«. Mærkelig nok holdt Trappen — for vel stiftede Frederik d. 7de Grundloven, men *ikke* Tyngdeloven.

•

„En Svensker."

Ola Månsson: — Då va en fin hatt du har, Per!

Per Andersson: — Ja, å då inte! Å ändå har ja begravt både min far, min farfar å min farmor i den hatten!

„En Dansker".

Professoren (vredt til sin Kone): I Nat talte du igen Fransk i Søvne, Caroline, men Du udtrykker Dig stadig forkert — jeg maatte rette Dig fire Gange!

„En Nordmand"

Akrobatpapa til sin hr. søn, i dypt bebreidende tone:

»Og slikt kalder du en saltomortale? Sandelig, om din salig bedstefar kunde set dig i sin grav, han vilde kommet til at slaa sin egen berømte tredobbelte dernede av lutter skamfølelse.«

Fra Sikringsstyrken.

Obersten takkede forleden Regimentet efter en Manøvre:

— Officererne har klaret sig udmærket — Tak, mine Herrer! Underofficererne var fortræffelige — Tak, mine Herrer! Mandskabet over Forventning godt — Tak, mine Kammerater! Samtidig har jeg den glædelige Meddelelse at fremkomme, at min Hustru i Dag er nedkommen med en dobbelt Forøgelse af Danmarks Forsvar — — Tak, mine Herrer!

Danselærer Rasmussen.

Danselærer Rasmussen hænger morderlig i og svinger sine Høns med Kraft og Energi!

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Tømmerby, 18. Januar.
Hermed en Annonce fundet i »Fjerritslevs Avis«. Kan »Ravnen« tyde den?
Med Højagtelse
M. B.

PAS PAA!
I egen Interesse
bør enhver, som ikke vil sælge sin Ejendom, ikke give den i Kommission til Joseph Poulsen, Glæde pr. Frøstrup St., da kontante Liebhavere altid haves, og hurtig Handel fremmes.

— Nej, vi har opgivet det, men et Eksemplar er sendt Professoren paa 6te Afd. til Erklæring.

R. C. Jørgensen. Tak, men de er ikke særlig morsomme!

Gustav Hassing, Horsens. Tegninger udført med Blyant kan *ikke* bruges!

Alfred Jensen, Nørresundby. Se ovenfor!

E. Frederiksen. Nej, de er for kendte.

Fyrbøder W. Chr. De er for kendte og ikke helt appetitlige.

»Den krøllede Bager«. Vi skal tænke over det.

Hans Svendsen, Faaborg. Tegningen skal nok komme frem.

Kjellander. De skal ved Lejlighed faa deres Ønske opfyldt.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

SOLNEDGANG I TYSKLAND

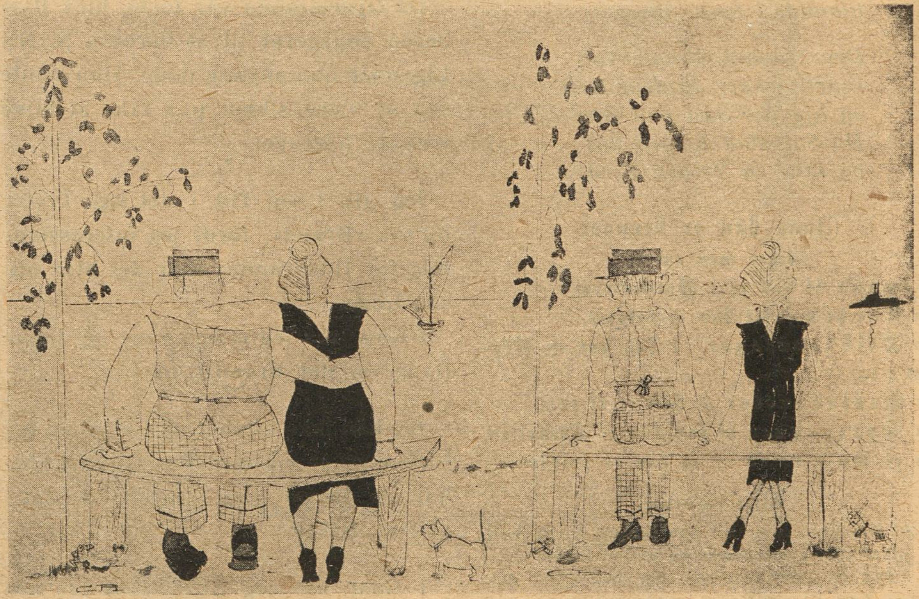

1914 1917
Tegning af Chr. Rich.

A. D. J. Lidt for kendte!

»Chr. Fuelspeed«. Lad gaa!

E. H. Tak for det morsomme Kort, men vi tror oprigtig talt ikke, at det vil blive forstaaet.

Tegning af Storm-Nielsen

— Hvad er der i Vejen med Hunden?
— Den har traadt i nogle Glasskaar, og nu faar den Lov at hvile Poterne lidt.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 7 var:

Døve.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Holger Jeppesen, Skovgaardsgade 28. ›Køje Nr. 16,‹ Sanatoriet, Silkeborg. Tøffelmager Nielsen, Tyrolsgade 9.

Opgaven i Nr. 6 (Bogstavet H) blev rigtig løst af: Agnes Hansen, Estrupsgade 19, Silkeborg. L. Lassen, Esromgade 28. Løvendahl, Holger Danskes vej 31. Rudolf Jensen, Esbjerg Kiosk, Esbjerg. Felix Seybicke, Ryesgade 85. Niels Rasmussen, Viby St., Jylland. Børge Riel, Mikkel Skovs Alle 3. Svend Hansen, Dronningensgade 87, Odense. O. Neubert, Silkeborg Plads 83. Erik Birch, Svanegade 18. Georg Nielsen, Istedgade 91. Anna Hansen, Sct. Annagade 26, Helsingør. Olaf Sørensen, Hundested. Edlich Jensen, Vedbækgade 2. Helge Nielsen, Sct. Paulsgade 19, Aarhus. Karen Nielsen, Præstøgade 13. E. Heinze, Studiestræde 32. A. Adeltoft, Lundegade 9, Helsingør. Fru Anna Dagmar Jensen, Fr. d. 7. Gade 15.

Ugens Præmieopgave:

Denne Gang spænder vi Buen et Par Grader op og giver vore Læsere en Regneopgave, som kræver en Del Hovedbrud:

Hvem kan skrive 1917 saaledes, at alle Tal fra 0—9 benyttes?

Besvarelserne sendes til ›Ravnen‹s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

„Krims-Krams".

MYSTIK.

Hans Jensen og Niels Hansen var begge to fødte den 1ste Januar 1830, og de døde begge to 1ste Januar 1885, og dog havde Hans Jensen levet 10 Dage længere end Niels Hansen.

Hvordan kan det være gaaet til?

Den ene rejste 10 Gange Jorden rundt — den anden blev hjemme!

Nils Novgerods Natbog.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

20. April 1914.

(Brev til min Søster Dora)

Kære Søster Dora!

Je vil bare meddele dig *a je er bleen forlovet.* Nu ska je fortælle dig hvordan a det gik til. Det gik til saadan, at Du kender vist ikke Jakobbine Slommer. Hun er ikke mere en som 29 et halt Aar aa er lit højere end mig. Hun bor skraa overfor mig paa Kvisten hos sin Far, og hun tjæner Penge ve a gaa ud og pusse Dørplader for Folk. Dem der sitter løse tar hun mæ sig. De kan hun got leve a.

Vi traf hinandre første Gang paa en Maarenbeværtning hvor hun sto og stak friske Bittere an, aa da je nok ku li at tale lit mæ hinner i enrum saa ryddede je Salonen for tre Bellarspillere to Gommidrenge og en Aviskone. De blev allesammen sat udenfor Numer altsaa 23, som Beværtningen var i, og Jakobbine satte begge sine Flæskehanke i Siden aa sa at je var den mest uvardige Dreng hun noensinne hade set samt a je Faen abonnere hender ikke sku komme her aa øeligge Botikken. Je satte hinner imilertid straks i ligevækt ve et Par flade a nyeste Tilværkning aa telbød a lave henner til et Hulepinsvin mere end hva hun var i Forvejen paa et Par Menutter, og saa ble hun from aa sa a je nok maatte tale til henner.

Saadan lærde je altsaa Jakobbine a kenne, aa je søns a hun er en regtig flink sød og omgænglig Pige som je kunde knøtte nærmere te mig. Vi var et Par Gange te Bal og vrikke ka hun som en sulten And aa hun ka ta en Gibernaker uden a nyse.

Hun var kommen til at tjæne hos en Bovbinner og naar vi saa sku ud om Afteningen aa se rødt saa kunde hun lave sig saa syg at Bovbinnermadamen sa a hun strax skulle lægge sig i hinners Seng aa blive rask. Og saa gik Jakobbine ud i Pigeværelset aa stoppede en Dukke ud a et Kosteskaft men nogle Puder og Tørklæder og en gammel Fastelavnsmaske der saa syg ud. Og den lagde hun saa i Sengen og var der jo strax paa Køkkentrappen naar at je fløjtede. Naar hun saa kom tilbaves om Morgenen *var hun virkelig daarlig* aa fik Lov at ligge hele Daen, men saa en Aften opdagede Bovbinneren altsaa Dokken og saa var det jo herut a Rullerøret mæ Jakobbine.

Saa forleden Aften de var i Forgaars ble je bet op til hinners Far paa Kvisten.

De var brand brodere mig den sjoveste gamleste Sven je noensinde har ramt paa.

Han har lært at sætte Knabber paa Flagstænger men har været alt muli osse Sømand, og der faldt han engang ner fra Ræerne og støtte Siden aa Knæerne, siden har han været Indevalid og lagt paa Hospitalet og blev skaaret i Halsen for Byller saa han ikke ka bruge sit Spiserør. Han hade et lille Komfur hvor han stod og beksede Mad og Drikkelse te os men. Jakobbine sad paa Skøet a maj. Han kan ikke tale men griner bare hele Tiden til mej og gør underlige Fagter til Tøsen. Saa lavede han none Tottyer der var saa næsvise at de kunde gøre en Dyrtæmmer kalleknæet og dem slobrede vi altsaa i os alle tre, de vil sige det var en majet mærkelig Maade at *han* gjorde det paa.

Min tilkomne Svigerfader

Han kan nemlig ikke faa noget ner gennem Halsen som vi andre Mensker og saa har en Læge ovre i Afstralien hvor han laa syg, boret Hol i Siden paa han og givet ham en Trakt som han altsaa stikker ind i Siden gennem et Hol i Vesten, og saa siger han Skaal med Glasset aa hælder Toddyen ner i Tragten og videre in til de rette Regioner.

Han blir altid fuld majet senere end andre Mennesker fordi han ikke straks faar det in i Hodet, aa for at hjælpe lit paa han, to je Flasken og hældte det altsammen ner i Tragten aa saa ble han jo hurtig grøn i Ansigtet og laa som en Svælle mit paa Gullet og truttede i Tragten. Saa den sad vi og hadde et vældig Grin til langt hen paa Morningen men da var gamle Slommer forlængst rejst til de varme Lande og snorkede som en Giraf. Det er det eneste han kan sige.

Saa var vi altsaa forlovede Jakobbine Slommer og Nils Novgerod, og da je gik, ga je hinner en Ring, som hade siddet i Næsen paa en Tyr, for at hun kunde forstaa a det var alvorlig ment.

Saa en Helsen fra din Broder.

Nils.

(Fortsættes.)

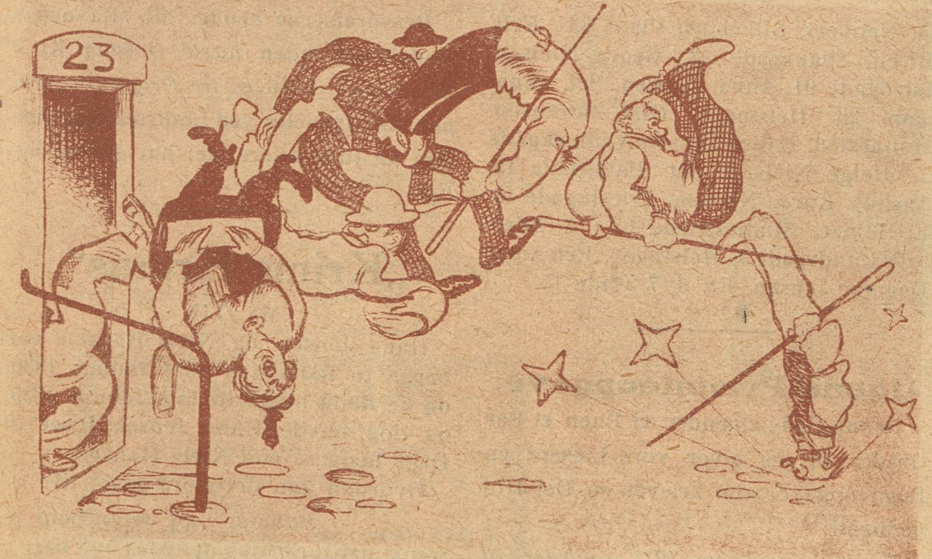

Jeg ryddede Salonen for 3 Bellarspillere, 2 Gommidrenge og en Aviskone

I Livsfare.

I 1913 sejlede et stort tysk Krigsskib ud fra Kiel. I nogen Afstand saas en kutter, som pludselig hejste Nødflag. Krigsskibet ændrede Kurs og samtlige Officerer kom paa Broen mens Mandskabet stod opstillet paa Dækket. — Er i læk, skreg Admiralen fra Breon.

— Nej, blev der svaret fra Kutteren, men er der ikke en af d'Hrr., som har en *Proptrækker?*

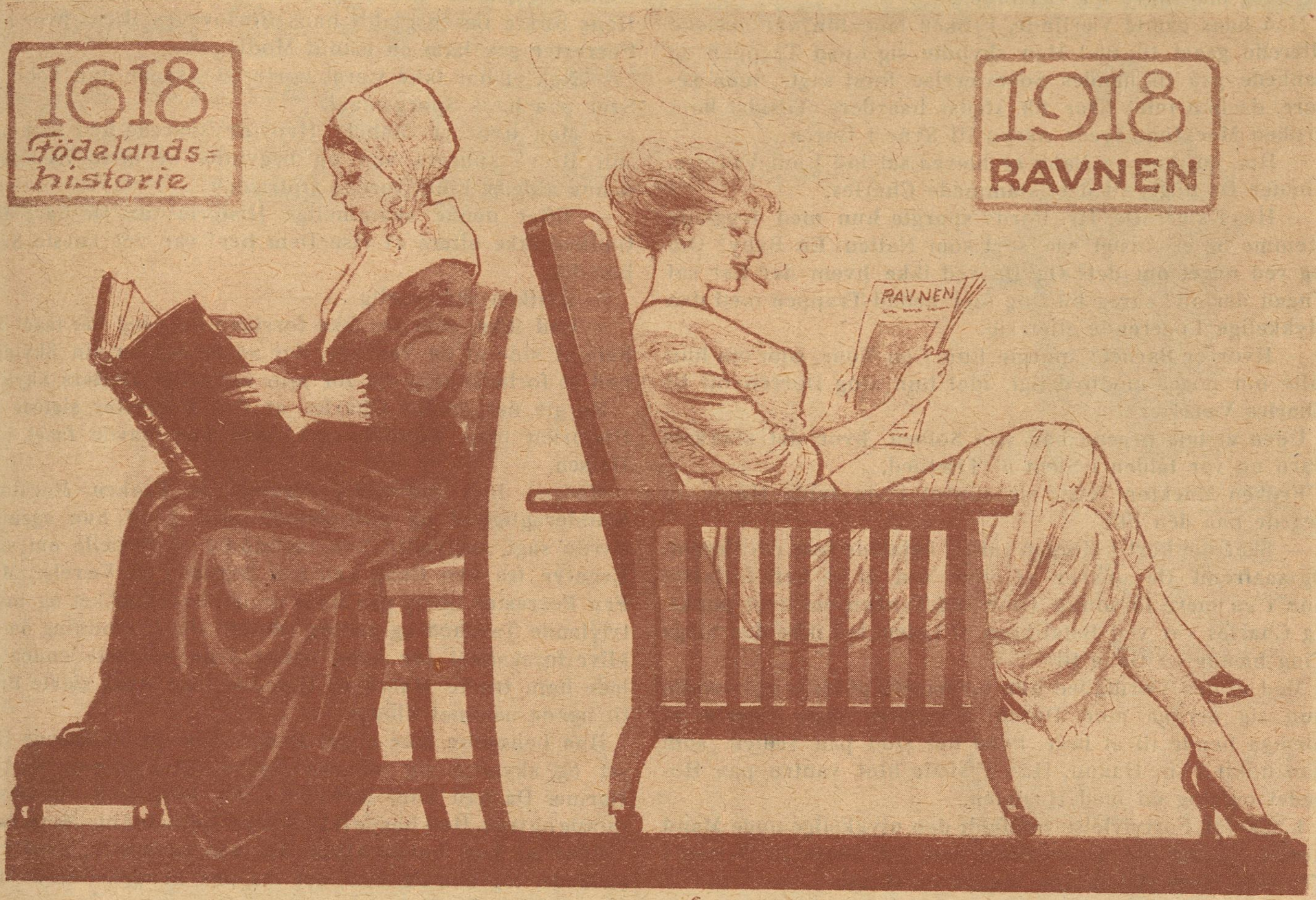

Tegning af Osvald Jensen.

Ja — saadan er Forholdet!

Et Barn til 25,000 Kroner.

Et Øjeblik, inden Du gaar, Charles. Min Mand vilde gerne tale et Par Ord med dig, sagde Fru Forrester, da den unge Mand var ved at gaa og havde sagt Godnat til sin Forlovede. Han skulde næste Dag rejse ud i et Forretningsanliggende.

Han fulgte lydigt sin vordende Svigermoder ind i Spisestuen, hvor hendes Mand sad og røg ved sin Avis.

— Her Julius, sagde den værdige Dame, idet hun slog ud med Haanden, et Tegn, der indeholdt Befaling til hendes Mand om at skride til Handling.

— Ja min Dreng, begyndte Hr. Forrester og hostede undskyldende, idet han nervøst bankede Piben ud, vi synes begge, det vil sige. hm, min Hustru og jeg, vi synes, det var heldigst saafremt du ikke har nogen Udsigt til i Løbet af kort Tid at skaffe Dig en bedre og mere sikker Plads. at Forlovelsen mellem Dig og Mabel blev hævet.

Fru Forrester nikkede bifaldende til Charles og ventede, at han skulde sige noget. Han var rødmet ved Hr. Forresters Ord.

— Jeg søger selvfølgeligt at gøre alt for at forbedre min Stilling, svarede han efter en kort Pavse, og meget kommer an paa Resultatet af den Rejse nordpaa, jeg tiltræder i Morgen.

Naa ja, saa kan vi tales ved igen, naar Du om en fjorten Dages Tid kommer tilbage, sagde Hr. Forrester og synes lettet ved Tanken om en Udsættelse.

Efter en kort og temmelig anstrengt Samtale om dit og dat med Herskabet Forrester sagde Charles Godnat og begav sig hjem.

Hans Tanker paa Vejen hjem var just ikke de behageligste. Han harmedes over at blive behandlet paa den Maade af Mabels Forældre. Skønt hans Forlovede var ham meget hengiven, var hun som Voks i deres Hænder og han frygtede for Muligheden af at miste hende. Han var fuldstændig ene i Verden. Ved Krigens Begyndelse havde han meldt sig som Frivillig, men var bleven afvist paa Grund af Nærsynethed.

— Der er ingen der bryder sig om mig uden Mabel! mumlede han da han lukkede Døren til Lejligheden op. Men som Protest mod dette blev han hilst af et langt, klagende Raab, der tiltog i Styrke, inden han var naaet hen til Sofaen, hvorfra Lyden kom.

Nogen vilde virkelig have ham i dette Øjeblik, for der laa et lille hjælpeløst Spædebarn og fægtede vildt med Armene, idet det græd ynkeligt.

Stum af Forbavselse stirrede Charles paa den lille Fredsforstyrrer. Da han bøjede sig ned for nærmere at undersøge den uvelkomne Gæst, fik han Øje paa en Adresselap. der hang ved Frynserne paa det Sjal, hvori Barnet var svøbt. Der stod:

— Vær venlig ha Medlidenhed me en stakkels lille bellgisk Flyktning.

— En kunstig Stavemaade, udbrød han og kastede sig ned paa en Stol for at tænke.

— Hvad i Alverden skal jeg gøre med Ungen? udbrød han og jog Fingrene gennem Haaret.

Pludselig fik han en Ide.

— Jeg maa have fat Værtinden.

Men hans gamle Værtinde, Frøken Mockton, var maaske allerede gaaet til Ro? Han skyndte sig opad Trappen og bankede paa til hendes Soveværelse, først sagte, men senere, da han intet Svar fik, stedse haardere. Tilsidst kom Frøken Mocktons vrede Aasyn til Syne i Døren.

— Hm, en, hm, en Baby er bleven sat ind i mit Værelse. Kender De noget til det? stammede Charles,

— Hvad siger De, Hr. Ford? spurgte hun med frygtelig Stemme og et Ansigt saa sort som Natten. En Baby? Om jeg ved noget om det? Og De ved ikke hvem der har sat Ungen derind? skreg hun og foer nedad Trappen med den ulykkelige Logerende efter sig.

— Hvor er Barnet? spurgte hun i en Tone, som om hun talte om noget modbydeligt, idet hun slog Dørren op til Charles Værelse,

Uden at tale pegede han paa Sofaen, hvor det stakkels Barn nu var falden i Søvn af Træthed,

Frøken Mackton rejste sig stramt i sin fulde Højde og pegede paa den lille:

— Skaf det bort i Morgen tidlig! befalede hun overlegent. Og saafremt De ønsker at blive ved at bo her, fortsatte hun i en mere forsonlig Tone ved Tanken om hvor punktlig Charles var ved Betalingen af Lejen, lad ikke den Slags Ting hænde en Gang til.

Med al den Værdighed hun formaaede at stille op, vendte hun sig derpaa mod Døren. Forgæves søgte Charles at formaa hende til at læse, hvad der stod paa Sedlen, som han holdt i sin Haand. Hun rystede blot vantro paa Hovedet og slog ud med Haanden.

I absolut Fortvivlelse bønfaldt den ulykkelige unge Mand hende tilsidst om at overlade ham lidt Mælk til Barnet i Tilfælde af, at det skulde vaagne og skrige.

— I Spisekamret, var det eneste Svar, hun gav. Han var lige ved at gaa til den nærmeste Politistation med Barnet, men han var bange for, at de uendelige Spørgsmaal og Undersøgelser skulde forsinke hans Rejse.

Medens Charles var ved at made den lille — der snart vaagnede igen — med Mælk og Skorper, saa godt han kunde, fik han en anden Ide. Han vilde tage Barnet med sig til hans egen gamle Barnepige, der boede lige uden for Birmingham, i hvilken By han skulde være den næste Dag Kl. 12 i yderste vigtige Forretninger. Hun vilde sikkert tro ham paa hans Ord og hjælpe ham i hans Klemme. Han havde virkelig ikke Tid til at besøge nogen belgisk Flygtningsbureau. Desuden var han aldeles ikke overbevist om, at Barnet var belgisk.

— — — —

Fru Jerves tog imod ham med aabne Arme og var meget rørt over hele Historien med Barnet som hun straks trykkede til sit moderlige Bryst. Charles aftalte, at hun skulde beholde Barnet i de fjorten Dage han var paa Rejse, og derpaa skulde han komme tilbage for at træffe nærmere Bestemmelse.

Men det var ikke forbi med hans Uheld endnu. Inden han havde fuldført sit vigtige Forretningsanliggende havde han det Uheld at blive overkørt af en Bil, hvorved han paadrog sig en Hjærnerystelse og blev ført til nærmeste Sygehus. Forøvrigt slap han med nogle Skrammer.

Saasnart Lægen tillod ham at føre en Pen, skrev han og forklarede Sagen for sit Firma og for Mabel. Fra den sidste fik han til sin Forbavselse og Skuffelse ikke noget Svar, hvorfor han antog, at hun var bortrejst i nogle Dage.

Da han blev saa rask at han kunde forlade Sygehuset, opsøgte han den gamle Barnepige, der nu bad ham om Lov til at holde det kære lille Kræ. Et lille ugentlig Beløb blev aftalt til Barnets Underhold, inden den ulykkelige Mand vendte tilbage til London.

Uden at have udrettet sit Ærinde og med mere tvivlsomme Udsigter end nogen Sinde, vendte han tilbage. Hans første Besøg gjaldt hans Forlovedes Hjem, hvor Fru Forrester gav ham en iskold Modtagelse.

— Nej, vi har ikke været bortrejste, sagde hun koldt til Svar paa hans Spørgsmaal.

— Men hvor er Mabel? Hvorfor svarede hun ikke paa mit Brev? spurgte han og begyndte at blive vred over denne aldeles umotiverede Optræden.

— Efter denne skammelige Historie tør De have den Godhed ikke oftere at vise Dem her! var det eneste Svar han fik.

— Hvilken skammelig — —

— Lad ikke, som De ikke forstaar det! Jeg har faaet det hele at vide af en Veninde, der ansaa det for sin Skyldighed at fortælle mig det for min uskyldige Datters Skyld.

Nu gik det op for Charles at Fru Forrester sigtede til Historien med Spædebarnet, som han havde faaet paa Halsen.

Medens han indvendig forbandede Frøken Mocktons Sladderagtighed og spekulerede paa, hvad hun egentlig havde sagt, begyndte han taalmodig at fortælle om sine Eventyr fra den Gang han traf Barnet i sit Værelse. Men Fru Forrester hørte paa ham under haardnakket og højst tvivlende Tavshed og gentog iskoldt sin Anmodning om at blive forskaanet for hans Besøg. Hun nægtede endog at lade ham træffe Mabel og leverede ham hans sidste Brev til hende uaabnet tilbage.

Han behøvede ikke noget tredje Vink om at forlade Huset og skyndte sig ud paa Gaden, ulykkelig og vred af Harme. Da han kom forbi en Cafe, følte han sig baade tørstig og træt. Han havde ikke faaet noget siden om Morgenen.

Efter at han havde slaaet sig ned og bestilt, hvad han ønskede, tog han en Avis, der laa paa Bordet. Ganske mekanisk læste han:

Femogtyve Tusind Kroner udloves i Belønning til den, der tilbagelevere Alfred Lincoln Bathover, 15 Maaneder gammel, der sansynligvis bortrøvedes fra sit Hjem, 129 Postarligton Place, om Aftenen d. 1 September. Alle Meddelelser sendes til Hr. Eyrus Bathover, nævnte Adresse.

Da Charles havde fattet Indholdet af denne Annonce, stirrede han forbavset hen for sig. Den 1. September! Han var rejst til Birmingham den 2. September.

Han foer ud af Cafeen med en Hurtighed der i høj Grad forbavsede den Opvarter, der lige skulde til at servere ham Theen, og raabte en Bil an, som snart førte ham til 129, Postarlington Place.

Han fortalte uden at trække Vejret, hvad der var hændt paa hans Bopæl om Aftenen den 1. September. Hr. og Fru Eyrus Bathover, som var rige Amerikanere, der den 31. August var ankommen fra De forenede Stater, var næsten alt for oprørte til at kunne sige et Ord til Svar. De viste ham følgende Brev, som de lige havde faaet af en Tjenestepige, der var bleven afskediget den 1. September.

— Hr. og Fru Bathover, je rejser nu til Astralien og skriver for at sige, at Barnet er i god Forvaring i et Hus nær ved jer, men je glemte, vor de va, for je var saa oprørt, saa je viste de ikke hun Barnepigen var ikke inde, hun havde været saa uartig mod mej, men je skrev paa en Lap at det var en belgisk Flyktning aa la ham ind i første Værelse je teaf paa vor Døren var aabben.

Jenny Harder.

Inden Charles var rigtig kommen til sig selv, var han paa Vej med Herskabet Bathovers til Birmingham, hvor deres lille Søn tilbageleveredes de overvældende glade Forældre. Deres Taknemlighed var saa stor, at Charles ikke blot fik de 25,000 Kroner, men ogsaa en fin Plads hos Firmaet.

Nu var det *ham* der med Glans tilbageerobrede sin Mabel og behandlede sin Svigermoder efter Fortjeneste, d. v. s. høfligt, men bestemt.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ❊ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Avertér i „RAVNEN".

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Hvorfor var Grosserersocietetet saa opbragt forleden?

Tegning af P. V. Hansen

Fordi det ikke kunde faa Lov at »handle« saaledes!

16 Sider

12 Øre

RAVNEN

Nr. 10 Redigeret af AXEL WESSEL. ❊ Torsdag den 7. Marts 1918.

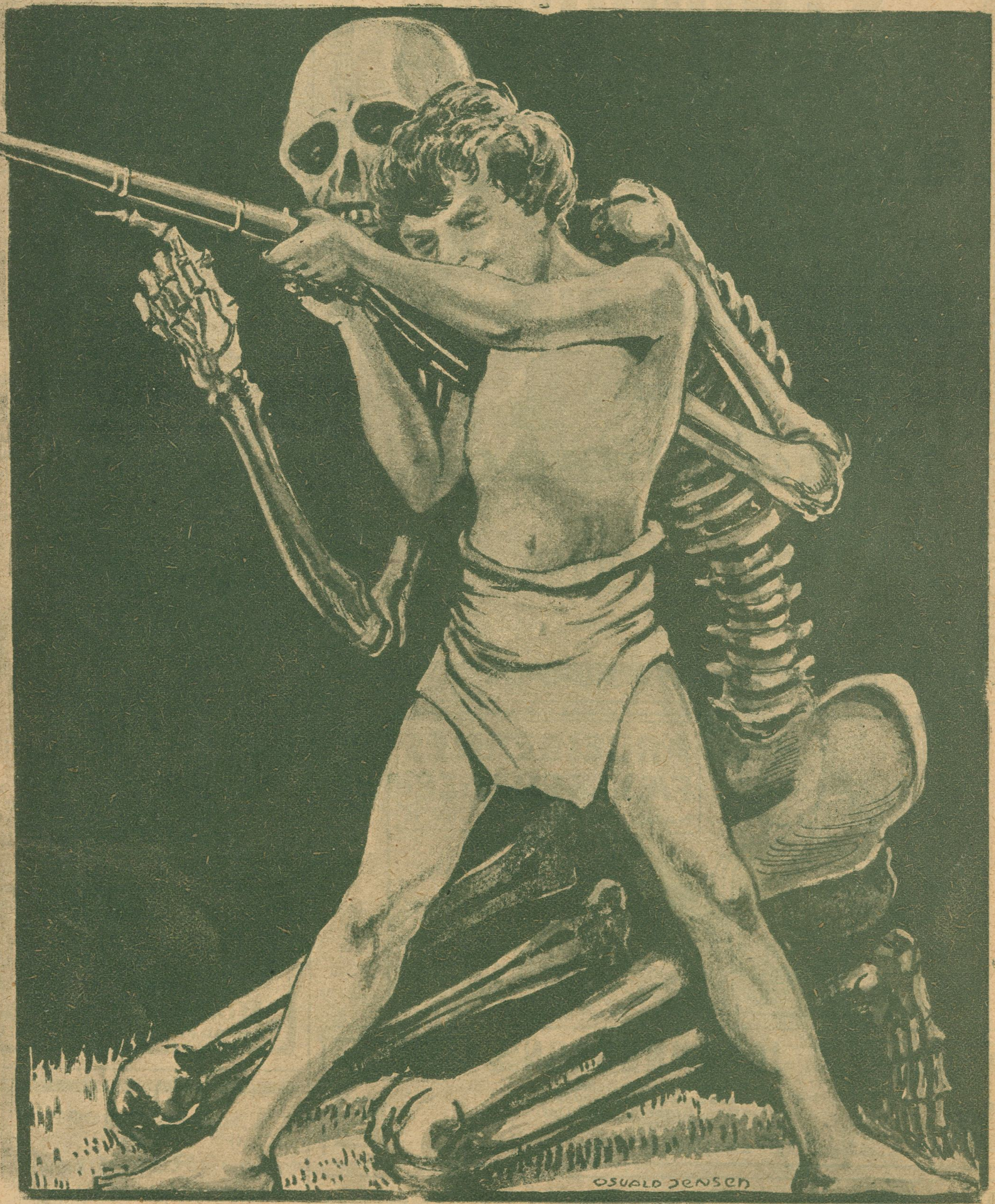

Tegning af Osvald Jensen.

Det kristelige, men krigerske Evropa har nu indkaldt de alleryngste Aargange og opøver dem i Vaabenbrug.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

Gift Dem aldrig — før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pastervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

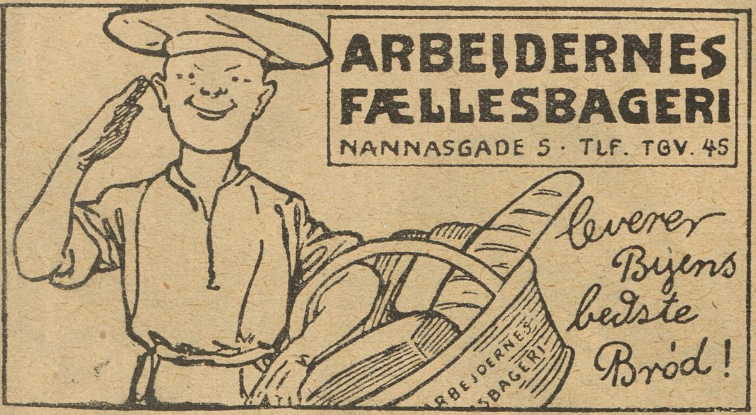

Frimærker

i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349 — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense
Telefoner 989—1989
Kontor og Lager ved Havnen

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Tegning af A. J. Hansen.

Neergaard: Nu siger vi saamange Tak for Laan af lille Mikkel, og saa skal han ha' et Stykke Flæsk for sin gode Tjeneste.
Marie Lassen: Ja, han har rigtignok været flittig til at grave ved Rødderne af Ministeriet.
Klaus B.: Men nu faar Du haardt Brug for ham selv!
J. C: Ja, og lad os haabe, at vi med hans Hjælp maa faa Ukrudtet op med *Rode!*

Stæren.

Stæren, Stæren!
Jovist der er'en —
Se Digterens Øjne blir vaade og blanke,
han ranker sin Ryg, og han ryster sin Manke.
Hej hopsa! — den kommer en Smule paa tvers
af alle tungsindige Vinterdrømme,
han sætter sig hen og rimer Strømme
af friske og frejdige Foraarsvers.

Stæren, Stæren!
Min Tro, der er'en —
Det jubler hun henrykt, Skønjomfru Pernille,
og Tankerne faar nu en Del at bestille:
Mens Kinden den blusser saa sart og saa fin,
hun sender et Ja til sin ventende Bejler.
Hej hopsa — han danser af Glæde, ung Ejler
se, nu er det Foraar og Pigen min!

Stæren, Stæren!
saagu der er'en —
Det grynter min Husvært og slukker paa Trappen.
Saa nu kan forgæves I trykke paa Knappen,
det gaar imod Sommer — Sparsommelighed
er aldrig den mindste Smule af Vejen,
og samtidig lægger jeg kraftigt paa Lejen —
han klukker tilfreds og smasker sig fed.

Stæren, Stæren!
ve' Gud der er'en!
Hej Thorvaldt vaagn op, vi vil flytte paa Landet,
herinde i Skuret man sover forbandet,
og Landlivet venter, nu Fælledens Is
er smeltet! — Ej Stoffer! har ondt du i Kværken,
hvad rager os Stæren, næh, var det blot »Lærken«,
forstaar sig til gammeldags rimelig Pris!

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN

—

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

—

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

—

En gros Salg. En detail Salg.

Fire RAVNE var samlet til Kongres
og var med Aaret ganske godt tilfreds.
De sa' hinanden flere Komplimenter
og fløj saa ud og samled Abonnenter!

Alliance!

Mel.: De røde roser og de øjne blaa.

Jeg føler Trang til at hilse paa
den Sol, der skaffer os Balance
imellem Snesjap og Blomster smaa,
de røde, gule, blaa, orange.
Hvad er det vel, som skaber Trylleri
og giver Kraft, naar Vinter er forbi?
Hvad holder stor
vor Moder, Jord?
— Det gør Naturens *Alliance!*

Hvad gør et Hjem til et Paradis,
en Tur i Lykkens Deligense?
Hvad faar i Venskab den første Pris,
imellem Kloge Preference?
Hvad giver Styrke, Kraft og Harmoni,
hvad holder Hjemmet vel for Fjender
fri?
Hvad støtter Dig
paa Livets Vej?
Det gør en heldig *Alliance!*

Kast nu et Blik paa vor Politik
og lad os faa en Konference.
Hvergang for Venstre det rent slaar
Klik,
saa kommer *I. C.*s Ambulance!
›Hold sammen, Børn, jeg skal nok
klare den,
og Taburetten faar jeg nok igen,
ærlig og gæv
er med min Ræv
jeg stadigvæk i *Alliance!*

Men er der vel Spor af Mening i
at gi' den Herre blot en Chance?
Lad os for *ham* blive grundig fri
ved Hjælp af Valgets ›Changemangse.‹
Vi skal ha' Fred for Lumskepeteri,
og Landet fri for Krigens Svinesti —
derfor vil vi
samlede gi'
et Hurra for vor *Alliance!*

C. Rom.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

Inspektøren fornyede nu sine Spørgsmaal og var meget opsat paa at faa at vide, hvorfor Miss Montrose var rejst i en anden Vogn end Hr. Haggar.

Hun vægrede sig ved at sige det.

— Var De blevet uenig med ham?

— Jeg svarer ikke derpaa. De blander Dem i noget, der ikke angaar Dem, sagde den unge Pige. De gjorde bedre i at søge at løse Gaaden ved den stakkels Hr. Haggers Død.

— Det er jo netop det, jeg forsøger paa, svarede Inspektøren, og jeg beder Dem om at hjælpe mig dermed.

— Hvordan skulde saadanne Spørgsmaal, som De stiller, kunne hjælpe?

Hun saa hen paa Graydon, og denne skyndte sig at komme hende til Undsætning.

— Det er jo et Rovmord, der er Tale om, sagde han, og Damen er i sin fulde Ret, naar hun vægrer sig ved at besvare den Slags Spørgsmaal.

— Det har De ingen Forstand paa, svarede Inspektøren tørt. Vær saa god ikke at afbryde!

Graydon bed sig i Læben og han havde mest Lyst til at svare, men han indsaa, at Øvrighedspersonen for Øjeblikket var Situationens Herre.

— Vær nu saa god at se paa dette Fotografi, sagde Inspektøren pludseligt, idet han trak et saadant frem fra sin Notitsbog.

Den unge Pige tog Fotografiet. Men havde næppe kastet et Blik derpaa, før hun lod det falde, som om hun havde brændt sig.

Graydon tog Fotografiet op og rakte hende det. Han saa, at hendes Ansigt var blegt af Skræk.

— Har De nogensinde før set dette Fotografi? fortsatte Inspektøren, idet han opmærksomt betragtede hende.

— Hvor fandt De det? spurgte hun med lav, skælvende Stemme.

Paa Gulvet i Kupeen. Men De har ikke svaret paa mit Spørgsmaal. Har De nogensinde set det før.

— Ja . . . jeg tror det.

— I den myrdedes Eje?

— Ja, det tilhørte vel ham . . . . men jeg véd det ikke rigtigt. Jeg kan ikke fortælle noget om det.

— Er De sikker paa det?

— Ja.

Geaydon havde taget Fotografiet nærmere i Øjesyn. Det var i Sandhed et Billede, som var vel egnet til at vække Opmærksomhed og bide sig fast i Erindringen. Det var ganske simpelt Portrættet af et Par Øjne — en Kvindes Øjne. Den underste Del af Ansigtet var ikke taget med. Den, som havde fotograferet det, maatte have kunnet sin Kunst til Bunds. Øjnene, der var vidunderligt store, klare og udtryksfulde, overskyggedes af nogle lange Øjenhaar. Graydons Blik vandrede uvilkaarligt fra Fotografiet til den unge Dames egne Øjne. De var ens. Han havde haft Lyst til at vide, hvad Politiinspektøren mente, men dennes ubevægelige Ansigt gav ham ingen Oplysning.

— Kender De Originalen til dette Fotografi? spurgte han.

— Har jeg ikke sagt, at jeg intet véd derom? Hvad Nytte har De af at plage mig?

Inspektøren lagde atter Fotografiet i sin Notitsbog. Derpaa vendte han sig mod Graydon.

— Jeg hører, at De rejste sammen med denne Dame, sagde han.

— Ja, jeg var i samme Kupé. Vi rejste sammen fra Waterloo, lød Svaret.

— Kender De hende?

— Nej, jeg har ikke set hende før i Aften.

— Hvad er Deres Navn og Adresse?

— Eric Graydon, Jermyn Street, Søn af Sir George Graydon, Denby Court, Holmhurst, Surrey.

Her var Inspektøren paa fast Grund. Han kendte Sir Graydon, og han var betydelig mere respektfuld, da han fortsatte:

— Den stakkels Herre er bleven skudt, men man har ikke fundet nogen Revolver. Det er alt, hvad jeg kan sige. I Øjeblikket er De de eneste Personer, der kan hjælpe os. Jeg maa bede Dem om at følge med til Politi tationen.

— Men er det nødvendigt? protesterede Graydon. Denne Dame har ikke mere Andel i den gamle Herres Død end jeg. Kan De ikke indse det?

— Jeg indser ikke andet end, hvad der er min Pligt, Mr. Graydon.

Udenfor regnede og blæste det endnu. Alle Vogne var optagne, og der fandtes derfor ingen anden Udvej end at gaa. Heldigvis var der dog ikke langt til Politistationen. Graydon slog sin Paraply op for at beskytte den unge Pige, og hun tog tavs imod hans Opmærksomhed. Ingen sagde et Ord undervejs.

Da de ankom til Politistationen var Nyheden allerede naaet derhen. Politichefen slog sig ned ved sit Bord og gav Befaling til at sætte Stolene frem. Derefter fulgte en hel Mængde Spørgsmaal, hvoraf de fleste kun var en Gentagelse af Inspektørens. Han var især opsat paa at faa at vide, hvad der var forefaldet mellem Alicia og Mr. Hagger ved Waterloostationen.

— Alt, hvad jeg kan sige er, at vi havde en lille Ordstrid, og i min Hidsighed, som jeg aldrig vil ophøre at angre, nægtede jeg at rejse sammen med Mr. Hagger. Stakkels Mand, hvis jeg blot ikke havde været saa hidsig . . . .

Hun tav. Hendes Stemme var sløret af Graad. Det var tydeligt nok, at hun anklagede sig selv for det, der var sket. Saaledes mente i det mindste Graydon.

Politichefen havde afsluttet sit Forhør over den unge Pige og vendte sig nu mod Graydon. Men da denne ikke havde nogetsomhelst at meddele, som kunde kaste Lys over Mysteriet, ophørte han hurtigt med at stille Spørgsmaal.

— De bliver nødt til at blive i Winchester, sagde han. Der vil øjensynlig blive afholdt Forhør allerede i Overmorgen, og De bliver tilkaldt som Vidner.

— Jeg skal gerne fortælle ham alt, hvad jeg véd. Har De flere Spørgsmaal at gøre?

— Nej, Mr. Graydon.

— Saa vil De maaske være saa venlig at anbefale os et godt Hotel?

Politichefen nævnede et Navn og tilbød at sende en af sine Betjente med for at vise dem Vej. Graydon takkede og spurgte derpaa Alicia, om hun ønskede at tage ind paa samme Sted.

— Det ene kan være lige saa godt som det andet, bare det er propert og nogenlunde komfortabelt.

— Jeg kan garantere for det, svarede Politichefen. »Den hvide Svane« er en Gæstgivergaard med et godt Renommé, og Ejeren gør alt for at hans Gæster skal føle sig som hjemme.

Endnu engang maatte de ud i Regnvejret, og heller ikke nu yttredes der et Ord, før den unge Pige lige før de naaede Hotellet, brød Tausheden og sagde, henvendt til Graydon:

— Hvor det dog er kedeligt, at jeg har draget Dem med ind i denne skrækkelige Affære.

— Det var Skæbnens Værk, svarede Graydon, og det generer ikke mig videre. Jeg er kun ked af det for Deres Skyld. Jeg disponerer frit over min Tid, og det gør mig intet, at jeg skal blive her et Par Dage.

Han følte, at hans Svar lød ganske dagligdags og banalt. Han havde villet sige noget skønnere, men han kunde ikke finde Ord . . . .

»Den hvide Svane« viste sig at være en gammel Gæstgivergaard med et indbydende Udseende og al den Komfort, som man finder paa gamle hæderlige engelske Værtshuse. Politibetjenten hviskede et Par Ord til Portneren, som aabnede Døren — det var nemlig langt over Lukketid — og snart havde de to Rejsende, som Skæbnen paa en saa underfuld Maade havde ført sammen, faaet Tag over Hovedet.

Graydon foreslog, at de skulde gaa ind i den lille Kafé for at faa en Kop The ovenpaa alle Anstrængelserne, og Alicia samtykkede efter en Stunds Tøven. De blev vist ind i et lavloftet Værelse med høje Paneler, og Graydon havde den Glæde at se, hvorledes Farven, takket være de udmærkede Forfriskninger, lidt efter lidt vendte tilbage paa den unge Piges Kinder. Dette gav ham Mod til paany at begynde en Samtale. Han talte om sig selv, sine Vaner, sine Fremtidsplaner, og Alicia lyttede opmærksomt. Nu og da bredte der sig endog et smukt Smil over hendes fintskaarne Læber.

Da de omsider havde sagt hinanden Godnat, blev Miss Montrose af en Tjenestepige ledsaget op ad en høj, stejl Trappe og derpaa igennem en lang Korridor, i hvis fjerneste Ende hendes Værelse laa. Ligesom de andre Værelser i Huset var det en Smule lavloftet, men en flammende Kaminild hilste hende velkommen paa en hyggelig Maade.

— Hvor det dog er pænt af Dem at tænde op i Kaminen, sagde hun.

— Det var Herren, der gav Ordre dertil.

Naturligvis var det Graydon, der atter havde været betænksom, og hun følte sig oprigtig taknemlig mod ham.

Det varede længe før hun gik i Seng. Hun trak en bekvem gammel Lænestol hen til Kakkelovnen og satte sig tilbagelænet med Hovedet mod Rygstødet, alt medens hendes vidunderlige store graa Øjne stirrede drømmende ind i Ilden.

Hun tænkte paa Mr. Hagger, hvor god han havde været mod hende lige siden hendes Faders Død og hvorledes hun havde afvist en Lejlighed til at blive en uhørt rig Mands Hustru. Og alligevel, hvis han havde levet endnu, vilde hun have handlet paa samme Maade.

Han havde staaet i Begreb med at forlade England. Selvom dette forfærdelige ikke havde indtruffet, vilde hun næppe have sét ham mere.

»Han vilde praktisk taget, altid have været død for mig«, sukkede hun. Men det er ikke alene . . . . O Gud, om . . . . om . . . .

Hendes Nerver var i fuldstændigt Oprør. En let Støj, fik hende til at ryste i alle Lemmer. Hun sprang op fra sin halvt liggende Stilling og stirrede med forskræmte Øjne hen til Værelsets mørkeste Kroge. Hun lyttede. Hver Nerve var spændt som en Streng. Støjen lød atter. Det var ganske simpelt en Mus der gnavede bagved Panelet. Det var intet at foruroliges over, og det bevirkede kun det gode, at det afbrød hendes triste Tankekæde, og med et dybt Suk krøb hun i Seng og forsøgte at sove.

III.

MANDEN I ULSTEREN

Den paafølgende Dag var smuk og solrig. Hvert Spor af Stormen var forsvundet.

Imidlertid havde Politiet ikke været uvirksom. Telegrammer var bleven udsendte til alle Stationer langs Jernbanelinien. Politiet i hele Hampshire og Surrey var ivrigt sysselsat med at efterkomme de Instrukser, de havde faaet i Anledning af »Mordet 8,5 Toget fra London«, som Telegrammerne havde kaldt det. Ogsaa Scotland Yard var i Bevægelse og strakte sine lange Arme ud for at gribe Morderen, saasnart han kom indenfor dets Rækkevidde.

Men alt var forgæves, og Mysteriet blev blot mere og mere uigennemtrængeligt, takket være den Omstændighed, at man kun havde en eneste mistænkt Person at efterspore, Manden med Ulsteren og Rejsehuen, som havde siddet i den Vogn, hvor Dramaet var blevet udspillet. Ingen havde set ham stige ud ved nogen af de Stationer, hvor Toget standsede. Man vidste blot, at han havde været med Toget, da det forlod Waterloostationen — siden var han forsvundet saa sporløst, som om han aldrig havde været til.

Konduktøren og Togføreren var i Stand til at konstatere noget, som muligvis kunde kaste Lys over Mysteriet. De sagde, at de havde faaet Stoppesignal lige før Toget naaede Basingstoke. Man havde gjort et Ophold paa ti Minutter, altsaa mere end tilstrækkelig Tid for en Mand til at flygte.

— — —

Graydon saa' intet til Miss Montrose næste Morgen. Han fik Besked om, at hun ikke befandt sig rigtig vel og at hun derfor vilde blive paa sit Værelse, og denne Meddelelse forundrede ham ikke. Han satte sig til at skrive nogle Breve til sine Venner, og han havde netop endt dette besværlige Arbejde, da Stævningsmanden, Mr. Moggett indfandt sig med to blaa Konvolutter af et officielt Udseende — et til ham selv og et til Miss Montrose — hvori de begge opfordredes til at give Møde.

Da der i hele Mandens Optræden laa noget, som syntes at sige, at han gerne tog mod en Indbydelse til at nyde en lille Forfriskning, spurgte Graydon høfligt, hvad han maatte byde. Mr Moggett kom frem med sine Ønsker, og snart sad de to Mænd ved hver sit Glas skummende Øl i livlig Samtale angaaende Mordet. Mr. Moggett, som ansaa' sig selv for at være lidt af en Detektiv, fremførte de Fakta, som var fremkommet i Sagen, og i Særdeleshed opholdt han sig ved Miss Montroses mærkelige Opførsel overfor den myrdede. — Tom Winck, Togets Konduktør, som ogsaa havde modtaget en Stævning, havde fortalt, at den unge Dame havde givet ham en hel Shilling for at han skulde skaffe hende en anden Kupé. Tom Winch havde derfor aabnet Døren til næste Kupé, men hun havde ikke villet gaa derind. Og hvorfor havde hun ikke villet det? Der havde ganske vist siddet en enlig Herre, men det var vel ikke Grund nok til . ! . .

— Aajo, indskød Graydon, sandsynligvis vilde enhver enlig Dame havde handlet paa samme Maade.

EUROPAS SMILEBAAND

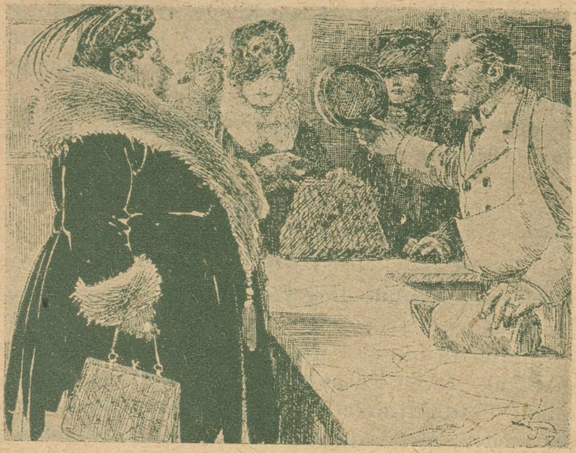

En mycket korpulent dame kommer in i en slakteributik.
— Finns det något fläsk?
— Nej, inte det minsta.
— Har ni inte et fotografi af en gris?
— Nej, men vi ha en spegel (Spejl) dårborta.
(»Strix«)

Finlands nyerhvervede Frihed
(»Søndags-Nisse«)

Fruen: — Hvorfor tilbringer Du hele Dagen herude i Køkkenet?
Herren: Aa — det er det eneste Sted i Huset, hvor der er Varme!
(»Simplicissimus«)

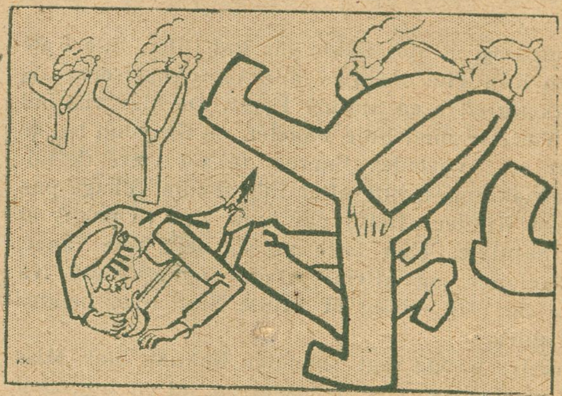

Rusland: Krigstilstanden er endt. — Krigen fortsættes.
(»Lørdagsavisen« Kristiania)

Tobakspolonaisen i Tyskland: De lykkelige kommer ud!
(»Der Welt Spiegel«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Portræt af en Herre, som Fredsduen ikke tør komme nær!

Diplomati.

De fleste tror, at en Diplomat prøver paa at faa andre til at tro det, han siger.

Det er imidlertid ikke ganske rigtigt. En Diplomat prøver at faa andre til at tro akkurat det modsatte af, hvad de tror, han virkelig mener, og det er ogsaa Løgn.

Dags Dato.

Det nyeste Udførselsforbud gælder »Glimmer« og »fortinnede Varer«. Og *det* Forbud kom netop som »Caspersens Cirkusselskab« skulde til at give Gæste-Forestillinger i Sydslesvig!

For i *det* Selskab var der sandelig rigeligt med »Glimmer« og »fortinnede Varer!«

•

Den bekendte Hurtigløber *Carl Hansens* Rekord er slaaet

I Gaar løb hans Kone *fra ham.*

En bekendt Professor, som i denne Uge holder Forelæsning paa Universitetet, forklarede som Eksempel paa Hukommelsestab at *han selv* aldrig kunde huske *tre Ting*, nemlig for det første *Navne*, for det andet *Datoer*, og for det tredje....?

Det viste sig, at han hellerikke kunde huske *det.*

•

En Dame talte forleden paa en herværenda Kafe med en yngre Marineløjtnant og spurgte ham, om det var sandt, at Søfolk har en Kæreste i hver Havn.

Løjtnanten svarede Nej og tilføjede, at der jo var mange Byer, de aldrig kom til.

•

Skuespiller A ved et af vore største Teatre kom i Gaar styrtende ind til sin Direktør og raabte: Det er ude med mig! Kun et Skud kan frelse mig! Og da Direktøren lidt bestyrtet bemærkede, at der dog ikke var Mening i at tænke paa Selvmord, svarede Skuespilleren, at det nu nærmest var et *For*skud, han tænkte paa.

*

Nu skal der laves Cyklelys af Tran. Konsul *Pay* har allerede indledet Underhandlinger med Krigsministeriet for at faa Lov til at omsmælte vore »*Trandunke.*«

•

Nørrebros Teater mælder, at »En lille Tuttenut« snart er færdig og at Turen saa kommer til »Barn i Kirke«.

Tuttenut! Allerede saa vidt!

•

Udbryderkongen *H. C. Andersen* er paany bleven fangen, men nægter at have begaaet Indbrud. Politiet siger, at han har hittet paa en ny Historie.

Jeg synes nu, at vore Myndigheder skulde vise nogen mere Interesse, naar H. C. Andersen endelig laver en *ny* Historie.

•

Klausulæderens Ugerepertoire:

Onsdag: Den kære Familie
Torsdag: En Spurv i Tranedans
Fredag: Skjulte Kampe.
Lørdag: Har De Noget, der skal fortoldes?
Søndag: En Søndag paa Amager.
Mandag: En Mandag hos Thorup.
Tirsdag: Indenfor Murene!

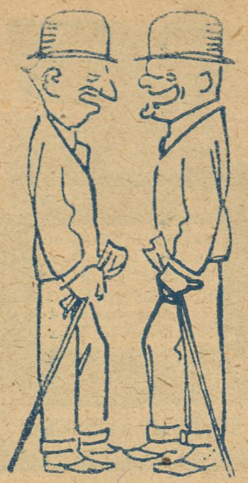

— Du, ved Du hvilket Dyr, der kommer Mennesket nærmest?
— Nej,
— *Loppen.*

„En Nordmand“.

Sersjanten: »Nummer 76, hvad fan staar De og stirrer ned i græsset for? Har De ikke spist Frokost hvad?«

„En Dansker“.

Lægen: De er melankolsk og træt, Frue. De skulde virkelig gifte Dem igen. —

Fruen: Aa, kære Doktor.... saa De vil ....

Lægen: Nej, nej, Frue! En Doktor ordinerer Medicin — men han tar' den ikke!

„En Svensker“.

Lille John har set en trolleriföreställning och berätter sina Indtryck:

— A så må far tro, han gjorde en mycket mycket märkvärdig konst. Han tog en femkronesedel, som han forvandlede til en fjäder.

Lille Johns pappa: — Då kan din mamma göra en ännu betre konst. Hon kan ta en hundrakronesedel ock forvandla den til en hatt.

Den svenske Syge.

— Pokkers saa Du kløer Dig, — er det galt med Husdyrene?

— Ikke Spor — men min Tændstiksæske er gaaet i Stykker i Lommen, — og det er ***svenske Tændstikker*** — al'saa!

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732.

Ærbødigst
CARL ANDERSEN

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Arbejde, gu arbejder jeg! Jeg er Taler.
Hør Remsen:
»Unskyl Herre en Skærv til en Arbejdsløs med Kone og tre Børn«

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-9. 60 og 90 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager
hurtigt og billigt.

Sikken Tider, ja uha
hvad skal den dog blive a'
alting stiger, intet daler
Grossister Penge til sig haler
Uldne Klude & Lakrids
er iallerhøjste Pris
Smør, Fedt, samt æggeskaller
envidre Flæsk samt Stegepander
ej man købe kan for Penge
vil man leve man i maa hænge
& tjæne rigtig mange Penge
men en Trøst er dog at høre
RAVNEN koster kun 12 Øre
husk det nu at op Notere
saa Du ej det glemmer mere.

Vilhem Hansen.

Tak for det smukke Digt og især for Slutningen. Vi tror desværre ikke, at vi ret længe kan blive ved med at levere et saa udmærket Blad som »Ravnen« for de sølle 12 Øre! Et Par Øres Forhøjelse vil dog ikke genere vore saa interesserede Læsere!

DEN TYSKE STRIKE
De tyske Fabriker arbejder under militær Kontrol.
Tegnet af Richard Christensen.

SET OG HØRT

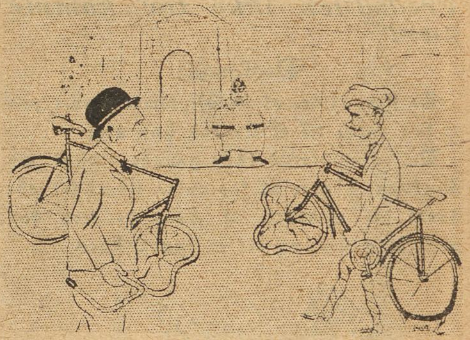

Fjols! — Kvaihovede!
Tegnet af J. Merrild.

S. Hans G. Den smukke Dame skal nok blive anbragt.

Eigil Nielsen. Beklager, men den er ikke god nok!

Otto H. Gedser. Vi skal ved Lejlighed fremføre Kunstværket.

Fru Anna J. Den Snedker, som har »gjort en ny Næse paa Røveren« osv. er ganske overordentlig velkendt.

Børge E. Hansen. Forhaabentlig falder Loddet paa en af deres Tegninger snart.

Malerlærling Valdemar C. Vi skal nok anvende Tegningen.

Hans Nielsen, Helsingør. Ved Lejlighed.

Tegning af Storm-Nielsen

— Har Du Bid, Nikkelajsen?
— Ja, men det er oven i Ho'det!

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 8 var:

1 Alen er 4 Kvarter. (1 alene r 4 Kvart e'r)

Kun to gættede rigtigt, nemlig: Kai Christensen, Amaliegade 33 og F. Louns, Birkerød. Fru Charlotte Hansen, St. Annagade 26, Helsingør, vil ogsaa faa tilsendt en Præmie, idet Fruens Løsning: »Fire Fjerdedele er en Hel« jo *omtrent* er rigtig!

Bogstavgaaden i Nr. 7 (*Døve*) blev rigtig løst af:

Tøffelmager Nielsen, Tyrolsgade 9. Holger Jeppesen, Skovgaardsgade 28. »Køje Nr. 16«, Sanatoriet, Silkeborg. Margrethe Jonassen, Degnemose Alle 75. Former E. B. Hansen, St. Annagade 26, Helsingør. Børge E. Hansen, Minorkagade 5. Sonli Evald, Absalonsgade 26. Fru Maja Andersen, St. Josephs Hospital. Georg Nielsen, Istedgade 91. E. Johansen, Amagerbrogade 6. Johan E. Jensen, Strandvej 20. Maskinarbejder S. J. Hansen, Dalegade 34, Fredericia. Carl Christensen, Søndergade 12, Sæby. Alfred Bjerre, Mellemgade 4, Faaborg. Holm, Frederiksberg Hospital. Villi Muuksgaard, Fjerritslev. Murer Magnus Nielsen, Kirkevej, Bramminge. K. Kromann, Storegade 50, Grenaa. Hans Nielsen, Lundegade 14, Helsingør. Erik Birch, Svanegade 18. Aage Olsen, Strandgade 61, Helsingør. Helio Jensen, Drogdensgade 20. Malersvend Th. Andersen, Ahornsgade 20. Karen Nielsen, Præstøgade 13. Chr. Tofte, Teglgaardsstræde 11. Knud Svendsen, Blegdamsvej 120. Ed. Evald, Absalonsgade 26. J. D. Fischer, Barber, Stormgade 7, Esbjerg. Osvald Hansen, Priorgade 19, Aalborg. A. Schmidt Henriksen, Hartmanns Alle 23. Chr. Melchior Jensen Vonge, Tørring St. Anton Jensen Bjørnebo Øland, Halvrimmen St. N. H. M. Lykke, Søndergade 4, Vejle. Carl Vogelius, Skindergade 49. Barber E. Heinze, Studiestræde 32. A Frederiksen, Oehlenschlägersgade 32. E. Frederiksen, Sct. Elisabeths Hospital. Karlo Jønsson, Nordre Røsevej 1. Jenny Neubert, Silkeborg Plads 8. Thyge Kalmark, Fengersvej 1. Fru Anna Dagmar Jensen, Fr. d. 7. Gade 15.

Ugens Præmieopgave:

Denne Uges Opgave byder en noget lettere Rebus: Hvad staar her:

BBBBBBBBBB

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

„Krims-Krams".

EN ØDELAND!

Hvor mange Aar (a 365¼ Dage) kan en Ødeland leve af en Trillion Ører, naar han i hvert Sekund, Dag og Nat, bruger 1000 Kroner?

Over 316,880 Aar.

REGNEOPGAVE.

En Landmand har købt en Mængde Frugttræer, som han agter at plante saaledes, at Træerne kommer til at staa i regelmæssige Rækker. Men han kan ikke rigtig faa det til at falde i Lave, for naar han planter 25 Træer i hver Række, faar han 19 tilovers, og planter han 30 i hver Række, kommer der til at mangle 6 i den sidste.

Hvor mange Træer havde han købt, naar det samlede Antal udgjorde henved 300?

294 Træer.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Nils Novgerods Natbog.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

1 Maj 1914.

Det var den første Maj om Morningen og Solen skinnede dajligt. Saa gik je hen til min Forlovede og sa Jakobbine *i Dag flytter vi paa Landet* — pak din Hamonika in. Først sto hun og gloede paa mig med sine kogte toskeøjne men efter a je hade rusket hinner lidt i Geled kom hun ind i Fodslavet og forsto hvad det drejede sig om . . . vi skulde paa Torne.

Nu spiller Jakobbine saa ganske dajlig paa Hamonika og den Fidus hade je ta mig sytten rejnet rektig ud. Vi kom noget om Lydgiveren som vi kalder Hamonikaen og fylte to Flasker med Jakobbines eget Bryk, der altsaa ka faa en Japaneser til a blie rød i Hodet, og de skal være svært, sir de.

Saa drog vi ud a Landevegen og allerede paa Uttesløvsvejen begyndte vi at gi Konserter i Gaarene. Jakobbine spillede med Gennemtræk i Læderfutteralet og je sang denneher:

Paa Vajen laa et hus
Paa Vajen la et hus
paa Vajen la et Skommerhus
Skom Skom Skommerhus
Paa Vajen laa et Hus.

De ga i Løbet a nogle Timer saamajet i Kerkebøssen a je kunde blie højrøstet og glad i Gondolen tidlig paa Eddermeddaen.

Henad Aften naaede vi temlig langt ud paa Lannet og fik skrabet en Bonke gammelt Halm og Klude sammen til en Himmelseng med Løveføder og Kromspring lige ved en stor Gáar. Der gaar vi ind og laver den te Aftensmad sa je til Jakobbine som var been øm i Albuerne a at trække Basunen og saa holdt vi vort højtidelige Intog mellem Længerne. Saasnart Jakobbine begyndte a gi Lyde fra sig, var der en Tyr som brummede inne fra Stallen, og saa viste der sig nonne menneskelige Væssener i de beskitte Vinduer.

Jakobbine spillede med Gennemtræk og je sang.

Saa gik den igen mæ Paa Vajen la et Hus —

Men da smak Storbonden sit Vindevær op paa hvid Gavl og raabte »ve I harut!!

— Hva sir Du, din Møggreve sa je igen og strammede Bokseremmen for je ku jo nok se a denne her trak op til Natmanøvre.

Inne fra Stallen kom nu et Menske frem.

— Je ve ette ha Jæres Mosek, ve I u a Gaaren vrælede Storvesiren igen og spøttede.

— Dit nærrige Støkke Hønsefoder, sa je saa te han igen, je ska faa Ribbenene te at sætte sig paa den forkerte Led a dig! ka du ikke engang onvære et Par Skilling te to rejsende Mosekanter og Frisøngere! Kom her ud saa ska je faa dig te a aftjæne din Værneplikt paa ti Menutter!

— Hans, skreg Jordrotten — Hans! gaa ud og smid dem ud a Gaaren.

Inne fra Stallen kom nu et menske frem. Je har aldrig set saa lang og tyk en Kal før i mine Dae. Han linede Fannen kalkulere mig en Fed Tyrk paa Stylter.

— Naa, saa do vil smie noen ud a Gaaren sa je aa krommede Halsen i Nærheden a Hans.

— Ja, sa saa den umaadelige — de tænker je itte ka være saa saa svært.

Men saa var Far der jo med Rædningskorpset. Je fløj ind i Maven paa han, saa je Isak og Jakob babere mig nær ikke hade faaet det ud igen. Og saa stak je han saadan en i Laaget a han drat bagover ind i Stallen og her ga je han et Par paa Skallen saa han røj rundt mellem en forfærdelig Masse Dyr, som fløj og sprang og hylede ud paa Gaarsplassen, Køer og Svin og Høns Gæs Kylinger og Hester i en Pærevælling.

Paa det Tidspunkt var Hans allerede been mejet inne-sluttet og Jakobbine sto mit i Gaaren mellem alle Dyrene og trak som en vandvittig i Hamonikaen aa grinede.

Men lie mæ et springer en Dør op, og ud farer et dæmonisk Gespænds *a en Tyr* kulsort aa mæ røde Øjne.

Uden at betænke sig et Sekkont bare, flyr den lie paa Jakobbine, jager det ene Horn in i Hamonikaen aa det det andet in i hinners røde Liv — og hev hinner mæ Hamonika og det Hele i en stor Bue over Vanposten aa lie ner i Møddingen.

Tyren ryer paa igen, men da de saa sto Ansigt te Ansigt mæ hinandre, saa ve je Faen ikke va der gik a Tyren, men da den hade set Donnaens Fjæs, saa ga den et Brøl fra sig og stormede ud a Porten og ner a Landevejen, hvor den forsvandt i en Støvsky.

Saa samlede je Flamingoen op a Møjbunken og drog mæ hinner mod Himmelsengen.

Hun loktede ikke a bar Abrikos.

(Fortsættes).

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas overalt hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Tegning af M. Kristensen.

Freden: Jeg forstaar ikke Verden mere. De kæmper snart overalt, og Alle siger de, det er for min Skyld!

Vækkeuret.

Madsen, Nr. 42, var altid til Grin for hele Kompagniet, men mon han nu ogsaa var saa tosset, som han saa ud til?

Madsen var Oppasser hos en Løjtnant, og denne Løjtnant havde — som de fleste andre Løjtnanter — et Vækkeur, og nu skal De høre en Historie om Madsen, Løjtnanten og Vækkeuhret.

En Dag havde Madsen stillet saameget paa Vækkeuret, at det blev fornærmet og gik i Staa. Madsen fik Ordre af Løjtnanten til at bringe Uret til en Urmager for at faa det gjort i Stand. Da Løjtnanten Dagen efter fandt Uret muntert dikkende paa sit Skrivebord, spurgte han, hvad Reparationen havde kostet.

— Ingenting, Hr. Løjtnant.

— Ingenting? Var det da ikke itu?

— Jo, Hr. Løjtnant, men hos Obersten, hvor min Kæreste tjener, havde de akkurat Magen til Ur og saa byttede jeg dem bare.

Løjtnanten væltede en Strøm af Skældsord ud over Madsen, som fik Ordre til at bytte Urene om igen.

Næste Dag fandt Løjtnanten igen et rigtiggaaende Ur paa sit Bord.

— Er det mit Ur? spurgte han.

— Javel, Hr. Løjtnant!

— Hvad kostede Reparationen?

— Ingenting, Hr. Løjtnant.

— Ingenting? gentog Løjtnanten

— Nej, Hr. Løjtnant — *Obersten havde ladet Uret reparere!*

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Da Tante rejste til Syden.

Jeg sad stille og roligt og anede ikke noget ondt, da min Tante, som har femten Tusind i Renter og ved, hvad hun vil, pludselig slog ned paa mig.

— Jeg taaler ikke dette varme Augustvejr, sagde hun.

— Heller ikke jeg, svarede jeg, som er eneste Arving og altid synes det samme som Tante.

— Frygteligt — forfærdeligt! sagde jeg. Det vilde bedrøve mig meget at skilles fra Tante, men Klimaet i Syden — —

— Det er netop min Hensigt, min Dreng! sagde Tante. Jeg rejser til Syden og bliver Vinteren over.

— Hurra, Hurra! skreg det i min Sjæl, men mit Ansigt saa vemodigt ud, og jeg sukkede let.

— Og medens jeg er væk, vil jeg betro min elskede »Fido« i Din Varetægt. Jeg ved, at Du elsker Dyr.

Jeg hader Dyr, særlig Hunde, navnlig »Fido«, men økonomiske Hensyn tvang med til at se glad og overrasket ud og klappe »Fido«, hvilket han kvitterede med at snappe efter mine Fingre. »Fido« har nemlig gennemskuet mig, hvilket Tante lykkeligvis ikke har.

— He, he, saa glad han er ved at lege, sagde Tante leende, Du maa tage Dig godt af ham. Om Morgenen maa Du give ham Mælk og Brød og lidt Havresuppe, og til Middag skal han have Grød og nymalket Mælk, og om Aftenen skal han have Skorper og Fløde og et lille Stykke Sukker en Gang imellem, men aldrig Kød, og saa maa han ikke gaa ud, naar det har regnet eller sneet, saa at han bliver vaad om Fødderne, og naar det er koldt, skal han have sit Tæppe paa, og om Natten skal han sove hos Dig i Sengen, for det er han vant til, og han maa gærne ligge paa Sofaer og Stole, men maa altid have en Pude under sig, naar han ligger, for han taaler ikke at ligge haardt, og Du skal kæle og tale med ham, for han er klog som et Menneske. Hvis han bliver syg, maa Du straks hente en Læge. Naar Du spadserer med ham, maa Du have ham i Baand og beskytte ham mod stygge Hunde. Om Eftermiddagen vil han gerne have lidt Kaffe i en Skaal; hver Morgen maa Du vaske hans Ansigt og Poter med Sæbe og lidt lunkent Vand og hver Lørdag Aften skal han have et rigtigt Bad. Husk nu alt dette!

— Jeg skal værne ham som mit eget Barn og bedre, svarede jeg. Mit eget Barn vilde jeg maaske enda klapse lidt, men ingen menneskelig Magt kunde formaa mig til at røre »Fido« med en Finger.

— Jeg stoler paa Dit gode Hjerte, sagde Tante og rejste med Aftentoget.

»Fido« blev saa hos mig.

»Fido« vilde langt hellere have været med til Syden end hos mig, dersom han havde haft sin fri Vilje, men der var ikke noget at gøre og Tante havde bundet ham fast til min Sengestolpe og der maatte han blive.

— Lille Voven, sagde jeg, thi jeg tænkte, at det var bedst at være gode Venner med ham, naar jeg om en Time skulde dele Seng med den.

»Fido« knurrede!

— Lille søde Voven! sagde jeg. Tante plejede at tale til ham paa denne Maade.

»Fido« knurrede og gøede som en Rasende.

— Skælder du, din lille Fæhund! sagde jeg med kraftig Røst, og »Fido« tav øjeblikkelig. Han var ikke vant til Skænd.

Lidt senere gik jeg til Sengs efter at have kastet en gammel Frakke til »Fido« at dække sig med. Mod Forventning bed han ikke efter mig, men viste blot Tænderne; jeg var dog knapt kommen i Seng, førend han ogsaa var der. Kæden var for lang.

Nu begyndte der en ret spændende Kamp mellem »Fido« og mig. Jeg sparkede ham ud af Sengen og han hoppede straks op igen, blev sparket ud, hoppede op, sparkedes ud og saa videre. Det varede en Time og sluttede med en lysende Sejr for den menneskelige Energi. Men Sejren blev ikke langvarig, henad fem om Morgenen var Striden i fuld Gang igen. Denne Gang sluttede det med, at jeg maatte ud af Sengen. og »Fido« begyndte rigtigt at gøre sig det bekvemt der, indtil han fik at se, at jeg tog min Linial fra Skrivebordet.

I samme Øjeblik befandt han sig, med sin sikre Opfattelse af Situationen, saa langt under den omstridte Seng, som Kæden kunde naa. Men det hjalp ikke. »Fido« blev trukket frem og behandlet med Linialen, til hans egne Hyl overdøvedes af Naboernes Dundren og Raab: Morder! Dyrplager! Tyran!

Fra denne Dag daterer sig »Fido«s Omskabelse, som væsentlig kom af, at jeg afskaffede Dækkenet, Havresuppen og Eftermiddagskaffen, og hvor han fik Lov at springe frit omkring og slaas med andre Hunde, saa meget han vilde.

Paa to Dage forvandledes »Fido« fra en snevid Puddelhund til en smudsig men lykkelig Hund, som kunde kløhvilken som helst anden Hund og flittigt gjorde Brug af denne Egenskab. Jeg begyndte at synes bedre om »Fido«, jo mere han viste sig at være en anden Hund. Men nogen videre Forstand ansaa jeg ham ikke for at have og saa ingen Tegn paa noget saadant, førend det blev Lørdag.

Om Lørdag Eftermiddag forsvandt »Fido«. Jeg sad hjemme med en Bog og røg, da jeg pludselig kom til at tænke paa min Tantes Befaling at bade »Fido« hver Lørdag. Alle andre Instruktioner havde jeg givet Afkald paa, men denne ansaa jeg for at være nødvendig, thi »Fido« lignede nu nærmest en sort Puddel og desuden havde han faaet Lopper.

Jeg gik og postede Vand i Badekarret, aabnede Vinduet og fløjtede paa »Fido«, som jeg opdagede i Selskab med en Ven et Stykke nedad Gaden. Han plejede at springe Benene af sig for at komme til mig, baade naar jeg vilde ham noget og naar han bare troede, at jeg vilde ham noget, og naar han ganske bestemt vidste, at jeg ikke vilde ham noget.

Men nu vilde han ikke høre.

Jeg gik ud paa Gaden og fløjtede igen. »Fido« vendte sig mod mig og viftede beklagende med Halen, som om han vilde sige:

— Beklager, gamle Dreng! Jeg vilde gerne komme, men som Du ser er jeg optaget.

Jeg kaldte og kaldte men uden bedre Resultat. Han forlod endelig sin Kammerat og stillede sig lige over for mig paa den anden Side af Gaden, men vilde ikke komme over.

Til sidst købte jeg en Kage og vinkede med den. I Glæden glemte han alt og foer som et Lyn over Gaden, men kom pludselig i Tanker om, at det var Lørdag, stod stille paa Halvvejen og luskede langtsomt tilbage. Da indsaa jeg, at han ikke kunde lokkes og gik ind.

Han kom hjem Søndag Morgen, ligeglad som sædvanlig og noget smudsigere, men jeg vilde ikke forstyrre hans Tro paa Menneskene og Livet ved at bade ham paa ubestemt Tid. Og nu faar han være, som han er for ikke at vække Opsigt. Han er nemlig allerede kendt, for ikke at sige ukendt, i Byen under Navnet: Strømbergs sorte Puddel. Folk tror, at han skal være saadan. Men jeg ved, hvad jeg skal gøre. Fredagen inden Tante kommer hjem, skal jeg lukke ham inde, om Lørdagen skal jeg bade ham for at aflevere ham til sin Ejer, hvidere en Sne. Og jeg haaber, at det gode Forhold imellem os skal regnes til min Fordel, naar Tante gør sit Testamente!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 H. AF SILKEGADE KØBENHAVN K. TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

RAVNEN KOSTER KUN 12 ØRE NUMRET UDKOMMER HVER TORSDAG

Petersen lever væsentligst af at »slaa« sine Venner og Bekendte, og han er en ren Mester i at finde paa Undskyldninger, naar han prajer sine Ofre.

Forleden mødte han en Studenterkamerat — en bekendt Sagfører — paa Gaden. Petersen sukkede tungt, satte et Par bedrøvede Øjne paa Vennen og sagde:

— Du maa laane mig 15 Kr., Gamle — jeg holder ikke længer dette Liv ud og vil nu købe en Revolver for at skyde mig.

— Nej, det vil jeg ikke gøre, svarede Sagføreren, men hvis Du vil komme hjem til mig i Aften, saa skal jeg selv skyde Dig.

Da gik Petersen.

Avertér i „RAVNEN“.

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

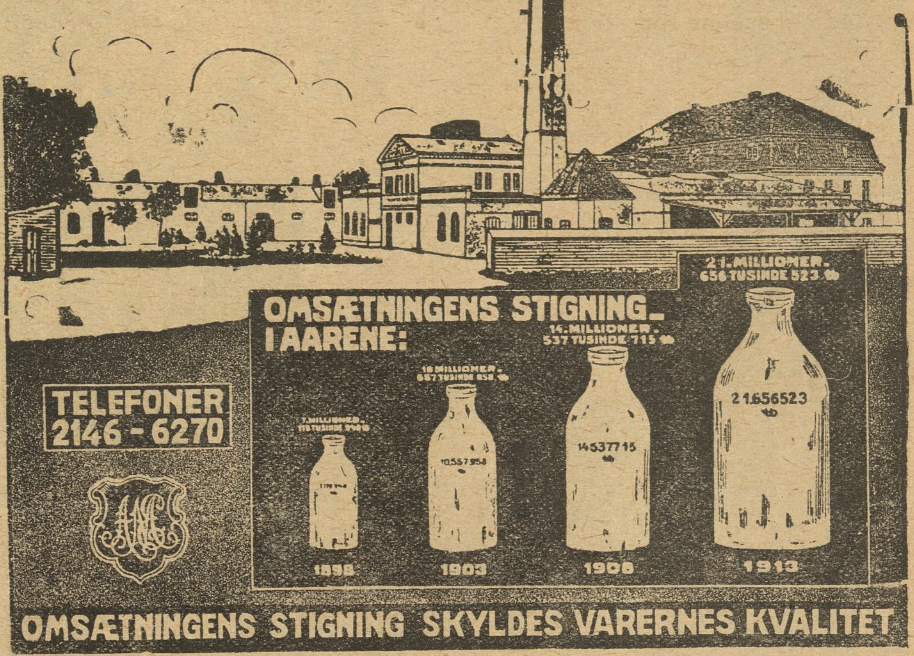

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

GENERALAGENTUR TELEFON 2000

VILH. CHRISTIANSEN

GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.** Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus Enghavevej 40 Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager 12, Gothersgade 12. Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Sefr Larsen.

En Aftenstund han stod og sang,
det gjorde han saa mangen Gang,
men altid var hans Sang for lang,
thi Natten er nu kort engang.

Den Dame stod saa spæd og fin
og hørte paa hans Mandolin,
han sang bestandig: »Vær nu min
Til Karneval med Sang og Vin.«

Forgæves hun ham Rosen gi'r,
han synger væk om »Vin og Pi'r«,
men ved vel nok, hvad Loven si'r:
Der Klokken el've lukket bli'r!

16 Sider **12 Øre**

RAVNEN

Nr. 11 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 14. Marts 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Nogle siger Fy! Andre mumler Ah! De fleste fatter nok Beregningen.
Atter andre synes, det er *kunstigt* — ikke *Benet* altsaa, men Tegningen.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

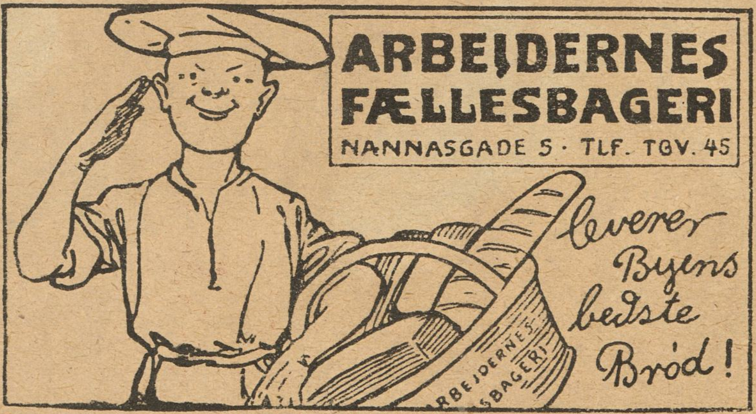

Vadskeriet
„Ventegodt"
Brønshøj L
Tlf. Brønshøj 93 og 96
Lufttørring.

Køb
Alfa
Margarine

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,60 o Middag à 90 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god [illegible] velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale
Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

Frimærker
i Fakcimile. Erstatning for manglende Frimrk.
Prisliste gratis & franco Sending til Udvalg.
F. Fournier's Efterf.
Genf, N.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Moderen: — Men hvad er det, jeg hører? Vilhelm har kysset Dig paa Banegaarden, og hvad gjorde Du, om jeg maa spørge?

Datteren: — Ja, for at alle Mennesker skulde tro, at var en nær Slægtning, og for ikke at faa Skandale, saa kyssede jeg ogsaa ham.

Fra Karnevallerne.

Hr. Petersen imponerede ved en uhyggelig Krigs-Djævle-Maskering

Tegning af N. P. Sørensen.

Fruen derimod imponerede nok saa meget ved at give Møde *uden* Maske!

Pjerrette og Pjerrot.

Et lidet Karnevals Intermezzo.

1

Pjerrette, Pjerrette,
du lyse, du lette,
du slanke, kokette
du Eventyrfé,
kom, her vil vi sætte
os ned, du maa mætte,
Pjerrette, Pjerrette,
min nagende Ve!

2

Ak, Pjerrot, du dumme,
du falske og grumme,
hvad du dog maa rumme
af Kvide! Men tal
til Bas og til Tromme
jeg hører dig brumme,
ak Pjerrot, du dumme,
din tærende Kval!

3

Pjerrette, Pjerrette,
nej, nu vil jeg gætte,
din lysebrune Flette
den røber dig nok:
Du er Henriette?
Annine? Annette?
ak, traf jeg den rette
i Lysalfers Flok?

4

Ha, Pjerrot Bedrager!
Hver Glæde du smager,
slet ingen du vrager,
dog klager du hæst!
Du Tølper! Jeg tager
min Død; Du plager
mig, lumpne Bedrager,
dit Afskum, dit Bæst!

5

Ved Himlen — den Tone —
Pjerrette — Matrone!
Ak, haardt maa jeg sone,
at jonet jeg har!
Mit Huskors, min Lone!
Jeg kender den Tone: —
min Kone, min Kone!
— Jeg ti Gange Nar!

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Velbekomme!

Tegning af Hp. Hansen

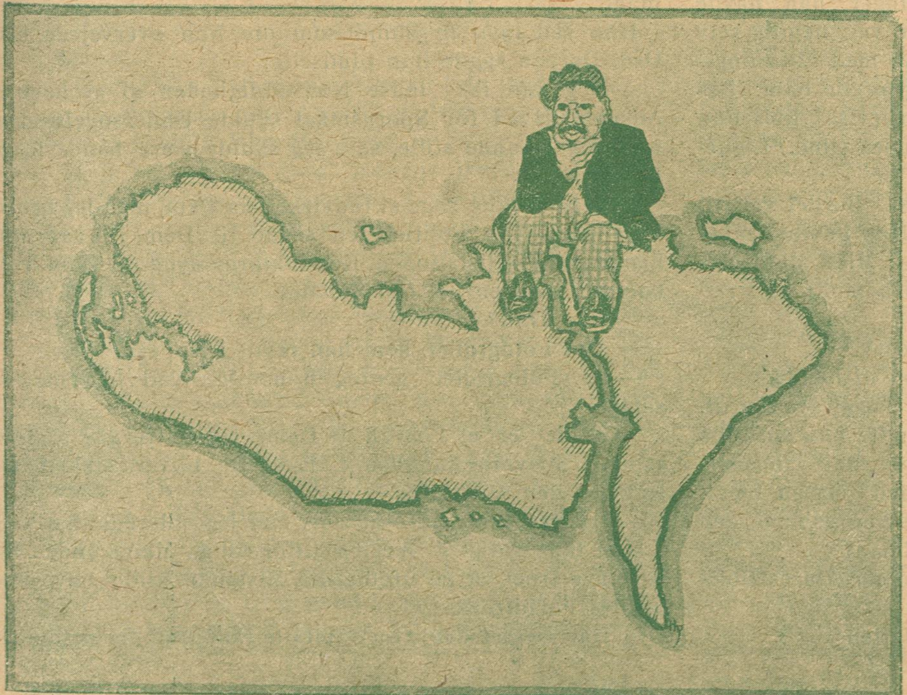

Asger K. elsker Østers og sætter Pris paa kold And.
Nu har han ædt Falster og skal begynde paa Lolland.

Nofanol.

Mel.: Ved Bau der slog en Kugle —

Jeg synge vil en lille Sang om Fedt,
bare lidt,
og jeg har spekuleret, stridt og slidt,
næsten svedt
for at faa fat i ham, den norske *Pay*,
la' nu mig
fortælle om den nye norske »Sol«,
»*Nofanol*«.

Se, »Nofanol« det laves af en gal
Bardehval,
naar den har prøvet gennem mange Aar
trange Kaar,
saa skal den ogsaa være grundig død,
blaa og blød,
og den maa ogsaa gærne dufte lidt,
det gi'r Fedt.

Naar Hvalen saa omsider bliver grøn,
ganske køn!
barberes den og dyppes i en Spand
Skedevand,
men først skal den ha' Overtrækket a',
Spækket a',
og gnid det saa med en Gang tykt og blødt
Slavespyt.

Saa rulles det i Tjærelud og Beg
— a la *Pay!* —
og dækkes med et Lag af drøj og høj
Gøgemøj,
og stryg det saa med ægte Snogeslim
(mangler Rim!)
og læg det Hele i en Tønde Snavs
— sikken Smaus!

Naar Du nu sælger det som Svinefedt,
grine lidt
Du gærne maa, men husk nu ogsaa paa
straks at faa
en Masse Penge for det ny Produkt
— sikken Lugt! —
Om *Fedtet* skader — *Penge* det ved jeg
skader ej!

Helt oppe fra den kolde Nordens Pol:
Nofanol!
og lige ned til Pavens gyldne Stol:
Nofanol!
Hver Russer, Tyrk, hver Svensker og Mongol:
Nofanol!
de smiler blegt og siger blot: Jawohl
— *Nofanol!*

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— Og, hvad mener De om Fotografiet, fortsatte Moggett, det Fotografi, Winch fandt i Kupeen? Politichefen paastaar, at den unge Dame svor paa, at hun aldrig havde set det før.

— Det er ikke sandt, svarede Graydon. Jeg var ogsaa til Stede under Forhøret. Hun sagde, at hun ikke vidste noget om det.

— Det var vel kommen ud paa et. Men véd De, hvad Tom Winch siger?

— Nej, hvor skulde jeg vide det fra?

— Jo, at Fotografiet er af den unge Pige selv.

— Naa, og saa?

— Jo, saa var det mærkeligt, at hun ikke vidste noget om det.

— Ja naturligvis, men det var ikke noget Øjebliksfotografi. De lagde maaske ikke Mærke dertil? Det er kun hendes Øjne, som er blevet fotograferet, og hun har ved Gud Øjne, som man ikke kan tage Fejl af. Jeg havde god Tid til at se paa dem, da jeg overgav hende Stævningen. Det er hendes Øjne, det er der ingen Tvivl om. Og hvordan kom dette Fotografi ind i den myrdedes Kupé? Der har sikkert kun befundet sig to derinde, den stakkels gamle Herre og Slynglen, der myrdede ham. En af disse to maa have tabt det under Tvekampen.

— De er meget skarpsindig, Mr. Moggett, sagde Graydon med et svagt — meget svagt — Forsøg paa at være nonchalant, men jeg synes alligevel, at De opstiller Problemer, som ikke eksisterer.

— Vi faar se, Mr. Graydon, glem ikke: præcis Kl. 10 i Morgen. Godmorgen!

Graydon sad længe alene og grublede over, hvad Mr. Moggett havde sagt. Der var intet nyt i de Fakta, han havde fremført, det var blot de Slutninger, han havde draget, der var saa foruroligende. Han var nemlig selv kommet til samme Resultat, før han talte med Stævningsmanden, og det var netop det, der bekymrede ham. Naturligvis kunde Miss Montrese aldrig overbevises, hvis hun benægtede, at det var et Fotografi af hendes Øjne. Ligheden kunde jo være ganske tilfældig.

Han gik ind i Spisesalen til sin Frokost. Bordet var til hans store Skuffelse kun dækket til en. Han havde haabet paa at komme til at spise sammen med Miss Montrose. Han spurgte Tjenestepigen, hvordan hun befandt sig.

— Bedre, tror jeg.

— Hun kommer vel ikke ned til Frokost?

— Nej, jeg har lige bragt Te og Steg op til hende.

Graydon satte sig til at spise uden at lægge Mærke til, hvad han puttede i Munden. Derefter tændte han sin Pibe og gik ud i den smukke Have. Her drev han langsomt frem og tilbage for tilsidst at slaa sig ned paa en Bænk for at forsøge at finde et Svar paa det Spørgsmaal, der stadig forfulgte ham: hvad vilde Enden blive?

— Jeg er næsten bange for, at De savner Deres Golfparti, Mr. Graydon.

Han rejste sig hurtigt og løftede paa Hatten.

Alicia Montrose havde nærmet sig, uden at han havde hørt hendes Skridt paa det bløde Græstæppe.

— Aa nej. Men jeg er ked af det for Deres Skyld. Føler De Dem bedre nu?

— Ja Tak, noget bedre. Men jeg frygter for, at det vil vare længe før jeg glemmer denne uhyggelige Begivenhed, hvis det overhovedet nogensinde vil lykkes mig at glemme den.

Hans Øjne havde ubevidst søgt hendes. Han forsøgte at erindre sig, hvori Ligheden med Fotografiet bestod. Nu lignede de slet ikke Fotografiet, disse Øjne kunde skifte Udtryk i det uendelige. Netop nu syntes de at bede ham om Hjælp og Forstaaelse.

— De har vel telegraferet til Deres Venner, sagde han.

— Nej, jeg kender ingen, der kan være mig til nogen Nytte.

— Men Deres Sagfører .... d. v. s. hvis De har nogen ....?

— Jeg antager, at man har sendt Mr Hoggans Sagfører Meddelelse. Politichefen var oppe hos mig tidligt i Morges, og jeg bad ham da om at gøre det.

— Og vil han ogsaa føre Deres Sag?

— Min Sag? Jeg forstaar ikke. Jeg er jo hun Vidne ligesom De selv.

— Javist, men det er undertiden bedst at være forberedt paa alt. En Undersøgelsesdommer kunde maaske fremkomme med Spørgsmaal .... jeg mener Spørgsmaal, som kunde være af privat Art.

— Aa, men det haaber jeg, at han ikke gør, svarede hun med let Uro i Stemmen. Forhøret vil vel gaa ud paa at udfinde Dødsaarsagen. Det sagde Politichefen idetmindste.

— Ja, men undertiden fører det ene det andet med sig og uforsigtige Svar kan give Anledning til helt nye Spørgsmaal.

Hun sad tavs en Stund som om hun overvejede hans Ord. Derpaa sagde hun pludselig:

— Jeg kan ikke indse Nødvendigheden af at have en Advokat. Hvad for Spørgsmaal skulde Undersøgelsesdommeren vel kunde stille, som jeg skulde være bange for at besvare?

— Jeg vil ikke søge at indvirke paa Dem, men jeg tænker bare paa hvad Politichefen sagde til Dem i Gaar Aftes henne paa Politistationen. Konduktøren synes at være fremkommet med en hel Del Sludder.

— Om hvad?

— Om Fotografiet, som han fandt i Kupeen.

— Aa, Fotografiet! gentog hun. Og hvad har han da sagt?

— At det er et Fografi af Dem. Og andre har sagt det samme. Stævningsmanden f. Eks. De bliver sikkert udspurgt i den Anledning.

— Jeg ved ikke mere at sige, end jeg allerede har sagt.

Hun talte roligt — næsten altfor roligt. Man kunde nemlig have troet, at en uretfærdig Mistanke vilde have vakt hendes Forbitrelse.

— Har De set det meget omtalte Fotografi, fortsatte hun.

— Ja, jeg saa det i Attes.

— Og hvad mener De?

Spørgsmaalet tvang ham til at se hende lige ind i Øjnene. Hun mødte roligt hans Blik. Han var meget mere urolig end hun. Han svarede undvigende.

— Jeg saa kun flygtigt paa det, saa jeg er ikke i Stand til at fælde nogen Dom. Alt hvad jeg kan sige er, at jeg syntes, at det lignede Dem.

— Lignede? Nuvel, det er der vel ikke noget mærkeligt i? Hun havde tøvet en Stund med Svaret, og Graydon iagttog hende nøje.

— Jeg haaber ikke, at De bliver foruroliget af, hvad jeg har sagt, sagde han. Men jeg vil saa gerne forhindre, at De bliver overrumplet i Morgen. Der kan komme et og andet frem, der giver Anledning til Spørgsmaal. Konduktøren vil f. Eks. fortælle om, hvorledes De først vægrede Dem ved at rejse sammen med Mr. Hagger og hvorledes han da havde anvist Dem Kupeen ved Siden af, men at De heller ikke vilde stige ind i den, fordi der var en Passager i Forvejen....

— Og saa? De fleste Kvinder vilde vel have gjort det samme.

— Meget sandt, men De kan blive udspurgt, om De havde noget andet Motiv end den rent naturlige Modvilje....

— Uden Tvivl, men et saadant Spørgsmaal behøver vel ikke at overrumple mig.

— Nej, det er sandt nok, men da Mistanken nu engang er rettet netop mod denne Mand, vil man se at skaffe sig enhver tænkelig Oplysning om ham, og....

I dette Øjeblik kom den tykke Krovært humpende hen til dem. Hans Ansigt, hans Gang, hele hans Skikkelse tydede paa, at han kom med store Nyheder.

— Der er netop nu kommet en Mand ind i Skænkestuen, sagde han hæsblæsende, han paastaar, at en Ulster og en Rejsehue er bleven fundet i Basingstokekanalen. Jeg mente, at det vilde interessere Dem at høre. Politiet tænker vist paa at opdæmme Kanalen henne ved Slusen.

Graydon vovede ikke at se paa Alicia. Denne Opdæmning kunde næppe være bleven iværksat i Haab om at finde Morderen. Naturligvis havde Gerningsmanden gjort alt for at skaffe alt bort, der kunde tjene som Bevis imod ham, men at han skulde have begaaet Selvmord kunde Politiet næppe antage. Havde man Mistanke om, at det ikke var et almindeligt Rovmord, men at der laa et andet Motiv bagved, og ventede man, at denne Opdæmning vilde afsløre en eller anden skjult Hemmelighed?

— Er Manden endnu inde i Skænkestuen? spurgte Graydon pludselig.

— Ja, han sidder der endnu. Alle vil tale med ham.

— Jeg kunde ogsaa have Lyst til at tale med ham. Undskyld mig et Øjeblik Miss Montrose....

Men Alicia var allerede gaaet. Medens Graydon og Værtshusholderen talte sammen, var hun gaaet tilbage til Huset. Hvorfor var hun gaaet i et saa kritisk Øjeblik? Maaske havde hun ikke hørt hvad der var bleven sagt? Og de havde endda talt temmelig højt.

Graydon fulgte imidlertid med Værtshusholderen. Manden, en Landarbejder, var omgivet af en lille Gruppe nysgerrige, men da Graydon begyndte at udspørge ham, fik han ikke mere at vide end hvad Værten allerede havde fortalt. Manden havde nemlig ikke selv været Øjenvidne, da Fundet blev gjort, men havde det kun paa anden Haand.

Da Arbejderen var gaaet, gik Graydon atter ud i Haven i Haab om at træffe Alicia der. Men hun var og blev borte. Da han kom tilbage, mødte han en af Tjenestepigerne.

— Miss Montrose beder mig bringe Dem en Undskyldning fordi hun forlod Dem uden at sige noget, sagde Pigen. Hun fik pludselig ondt i Hovedet igen, saa at hun maatte gaa ind og hvile.

— Jeg er meget ked over det. Hils hende og sig, at hvis hun bliver bedre i Dagens Løb, vilde jeg gerne tale med hende.

Pigen gik, og for at fordrive Tiden, begav Graydon sig hen til Politistationen for at høre, hvor meget sandt der var i Arbejderens Historie. Inspektøren var meget forbeholden, men indrømmede, at der var fundet en Ulster.

Dagen gik iøvrigt langsomt for Graydon. Alicia var upasselig og forlod ikke sit Værelse, og han drog den Slutning, at hun vilde hvile ordentlig ud for at være godt forberedt til Morgendagens store Ildprøve.

VI.

ALICIAS VIDNESBYRD

Graydon ansaas nu for en saa betydningsfuld Person, at Værten selv opvartede ham ved Frokosten den følgende Dag.

— Intet nyt angaaende Fundet i Kanalen, sagde han. Politiet søger endnu. Men naturligvis siger man intet.

— Hvordan har Miss Montrose det? spurgte Graydon pludseligt.

— Aa, jeg synes, at hun saa' syg og sløj ud. Hun gik ud for et Kvarter siden. Hun sagde, at man ønskede, at hun skulde komme tidligt. Mellem os sagt, tror jeg, at hun skal se paa Liget. Hun er sikkert gaaet hen for at identificere det.

Det gav et Sæt i Graydon. Det var hidtil ikke faldet ham ind, at Alicia var den eneste, der kunde gøre dette. Men dernæst faldt det ham ind, at hun var meget selvsikker i sin Optræden.

Graydon var først tilkaldt til Kl. 10. Der var knapt fem Minutters Vej til »Den blaa Port«, et Værtshus, i hvis Klubværelse Forhøret skulde holdes, men desuagtet begav han sig afsted ved 9-Tiden, i Haab om at træffe Alicia og faa en lille Samtale med hende før Forhandlingerne begyndte.

En lille Skare Dagdrivere stod rundt omkring det lille, beskedne Værtshus. Graydon albuede sig frem gennem Krostuen og steg op ad den smalle Trappe. Paa den øverste Afsats mødte han Moggett, som stod der meget vigtig og med en Mine, som om han havde været kommanderende General.

— Meget rigtigt, Mr. Graydon, hviskede han, Punktlighed er en Dyd. Forhørsdommeren begynder altid paa Slaget. Jeg har skaffet Dem en Plads lige ved Juryens Bord.

— Er Miss Montrese her?

— Ja, hun er nede hos Værtinden. Hun var lidt oprevet — Identificeringen har naturligvis taget paa Kræfterne — saa jeg tror ikke, at jeg vil hente hende, før det er nødvendigt.

Graydon havde intet at indvende herimod, skønt han følte en vis Skuffelse over ikke at kunne faa hende i Tale før Forhandlingerne begyndte.

Forsamlingssalen var et stort Rum, der strakte sig tværs gennem hele Huset. Gulvet var bestrøet med Savsmuld og en Langbænk med Rygstød løb langs med Salens tre Vægge. Møblementet bestod af et stort Bord med runde Mærker efter Glas, en tredive Stole, et gammelt Klaver og paa Væggen Olietryk.

Kun Juryen, nogle Reportere, en Politiinspektør samt en stilfærdig ældre Herre, som saa ud til at være Jurist, opholdt sig i Salen. Moggett vilde aldrig i Livet have ladet flere komme ind før Dommeren var ankommet.

Graydon satte sig paa sin Plads, og Moggett hviskede noget til den gamle Herre. Det var øjensynlig Graydon han talte om, thi han vendte flere Gange Ansigtet mod denne og tilsidst rejste den gamle Herre sig og gik lige hen til ham.

— Jeg hører, at De er Eric Graydon, sagde han. Mit Navn er Perry — Perry & Latiner, Warwick court, Grays Jun. Vi var Mr. Haggers Sagførere. Maa jeg tale et Par Ord med Dem?

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

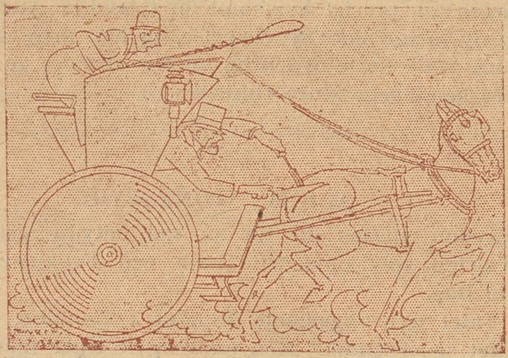

Gadebillede fra London:
Kusken: De levner nok lidt til mig!
(»Lustige Blätter«.)

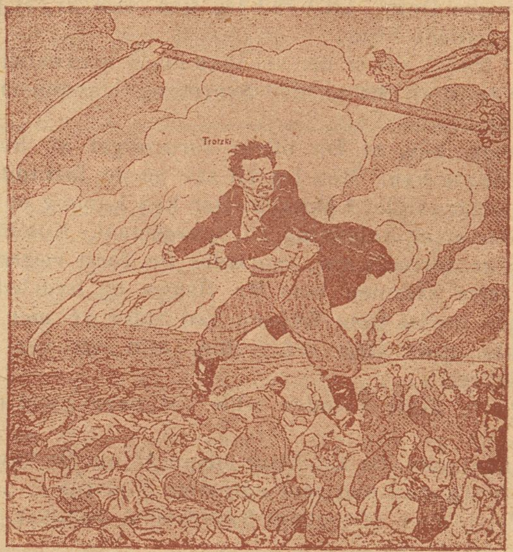

I Dag rød, i Morgen —?
(»Ulk«).

Gadebillede fra Berlin:
EN SEVÆRDIGHED AF RANG.
(»Der wahre Jacob«).

Mannen med hörluren. (Hørerøret)
Vännen: — Nä, hvad säger käringen, när du kommer hem så här? (halvfuld.)
— Dä ger ja fan i, för då slänger ja hörluren under sängen!
(»Strix«).

Familiefar (forstyrret i sin avislæsning av vilde barneskrik, farer rasende op): »Fanden til uutholdelige skrikunger, disse Nordlunds her ved siden av os!«
Fruen: Men snilde dig, mand, det er jo bare vor egen Lillegut inde i barnekammeret.«

Faren: »Aa, er det ham? (Beundrende): Pokker til lunger paa den vesle karen alt!«
(»Tyrihans«, Norge.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød = Indmad

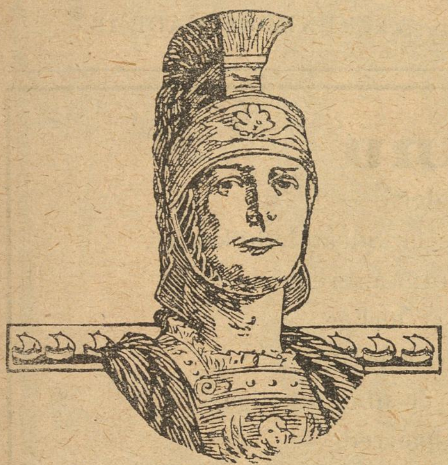

*Det er kommen saa vidt,
at jeg nu tilstaar frit
min Sympati for Helte
af »den gode gamle Skole!«
En Offcer i Kjole
med Viddets Styrkebælte
som Dagen efter Ballet
sig rolig føler kaldet
til Sværd med Gas at skifte
og Fjenderne forgifte —
jeg siger: Føj for Fanden!
Nej, giv mig saa den anden,
den gamle Romerkriger,
han høre skal min Smiger:
Med Sværd og Bryst mod Bryst
Du stod i Kampens Dyst
Og faldt for dine kære
med det der ligner Ære!*

— — —

*Men Du med Flammekaster
og gasforgiftet Sprøjte,
din Fejghed her jeg laster
— Du Krigens grimme Tøjte!*

C. A.

Hvem kender ikke den gamle Vittighed: Naar man giver en Hest Æbler, faar man Pærer igen. Den passer ikke mere. Forleden var der en Mand, som gav sin Hest Rugbrød, og han fik kun Vrøvl ud af det.

En Sømand fra den strandede spanske Damper led meget af Gigt og kom under Lægebehandling. Det viste sig imidlertid umuligt at opdrive det fornødne Plaster og i Stedet for fik han en god Dosis Kamferspiritus — med det Resultat, at han nu gaar rundt og ser spanske Fluer.

„En Dansker“.

En gammel Bondekone i Jylland var en afgjort Modstander af moderne Kirkemusik, og da de en Dag brugte en »Indgangssalme« i Kirken, gjorde hun »Kvalm.« Degnen beroligede hende med, at det var en meget gammel Melodi, som selve David havde sunget for Saul.

— Naa svarede den gamle Bondekone, jeg har aldrig før knuet forstaa, hvorfor Saul kastede sit Spyd efter David!

„En Nordmand“

En av vore mest selvbestallede pastorer paa prækestolen, som bl. a. har det med fra denne at slynge banstraalen mot vore teatre og scenekunstnere, passerte forleden — det er fortalt — forbi et bokhandlervindu hvor en »nyhet« var utstillet til opmerksomhetsvækkelse med denne titel:

»Hvad en ung pike før egteskabet bør vite,« eller noget lignende.

»Umm, humm?!« veiret hs. velværværdighets overmoralske næsebor. »Opskøn literatur!« Og traadte han derpaa med bister mine ind i butikken: Nu vilde han kjøbe boken, selv undersøke den og derefter!

Vedkomende ekspeditør saa paa ham litt forundret: »Hvad han vilde med den bok der?« Naa, men det fik jo bli pastorens egen sak! Kort sagt, boken blir kjøbt og betalt, hr. pastoren bar den med sig hjem, pakket den ut og — aabnet den:

Det var en — kokebok!

„En Svensker“.

August, sade hun halvviskande, vill du göra en uppoffring för min skull?

— Naturligtvis.

— Vill du sluta att röka för min skull?

— Sluta med att röka för din skull? upprepade han. Efter ett ögonblicks funderande ljusnede hans drag och han utbrast: Du vet ju, att jag inte kan neka dig något. När jag hädanefter röker, gör jag det för min egen skull!

En Amerikaner.

To Fiskere sad og fortalte Fiskerihistorier. Den ene sagde: Lige ved min Hytte der staar Fiskene saa tætte, at det er bare at kaste den blanke Krog ud, saa haler man til sig.

Den anden sagde: Ganske godt, men se jeg har forpagtet et Stykke Vand heroppe, og der maa vi jage Fiskene bort med Stokkeslag for at faa Plads til at smide en Krog ud.

En Englænder.

— Hvad er Barnets Navn, spurgte Præsten, da Moderen nærmede sig Døbefonden med sin Førstefødte.

— John Jellicoe Douglas Haig George Lloyd Bonar Law Robertson Smith.

— Det var svært, brast det ud af Præsten, og saa vendte han sig til Degnen og sagde:

— Jones, det er vist bedst, De henter lidt mere Vand!

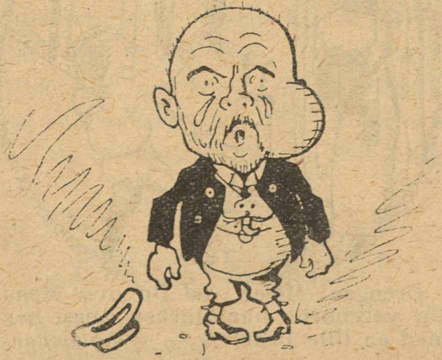

Det første Myggestik!

Teaterrygter.

Der gaar de mærkeligste Teaterrygter igennem Bladene i disse Dage, og *Ravnen* ser sig nødsaget til at fortælle lidt om Planerne som de er.

»Røde Kro« og Drachmanns do. vil blive slaaet sammen, og det kgl. Teater har tilladt at »*Guldhornene*« kan blive fremsagt fra de to Scener dog saaledes, at de hver faar et af Hornene. — Hvis Frk. *Lilly Bruhn* i »White Star« ikke sætter sig imod det, vil Fru *Block* fra det kgl. Teater tre Gange om Ugen udføre Frøkenens Rolle i Revyen, og *Oscar Stribolt* er engageret til at danse Barfodsdans i »*Aladdin*« ved Skuespillets Opførelse paa det kgl. Teater.

»Det flyvende Skuespillerkorps« har indrettet sig med *Holger Reenberg* paa den Maade, at han spiller en Akt paa Dagmarteatret for derefter pr. Motorcykle at haste ud og kysse Fru *Astrid Neumann* i anden Akt paa Kasino, hvorefter han iler til *Thaliateatret* for at oplæse »*Faust*«, anden Del.

Dick Nelson skal bokse med *Cornelius* i »*Drot og Marsk*« og *Alstrup* har lovet at komponere en Steppedans i »Don Juan«, hvor Titelpartiet vil blive sunget af *Frederik Jensen*.

Vi skal iøvrigt holde Publikum a jour.

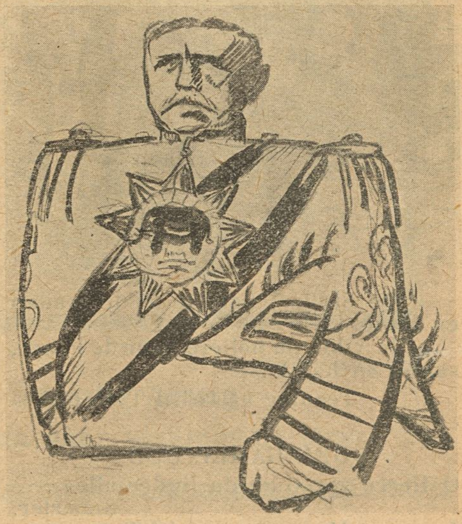

Mine Herrer!

Jeg er Andreas du Plessis de Richelieu, Viceadmiral i den siamesiske Marine og fhv. Marineminister i Siam, kongevalgt Landtingsmand, Kammerherre, S. K.* 18 Aug. 1900, S. H. E. i Diamant. S. Kr. S. R. P. R. St. Stau. Pr. Kr. Ø. I. F. S. C. C. 2. T. M. 2. Gr. Fr. 2.. I. Kr. 2. S Sv. 2² F. Æ. L. 4. Herre til Kokkedal og Medlem af Landets fedeste Aktieselskaber — *og jeg vil Fanden gale mig ikke vide af Deres mellemkommunale Beskatning!*

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB

Telefoner:
C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:

Telegramadresse:
„NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16

Assurer hos os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

— Du Stoffer! bare je ha'de saadan en Mave!
— Je' vilde nu hellere have de Penge, saa'en en har kostet!

Tegning af John Thisted.

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

»DEN GAMLE GUD«.

O Herre vor Gud, du linder alle
Smærter.
Jeg er et Menneske og ej i Troen stor,
jeg hader af mit sønderknuste Hjerte
— vil du Almægtige tilgive mig?

Sig ser du ej den vilde Krigslarms
Rædsler?
Hvordan man Haanden til dig
strækker op?
Snart maa jeg tro, deroppe højt i
Himlen
den gamle Gud nu ikke lever mer.

Sig ser du ej den store Røverbande,
der ustraffet deres Veje gaar.
Sig ser du ej den vilde Menskemyrden?
Du ved deraf — og lader det dog ske.

Jeg beder til dig: End snart Krigens
Rædsler
og føre alt til Fred og Glæde ind,
da vil jeg takke dig og bede
Velsignelse paa hele Jorden ned.

Darnok Neslein.

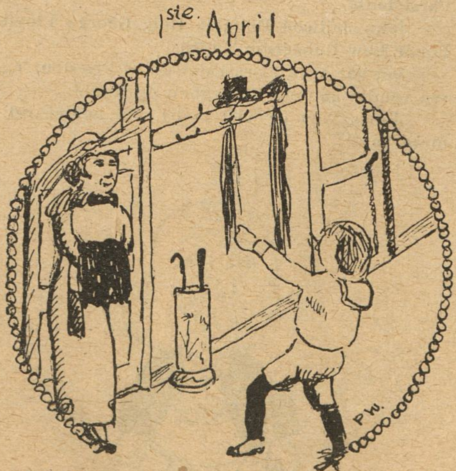

Drengen: Mo'er, ved Du hva! Mens Du var borte, har Storken været her med en lille Bror! — — — Aprilsnar!

Tegning af Paul W.

— Hør, søde Maler, hvis mit Billede skal paa Udstillingen, saa mal mit Navn og Adresse paa — hva?

Tegning af Peder M. Pedersen.

Børge Hansen. Forhaabentlig snart.

Larsen jun. For ubetydeligt.

Harald Jensen, Svend Kuntze Larsen og H. Alb. Jensen, Fredericia — ved Lejlighed.

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

Karnevals-Humør.

Tegning af Storm-Nielsen

Den gamle: Skammer De Dem ikke og sidder saadan i et offentlig Anlæg?
Sømanden: Jo — men De kan jo give os deres Adresse, saa gaar vi hjem til Dem!

De tre Præmier!

Løsningen paa Rebus'en i Nr. 9 er:

$$1904 + 8 + 2 + \frac{5 \times 6}{3 + 7} = 1917.$$

Ikke saa faa var — ad anden Vej — kommen til det samme Resultat, og ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger: *M. M. Pedersen*, Søgade 11, Aarhus, *B. Sørensen.* Saxogade 93. Fiskehandler *N. P. Nielsen*, Nykøbing, Falster.

Ugens Præmieopgave:

To Brødre deler en kvadratisk Mark i to lige store Dele, saaledes at hver Del er lige saa lang og bred som hele Marken.

Hvorledes er dette muligt? (Man forklarer Opgaven bedst ved en liile Tegning).

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

„Krims-Krams".

Hvilken Lighed er der mellem en Flod og et Gevær?

De har begge Mundinger.

Hvad er Indehaverne af disse Visitkort?

Har. L. Knudtsen.
T. J. Drevsen.

Kunsthandler. — Retsvidne.

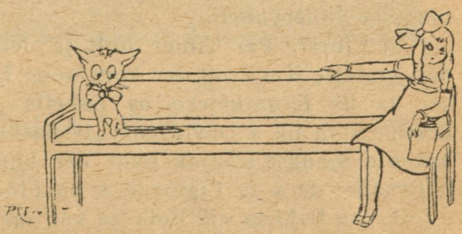

Io, der er bleven Uvenner!

Nils Novgerods Natbog

Mine Nætters Hændelser, optegnede af en gammel, voksen Dreng:

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

Bakken, St. Hansnat.

Det kalder je altsaa for en *Trestjærnersnat* med Godda og tak for Laan!

Je mødte Daen i Forvejen ham Kæmpedavidsen som der har Værshusteltet

DEN BLAA BOD
eller
LYKKENS HARPUN

paa Dyrhavsbakken. Saa sir Davidsen te mig, Hør Niels, ka du komme ud og hjælpe mig i Harpunen i Morgen Aften, saa er der minst 20 Mannehoder a de store i Drikspenge a tjene. Du skal bare hælde op Sperritussen og bringe den runt i Teltet altsaa, men Betingelsen er *Ingen Speritus te Dig før Fyraften*

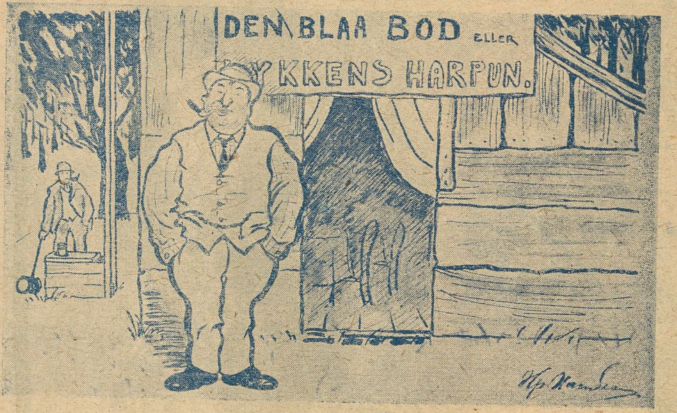

Davidsen udenfor »Lykkens Harpun«.

Tjæp sa je og ga Haandslav — je kommer. Nu hade je tænkt paa a være ful ve Ankomsten for a ha lidt a løve paa, men de var mig ikke muli at rejse te en Kop Kævesovs aa je var blej og kulskær da je hen paa Afteningen gav Møde i den blaa Bod som der ligger imellem et Tyrehode og en Lirekasse.

Teltet var velsignet gennemtrukken a Speritus aa der doftede som i et Tabbernakkel. Det satte maj sæfølig straks i Stemning aa je sme Trøjen og stillede mig an ved Ølkassen mæ hele faste Batteri af Gemytlighedens Vande i Rykken, paa Boffen eller hva Faen nu Servanten med Sperikumsflaskerne hedder.

Nu var det ikke pænt a Davidsen straks da je kom a sidde med fire Hærer og tre Dæmer mæ hver sin Konjaksflaske foran sig. Og mens je sto og skuede efter Tjans ud gennem Teltaabningen, saa sa Davidsen uafbrut Skaal foreksempel og laa Nakken helt ner paa Stolerykken.

I det første Par Timer holt je den jo i den omtalte Kurs, og der kom none Hønisser aa fik Skombajere og enkelte gamle Drenge som fik a Davidsens Livsflaske, den bekente Sjangse-Konjak hvor der kun skal ti Draaber te a ta Ligtorne a en Flodhest.

Ude paa Bakken gik Folk aa var saa dajli fulde, aa Davidsen og hans Dæmer ble ved mæ a grine aa hælde paa Donken, aa je skænkte op og bar runt i Teltet aa ble kraft polverisere maj te sist helt tosset ved at omgaas al den dajlie Speretus uden a kunne faa en Draabe mæ.

Saa varet a der kom tre tykke Komsærer med røde Næser og Urkæder in i Teltet aa forlangte dobbelte Sjusser mæ Ekstrablomst, aa je led forfærdelig da de drak dem aa sa A—A.

Da de hade faaet 6 Omgange falt to a Davidsens Dæmer ner a Stolene aa fik sprøjtet Sifaangvand i Hoderne, aa saa forlangte hele Teltet nye Omgange ovver det hele mens de grinte som Alleker.

Saa kunde je ikke mer. Jeg svedte forfærdelig og Tongen hang fast inde i min Mond a bare Tørst, og saa to je Davidsens Livsflaske aa satte den for Monden, aa alle tre Pæle foer som en Løbeild ner i Nils Novgerods Kalkun.

Je har aldrig i mit Liv smakt noget saa dajligt! Og det var som a vaavne a en ond Drøm. Men Davidsen hade natyrligvis set hva der var sket — je hade jo aabnet for hans Pulsaare — og kom nu brasende som en søsyg Okse

— Ve Du betale, din Laban! skreg han.

— Nu ska je sige din drukne Amtsforvalter naaet, sa je. Maj skal du ikke sætte paa *Rasschong* (je ve ikke om det er rigtig stavet). Hær har Du sat den hele Nat og fylt Ballonen paa dig aa dine Høns mens a je har staaet og sultet!

— Tror du det er en Liljenkonval du har faaet her ud — va? sa je og stak ham først en Søsterskalle, saa fik han Knæfaldet (Patent Nils Novgerod) aa saa tilsidst lidt Haandspaalæggelse paa Mellemgullet aa det varede Ravnen rive mig ikke fire Menutter før Davidsen laa midt paa Gullet *te ingen Nytte.*

(Fortsættes)

Davidsen laa paa Gullet til ingen Nytte!

Tegning af Storm-Nielsen

Drankerhjemmet i Haslev er bleven lukket paa Grund af Mangel paa Drankere. Forstanderen averterer med Inventar og Fjerkræ tilsalgs. (Dagspressen.)

En Svede-Kur.

Nej, se, Grossereren i Dag igen! raabte Badejomfruen ved det romerske Bad. — Velkommen!

— Tak, lille Ven, Tak! sukkede den store, velernærede stockholmske »Groshandler« og rakte sin Billet. — Det er virkelig ikke alle, som tager saadan imod en!

Badejomfruen fra »den sjette Dør« var en lille sikker en med et smukt kastaniebrunt Haar og store kokette Øjne, som skinnede i grønt og brunt.

— Ja, kære Anna, man har jo ingen Ting at være glad ved! sukkede Grossereren endnu en Gang og trak sin store Ulster af sig. —

Anna hjalp ham med at hænge Frakken op og gik hen til Baderummet.

— 36 Grader som sædvanlig? spurgte hun.

— Ja—nej, vi skal tage det varmere! *meget* varmere, rigtigt hedt! Jeg er saa nervøs i Dag, vi skal tage det rigtig hedt! Japanerne, som ved, hvad de gør, de lader sig næsten koge.

— Uh, det var slemt!

Badejomfruen syslede med sine Grejer derinde, medens Grossereren plukkede »Udstyret« af sig og strøede det omkring sig. Fra Rummene omkring hørtes de sædvanlige Baderumsreplikker, Vandplask og Duschbrus.

— Haard eller blød Børste? — Nej midt imellem! — Ha ha! Hahaha! — Skal vi tage det koldere? — Nej, for Fanden, nu løber det over!

— Vær saa god, nu er det færdigt, Hr. Grosserer.

— Ah, det var hedt som Fanden!

— Grossereren vilde jo have det saa!

— Jo, jo, jo, det skal ogsaa være saadan!

— De ringer! naar jeg skal komme!

— Tak, lille Anna!

Grossereren lukkede sine Øjne og forsøgte at komme væk fra sine irriterende Tanker, men det vilde ikke lykkes. De blev blot endnu mere paatrængende.

Hvad i Herrens Navn gik der af hende derhjemme! Det er nu snart en Maaned, hvor jeg ikke har kunnet nærme mig hende. Og denne faste og bestemte Optræden. Skinsyg er hun heller ikke mere! Jeg er som Luft for hende. Saa smuk hun er bleven i den senere Tid, saa smuk mindes jeg hende aldrig. Og netop nu, da jeg vil være hos hende og leve et hjemligt Liv, vil hun hellere have, jeg skal gaa ud eller ogsaa indbyde Fremmede. Denne kedelige Middag hjemme i Dag! Naa, der er da heldigvis to Timer endnu de skal ikke komme førend syv, saa jeg kan godt naa at faa mig en Lur.

Han følte sig som en nyforelsket, gik omkring med sin egen Hustrus Fotografi i Tegnebogen, som om han havde en hemmelig Forbindelse med hende. Han kunde godt have sprunget op af Badekarret for at kysse hendes Billede, men han generte sig for Badejomfruen. Hvor havde han kunnet forsømme en saadan Kvinde saa skrækkeligt som han havde gjort! Bedraget hende saa ofte og saa hensynsløst! Saa utroligt letsindigt! For Eksempel denne her Badejomfru! Med sine grønne falske Øjne. En tysk Postkortsskønhed, som syntes om at gaa paa Maskerader og drikke Champagne. Anden Gang, han havde souperet med hende, var hun jo bleven fuld, og han havde været tvungen til at føre hende ud til en Bil og følge hende om til en Baggade. Og paa hende havde han øslet Penge og Presenter i en Uendelighed! En Hændelse, som antagelig er passeret for hver badende Fyr med en tyk Tegnebog og store Drikkepenge! Fy Fanden, som han havde baaret sig ad! Aldrig havde han set sig selv i et saa klart og ubarmhjertigt Lys som i Dag. Men nu skulde han begynde et nyt Liv. Bare det ikke var for sent! Han rakte Haanden ud efter Klokken og ringede heftigt. — Anna! Anna!

Kommer jeg bare ud af dette her! tænkte han Gang paa Gang.

— Lidt varmere?

— Nej, nej jeg har faaet nok! stønnede han. — Dusch straks! Og koldt, rigtig koldt!

— Det er ikke godt med en saa heftig Omgang, Grosser!

— Det er ligemeget, jeg vil op, jeg vil ud, jeg bliver gal her!

— Grossereren skulde jo sove?

— Jo, ja, bare jeg kommer op og faar Dusch, men hurtig Anna!

Hun saa forundret paa ham, han var gnaven og tvær, det plejede han aldrig at være mod hende. Hendes Tavshed slog ham, og da han saa op paa hende, mærkede han, hun saa bedrøvet ud. Naa, han havde gjort hende Uret, det var dette Helvedes Humør han var kommet i, der bar Skylden. Kvinden der, kunde jo ikke gøre for, at hun var smuk, og at hun havde souperet med ham og var bleven syg, det kunde vel nok ske for en Stakkel, som stod og sled Dag ud og Dag ind og ikke var vant til at drikke Champagne, som han.

— Undskyld, Anna, jeg er saa mærkelig i Dag! sagde han lidt genert. — Jeg har saa meget at tænke paa.

— Ja, Grosereren er jo lidt underlig i Dag. Naa, saa tager vi Duschen med det samme?

— Jo, jo Tak! Tak, lille Anna!

Han fik sin Dusch og sin Aftørring og svøbtes ind i den varme Badekaabe.

Da hørtes en Telefonringning ude fra Gangen.

— Telefon til »sjette!« Der er nogen, der vil tale med Grossereren!

— Gaa og tag imod Besked Anna! sagde Grossereren. — Sig jeg bliver her og sover en Time.

Anna gik, og Grossereren tog mekanisk sin Hustrus Portræt ud af Tegnebogen. Med et ømt Blik stirrede han paa de fine Træk.

— Kommer jeg ud af dette her, saa skal jeg nok blive et andet Menneske! mumlede han.

Anna kom bag paa ham.

— Det var fra Fruen! sagde hun stift. — Hun vilde vide, om Grossereren skulde blive her og sove som sædvanlig.

Det gav et Sæt i ham, og han stod der med Fotografiet i Haanden.

— Fra Fruen?

— Ja; netop fra Fruen! Men hvad er det for et Portræt, som De staar med? Det skulde Fruen vide!

Han rettede paa sig med et Smil.

— Ja, er hun ikke smuk, hvad? Kig! Nej, jeg skal nok holde det!

Badejomfruen saa med store Øjne — *Aah, det er det samme Portræt som Advokaten viste mig forleden Dag*! udbrød hun. — Saa hende er Grossereren vist ikke alene om? Hvem er det?

Der gik en Sitren gennem hans nøgne Krop. Han var lige ved at skrige, men det lykkedes ham dog at beherske sig. Saa forsøgte han at smaale.

— Jasaa, viste Advokaten virkelig dette Billede til Dem?

— Nej, han viste det ikke, det faldt ud af hans Tegnebog. og saa tog jeg det op og kiggede paa det.

Det sortnede for hans Øjne, og med skælvende Hænder stoppede han Billedet i sin Frakkelomme. Saa mumlede han med Ryggen til Anna:

— Ja, vil De give mig et Glas Vand som sædvanlig De!

Hun stod stille et Øjeblik. Saa sagde hun:

— Og saa skal Grossereren sove?

Han forsøgte at rette paa sig.

— Nej her er saa varmt i Dag. Jeg gaar nok straks.

— Badet var maaske for varmt?

Og hun forsvandt.

Med et stønnende Suk sank han ned i Stolen.

Advokaten! Hans egen Forretningsjurist! som var budt til Middag Kl. 7! Og fornylig ringede hun og spurgte, om han skulde blive og sove! Det var jo altsammen klart som Dagen!

— Pyh — han ud, afsted!

Det var den værste »Svedekur,« han endnu havde faaet!!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE.
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Avertér i „RAVNEN".

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN.

egning af Hp Hansen

Hvad „Det ny Højre" vil? Læs dets nye Program — næst efter at ævle og kævle vil det være *frelsende Engel* — som Skjul for Reaktionens sorte Djævle!

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 12 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 21. Marts 1918.

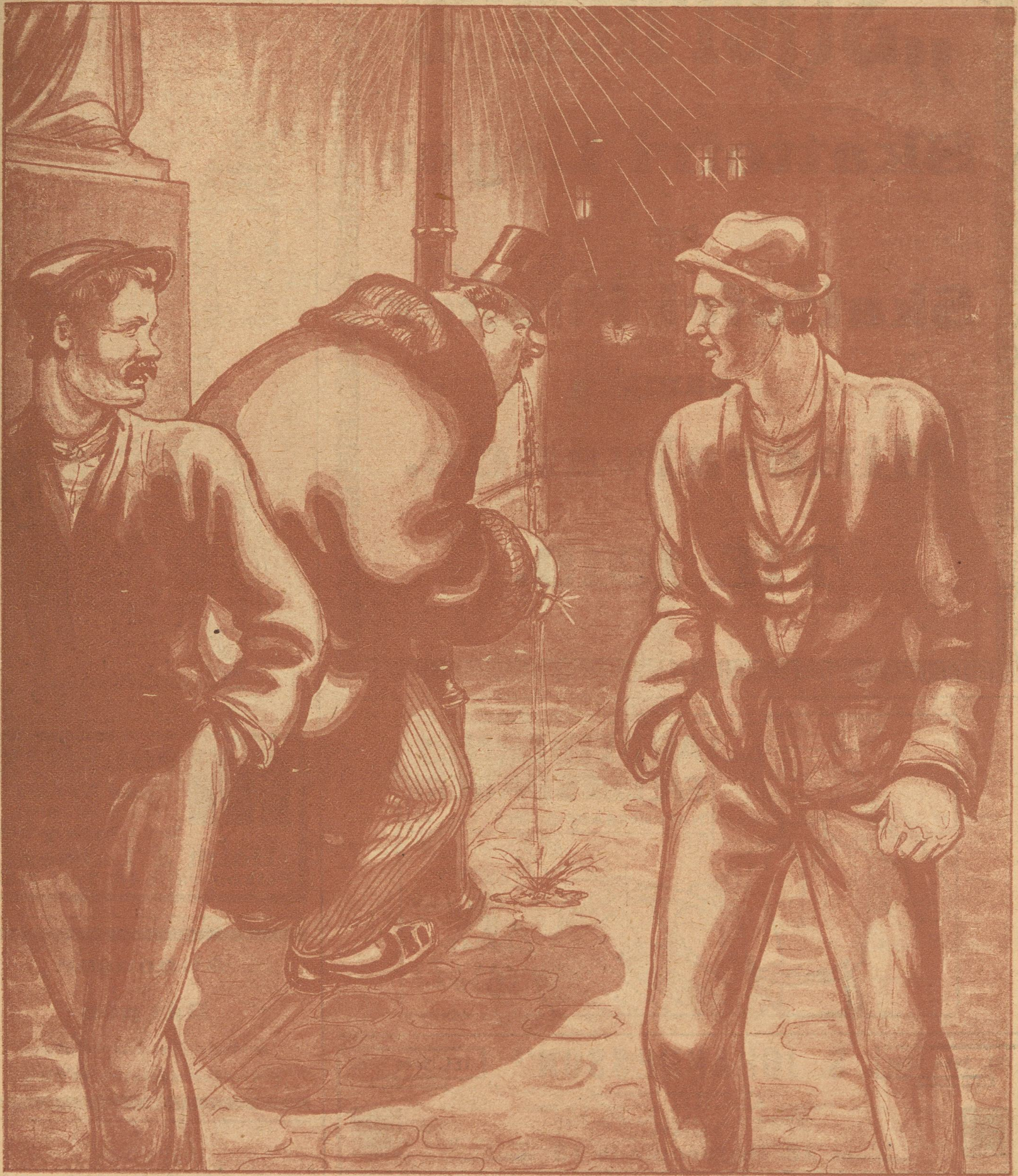

Tegning af P. V. Hansen

... Og saa skal saadan et Svin ha' Brødkort!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

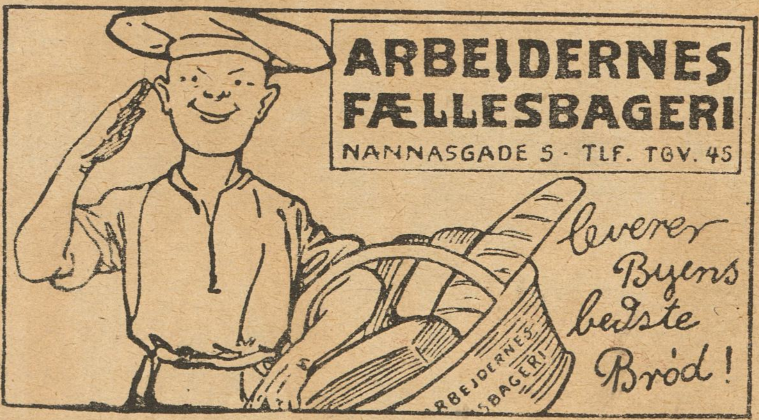

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON's TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Gift Dem aldrig —
før De har besøgt
Snedkermester Chr. Jensens
4 Møbelmagasiner Adelgade 80, 86 og 87
(ligefor Sølvgade)
samt Østerbro-Afd. Sct. Jacobs Plads 6.
Danmarks største Afbetalingsforretning.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekatering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

ERFARING.

Professoren: Hr. Kandidat, hvad forstaar De ved bunden Varme?

Kandidaten: En Vinterfrakke paa et Laanekontor.

Tegning af Gustav Haludin

— Je' var henne hos Spaakonen og ble' spaat.

— Hva' sa' hun?

— I Begyndelsen spaaede hun Pokker i Vold, men saa smak je' henne en paa Tepotten, og saa lovede hun mig en lykkelig Fremtid!

Hovedet op — Brystet frem!

Faar man som Pog de første Stryg,
der svier efter Noder,
man skal ej bøje Ryggen myg
og kalde paa sin Moder,
nej Pryglene maa Purken rank
og værdig imodtage
med Hovedet op og Brystet frem
og Skuldrene tilbage —

Og naar ved Manddomstid en Knægt
faar Elskov til en Pige,
og tænker paa den næste Slægt,
men ej véd Ord at sige,
saa er det skidt — med Hængehoved
faar man ingen Mage;
nej, Hovedet op og Brystet frem
og Skuldrene tilbage —

Mens Børneflokken stedse gror,
og Bag'rens Brød faar Tæring,
og Lejen for dit Hus bli'r stor
og høj, trods din Begæring,
om mindre Skat og bedre Løn
og meget mindre Plage —:
hold Hovedet oppe, Brystet frem
og Skuldrene tilbage —

Selv om hun løber, Kællingen
med hele Pibetøjet,
og alting er paa Hældingen
og Panterne er røget,
husk paa det er Kujoner kun,
der ender deres Dage,
nej, Hovedet op og Brystet frem
og Skuldrene tilbage —

Tilsidst man paa sin Sotteseng
kan Skæbnekæden flette
om Tiden, der var haard og streng,
mens man vil tænke dette:
vort Liv er lagt i Viljens Tegn,
det nytter ej at klage,
kun Hovedet op og Brystet frem
og Skuldrene tilbage —!

Erh. Fønns-Gjørup.

Næb og Klør.

Jeg aflæste i Morges Verdens-Barometret og blev forfærdet — det er aldrig gaaet saa grufuldt til i nogen Smaagade-Kippe som det for Tiden sker paa vor arme Klode.

Tyskland sikrer sig store Dele af Rusland, i hvis Indre man myrder og røver værre end vilde Dyr.

England, der slaas for Frihed i Verden og specielt for de smaa Nationers Selvstændighed, kører Kanonerne op i— Irland, som ønsker Selvstændighed!

Amerika ryster af Sindsbevægelse ved Tanken om, at dets kære Allierede Japan skal faa Foden ind i Sibirien — — men mest forfærdet blev jeg, da jeg læste om Rumænien.

I Herrehuset i Wien udtalte Dr. Dumba, at man ikke kunde se bort fra de ungarnske Grænsereguleringer.

Manden sagde:

»Ved Reguleringen drejer det sig dog ikke om andet end Højfjældsterritorier. Grænsen ønskes forlagt til Bjergkammen, medens den nu løber neden for Kammen, saaledes at Rumænerne har Adgang til paa Skraaningerne at anlægge Befæstninger, der behersker det nedenfor liggende ungarnske Land.«

Hvis ikke jeg nu er gaaet helt fra Forstanden, saa siger denne Mand i Herrehuset følgende: Naar vi nu har myrdet en 40-50 Millioner Mennesker i Europa, saa holder vi naturligvis en lille Pavse.

Men det kan jo ikke vare længe, før vi tager fat igen, og meget kan vi nægte en overvunden Fjende, men gøre ham saa ulykkelig, at han ikke kan faa nogle Skraaninger til Befæstninger, hvorfra han kan »beherske« sine Nabofolk (altsaa Dr. Dumbas Landsmænd!) — Det kan man ikke!!

— Og hvis jeg, som sagt, ikke er bleven helt Idiot, saa forligger der her et fuldgyldigt Bevis for, at de nu regerende Individer er uhelbredelige Banditer, fødte Røvere og Mordbrændere.

Det var mine Ord — og undskyld Ulejligheden! *Dr. Tyf.*

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Svar betalt.

En bekendt Spasmager var forleden med et Par Venner kommen ned i en Færgebaad, og straks skulde Spasmageren gøre Grin med Færgemanden.

Den lystige Fyr improviserede:

Her sidder Du og ror og ror
foruden Mast og Sejl,
og slider op til sidst, jeg tror
totalt dit Agterspejl!

Men den gamle forhenværende Skipper var ikke tabt bag af en Robaad. Uden at betænke sig et Øjeblik svarede han med følgende Improvisation:

Naa, jeg tænker nok en Bid gaar fri,
og den kan Du spejle dit Ansigt i!

— Den gamle Færgemand fik hele Latteren paa sin Side!

Ugens Ekko.

(Mel.: »Gubben Noah«)

Rigmænd henter
sig Procenter
nu i denne Tid,
(ja, den er blid!)
Hver en Rheder
stadig beder
om forhøjet Fragt,
(køn Røverpagt!)
»Sukker«, »Svovl« og »Læder«
næsten daglig græder,
mens de puger
Penge — suger
os for Revl og Krat
(ren oplagt Plat!)

Folk nu smugler
ud i Ugler
Kaffe, Te og Vin,
(ja, sikket Grin!)
Og i Katte,
Strømper, Hatte
har de Øl fra Fad,
(naa, Tak for Mad!)
Mine gamle Tanter
vil ha' Elefanter
fyldt med Rulle-
pølse — »tulle«
falder dem ej ind —
(de gamle Skind!)

Ved sin Gerning
E. A. Tscherning
er en Hædersmand
(ja, det er han!)
Han som Læge
vederkvæge
kan de syges Saar,
(dog aldrig naar:)
det er en Germanner,
ham Hr. Tscherning bander,
tyske Syge
de kan ryge,
ingen Plaster her —
(jo, han er kær!)

»Dagens Ekko«
ve og Skræk — o!
er den ny Avis
(værs'go og spis!)
Socialisme-
Ny-Kubisme
skal den skrive om
(ak, Daarligdom!)
Den gaar nok i Vandsky,
skønt at Hr. Witzansky
gi'r den Prisen,
sir Avisen
har et kønt Program
(— det ligner *ham*!)

Carsten Rom.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket før svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— De er maaske kommet for at hjælpe Miss Montrose?

— Nej, slet ikke. Jeg kender Miss Montrose og hendes Forbindelse med Mr. Hagger, men vi har ikke faaet Instrukser. Politiet satte sig i Forbindelse med os og bad mig komme for at identificere den døde, hvilket jeg naturligvis gjorde sammen med Miss Montrose. Jeg hører, at De traf Miss Montrose i Toget. De kendte ikke hinanden i Forvejen?

— Nej. Vi kørte blot i samme Kupé.

— Og De saa hende ikke paa Perronen sammen med Mr. Hagger?

— Nej.

— Saa havde en hel Del kunnet forklares, sagde Mr. Perry og gned sin Hage.

— Hvad vilde være blevet oplyst?

— Grunden til, at hun lod Mr. Hagger rejse alene. En smuk ung Mand har før lokket en ung Kvinde.

— Jeg har ikke den svageste Anelse om alt, hvad De forsøger at insinuere, Mr. Perry.

— Jeg insinuerer ikke noget. Jeg regner bare med Muligheder. Ved De maaske, at Miss Montrose var Mr. Haggers Myndling?

— Jeg véd ikke noget. Jeg vilde være taknemlig, hvis De vilde regne lidt mere med min Mangel paa Kendskab til Forholdene.

— Naturligvis, naturligvis. Unægtelig er hun meget smuk, men ogsaa meget lunefuld. Ellers vilde hun ikke have stødt en Mand fra sig, der var en Million værd.

— Mener De Mr. Hagger?

— Hvem skulde jeg vel ellers mene? Han var forelsket som en ung Nar. Men hun har jo ogsaa et Par Øjne, der kan gøre en Mand gal. Har De ikke lagt Mærke dertil?

Graydon skulde lige til at svare, men i samme Øjeblik traadte Forhørsdommeren ind. Det var en høj, kraftig Mand med sund Hudfarve og staalgraat Haar. Juryen rejste sig og blev staaende lige indtil han havde indtaget sin Plads i den store Lænestol ved Bordet. Derefter blev der aabnet for Publikum, som paa et Øjeblik oversvømmede den Del af Salen, der var reserveret Tilhørerne.

Forhandlingerne tog sin Begyndelse.

Tilfældet vilde, at det første Vidne, som kaldtes ind, var det mest interessante og det, som alle var mest nysgerrige efter at se — Miss Montrose.

Identificeringen af den myrdede optoges nemlig først til Behandling, og dette var Anledningen til, at Miss Montrose førtes frem for Dommeren paa et saa tidligt Stadium. Hun traadte ind gennem en Dør, der førte til Værtindens private Værelse, og der gik en Bevægelse gennem Mængden, da Moggett førte hende frem til Bordet. Hun var bleg, men fuldstændig behersket, og svarede roligt paa de første, forberedende Spørgsmaal.

Hun fortalte, at den myrdede havde været hendes Formynder, og at han havde taget sig af hende lige siden hendes Fader døde, da hun var elleve Aar. Hendes Moder havde da allerede været død i seks Aar. Lige indtil sit tyvende Aar havde hun opholdt sig i en Pension.

Lige før Hagger kom fra Jamaica til England havde hun forladt Skolen og taget Ophold i et Pensionat ved Øusensgate. Mr. Hagger boede ca. 3 Uger i Pensionatet. Porinden havde han boet paa Empress Hotel nær Charing Crose, og efter at han havde forladt Pensionatet flyttede han tilbage til Hotellet.

— Stod De altid paa en god Fod med den myrdede? spurgte Dommeren.

— Ja, paa den allerbedste Fod. Hvorfor skulde jeg ikke have gjort det? Han var altid meget elskværdig. Jeg staar i stor Taknemlighedsgæld til Mr. Hagger.

— Hvordan kom det sig, at De fulgte ham til Southampton?

— Mr. Hagger skulde rejse tilbage til Jamaica, og han bad mig følge med til Southampton, eftersom det rimeligvis var sidste Gang, han fik mig at se.

— Men De rejste jo ikke i samme Kupé. Hvordan kom det sig?

— Vi havde en lille Meningsforskellighed paa Vejen til Waterloostationen og paa Grund af hans Stædighed tabte jeg Taalmodigheden og gjorde et Skridt, som jeg altid vil angre. Toget skulde lige til at gaa, og jeg havde ikke lang Tid til at betænke mig i. Desuden blev Stormen saa heftig, at jeg ikke kunde gaa tilbage til hans Vogn ved nogen af Mellemstationerne.

— De sagde nylig, at De stod paa den bedste Fod med Mr. Hagger, og nu taler De om en Meningsforskellighed. Hvor kan De faa det til at rime sammen?

— Der var kun en eneste Sag, vi aldrig kunde blive enige om, og — uheldigvis — bragte Mr. Hagger den paa Tale i sidste Øjeblik.

— Hvad var det for en Sag?

— Er jeg nødt til at svare paa det Spørgsmaal?

— Det er bedst — for Deres egen Skyld.

— Nuvel. Mr. Hagger vilde absolut have, at jeg skulde gifte mig med ham, og det vægrede jeg mig véd. Han spurgte mig gentagne Gange, og Svaret var altid det samme. Da sagde han, at han vilde vende tilbage til Jamaica for at ende sine Dage dér. Jeg haabede, at han nu var bleven fornuftig, ellers havde jeg aldrig indvilliget i at følge ham til Southampton. Men uheldigvis fremkom han atter med sit Frieri, og jeg blev vred. Det var Udsigterne til en lang Rejse under saa ubehagelige Omstændigheder, som fik mig til at opsøge en anden Kupé. Jeg indrømmer, at jeg handlede ubetænksomt.

Alicias Forklaring lød helt naturligt. De fleste unge Kvinder vilde have handlet paa samme Maade. Graydon hørte hendes Forklaring med en Følelse af Befrielse og Lettelse.

— Jeg vilde kun ønske, at hun havde sagt det til mig, sukkede han.

Dommeren tøvede en Stund før han kom med det næste Spørgsmaal. Derpaa sagde han pludseligt:

— Man fandt et Fotokrafi paa Gulvet i den myrdedes Kupé — véd De noget om det?

— — —

— Ja. Fotografiet var mit — d. v. s., det var af mig. Det

maa være faldet ud af Mr. Haggers Lomme under Kampen, eller maaske medens Tyven undersøgte ham.

— Det var altsaa i Mr. Haggers Eje?

— Ja.

— Men sagde De da ikke paa Politistationen, at De intet vidste om det?

— Jo. Jeg antog da, at Politiet kom ind paa noget, der ikke angik denne Sag, og jeg vægrede mig derfor ved at give Oplysninger om Fotografiet. Jeg har siden tænkt over Sagen, og jeg tror nu, at jeg har handlet urigtigt deri.

Saa simpel var altsaa Forklaringen paa denne lille Hemmelighed, som havde givet Anledning til saa megen Sladder. Moggett saa skamfuld ud. Dommeren, som hele Tiden havde holdt Fotografiet i Haanden og anstillet Sammenligninger, lod det gaa videre til Juryen, som ligeledes sammenlignede Øjnene med Miss Montroses. Ingen Bemærkning hørtes, før Fotografiet naaede til den sidste Jurymand, Mr. Perfitt.

— Der staar noget skrevet paa Bagsiden. Til »F. V.« ser der ud til at staa. Hr. Dommer, hvad betyder disse Bogstaver? spurgte han.

Alicia tav. Hun rettede bønfaldende sine Øjne mod Dommeren, og denne kunde ikke modstaa.

— Jeg mener, sagde han, at Vidnet sikkert er i sin fulde Ret, hvis hun foretrækker ikke at fortælle det.

Jurymanden satte sig skuffet ned igen. De andre glædede sig over hans Nederlag, især Ordføreren, som mente, at Perfett, som var Barber og havde sin Barberstue i en af Sidegaderne, havde trængt sig for meget frem.

— Miss Montrose. Jeg vender nu tilbage til den Stund, da De vægrede Dem ved at rejse i samme Kupé som den myrdede. Hvad skete der saa?

— Jeg bad Konduktøren om at anvise mig en anden.

— Vægrede De Dem ogsaa ved at gaa ind i Kupeen ved Siden af?

— Ja.

— Hvorfor?

— Fordi der sad en Herre i Forvejen, og jeg ønskede at rejse enten alene eller ogsaa i en Kupé med flere Passagerer.

— Hvordan var denne Herre klædt?

— Det naaede jeg ikke at se. Jeg tror, at han var iført en Ulster.

— Kan De beskrive hans Udseende? Hvordan saa han ud?

— Jeg véd det ikke. Han havde trukket sin Rejsehue ned over Øjnene; og jeg vendte mig om, saasnart jeg fik Øje paa ham.

— Ved De, at en Ulster og en Rejsehue er bleven fundet i Basingstokekanalen?

— Ja, jeg læste det i Morgenaviserne.

Dommeren gjorde et Tegn, og Moggett bar en haardt medtaget Ulster og en Rejsehue frem.

— Kan De se nogen Lighed mellem denne Ulster og den, den omtalte Mand bar.

— Jeg husker det virkelig ikke. Jeg sagde jo, at jeg tog en ringe Notits af Manden. Men Huen lader til at være den samme.

Dommeren havde nu ikke flere Spørgsmaal at stille, og da Alicia trak sig tilbage, syntes al Interesse for Forhøret at være endt.

Næste Vidne var Mr. Perry, som jo ogsaa havde deltaget i Identificeringen, og han bekræftede Alicias Vidnesbyrd angaaende den myrdedes Giftermaalsplaner.

— Var Mr. Hagger rig? spurgte Dommeren.

— Meget rig, svarede Mr. Perry højtideligt.

— Ved De, om han har gjort sit Testamente.

— Det kan jeg ikke sige. Han talte om det flere Gange, men gav os aldrig nogen Instruktion. Formodentlig ventede han paa det afgørende Ord fra Miss Montrose. Det er i det mindste min Opfattelse, skønt jeg jo ikke véd noget med Sikkerhed.

Graydon blev glad, da han hørte dette. Det klargjorde fuldstændig Alicias Stilling. Hvad Fotografiet angik, kunde han ganske vist ikke forstaa, hvorfor hun overfor Detektivchefen havde udtalt, at hun ikke vidste noget om det.

Graydon, Konduktøren, Lægen, Stationsforstanderen og Politiinspektøren afgav derefter deres Vidnesbyrd, som dog ikke skabte Klarhed over Spørgsmaalet om, hvad Art af Mord der forelaa. Inspektørens Beretning var klar og koncis. Lommerne havde været tomme, Uret og Urkæden var borte, og Morderen havde altsaa sandsynligvis gjort et godt Kup. Togføreren fortalte, at Toget var standset lidt før Basingstokes Station, hvorved Gerningsmanden havde faaet god Tid til at flygte.

Hele Mysteriet syntes nu at koncentrere sig om Ulsteren og Rejsehuen. Var Ejeren til disse Klædningsstykker den Mand, som havde siddet i Kupéen ved Siden af Mr. Haggers, og i saa Fald, hvorfor var de havnet i Kanalen?

Det første Spørgsmaal besvarede Kondukturen James bejaende. Paa det andet kunde Politiet ikke give noget Svar.

Efter at alle Vidnerne var blevet forhørte, erklærede Dommeren, at der i Øjeblikket ikke var mere at foretage sig, men at alt maatte bero paa Politiets fornyede Undersøgelser.

Og Politiet foretog sine Undersøgelser, men uden Resultat. Revolveren blev ikke fundet. Intet Spor af det stjaalne, hverken af Uret eller Kæden. Vandet blev pumpet op paa det Sted i Kanalen, hvor Ulsteren og Huen var blevet fundet, men man opdagede intet.

V.

JEG SKAL ALDRIG, ALDRIG GLEMME —

Forhøret blev opsat fra Dag til Dag, og da Juryen for sidste Gang traadte sammen, laa Gaadens Løsning lige saa langt borte som nogensinde før. Tilhørerbænkene stod tomme, og det var kun de Personer, som var blevet indblandede i Dramaet, der var til Stede i Salen.

Eric Graydon fulgte Alicia til den »Blaa Port«, og han tænkte med Vemod paa, at det var for sidste Gang, og at denne romantiske Episode i hans Liv snart skulde være blot et Minde.

Vilde han nogensinde kunde glemme Alicia Montrose? Han havde studeret hende, som han aldrig havde studeret nogen Kvinde før. De var blevet Venner og dog forekom det ham, som om han stod hende lige saa fjernt som den Dag, da han første Gang havde set hende i Kupéen....

Da Forhandlingerne var til Ende, var det endnu tidligt paa Eftermiddagen, og de gik sammen frem ad Kigh Street, lige til de var i Nærheden af »Den hvide Svane«.

— Der er smukkere ude end i det gamle, mørke Værtshus, ikke sandt, Miss Montrose? sagde Graydon pludselig. Jeg kom til at tænke paa.... men De har maaske travlt og vil rejse herfra saa hurtigt som muligt?

— Nej, det kan jeg ikke sige. Jeg har ikke lagt Planer, svarede hun.

— Tænker De maaske paa at blive i Winchester?

— Aa nej. Hvis intet indtræffer, rejser jeg til London i Aften. Jeg har allerede telegraferet til Oueens gate....

Katedralens Klokker havde netop begyndt at ringe til Aftensang. Mere end en Gang var de gaaet ind i den gamle Kirke, thi intet formaaede bedre at løsrive deres Tanker fra den uhyggelige Gaade, som saa uformodet havde ført dem sammen, end den engelske Kirkemusik.

— Hvis De ikke har andet at gøre, sagde Graydon, vilde jeg gerne tilbringe en halv Time i Kirken. Det bliver vel sidste Gang.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Japan har faaet frie Hænder.
(Tyskland, der træder paa Rusland, standses af Japan) (»Lørdagsavisen« Kristiania)

Soldaten: Der skal Du se, der er »Tanks en i Naturtilstand. (»Simplicissimus«.)

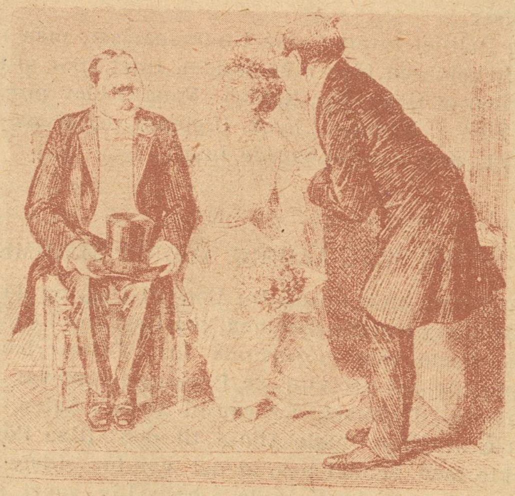

Degnen (kort før Vielsen): Herskabet maa jeg be vente i fem Minutter.
Brudgommen: Med Fornøjelse!
Bruden (stødt) ... Men Gustav!! (»Fliegende Blätter«)

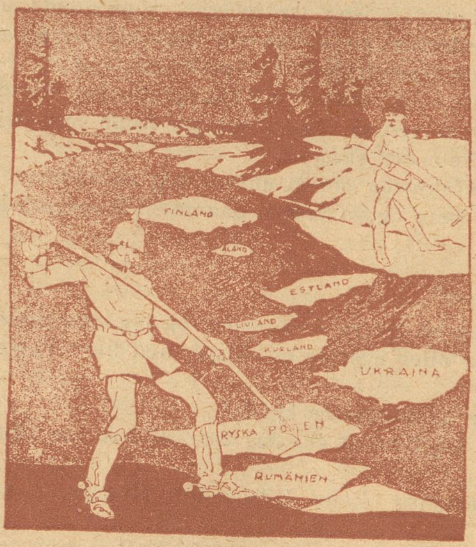

Uforusete Følger!
Trotskij: — Jaså, det var du, din tusan, som skulle dra förtjänsten av mitt arbete. (»Søndags-Nisse«)

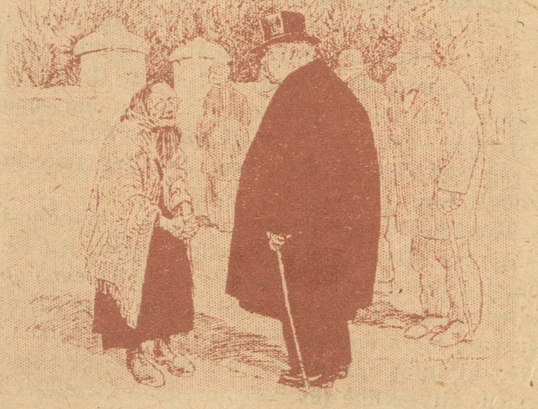

Prosten: — Jag så mor Karin gick till nattvarden (Nadveren) i dag. Jag hoppas mor Karin mottog den med rent sinne och andakt.
Kajsa: — Åhja, andakta kan inte bli så stor för den fattige. Där legger ju en må nya skor å en må nyhalfsulade (forsaalede) skor, å ja hade sånna här må träbottnar (Træbunde), å jesses va ja lå å va förbannat! (»Strix«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Vaar!

Den Dag, da Lærken slaar,
og Sol paa Himlen staar
og Duft af nyskabt Vaar
igennem Skoven gaar,
og Bondens Plov i Jord
sig graver bred og stor
den Fure, hvorfra gror
vort Brød til Bod og Bord —
den Dag mig tykkes bedst
da Vin'tren fik sin Rest,
og jeg var bedt som Gæst
til Livets — Vaarens Fest!

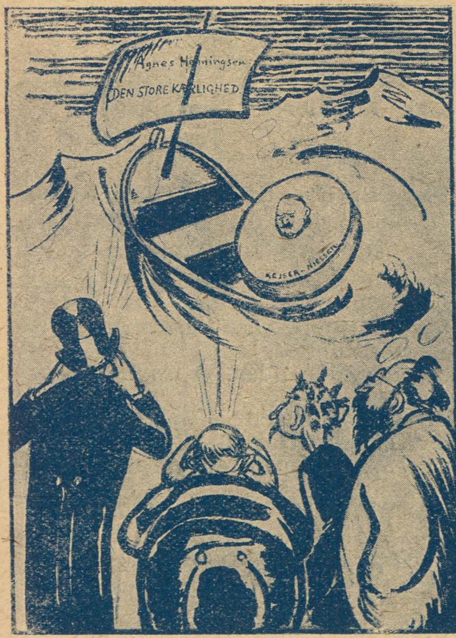

Skinhellighed!

»Ve den, fra hvem Foragelsen kommer! Det var bedre, om en Møllesten blev hængt om hans Hals og han blev kastet i Havet, end at han skulde forarge en af disse smaa — Medlemmer af Alfred Ipsens »Nationale Forfatterforening.«

En Markise, der falder ned af sig selv, naar Solen skinner, er opfunden af en Nordmand. forleden faldt en Markise ud af Vinduet i Paris, men det var, fordi hun saa sin Mand gaa forbi med med et Pigebarn.

Ja, ja, det har da noget med Jalousi at gøre!

Hørt i en Forretning.

Damen: Undskyld, jeg ulejlige Dem — jeg vilde gærne bede Dem gøre mig den Tjeneste at sælge mig et Pund Soda.

Handelsmanden: Har vi ikke! Men hvis De vil købe 5 Kilo Rullepølse, 1 Tønde Spegesild og 10 Snese Æg, saa kan De deltage i Rationeringen af min ægte, uforfalskede Blegsodaerstatningssurrogatopløsning til 5 Kroner Literen!

Teaterdirektør Aage Garde i Aarhus blev forleden skammeligt bedraget af en Mand, der udgav sig for Teaterdirektør fra Kalmar. Direktør Garde blev uhyggelig bleg, da han opdagede Bedrageriet, og Aarhus fik altsaa saaledes sin hvide Garde.

En Dame spurgte i Gaar paa Toldboden en »Mariner«, om han troede, at Kuglen fra en af vore smaa Krigsskibes Kanoner kunde gøre nogen Skade.

— Tja, svarede Matrosen, hvis Kuglen skulde ramme et »Koøje«, og saa det traf sig saa heldigt, at det stod aabent!

Verden er underlig. Da Pastor *Bast* forleden slog til Lyd for en større Indsamling, blev der raabt *Hør*. Da der Dagen efter ved et Møde blev foreslaaet at fremstille *Hør*, blev der raabt paa *Bast!*

„En Svensker".

Läraren kommer på morgonen den förste april ind i sin oregerliga klass. En av de värsta pojkarna (Drenge) reser sig upp och säger:

— Vi ha kommit överens om att vi under den här månaden ska vara snälla och uppmärksamma och alltid kunna våra läxor.

Läraren: — Det gläder mig uppriktigt, kära barn. Tack ska ni ha!

Alla pojkarna i kor: — April! April!

„En Nordmand"

Den indtaende unge frue kom til advokaten for at søke hans raad i anledning av sin skilsmisse. Hun vilde særlig vite hvor meget det kunde koste hende at opnaa den. Han saa paa saken og svarte:

— Det er relativt let. Jeg kan skaffe Dem skilsmisse i al stilhet, uten at publikum faar nys om hele saken — for en 100 kroner.

— Damen saa medlidende paa ham.

— Tak, sa hun: — jeg er ikke noget fattiglem. Jeg vilde vite hvad det koster for fuld musik og offentlig forhør i aviserne og alt mulig.

Hvorpaa advokaten reviderte sit overslag.

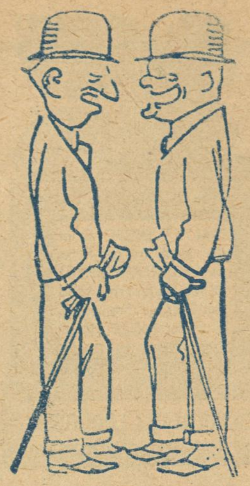

— Er Du bleven sat op i Husleje?

— Nej, jeg betaler det samme som for tre Aar siden.

— Det maa da være et Pragteksemplar af en Husvært, Du har!

— Ja — men for tre Aar siden havde jeg en 5 Værlses-Lejlighed paa føste Sal, og *nu* bor jeg i to Huller paa Kvisten!

Efter Forlydende har samtlige Fanger i Horsens Tugthus indmeldt sig i „Den personlige Friheds Værn".

Direktør Dreyer, Zool. Have, agter paa Grund af Dyrtiden at indføre følgende Ændringer i Dyrelivet:

Bjørnene skal ligge en Maaned længere i Dvale,

Strudsene maa fremtidig kun lægge Hønseæg.

Fredeligt!

Blandt de Bygninger og Monumenter, som er blevne fredede er ogsaa Gruppen »Hesten og Løven« i Rosenborg Have

Hesten: Jeg ser, at jeg er bleven fredet — ja, det er sgu en køn Maade at blive fredet paa!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Du ka' tro Ludvig, det er s'gu et trist Arbejde at være Ligbærrer, tænke sig, nu ska jeg gaa og se ked ud a' det, ligesom man har faaet 6 smaa Sorte.

S. S., Kastrup, Tak, men de er lidt vel kendte. »En Løgnhals« f. Eks. har staaet i alle Blade.

Jacob J., Nykøbing. Beklager, men vi har Dynger af den Slags liggende.

Georg Nielsen. Tak, et Par af dem kommer frem her.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8. 60 og 90 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform 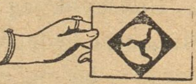 **Sæbe**
dette Varemærke.

PENGE OG NATUREN.

Til vort daglige Brød vi Penge maa have
Vi ere af Pengene gjort til en Slave.
Alt koster Penge, jo det er i Orden —
fra vi bliver født til vi gemmes i Jorden.
Og saalænge »Mindet« lever — saalænge
Penge! Penge! og atter Penge.

At blive til noget ja det koster Penge
ja selv en Stump Snor om en vil sig hænge.
Pengene er den regerende Magt
hvorpaa høje og lave, ja enhver giver Agt.
Vinding man ønsker for Pengenes Skyld
Krig er en af Penge fremmalet Byld.

Men lad os slet ikke af Penge regere,
der kommer en Dag vi ej bruger dem mere.
Det er engang, naar vi drager her fra
hvor vi kommer hen vi ej Penge skal ha'
Naturen, vor Moder, til Penge ej trænger
hun er det største i Verden jeg kender.

Af hendes Rigdom enhver kan sig tage
lidt eller meget som det maa behage.
Nyd hendes Goder som hun dig dem byder
Vinter som Sommer, Du ej det fortryder.
Og selv om Du daglig paa Venskabet slider,
vil det dog vare til evige Tider.

B. B.

»SKØJTELØBEROPRETHOLDER«

Der fordres kun af Indehaveren, at han er i Besiddelse af en staalsat Jernvilje, saa laver Magneten Resten.

Tegning af Chr. F.

Frederiksborggade
33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over
Socialistisk Litteratur
udleveres gratis.

Værtinden: Naar De ikke betaler deres Penge, Hr. Madsen, hvorledes skal jeg saa betale mine?

Herren: Kære Madam, De maa dog indrømme, at jeg er fintfølende nok til ikke at opfordre Dem til det.

Tegnet af Kaj.

Kære Ravn! — Kunde De tænke Dem at skaffe Plads til nedenstaaende.

EN ARBEJDER VISE.

I stegende Hede vi Glasmagere gaar,
og alle kan taale Varme,
selv om vi oppe ved Glasovnen staar
med vore blottede Arme.
Vi frygter ikke Ilden, vi frygter ikke Vand,
for Vand og Ild kan ej undværes
i vor Glaspusterstand.
Og derfor Kammerater lad os saa fange an,
og saa gaar det lystigt fra Haanden.

Det ryger og oser hver eneste Da',
med Røg faar vi fyldt vore Lunger,
men vi er jo trænet, saa vi ka' den ta',
dog værst er det med vore Tunger.
Vi tørster i Varmen, og en Bajer kan vi li',
men det er jo ogsaa
en Slags Glaspusteri.
Og derfor Kammerater lad os saa fange an,
og saa gaar det lystigt fra Haanden.

Erik Frederiksen.

H. A. T., Varde. Det er ganske rigtigt noget »skrapt«, men værre er det, at Versene ikke er gode.

Axel V. H., Helsingør. Benyttes.

Tegning af Storm-Nielsen

— Har Du ikke en Tændstik? — Jo, saa gerne!

De tre Præmier!

Løsningen paa Rebus'en i Nr. 10 er: TIBER (eller BARBER).

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Restauratør *C. W. Hansen*, Strandboulevard 67, *Konstabel 356/16*, Jægersborg Kaserne, Gentofte, *I. C. Kunckel*, Faaborg Toldsted, Fyn.

Ugens Præmieopgave er denne Gang *en politisk Gaade*:

andre	Tillid
Nogle faa	

Hvad staar her?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

„Krims-Krams".

V. G. S. KOFOED
R. E. LAM

Hvad er disse to Herrers Profession?

Skovfoged — Maler.

GAADE.

For en Befaling første man regner,
andet en eller flere betegner;
hele ej altid saa let man tyder,
om man end dygtig sit Hoved bryder.

Gaade.

REBUS

K. E. B. 1.

Kogebogen (K og e B og en).

FYLD UD!

Jeg —, at den — er mange Penge værd.

Hvilket Ord mangler her?

Vædder.

atten
ude
der
orden
aften
ingen
aben
aare
anker

Føj til hver af disse Ord et Forbogstav, saa der dannes nye Ord. De rigtige Forbogstaver danner (fra oven og nedad) Navnet paa en russisk By.

Kronstadt.

Nils Novgerods Natbog.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

Bakken, St. Hans Nat.

Da Davidsen var bleven nedlagt, saa je mig om i Rummet, aa saa sa den ene a de rødnæsede Komsærer, der var saa tyk som en Præmiehingst:

— Du er vist ikke Æresmedlem af Københavns Opvarterforening?

— Nej, sa je, men je er Formand for Foreningen til næsvise Drenges Ansigtsdekorering, aa nu skal dit *Dyreskne* faa mit Medlemskort. Og i næste Nu sad ganske rigtig Fars Brækjærn i Knolden paa Komsæren, der drat om og trak 6 Fadbajere mæ sig i Faldet. Men de ku natyrlig de to andre Komsærer ikke la sitte paa sig, aa de rejste sig jo op aa vilde leje mæ.

— Hærrut mæ Jer I to Flæskebørser, raabte je og smøgede op. Vil I gaa paa Kyben eller paa Træben, for nu har Far nemli faaet *Bersærken* paa — a I ve det.

Aa saa ble der Pjank aa Tumult.

De to Komsærer røg paa og je røg paa, aa je sir ve min Fars Gravkors a Slaget paa Trefoldigheden var Films og Narrestreger mod Bataljen i *Lykkens Harpun* St. Hans Nat 1914. Der falt saadan none Øretæver, a Krisjan den fjerdes hellige Øje har rullet i hans Grav a bar Bevaagenhed. Diske og Skænk og Øltønner og den høje Servante med Davidsens Dyveldrik væltede sammen til et Ocean, og Klokken elleve femoghalvtres strøg begge de teloversblevne Komsærer for fule Sejl ind i Glemmebogen mæ baade røde og blaa Lanterner tænte for ful Blus.

Saa tog je Trøjen paa, synede de fire Lig aa gik saa ud i Guds frie Natur, og der var ikke møjet tebaves a *den blaa Bod*, da je styrede min Kurs in imellem flere tusinde drokne Brøleaber. Først sparkede je til Lirekassen, saa den laa og fordelte Tonerne rundt om paa Marken, aa saa stak je Manden med Tyrehodet saadan en ud *a han ringede.*

Derefter viste je Folket Bagsiden a Mæster Jakel og fik Pjerov te a kaste rigtig Ild op, men saa kom der jo en Bonke Hopladrenge og vilde sjenere maj — aa *saa begyndte Far at stange Bu*. Med ful Kraft paa Kovverkedlen gik je løs paa hele Klonset, og Drengene og Tøsene fløj rundt i Landskabet som Ællinger i Tordevær. Men de blev jo efterhaanden temlig mange om maj, aa de hylede allesammen, saa man sku tro man var te Høstbal i Helvede.

Paa den Maade ble je presset op a et Telt som pluselig revnede, aa je fløj lige ind i det indre aa saa da et Syn som a je vist aldrig i mit Liv glemmer.

Henne i en Krog sad min Kæreste Jakobbine paa Skøjet a en fremmed Sømand.

Var je ikke i Harnisk, saa *ble* je det nu!

— Va, skreg je til Jakobbine — din spedalske Bakkenalje, æ du mig utro, aa de mæ saadan en Tjærepøs, mens je æ ude aa arhejder for Føen. Du mangler sku *Filmsfølelse*, Jakobbine, sa je te hinner. Og te Sømanden sa je —: Be din Aftenbøn, Sømand, inden du skal *mæ Far omkring Kap Farvel* —!

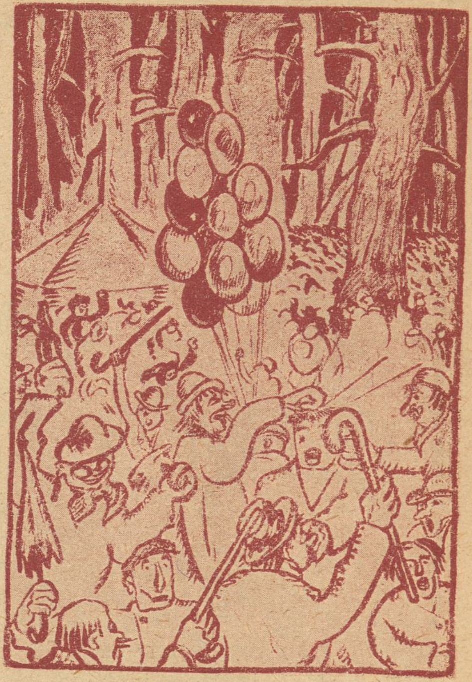

Saa begyndte Far at stange Bu —

Men han var ligegot en Gut, for han smed Pakken op paa Disken aa røj lige paa mig som en Haj.

Sikken en Sejlads vi fik os!

Haarene fløj a Hoderne paa os som med en Barbermaskine, aa Sømandens Tænder laa rundt om i Nabolavet aa grinte.

Men lisom je hade faaet presset Saften ud a hans Adamsæble, saa kom der en Masse Betjentere og Politihunde aa andre Hajdukker, aa saa fik je jo Haandsnøren og Kravetaget aa det hele.

Og saa gik det renok i Optog gennem alle Heksene og Fløjtedrengene.

Men se Sømanden maatte ha en Betjent te a støtte sig, mens je ku gåa alene.

Je hade altsaa vundet paa Point.

(Fortsættes).

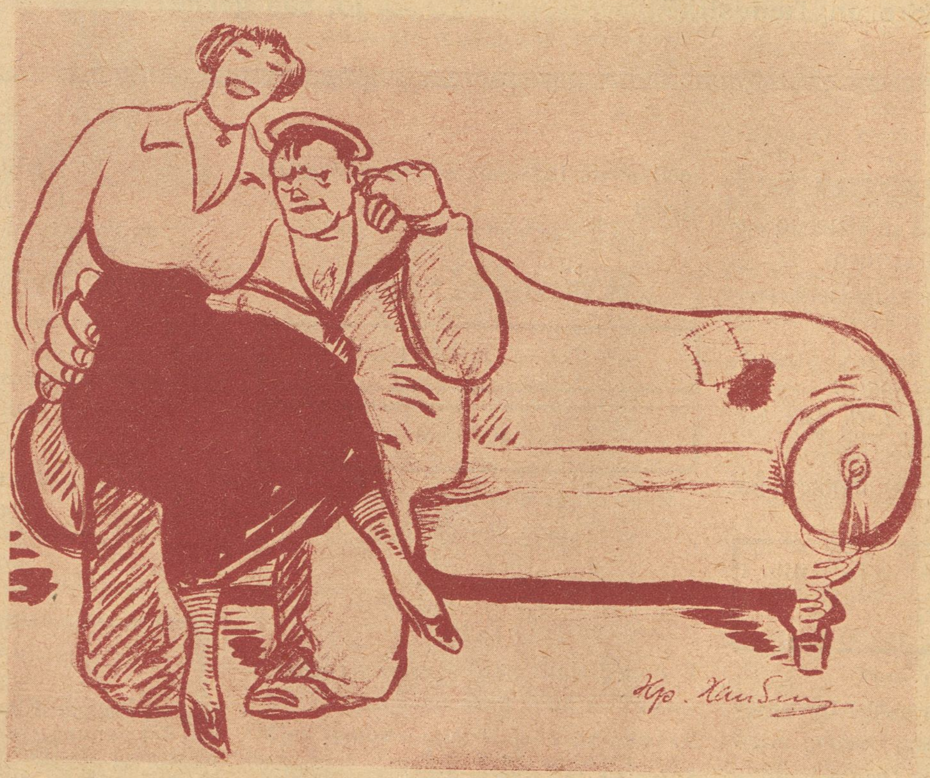

Da saa je et Syn, som je vist aldrig glemmer!

A.: Hvorfor tog Du ikke den rige Frk. X? Det ventede jo alle?

B.: Nej, det vilde vare mig altfor længe inden vor Forlovelse kunde komme i Stand.

A.: Hvorledes det?

B.: Jo, hun sagde rent ud, at jeg var den sidste, hun vilde forlove sig med.

Verdenskrigens Vanvid.

Tegning af Emil Poulsen.

— De er min Salighed en Mester i at skyde, — alene i Dag til Formiddag har jeg set Dem skyde syv af de Hunde ned derover, — hvad er De i det civile Liv?

— *Læge*, Hr. Oberst!

Kærlighedskamp.

Havets bløde Bølgelinie løftede sig mørkt mod Aftenhimlen, som dannede en flammende gul Baggrund for to Skikkelser i Silhouet: en ung Piges slanke og bøjelige og en Mands kraftige og urokkelige Skikkelse.

— Jack, sagde den unge Pige skælvende, Jack, Du kan da ikke mene det?

Han slog ikke Øjnene ned for det smertefulde Blik, som hvilte paa ham, men Trækkene omkring hans Mund blev haarde.

Saa lagde hun sin Haand paa hans Skulder og bad igen:

— Hav dog Taalmodighed en lille Tid endnu. Tænk dog paa, at jeg er den eneste, han har tilbage. Hvis jeg forlod ham, vilde han dø alene og forladt, og han kan ikke rejse med mig. Hans Hjerte er her i hans gamle Hjem — Jack!

Nu vilde han ikke møde hendes Blik, men stirrede vedholdende paa en Række Fiskerbaade, som ganske langsomt gled ind i Havnen. I den første Baad sang en dyb Mandstemme den smukke Vise om »Nancy Lee« — hans Yndlingssang; hvor ofte havde han ikke sunget den for den unge Pige, som nu bad ham saa bønlig:

— Jack, Du kan ikke mene det — Du kan ikke være saa haard!

— Jo, jeg mener det.. Nu maa Du vælge mellem mig og den gamle Mand. Tre Aar har jeg ventet — i tre Aar har Du holdt mig hen med Snak om, at han var saa svag — var lige ved at dø — jeg skulde bare have Taalmodighed en kort Tid endnu.

Nu vil jeg have Svar. Hvis Du ikke vil følge med, naar jeg nu snart forlader Øen, saa rejser jeg uden Dig — og jeg kommer ikke tilbage.

— Aanej, aa nej — Jack! bad hun.

— Annie, lille Elskede! Hans Øjne blev varme og ømme, da han vendte sig mod hende. Ikke sandt, Annie? Du vil rejse med mig. Vi vil faa en eller anden her til at tage sig af Bedstefader, naar vi rejser.

Hendes Haand gled ned fra hans Skulder. Han greb den og holdt den fast, og hun følte, at hun blev svag under det faste, varme Haandtryk. Fiskerne sang om »Nancy Lee« — og Livet var kun Jack. Men ved Siden af hans Ansigt viste der sig et andet — ikke et Ansigt, som straalede af Ungdom og Sundhed, ikke hans bestemte Mund og bydende Blik, men et træt, rynket og udtæret Ansigt med to stakkels blinde Øjne og en bævende Mund, et Ansigt, som tiggede om hendes Kærlighed og Medfølelse, mens det andet kun bad om hendes Elskov.

— Lille Elskede! Du vil rejse med mig, ikke sandt? Giv mig et Kys, min egen »Nancy Lee« og sig ja!

Han Stemme lød saa glad, saa sejersikker, han havde følt hendes Fingres lille Tryk om sine, men da han løftede hendes Ansigt op mod sit, var det blegt, trods Aftenrøden.

— Jeg kan ikke rejse, Jack, ikke nu.

Han slap vredt hendes Haand.

— Du mener, at Du ikke *vil* rejse. Godt, saa rejser jeg uden Dig. Der er nok andre, som vil med. Sallie Haines eller Kit Fergius vilde ikke give mig Afslag for at blive hos en gammel Mand, som er ligeglad, enten Du eller en anden tager sig af ham. Aa ja, fortæl bare, at det er mig, som ikke elsker Dig, fordi jeg ikke vil vente længere. Hvis jeg druknede i Havet, vilde Du saamænd være ligeglad.

Hans Ord ramte hende som Piskeslag, men han følte en vild Glæde over at se hende lide.

Medens hun sad som lamslaaet, ude af Stand til at sige et Ord, drejede han om og gik bort uden at se sig tilbage.

Hulkende kastede hun sig ned i Græsset, og først Fiskernes Raab ved Garnene ude i Havet kaldte hende tilbage til Virkeligheden — saa rejste hun sig og gik langsomt hjem til et lille graat Hus, hvor »Pligten« i en bøjet Mands Skikkelse sad udenfor paa en Bænk. Det rynkede Ansigt, omgivet af tyndt, hvidt Haar, vendte sig mod hende med det taalmodige, lidende Udtryk, som er særegnet for Blinde.

— Er det Dig Anni?

— Ja, Bedstefader!

Mere kunde hun ikke faa frem, men hendes Stemme lød saa smertefuld, at den gamle Mand blev opmærksom.

— Du skal ikke trættes med Jack, formanede han. Naar kommer han igen?

— Jeg ved det ikke, Bedstefader!

Hun skyndte sig ind. Hun kunde ikke udholde at høre den Gamle tale saa sorgløst om Jack. Ikke i Dag.

Men en Dag uden Jack — og nu vilde der jo komme mange Dage uden ham — syntes hende aldeles uudholdelig.

Hun hulkede højt ved Tanken om disse frygtelige Dage, saa højt at Bedstefaderen hørte hende. — Han famlede sig frem til Køkkenet, hvor hun sad med Hovedet støttet mod Vinduet.

— Lille Annie, kære lille Pige? Han klappede hende paa Kinden med sin skælvende Haand. — Naar den, Du elsket og levet sammen med i tyve Aar, er død — græd da. Vi elskede hinanden i 40 Aar — Susan og jeg — 40 Aar.

Da Annie vaagnede næste Morgen, saa hun lysere paa Sagen. Jack vilde selvfølgelig komme tilbage og bede om Forladelse for sine onde Ord og være kærlig og god som altid. Men Dagene gik uden at bringe ham tilbage.

Hvorledes hun kom over denne frygtelige Tid, forstod hun ikke selv, dog endnu havde hun sin Bedstefader, som trængte til hendes Kærlighed og Omsorg — men naar han var borte, hvad saa? Hun maatte jo gøre alt for, at den Gamle intet skulde mærke. Men det lykkedes hende ikke.

Bedstefaderen var bleven daarligere i den sidste Tid, og altid talte han om Jack, som ikke kom. En Nat, da hun hørte ham ligge og klage sig, gik hun ind til ham og fandt ham urolig og feberhed.

— Giv mig mine Sko, bad han. Jeg vil ud og hente Jack.

Først efter en lang Tids Eorløb fik hun beroliget ham, og han faldt i en tryg Søvn.

Men Annie fandt ingen Hvile. I Morgen skulde Jack rejse; hun vilde maaske aldrig mere faa ham at se. Den Tanke gav hende ingen Ro, og da Dagen gryede, listede hun sig ind til den Gamle. Han sov rolig og fredelig, saa hun turde nok forlade ham et Øjeblik.

Morgenen var vidunderlig frisk, den kølige Luft gjorde hende godt, og hun ilede med lette Skridt ned til Stranden, hvor hun ikke havde været siden den Aften med Jack.

Hernede overvældede Minderne hende, hun sank sammen, glemte Omverdenen, Bedstefaderen — alt. Kun det ene stod frygtelig klart: Hun vilde aldrig mere faa Jack at se og ikke høre den kære Stemme . . . .

* * *

— Bedstefader! Bedstefader!

Den gamle Mand i Baaden hørte hende ikke, han arbejdede med de lette Aarer, som dog var alt for tunge for de gamle, skælvende Hænder. Han raabte atter og atter, men kun Bølgernes Skvulpen svarede hende.

Nu faldt den ene Aarer ud af Gaflen, den blev revet bort af en Bølge, og nu den anden. Hun saa ham rejse sig, strække sig efter den, vakle, og nu — aa Gud! Baaden med Kølen i Vejret — —

Maaske gik der blot nogle faa Minnutter — for hende var det en Evighed — saa fik en Stemme hende til at fare op:

— Annie, lille kære Annie, jeg prøver paa at frelse ham.

Det var Jacks Stemme, og hun saa ham springe ud i Bølgerne og svømme udefter — — og foran hende paa Sandet laa nu en Skikkelse udstrakt; det hvide Haar klæbede sig vaadt til det blege, rynkede Ansigt. Hulkende bøjede hun sig ned over det, strøg Haaret bort og kyssede de blinde Øjne. Men se, nu begynder der at komme Liv i Trækkene, og den Gamle hviskede uafbrudt:

— Lille Annie — lille Pige — jeg gik efter Jack — vilde hente ham — tilbage til Dig — lille Pige — sig Jack — naar han — har levet — 40 Aar og elsket — ved han — hvad Kærlighed er — 40 Aar — vi vidste det — Susan — og jeg — — Nu kommer jeg — Susan — og med et lykkeligt Smil drog den gamle, gode Bedstefader til en anden Verden.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ⁂ Selskabslokalerne anbefales.

Køb RAVNEN

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN KOSTER KUN 12 ØRE NUMRET UDKOMMER HVER TORSDAG

SIDSTE BULLETIN.

En fremragende Præst var meget syg. Da han var ualmindelig afholdt af Menigheden, blev der opslaaet Bulletiner om hans Tilstand paa en Tavle ved Kirken.

Kl. 1. Pastor Jones meget syg.

Kl. 2. Pastor Jones Tilstand forværret. Haabløs.

Kl. 3. Præsten død.

En Landstryger gik forbi og læste Meddelelsen, og da han ingen saa i Nærheden, skrev han underneden!

Kl. 7. Stor Opstandelse i Himlen. Pastor Jones endnu ikke ankommen. Man frygter det værste.

Avertér i „RAVNEN".

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.** Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus Enghavevej 40 Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager 12, Gothersgade 12. Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN

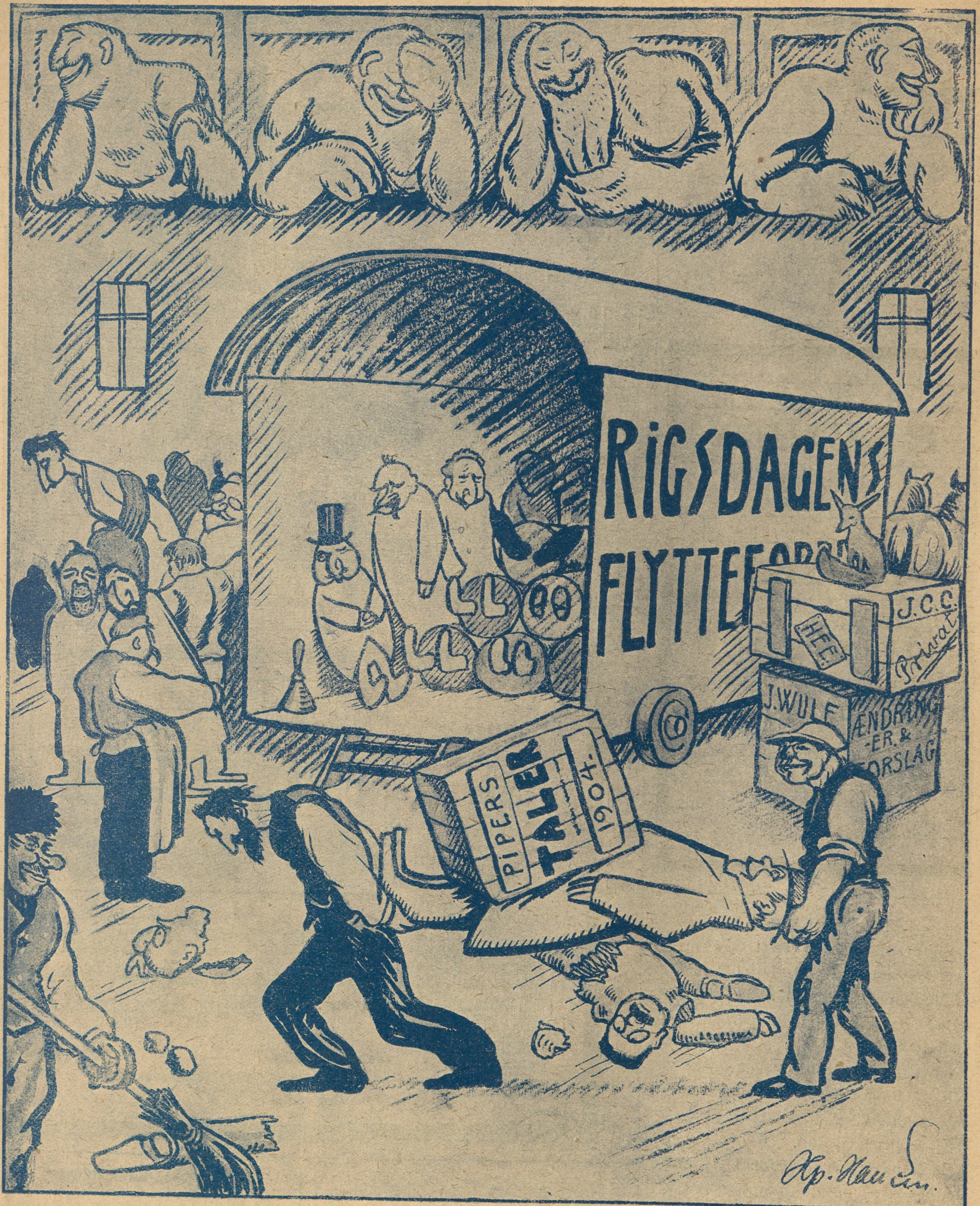

Tegning af Hp Hansen

Snart i Valgkamp de Rigdagsmænd drage, og for mange blir' Valget, en Sorg —
Thi hvormange mon vender tilbage under Flytningen til Kristiansborg?

16 Sider 12 Øre

RAVNEN

Nr. 13 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 28. Marts 1918.

Tegning af Oswald Jensen.

PAASKE 1918.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

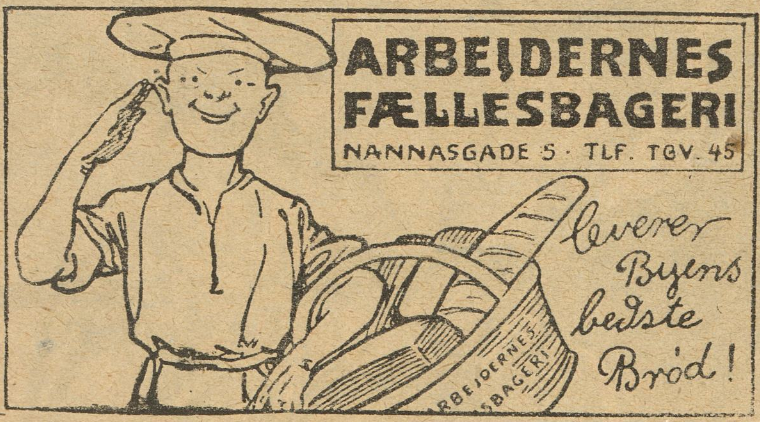

Køb Alfa Margarine

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,60 o Middag à 90 Øre.
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløs.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

DIPLOMAT.

Huslægen er inviteret til Middag hos Grevens, og ved Middagsbordet serveres Haresteg, der baade er sejg og mager og noget anløben. Værtinden holder saa gode Miner, at hun roligt spørger sin Gæst:

— Naa, Hr. Doktor, hvad synes De saa om Haren?

Doktoren: Aa, Fru Grevinde, ikke saa ilde. Den har blot levet lidt for længe — og er død lidt for tidligt.

Næb og Kløer.

Veronalerne. Jeg kalder dem saaledes, »de unge Talenter,« som efter i nogle Aar at have galet som Haner, falder ned som bedøvede Kyllinger.

I Snesevis har disse »Talenter« taget Overklasse-Giften Veronal, for paa en »behagelig Maade« at slippe ud af den Tilværelse, de selv paa det grundigste har lagt øde.

Disse Karnevalshelte, som bravaderede med Fjer, laante fra Gniernes Baretter, gør Fordring paa Samtidens Beundring og Ros og følte sig forvissede om, at deres Smule Rim eller genfortalte »Kvindeoplevelser« havde Værdi for Livet og Verden, skønt de højt formaaede at indbringe dem Kridit paa »Bernina« og et Par Stakkels Pigebørns hengivne Beundring.

Nu vil Lægeautoriteterne anbringe Brækrod i Veronalen.

Det er vittigt.

D herr. »Veronaler« vil faa Opkastninger, naar de, bragt ud af Kurs af Livets Tømmermænd, netop vilde ulejlige Dødens Snedker.

Og i dette Brækpulver ligger noget af Nøgterhedens Symbol — en Advarsel om ikke at overfylde Hjærnen med affekteret Talent og Maven med ufordøjelig Spiritus.

Thi vel sænker jeg Kaarden for en og anden af de Unge, som i haabløs Kamp for Livet og mod sig selv træt og syg gav op — men Veronalrecepten er i de allerfleste Tilfælde skrevet bagpaa ubetalte Skræderregninger, altfor høje Bodegakvitteringer og altfor overspændte Kærestebreve.

Og tusind Gange hellere Pramstikker paa Mississippifloden end »ungt Talent« af Fjervægtsklassen — »Talent«, der følges til Graven af en stor Skare virkelig bedrøvede . . . Kreditorer.

Undskyld Ulejligheden! *Dr. Tyf.*

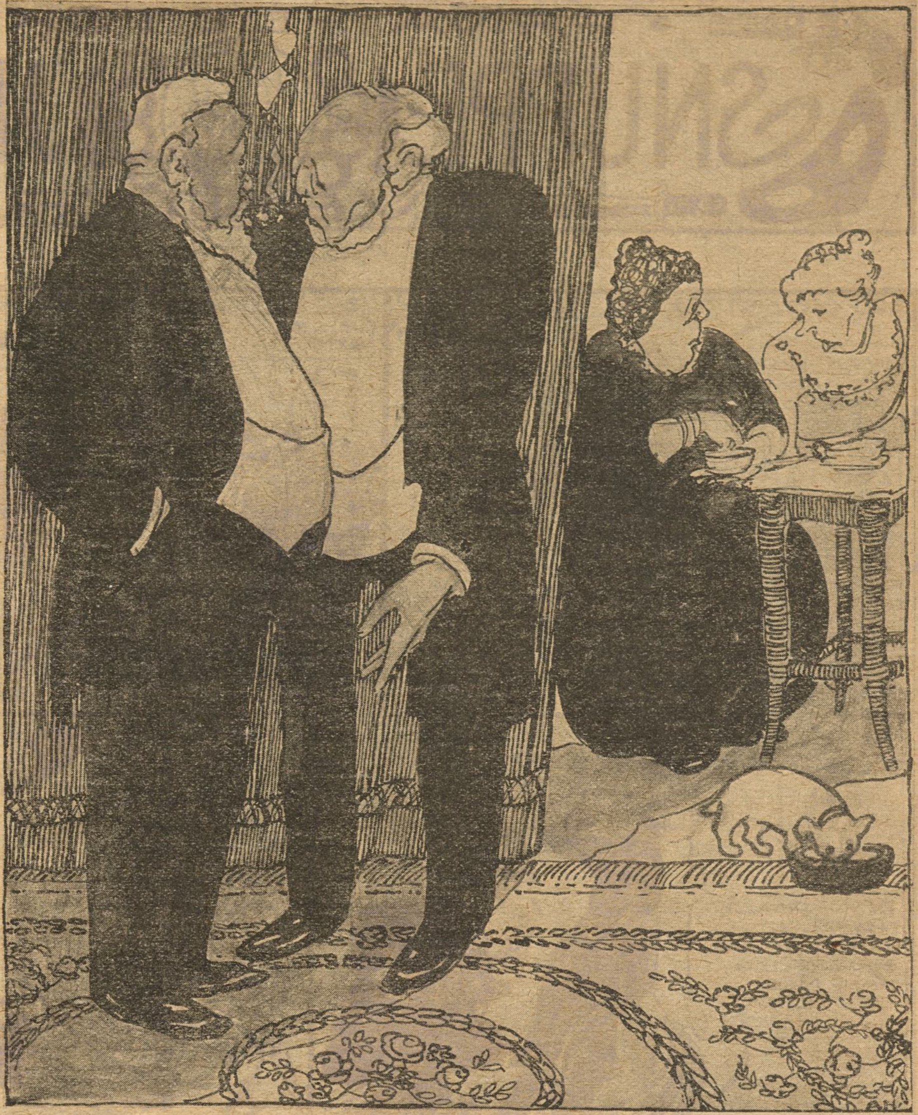

Tegning af Anton Hansen

— Næ, jeg har truffen alle fornuftige Foranstaltninger i Tilfælde af, at jeg dør. 25.000 Kr. skal gaa til Statuen af Kongen, 1200 Kr, er sat hen til Moppen og 800 Kr. gaar til fattige Børns Bespisning.

Paaskeægget.

1

Den lille Susanne har mange Friere,
unge og slanke og gamle Gniere,
som alle er hendes ydmyge Slaver,
som kaster sig ned paa Knæ eller Maver
og kysser det Støv, den Plet, hun stod paa,
ja, kysser det Gulv, hun satte sin Fod paa.

2

Susanne faar Paaskepakker i Massevis,
Liljer og Æg, Chokolade i Kassevis,
hun haanler og gnasker de lækreste Sager:
— Nej se, den gamle Grosserer, ham plager
nok Amor særligt, han sender et Lam mig
med Flag i Ryggen! — fy, gamle, skam dig!

3

Og se til det kæreste lille »Fønsepus,«
Han skriver, han købte mig Høne og Hønsehus,
Begyndelsen til vort landlige Eden:
— »Det første Æg, Hønen har lagt i Reden,
jeg sender mit »Hjerte« i Liv og Død — vogt
Dem endelig, at faa det passende blødkogt!«

4

Med Vid Hr. »Fønsemand« vil nok besnære mig,
men du kan tro, at Susanne skal lære dig!
— javist har din Spot forøget din Chance,
mit Svar vil du faa pr. Korrespondence.
Det **Ja** jeg dig sender, du kan sætte Lid til,
er *Straffen — men indse det, skal der Tid til!*«

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations
Brændselsforretning A/S
Frederiksberggade 16. København B.
Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.
Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:
KUL, KOKS OG BRIKETTER
samt fuldstændig tørt Rodbrænde
opsprængt i danske Skove.
Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares
Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Der er dog Grænser —

Den gamle, fornylig afdøde Baron og Mangemillionær Rothschild sagde nødig Nej til Folk, der kom og bad ham om noget.

En Dag kom en gammel Dame op paa hans Kontor med en Bøn om Hjælp.

Rothschild saa lidt paa hende og skrev en Anvisning paa 50 Kr., men før han havde skrevet den færdig, sagde Damen:

— Hr. Baron, jeg er af god gammel mosaisk Familje.

— Det er en anden Sag, svarede Rothschild, tog en ny Blanket og skrev 200 Kr.

— Født i Frankfurt, tilføjede Damen.

— Fra Frankfurt! (R.s Fødeby) raabte Rothschild, det skulde De ha' sagt straks! Og saa skrev han en ny Anvisning paa 500 Kr.

— Og deres Tante Rachel var en Søster til min afdøde Mand, fortsatte Damen.

— Nej, er det muligt, sagde Rothschild og saa prøvende paa hende, hvorpaa han skrev en ny Anvisning, denne Gang paa 5000 Kr.

— Men nu vil jeg sige Dem noget, sluttede han og gav hende Anvisningen — hvis De nu paastaar, at De er min Datter, saa bliver De smidt ned ad Trapperne!

Paaske-Rim.

Paaskeklokken kimer vildt
fra den ganske Kyst —
der er ikke Spor af mildt
i Men'skehedens Bryst!
Slutter Kreds, Men'skedyr,
Holdt, giv Agt og Fyr!
Kampen staar imellem Tyr
og Hadets graa Vampyr.

Formandsklokken ringer snart
i det nye Ting,
der skal Ordet lyde klart
med oratorisk Sving.
Kommer Wulff? Vælges Foss?
Møder Schovelin?
Herren hjælpe alle os,
for Højre faar vist Klin!

Paaskeøsten blæser koldt
fra det høje Nord,
mælder at vi Korn har solgt
til mang'en Nordmands Bord.
Den var dyr, hundred »Krus«
mindst for Meteren —
Gødning fik vi i vort Hus,
Tak for Salpeteren!

Paaskelammet faldt i Gaar
to en halv pr. Pund —
ak, i Aar jeg ikke faar
den mindste Bid i Mund.
Lammesteg — Nikke nej,
ingen Lam til mig.
Hvem har lagt paa Lammesteg?
Hvor han sku' skamme sig!

Paaskeægget — herlig Bid
tilmed billig Mad . . .
i den gode, gamle Tid,
da man endnu var glad.
Billig Æg? — bare Skæg,
»hat gewesen« — ak!
Tænk, nu koster Paaskeæg
fem Kroner Snesen — Tak!

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— Ja, sidste Gang, gentog hun mekanisk. De vendte om og traadte sammen ind i Kirkens kølige Halvmørke. Orglet bruste, og Graydon bøjede Hovedet og lod sin Sjæl vugge til Ro .... Livet havde mødt ham, han følte det stærkest i denne Stund, da Skilsmissen forestod. Denne Kvinde havde betydet meget mere for ham end alle andre han havde truffet. Og han blev glad ved Tanken om, at hendes Hjerte maaske ikke var saa koldt, som han engang havde antaget, da deres Veje første Gang var krydsedes. Han erindrede sig alt det, der var sket, medens de havde opholdt sig her i Winchester: Sladderen, hans egen uværdige Mistanke, Alicias værdige Optræden overfor Forhørsdommeren, der harde faaet alle onde Tunger til at tie ... Og nu stod Sagen omtrent paa samme Standpunkt som da Toget standsede ved Winchester Station den skæbnesvangre Nat. Alt beroende nu paa Politiet .... Han betragtede stjaalent hendes Ansigt og kom derved til at tænke paa det mystiske Fotografi, som var blevet fundet i den myrdedes Kupé .... Øjnene — *hendes* Øjne! Her var det eneste svage Punkt i hendes Forklaring. Han havde aldrig følt sig rigtig overbevist af hendes Argument .... Han opholdt sig dog ikke længe ved dette Punkt i sin Tankerække, thi han saa med et foran sig hendes Øjne, hendes store, graa Øjne, i hvis underfulde Glans hele hendes Sjæl syntes at ligge. De havde forhekset ham, og han vidste med sig selv, at han aldrig vilde kunne frigøre sig fra deres Trolddomsmagt ....

Imidlertid var Gudstjenesten til Ende og de gik sammen ud i det Fri.

— Jeg skal aldrig glemme vor sidste Eftermiddag, sagde han sagte og tilføjede derpaa kort: Var det ikke muligt, at vi kunde rejse sammen til London?

Han havde aldrig før tænkt paa at gøre dette Spørgsmaal. Det kom ganske impulsivt, næsten overraskende ogsaa for ham selv.

— Verden staar aaben for Dem saa vel som for mig, Mr. Graydon, svarede hun med et mat Smil.

— Ja, ja, men kan De ikke gætte Dem til, hvad jeg mener? Hvorfor skulde vi sige Farvel til hinanden som almindelige Bekendte? Vi er vel dog lidt mere?

— Maaske. Jeg véd ikke. De har været meget god mod mig i denne forfærdelige Tid. Jeg har været rigtig utaknemlig .... tilgiv mig. Jeg skal aldrig glemme Deres Venlighed .... Tak .... Tak ....

— Jeg havde hellere villet, at De ikke havde takket mig, hvis det skal betyde en Afsked.

— Nej, nej, tal ikke saaledes. Men jeg tror, at det er bedst, at vi skilles — i — det mindste foreløbigt, tilføjede hun hurtigt, da hun saa Skyerne paa hans Pande.

— Maa jeg da ikke følge Dem til London?

— Vi rejste sammen hertil. Og den Rejse var forfærdelig. Den voldte Dem Ubehageligheder. Jeg vover ikke at risikere en Tur til.

— Risikere! udbrød Graydon. Jeg vil med Glæde risikere hvadsomhelst sammen med Dem.

— Lad os gaa tilbage til Hotellet, svarede hun beslutsomt. Mit Tog gaar Kl. 7, og jeg maa pakke først. De véd ikke, hvad det vil sige for en Kvinde, tilføjede hun smilende.

Graydon var altfor meget Gentleman til at være stædig, men han kunde trods alt ikke lade være med at stille følgende Spørgsmaal, da De var naaet til Hotellets Trappe:

— Saa vil De maaske heller ikke have, at jeg følger Dem til Toget?

— Jo, det vil jeg meget gerne have. Vi siger hinanden Farvel paa Jernbanestationen ....

Hun saa' endnu en Gang paa ham med sine store vidunderlige Øjne, og skyndte sig derpaa op af Trappen ....

Da hun efter en Times Forløb atter viste sig, var hun mere bedaarende end han nogensinde før havde set hende. De styrede Kursen mod Jernbanestationen, og Alicia var Elskværdigheden selv. Da de var kommen derhen, gik de frem og tilbage paa Perronen, uden at nogen af dem formaaede at sige et Ord. Først da man hørte Toget nærme sig, rakte hun sin Haand frem.

— Farvel, Mr. Graydon, sagde hun med en let Skælven i Stemmen.

— Jeg maa vel faa Lov til at hilse paa Dem i London? spurgte han.

Hun tøvede en Stund med at svare og slog Øjnene ned.

— Ja, hvis De gerne vil.

Toget var nu kørt frem. Han hjalp hende ind i en Kupé og lukkede Døren. Hun smilede mod ham, men pludselig kom der et Udtryk af Rædsel i hendes Blik. Det var, som om noget eller nogen havde forskrækket hende.

Mr. Graydon, sagde hun stammende, gaa ikke herfra, før Toget gaar, saa er De god. Jeg .... jeg er bange.

Hun sank tilbage i Sofaen med en let Gysen. Eric Graydon stod forbavset, uden at vide, hvad han skulde foretage sig. Toget satte sig i Gang. Hun lænede sig ud og greb til hans Forbauselse endnu en Gang hans Haand og trykkede den.

— Tak, hviskede hun, endnu en Gang Tak. Jeg skal aldrig, aldrig glemme.

I næste Øjeblik var Toget borte.

Eric Graydon stod en Stund lamslaaet af Forbauselse. Han vendte sig om for om muligt at opdage Aarsagen til den unge Dames Forskrækkelse, men alt, hvad han kunde opdage var tre Mænd, som stod ved Aviskiosken. Det forekom ham, som om Miss Montrose var bange for at blive set af nogen, og af ren Nysgerrighed gik han langsomt hen til Kiosken.

Den ene af de tre var en Hampshirebonde med et jovialt Ydre og ikke værd at studere nærmere. Den anden var en høj Mand med et haardt, magert solbrændt Ansigt. Han havde Ørnenæse, firkantet Hage og skarpe, næsten høgelignende Øjne. Han kunde være omkring de 30 Aar, og for 10 Aar siden havde han sikkert set godt ud. Han saa ganske vist ikke ilde ud nu, men hans Ansigtstræk bar utvetydige Spor af en udsvævende Levemaade. Der laa næsten som en graa Skygge over hans Ansigt — øjensynlig Sporene efter et vildt og stormfuldt Liv. Den tredje var ganske

EUROPAS SMILEBAAND

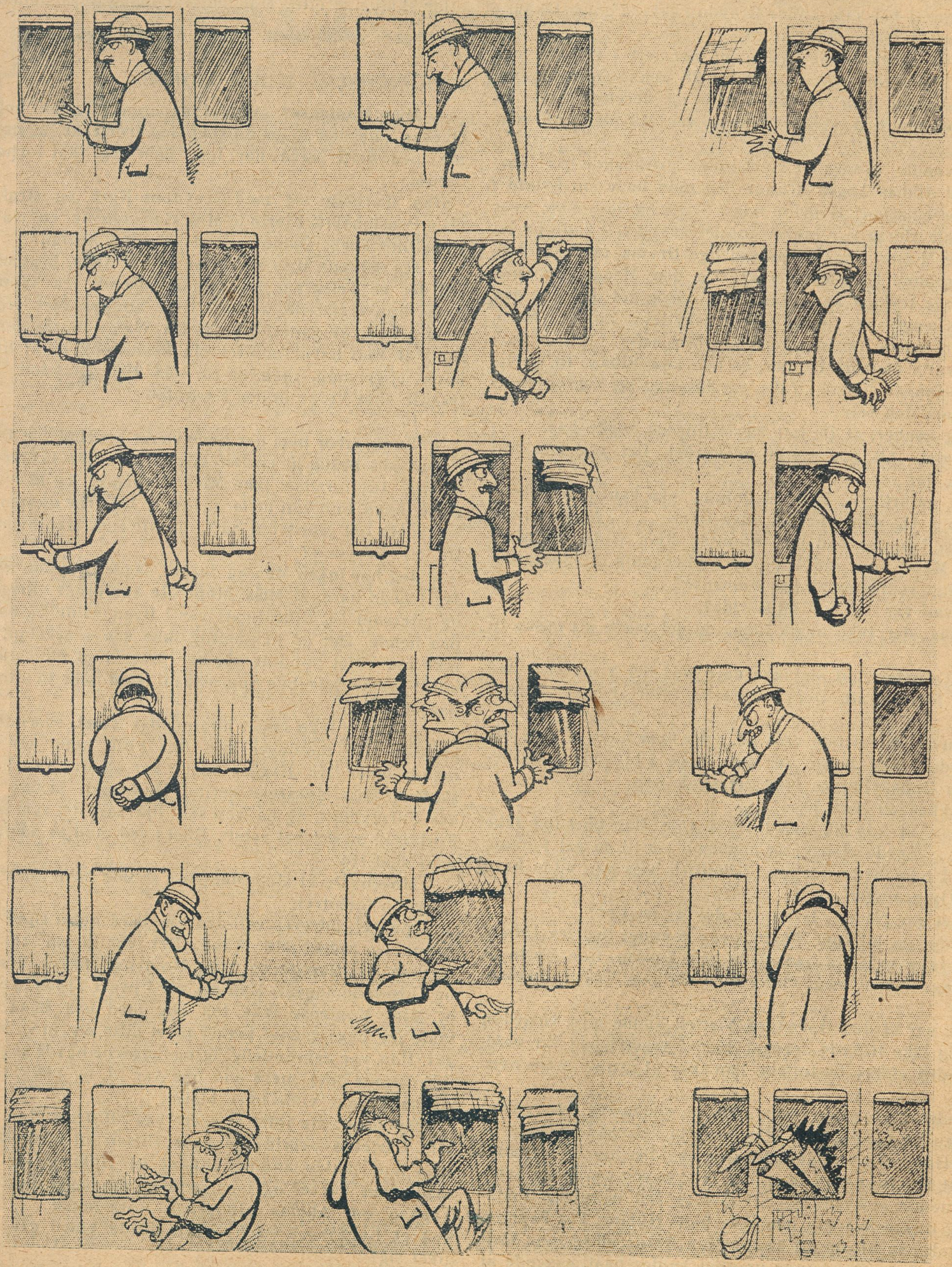

»Spring-Gardinet« i Jærnbanekupeen eller Ærgrelser uden Ende!

(»Punch« London)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød = Indmad

Paaske-Glæder.

Paasken er ganske rar,
naar man den praktisk ta'r.
Min Bror (saavelsom Far)
kun en Slags Glæde har —
i Paasken kold og bar
kun et de sig foreta'r
Spiller Billard.

Hvordan Du Tiden sla'r
ihjæl — jo, den er klar:
Gaa ikke rundt paa Bar,
saa bli'r Du kun til Nar
og fuld vel med saagar.
For Bryderi Dig spar,
Jeg har kun et til Svar:
Spil Du Billard.

SPYDIG.

Paa Jærnbanestationen i Haslev kom forleden en ældre Mand af stærk landlig Afstamning og forlangte »Togplanen mellem Køge og Haslev«.

Vil De ikke ogsaa ha' en Globus over Lolland, spurgte den ironiske Jærnbanemand.

Mand og Kvinde, hver tænkende Person,
lytter nu til min Deklamation:
vil dit Hjem Du fylde med Glæde og Smil —
Abonner paa „Ravnen" nu fra April!

Næste Paaske

vil, hvis Krigen varer ved,
MENUKORTET
komme til at se saaledes ud:

Mandag: Vandgrød og stegte Vandmænd.
Tirsdag: Barksuppe og Pølseskind med Brunkaal.
Onsdag: Henkogte Mus med stuved Savsmuld og Snesuppe.
Torsdag: Hvidkaalshoved, fyld med Ingenting. Smørblomstsuppe.
Fredag: Kamfersuppe og indbildte Høns.
Lørdag: Klidvælling og Lufttærter.
Søndag: Lamperøg.

Disciplin.

To tyske Køer staar paa Marken og taler sammen.

Den ene: Det er skrækkelige Tider for os.

Den anden: Ja, det maa Du nok sige! I Gaar blev jeg dømt for Landsforræderi, fordi jeg kom til at sparke til Mælkebøtten.

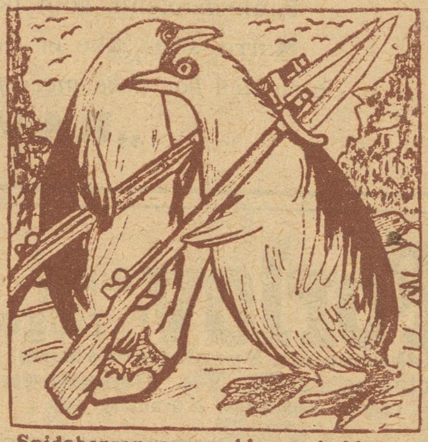

Spidsbergen er nu bleven inddraget i Krigsoperationerne. Pingvinerne mobiliserer.

„En Nordmand"

Skriften i lille Roberts hjemmestil er saa slet, at jeg maa paalægge ham at la nogen hjemme tilse hans arbejder. Paa mit spørsmaal om, hvem som nu hadde gjort det, angir han sin far.

Idag er Roberts arbejder igjen borti alle fire vægger,! saa at betydningen av hans faderlige hjælp forekommer mig at være temmelig tvilsom. Da jeg spør hᵉm, svarer han hurtig: »Min far«.

Da reiser en del af klassen sig og roper forarget: »Det er jo slet ikke sandt! Far hans er jo paa nøitralitetsvakt!«

»Det er nu sandt det!« skriker Robert imot dem

Jeg maa formilde de løsslupne lidenskaper og spør endelig: »Er det nu i virkeligheten din far, Robert?«

»Nei, ikke – i virkeligheten«, sier Robert, han later bare som om han er det.«

„En Svensker".

Lilla Anna möter sin pappa, då han kommer hem.

— Pappa, säger hon, katten har fåt kycklingar (Kyllinger).

— Vad prater du? En katt kan inte få kycklingar. Du mener kattungar

— Var det kattungar eller kycklingar, pappa kom hem med i morse?

— Det var kycklingar.

— Ja, det är dom katten fått.

— Naa, de som klagede over den knappe Kost i Grevelejren, har da faaet noget ud af det!

— Saah— det troede jeg ellers ikke —

— Jo, — et Par af dem har faaet hele to Gange fem Dages Vand og Brød!

Fra Vinstuen.

A. Tror Du Reumert kunde have Lyst til at blive Direktør for et Teater?

B. Ja — hvis det stak ham.

A. Jamen, jeg mener ikke et Loppe-Teater!

SENTENS.

Man kan blive gal i Hovedet af at se en Mand sidde og spise Hummer, naar man selv ikke har en *Reje*.

SÆLSOMT!

En Mand paa Østerbro forærede i Gaar sin lille Søn et Paaskelam, og Dagen efter fik Drengen Faaresyge.

Vi tre smaa »Brølere« paa Rad kundgør herved, at blandt de mange morsomme Nyheder, April Kvartal vil bringe, er ogsaa den *originaleste* og *grinagtigste* Gættekonkurrence, der for Tiden bydes herhjemme! Se næste Numer!

3 Præmier hver Uge — 6 Præmier i næste Uge!!

Med det samme forespørger vi, om der er en eneste af vore trofaste Læsere, som »falder fra« hvis vi forlanger *tre Øre* mere om Ugen for »Ravnen?«

Naturligvis er der ikke det!!!

hans Modsætning. Han var af Middelhøjde og fed og læsket. Hans opadstrøgne, sorte Haar var blankt, og hans smaa, blinkende Øjne og sanselige Læber fortalte om baade Selvgladhed og Snuhed. Han bar blød Filthat og Paraply. Om de var i Selskab, kunde Graydon ikke afgøre. De talte i det mindste ikke sammen.

Graydon havde gerne taget dem nærmere i Øjesyn, men da han ikke kunde gøre det uden at vække Opmærksomhed, besluttede han at gaa videre og derefter vende tilbage, men da han vendte tilbage, var Mændene allerede borte.

Han vendte tilbage til Værtshuset, grundende paa Aarsagen til Alicias Angst. Kunde den mon have sin Grund i en Idé association? Hvorfor ikke? Toget og Stationen, hvor den gamle Herre var blevet fundet myrdet, kunde jo let genkalde Mindet om det uhyggelige Drama og forurolige den følsomme Kvindes Nerver. Og den Maade, hvorpaa hun havde trykket hans Haand! Mindede det ikke om den svageres ængstelige Søgen efter Beskyttelse hos et Væsen, som hun troede var stærkere end hun selv?

Han var i daarligt Humør, da han kom tilbage til Værtshuset. Han forlangte straks sin Regning og Værten overrakte ham den selv.

— Jeg haaber, at De har været tilfreds, sagde han.

— Javist. Alt har været udmærket. Det var kun mit Ærinde, der var lidt trist.

— Ja, naturligvis. Især da Politiet ikke kan finde et eneste Spor. Og den stakkels unge Dame . . . . Apropos, det var ikke længere end fem Minutter efter at de var gaaet, før en Mand kom ind i Kroen og begyndte at spørge om alt muligt vedrørende Miss Montrose . . .

— Hvad var det han vilde vide?

— Ting, der ikke angik ham, og det sagde jeg ogsaa til ham.

Men Graydon lod sig ikke nøje med det Svar, men bad Værten fortælle alt. Denne fortsatte, efter at have rømmet sig:

— Nuvel, for at tale rent ud, vilde han have at vide om De og den unge Dame var forelskede i hinanden. Jeg beder om Undskyldning, men det sagde han.

— Sikken en fræk Fyr!

— Naa, af mig fik han intet at vide. Han blev her ikke længe . . . havde øjensynlig henvendt sig til en gal Person. Jeg bad ham henvende sig til Politiet, hvis han vilde have nogle Oplysninger.

— Det var ret . . . Hvad var det for en Fyr?

— Han saa ud som om han var kommet lige fra Udlandet og talte som om han ejede hele Verden. Han hørte til den Slags Typer, man undertiden ser paa Væddeløbspladser.

Dette var al den Oplysning Værten kunde give. Graydon følte sig ikke tilfreds dermed, hans Nysgerrighed var vakt, men indtil videre besluttede han ikke at gruble mere over Sagen.

I Stedet derfor begyndte han at spekulere over, hvad han skulde tage sig til. Han maatte vel vende tilbage til Byen. Han var sin Fader et Besøg skyldig, han havde modtaget et Par Breve fra ham, der ikke havde været saa overstrømmende elskværdige. Sir George led nemlig af Podagra, og denne Sygdom ødelagde hans Humør. Fra Faderen gik Tankerne tilbage til Alicia. Han burde aflægge en Visit i Queens Gate. Det kunde umuligt kaldes paatrængende at se op og spørge om hun var kommet lykkelig og vel tilbage. Han lod sin Bagage bringe til Stationen og rejste med næste Tog, efter at han først havde telegraferet hjem at man skulde afhente ham ved Waterloostationen.

Han naaede ved 9-Tiden London, hvor Davis tog imod ham. Han overgav ham sin Bagage og skulde netop til at springe op i en Droske, da han pludselig fik Øje paa den fedladne Mand, han havde set ved Aviskiosken i Winchester. Et Øjeblik overlagde han ved sig selv om han skulde følge efter Manden, men i næste Øjeblik vendte Chaufføren sig om og spurgte hvorhen, han skulde køre. Graydon vendte ufrivillig Hovedet, uden at svare, men da han atter skulde se efter Manden, var denne forsvundet.

VI.

SIR GEORGE.

— Miss Montrose? sagde Portneren i Talbot house ved Queens gate den følgende Dag. Jeg tror ikke, at nogen Dame med dette Navn bor her, men jeg skal forhøre mig derom.

Han fjærnede sig med Graydons Kort, og straks efter viste Pensionatets Ejerinde Mrs. Carleton sig, en statelig og smagfuldt klædt Dame med et velvilligt Ansigt.

— Jeg ventede Miss Montrose i Gaar Aftes, begyndte hun. Jeg fik et Telegram fra hende, afsendt fra Winchester, hvori hun meddelte, at hun vilde komme. Men tre Timer senere kom et andet, afsendt fra Waterloo, og deri sagde hun, at hun havde ændret sin Beslutning og at hun ikke kom. Tilgiv mig, men er De den Eric Graydon, der optraadte som Vidne under Forhøret.

— Ja.

— Tænk, hvor maa det have været kedeligt for Dem. Jeg havde selv Besøg af en Detektiv, der næsten skræmte Livet af mig. Jeg forstaar ikke Miss Montrose, jeg kan ikke begribe, hvad hun kan have at fortie. Jeg tror næsten at hun ved mere om Morderen end hun vil sige. Men hvad mener De, Mr. Graydon?

— Jeg har ingen Mening derom, sagde Graydon ærgerligt. Jeg troede bare, at Miss. Montrose var vendt tilbage hertil, og eftersom jeg tilfældigvis var i Byen, vilde jeg bare hilse paa hende. Det er jo egentlig ikke saa mærkeligt, at hun ikke har villet opholde sig her, hvor hun blot vilde blive udsat for nærgaaende Spørgsmaal, som man jo altid bliver paa et Hotel . . .

— Dette er ikke noget almindeligt Hotel, svarede Fruen krænket. Jeg modtager kun fine Folk, som har Rekommendationer, Mr. Hagger boede her og det var ham, der skaffede Miss Montrose herind. Han sagde, at han var hendes Formynder, og da hun selv har sagt det samme under Forhøret, er det vel sandt. Ellers ved man jo næppe, hvad man skal tro.

— Medens De, at Miss Montrose skulde have løjet? spurgte Graydon forbitret.

— Aa nej, bevares vel! Jeg har bare holdt Øjne og Øren aabne og holdt min Mund. Der var jo saa stor Forskel mellem Mr. Hagger og Miss Montrose, baade hvad Alder og Udseende angaar. Men det var i hvert Tilfælde en Skam, at Miss Montrose ikke tog mig med paa Raad, for saa vilde jeg have raadet hende til at gifte sig med Mr. Haggar. Han var ualmindelig rig, og Lægerne havde sagt at han ikke kunde leve mere end fire Aar til, og tænk saa, hvor rig hans Enke vilde have blevet.

Graydon havde intet at svare paa alt dette. Han bad blot Mrs. Carleton overbringe hans Hilsen til Miss Montrose, hvis hun skulde komme tilbage til Hotellet, og derefter sagde han Farvel og bortfjernede sig noget beklemt ved Tanken om Alicias pludselige Forsvinden. . . . Var det kun et Lune?. . . . Og hvorhen havde hun i saa Fald begivet sig?

En Uge gik. To Gange havde han været hos Mrs Carleton, men ingen havde hørt noget fra Miss Montrose. Da Graydoy var bange for at vise, hvor ængstelig han var og desuden bange for at vække altfor megen Nysgerrighed, spurgte han blot Værtinden, om hun vidste om Miss Montrose havde nogle Venner, hos hvem hun kunde opholde sig.

(Fortsættes).

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner:
C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse:
„NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

— Det er s'gu haarde Tider vi lever i, jeg fik kun 3 Maaneder og saa blev jeg benaadet!

Tegning af H. Grønholdt.

Ærede Ravn — De spørges venligt, om De har Plads til nedstaaende Vers.

Luften fyldes med Dødsangstens Skrig
der ude paa Kamptumlens Pladser
af lemlæsted Stakler, blandt Dynger af Lig
som opstabet ligger i Masser.

Broder mod Broder, paa Vandviddets Rand.
Det er Krigsguden, som befaler,
skænder, Myrder, stikker Byer i Brand.
Sluppen løs er al Helvedes kvaler.

De Uskyldige dræbes, i By og paa Hav
ved Bomber og Granater.
Ja mangen Uskyldig, har fundet sin Grav
trods Folkeret, Garanti og Traktater.

E. Frederiksen.
St. Elisabeths Hospital.

Axel V. Hansen. Benyttes.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

Forlovs elses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde
naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

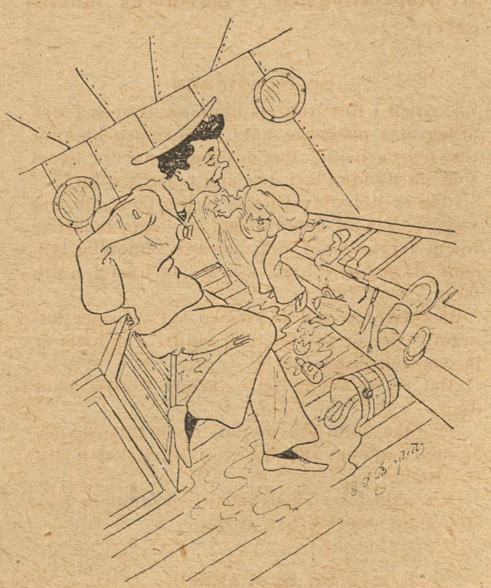

Saa for S... der gik sku Cigarretten
Tegnet af Otto Barsted,
Torpedob. Søbjørnen, Korsør.

Aage Holm. »Hamstremanden« skal ved Lejlighed komme frem.

Harald Jensen, Fredericia. Vi skal prøve om vi kan faa Plads.

Vilh. Hansen. Denne Gang ikke!

E. B. Hørsholm. Ved Lejlighed.

C. Nielsen, Aalborg. Vi synes ikke, at Tegningen er saa morsom — bl. a. fordi den fortæller en ganske dagligdags Hændelse.

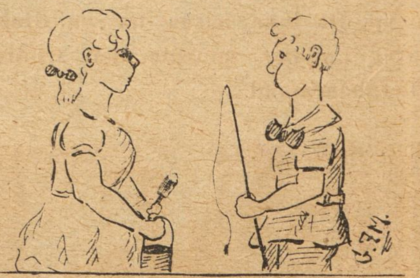

»Skal vi saa lege Far og Mor«?
»Nej, lad os hellere lege Hund og Kat.«
»Ja, enten vi leger Hund og Kat eller Far og Mor, det maa da blive det samme.«

Tegnet af Gunnar Madsen.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Tegning af G. Albertus.

— Jeg! bange for fjendtlig Invasion! Ikke Spor, min Pige! Jeg sætter bare dig op paa Altanen, saa kommer der ikke en fjendtlig Soldat forbi, uden at han bliver *„skudt“!*

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 11 ser saaledes ud:

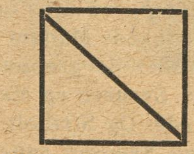

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

H. Christensen, Odinsgade 18. *Lind-Hansen*, 1385, Marinehospitalet, København C. Restauratør *Thomsen*, Torvet, Nyborg.

Præmie-Rebus'en i Nr. 10 blev rigtig løst af: I. C. Kunckel, Faaborg Toldsted. Konstabel 356/16, Jægersborg Kaserne. Restaurat. C. W. Hansen, Strandboulevarden 67. Gudrun Møller, Frederiksberggade 1. Fru Margrethe Jonassen, Degnemoseallé 75. Aage Brozek, Skarpegade 6, Rønne. Frk. B. Rasmussen, Olfert Fischersgade 24. Maskinarbejder Chr. Jensen, Aars, Jylland. Petrus Jensen, Simested. Oscar Neubert, Silkeborg Plads 8. Elius Nielsen, Pavillon 6, Bispebjerg Hospital. Maskinarbejder G. J. Hansen, Dahlgade 34, Fredericia. Barbermester R. J. Nielsen, Nr. Alslev, Falster. Karen Nielsen, Præstøgade 13. P. Sengelsøe, Rothesgade 7. Telegrafbud Aage Larsen, Helsingør Telegrafstation. Aage Olsen, Strandgade 61, Helsingør. Richardt Hansen, Smallegade 48. A. C. Jensen, Todesgade 1. Vilhelm Hansen, Pr. Charlottegade 3. Oscar Carlsson, Lille Frydsvej 17. L. A. Cort-Eiby, Havnekafeen, Køge. Emil Christensen, P. Knudsensgade 13. Frk. Inger Marie Andersen, Værnedamsvej 14. Jens P. Christiansen, Slotsgade 23. E. Heinze, Studiestræde 32. Georg Nielsen, Istedgade 91. Lind Hansen, Marinehospitalet. Knud Svendsen, Blegdamsvej 130. A. Andresen, Godthaabshuset, Faxe. P. Jensen, Asminderødgade 12. Aagot Johansen, Nylandsvej 57. Reinholdt Liebetrau, Klostergade 58, Aarhus. L. Henriksen, Samosvej 17. Henry Christensen, Frederikssundsvej 82. Olaf Sørensen, Kafe Strandborg, Hundested. O. Thomsen, Oehlenschlägersgade 52. Viggo Henriksen, Bagergade 88, Svendborg. Schuhmacher, Sanatoriet, Silkeborg. Akton Jensen, Tuxensgade 15, Frederikghavn. H. Marcussen, Rigensgade 9. Harald Jensen, Fyensgade 51, Fredericia. Fr. Jensen, Nordbanegaarden, Kolding. Leif Hansen, Lille Frydsvej 21. Former E. Hansen, St. Annagade 26, Helsingør. Inger Petersen, Todesgade 9. Karlo Jønsson, Nordre Røsevej 1. Christian Jespersen, Englandsvej 8. Egmond Hvid, Skovgade 20, Thisted. Erik Fahlin, Adlersborggade 4. K. Kromann, Storegade 50, Grenaa. Osvald Hansen, Priorgade 19, Aalborg. L. C. Jorlev, Thorsgade 33. Harry Larsen, Dagmarsgade 5. Vilh. Munksgaard, Fjerritslev. A. Schmidt-Henriksen, Hartmanns Alle 23. Tøffelmager Nielsen, Tyrolsgade 9. Carl Vogelius, Skindergade 49. Mogens Albrechtsen, Olstrup St. Stenhugger Jørgen Andersen, Utterslevvej. Villiam F. Jensen, Absalonsgade. Carl Thomsen, Borgergade 35. Ejnar Christensen, Barbermester, Vester Fælledvej 76. Poul Rasmussen, Bredegade 184, Lyngby. J. Petersen, Jægersborggade 8. V. Rasmussen, P. Sabrosgade 5. Marius Nielsen, Volmer Kiærs Alle 13. J. E. Jensen, Strandvej 20. Astrid Hansen, Langgade 88. Poul Andersen, Australievej 5. Fru Anna Jensen, Fr. d. 7.s Gade 15.

Ugens Præmieopgave:

AAGE T. LARSEN

Udfind Mandens Profession af hans Navn.

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

Nils Novgerods Natbog

Mine Nætters Hændelser, optegnede af en gammel, voksen Dreng.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

6 Juli 1914.

Ja, der er majet Bal til paa Jorden. Men at jeg, omtalte Nils Novgerod sku komme te aa filme for Ole Olesen — det hade je altsaa ikke drømt om, da min Mor tabte mig i Drosjen paa Vej te Føsselstiftelsen.

De var allerede hen paa Afteningen da je og saa Lammet Jakobbine Slommer kom vandrendes ner a Pilegade ved Syndermarken hvor der doftede saa yndigt a Maskinkaffe.

Nu *hade* vi ganske rigtig faaet mange Kaffer *med Svovl* nere i »Sivskoen« i Løbet af Daen, hvor je mulede Søren og Ole i 6 Plus 60, men Knabberne var allirenveller sprunget ud a Bokserne og je hade ikke et Sømmehode.

Je hade altsaa Uglen under den ene Vinge og netop som a vi passerer Madam Petersens velbekendte Kaffebiks, den lille Have med Gyngengangen og Smaat Pusleri i Buksene, saa stanser je som ramt af en nedfalden Komode.

Va saa je?

I Haven sto en Mand mæ et stort Fottografyreaperat og foran ham sto en anden Mand som den sorte frisere mig lignede mig paa en Snor.

— Ve du nu stoppe og faje dej sammen, sa je til Jakobbine og gik i Læ af det grønne.

— Kom nu frem Lavrits og se fattig ud og la Tørsten hænge dig u a Halsen — det kan du gøre majet bedre, naar Du tænker Dig om! sagde Manden med Kukkassen.

— De filmer Slangen æje maj, hviskede jeg til Jakob.

— De æ Lavris Olsen ham der, der liner daj, viskede Bærret igen og lo.

Nu kom der et almægtigt Syn frem fra Beverdingens Dør. Det var Krykken sparke maj selve Stribolt og Olga Svensen som et rigt Gosejerpar som sku ner i Parken og spille Bolt med Narrestreger.

— Ve Du in mæ Dig Stri, skreg Fotografsnuden — Du maatte komme før je raaver te Hjælp te Hjælp! Strib!

— De var da dajlig, sa Stribolt — je sto netop og lærte Madam Petersen hvodanman skal lave *Sjus paa Maskine.* Og saa gik de in igen og smak mæ Tongen.

De æ Lavris Olsen han der liner mej!

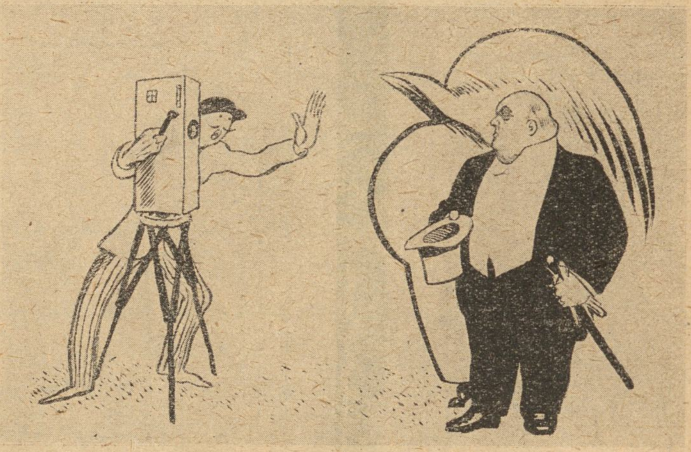

Vil du in mæ dig Stri!

— Je ka ette være Bisse i Dag, sa nu Lavrits, jeh ar Fanme hele Gronloven i Kroppen paa maj fra i Gaar!

Saa to je et fast Tav i Jakobbines Fervinge og traatte frem paa Arenaen og raabte:

— Æ der none der ska være Bisse, saa ka je den onde harpunere maj være det!

De blir sent før je glemmer de Øjne som Lavris Olsen og Kukmanden stillede op. Og saa grinte de. De grinte saa Fulene fløj over i sologisk Have og to a de grønne Bukse blev visne før Tiden.

— Der er Fanme ikke noget a grine a her, sa je for je er Mand for at faa Jeres Tud te a løbe med rødt. Maj ska I ikke filme! Ska I gaa og gøre Nar a en fattig Mand som det er gaaet baglæns for fra Barndommen a. Og saa smak je Manden mæ Kukkeren saadan en paa Hølæsset a han maatte ønske den var bleen filmet, for den ku han rejse te Amerika paa.

Og saa sku man se hvor de spænede. Lavris først i vil Panik ner a Pileallen og Fottoristen mæ Benene — a Kassen — paa Nakken mens han raabte te Hjælp Stri! te Hjælp Stri!

Saa kom det herlige Syn igen — Stribolt og Olga Svensen tren ud og saa med en uforglemmelig Blik paa de to, der spænede og mig der sto og svang Hatten mens Jakobbine knækkede over i flere Led a Grin.

— De æ Brand brøle maj den beste Film je har været mæ te skreg Stribolt — det ska Du ha en Sjus for. Og saa raabte han 4 Sjusser a de maskinstrikkede Madam Petersen. Og saa bød han os bænke os under de grønne Trær og saa grinte vi og saa pakkede Olga Svensen en Madkaar op og vi aad og vi drak og vi stønnede. Og Stribolt sang den mæ de ska gaa langsomt og Olga Svensen sang den mæ da je i Voggen laa og saa sang Jakobbine en Vise fra »Skoen« der var saa uvardig a Olga Svensen svant in te et Udraabstegn mens Stribolt be te et Pungtom der ku forslaa noet. Og da de ble mørkt saa kom der en Bil og hentede Gosejerparret som kørte asted mens Jakob og je sto ved Havelaagen og svang Hattene og raabte Tak for Mad!

(Fortsættes).

Tegning af Hp. Hansen

Den berømte Jonglør

J. C. Chistensky

er begyndt at give Forestillinger rundt om i Landet.

„Ravnen"s store Gættekonkurrence kommer i næste Numer.

Mislykket Godgørenhed.

— Ja, sagde Fængselsbetjenten tankefuldt, jeg har næsten været overalt i mine Dage, ude omkring i Fængslerne, og jeg har haft det betydlig værre end man har det i et første Klasses amerikansk Fængsel med alle Nutidens Bekvemmeligheder. Sagen er den, at vore Filantroper nu er gaaet saa langt med at forbedre Fangernes Vilkaar, at vore Fængsler i Almindlighed er bedre end vore Hoteller. I hvert Tilfælde er det billigere for Gæsterne, som behandles med al Respekt.

Der findes Personer, som er rigtig hysteriske efter Fanger. Saa snart en Mand er dømt til at hænges, begynder unge Damer at smykke hans Celle med Blomster, saa der knapt er Plads for ham at vende sig. Den mest hysteriske i denne Henseende, var dog Oberst Uriah Hoskins, Præsident i »Selskabet for Forbedring af Fangernes Vilkaar.«

Han var fortrolig med alle Slags Forbrydere, men Indbrudstyve var hans Farvoriter. Han sagde en Gang til mig:

— Hvad vilde de synes om, at være nødsaget til at tjene Deres Brød ved Indbrud i Folks Huse midt om Natten i Stedet for at ligge og sove i Deres gode Seng? Tror De, at De var fyldt med gode Tanker, naar De blev bidt af Lænkehunden, og Herren i Huset skød paa Dem? Saa længe Samfundet ikke giver ham Anledning til en lettere og mindre farlig Maade at fortjene sit Ophold, kan han ikke bebrejdes for, at han fortsætter at drive sit natlige Virksomhed.

Til Oberstens Berømmelse vil jeg sige, at han ikke, som saa mange andre Filantroper, indskrænkede sig til at tale, men han forsøgte ogsaa at omsætte sine Teorier i Praksis. En Gang var der En, som sagde, at han burde lade Indbrudstyvene faa at vide, hvilke Følelser han havde for dem, og samme Dag skrev han et »Tilkendegivende for Indbrudstyve«, som han lod trykke med store Bogstaver, satte det i Glas og Ramme og lod det hænge op i sin Spisestue. Det lød saaledes:

— De Herrer Indbrudstyve underrettes hermed om, at Sølvtøjet kun er Nysølv samt at Ejeren af Huset aldrig ligger inde med kontante Penge. Kager og Vin staar i Buffeten til Herrenes Raadighed. Vær saa venlig at lukke Vinduet inden de gaar.

Hoskins var meget stolt over dette Paafund. Andre Mennesker burde følge hans Eksempel, sagde han, og behandle Indbrudstyve som Kristne og Gentlemen, saa vilde de snart blive hæderlige Medlemmer af Samfundet.

En Morgen, da Hoskins kom ned til Frokosten, opdagede han, at han havde haft et natligt Besøg af Indbrudstyve. To tomme Vinflasker og et tomt Kagefad viste, at de havde taget imod Indbydelsen til en Forfriskning. Men det saa ikke ud til, at de havde handlet i Indbyderens Aand. Alle hans Skeer og Gafler laa sønderbrudte i en Krog paa Gulvet. Vinduet stod aabent og Regnen havde snavset Gardinerne til. Der var skrevet paa en smudsig Papirlap med Blyant, at Hoskins var et Fæ og en lumpen Ræv. Sæt Whisky frem en anden Gang, ellers skal Fanden tage dig!

Hoskins var ikke det mindste forbavset over Tyvenes Raahed.

— Stakkels Mennesker, sagde han. De er saa vant til daarlig Behandling, at De ikke lige straks kan sætte Værdi paa Venlighed. Men det lærer de nok.

Altsaa købte han nye Skeer og Gafler og forøgede Vinforraadet med en Flaske Whisky, og nu var han aldeles sikker paa, at de næste Gang skulde græde i Angerens Taarer og kalde ham deres bedste og kæreste Ven.

Et Par Uger senere vaagnede Fru Hoskins ved et Rabalder i Spisestuen. Hun vækkede sin Mand og sagde, at der var Tyve i Huset. Hun vilde have, at han skulde hente Politiet, men han udtalte sin Sorg over, at hun havde saa ukristlige Tanker. Han ønskede at vise hende, hvorledes Indbrudstyve skulde behandles. Der kunde ikke være Tvivl om, at det var Indbrudstyve, selv om de gjorde mere Spektakkel end man plejede ved *det* Arbejde. Hoskins var oprigtig glad over, at han en Gang skulde træffe disse smaa Venner, og tog en Frakke paa sig og gik ned i Spisestuen.

Han gik i Tøfler, og Tyvene, de var to, hørte ham ikke, førend han var inde i Værelset. De sad ved Bordet med Benene oppe paa Dugen, og Whiskyflasken var næsten tom. Hoskins saa med Tilfredshed, at de ikke havde rørt ved Sølvtøjet, og han vilde netop til at takke dem, da de fik Øje paa ham. De sprang op, og den ene greb ham om Struben, medens den anden satte en Revolver mod hans Tinding og truede at skyde ham, hvis han slog Allarm. Derefter bandt de ham paa Hænder og Fødder, stoppede hans Mund til, og lagde ham paa Gulvet, medens de slog sig ned ved Bordet igen for at tømme Whiskyen.

Begge to var lidt beruselde, hvilket forklarer det Spektakkel, de førte. Nu talte de helt sagte, men Hoskins kunde dog høre hvad de sagde, og det var egentlig ikke opmuntrende for en Filantrop, som laa bunden med tilstoppet Mund. De syntes at være enige om, at han var en Nar, ellers havde han haft Penge i Huset og sat Sukker og Citron frem til Whiskyen. De sagde, at naar en Person behandlede stakkels Arbejdere saa tarveligt, havde han ikke fortjent at leve, og de burde dræbe ham, om ikke for andet saa dog for, at han ikke kunde optræde som Vidne mod dem. De maatte indrømme at Whiskyen ikke just var daarlig, men de troede, at han kun havde sat den frem for at de skulde blive fulde og lettere kunde gribes af Politiet.

Hoskins hørte med Sorg paa denne Samtale, og Udsigterne til at de drukne Uslinger vilde tage Livet af ham, var knap saa smertelig som Tanken om, at hans Forsøg paa at forbedre Indbrudstyvene for anden Gang var slaaet Fejl. Da de havde tømt Whiskyen rejste de sig begge og saa paa Hoskin, og da fik den ene af dem en lys Ide.

— Det kan jo være, at den Idiot ikke har Penge hjemme, men i Banken har han nok. Nu skal vi lade ham skrive en Anvisning paa Tusind Dollars, ellers tager vi Livet af ham.

Den anden gik bredvillig ind paa Forslaget. Hoskins Arme befriedes for Rebet; de anbragte ham ved Bordet og befalede ham at skrive Anvisningen for saa vidt, han satte Pris paa at leve. Da hans Mund stadigvæk var tilstoppet, kunde han ikke meddele Forbryderne de ærlige Følelser for dem, som besjælede ham. Han skrev altsaa Anvisningen.

Saa bandt de hans Hænder igen og surrede ham fast i Stolen. Derefter ødelagde de alt, hvad de kunde. De rev Gardinerne i Stykker, skar i Pianoet med Knive og hældte Appelsinsaft ud over det. Til sidst smurte de hans Hoved ind med Syltetøj og hældte Sirup ned over ham og gik saa deres Vej med den Paamindelse, at hvis han en anden Gang vovede at gøre Nar af fattige, men stolte Medborgere, skulde de pine ham til Døde.

Hoskins maatte sidde i Stolen et Par Timer, til hans Hustru kom ned og befriede ham. Det tog en Times Tid at faa Syltetøjet og Siruppen af Haaret, og derpaa maatte han underkaste sig en yderligere Behandling under Vandposten. Maaske irriteredes han ogsaa af de Bemærkninger, som Fru Hoskins rettede mod ham, hun sagde rent ud, at han havde baaret sig ad som en Ærkeidiot!

Da Hoskins nogenlunde var kommen sig, rev han »Tilkendegivelsen« ned og lod anbringe elektriske Allarmapparater i hele Huset. Han er stadigvæk ordførende i »Selskabet for Forbedring af Fangernes Vilkaar«, men han har siden den mindeværdige Nat vægret sig ved at være med til at forbedre Indbrudstyve, som han betegner som Menneskelighedens Afskum. Han sætter hver Aften en Flaske Whisky i Buffeten, *men Whiskyen er tilsat med Stryknin!*

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Paa Afbetaling leveres Frakke-Habitter fra 75 Kr. Vinterfrakker fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 3000
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen „Jylland“
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Avertér i „RAVNEN“.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 50 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Goddag Mand — Økseskaft eller:

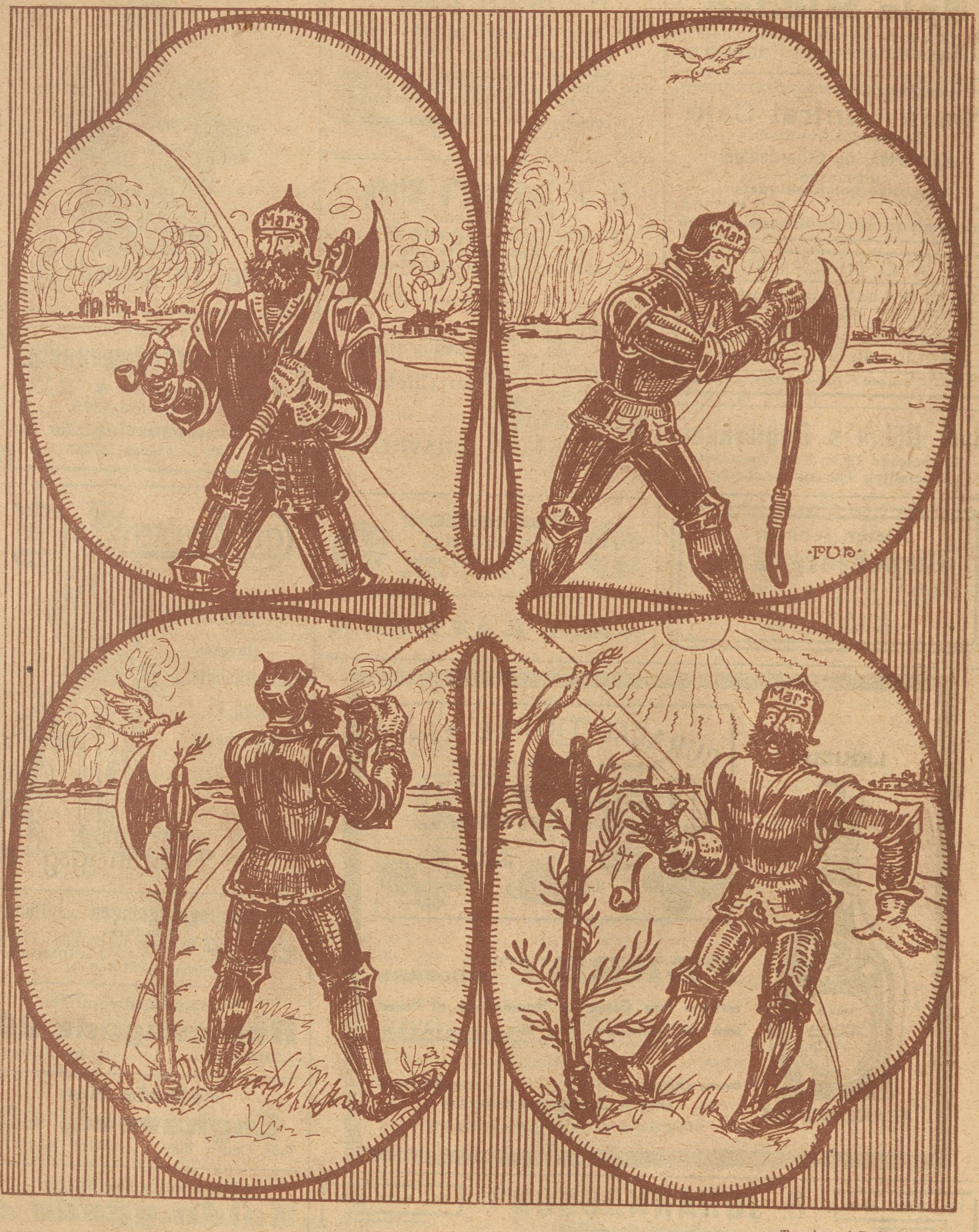

Tegning af P. V. Hansen

Bevis paa, at der er Fred **i** Jorden, men desværre ikke **paa** Jorden.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 14 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 4. April 1918.

„Ravnen"s originale Gætte-Serie I

Tegning af Emil Poulsen.

Moderniserede Klassikere. Hvorfra skriver denne Scene sig?

6 Præmier! (Se inde i Bladet).

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

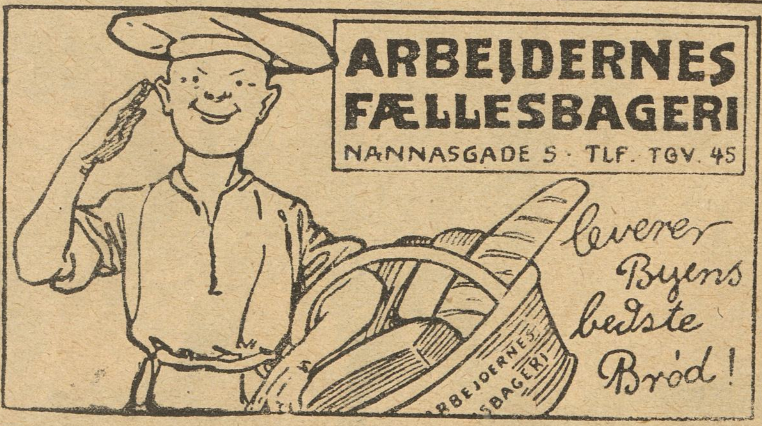

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

Avertér i „RAVNEN“.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

MANDS HERRE.

Slagter Mortensen: Sygdom er hver Mands Herre, Hr. Doktor!

Lægen: Ja, Hr. Mortensen, det er den; men det er 14 Bajere, 8 Teknægte, 4 smaa Sorte og 5 tørre Cognac'er ogsaa...

Politimester BOHN-RASMUSSEN, Odense. Tegning af Hp Hansen

Aprilsnar.

Humoreske af *Orla Bock.*

Man skal aldrig stole paa Aprilsvejr, det er en god gammel Sandhed. Det ene Øjeblik skinner Solen festligt, og det næste hopper Menneskenes Børn rundt i Galoscher og Regnfrakker, og Restauratøren, som med Trommer og Trompeter har indviet Fortovserveringen, gaar og skuffer Sne bort mellem Stolene og Bordene, nysende og hostende af Arrigskab og Forkølelse.

Naar den erfarne og forsigtige, i Livets Skole prøvede Mand, om Morgenen lader Rullegardinet gaa til Vejrs, kigger paa Himmelhvælvingen, og finder at det er det mest henrivende Sommervejr, saa søger han en rigtig god og solid Paraply frem, kigger igen paa Solen og siger:

— Du kan tro nej! Mig skal du ikke køre i Skoven med!

Jeg havde altid levet i den Tro, at min gode Ven Clausen netop var en saadan fornuftig og erfaren Mand, — navnlig fordi jeg altid saa ham gaa omkring med Paraply. Stor var derfor min Forbavselse, da jeg forleden saa ham aabenbare sig uden denne, for ham saa karakteristiske Genstand.

— Clausen, Clausen! sagde jeg, er Du forfaldet til Daarligdom og Uorden paa dine gamle Dage? — Hvor er din Paraply?

Men da slog Clausen et bredt Smil op og sagde:

— Kære Ven! Jeg ejer ikke mere nogen Paraply, og jeg agter heller aldrig mere at anskaffe mig nogen! En fremmed Herre har taget min Paraply og er gaaet bort med den lige for Næsen af mig!

Og hans Øjne lyste, som om Tanken om Manden der var gaaet bort med hans Paraply var noget uhyre glædeligt.

— Ser Du, fortsatte han, min Paraply var i Virkeligheden det bare, rene, skære Humbug. Den bestod i Virkeligheden kun af et ganske dejligt Haandtag. Du ved hvorledes man kan fæste sig ved et Haandtag, saadan et der falder let og behageligt i Haanden, og som hviler fast, saadan paa en egen Maade, som en Elskerindes lille Haand. Saadan et idealistisk Haandtag havde min Paraply netop, og derfor beholdt jeg den, skønt jeg egentlig afskyr Paraplyer. Det kunde aldrig i Livet falde mig ind at slaa en Paraply op til Beskyttelse mod Regn.

Nej, jeg benyttede min gamle Paraply udelukkende for Haandtagets Skyld, og jeg havde anvendt den i mange Aar, altsaa nærmest som Spadserestok. Selve Paraplyskelettet var ingenting bevendt, og hvad Betrækket angaar, da var det ikke andet end nogle sørgelige Laser. Men saa købte jeg et fint Silkefutteral, et Overtræk, og naar Paraplyen var rullet sammen og det havde den været de sidste ti Aar, saa den helt elegant ud. Det var kun en pyntelig Skal, — uden Kærne, — med andre Ord, det rene skære Humbug.

Men saa den første April, havde jeg netop gaaet mig en lille Formiddagstur, med min kære Paraply i Haanden. Jeg lagde godt Mærke til at der var flere Mennesker, der grinede af mig, fordi jeg gik med Paraply i det vidunderlig herlige Sommervejr; — men jeg lod dem grine! — Jeg følte Trang til en lille Opmuntring og gik ind paa Paladshotellet, hvor jeg fik en udmærket Vinduesplads, med herlig Udsigt over Raadhuspladsen. Her sad jeg og befandt mig udmærket, og gjorde den Iagttagelse at man ikke kan stole paa Aprilsvejr. Det begyndte at trække sammen, Himlen blev mørk, og i Løbet af et Øjeblik styrtede Regnen ned i stride Strømme. Jeg sad og frydede mig ved Tilværelsen og delte min Opmærksomhed mellem Livet paa Raadhuspladsen og en lille, ældre arrig Herre, der sad ved et Bord overfor mit, og med tydelige Tegn gav til kende at Regnen derudenfor var ved at gøre ham rasende.

Den arrige Herre foldede sin Serviet sammen, sendte et morderisk Blik op mod Himlen og saa ud som om han havde faaet Cayennepeber i Halsen og Sareptasennep i Øjet. — Pludselig saa jeg hans Ansigt undergaa en mærkelig Forandring, — det lysnede op, som om han var blevet behageligt overrasket, — derefter saa det ud som om han spekulerede stærkt, — som om han kæmpede en svær Strid med sig selv. — Jeg fulgte Retningen af hans Blik, og opdagede Aarsagen til hans forandrede Mine: — *Han havde faaet Øje paa min Paraply* henne i Stativet.

Jeg tror aldrig den Mand før i sit Liv har begaaet nogen Uærlighed, men Synet af min Paraply blev ham alligevel et Nummer for fristende. Han kigger sig forsigtigt omkring — saa styrer han lige løs paa Udgangen og i Forbifarten snuppede han min Paraply!

Det hele var altfor komisk til at jeg et eneste Øjeblik tænkte paa at lægge ham Hindringer i Vejen. Men nu kigger jeg ud af Vinduet jeg fulgte ham med Øjnene paa Hans Gang tværs over Raadhuspladsen. I hans Rygs Krumning kunde man ligefrem læse hans Skyldbevidsthed. — det var som om han hvert Øjeblik ventede et Slag fra oven, som Straf for hvad han havde gjort.

Og Slaget udeblev ikke!

Da han var naaet et Stykke ud paa Pladsen, ansaa han sig vist for temmelig sikker og vovede sig til at gøre Brug af Paraplyen. Han trak det elegante Silkefutteral af og stak det i Lommen — og spændte Paraplyen op! — Fra de otte Stivere faldt der en Samling gyselige Pjalter ned over hans Hovede. Det var de sørgelige Rester af det der en Gang havde været en Paraply! Han standsede brat og kiggede op!

Der findes ikke Ord til at beskrive det Kaos af Følelser der afspejlede sig paa hans Ansigt — der var baade Vrede, Ydmygelse, Had, Raseri, Besvigelse m. m., — sammenlagt et rigtigt grundigt — *Aprilsnar!*

Mindet om min sidste og eneste Paraply skal altid bo i mit Hjerte!

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/s

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Sensationelt!

En Geværfabrikant ved Navn Hertzer i Spandau skal i Følge nyeste Efterretninger have opfundet et Gevær, som stiller alle tidligere i Skygge.

Det er et elektrisk Gevær af Kaliber 1½ mm. Patronen, der er meget lang, har ikke saa lidt Lighed med de tynde Blyanter, som bruges til at gøre Notitser med paa et Balkort. Geværet lades med — komprimeret Elektricitet, som ved stærk Kulde og et uhyre Tryk (12,373 Atmosfærer) er fortættet til en krystalhaard Masse. Naar Projektilet træffer sit Maal, udvikles den frosne Elektricitet; den bliver normal igen og slaar med frygtelig Kraft den største Elefant lynsnart til Jorden.

Det elektriske Skuds Rækkevidde og Hastighed er saa enorm, at man desværre af den Grund ikke kan benytte Geværet.

Da Opfinderen forleden paa Spandaus Skydebane første Gang prøvede Geværet, faldt han et halvt Secund senere om — *for sit eget Skud.* Han var nemlig saa uheldig at skyde en »Forbier«, da Projektilet altsaa ingen Modstand fandt, fortsatte det ustandselig sit Løb *Jorden rundt* — og *traf den geniale Opfinder i Baghovedet!*

Aktuel Aprilvise.

(Mel.: Fare, fare Krigsmand —)

Bare, bare rolig
saa skal jeg fortrolig
mælde lidt Nyt, som vil rigtig glæde
Dem.
Det sker ikke tit,
men vent bare lidt;
jeg vil mig forpligte
til ikke Spor at »digte«,
men jeg ved med Sikkerhed, at der er
Fred i Sigte!
(Aprilsnar!)

O, hvor jeg mig glæder
til de nye Klæder,
som jeg til Pinse skal hen og købe mig.
Et øndigt Habit,
det dejligste Snit.
Det er Tøj for Joner,
nye Foraarstoner —
og saa koster det skam bare
femogtyve Kroner.
(Aprilsnar!)

Stigningen paa Soda,
den gi'r jeg en go' Da',
snart vil den staa i den gode,
gamle Pris!
Og Øl kan vi faa
til store og smaa,
vi skal ikke bløde
mer til Kager søde,
og jeg ved et Sted, hvor man kan
købe billig Fløde.
(Aprilsnar!)

Skoen bliver billig
— Hr. Ballin er villig! —
Snaps kan man faa næsten for at
hente den,
og tænk, vi faar Kul
sendt gratis fra Hull!
Uden Spor af Summer
faar hver Publikummer
li'saa meget han vil ha' af fin
Petroleummer.
(Aprilsnar!)

Jørgen Grønsvær.

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— Mr. Graydon, sagde Fruen, jeg kender mange Mennesker, men jeg ved ingen, der er saa lidt meddelsom som Miss Montrose. Jeg ved lige saa lidt om hende nu, som den Dag, hun kom. Mr. Haggar betalte alle Regninger. Sandt at sige, troede vi næsten, at hun var en Æventyrerske, skønt hendes Væsen ikke tydede derpaa.

Graydons eneste Haab var nu, at hun vilde skrive til ham, thi han havde givet hende sin Adresse. Men var det troligt? Hvorfor skulde hun vel ønske at træffe ham? I sine mørkeste Øjeblikke indbildte Graydon sig, at hun var rejst saa hurtigt, blot fordi hun havde lagt Mærke til hans gryende Lidenskab og ikke vilde give denne Næring.

Han vendte tilbage til sin Bolig, hvor Davis, der allerede var naaet til den Anskuelse, at hans Herre ikke var rigtig rask, puslede om ham paa alle Maader og satte en Kasse Cigarer frem til ham.

— Det er smaa Alturas, sagde han, dem har De ikke prøvet endnu.

— Tag dem bort, sagde Graydon.

— Ja, Herre.

— Og for Himlens Skyld gaa ikke omkring som et Spøgelse. Du gør mig gal. Hvorfor gør Du det?

— Straks Herre .... Maaske lidt Curacao eller Chartreuse ....

— Jeg vil ingen Ting have. Gaa din Vej!

Davis gled stille tværs igennem Værelset, da Graydon standsede ham.

— Kom lidt herhen. Du har vel ikke saa forbandet travlt. Er der nogen, der har spurgt efter mi?, medens jeg var borte?

— Nej, ikke nogen særlig. Der var en Journalist, som ønskede at tale med Dem, og jeg havde et forfærdeligt Besvær med at blive af med ham.

— Sagde han, hvad han vilde?

— Ja, hans Avis vilde gerne have en Kopi af det Billede, der var bleven fundet i Jernbanekupéen. Han mente, at man muligvis derigennem kunde faa fat i Fotografen og derved komme paa Spor efter Morderen.

— Naa, saa maa han henvende sig til Politiet, som har det i Forvaring. Hvis han tror. at det kan nytte noget, tilføjede han — — —

Men Graydon havde undervurderet Pressens Magt og Ihærdighed. Da han ved Frokosten den paafølgende Dag aabnede Avisen, var Fotografiet af de vidunderlige Øjne det første, han fik Øje paa. Ganske vist manglede Gengivelsen noget med Hensyn til Udtrykkets Sjælfuldhed, men det var alligevel umuligt at tage Fejl. Dette var imidlertid ikke alt. Der fandtes ogsaa et Billede af Alicia og ham selv, taget i det Øjeblik, de gik ud fra Kroen. Alicia smilede mod ham, men hvad hans eget Ansigt angik, var det blevet ukendeligt, takket være Skyggen af hans Hat. Han smed Avisen paa Gulvet, og Davis tog den op med en Grimasse.

Graydon tænkte paa, om vel Alicia havde set Fotografiet, og hvad hun vel mente derom. Han afsluttede sin Frokost, tændte en Cigaret og begyndte derpaa at gaa frem og tilbage i Værelset med lange nervøse Skridt. Tilsidst gik han hen til Vinduet for at fordrive Tiden med at se paa Folkevrimlen nede i Jermyn Street, men han havde ikke staaet der mere end et Par Minutter, førend han pludselig kaldte paa Davis.

— Davis, sagde han, kan Du se den fedladne, platfodede Fyr i den luvslidte, sorte Frakke?

— Ja, Herre.

— Har Du set ham før?

— Nej, Herre.

— Det var atter Manden, han havde set ved Aviskiosken og ved Waterloostationen. Hvis det blot var tilfældigt, at dette mystiske Individ gik og drev nede i Jermyn Street, ganske som om han ventede paa nogen, saa var det i det mindste et meget mærkeligt Tilfælde.

— Davis, raabte han, min Hat og Frakke!

Han havde besluttet selv at »skygge« Manden. Denne gik en Tid frem og tilbage og drejede derefter ind i en Gade, der førte til Picadilly. Saa hurtigt, Graydon var færdig, skyndte han sig ned, men den Mand, han søgte, var da sporløst forsvundet. Ærgerlig vendte Graydon tilbage til sin Bopæl.

— Davis, sagde han, hold Øje med Gaden her nedenfor og meddel mig, hvis Du ser ham igen. Jeg kunde nok have Lyst til at vide om han udspionerer mig.

— Ja, Herre .... Her er et Brev, som kom for lidt siden.

Eric Graydon skar en Grimasse. Det var fra hans Fader. »Min kære Dreng«, skrev Sir George, »kom og spis Frokost hos mig præcis Kl. 1. Jeg vil gerne tale med dig. Jeg er kommen til Byen for min Podagras Skyld.«

— Hm, det betyder, at Samtalen ikke vil blive af særlig fornøjelig Art. Men jeg maa vel bide i det sure Æble. Gid Fanden havde det Fotografi.

Han kom nu i Tanker om, at det var længe siden, han havde besøgt Faderen og at dette var saa meget mindre undskyldeligt, som Hohnhurst laa nær ved Vinchester, og det var derfor med en Forudfølelse af at han vilde faa Ubehageligheder, at han fem Minutter i et traadte ind i Metropolitan-Klubben. Sir George sad i Spisesalen ved sit gamle Stambord.

— Hm, troede, at Du helt havde glemt en saa ubetydelig Person, som ... hm ... din Fa'r, begyndte Sir George gnavent, idet han demonstrativt rakte ham sin venstre Haand. Sir George var Typen paa en ægte Citykøbmand, grovlemmet, velnæret og rødblisset. Han havde tjent en stor Formue paa Handel med Slibestene og Olie, men hvordan han havde erhvervet sit Adelskab, var en Hemmelighed for alle undtagen ham selv og det politiske Parti, han tilhørte.

— Hvordan gaar det med Podograen? spurgte Eric, idet han sank ned i en Stol.

— For Guds Skyld, mind mig ikke om den Plage. Jeg kom til Byen for at adsprede mig og glemme, og saa kommer Du og ... og ... Hvad sagde Du, Joseph?

Joseph var Sir Georges Favoritkelner.

— Om jeg vil have Madeira til Suppen? Hm, de fordømte

Læger forbyder en jo alt, hvad der kan gøre Livet nogenlunde taaleligt at leve. Men jeg tager nu Madeira alligevel. Saa maa det gaa som det vil . . . Naa, Du Eric, hvad var det for en mystisk Affære, Du var indblandet i? Jeg ser, at Undersøgelsen er til Ende nu. Men det mellem Dig og den unge Pige — er det ogsaa forbi?

— Forbi? Jeg forstaar ikke.

— Aa, Du forstaar nok. At dømme efter det Fotografi, jeg saa i et af Morgenbladene, er Du meget gode Venner med hende. Jeg blev meget ærgerlig. Alle Mennesker, jeg mødte i City, kom og spurgte, hvordan det hang sammen, og hvad Pokker skulde jeg svare? Hvad jeg mener, er ganske simpelt det, at det er dumt paa denne Maade at udsætte sig for Offentligheden.

— Men jeg kunde ikke gøre for det.

— Aa, hvis Du ikke havde gaaet sammen med Kvindemennesket, havde naturligvis ingen kunnet fotografere Jer. Du ødelægger din Fremtid paa den Maade. Hvad tror Du Millisent Hargrave vil tænke? Hidtil har hun ikke set paa Dig med ublide Øjne, men denne Historie kan ødelægge det hele. Din Rival er en gemen Slyngel, som nok ikke vil forsømme nogen Lejlighed til at nedsætte Dig i hendes Øjne. Og betænk, at Hargrave er den rigeste Mand i hele Stumpington . . . Baade han og hans Datter er i Byen i Dag. Det bedste, Du kunde gøre, var nok at forsøge at træffe dem i Eftermiddag og forklare alt.

— Men jeg har intet at forklare. Og for Resten er der et fransk Ordsprog, der siger, at den, som undskylder sig, anklager sig. Og det er sandt.

— Naa ja, jeg kan ikke Fransk og befinder mig dog alligevel godt. Jeg ved bare, hvad der er bedst at gøre. Og for Resten, mener Du virkelig, at noget Menneske tror paa dette Kvindemenneskes Paastand om, at Haggar vilde gifte sig med hende? Jeg traf selv Haggar for 3 Maaneder siden ved en Middag. En hyggelig Karl. Satte Pris paa en morsom Historie og fortalte ogsaa selv nogle. Hvis Haggar virkelig havde friet, vilde Pigen nok ikke have sagt Nej. Du vil komme til at sande mine Ord, at hun er en almindelig Æventyrerske.

— Det er ikke sandt. Du er uretfærdig, udbrød Eric.

— Naa, kan Du overbevise mig om, at jeg har Uret, da saa meget desto bedre. Hvad ved Du om hende?

— Intet andet, end hvad hun fortalte under Forhøret samt hvad Haggars Advokat sagde.

— Hvor opholder hun sig nu?

— Det har jeg ingen Anelse om. Vi skiltes i Winchester.

— Men hvorfor Fanden fortalte Du mig ikke det lidt før. Det havde sparet Dig for en Del Ubehageligheder. Saa er der saa meget desto større Grund til at opsøge Hargraves . . . naturligvis vil jeg ikke have, at Du skal gifte Dig med hvem som helst.

— Jeg takker Dig for din Interesse for mine Affærer, indskød Eric ironisk.

— Naa, følg Du blot din egen Smag, men glem for Guds Skyld ikke to vigtige Ting: Anseelse og Penge. Kan Du faa begge Dele, er det jo det bedste. Hargrave er den mest ansete Mand i Stumpington . . .

— Men hvad har jeg at byde til Gengæld?

— Du! Kors bevares! Hvorfor tror Du, at jeg sendte Dig til Oxford? Det kostede mig mange Penge, men for din Uddannelses Skyld vilde jeg gøre alt. Oxford er finere end Cambridge. Du kom ud i den store Verden, og ser Du min Dreng, det er netop dér, jeg ønsker at komme. Penge har jeg Gudskelov, men jeg vil have, at Du skal blive en Forgrundsfigur i de finere Kredse, ser Du.

Sir George stak Hænderne i Bukselommerne og raslede med sine Penge, men Eric sad stille og røg uden at svare med et Ord.

— Nuvel, lad os altsaa ikke spilde Tiden. Kør ud til Portland Place i Eftermiddag, gør Dig elskværdig overfor Pigen — og tal med Hargrave om Valgkampagnen i Stumpington. Han er ikke nogen fint dannet Mand, men han er meget dygtig. Smigr ham lidt, saa gaar det nok godt. Og husk: Sig ham fremfor alt ikke imod, men hold med ham i alt!

— Skal jeg maaske ogsaa udvikle mine politiske Anskuelser?

— Hvad mener Du med det? Alle fornuftige Mennesker har samme Anskuelser. Nej, gør blot ikke det. Gør Dig bare elskværdig, tal om de selskabelige Klubber, om Fodbold, Cricket og Velgørenhed og al den Slags Ting. Og glem fremfor alt ikke Kirken. Det er altid godt at have den paa rede Haand. Men Hargrave hjælper dig nok paa Gled. Skynd Dig nu og spild ikke Tiden, fortsatte Sir George, idet han saa paa sit Uhr. Jeg skal træffe min Mægler Klokken 3. Jeg træffer selv Hargrave om et Par Dage, og det vil blive morsomt at høre, hvad han synes. Og glem ikke Pigen! Hun er selve Trumfen. Det er Kvinden, som behersker Situationen i vore Dage.

— Det er det eneste, jeg er enig med ham i, tænkte Eric, da han forlod Spisesalen. Jeg har aldrig indset det saa tydeligt som nu.

VII.

GRAYDONS THEORI.

En Uge gik. Eric Graydon gik ikke ud til Porland Place. Den eneste Virkning, Faderens Raad og Formaninger havde haft, var, at han nu mere end nogensinde før var ivrig for at træffe Alicia.

Lige fra sin Barndom havde han faaet indprentet, at den behageligste Maade at leve Livet paa, var at undgaa alt ubehageligt, og han havde trolig fulgt denne Grundsætning. Faderen havde altid ønsket, at han skulde leve som en »Gentleman«, d. v. s. more sig, spille Golf og overlade Arbejde og Bekymring til andre. Han havde hidtil ikke engang reflekteret over Tilværelsen, førend den Aften, da han havde truffet Alicia Montrose under saa tragiske Omstændigheder. Det uhyggelige Drama havde rystet ham dybt og tvunget ham til at se Livet i et helt andet Lys. Under sine Samtaler med den unge Pige havde han for første Gang forstaaet, hvad det vil sige at være uafhængig. Særlig var der nogle Ord, der havde indprentet sig i hans Bevidsthed.

— Jeg afskyr at staa i Taknemmelighedsgæld til nogen. Jeg vil gaa min egen Vej. Det værste er kun, at man alligevel maa rette sig en Del efter andre. Mener De ikke ogsaa det? havde hun sagt.

— Det har jeg virkelig ikke tænkt paa . . . Jeg har altid faaet Lov til at gøre, som jeg vilde, lige siden jeg forlod Oxford. Min Fader har aldrig blandet sig i mine Anliggender.

— Er han tilfreds med, at De ikke bestiller noget . . .? Ja, tilgiv mig.

— Ja, han lader til at være det.

— Og De er ogsaa selv tilfreds?

— Ja, hidtil har jeg været det.

— Det maa være et tomt Liv. Jeg vilde ikke kunne leve uden Arbejde.

— Hvad Slags Arbejde vilde de da vælge?

— Nu vil De vide for meget, havde hun svaret, og derefter var Samtalen gledet ind i andre Spor.

— — — — Inden Ugen var til Ende skrev hans Fader et fortørnet Brev, hvori han udtrykte sin Forbavselse over, at Eric ikke havde holdt sit Løfte om at aflægge Hargraves et Besøg.

— Jeg ønsker baade Hargraves og Stumpington Fanden i Vold, sagde Graydon. Hvis jeg vil ind i Parlamentet, hvad jeg for Resten ikke har den ringeste Lyst til, saa skal det ikke ske ad Skørtevejen. Jeg har andet at tænke paa nu.

(Fortsættes).

„Ravnens“ Valgkredskort

over

Jylland, Fyn, Sjælland og Øerne.

Ved Valget i Foraaret 1918.

Efter den **gamle Grundlov** bestod Folketinget af **113** Medlemmer der valgtes i lige saa mange Enkeltmandskredse. Den **nye Grundlov** udvider Tingets Medlemsantal til **140**, hvoraf imidlertid kun **93** vælges i Enkeltmandskredse udenfor Hovedstaden. København og Frederiksberg vælger **24** Repræsentanter efter Forholdstal — paa ganske samme Maade som ved Borgerrepræsentantvalgene, idet hvert Parti opstiller en Liste, som betegnes ved et Bogstav. Socialdemokratiets Liste har Bogstav **A.** De 93, som vælges i Enkeltmandskredsene, og de 24, som vælges i Hovedstaden bliver ialt kun 117. Resten — 23 Mandater — fordeles som **Tillægsmandater.** 9 Tillægsmandater fordeles paa Øerne 11 fordeles i Jylland, saaledes at Mandaterne tilfalder de Partier, der har faaet for faa Kandidater valgt i Forhold til deres Stemmetal. De resterende 3 fordeles efter Stemmetallet i hele Landet, dog saaledes at de 2 Mandater skal tilfalde Jylland og kun det ene Øerne. Af dette Suppleringssystem følger, at **ingen Stemme spildes.** En Stemme, der bliver tilovers det ene Sted, tælles med det andet Sted.

„Ravnen" bringer et Kort over de 93 Enkeltmandskredse udenfor København.

Der har fundet forskellige **Valgkredsomlægninger** Sted. 4 nye Kredse er oprettede: Aarhus Midterkreds, Aalborg 2., Esbjerg og Gentofte. Den tidligere Valby-Kreds er delt, saa at Valby udgør en københavnsk Afstemningskreds, medens Amagerkommunerne er lagt til Lyngby — og Glostrup-, Rødovre- Hvidovre-Kommunerne er lagt til Køgekredsen. Frederikssund-Kredsen er lagt under Hillerød, Svinninge-Kredsen er lagt under Nykøbing S., Vordingborg er lagt under Møen, Fakse er delt mellem Præstø og Store Hedinge-Kredsen. Fuglebjerg-Kredsen er ophævet.

Udenfor Hovedstaden er der nu Kommuneafstemning. Større Kommuner er delt i flere Afstemningsdistrikter. Man skal ikke som tidligere rejse langvejs til Valgstedet. Valghandlingen er ophævet.

Socialdemokratiet opstiller i følgende Kredse:

Roskilde, Helsingør, Hillerød, Slagelse, Næstved, Stege, Rønne, Nakskov, Nykøbing F., Odense 1., Odense 2., Aalborg 1., Aalborg 2., Mariager, Randers, Aarhus N., Aarhus S., Aarhus M., Skjoldelev, Horsens, Silkeborg, Fredericia, Vejle, Lyngby, Ruds Vedby, Nyborg, Svendborg, Ebeltoft, Odder, Bjerre, Gentofte, Skelskør, Assens, Gudme, Ærø, Frederikshavn, Hjørring, Halvrimmen, Thisted, Hurup, Nykøbing M., Aars, Løvel, Grenaa, Give, Vonsild, Kolding, Ringkøbing, Lemvig, Holstebro, Herning, Skjern, Varde, Esbjerg, Ribe, Bække, Guldager, Nibe, Delkirk, Vinderup, Vraa og Skive. Ialt 62 Kandidater udenfor København. Med de 24 Kandidater i Hovedstaden bliver det samlede Antal 86. Samarbejdet medfører, at vi i 31 Kredse støtter radikale Kandidater.

Vi beder **„Ravnen"s** Læsere af al Magt bidrage til, at Valgkredskortet paa Valgdagen kan blive udfyldt med den rigtige Farve: **Demokratiets røde Farve.** Lad de sorte og gule Pletter blive saa faa som muligt. Husk det gælder Bevarelsen af vor Neutralitetspolitik og vor Dyrtidslovgivning.

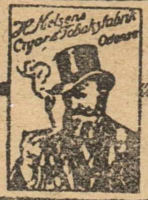

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

MELLEM BRYDERE.

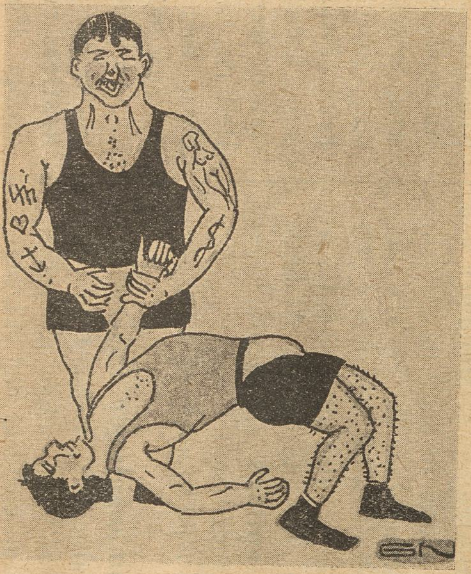

— Du er snart helt fin til at ligge i »Bro!«
— Det kommer af Proffessionen Du — jeg har været Bro-legger i den sidste Tid. —

Tegnet af Georg Nielsen.

E. H. Strandboulevard. Desværre er Teksten bedre end Tegningen, som har sit rette Hjem i denne Rubrik. Skulde dette Resultat oprøre Dem, vil De, naar De sender Returporto, faa Tegningen sendt tilbage.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

Kære Ravn!
Hermed sender jeg Opløsningen paa Præmieopgaven, i Ravnen Nr. 10, og jeg haaber, at jeg har løst den rigtig.

BARBEREN.

Mel.: Snuppe Jensens Morgensang.
En Barber er en væmlig Fyr,
han tar mig ved Næsen,
mens Sæben den flyr
Han rager min Hage,
saa let og saa fin
han skær mig i Kinden,
saa jeg gaar til Grin
for dette tar han den højste Pris
langt mer, end jeg gir
for min Ugeavis,
for Ugeavisen er Ravnen, saa rar,
læg Mærke til det,
min lille Far!
Hver Torsdag naar jeg Ravnen tar,
imens jeg ryger, min Aften Cigar,
12 Øre for Ravnen, ja den er klar,
Ravnen er det bedste Blad vi har.

Hilsen fra Poul Andersen.

IKKE UMULIGT.

Læreren: I ved jo allesammen at Jorden er rund og hvor Danmark ligger, vist jeg nu for Eksempel begyndte at grave et Hul i Jorden lad os sige paa Kongens Nytorv og jeg vilde grave mig igennem i lige Linie, kan nogen af eder saa sige mig hvor jeg kom ud.
Lille Peter: Det kan jeg Hr. Lærer, men De maa ikke blive vred naar jeg siger det.
Nej min lille Ven nej! naa! hvor kommer jeg saa hen?
Peter: Paa 6te Afdeling. Hr. Lærer.

Hans Hansen.

L. T. ved Lejlighed.

Julie Nielsen. Tegningen skal ved Lejlighed komme frem. Den forrige viser sig nok, men det har sikkert forsinket den, at Teksten er velkendt.

P. M. S. Struer. Hvad skal de to Gentlemænd sige til hinanden?

Ida Larsen. Den lille Tegning skal blive benyttet.

MODERNE UNGDOM.
Unskyld De kan vel ikke laane mig en Tænstik.
Tegnet af Malerlærling Valdemar Christensen.

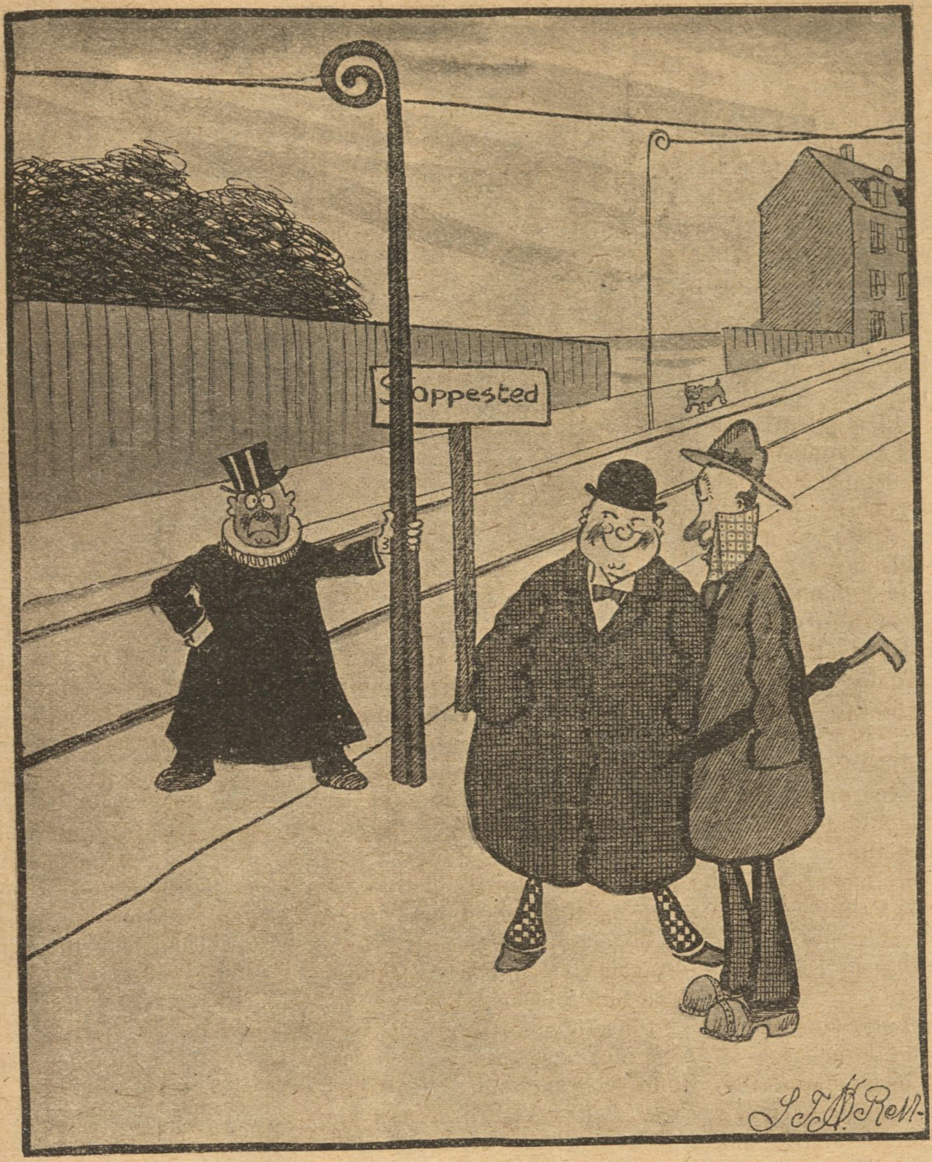

Tegning af Storm-Nielsen

Bispestaven!

— Du, der skal Du se Kapellanen derhenne — han tror sgu, at han er Erkebiskop!

De tre Præmier!

Løsningen paa den politiske Rebus kan paa Grund af de Forstyrrelser, Paaskedagene bringer i Bladets Trykning ikke gives i dette Numer.

Læserne vil finde Løsningen i det næste Numer.

Gaaden i Nr. 11 blev rigtig løst af: Lind-Hansen, Marinehospitalet. Restauratør Thomsen, Torvet, Nyborg. H. Christensen, Odinsgade 18. Th. Andersen, Ahornsgade 20. Emil Christensen, P. Knudsensgade 13. F. P. Jensen. Asminderødgade 12. V. Munksgaard, Fjeritslev. Lagerist V. Eriksen, St. Kongensgade 53. Fru Anna Hansen, St. Annagade 26, Helsingør. Oscar J. Carlsson. Lille Frydsvej 17. Aagot Johansen, Nylandsvej 57. Erik Jensen, Kragbjergsvej 2, Odense. Oscar Neubert, Silkeborg Plads 8. Karen Nielsen, Præstøgade 13 Viggo Henriksen, Bagerstræde 88, Svendborg. Konstabel 356/16, Jægersborg Kaserne. Barbermester Ejnar Christensen, Vester Fælledvej 76. Aage Olsen, Strandgade 61, Helsingør. Johannes Petersen, Hørsholm. N. P. Andersen, Kastanieallé 27, Vandløse. Fr. Jensen, Nordbanegaarden, Kolding. A. Schmidt-Henriksen, Hartmanns Alle 23. Valby. Fru Margrete Jonasen, Degnemose Alle 75, Brønshøj. Valdemar Peteren, Krusemyntegade 3. Skrædersvend S. C. Sørensen, H. C. Andersensgade 7.

Ugens Præmieopgave:

Som de ærede Læsere vil have set paa Forsiden, paabegynder »Ravnen« med dette Numer *en ny og original Form for Gættekonkurrencer*, og vi er paa Forhaand sikker paa, at denne ny Form, som omfatter *Teater* og *Maleri*, vil vinde vore Læseres Bifald.

Det gælder altsaa om at udfinde, hvorfra Forsidetegningens Scene stammer.

Scenen er klassisk — men iklædt et moderne Klædebon — og i dette morsomme Spor vil de efterfølgende Opgaver vandre.

Præmierne bliver denne Gang *3 Originaltegninger* og *3 Præmier à 2 Kroner* — hvilke alle fordeles ved Lodtrækning.

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl 7. Aften.

„Krims-Krams".

REGNEOPGAVE

En Persons Alder bestaar af to Cifre Ganges disse to Cifre med hinanden, faas et Tal, som netop er to Tredjedele af Alderen. Lægges derimod de to Tal sammen, faaes et Tal, som er lig Fjerdedelen af Alderen.

Hvor gammel er vedkommende?

24 Aar.

Hvilken Elsker kan godt være Kvindehader?

Jagtelsker.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Nils Novgerods Natbog.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

4. August 1914.

Det var en stor Dag og en go Nat med Hiv, Sving og Økseskaft.

Je blev gift.

Jakob mæ Tilnavnet Bine ble ved mæ a mase paa og sa, at vi vilde faa det saa rart, naar vi først ble gift. Svigerfar med Tragten flyttede ind paa Sant Johannes og saa hade vi Lejligheden for os sæl, mens Jakobbine nok skulde besørge Forsørgelsen ve a pusse Skilte.

Og saa gik je paaen — og paa Slavet 12 mødte vi paa Raadstuen med Ole Pip og Søren Kolbrand som Vidner Jakobbine var Fan'me saa fin som en Majstang med høj. rødt Liv, blaa Parassol og hvid Nedderdel og je hade faaet Svigerfars sorte Trøje og hans høje Hat, som der var mæ, da de hade Rejsegilde paa Babbelstaarnet.

Je glemmer alder da Bormesteren sporte Jakobbine om hun vilde ha undertegnede Nils Novgerod og hun saa svarede: Ja, de ka Du vaave paa, dit gamle Hylster!

Sikken de grinede deroppe og je ku tydelig se a *Mesteren* saa misundelig paa mig og tænkte: Sikken en dajlig Pakke Du har faaet din Rad!

Je grundede et Øjeblik paa om je skulde komfermere ham lit som Tak for, hva han hade gjort for mig, men je har altid været maadeholden og vilde ikke forstørre den højtidelige Stemning, som der hade grebet alle.

Saa sa vi Farvel og Tak og dansede Step ner a Trapperne med Pift i Fingrene og en medbragt Gibbernakker paa Fallerevet, og saa gik Turen i rask Mars mod »Sivskoen«, hvor Fæsten begynte allerede mit paa Eftermeddaen.

Mortensen hade brøkket en stor Ponsebolle som linede Sulevælling og var saa imfernalsk at det kunde faa en Gorillaabe til at se lyst paa Tilværelsen og der kom allerede Lystighed og Glæde, da Opvarter Olsen ble ve mæ a drikke a Bollen, saa han ble ful længe før os andre. Saa stak je ham en paa Tornystren, saa han smak om som en besvimet Havelaage, og saa fik vi Fred en lille Tid te at drikke Soppen og sønge den omdelte Sang, som je altsaa sæl har lavet. Den lyder:

Sang ved Nils Novgerods og Jakobbine Sommers Giftermaal den 4. August 1914.

For sidste Gang Melodonten.

Farvel du Onkal Nils Novgerod
da før du foran Borgmestren stod
saa gik du tapper og stolt paa Stand
og rolig ud a din Onkalstand
for siste Gang for siste Gang.

Og Jakobbine hun sto og græd
for hun er nu saa from og spæd
nu har hun rent her paa Vesterbro
og laved den jo saa fin og god
for siste Gang for siste Gang.

Hurra vi raabe for hun og Niels
med lange Dramme skal di sku hils
med Friluftlivet er han færdig her
og hun ej mere Jomfru er
for siste Gang for siste Gang.

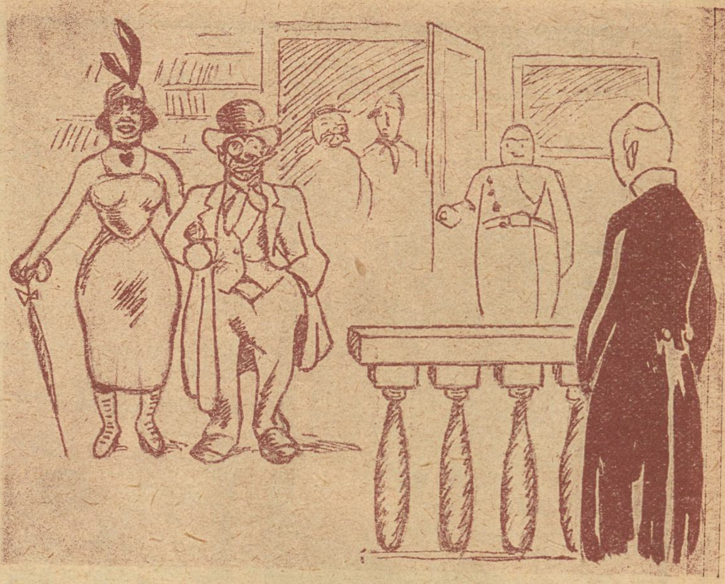

Hos Borgmesteren.

Der var Slangen sparke mig ikke et Øje tørt da vi hade sunget den Sang og Jakobbine ble saa sinsfortosset a bare Glæde a hun to en hemmelig Tikronekal op a sine Strømper og sme den paa Disken med Raabet: *Mer Søvemad her!*

Saa ble Lamperne tændte og der kom Sprut paa Bordet og alle Galajgutterne som der ku logte Sprutten oppe paa Gaden de kom ner og fik en Kop med og saa kom vi op og slaas og alle Ruderne til Gaaren de røj og Værten ble lavet te en Kludedukke og Jakobbines Paryg fløj op i Lampen og stak Ild i Loftet og je smed fem værkbrudne Galejdrenge ud paa Tælling. *Det ga Luft.* Vi dansede Brændevinsmasurka mellem Ligene og sang ottestemmige Sonater saa Skillerierne falt ner a Væggene.

Pluselig gik Døren op og Betjent Svensen viste sig i Aabningen. Han har kun gaaet i otte Dage og ligner en oprevet Tangmadras i Ansigtet.

— *Der er Verdenskri!* sa han.

— Ja, *det* ka Du kraft eme got kalde de for, sa je, men i Da er det min Bryllopsda, saa kik nerenfor og ta en Bid mæ. De gjore han, for han æ en liefrem Mand og je kan godt li ham, og i Løbet af femten smaa Menutter var han saa forgiftet a han lignede en Hajfisk, der har lagt fjorten Aar i Spiritus.

Saa fik je en storartet Ide.

Saa fik jeg en storartet Ide!

(Fortsættes).

Konfirmanden tidligt paa Dagen og

Tegning af Osvald Jensen.

Konfirmanden sent paa Aftenen.

Ryg: **C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.**
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Brunt klædte hende bedst.

En Pariser-Skitse.

Fru Moulin troede, hun blev forfulgt. Hun kastede et stjaalent Blik i Spejlglasruden til en Butik for at se, hvem det var, som saa hardnakket gik efter hende paa Gaden. Det viste sig at være en ung, smuk Fyr, elegant klædt, med et intelligent men selvtilfreds Udseende. Hun stansede et Øjeblik for at lade ham gaa forbi.

Han passerede hende, men standsede et Par Meter længere borte. Saaledes gik de forbi hinanden to, tre Gange. Fru Moulin gik nu tværs over Gaden, og den unge Mand fulgte øjeblikkelig efter hende.

Hun havde meget at udrette, men han syntes at være ihærdig. Hun gik ind i et Hus for at se paa Lejligheder og opholdt sig der længere, end hun behøvede i Haab om at den uforskammede Fyr skulde blive træt og fjerne sig. Men da hun kom ud, stod han endnu ved Døren. Hun rødmede og bed sig ærgelig i Læben.

Ved hvert Gadehjørne frygtede hun for at støde sammen med ham, men han holdt sig hele Tiden i fire Skridts Afstand. Først tænkte hun paa at tage en Vogn, men saa syntes hun, det var dumt at ødelægge hele sin Spadseretur for en Fyrs Skyld, som forøvrigt opførte sig upaaklageligt.

Hun gik ind i ti forskellige Forretninger, og alle ti Gange fandt hun ham ventende udenfor. Men han talte ikke, og denne Tavshed irriterede Fru Moulin. Hvad tænkte den unge Mand paa? Var han maaske døvstum? Hvis det var hans Mening at nærme sig, hvad ventede han da paa? Hun frygtede og ønskede paa samme Tid at faa en Ende paa Eventyret. Da hun gik forbi et stort Butiksvindue, kastede hun et overlegent Blik paa ham. Hans Mod syntes ikke at blive nedslaaet af en saadan Ubetydelighed.

Da hun atter gik henad Champs Elysées til, begyndte Dagen at skumre. Han var stadigvæk bag ved hende, og nu blev hun bange. Han kunde ikke være nogen Beundrer, men maaske var han en Tyv, som nu vilde benytte sig af Mørket til at snappe hendes Pengepung. Hun skyndte sig lidt mere, men hørte ogsaa, at han satte Farten op.

En tilfældig Beundrer vilde uvilkaarlig have kommet med en Erklæring nu i Skumringen.

Genert? *Saa* genert kunde han alligevel ikke være!

Endelig var hun hjemme. Hun gik ind gennem Porten og tilkastede den unge Mand et triumferende Blik, som sagde:

— De er meget barnlig, Monsieur! De har forspildt Deres Tid, uden det er lykkedes Dem at tiltale mig. God Aften!

Hun følte sig særdeles tilfreds, medens hun tog Hat og Handsker af sig, saa tilfreds, som om hun var undsluppet en stor Fare.

Hendes Kammerjomfru kom ind.

— Der er en Herre, som ønsker at tale med Fruen.

— En Herre?

Fru Moulin syntes overrasket.

— Ja, en mørk, ung Mand. Han er elegant klædt og ser godt ud.

— Hans Navn?

— Han sagde, at Fruen ventede ham.

Fru Moulin rynkede Øjenbrynene.

— Nej, *det* gaar for vidt? Sig den Herre, at jeg ikke kan tage imod ham, at jeg raader ham til straks at forsvinde — at min Mand straks kommer hjem.

Hun snakkede oprørt med sig selv, mens Pigen var gaaet.

— Han siger, at hans Ærinde er af stor Interesse, og at han vil vente til Herren kommer hjem, hvis det bliver nødvendigt, mældte Pigen paany.

— Siger han, at hans Ærinde er af Vigtighed?

Han er da fræk, saa det forslaar!

Hun førte Pudderkvasten let hen over Næsetippen og gik ind i Salonen. Den Besøgende rejste sig.

— Jasaa. det er altsaa *Dem*, jeg anede det, sagde hun tørt, De maa forstaa, min Herre, at denne Spøg har varet længe nok. I hele to Timer har De forfulgt mig, og nu er De fræk nok til at opsøge mig i mit Hjem. Jeg kan kun give Dem det Raad — gaa Deres Vej øjeblikkelig.

— Jeg ønsker at tale med Dem, Frue.

— Det tjener til intet. Dersom De ikke gaar, skal min Mand nok kaste Dem ned ad Trapperne.

— Og hvorfor det?

— De spørger hvorfor? En hel Eftermiddag har De forfulgt mig, og nu er De kommen her. Jeg kender Paris for godt til at gøre mig nogen Illusioner.

Den unge Mand smilte lidt.

— Har jeg besværet Dem paa Gaden? Jeg er meget for velopdragen til at kunde indlade mig paa slig Nærgaaenhed. Men jeg har noget at tale med Dem om. Vil De tillade mig at sige nogle Ord?

Hun satte sig resigneret ned.

— Min Mand — forsøgte hun endnu en Gang —

— Her er ikke, ærede Frue, tale om *Herre* — ikke om deres Mand — min Specialitet er *Damer* —

— De vover! udbrød Fru Moulin højrød af Vrede.

— Jeg er bange for, at De misforstaar mig, ærede Frue, skønt jeg har gjort alt, for ikke noget Øjeblik at støde Dem.

— Kort og godt — hvad er deres Mening?

— Frue, i Rue de Richelieus Nr. 88 aabnedes i Gaar en ny Modesalon — —

— Jeg tillader ikke, at De gør Nar ad mig, unge Mand. Nu anmoder jeg Dem om at gaa straks, ellers lader jeg min Tjener kaste Dem paa Porten!

Den unge Mand rejste sig med et melankolsk Smil og tog nogle Tegninger frem.

— Ærede Frue, jeg har paa den nye Modesalons Vegne tilladt mig i et Par Dage at studere deres Gang og Holdning og er kommet til det Resultat, at *Brunt* absolut klæDem bedst i Forbindelse med en mellemlys Hat af fin Panamastraa med graa Strudsefjer. Her tillader jeg mig at vedlægge en Komposition i Farve af et Toilette, der er ganske og aldeles beregnet for *Dem*. Med et dybt Buk lagde han en nydelig Tegning foran Fru Moulin, der til sin Forbauselse genkendte sig selv paa Tegningen lyslevende og iklædt en henrivende *brun Spadseredragt* med tilhørende elegant Straahat.

— Men, min Herre, stammede Fru Moulin rødmende og — interesseret.

Den unge Mand svarede med et elegant Buk

— Modesalonen tillader sig ærbødigt at afvente Fruens ærede Besøg — — —

Den unge Forretningsmand forlod hende med en Sejerherres Mine.

Og Sejren blev *fuldstændig* allerede den næste Dag — da Fru Moulin holdt sit Indtog i Modesalonen Rue de Richelieus 88.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Køb RAVNEN

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 H. J. AF SILKEGADE KØBENHAVN K. TELEFON No 7057

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Socialdemokratiets Forlag
»FREMAD«
udsender i de nærmeste Dage:

Valgskema
1918
Pris 15 Øre

Valgkredskort
over
Danmark
Med Specialkort over Aalborg, Aarhus, Odense
og
- København -
Pris 15 Øre
Sælges overalt
Forhandlere antages
Frederiksborggade 33
København K.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Cafèer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

TELEFON 2000
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

DEN KUNDE HAN IKKE.

Hvis De kysser mig en Gang til, siger jeg det til Fa'r, erklærede den smukke Skovfogeddatter bestemt.

— Kom ikke med saadan en gammel Historie, sagde han og kyssede hende 3–4 Gange midt paa Munden.

Hun forholdt sig ganske rolig, og sagde blot: Saa, nu gaar jeg ind og siger det til Far.

Saa gik hun ind til sin Fader og sagde:

Fa'r, Hr. Sørensen vil gerne se dit Jagtgevær.

— Faderen kan endnu den Dag i Dag ikke begribe, hvorfor den unge Hr. Sørensen fo'r op og sprang ud af Vinduet med en Fart af 20 Kilometer i Minuttet, da han kom med Bøssen.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2 TF. 354 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 12 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN

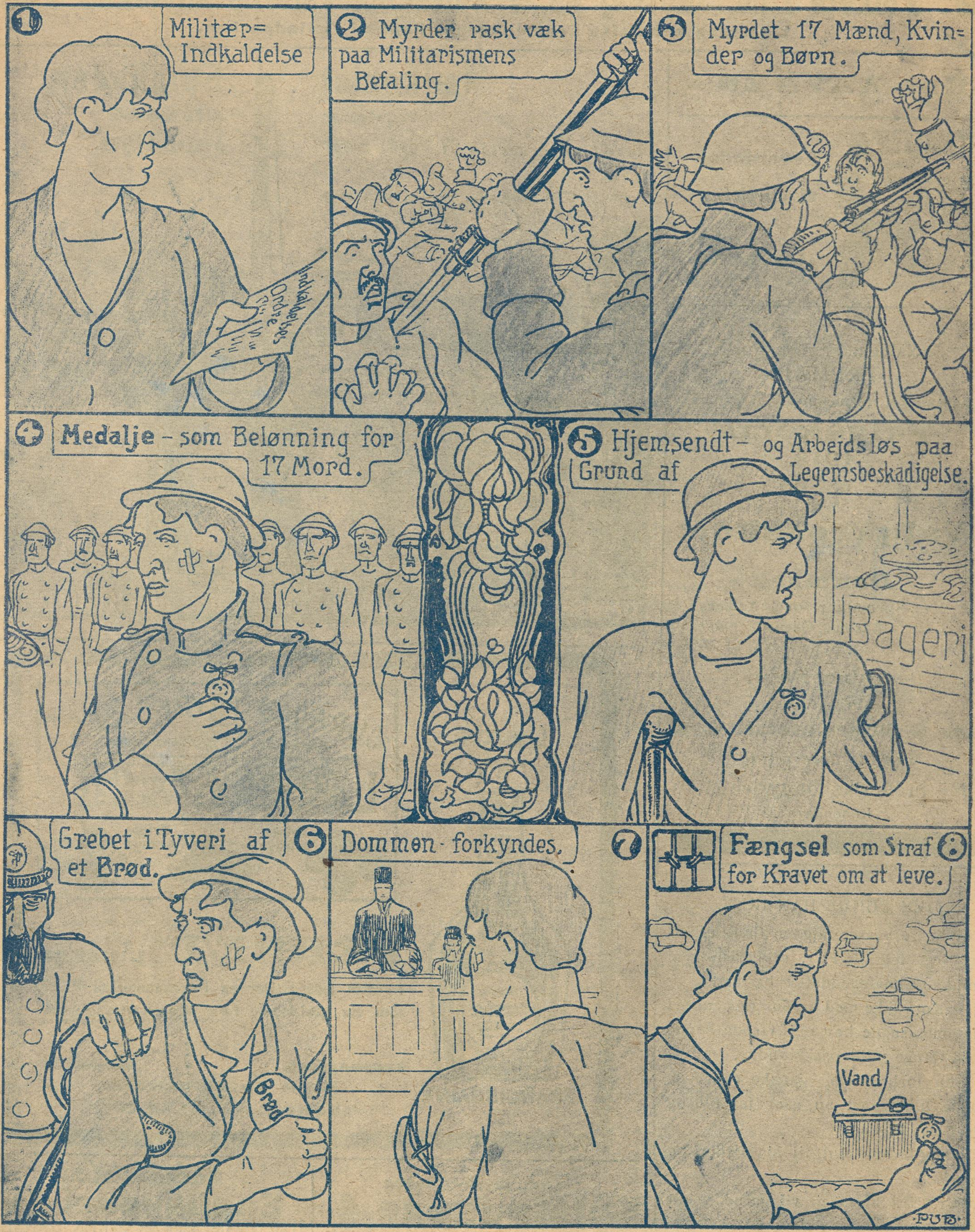

Krig og Fred.

Tegning af P. V. Hansen

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 15 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 11. April 1918.

Tegning af Hp Hansen

Piper: De gode Demokrater skal faa Kam til deres Haar, med denne her vi Kampen sejrrigt ender!
Asger K.: Ja, Ideen den er god nok, saafremt den ellers gaar, men jeg synes dog, at Kammen mangler Tænder!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3555.

Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1.00.

Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter

Svane Apotheket

god Randers velsmagende

Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.

Henst. v. Sygdom og Arbløsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

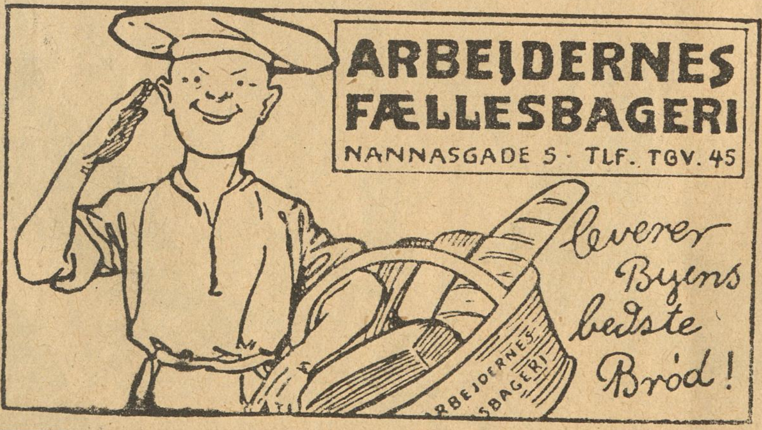

Annoncer

til

Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,

Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Køb Alfa Margarine

Elegante Kjoler

til Spadsere-, Bal- og Selskabsbrug i Voile, Taft og Silke 35—50—65 Kr. Bestillinger efter Maal leveres fra egne Systuer paa faa Dage og til samme Priser.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Fanden og Menneskenes Børn.

Et Eventyr.

Engang i gamle Dage sad Fanden tvær og sur,
og gryntende han stirred paa Helveds røde Mur;
det var en karrig Skæbne hans Flammerige fik,
kun yderst sjældent Døren paa sine Hængsler gik.

Kun yderst sjældent fik han en bleg forkuet Sjæl,
de andre Døde viste ham haanlig Ryg og Hæl
og steg mod Lysets Egne. — Du undres kære Ven,
Forklaringen er denne: paa Jorden var kun Mænd.

Det var i gamle Dage, i meget gammel Tid,
da ingen Evadatter forstyrred Mandens Id;
og Mændene var brave, og vel som alle ved,
er Mænd fordragelige og lever helst i Fred.

Men Fanden sad i Helved og grundede — og se
saa fik han da omsider en mesterlig Ide;
en djævelsk Skoggerlatter igennem Helved klang,
paa sine Bukkefødder en vild Galop han sprang.

Ideen var ham værdig, ja, kære hør nu blot;
han skabte nemlig Kvinden, og skabte hende godt,
saa sund og rød blufærdig og dertil englemild;
— han lagde Ved paa Baalet med Helveds
sjunkne Ild.

Men Kvinden listig sendte til Jorden han ekspres,
og hun blev hurtig Moder til en Flok skønne Gæs,
en stor Succes hun havde, og Helveds rustne Port
den peb paa sine Hængsler, skønt den blev daglig
smurt.

Thi Mændene de mylred i Stimevis derned,
nu var det saagu omme med Vennesind og Fred,
og Had og Ondskab strakte sit Scepter over Jord,
hver Døgnets Time kendte sin Niddingsdaad,
sit Mord!

Med Smil de skønne saa'de den bitre Avinds Frø;
og fik ej Fanden udsolgt, den hele Dag i Kø
stod Tusinder af Sjæle ved Helveds røde Mur,
mens Djævle gav dem Numre og Adgang efter Tur.

En Kvæld da netop Fanden sin Pibe havde tændt,
han saa dog et Par Sjæle med Kurs mod Himlen
vendt;
og fik end Fanden mange, han fik dog ikke nok,
mod Himlen stadig stævned en lille udvalgt Flok.

Nu var med Fandens Glæde det jammerligt forbi,
og han holdt stadig Udkig med Himmeriges Sti;
den var dog jævnt befærdet, og Fanden arrig fnøs,
han fjorten Uger tordned i djævelsk Harme løs.

Saa satte han sig atter og grundede — og se
for anden Gang fik Fanden en mesterlig Ide!
han skabte nemlig Guldet, det røde røde Guld,
en Dag det laa og lyste i Jordens magre Muld.

En Stund derefter tog han paa Jorden op et Trip,
og fandt — af Glæde gav det i Fandens Krop et
Gib
den hele Jord betaget af Guldets Helvedsrus,
og Adams Slægt af Lave og Verden rent konfus!

Hvad Kvinden halvt kun mægted, det mægted
Guldet helt;
imellem Adams Sønner det blev kun slet fordelt,
man sloges, og man dræbte, man røvede og stjal;
de graadigste fik Dynger af Guldets Kapital.

I Kraft af denne vandt de en forhen uhørt Magt,
hver fattig Stymper fik de i Slavelænker lagt
og tvang ham til at trælle et usselt Liv i Sult;
selv fik de fede Dage og nød dem helt og fuldt!

Dog Guldets Fyrster skæved just ikke særlig blidt
til Konkurrentens Dynger og slugne Appetit:
— og Krigen kom i Verden. Med Vold og Brand
den brød
ind over alle Riger, og Blodets Strømme flød.

Og Fanden slog af Glæde en halv Snes Bukkespring:
Huh hej, den Guldets Vals gaar sgu lystelig i Ring!
der fik jeg da omsider aldeles vundet Spil,
og Himlens trange Sti er nu ganske groet til!

Dog Fanden i sin Sjæl har en bitte lille Krog
og den er fyldt med Frygt — ja, for Fanden er
sgu klog:
— Se, Slaverne som træller, og Slaverne som slaas,
der kommer vel den Dag, hvor de byder Guldet
Trods.

Der kommer vel den Dag, hvor de siger, det er nok,
og sender ham paa een Gang den Pengefyrste Flok;
— trods Øjeblikkets Glæde han gaar og gruer tit,
den Dag, det sker, er Fanden saa ynkelig fallit!

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

En munter Diskussion.

Der kom en Landmand ind i en eller anden Institution — det kan forresten være ligemeget hvilken! Manden skulde betale nogle Renter.

— Har De Sedlen med? spurgte vedkommende Funktionær i en haard Tone.

— Ja, svarede Manden roligt — hvis jeg ikke havde nogen Seddel med, saa kunde jeg vel ikke betale. Han lagde en Pengeseddel paa Skranken.

— Har De Kvitteringsblanketten med, mener jeg, sagde Funktionæren.

— Nej, Kvittering kan jeg vel ikke faa, før jeg har betalt, mente Manden.

— Har De den gamle med Dem, spurgte nu Funktionæren, og denne Gang var han vred.

— Mener De min Mor eller min Kone, sagde Manden. Nej, jeg har nok ikke nogen af dem med.

— Den gamle Kvittering, kan De vel begribe, Menneske, skreg Funktionæren og stampede i Gulvet.

— Aa, naa *den!* Jo, den staar jeg med i Haanden, sagde Manden langsomt og besindigt.

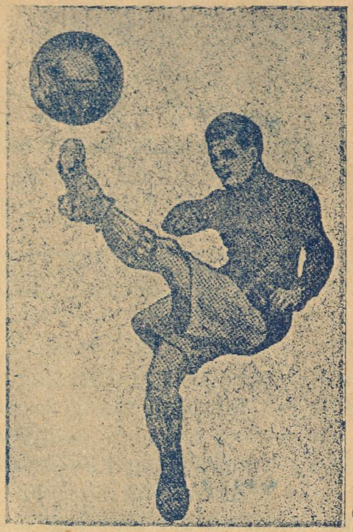

Diverse Betragtninger.

Mel.: »Robert Bleg han var ej«

Muntert Spil maa der til
her paa denne Jord,
en Nar, som ikke spille vil
men bare gaar og glor!
Fodbolde-Spil
vil jeg tit møde til
og stikke i et vældigt Skraal,
naar *Wolle* laver Maal!

Hr. *I. C.* har i Hee
mikset sit Program,
jeg læste det og maatte le
— Gud, hvor det ligner ham!
Samling — jo vist
for at revne tilsidst,
og mens han nynner »lid og taal«,
han har *Minister*-Maal.

Paa en go' lille Kro
jeg forleden kom
og bad dem lave mig en go'
Kop Te med gammel Rom.
Værten han lo,
mens et Bolscher han to':
»Af Mad har jeg kun gammel Kaal
og Vand i Potte-Maal!«

Nu er Sprut snart forbudt
i vort gamle Land,
det ender med, at vi til Slut
faar ren Kommunevand.
Jeg ved et Ord,
som jeg hørte — i Fjor.
Det gamle glade Ord var *Skaal*
og Lystighedens Maal!

I vor By nu paany
raser Valgets Gny
og Højre bruger atter bly
Witzanskys Paraply.
Bag denne bor
Chauvinisternes Kor —
vi dømmer dem til Brand og Baal
— de naar ej deres Maal;

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

Paa Bagsiden af Brevet fandtes en Efterskrift.

»Se at faa fat paa »Skorpionen«, stod der, og læs hvad man skriver om Kvinden med Øjnene. Det bestyrker mig yderligere i den Tro, at hun er en Æventyrerske.«

Han var vred over, at hans Fader var saa ivrig efter at tro paa alt, hvad der blev sagt af ondt om Alicia. Imidlertid sendte han Davis efter et Numer, og denne kom endelig langt om længe tilbage med Avisen.

— Jeg maatte gaa langt for at faa fat i et Eksemplar, man formelig slaas om Avisén.

Eric skar Tænder medens han læste. I en Artikel daddede Forfatteren Politiet og dets Skødesløshed, idet det ikke fulgte et tydeligt Spor. Derefter fulgte hvad Skribenten kaldte »et upartisk Tilbageblik over Begivenhederne«, hvorpaa der fremstilledes en Teori, hvori »Kvinden med Øjnene« var Midtpunktet. Det hele var affattet paa en saa udfordrende Maade, at det saa ud som om Skribenten vilde have en Polemik iværksat.

Det varede et Par Timer før Graydons Ophidselse havde lagt sig. Han tænkte først paa at skrive et skrapt Brev til Udgiveren og protestere mod Artiklen som fuldstændig uvederhæftig og ugrundet, men ved nærmere Eftertanke indsaa han, at dette kun vilde være at give Fjenden en Trumf paa Haanden.

— Jeg ved, hvad der vil indtræffe. Overalt vilde der da blive raabt: »Opsigtsvækkende Indlæg af Eric Graydon«. Hvad vil Fader saa sige? Det er kedeligt, men jeg kan intet gøre for Øjeblikket.

Endnu en Uge gik, og imidlertid haabede han paa, at Alicia vilde skrive til ham, men han hørte intet.

Et nyt Numer af »Skorpionen« udkom og nu var Debatten naturligvis i fuld Gang. Man lavede et stort Numer ud af Fotografiet, som var blevet fundet i Jernbanekupeen. Det var blevet fotograferet paany og en Skribent udtalte sin Beklagelse over Miss Montroses Tavshed. Hvis hun virkelig var opsat paa, at Mysteriet blev opklaret, sagde Forfatteren, burde hun vel have fortalt Undersøgelsesdommeren, naar og under hvilke Omstændigheder et saa usædvanligt Fotografi var bleven taget, samt naar hun havde givet Mr. Hagger det.

Alt dette ophidsede Graydon i den Grad, at han tilsidst næsten var bange for at aabne sin Morgenavis. Men deri stod kun et kortfattet Referat af Politiets frugtesløse Anstrængelser i »Dramaet fra Winchesterbanen«, og den fedladne havde heller ikke vist sig igen paa Jermyn street. Det paastod idetmindste Davis, men Graydon var trods alt ikke rigtig sikker. En Aften, da han var gaaet ud, syntes han idetmindste at have set et Glimt af ham paa nært Hold.

For at berolige sine Nerver begyndte han om Aftenerne at opsøge Variétéer og Kafeer, men det hjalp ham ikke til at glemme. Hvorhen han end gik, saa' han kun Alicia Montrose for sig, saa' hendes Øjne, som han havde set dem den Aften, store, dybe og fyldte med Taarer, som han gerne havde kysset bort, hvis han havde vovet.

Mismodig og skuffet drev han hen langs Leicester Square mod Coventry Street. Det var paa den Tid af Døgnet, at Teatrene tømmes, og elegante Damer og festklædte Herrer trængtes mellem Dagdrivere og Vagabonder paa Gader og Pladser. Det var dette sprudlende Liv, der engang havde henrykt Eric Graydon, men som nu blot gjorde ham endnu mere forstemt.

— Hallo, Graydon, gamle Dreng, hørte han pludselig nogen raabe. Det er rart at se Dig igen efter det romantiske Æventyr. Følg med til Cafe »Universal«. Jeg vil gerne tale lidt med dig.

— Det var Teddy St. Maur, en gammel Skolekammerat. Graydon blev glad ved Tilbudet og de albuede sig frem gennem Trængslen. St. Maur bestilte Whisky og Sodavand.

— Du har vist oplevet en hel Del? sagde han. Jeg ved ikke andet, end hvad jeg har læst i Aviserne, men det var nok til at gøre mig skinsyg. Det er mærkeligt, men netop i Dag opnaaede jeg at se selve Dramaets Heltinde, og jeg maa sige, at jeg nu misunder dig endnu mere.

— Saa Du Miss Montrose, udbrød Graydon. Kære Ven, sig mig alt, men tal ikke saa højt, thi man ved aldrig, hvem der kan lytte.

— Nuvel, det skete ved et Tilfælde, ligesom alt andet her i Verden. Jeg var inde paa Perry & Satimers Kontor . . . . Jeg har nemlig kendt Perry lige fra jeg var Dreng. Jeg sad netop i det yderste Kontor, da pludselig en af de skønneste Kvinder, jeg har set i mit Liv, traadte ud fra Perrys private Kontor. Hun var ganske vist tæt tilsløret, men af Figuren at dømme maa hun have haft et sjældent smukt Ansigt. Perry sagde, at det var Miss Montrose, som spillede en saa stor Rolle i Winchesterdramaet.

— Og hvad mere sagde Perry? spurgte Graydon ivrigt.

— Sagførere plejer jo ellers ikke at være meget meddelsomme, naar det gælder deres Klienter, men da Perry og jeg er gamle Venner, fortalte han mig blandt andet i dybeste Fortrolighed, at det saa ud til, at gamle Hagger, som vel havde ejet en Million Pund Sterling, ikke havde efterladt sig noget Testamente.

— Det er ingen Hemmelighed, indskød Graydon hastigt. Det sagde Perry allerede ved Forhøret. Han optraadte jo som Vidne. . . Hvor har jeg dog været dum, naar jeg ikke har henvendt mig til Perry og Satimer . . . Men tilgiv mig, Teddy, jeg sidder og afbryder Dig. Du ved jo ikke engang, hvad jeg taler om.

— Det er vist ikke almindelig kendt, at Mr. Hagger har haft til Hensigt at opsætte et Testamente. Han raadførte sig med Perry og Satimer derom, men intet blev nedskrevet. Kort og godt, han vilde testamentere hele sin Formue til Miss Montrose, hvad enten hun giftede sig med ham eller ej. Perry var forbavset over, at han afrejste til Jamaica uden at iværksætte denne Plan. . .

— Men Hemmeligheden, som du omtalte, hvori bestaar den? spurgte Graydon.

— Ganske simpelt deri, at Miss Montrose ikke ønsker at hendes Opholdssted skal blive kendt. Og det er jo heller ikke saa underligt. Du har vel læst de uforskammede Artikler i »Skorpionen«? —

— Ja, de var skandaløse.

— Men jeg forstaar bare ikke, hvorfor hun ikke tager til Genmæle.

— Jo, udbrød Graydon indigneret, man vinder nok meget ved at slaas med et saadant Uhyre.

— Tror Du, at det er Grunden?

— Ja, det er jeg sikker paa.

— Nuvel, jeg vil ikke sige imod. Du kender hende jo bedre end nogen anden. Men for en udenforstaaende er der Grund til at tro, at hun ved mere om Mordet end hun tør komme frem med.

— Jeg forsikrer Dig, at hvis Du engang havde truffet Miss Montrose, set hendes skønne Ansigt og hørt hendes Stemme, saa vilde Du . . .

. . . Blive forelsket ligesom Du, gamle Dreng.

— Jeg forelsket i hende? gentog Graydon. Nuvel, maaske . . . Og saa?

— Ved hun af det?

— Tror Du, at der findes nogen Mand, der kan besvare et saadant Spørgsmaal. En Kvinde røber sig aldrig.

— Nok om det, jeg er nu, medens vi har siddet og talt sammen, kommet paa den Tanke, at det muligvis er for din Skyld, hun har bedt Sagførerne om at hemmeligholde sin Adresse. Jeg vil ikke være uartig, men hun deler maaske ikke dine Følelser.

Graydon svarede ikke. Han havde selv tænkt det samme, men havde dog hurtigst forjaget denne Tanke. Han vilde ikke tro det, han vilde haabe.

— Man kan ogsaa forklare Sagen paa en anden Maade, som er behageligere for Dig, fortsatte den anden. Sæt, at hun er blevet forelsket i Dig, men at hun ved noget og derfor ikke vil nære din Kærlighed for ikke at bringe Dig i Ulykke.

De to Venner røg et Par Minutter, medens de lyttede til Musikken. Det var St. Maur, der omsider brød Stilheden.

— Eric, gamle Dreng, sagde han, hvad mener Du egentlig om Dramaet? Er det et overlagt Mord eller ikke?

— Jeg mener ikke, at det har været overlagt Mord, svarede Graydon med Overbevisning. Manden med Rejsehuen sad i sin Kupe før Mr. Haggar kom og kunde derfor umuligt paa Forhaand have vidst, hvem der skulde blive hans Nabo. Hvorledes skulde han kunne vide, at Mr. Haggar vilde komme til at rejse alene, naar Miss Montrose fulgte den stakkels Mand lige til Kupedøren? Hvorledes skulde han kunne vide, at hun vilde gaa fra ham?

— Du er altsaa klar over, at det er Manden i Kupeen ved Siden af der er Morderen?

— Det kan ikke have været nogen anden. Han saa' den gamle Mand gaa hen ad Perronen, og uden Tvivl har han faaet Øje paa Haggars kostbare Guldur. Alle Omstændigheder har dernæst begunstiget hans Forehavende. Han var bevæbnet, han vidste, at Regnens Rislen og Stormens Tuden vilde overdøve Lyden af et Skud. Uden Tvivl flygtede han, da Toget standsede ude paa Linien. Han kastede Ulsteren og Rejsehuen i Kanalen, eftersom han var bange for, at disse Klædningsstykker skulde røbe ham. Naturligvis er det ham, der er Morderen, og det er bare mærkeligt, at det endnu ikke er lykkedes Politiet at finde et Spor.

— Og Fotografiet af den unge Piges Øjne — hvad tror Du om det?

— Intet. Man maa tro paa hendes Forklaring. Og hvorfor skulde man forresten ikke det? Men nu synes jeg forresten, at vi skulde gaa herfra!

De banede sig Vej ud mellem Labyrinter af Borde og Stole uden at give Agt paa alle de smægtende Øjekast, som rettedes mod dem fra ensomme Damer, klædte i skrigende Farver, og de havde heller ikke lagt Mærke til, at de hele Tiden var blevet iagttaget af to Mænd, der sad ved et Bord i et Hjørne. Disse to vekslede Blikke.

— Vi er ikke naaet videre langt, sagde den fedladne Mand.

— Vi maa være taalmodige, sagde den anden, en høj, mørk, solbrændt Mand. Vi har knapt begyndt Legen endnu. Den Fyr har nok ikke været i Talbot House tre Gange i Ugens Løb for ingen Ting.

Eric Graydon tog nu Afsked med sin Ven, for at begive sig hjemad. Han var fast besluttet paa allerede den følgende Dag at opsøge Perry og Satimer for at faa Miss Montroses Adresse.

Han opdagede ikke en mørk Skikkelse, som sneg sig efter ham, trykket tæt op ad Husvæggene. Den standsede, naar han standsede og rettede sine Skridt efter hans.

Graydon følte ingen Lyst til at sove og drev derfor længe omkring, rygende paa sin Pibe, men tilsidst begav han sig dog hjemad, meget træt, men dog ved et langt bedre Humør end han før havde været.

Manden, som var fulgt bagefter ham, ventede indtil Døren var faldet i bagved ham og forsvandt derpaa.

Dagen derefter iværksatte Graydon sin Plan om at opsøge Sagførerne. Perry genkendte ham naturligvis straks og modtog ham meget elskværdigt.

— Jeg vilde gerne være til Deres Tjeneste, men jeg kan ikke give Dem Adressen uden Miss Montroses Tilladelse.

— Nej, naturligvis ikke, svarede Eric høfligt, men vil De ikke være saa elskværdig at bede hende om Tilladelse dertil?

— Jo, jeg skal skrive til hende. Det varer rimeligvis et Par Dage, før jeg faar Svar.

— To Dage, tænkte Graydon, saa bor hun formodentlig langt borte herfra eller opholder sig hos Venner paa Landet.

Da Eric efter to Dages Forløb atter traadte ind i Advokatens Kontor, modtog Perry ham smilende.

— Gratulerer, Mr. Graydon, sagde han, Miss Montrose har givet os Tilladelse til at opgive Dem hendes Adresse. Jeg har nedskrevet den her: »Vingaarden«, Moreden, ved Uxbridge.

Eric takkede Sagføreren og skyndte sig bort. Hvad skulde han nu gøre? Skrive? Ja, naturligvis. Han havde kunnet besøge hende, hvis hun havde boet ved Queens Gate. Det havde ikke været noget Brud paa Etiketten, men at rejse til hende under de forhaandenværende Omstændigheder vilde være en betænkelig Sag. Det var derfor bedst at skrive til hende og spørge om han maatte komme . . . . Men da han var kommet saa langt i sine Grublerier, faldt det ham pludselig ind, at det var unødvendigt at lave saa mange Ceremonier. Hvorfor skulde han ikke lige saa godt kunne rejse med det samme?

Han ankom til Paddingtonstationen et Kvarter over fire og fik at vide, at der gik et Tog en halv Time senere. Hvis han ikke havde haft saa meget at tænke paa, vilde han rimeligvis have lagt Mærke til, at han blev fulgt lige til Billethullet af netop den Mand, han havde været saa bange for at møde, dette forhutlede, lurvetklædte Individ, han havde set flere Gange. Han stod bagved Graydon, saa' han købte Billet til Uxbridge, og saasnart han havde hørt dette Navn, listede han sig bort og afsendte et Telegram. Derefter vendte han tilbage og købte sig ligeledes en Billet til Uxbridge og afrejste med samme Tog som Graydon.

I Uxbridge tog Graydon ind i et Værtshus, gav Befaling til at Aftensmaden skulde være i Orden Kl. 7 og begav sig ud for at finde Vejen til Moreden. Han fik at vide, at Moreden laa to Mil fra Uxbridge, og at »Vingaarden laa omtrent en Mil længere borte paa en afsides Vej, der førte ned til Floden. Efter dette Resultat besluttede han at opsøge Miss Montrose samme Aften. Han vendte tilbage til Værtshuset, spiste med god Appetit sin Aftensmad, og begav sig atter henad Vejen til Moreden.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Stockholmsflickan, som händelsevis kommit til himmelen och provar glorior:
— Har fröken inga med Pleureuser på?
(»Søndags-Nisse«).

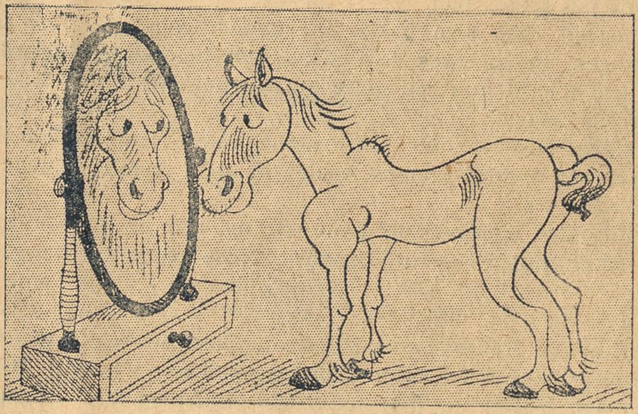

Er jeg en Luksushest eller er jeg det ikke?
(»Lustige Blätter«.)

En Berliner-Bankier har engageret franske Krigsfanger til at lære sine Damer at danse Tango.
(»Simplicissimus«.)

— Gå ut ögonblickligen!
— Nej, pappa, det är inte jag, det är karbidlampan.
(»Strix«).

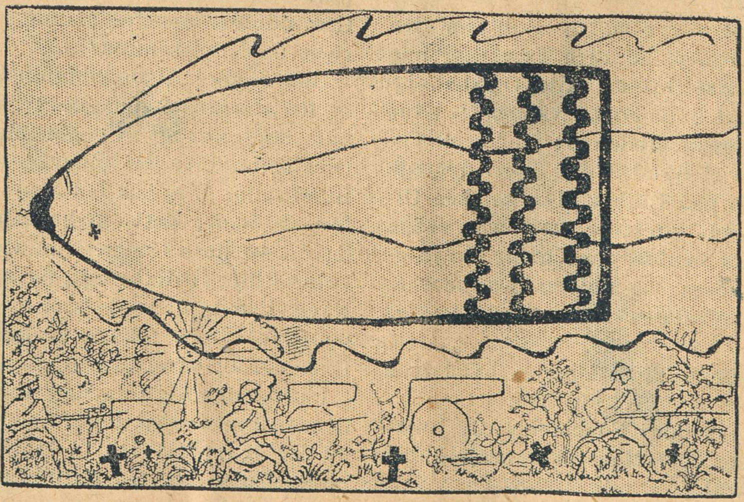

VAAROFFENSIV.
(»Lørdagsavisen« Kristiania)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Tidens Tegn paa Vers.

Jeg sendte hende røde Roser
og Vers med Blomster paa
samt »Knas« i store Poser,
men hun syntes dog ej at forstaa.

Saa sendte jeg Smør og Skinke
og Vin saa fyldig og god —
med Smil jeg saa hende vinke,
først nu hun mit Ønske forstod!

Familjen Jensen, der sidder forfærdelig smaat i det, har nu indrettet sig saaledes, at de hveranden Dag stryger Middagsmaden og nøjes med „Sutter".

En Herre var forleden med sin Kone paa Besøg paa en »Erstatningudstilling,« hvor alt muligt var lavet af Papir. Han beundrede de mange snilde Paafund, og opdagede først da han kom hjem, at hans Kone havde forvandlet alt det Papir, han havde haft i sin Tegnebog til: Et Par Støvler, en Vaarhat, et Pund Krakmandler og et Guldarmbaand!

En Lirekassemand kom forleden ind i den Gjendom, hvor Etatsraad Hansen bor, og Etatsraadinden bemærkede, at det var underligt, »Spillekanten« ikke kunde se, at det ikke var nogen Fattigkaserne.

Etatsraaden: Na ja — men der staar paa Kassen, at han han har været blind i fire Aar!

Paa Østbanegaarden trængtes Folk om Billethullet, og en ældre Dame søgte at mase sig frem foran en Herre. »Kan De ikke holde Dem paa deres Plads! raabte Herren.

»Jeg kom først,« bemærkede Damen. »Ja, til Verden, men ikke her!« svarede Herren.

„En Dansker".

A. Det er dog forfærdelig, saa Petersen er fuld i Dag.

A. Jeg har set ham meget værre. Forrige Lørdag var han saa fuld, at han ikke kunde ligge i Sengen uden Stok!

„En Amerikaner".

Den gamle Dyrlæge Smidth var bleven valgt til Jurymand. Om Lov og Ret havde han ikke meget Begreb, men han var praktisk.

Den første Sag drejede sig om et Hestetyveri:

Dyrlægen: Er De skyldig eller ikke skyldig.

Anklagede: Ikke skyldig.

Dyrlægen: Ja, hva' Fanden skal De her efter? Se at komme afsted med Dem!

„En Englænder".

— Hvad er der bleven af din pæne Skrivemaskine-Dame?

— Forduftet.

— Sa' hun op?

— Ja, akkurat.

— Var det din Kones Skyld?

— Sludder.

— Hvad var der da?

— Hun blev Suffragette.

— Det kunde hun vel nok blive for.

— Nej, hør nu! Har Du nogensinde hørt, at en Suffragette lod sig noget digtere?!

Ledig Lejlighed.

En kendt københavnsk Skuespiller opdagede i Gaar, at der var to Lejligheder ledige, en paa Nørrebrogade og en paa Kapelvej. Med Kone og fem Børn gik han først til Nørrebrogade, men saa snart Værten saa de fem Børn, vinkede han af.

Da de naaede Kapelvej, sagde Skuespilleren til sin Kone: Gaa lidt ind paa Kirkegaarden med Børnene, medens jeg taler med Værten. Skuespilleren saa paa Værelserne, og Værten spurgte: Har De Børn?

— Ja sagde Skuespilleren, jeg har fem — men de er paa Kirkegaarden!

— Herregud, sagde Værten — og saa fik Skuespilleren Lejligheden.

Gode Raad.

Gæsten: Oprigtigt talt, jeg forstaar ikke, at Du i disse Tider kan dække et saa overdaadigt Middagsbord.

Værten: Ja, ser Du, min nye Bog om »nødvendig Sparehusholdning under Krigen« har haft en ganske glimrende Succes, — den er allerede kommet i 7 Oplag!

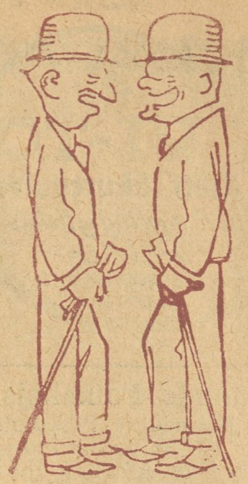

— Du, Tandpine forsvinder totalt, naar man holder en bestemt Rod i Haanden.

— Hvad for en Rod?

— *Tandroden!*

HAARREJSENDE.

Der skal bo en Mand ovre i Hjørring og han er saa høj, at hans Haar falder af.

Det sidder altsaa saa højt oppe, at det bliver svimmelt og falder ned.

Paa »Selandia«s Generalforsamling mødte en af Aktionærerne uden høj Hat, og da hans Kolleger spurgte om Grunden, erklærede han, at han syntes det var inkonsekvent, naar Medlemmer af et *Dieselmotor*selskab gik med *Skorstensrør*.

Tidens Tegn.

Artisten: Skal De ud med deres Cirkus i Aar, Hr. Direktør?

Direktøren: Nej, mine Artister er dræbte i Udlandet, og mine Heste er døde af Sult i Indlandet!

En Husejer udviste i Gaar en mærkelig Hensynsløshed overfor en Lejer, der er Skolelærer. Husejeren kom netop ind til Læreren, da denne sad og spiste.

— God Appetit! sagde Husejeren — skønt han vidste, at Læreren havde Kone og fem Børn og 950 Kroner i Gage om Aaret!

Toldfri.

En ung, flot Husassistent skulde forleden med Malmøfærgen og kommer ind til Toldvisitation. Toldembedsmanden betragtede hendes yppige Barm med nogen Mistro, satte en Finger til og spurgte:

— Har De noget dér?

— *Ja — Gudskelov!* svarede Husassistenten.

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner:
C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse:
„NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16
Assurer hos os.

Kerteminde Folkehøjskole.
3 og 5 Maaneders Pigeskole fra 3. Maj med Husholdningsundervisning. Karleskole med Afdeling for Haandværkere fra 3. November. Amtsunderstøttelse søges inden 1. Maj. Skriv efter Skema. H. C. Nielsen-Svinning.

Varelotteriet.
(Almindeligt dansk Vare- og Industrilotteri)
Lodsalget er begyndt.
118,000 Lodder. 75,000 Gevinster.
Lodsedler faas à 1 Krone
hos Kollektørerne og i **Hovedkollektionen, Vestre Boulevard 26,** lige overfor Raadhushaven.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Landbrugslotteriet
bortspiller halvaarlig 25000 Gevinster til
Værdi 1 Million 132,670 Kr.
Trækkes den 17. og 18. April.
1/1 Lod Kr. 1,20. 1/2 Lod 70 Øre.

Forlovelses ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

O, Lokker, som Ravnens kulsorte Fjer,
To Øjne, som skønne Krystaller.
— En fintformet Næse, med Linier
saa kær,
To Læber, som røde Koraller.
— To Rækker af Tænder, som
reneste Sne,
saa hvide som ægte Opaler.
— To yndige Roser ømt slyngede,
sig over de Kinders Ovaler.
— En Skønhedsgudinde — En blændende Fe,
som denne, i Drømme kun Øjet kan se,
der skuer mod Gudernes Haller.

Tegnet af G. Hans S.

Albert Hansen, Fyn. Et Par af dem skal komme frem, naar Pladsen haves.

Kære »Ravn«, hvis du har Plads, vilde jeg meget gerne se dette Billede i dine Spalter.

Min Opfattelse af en kvindelig Dæmon i en Kærligheds Roman.

Venlig Hilsen Alfred Klestrup.

Som De ser, har vi skaffet Plads til deres »Dæmon« — men Ansvaret for hende vil vi dog ikke have.

Kan den gode »Ravn« bruge følgende lille Samtale, der er hørt i en Port?

To Madammer, der begge har to Døtre paa omtrent samme Alder, og hvoraf den ene har ondt ved at blive paa sin Plads, søger at overbevise hinanden om deres Afkoms Dygtighed.

1. Madam: »Ja, no æ mi Dætte bløven faalowet, hva æ din?«

2. Madam: »Mi Dætte haar wan fire Uer i henne Plas, hva haar din?«

Chr. Rasmussen.

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Tegning af Emil Poulsen.

Moderniserede Klassikere. Hvorfra skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger,* som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

De tre Præmier!

Opløsningen paa den politiske Rebus i Nr. 12 er:

Nogle faa har Tillid til Højre — andre til Venstre!

Ved Lodtrækningen imellem de faa, der havde gættet rigtigt, tilfaldt de tre Originaltegninger: William F. Jensen, Absalonsgade 1, Barber E. Heinze, Studiestræde 32, Aagot Johansen, Nylandsvej 57.

Løsningen paa Visitkortopgaven i Nr. 13 er:

Aalestanger.

Her blev de tre Præmier vundne af: Skrædersvend V. S. C. Sørensen, H. C. Andersensgade 7. O. Lundgren, Ads. H. Christensen, Absalonsgade 29. Fru C. Petersen, Saxogade 71, Strikkeriet.

„Krims-Krams".

Hvilken Vej kan man ikke gaa paa?

Mælkevejen.

176

Hvorledes skal disse tre Tal omstilles for at blive delelige med 7?

Saaledes: 917

Udfyldningsopgave.

riger
ingen
stemme
kridt
unge
skolde
horn
ord

Til hvert Ord føjes et Forbogstav, saa der dannes nye Ord.

De rigtige Forbogstaver danner — læste fra oven og nedad — et dansk Drengenavn.

Kristian.

Rebus.

U I 1

Etuiet (et U i et)

Regneopgave.

7	7	7	7	7	7	7
9	9	9	9	9	9	9
2	2	2	2	2	2	2

Af hosstaaende Tal skal der stryges 11, saa at Summen af de tiloversblevne er 60. Hvilke Tal forbliver staaende?

Svar:

7						
9	9	9	9	9		
2	2	2	2			

Jørgen Rene I. Glan.

Hvilken Stilling indtager denne Mand, hvis Navn staar her?

Ingeniørgeneral.

Nils Novgerods Natbog.

Illustreret af *Hp. Hansen.*

Nils Novgerod.

Min Bryllupsnat d. 4. August 1914.

Da je have faaet pompet Svensen saa ful a han linede en Edderkop paa Krykker, saa la je ham tilrette paa Ølkasserne og trak Oniformen a ham.

— Nu skal I se Løjer og Grønkaal sa je — og saa tog je hans Klær paa, satte Hjælmen paa Hodet og puttede Staven i Baglommen.

— Er je ikke en køn Betjent sporte je og saa hylede de allesammen af Grin, og sæl Værten som laa i Vinduskarmen te Gaaren og tykkede paa et Stykke a sin Longe, han grinede saa hans ejen Kat ikke ku holde det ud og maatte under Bordet.

Jeg saa jo nok lit vanskabt ud, for Svensen er nemlig dobbelt saa høj og trekvart gang saa tyk som je, *men laves skulde den.*

— Farvel Drenge, sa je og svang Staven i Loften, *nu gaar je ud og holder Orden paa Vesterbrogade!*

Og mens hele Banden brølede som Flodheste der har faaet Tarmslyng begav je mig *paa Post.* Je holt mig til de mørke Steder a Hensyn til det daarlige Skrædderarbejde je gik med, og henne paa Hjørnet af Saxoen traf je to øllede Skrivedrenge som der gik og sang »I Natten klam og kold.«

Holkæft sa je og gav dem hver en i Stærkassen med Staven. De la sig ner i en Port og je gik videre. Saa kom der to Drosjer kørende. Je fat i Tøjlen paa den foreste og raabte til Kusken.

— Hva Faen i Lommeuret din Køpølse, ve du ikke a, a det ny Reglemang siger at I skal holde te venstre i Stedet for te højre!

— Hvaffornaaet — hva vil *de* sie, raabte de begge to.

— De er Ordrer fra Polletiderektøren sa je — al Kørsel skal foregaa Kontra raabte je og trak Heste og Vovne over paa venstre Side, og nu deregerede je Vovne og Cykler saadan ront i hverandre a hele Vesterbrogade kom te a ligne en sinssyg Myretue.

Saa trak je mig behændig ud a det og forsvant om et Hjørne mens Kuskene bandede og Cyklerne støtte sammen i en Pærevælling.

Derefter branskattede je i al Stilhed otte Beværtninger for lisaamajet je vilde drikke paa Trappen, og efter at have skræmt Livet af to gamle Kvinfolk mæ Hængekrøller og Puddelhunde gik je ind og tævede en Ortekræmmer som en Gang hade kommen Vand i noet Brændevin.

Klokken 11.41 slog je et Brandskab ud og lit senere mødte je en Overbetjent, der sa

— Hva Faen er Du for en?

— Hva sir Du te mig, sa je, tror Du je gaa her og tjæner mit Brø med Staven i Haand og Øjne paa alle Knabberne for at blie haaned og misrekonstrueret af sine Overortnede?

Nu skal Du gaa i dig sæl, sa je saa og røg ind paa ham og lavede Revolosion i hans Indre. Han sparkede og fnyste og vilde fløjle og pive men kunde ikke frembringe nogen anden Lyd end som den, naar en Dampmaskine ligger for Døden. I Løbet af fem Menutter var der ikke mere Overbetjent af ham end som der er Appelsiner paa en Gulskruppe, og saa raabte je Passer Gaden til dem der hade samlet sig, og da de hørte Kniplen suse fløj de afsted som Sporve der har faaet Nysepulver i Øjnene.

Nu fandt je det sansynligt at forligge Virkefeltet længere Øst paa og trak trak mig over til Frederiksbergs Grænse. Her sparkede jeg et Par Ruder ud og stak Ild i et Halmlæs der stod i en Gaar og søgte saa Arbejde i en mørk Gade skraas over for »Skydebanen«.

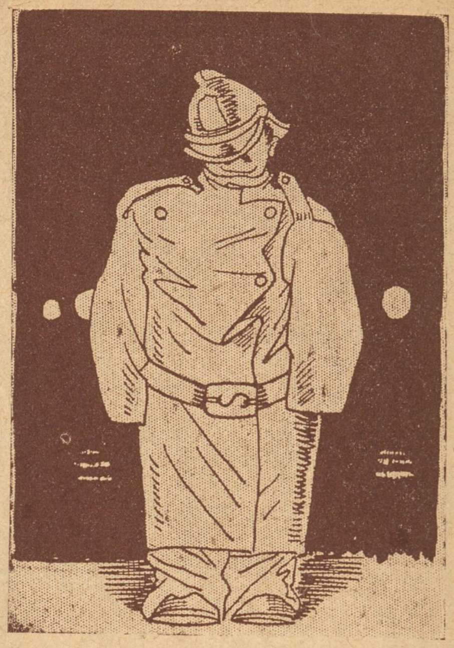

Je holt mig til de mørke Steder.

Saa varet je saa en ældre Sjentlemand med Kjole og Hvit indenfor Frakken og den høje Hat lidt paa Skra. Han saa osse ud te at komme fra Bryllupsgilde og gav sig til at pille ved en Pige, der gik forbi ham.

— Hva Fan er det sagde je og traadte frem.

Manden blev hvid a Skræk og Pigen spænede.

— Naa det er Dem, Grosser, sa je og trak ham ind i en Port. Nu skal je sige Dem noget min gode Mand, De staar til Togthuset for Snyderier af den groveste Art og saa gaar De oven i Købet paa Pigesjov om Natten — Hve De va De er — *De er anholt!* Saa la Manden sig ner paa sine bare Knær og bad for sit Liv, sin Forretning, sin Kone og sine Børn. Og saa rakte han mig sin Tegnebog mæ 500 Kroner i, hvis han maatte gaa. *De maatte han* og je gik osse, og saa gik je hjem til Jacobbine der laa og halsov.

— Den er fin sa je, je har tjent 500 Kroner. Her er Tegnebogen.

— De var Faen, sa hun, hva ska vi nu gøre*!*

— Vil du op mæ dej din Sovepose, sa je — *vi skal ner aa købe »Sivskoen«!*

(Fortsættes).

Saa var'et jeg saa en ældre Sjentlemand.

Et Frieri.

Tegning af Osvald Jensen

Godt, Hr. Petersen, siden De ber mig saameget om det, saa skal jeg føje Dem og stemme paa Liste A!

Forgæves —

Hun flyttede paa Lampen, bøjede sig frem og saa sig med kritiske Øjne i Spejlet. Den lette Berøring af Pudderkvasten føltes som en Smerte paa Kinden, og af en eller anden Aarsag fik hun Taarer i Øjnene. Nu hørtes der Skridt i den anden Ende af Værelset, hun kastede Pudderkvasten og vendte sig med skyldbevidst Mine mod Gerhard.

Han saa misfornøjet ud og lagde ikke Mærke til hendes Forvirring, men satte sig med en forretningsmæssig Mine paa en Stol bag Toiletbordet. I Haanden havde han et Stykke Papir, som han holdt op mod hende.

— Enten er dette her Menneske en lumpen Bedragerske, Louise, sagde han, eller ogsaa har Du været frygtelig letsindig. Regningen er meningsløs stor, det er ikke muligt, at den kan være rigtig.

Hun tog den og saa den igennem — mere som en Selvfølgelighed end fordi, at hun havde nogen Interesse af det.

— Jo, — den er ganske rigtig.

Han manglede Ord for sine Følelser og saa med et vredt Blik paa hende.

— Alt dette her paa seks Maaneder! Men Du har sikkert ikke faaet alle disse Dragter! Jeg har i hvert Fald ikke set Dig med dem.

Hun saa smaaleende paa sit eget Spejlbillede — et uendeligt bittert Smil.

— Du har maaske ikke set paa mig, Gerhard, sagde hun roligt.

— Ikke set paa Dig? Jo, hvis jeg havde vidst, at dine Klæder kostede en saadan Masse Penge, skulde jeg ordentlig have set paa Dig, det kan Du stole paa. Men hvad i al Verden er det, Du egentlig har faaet? Der er nu for Eksempel den Dragt, Du der staar i . . . .

— Den har jeg aldrig haft paa før, sagde hun hastigt og saa paa ham med et bønfaldende Blik i sine Øjne.

— Jasaa — men hvorfor har Du da egentlig taget den paa i Aften? Her kommer jo ingen Gæster til Middag.

Et ejendommeligt Udtryk gled over hendes Ansigt, og det saa ud, som om hun vilde sige noget. Imidlertid tav hun og Gerhard fortsatte:

— Det er en skrækkelig Farve i alt Fald, og den klæder Dig ikke. Hvorfor kan Du ikke vælge en anstændig Farve, Louise? Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Du egentlig skal have blegrødt. . . .

— Før sagde Du altid, at blegrødt klædte mig saa godt, indvendte hun.

— Ja — det kan jo være — for fem Aar siden. Du forstaar ikke, at ikke alt kan blive ved at klæde Dig, syntes jeg. Naa ja — altsaa har Du faaet den Kjole. Og saa —?

— Jo, saa er der den Kjole med Chiffonbesætningen, sagde hun i en ligegyldig Tone. Den, som jeg havde paa i Gaar.

— Hos Brays! Ja, det er rigtig, nu kan jeg huske, at Du havde saadan noget Krimskrams paa. Du er ikke nær saa smukt klædt som Fru Bray, og jeg vil vædde paa, at Bray ikke har Raad til at betale saa meget for det som jeg.

Hun stod og stak uafbrudt en Masse Naale op og ned i Naalepuden med en vis Heftighed.

— Fru Bray var ogsaa klædt i Lilla, sagde hun sagte.

— Naa, hun tog sig i alle Tilfælde ud. —

— Bedre maaske, tilføjede hun roligt.

— Hun var smuk, syntes jeg. Og hvad har Du faaet mere, Louise?

Hun lagde Naalene fra sig og førte med en træt Bevægelse Haanden op mod Hovedet.

— Aa, hold nu op, Gerhard, mit Hoved værker, og Regningen er virkelig aldeles rigtig. Det gør mig ondt, at Du syntes det er for meget. Jeg — hun gjorde en lille umærkelig Pavse — jeg — skal ikke gøre flere *Forsøg*.

— *Forsøg* — hvad mener Du? Hvad er det, Du forsøger? Hvor meget Du kan være i Stand til at kaste bort?

Hun smaalo sørgmodig;

— Nej — noget ganske andet. Jeg forsøgte — —

Hun tav.

— Fortsæt — jeg har ikke megen Tid i Aften, jeg har lovet at spise Middag sammen med Seldon.

Udtrykket i hendes Ansigt forandredes. Hun betænkte sig et Øjeblik. Med en Blyant satte hun nogle smaa Mærker i Kanten paa Regningen uden at se op.

— Tænker Du virkelig paa at gaa ud, Gerhard?

— Ja, naturligvis. Hvorfor spørger Du om det?

— Aa — ikke for noget. Bare det — at — at jeg har noget til Dig. Hvis Du gaar ud, kan jeg jo lige saa godt give Dig det nu.

Dermed tog hun en lille Pakke fra Bordet og gav ham det. Han pakkede det op og fandt et Cigaretui af Sølv.

— Tak skal Du have, Louise — men det er da ikke min Fødselsdag i Dag?

— Nej.

— Smukt er det i alt Fald. Fru Bray gav mig et lignende forleden Dag. Jeg skal vise Dig det ved Lejlighed. Men nu maa jeg gaa, Adjø!

— Adjø! sagde hun ligegyldig.

Han gik mod Døren. Men med et stansede han og saa paa hende i pludselig Forstaaelse.

— Aa, det er vist vor Bryllupsdag i Dag, eller hvordan? sagde han, Det var altsaa Aarsagen. Det gør mig ondt, men jeg har jo lovet Seldon at komme. . . God Nat, Louise!

Døren smækkede i efter ham, og hun hørte hans Skridt langt ned ad Trappen. Derpaa smaalo hun mod sig selv i Spejlet, bittert og sorgfuldt.

— Det var til ingen Nytte at forsøge, mumlede hun.

— — —

Hun tog den blegrøde Kjole af sig og gemte Pudderæsken i en Skuffe i Toiletbordet.

Og hendes Hoved faldt træt ned paa hendes Arme, mens hun med graadkvalt Stemme hulkede —: Forgæves! Forgæves!

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 81, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves
uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser,
som var gældende før Beskatningen.
TELEFON
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Avertér i „RAVNEN".

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af P. V. Hansen.

Det er navnlig det, vi skal gaa til Valg paa!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider VALGNUMER. 15 Øre

RAVNEN

Nr. 16 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 18. April 1918.

Tegning af Osvald Jensen.

Fra Fred'rikshavn til Fred'riksberg maa Fruer og Frøkner frem og fælde Fjendens falske Flok til Fryd for Fremtidshjem!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

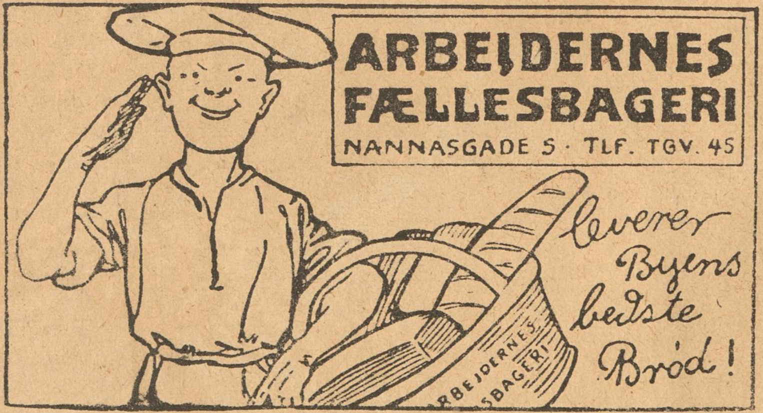

TEL 3684 3349 — S. JOHANNESSON'S — TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense — Telefoner 989—1989 — Kontor og Lager ved Havnen

Avertér i „RAVNEN“.

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Rammefabriken „Rex“
Faxegade 1. København Ø.
Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

Mod Indsendelse af 1 Kr. sender jeg en Kollektion gode Frimærker.
A. V. Petersen. Faaborg.

Tænk paa de Ulykkelige, naar Du gaar til Valg!

Tegning af C. Røgind.

Kom nu ned, Mor — vi er saa sultne!

Næb og Klør.

Det er svært at vælge — men intet Valg er saa let som det, der finder Sted paa Mandag.

Du har for Dig en Skare Kapital-Mænd, der føler sig bremsede og det netop i en Situation, som er enestaaende gunstig for stor Pengefortjenste. — Jeg kan skaffe Kaffe, Markedet er tomt og Trangen stor ... det bliver lige akkurat 12 Kroner Pundet. Og da jeg selv har givet to, ligger der jo en Herregaard og venter paa mig.

Men tænk det maa man ikke for det nuværende Ministerium — og følgelig gælder det om at blive af med det og i Stedet for faa et, som forstaar sig paa Fiduser .... eller altsaa Forretning.

Grossserersocietister, Husværter, som ikke maa sætte Lejen op »efter Forespørgslen«, forblindede Militarister, som ikke maa slaa paa »det gode danske Sværd«, alle Guldkalvens Malkere danner en fraadende Hær, som det er din Sag, Du Smaamand og Arbejder, at slaa. Du bestemmer selv, hvad Du skal give for dit Rugbrød, for Mælken til dit Barn, for de fire Vægge, Du kalder dit Hjem!

Det Valg er ikke svært, og det bliver endda lettere, naar Du ser helt snævert politisk paa det.

Vi er tit gaaet til Valg mod Ministre, der klamrede sig magtsyge og politisk stortalende til deres Tabutetter; men denne Gang er Forholdet et helt andet.

Man kan uden Overdrivelse betragte det som en Daad, at det nuværende Ministerium overhovedet vil blive — at det ikke under denne forfærdelige Verdenssituation foretrækker at bede sig fritaget efter i fire Aar at have udrettet et nerveanstrængende Stykke Arbejde, som intet andet Ministerium i Danmarkshistorien har præsteret.

Mod Bolig- og Brødfordyrerne og for det fredsvenlige, Griskheden bremsende Ministerium, det er Valget — og det har aldrig været lettere!

Dr. Tyf.

Hvis Dyrene havde Stemmeret, saa vilde

Tegning af Hp. Hansen.

»Snuppe-Jensens Eventyr« fortsættes i næste Numer.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Hvem Jansson var.

En Gang imellem gik den høje og myndige Direktør Hjalmar Adolfsen rundt i sin Fabrik og forhørte sig blandt Arbejderne om deres Løn og Beskæftigelse. Ved en saadan Lejlighed kom han ud i Gaarden og ser her en arbejdsklædt Mand staa velbehageligt lænet mod Væggen og med et interesseret Blik betragte Duerne.

Direktør Adolfsen gaar rask hen til Manden.

— Hvad hedder De?

Manden vender Øjnene mod Direktøren. — Jansson.

— Hvormeget har De i Løn?

— 28 Kroner om Ugen.

— Se her har De 28 Kr., rejs saa ad Hækkenfeldt til — jeg vil ikke ha' Dem mere paa Fabrikken.

Jansson tager betænksomt mod Pengene, letter paa Hatten og gaar.

Meget opbragt farer Adolfsen ind i Kontoret og raaber — Denne her Jansson er en Drivert. Jeg har givet ham hans Løn og jaget ham bort.

Kontorchefen kigger uroligt paa Direktøren og siger — Jansson — her er ingen Arbejder, som hedder Jansson! — Men jeg ved godt, hvem Jansson er. *Han kommer engang imellem og laaner vores Trækkevogn.*

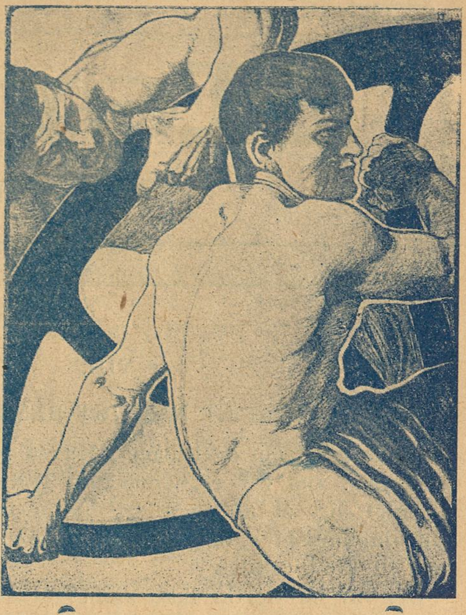

Valgsang.

Mel.: Mens Nordhavet bruser.

Vil Du ha' et Tag med i Tidens Hjul
og dreje det rundt til det bedre,
saa kryb ikke sammen i Slapheds Skjul,
men hjælp os med Højre at vædre.
Op Venner, hver og en maa ta' og ta'
og stemme Haand i Haand paa
Liste A.

Vil Du ha' din Føde til Aager-Pris
og bo i et Hus for en Penge,
som hurtig vil bringe Dig til Forlis,
saa skal Du med Højre Dig mænge.
Vil rent og godt Du leve Da' for Da,
gak hen og stem med Fynd paa
Liste A.

Og vil Du ha' Hjælp i den haarde Tid,
naar Arbejdsløsheden sig mælder;
og vil Du ha' Løn for det trælske Slid
og vil Du ha' Kul i din Kælder,
saa husk hvor Du har disse Goder fra
og hold din Stemme klar til
Liste A.

Du Hustru og Moder med Barn paa Skød,
hvi fyldes med Taarer dit Øje?
Du skælver for Krigstidens Sorg og Nød
og pines af Hverdagens Møje.
Du huske vil, at jeg det Raad Dig ga':
gaa rolig hen og stem paa **Liste A.**

Du Landmand sæt sikker din Skovl i Jord
og glem ej den Dag, Du skal vælge,
om Du som en Træl for en Godsejer stor
din Arbejdskraft billig skal sælge.
Gaa stolt til Vælgerbordet som en Mand
og stem paa dem, som højne vil din Stand!

Saa op med Humøret i Dannevang,
vor Frihed nu ingen skal tøjre.
Og højst skal den tone, vor »Mannesang«
til Rædsel for Venstre og Højre!
Skal der for Freden slaas, saa bli'r det os,
der vælter Reaktionens Krigs-Kolos!

Peder Paul.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

VIII.

ET NATLIGT BESØG.

Alicia gik frem og tilbage i Haven med et aabent Brev i Haanden. Det var et henrivende Opholdssted, hun havde udvalgt sig, et af de aller skønneste Landsteder i hele Buckinghamshire, omgivet af en Park, som strakte sig lige ned til Flodbredden.

Det var imidlertid ikke alene for at udhvile sig, at Alicia havde valgt dette Tilflugtssted. At være uvirksom passede ikke for hendes Natur. Lige siden sin Skoletid havde hun givet sig af med Forfattervirksomhed og nu havde hun besluttet for Alvor at hellige sig sit litterære Arbejde. Det havde til at begynde med ikke gaaet saa godt, som hun havde haabet. De Noveller, hun havde sendt ind til Tidsskrifter og Magasiner, var blevet refuserede, og hun havde været nær ved at tabe Modet og opgive det hele. Saa havde en venlig Mand skrevet nogle Linier til hende og givet hende en Del velmente Raad, som hun havde prøvet at følge, og da hun næste Gang forsøgte sig, havde hun haft bedre Held med sig. Det var det Arbejde, hun havde sigtet til under sin Samtale med Eric Graydon . . . Saa var dette uhyggelige Drama med David Haggar indtruffet og det havde undertiden været hende umuligt at skrive et Ord . . . I saadanne Timer var det hende en Trøst at tænke paa Eric Graydon, at mindes hans venlige Smil, hans behagelige Stemme og hans sympatiske Fremtræden. Han var vel ikke nogen Mand, der virkede blændende, men der laa noget bramfrit og solidt over ham, hvilket ikke fandtes hos mange. Hun havde først tænkt paa at skrive til ham for at vise sin Taknemlighed, men ved nærmere Eftertanke havde hun modstaaet sin Længsel efter at aabne sit Hjerte for ham. Hun var blevet indblandet i et Drama, for hvilket Tæppet nylig var gaaet op. Hvad Enden derpaa vilde blive, vidste hun ikke, og hun vilde ikke have nogen anden inddraget i Tragedien, mindst af alle Eric Graydon.

Saa var Sagførerens Brev kommet. Det var Eric, der vilde vide hendes Adresse og i et ubetænksomt Øjeblik havde hun givet Perry Tilladelse til at røbe den. Hun følte, at hun maatte have et Menneske at tale med. Denne Ensomhed var undertiden nær ved at gøre hende gal, og især følte hun sig ilde til Mode, naar Aftenen kom og Skyggerne blev tættere og tættere.

Men saa snart hun havde afsendt sit Brev, havde hun angret det. Han havde naturligvis slet ikke tænkt paa at komme, han vilde rimeligvis kun skrive et Brev, fuldt af banale Fraser og konventionelle Artigheder. Men nu var det for sent at angre.

I Dag var der yderligere indtruffet noget, der havde gjort hende forstemt. Det var i og for sig kun en Ubetydelighed. Det var hendes eneste Tjenestepige, der havde modtaget et Telegram om, at hendes Moder var blevet syg. Alicia havde ladet hende rejse og hun var derfor alene nu . . .

Det var begyndt at skumre, og Alicia forlod Haven. Hun aflaasede Dørene og slog alle Slaaer for. Hun gik ind i Dagligstuen, tændte Lampen og slog sig ned ved Klaveret. Hun bladede i de gamle Nodehefter, og et svagt Smil gled over hendes Læber.

Tusinde Minder dukkede op i hendes Erindring . . . Den Gang og den Gang . . . Den Gang, hun første Gang havde hørt denne Fantasi, havde en Mand krydset hendes Vej. Han var ung og smuk og hans Ord havde faaet hendes uerfarne Hjerte til at skælve. Hun var da knapt 17 Aar, og han havde forekommet hende som hendes Drømmes Ideal. Hun havde maaske ikke elsket ham dybt. Og alligevel var det sket . . .

David Haggar havde bestormet hende med sine Kærlighedserklæringer. Alle Kammeraterne i Pensionen havde vidst det og havde kaldt hende »den gamle Mands Brud«. Hun kunde ikke gifte sig med David Haggar. Hun maatte forebygge det, gøre noget, der forhindrede et Ægteskab med ham. Og saa havde hun begaaet den Handling, hun siden saa bittert havde angret . . .

Hun var holdt op med at spille og sad endnu hensunken i sine Drømmerier, da hun med et for forskrækket op.

— Hvad var det?

Det lød, som om nogen havde banket paa Ruden. Hvorfor havde hun ikke lukket Vinduerne? Hun lyttede endnu engang med bankende Hjerte, men intet hørtes. Maaske havde hun kun skræmt sig selv op, maaske var det kun en Gren, der havde slaaet mod Glasset. Eller maaske var det en Gæst, der bankede paa Ruden, fordi Dørene var aflaasede. Hun gik ud og aabnede Døren. Der var ingen at se. Overbevist om, at det kun havde været Indbildning, skulde hun lige til at lukke Døren i for at vende tilbage til Dagligstuen.

Men i samme Øjeblik opdagede hun foran sig en Skikkelse. Det var som om den var vokset frem af Mørket.

— Jeg haaber, at jeg ikke har forskrækket Dem, Miss Montrose.

Hun var altfor forfærdet til at kunne fæste sit Blik paa Manden foran sig, og hans Stemme forøgede hendes Angst endnu mere. Hun genkendte altfor vel denne Stemme.

— Jeg haaber, at jeg faar Lov til at træde indenfor?

Hun formaaede ikke at svare. Hun stod støttet mod Muren med Hænderne fast trykkede mod Hjertet.

— At tie er at samtykke. Og uden at sige mere, traadte han indenfor og aflaasede Døren efter sig.

— De synes ikke at genkende mig, Miss Montrose. Men det er jo ogsaa mørkt her. Tillader De?

Han bød hende Armen og hun lod sig viljesløst føre ind i Dagligstuen.

Lampelyset faldt paa et magert, mørkt, rovdyragtigt Ansigt med haarde, kolde Øjne, som dog nu brændte med en ulykkesspaaende Glød.

Fem Aar var gaaet siden hun sidst havde talt med denne Mand. Hun mindedes det som om det var sket i Gaar. Han havde forandret sig meget i den Tid. Dengang havde han haft sort Overskæg, Øjnene havde været smægtende og Stemmen blød og indtagende. Men nu! Maaske var det Fjernelsen af Overskægget, der havde afstedkommet den

største Forandring, idet den haarde, grumme Mund med de tynde Læber var bleven blottet?

Det var ham, som først afbrød Stilheden.

— Du er alene. Jeg saa, at din Tjenestepige gik ud og jeg haaber, at hun ikke kommer tilbage. Det vil blive rart at genopfriske gamle Minder, ikke sandt?

Han lo raat og forsøgte at lægge Armen om hendes Liv. Hun trak sig heftigt tilbage.

— Rør mig ikke, rør mig ikke! raabte hun.

Han lo atter.

— Jeg forstaar ikke din pludselig paakomne Modvilje mod mig, Alicia. Vi har jo aldrig været uenige — dertil har vi ikke været gifte længe nok. Jeg indrømmer, at det var en ulyksalig Begivenhed, der skilte os ad, men jeg troede, at jeg kendte Dig saa godt, Alicia, at jeg kunde stole paa dine Følelsers Varighed. En god Hustru lader ikke sin Mand i Stikken, selv om Ulykken skulde ramme ham.

— Det er ikke det, det er ikke det!

— Hvad er det da? svarede han brutalt.

Hun kunde ikke svare, kun sidde med Hænderne for Øjnene, ligesom for at undgaa at se ham. Ogsaa han stod tavs med sammenpressede Læber, men det rovdyrlignende Glimt i Øjnene lyste endnu mere ulykkesspaaende end før.

— Lad os holde os mere til Fakta, sagde han tilsidst, og Faktum er, at Du er min Hustru.

— Kun af Navn, udbrød hun.

— Kald det, hvad Du vil, det gør det samme. Tro aldrig, at Du er bleven skilt fra mig, skønt Skæbnen har skilt os ad. Jeg har aldrig forladt Dig. Det var, for at bruge en smuk Talemaade, den høje Retfærdighed, der tog mig fra Dig lige efter at vor Ægteskabskontrakt var undertegnet. Tror Du ikke, at Kontrakten staar fast?

— Hvad vil Du da? spurgte hun.

— Jeg vil have Dig tilbage, Alicia. Jeg er kommet for at kræve, hvad der er mit.

Hun vendte sig pludselig om og borede sine Øjne ind i hans, og han kunde ikke udholde Blikket.

— Det er ikke derfor Du er kommet, sagde hun med fast Stemme. I hvert Tilfælde tillader jeg Dig ikke at gøre dine Rettigheder gældende. Jeg vilde ønske, at jeg aldrig havde set Dig. Intet i Verden kan faa mig til at anse mig for sin Hustru. Gud alene ved hvor bittert jeg har angret. Jeg var dum nok til at gifte mig med Dig. Maaske var det bedst som det gik, nemlig at Du blev arresteret, da vi kom ud af Kirken. Gud give, at det i Stedet var sket, da vi gik ind . . . skønt jeg jo blev befriet for Dig . . . Jeg vilde blot være kommet til at leve et Liv i Ulykke sammen med Dig.

— Tak for Komplimenten. Tør jeg spørge, hvorfra Du kan vide det?

— Aviserne indeholdt Listen over dine Meriter, og overalt læstes lange Artikler om Bedrageren »Fine Fred«, som Du kaldtes.

— Det var Løgn altsammen.

Hun trak paa Skuldrene.

— Løgn eller ikke, det var i det mindste tilstrækkeligt til at overbevise mig om, at den Mand, som var blevet min Ægtefælle, var en Bedrager og Tyv. Men nok om dette. Ingen Magt paa Jorden kan tvinge mig til at erkende Dig som min Mand.

— Men i hvert Fald er Du min Hustru. Jeg har aldrig gjort Dig noget ondt.

— Var det ikke ilde gjort, at narre mig til at indgaa Ægteskab? Hvad kalder Du da for ondt? Du vidste, at Du var en Bedrager — men sagde ikke et Ord derom til mig? Nej, Du præsenterede Dig tværtimod som en formuende Mand af god Familie, en Mand, som kun vilde leve for mig . . . Aa, jeg hader mig selv, naar jeg tænker derpaa. For Guds Skyld, gaa, gaa. Det piner mig at se Dig . . .

— Hvad enten det piner Dig eller ikke, er Du dog min ægteviede Hustru. De engelske Love er meget fortræffelige. At jeg har siddet arresteret i 3 Aar er ingen gyldig Skilsmissegrund, og selv om saa var, er jeg vis paa, at Du ikke vilde gøre Brug deraf.

— Og hvorfor ikke?

— Aa, det kan Du vist nok gætte . . . Jeg ser af Bladene, at Du ikke har haft det kedeligt i de Aar — fuldt op med Penge, intet at bestille og en Million i Baglommen, bare Du vilde have sagt Ja. Hvorfor gjorde Du det ikke?

— Det er en Sag, som ikke vedkommer Dig.

— Jo, det er netop det, det gør. Det er nemlig Bigami. Du ser, at jeg, takket være Aviserne, har fulgt med, hvad Du har foretaget Dig. Jeg synes, at Du har baaret Dig dumt ad. Hvorfor giftede Du Dig ikke med den gamle Fyr?

— For at Du bagefter skulde presse Penge af mig?

— Naturligvis er det ogsaa en Side af Sagen. Men udenfor Englands Grænser havde Du været tryg . . . Jeg tror næppe at jeg vilde have besværet Dig . . . skønt, jo, maaske alligevel . . . Men nu er Du imidlertid ikke gamle Haggars Enke. Hans Sagfører sagde under Forhøret, at han ikke havde opsat noget Testamente. Hvis Du bare havde giftet Dig med ham, havde Du nu haft alle hans Penge . . .

— Ja, og havde begaaet Bigami.

— Hm . . . Det blev jo kun en Sag mellem os to . . . Ved Du for Resten, hvordan jeg fandt Dig igen? Jeg læste i Aviserne, hvad der var indtruffet, og saa rejste jeg naturligvis til Winchester for at forvisse mig om, at Alicia Montrose var min Alicia . . . Jeg synes, at det var et højst mærkeligt Tilfælde, at jeg skulde finde min Hustru paa . . . paa, ja, paa saa underlige Veje.

— Hvorfor gav Du Dig ikke til Kende i Winchester. Jeg saa Dig paa Jernbanestationen sammen med en anden.

— Saa Du mig ikke ved Forhøret.

— Var Du til Stede under Forhøret? Du?

— Naturligvis. Jeg vilde have Klarhed. Du lod til at staa paa en meget intim Fod med den unge Fyr, der altid hang Dig i Skørterne. Det var slet ikke behageligt for mig — din Mand — at se. Bladnegrene formelig sværmede omkring Jer, og et Par af dem har nok lagt Mærke til et og andet. Har Du læst »Skorpionen«. Jeg har et Udklip her. Det kan maaske interessere Dig at se, hvad man skriver om Dig?

Han foldede et gammelt Avisudklip ud, saaledes at hun straks kunde se Fotografierne. Hun kastede et flygtigt Blik derpaa, men sagde intet.

— Naa? udbrød han utaalmodigt.

— Det interesserer mig ikke.

— Virkelig? Er Du saa forgabet i den Fyr, at Du er lige glad med Skandalen. Du maa indrømme, at en Ægtemand har Ret til at blive vred, naar han faar noget saadant at se.

— Det skal Du ikke tage Dig af, jeg skal nok passe paa mig selv.

— Det er jeg ikke saa sikker paa. Hvis Du absolut vil have en Elsker, kunde Du gerne have ham i London i Stedet for at lokke ham herud paa Landet, hvor Folk ikke har andet at gøre end at løbe om med Sladder. Det varer ikke længe før det bliver almindelig bekendt, at du modtager Besøg af Graydon.

Alicia studsede. Hvorfra kunde han vide, at Graydon vilde besøge hende? Mr. Perry kunde umuligt have sagt ham det. Hendes Mands næste Ord fyldte hende med Afsky.

— Tænk, hvis jeg skriver en Artikel i »Skorpionen«. De vilde nok give Anledning til en Teori, ikke sandt.

— Hvad for en Teori, om jeg tør spørge?

— At Du og Graydon var gamle Bekendte — at Du genkendte ham ved Waterloostationen og forlod Haggar for at gaa med ham.

— Det er en skændig Løgn.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

— Hvorfor holder De begge Hænderne paa Cigaren?
— Jo, ser De, det er »Klarinet Virgina« med nederdrægtig mange Huller i!

(»Fliegende Blätter«).

DE PRAKTISKA TYSKARNA.

För att mera direkt kunna korrespondera med Gud lär kejsar Wilhelm inrista sina sedvanliga krigsbönner, hälsninger och tacksägelser på den långskjutande jättekanonens himlastormande granater.

(»Søndags-Nisse«).

Gæsten: Ingen Smør, ingen Ost, ingen Kager — hvad er der overhovedet tilbage?
Værten: Ikke andet end den russiske Salat!

(»Le Journal,« Paris)

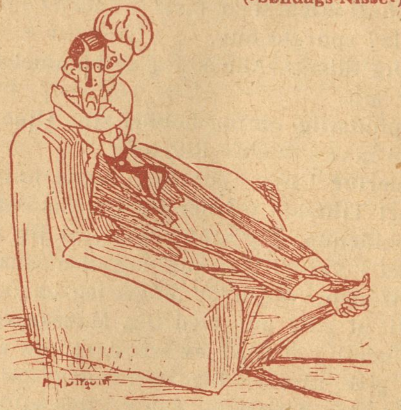

— Älskade lille søte rare August! Du får inte bli ledsen (vred) på mig, men pappa har bedt mig säga dej, att han inte kan betala dej hela hemgiften (Medgiften) på en gång.
— Jaså! Men gifta mej med dej på en gång, det må jag!

(»Strix«).

Elsas og Lothringen søger Ly hos Moder Frankrig.

(»l'Écho de Paris«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Maa je' be' om Ordet? —

En Valgtale.

Hil i Hallen! Skjoldbulder og Sværslav — *Albert* er kommen! Je kommer altsaa hertil fra et beaandet og bedukket Møde hvor Pipper, Rasger Arstensen og Paul den Vældige med Tilnavnet Jakobsen var tilstede og efter at vi hade faat os en lille Rygholder mæ krum Albu — de ve Besked — saa la vi Højres Slavplan aa den er, vil je altsaa sie de mange tilstedeværende Sosjalister, a *Sandpapir*. Den vil næmlig *rive* ganske gevaldig. Føst ble vi enigge om at al'ere os med Syndikallisterne og je paatog mig a sætte Kolør paa Alancen aa har allerede komponeret »*Syndikalisternes Mars*,« som der begynder mæ: »Pas paa, gæve Brødre, det lyner i Øst!« Og de ka' rolig æde Pays pattenterede Svinefet paa, at *den* skal nok skære paa Valdaen mæ demollerede Vælgerlokaler, Ruder ud i Raadhuset og Skroptusser paa Tribunen! Vort Program er ellerssens fastslaat i alle Henseender. Frit Slav for Skovrestatører som for Kaffegrossister! Penge a tjene, aa Flaaning te Buns! Hva ska saadanne none Hærer som Salle og Rode komme her og ødelægge Grosseresojetetets private Insnivativ maa je spøre? Og naar en Mand har et Hus, ska han saa ikke ha Lov te a ta for Hullerne va han vil? Forde di slaas paa Vestfronten, saa skal *Ballin* altsaa gaa mæ Træsko! Ja de ku lie passe — næ la Manden faa Lov til a forgylle Støvlesnuderne, og la *Pitsner* suge al den Næring a Bolledajen som hans Forretningsgeni indgiver ham. Va æ de for Forhold dette Menesterium har indført i de gamle fri Dannemarka? Ve Rode ikke osse ha Maksemalpris paa røde Næser, saa en anden en ku komme te at sidde Skatten a Resten a sin Levetid? Næ nu vil *vi* leje med! Nu skal Povl Jakobsen være Kunsjelepræsident, Wit Knudsen Krigsmenister mæ Stroppeture, forstaar I, og Fru Slotmøller ska være Menister for Marinen mæ nye langtrækkende Kanoner der kan sætte os i Respekt naar vi drejer dem henholdelsesvis mod Berlin og mod Færørerne. Klipfisk her, a I ve det! Valdemar Atterdag mæ Dannebrog ned fra Dragebalonen! — Ja, den højhælede Deregent behøver ikke at be maj om Noget — je sir va je vil og je har ikke mer at skulde have gesagt udover et leve for det allernyeste Højre. La os nu komme te Magten, saa ka I Hønen hakke maj stole paa, at der bliver Klavsulemad paa Kommelskringlerne. Det længe leve! Vov! Vov!

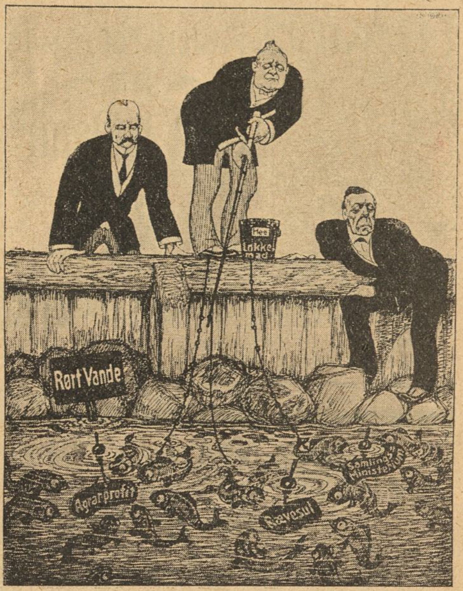

Løjerlige Fisk.

Gud ved hvad »Venstre« lider paa
— er det paa Middelstanden?
Den Mading ingen bider paa
som *I. C.* har i Spanden.

Han er saa »svag«, den store Mand,
trods visse, »rørte Vande!«
Tror nogen mer i dette Land
paa *I. C.*s »aabne Pande?«

Nej, Tiden kræver *aabent Spil*
og ej politisk Fisken.
Lad »Venstre« staa med raadne Sild
og »døde Torsk« paa Disken!

Hørt i en Beværtning.

Næ, ser Du Jokumsen, dit Navn er i og for sig ikke saa forfærdelig slemt, men det er *Begrebet* Jokumsen der er saa væmmeligt!

Den 2den April fløj min Kanariefugl fra mig, men om Aftenen opdagede jeg, at den havde lavet sig en Rede oppe i Dueslaget. Tænk, hvor pudsigt! Jeg kunde altsaa fejre en dobbelt Mindedag — Slaget paa Reden og Reden paa Slaget!

I Assenskredsen har Klaus Berntsen gjort sig store Anstrængelser for at tegne Fanden af paa Væggen som Symbol paa Socialismen. Til Forsamlingens store Glæde kom Fanden til at se helt anderledes ud end Klaus B. havde tænkt sig!

— Hvad vilde Du gøre, hvis Du vandt en stor Gevinst i Lotteriet?

— Tja, allerførst vilde jeg tage ud paa Hotel »Øresund« og spise mig en Bøf, drikke en Kop Kaffe —

— Hov!

Jeg maa gøre Dig opmærksom paa, at det var en *større* Sum, jeg mente!

Den gamle Kaserne.

Farvel du gamle Rigsdagshus,
hvor Edderkoppespind og Mus
nu som en Slags Erstatning
for Gnaveri og Slendrian
hos mangen muggen Rigsdagsmand
har ladet Salen ligge i
en ynkelig Forfatning!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

DEN SIDSTE GRIS.

Grisen den har Næringssorg
slutte maa dens Leveaar.
Fedtkort man i Landet faar
Danmark uden Grise staar.

Tegnet af Alfr. Nielsen.

Chr. Larsen. Vi kan maaske nok faa Plads til de to smaa Tegninger, men slige Bagateller honoreres ikke.

O. H., Gedser. Tak, ved Lejlighed.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over
Socialistisk Litteratur
udleveres **gratis.**

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

EN MODERNE TJENESTEPIGE.

Fruen: Hvor har De tjent før?
Pigen: Hvis Fruen vil give mig en Vejviser, saa skal jeg strege de Par Steder ud, hvor jeg ikke har tjent!

Tegnet af Einar Friis.

Tyskeren: »Was ist das für ein Ding?«
Bissen: »Det æ' en Beverding!«

Tegnet af Børge E. Hansen.

DEN SKØNNE MAJ!

Et susende Vindpust ag Gaden fejer
og fører med sig en Sky af Støv;
jeg Ryggen bøjer og Hovedet nejer,
men bli'r dog næsten gjort blind og døv.

Men Hatten synes, at det er Løjer,
den letter sig straks og farer med;
hvergang jeg den naar og ned mig bøjer,
sætter straks med fornyet Fart den afsted.

Og fort i tøjlesløs Færd farer Vinden,
frækt Nederdele den flirter med,
saa Ejerinderne, blege paa Kinden
af Kulde, dog næsten rødmer derved.

Jeg gnider mine blaafrosne Hænder
og mindes aflagte Vinter-Kavaj;
gaar hjem og slaar op i min Lommekalender
og mumler: Er dette den skønne Maj?

E. N. P. Jensen.

Hvad er din Fader, siden du er saa fin?
Han er Brændehugger.
Saa er han Kollega med min Fader.
Hvad er din Fader da?
Han er Indbrudstyv?

Tegnet af Leander Schroeder.

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Hvorfra skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger,* som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 14 er:

„Erasmus Montanus“.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Johs. Kjærbøl, Amagerbrogade 179. Axel Veit, Kostskolen, Bogø. Frans Hornstrøm, Mekaniker, Odinsgade 6.

Følgende vandt hver 2 *Kroner*:

Nr. 2530, Petersen, Marinehospitalet. Arbejdsmand Jens C. Christiansen, Slotsgade 23. Ida Petersen, Sofiegade 18.

Samtlige Præmier tilsendes Vinderne pr. Post.

Opgaven i Nr. 13 blev rigtig løst af:

Skrædersvend S. C. Sørensen, H. C. Andersensgade 7. Fru C. Petersen, Saxogade 71, Strikkeriet. O. Lundgreen, Adr. H. Christensen, Absalonsgade 29. Ellen Olsen, Sct. Poulsgade 12. Sigfred Andersen, Dannebrogsgade 33. L. Henriksen, Samosvej 17. Frk. Marie Pedersen, Nørrebrogade 152. 1385, Lind-Hansen, Militærhospitalet. Inger Marie Andersen, Værnedamsvej 14. Aksel Schmidt, Nørregade 69, Esbjerg. Savskærer C. Birk, Købmagergade 3, Fredericia. Alfred Bjerre, Mellemgade 4, Faaborg. Jens P. Christiansen, Slotsgade 23. Astrid Jensen, Saxogade 46. Chr. Larsen, Slotsgade 23. J. C. Kunckel, Faaborg Toldsted. Helga Storgaard, Tordenskjoldsgade 12, Aarhus. Helge Jørgensen, Halmtorvet 1. Viggo Henriksen, Bagergade 88, Svendborg. R. Hansen, Skyttehusgade 22, Vejle. Fr. Jensen, Nordbanegaarden, Kolding. Fru Margrethe Jonasen, Degnemosealle 75. Georg Nielsen, Istedgade 91. Former E. B. Hansen, St. Annagade 26, Helsingør. Jens Andersen, Detailhandler, Absalonsgade 41. Joh. E. Jensen, Strandvej 20. Tage Frederiksen, Ydunsgade 3. Carl F. Vogelius, Skindergade 49. M. Madsen, Ny Østergade 7, Maribo. Emilie Jørgensen, Kong Georgsvej 4. A. Schmidt-Henriksen, Hartmanns Alle 23.

„Krims-Krams“.

Ved at flytte om paa Bogstaverne i denne Sætning: *Ejner tog Billetterne med* — kan man danne Navnet paa et Teaterstykke, som opførtes i København i denne Sæson, samt Navnet paa den Skuespillerinde, der udførte Titelrollen.

»Jette Gebert« — Ellen Rindom.

Hvorfor duer Hesten ikke til at være Skræder?

Fordi den træder paa Sømmene, mens den æder Foret!

Tegning af Gustav Halldin.

Dummepeter: Publikum klager over, at jeg ikke er komisk nok — jeg kommer vist til at mælde mig ind i **„Det nye Højre“.**

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

†

Nils Novgerod.

Herved har vi Undertegnede den Ære at meddele den sørgende Ofenlighed at vores alles Ven, Kamrat og Meningsfælle Nils Novgerod er afgaaet ved Døden som en følge af et U Lykkestilfælle.

Nils var paa en uforklarlig men som enver der kenner ham vil bande paa heltigennem ærlig Maade kommet i Besiddelse af den mægtige Sum af 500 rigtige Krus som han samme aften han skod Dem brugte te a købe restasjonen Sivskoen for, og da Nils alle Dage var som en Sjanghaj efter Speremtus saa ga han alt vad der var af Speremtus og tog det meste sæl.

Hen paa Morningen paa hans Bryllupsaften d. 4 August 1914 la han sig ner paa Gullet i Skoen og sov mæ det samme. Han hade da drukket 2 Flasker Rævebitter 17 Konjakker og 37 Akvitter samt Opvarter Olsen en Skalle og dermed afsluttede han sit saa indholdsrige Liv omgiven a sine beste Venner og Bekendere.

Vi skal alder glemme dig Nils du var en trofast og omgængelig Mand der got kunde give Skjorten bort for at faa en Snabs sæl om du ikke hade nogen.

Begravelsen foregaar paa Statens Bekostning mæ ful Musik og Skod i Bøssen.

Hans sørgende Efterlatte:

Jakobbine Novgerod
født Slommer, Enkefrue.

Jørgen Slommer
gl. Sømand, Svirfar.

Ole Pip *Søren Kolbrand*
hans Kamrater.

Mortensen Værshusholder. *Olsen* Opvatter.

Fred være med hans fugtige Støv!

To Amerikanere.

Lars Røgter: I taler om Sne, næ saa skulde I ha' været i Amerika i 1880. Da var jeg mæ til en Soldatermanøvre, og det sneede saadan, at man tilsidst kun kunde se Kasketterne af Soldaterne. Og saa maatte der staa to Mand og skuffe Sneen bort foran Kæften paa Kaptajnen — ellers kunde han nemlig ikke kommandere!

• • •

En Mand i Kentucky væddede forleden, at kunde drikke 2½ Flaske Cincinnati-Whisky paa 6 Timer. Han vandt Væddemaalet, og hans Enke bemærkede ved Begravelsen to Dage senere, at det var de eneste Penge, han i de sidste 10 Aar havde fortjent paa en ordentlig Maade.

Tegning af M. Kristensen.

— Bare han nu ikke har glemt vort aftalte Stævnemøde her — — han gaar med to af mine Franskbrødsmærker!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Tegning af Hp Hansen

Lille Poul: Her skal nok være stor Begravelse?
Zahle: Ja, den 22. April begraver vi den sidste Reaktion i Danmark!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

En forfærdelig Nat!

Neppe var jeg ankommen til Australien — jeg vilde og maatte gøre min Lykke der — før min Frygt for Slanger fik ny Næring. Overalt blev jeg advaret mod Slanger. Derfor købte jeg mig som Forsvarsvaaben mod Bæsterne en en Spadserestok, som ejede baade Styrke og Elegance. Under mine Strejftog gennem de australske Budskadser kom Stokken aldrig ud af mine Hænder. Den var en udmærket Støtte og i Nødstilfælde et frygtelig Vaaben, og hvis nogen Sinde en Slange skulde overfalde mig — naa, jeg vil ikke prale!

En Aften ankom jeg til en lille By i den nordre Del af Ny Sydwales paa den Aarstid, som Landets Indvaanere kalder »Vaar«, med fyrre Graders Varme fra Middag til Klokken fire og med fem og tredive — seks og tredive om Aftenen. Ikke et Blad rørte sig; man kunde næppe aande i den brændende Luft.

Den lille By laa midt i en Skov. Bag det Hotel, hvor jeg var taget ind, slyngede sig en lille Flod, som forsynede Etablissementet med Myg af uovertruffen Haardnakkethed og Blodtørstighed. Man spiste daarligt paa dette Hotel, men desto bedre blev man selv opspist. Inden jeg gik til Hvile, talte jeg et Øjeblik med Værten, en Tysker, som meddelte mig, at denne Egn led meget af Slanger. Skovens Nærhed og den lille Flod i Forbindelse med den stærke Hede gjorde Byen til en virkelig Slangehule. Netop den Eftermiddag havde min Vært paa en Blomsterrabat i sin Have dræbt et otte Fod langt Eksemplar.

— Og det værste af alt er, sagde han, at Udyrene lister sig om Aftnerne ind i Husene og søger sig en Hvileplads i Soveværelserne.

Det løb mig koldt ned ad Ryggen.

Da jeg var kommen ind i mit Værelse, begyndte jeg naturligvis at undersøge alt, i alle Hjørner og Kroge, under Møblerne, under og i min Seng. Jeg rystede Tæppet og vendte paa Dynerne. Jeg tror endogsaa, jeg saa efter i Skufferne. Men der var ingen Slanger. Fuldkommen beroliget lukkede jeg Vinduet, klædte mig af, slukkede Lyset og gik i Seng, dog endnu lidt ængstelig. Varmen var kvælende. Myggene surrede omkring Hovedet paa mig. Min Seng omgaves vistnok af et Muskitnet, men dette havde flere Huller, som Tilfældet er paa de fleste Hoteller i Australien. For at beskytte Hovedet, trak jeg, med Fare for at kvæles. Tæppet over Hovedet, og dryppende af Sved og næsten ude af Stand til at puste, søgte jeg i Søvne at glemme de virkelige Kæmpemyg og da indbildte Slanger.

Jeg maatte have sovet en ganske kort Tid. Men Varmen var saa utaalelig stærk, at jeg pustende laa som i et Svedebad. Da besluttede jeg at give Arme og Hænder til Pris for Myggene. Idet jeg beholdt Tæppet over Ansigtet, strakte jeg Armene ud og lagde Hænderne ovenpaa Sengen.

Jeg er ingen Kryster; jeg har kun en og tyve Aar gammel hørt Kuglerne suse paa de franske Slagmarker og dog følte jeg nu Blodet isne i mine Aarer trods den forfærdelige Varme.

Jeg havde lagt højre Haand paa en Slange, som hvilte udstrakt tvers over Sengen. Jeg klemte den næsten! Ja, det var virkelig en Slange, kold og ubevægelig som Døden.

Slanger sover haardt. Denne sov usædvanlig tungt. Den rørte sig ikke. Forsigtig trak jeg Hænderne tilbage og stak dem atter under Tæppet.

Det var en ubehagelig Situation. En Slange — midt i den mørke Nat — ovenpaa mig, og jeg uden Forsvarsmiddel og uden Lejlighed til at komme væk — uden Haab om Hjælp — næsten bunden. — Dette var for meget selv for den modigste Mand.

Min Stilling var forfærdelig. Over hele Kroppen koldsvedede jeg. Jeg var lammet af Rædsel. Som fastnaglet ved Sengen.

Hvad skulde jeg gøre? Skulde jeg staa op og søge at redde mig? Ja, naturligvis; men derved vilde jeg maaske vække Slangen, og denne vilde kanske spærre Vejen til Døren. Jeg fandt det raadeligst at vente til Daggry. Desværre var det endnu ikke Midnat, og med denne Mare paa mig vilde jeg neppe kunne udholde syv Timer i Dødsangst.

Slangen bevægede sig ikke og naturligvis heller ikke jeg. Jeg følte den ligge i hele sin Længde paa mig. Jeg fandt det ejendomligt, at den sov i udstrakt Stilling, i Stedet for at ligge sammenrullet, som Slanger sædvanlig plejer at gøre. Ved to neppe mærkbare, langsomme Bevægelser med Knæene blev jeg overbevist om, at min Slange var henimod 3 Fod lang. Det er Gennemsnitslængden paa den australske »Deathadder«.

Jeg gyste ved Tanken om, at dette Udyr, hvis Bid næsten øjeblikkelig dræber Mennesket, laa her beredt til ved sin Opvaagnen at bringe mig til Døden.

Jeg spekulerede paa en anden Plan. Jeg tænkte at rulle Tæppet forsigtig sammen, indsvøbe Slangen deri og siden dræbe den. Ja, det forekom mig i Begyndelsen ganske ligetil; desværre var det for mørkt, og jeg udsatte mig derved for den største Fare. Slangen kunde forøvrigt let glide ud af Tæppet og give mig et dræbende Bid i Armen. Nej, det maatte gøres paa en anden Maade — men først Lys, og udsat for den største Fare strakte jeg højre Arm ud og søgte efter Tændstikkerne, som stod paa Natbordet ved min Seng.

Det varede vel flere Minutter, inden jeg fik fat i dem med mine skælvende Fingre. Uden at røre mig lykkedes det mig efter uhyre Anstrængelse at faa Lyset tændt.

Slangen holdt sig endnu ubevægelig. Jeg saa forsigtig op over Tæppet. Stangen laa der hensunken i dyb Søvn, udstrakt saa lang den var. Nu blev jeg endnu modigere, og det lykkedes mig ogsaa at stige forsigtig op af Sengen.

Naturligvis søgte jeg først og fremmest efter min Stok og var beredt paa at sælge mit Liv meget dyrt.

Jeg saa paa Kaminen, stirrede i alle Hjørner — ingen Stok var at finde. Hvor kunde den være? Havde jeg glemt den under min Samtale med Værten? Jeg nærmede mig atter Sengen. Jeg greb Lyset, og da jeg nu følte mig fuldstændig vaagen og mere modig, gik jeg hen for at betragte den farlige Gæst.

Der paa Sengen laa den — *Stokken!*

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Køb RAVNEN

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN
KOSTER KUN
15 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Kerteminde Folkehøjskole.
3 og 5 Maaneders Pigeskole fra 3. Maj med Husholdningsundervisning. Karleskole med Afdeling for Haandværkere fra 3. November. Amtsunderstøttelse søges inden 1. Maj. Skriv efter Skema. H. C. Nielsen-Svinning.

Elegante Kjoler
til Spadsere-, Bal- og Selskabsbrug i Voile, Taft og Silke 35—50—65 Kr. Bestillinger efter Maal leveres fra egne Systuer paa faa Dage og til samme Priser.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

BIDENDE,

— Nej, De kan ikke narre mig, min gode Mand, bemærker den energisk udseende Dame til en fornærmet Droskekusk, som netop havde faaet den Betaling, som tilkom ham. Jeg har ikke kørt i Droske i de sidste 25 Aar for ingen Ting.

— Har De virkelig ikke, svarede Kusken spotsk. Naa, ja, De har i alt Fald gjort Deres bedste.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af P. V. Hansen.

Slutter Kreds og ryk ud fra de tusind Hjem,
Vil Du værne Dig mod Rovdrift, saa gaa ud og stem!

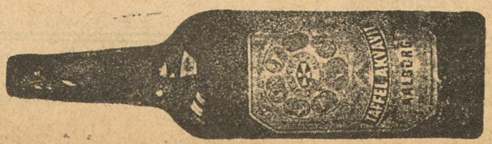

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 17 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 25. April 1918.

Tegning af O. Hartig.

Til Dødens dumpe Trommehvirvel ofrer tusind deres Liv,
det kaldes slet og ret for Krigermagtens »store Offensiv.«
Er det for Fædreland, for Guldet blot, de driver dette Spil?
Det *Samfund,* som vi lever i, er afgjort rent ad Helved til!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3558.

Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1.00.

Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter

Svane Apotheket

god Randers velsmagende

Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit

fra 5 Kr. mdl.

Henst. v. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

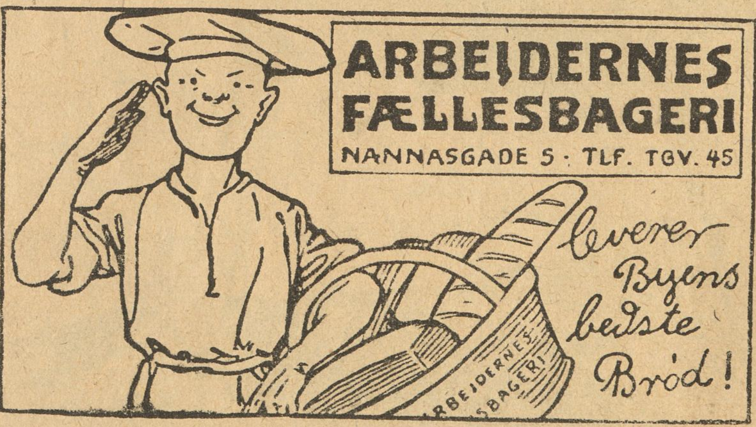

Annoncer

til

Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,

Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

Vadskeriet „Ventegodt“

Køb Alfa Margarine

Elegante Kjoler

til Spadsere-, Bal- og Selskabsbrug i Voile, Taft og Silke 35—50—65 Kr. Bestillinger efter Maal leveres fra egne Systuer paa faa Dage og til samme Priser.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

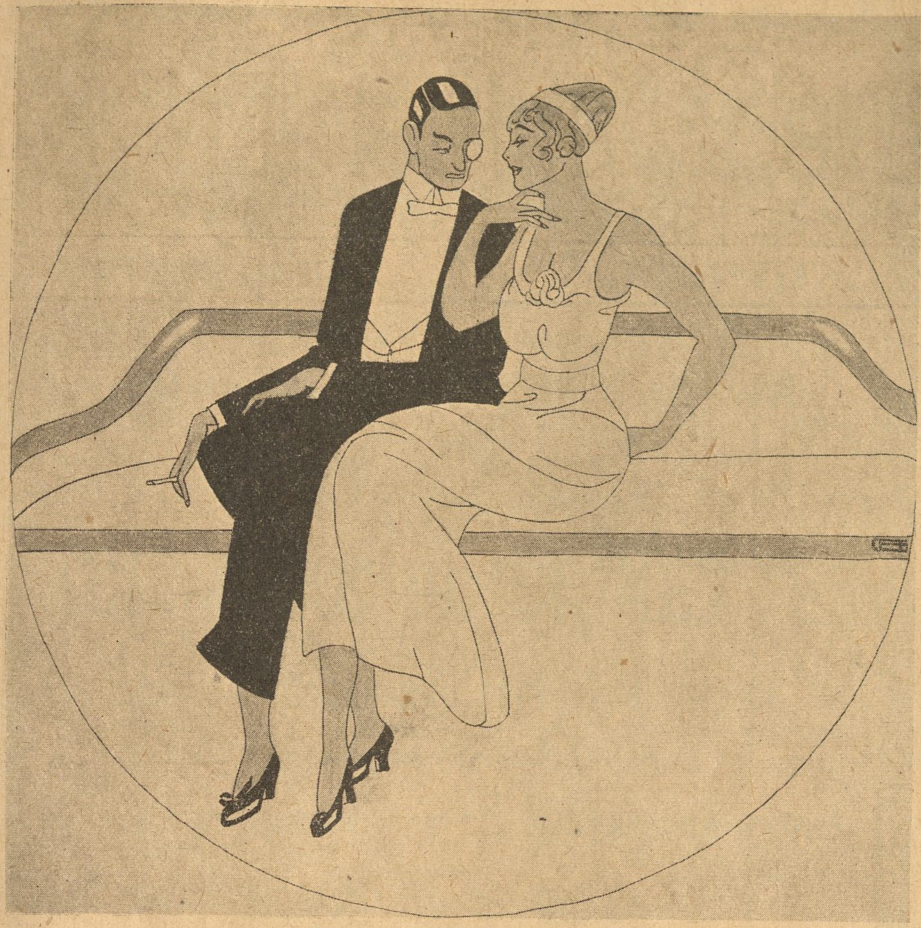

Tegning af Gustav Halldin.

Han: Det er svært saa mange unge Damer, der har bestemt sig til ikke at gifte sig.
Hun: Hvor ved De det fra?
Han: Jeg har friet til en hel Del!

Næb og Klør.

Kongebilleder illustrerer vistnok bedre end noget andet den naive Kongebeundring.

Illustrerede Blade, der gør i kongeligt Snobberi, møder Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, Aar efter Aar med Billeder af Kongen og Dronningen og Prinser og Prinsesser. Kongen til Fods, Kongen til Hest. Dronningen aabner en Udstilling, Dronningen drikker Te, Prinsen ved sit Arbejds(!)bord, Prinsessen forestaar en Tombola — alt sluges, det samme om og om igen.

Hvis et af Landets største Genier vovede at lade sig fotografere efter en lignende Maalestok, vilde man raabe: Hvilken forfængelig Skabhals!

Nu skal det siges, at disse Fotografernes ofte misbrugte Objekter ikke altid er glade for at »stille sig op;« de kan vel ikke værgre sig. Det hæslige ligger i, at de snarere tvinges til det af det næsvise Bourgeoisi-Publikum, som aldrig bliver træt af at komme i Forbindelse med, hvad der er »fint« — selv om det kun er pr. Fotografi!

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Beslutning!

1

Nu er det svoret: jeg vil være fri
og frank, som jeg har ønsket det saa længe.
Jeg skriver aldrig mere Poesi,
— kort sagt: jeg smadrer Digterharpens Strænge.

2

Tænk hvilken Fryd: saa skal jeg aldrig mer'
sidde og digte surt i Skjorteærmer,
mens Solen udenfor fornøjet le'r
til hver og en, som frit paa Strøget sværmer.

3

Tænk aldrig mere skal en Redaktør
kimse af det, jeg skrev i bitter Pine,
og sætte mig med Høflighed paa Dør
ved venlig Tale, men med spydig Mine.

4

Tænk aldrig mere (som det før er sket)
Postbudet med en lidt forceret Latter
skal banke paa og sige indiskret:
Et Brev — igen — retour — til Hr. Forfatter!

5

Tænk aldrig mer' jeg lide skal den Tort,
at liste til den lave Høkerkælder
og tuske gamle Manuskripter bort
med Pressesylte eller Frikadeller.

6

— — — — — —
Men hvad er dette . . . .? Dette er jo Vers,
som kan min knappe Maanedsstatus øge.
. . . Saa Frakken paa, og ud paa Krys og tvers . . .
Men først jeg vil dog »Ravnens« Redaktør forsøge!

Frederik Skousbo.

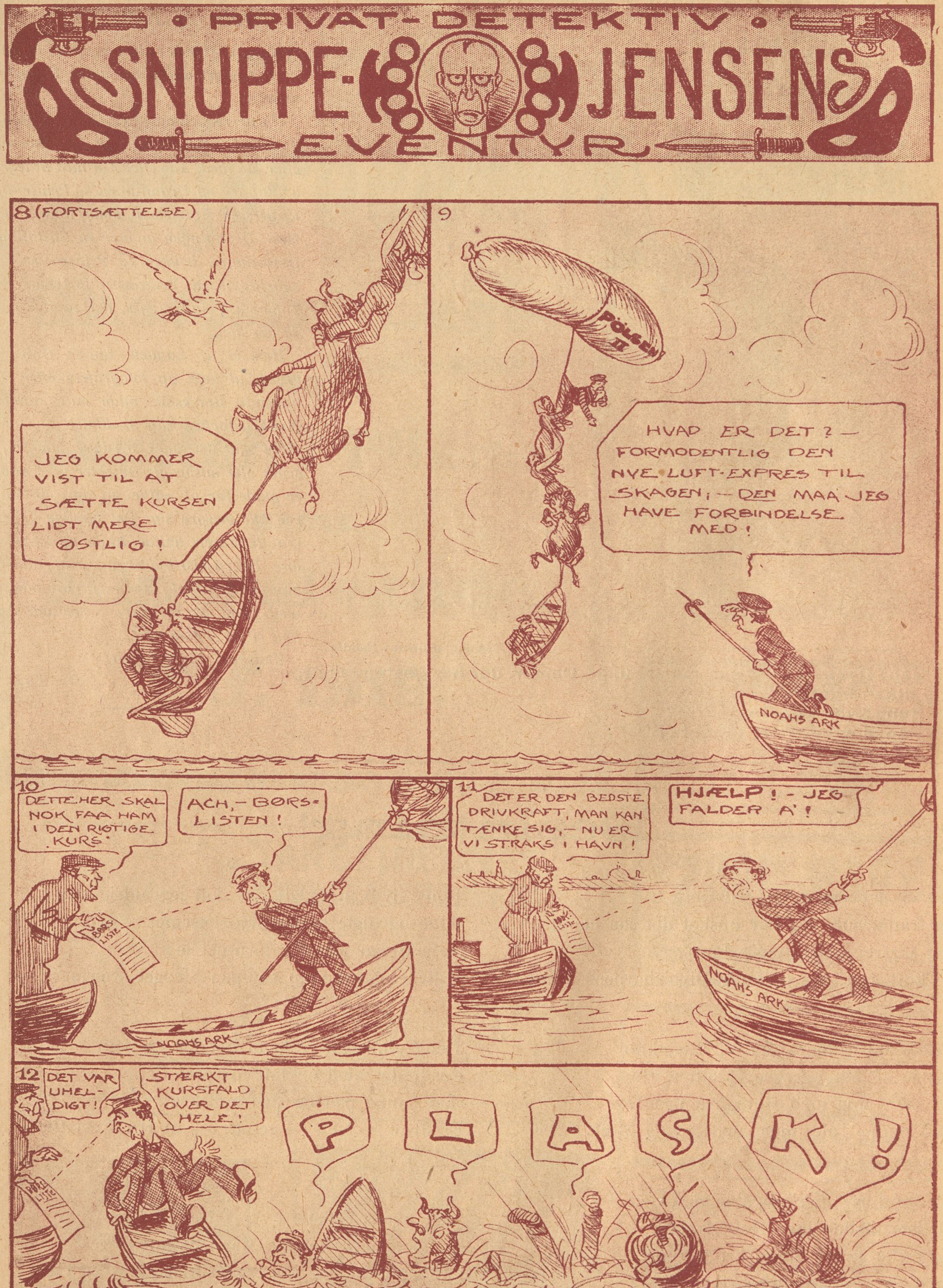

Tegning af Emil Poulsen.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

En norsk Fiskehistorie.

›De snakker om fiskeri‹, sa Pedersen, han sat i et selskap, hvor den ene historie avløste den anden, »men jeg har engang været med paa en fisketur, som vistnok ingen her. Det var endda Hansen og jeg. Vi laa ute paa Lindøen en kveld, men ikke et eneste nap hadde vi, endda der gik saa tykt av smaatorsk, at vi kunde gaa tørskodd mellem øerne. Jaja, sa jeg til Hansen, faar vi den ikke med det der, saa skal jeg nok vite anden raad.‹

›Hvad mener du med det?‹ spurte Hansen. ›Se bare paa mig,‹ sa jeg, og saa tok jeg en æske med penne jeg hadde i lommen og strødde dem ut blandt fisken. Men da blev der liv. De tumlet om hinanden, gjorde kolbøtter over vandskorpen og bar sig ad som rene akrobater for at faa fat paa de glinsende staalpenne.

›Hvad mener du med det der da?‹ spurte Hansen.

›Vent nu, saa skal du se, sa jeg, og saa tok jeg op av lommen en stor hesteskomagnet, som jeg tilfældigvis hadde tat med, bandt den fast i et snøre og slængte ut. Og vips hadde jeg en torsk oppi baaten.

— — Jeg hadde allerede slængt op i baaten 97 smaatorsker før Hansen hadde faat et eneste nap.

Det var magneten som trak til sig staalpennene forstaar De og torsken var tosket nok til at følge med.‹

En Trone ledig.

Mel: Ak, var jeg Konge blot —

Jeg læser paa min Vej,
at Finlands Trone er ledig,
jeg blir' en Smule svedig,
var det en Tjans for mig?

Men straks jeg svarer! Nej,
den Stilling er lidt giftig,
de maa vist ha' en driftig
Drot som — Konsul *Pay.*

Men der er mangen Mand,
som gerne tager Kronen,
se ›*Lille Poul*‹ har Tonen
han synge kan »Vort Land.‹

Og go' var Maler *Find*,
han kunde straks i Tide
adskille Røde — Hvide,
han er ej farveblind.

Se, Doktor *Birck* med Tak
de tog blandt finske *Graner*,
han har jo visse Vaner,
er glad for stærk Tobak.

Beck Olsen kan gaa an,
›Kong *Magnus*‹ — hvilken Ære,
men det kan gærne være,
der er formeget *Vand!*

Hvis *Piper* vi gav Fur,
som Konge blev han mægtig,
(han trænger nederdrægtig
til Finlands Svedekur!)

Men *Foos* — en Kongsidé
og en af dem, der klodser,
han gør sig mellem *Fosser*,
den største selv, maaske!

Dog, tænk paa Kvinderne,
især paa *Betty Nansen*,
hun skulde nappe Tjansen
og se blandt Finnerne

at faa en lille, køn
Butik, hvor hun fortrolig
kan faa en Konge-Bolig,
— saa faar jeg *Finne*-Løn!

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

Men selv om det var sandt har det intet at gøre med Forbrydelsen. Thi i saa Fald vilde det være sket for at jeg kunde give min Medskyldige Lejlighed til at være alene med Mr. Haggar? Ikke sandt? Men undskyld, hvad hedder Du for Tiden, thi Du har vel skiftet Navn, saadan som Du plejer at gøre?

— Douglas, naar Du vil vide det . . . Skal vi være Venner eller Fjender, jeg vil vide det for din Skyld.

— For min Skyld? Forklar Dig.

— Aa, det behøves ikke. Du med dit klare Hoved kan nok forstaa det alligevel. Jeg vil blot erindre Dig om, at hvad der end sker, ser jeg altid paa min egen Fordel, og skyer ingen Midler.

— Tro ikke, at Du skræmmer mig.

— Godt. Hvad agter Du nu at gøre?

— Intet. Jeg vil bare være i Fred. Jeg ønsker ikke at se Dig mere.

— Jeg skal ikke forstyrre Dig — foreløbig — men jeg vil aldrig lade Dig komme ude af Sigte og aldrig glemme, at Du er min Hustru.

— Men hvorfor vil Du da ikke tilkendegive det offentligt, det vil jo oplyse hele Sagen.

Han brast ud i en haanlig Latter:

Jovist. Saa vilde »Skorpionen« skrive:

— »Gift, sytten Aar gammel . . . . Manden arresteret udenfor Kirkedøren og dømt til tre Aars Fængsel for Bedrageri . . . . Hustruen vender tilbage til Skolen . . . . . en gammel Fyr dukker op . . . . udgiver sig for Formynder . . . . overdænger hende med Præsenter og betaler hele hendes Underhold . . . . og man har kun hendes Ord for, at han vilde gifte sig med hende, men ellers ingen Beviser . . . . En anden dukker op, en ung Fyr . . . . de forelsker sig i hinanden . . . . dér har vi Fotografiet! . . . . Lyder det ikke skønt? Historien vil gaa af som varmt Brød. Du kan ikke forsvare Dig, Alicia, for Du er smuk, og det er en farlig Sag for en Kvinde, der vil bevise sin Uskyldighed.

Alicia svarede ikke. Hun gyste ved Tanken om, at han muligvis vilde gøre Fordring paa at blive hos hende.

Som om han havde læst hendes Tanker, sagde han pludselig:

— Her bor Du rigtig hyggeligt, Alicia. Ganske, som om det var bestemt for en Mand, der har haft Uheld med sig i Livet og trænger til at hvile. Skulde jeg ikke slaa mig ned her?

— Nej!

Hun talte sagte og bestemt, idet hun langsomt gik henimod ham. En truende Glød lyste i hendes Øjne, saa truende, at han trak sig et Skridt tilbage.

— Du vover ikke at tvinge mig, hviskede hun. Du véd selv hvorfor.

Havde hun grædt eller truet, vilde han sikkert ikke have ladet sig afskrække, men hele hendes Optræden var saa rolig og hendes Ansigt saa koldt, at han maatte bøje sig.

— Det var kun Spøg, sagde han med en tvungen Latter. Farvel, min lille Hustru, farvel — og paa Gensyn!

Han forlod derpaa Stuen og Alicia hørte Yderdøren blive aabnet og smækket i igen . . . . Han var gaaet.

Tilintetgjort sank hun sammen og gemte fortvivlet Ansigtet i sine Hænder. Hendes Hoved brændte, hver Nerve i hendes Legeme dirrede.

— Er det muligt, mumlede hun, at jeg engang har elsket denne Mand? Min Mand; O, barmhjertige Himmel!

IX.

Da Douglas forlod Alicia var hans Hoved opfyldt af allehaande Tanker. Da han for 3 Aar siden skiltes fra hende, var hun en almindelig ung Pige — og nu, nu havde hun udviklet sig til en fortryllende Kvinde. Han standsede for at tænde en Cigar, hvis aromatiske Duft han begærligt indsugede — Rygning var hans største Passion, og han undværede hellere sin Middag end sin Cigar.

— Hun vil have Lov til at være i Fred. Gud, det skal hun faa Lov til foreløbig. Men den Slyngel, der evig og altid løber efter hende, ham skal jeg nok . . . .

En svag Fløjten skar gennem Mørket. Douglas svarede med et lignende Signal og sneg sig ind i Skyggen mellem Træerne. I samme Øjeblik stod Rookson forpustet foran ham.

— Hvad er der paa Færde? mumlede Douglas.

— Intet andet, end at jeg vilde varsko Dig, ellers var Du stødt sammen med den Mand, vi skygger.

— Hvad Pokker kan han mene med at komme herhen.

— Kærlighed, gamle Dreng, Kærlighed. Han tænkte paa at gaa til »Kvinden med Øjnene«, det er temmelig tydeligt. Han kom først en Gang og stod og kiggede paa Huset, medens han røg sig en Cigar, gik derpaa sin Vej for siden at komme igen.

— Vi skal ha' fat i ham, hviskede Douglas. Han har et Guldur, som er mange Penge værd.

— Han er ikke efter min Smag, svarede Rookson. For bred over Skuldrene. Sportsmand og Fodboldspiller, det tør jeg vædde paa. Det er ikke det samme som at stjæle i en Folkesværm.

— Idiot. Jeg tager ham paa min Kappe. Kom bare.

Rookson adlød, skønt modvilligt, og de sneg sig med lydløse Skridt gennem Græsset og hen til Huset. En Arm hævedes og sænkedes. Der hørtes to dumpe Slag og derefter Lyden af et Legeme, der faldt.

I næste Øjeblik laa Eric Graydon udstrakt paa Jorden. Rundt omkring hans Hoved saas en Pøl Blod, som blev større og større.

Det var Douglas, der havde uddelt Slaget. Rookson stod ved Siden af med sit blegfede Ansigt forvredet af Skræk.

— Du sagde ikke, at Du vilde gøre det, hviskede han.

— Aa hva', gjort Gerning staar ikke til at ændre. Hvis Du ikke vil dele Rovet med mig, kommer det hele jo ikke Dig ved.

Arrangementet var overbevisende. Rookson glemte sine Skrupler og de bøjede sig begge over den sanseløse Eric. De var begge velforfarne i Kunsten at plyndre, og de vendte behændigt ud og ind paa alle Lommer.

— Nu maa vi vist hellere se at bringe os selv i Sikker-

hed, sagde Douglas. Lad os kaste ham om bagved Gærdet derhenne. Det giver os altid fire og tyve Timers Forspring, ja, maaske endnu mere.

Rookson skulde lige til at udføre sit Hverv, da han pludselig standsede tvivlraadig.

— Hvad venter Du paa? spurgte Douglas vredt.

— Han er ikke .... død ...., vel?

— Er det det, Du er bange for?

Douglas lagde Haanden paa Graydons Hjerte.

— Nej, sagde han, han lever endnu. Men hvordan det vil staa til i Morgen, er ikke let at vide. Naa, staa nu ikke dér og glo! Skynd Dig.

Men knapt havde de grebet fat i deres Offer, en i Skuldrene og en i Benene, før de hørte Hestetrampen og Rullen af Hjul i Nærheden. Da der var over 6 Meter til Hækken, maatte de opgive deres oprindelige Plan.

— Fordømt. Lad os saa kaste ham hen i Skyggen af Træet dér, hvæsede Douglas.

Efter at have gjort dette, skyndte de sig bort i Retning imod Uxbridge. Det varede hele tre Timer før det ridende Politi kom forbi Skuepladsen for Dramaet og opdagede det skete. En Time senere laa Eric Graydon paa Sygehuset. »Hjernerystelse« stod der paa Sedlen over hans Seng. Der var intet, der kunde oplyse, hvem han var. Slynglerne havde gjort deres Sager godt, og Landpolitiet tvivlede ikke om, at der forelaa et almindeligt Røveri.

Imidlertid havde Douglas og Rookson begivet sig til Uxbridge. Det var ikke videre sent, og de havde allerede mødt flere Mennesker end det var raadeligt. Rookson var den første, der blev urolig.

— Hør, Bert, hviskede han, jeg tager ikke tilbage til Paddington.

— Hvor tænker Du da at tage hen?

— Først til Ruislige og saa til Marylebone.

— Det er dumt. Der gaar for faa Tog fra Ruislige. West Droyton er meget bedre.

— Nej — sagde jeg ikke, at jeg ikke vilde tilbage til Paddington?

— Hvad er Du da bange for i Paddington?

— Scotland Yords Djævel — Shagford. Jeg fik Øje paa ham, da jeg steg af Toget. Jeg tror ikke, at han saa mig, men man kan aldrig være sikker .... Jeg troede bare, at jeg skulde skygge den unge Fyr. Havde jeg haft en Anelse om, at der skulde ske noget mere, havde jeg aldrig fulgt med.

— For sent at tale om det nu, Jimmy. Men hvorfor har Du forresten saa stor Respekt for Shagford?

— Det var ham, der fik mig puttet ind sidste Gang.

— Hm. Han har altsaa et godt Øje til Dig.

— Ja, og til Dig ogsaa. Du indbildte mig forresten, at alt, hvad Du vilde vide, var, hvor Miss Montrose befandt sig, og at jeg bedst kunde opdage dette ved at udspionere Graydon, som sikkert før eller senere vilde opsøge hende.

— Naa, havde jeg saa ikke Ret?

— Jeg véd ikke .... Du har været saa hemmelighedsfuld i denne Sag, at jeg knap ved, hvad jeg skal tro. Hvorfor slog Du den unge Mand?

— Det vedkommer ikke Dig.

— Jasaa, det vedkommer ikke mig! Jeg synes, at jeg nu længe nok er bleven holdt ude fra det hele.

— Kære Ven, det er nu ikke Tiden til at komme med lange Forklaringer. Men saa meget kan jeg sige Dig, at det vil blive et af de fineste Kup. Jeg vidste, at Eric Graydon vilde blive besværlig, og derfor maatte han væk. Forstaar Du det saa?

— Nej.

— Men Du vil snart komme til det.

Rookson var forbavset over sin Kammerats Koldblodighed. Han var selv af Naturen en Kujon, som ikke formaaede at handle paa egen Haand. Douglas var næsten begyndt at blive bange for ham.

Imidlertid var de naaet til Broen over Colnefloden, og de gik ind i en Kro for at faa en Forfriskning og spørge om Vejen til Ruislige. Da de havde faaet de nødvendige Oplysninger, sagde Douglaus:

— Jeg tager med Toget fra Uxbridge, Du tager med det fra Ruislige. Det er sikrest, at vi skilles foreløbig.

Rookson samtykkede og begav sig af Sted, snigende sig langs Husrækkerne, som han havde for Vane. Douglas med rank Ryg til Uxbridges Jærnbanestation, som om han havde haft den bedste Samvittighed af Verden. Han købte Billet il Paddington og naaede lykkeligt og vel dertil, thi man havde endnu ikke fundet Eric Graydon, og denne opsigtsvækkende Opdagelse fandt Sted en Time efter at Douglas velbeholden var kommet hjem.

X.

DOUGLAS BEGYNDER SIN KAMPAGNE

En Uge efter den uhyggelige Begivenhed i Uxbridge steg Douglas af en Omnibus i Massor Street og begav sig ind i et af Londons Kvarterer, hvorhen en Fremmed ikke tør vove sig uden med Fare for Livet.

Efter at have gaaet længe paa Kryds og tværs naaede han endelig en snavset Gyde, hvis ene Ende spærredes af en vældig Kasserne. Han bankede paa Døren til en af Lejlighederne og den blev aabnet af en midaldrende Kvinde med et blegt og sygeligt Ansigt og uredt Haar.

— Er Mr. Rookson deroppe? spurgte han.

— Ja, desværre.

— Hvad mener De.

— Intet andet, end at jeg ikke kan med Folk, der ikke betaler deres Husleje, sagde hun gnavent.

— Jasaa, ikke andet. Rookson har det lidt vanskeligt nu, men kommer snart paa den grønne Gren igen.

Kvinden mumlede noget lidet smigrende om sin Lejer og forsvandt ned ad en mørk Trappe.

Da Douglas var kommet en Etage højere op, hørte han en Stemme raabe:

— Hvem er det?

— Det er kun Bert.

Døren aabnedes, og Douglas traadte ind i et mørkt Værelse, der var opfyldt med stinkende Tobaksrøg.

— Gaar det godt, gamle Dreng?

— Maaske — og maaske ikke, svarede Douglas. Men det er dog et fordømt Hul dette her.

— Skaf mig saa et bedre.

Douglas stod en Stund uden at svare. Derpaa sagde han:

— Tror Du, at din Værtinde vil have noget imod at hente lidt Øl til os, jeg er saa forbandet tørstig?

— Nej, det er vist bedre, jeg selv gaar.

— Du! Du har nok ikke læst Aviser i flere Dage, siden Du kan tale om at gaa ud .... Læs her!

Douglas rakte Rookson en Avis og pegede paa en Rubrik. Rooksons Ansigt forvredes af Skræk, da han læste følgende:

Politiet har nu indhentet adskillige Oplysninger, som man haaber vil føre til Paagribelsen af Gerningsmanden ved Rovmordsforsøget i Uxbridge. Det er nemlig blevet oplyst, at en tidligere straffet Person den paagældende Aften er kommet med Toget til den lille, fredelige By. Han blev ved sin Afrejse iagttaget af en Detektiv, der genkendte ham. Om den anden Forbryder — efter Sporene at dømme, maa der have været to — véd man endnu intet. Den Saarede ligger endnu paa Hospitalet uden at være kommet til Bevidsthed og uden at man har kunnet konstatere, hvem han er.

— Det er Dig, man mener, sagde Douglas, idet han fikserede sin forskrækkede Kammerat.

— Kan hænde, men jeg har ikke været alene om det, glem ikke det. Bert Douglas, svarede Rookson.

EUROPAS SMILERAAND

Det tyske Gennembrud.
(»Søndags-Nisse«).

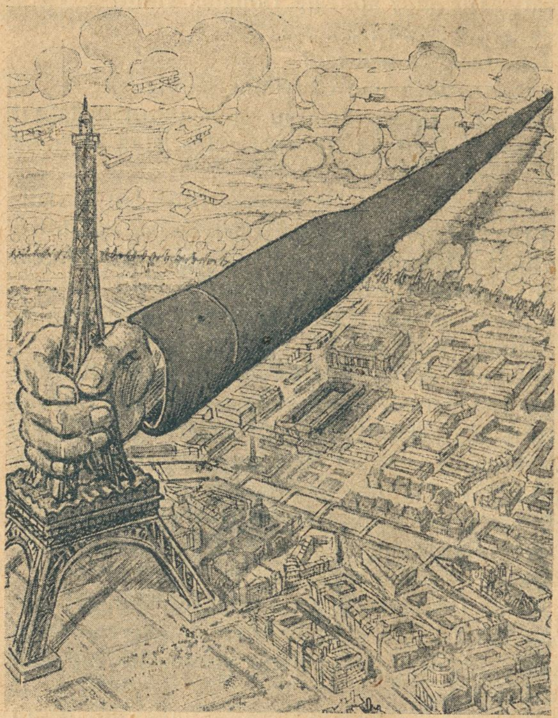

Den langtrækkende Kanon.
(»Lustige Blätter«.)

Kalle mä fingret skryter: — — å så feck vi fin mat, å nubbe (Snaps) så mycke vi ville ha — —

Jonas mä foten: — Dä lögn! Så mycke nubbe finns inte!
(»Strix«).

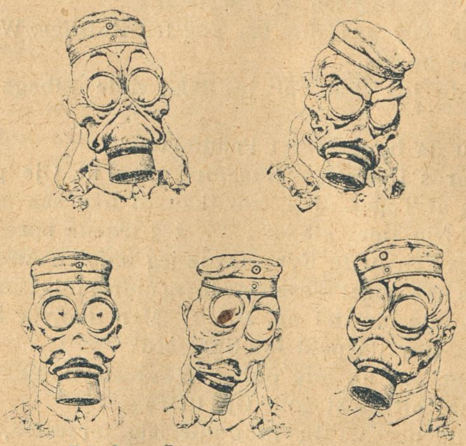

De fem Sanser pr. Gasmaske.
(»Fliegende Blätter«).

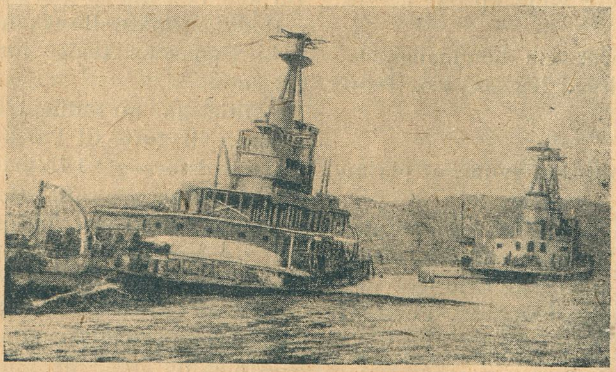

»Finteskibe« af Træ, tilvirkede af Englænderne for at tiltrække de tyske U-Baade
(»Berliner Illustrirte Zeitung.«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Du, der kom i Gaar en Mand ind til til mig og købte en stor Steg. Saa fik han jo en morderlig Knokkel paa Vægten, og saa raabte han: De giver mig jo ikke andet end Ben!

— *Giver*, svarede jeg — næ De faar sku Lov til at *betale* dem!

Moderne Bryllup Aar 1925.

I Gaar afholdtes der atter et fint Bryllup i Holmens Kirke.

Pastor *Fenger* med en ny, hvid Silkepapirkrave viede Baron v. Habenicht til Frk. Hipolite Jensen, Datter af den kendte Direktør af Skindimitationsfabriken, Ersats-Jensen. Den hyggelige Kirke var opvarmet med brændbare Jordknolde fra Ærø, og et festklædt Publikum havde fyldt alle Pladser, hvorfra en Knitren af kostbart Papir kunde høres.

I Følget saas bl. a. Brudens Moder i en grønlig Nederdel af Crepepapir og et Liv, sammensyet af sjældne Samlermærker; en pragtfuld Lampeskærm paa Hovedet fuldendte det smagfulde Toilette.

Brudgommens Fader, Ejer af »Klausulerupgaard«, havde et stribet Bukseben og et sort dito, samt Kardus-pyjamas med Papirmanchetter. Endvidere kan nævnes Brudens Broder, Bolchevikgesandt paa Taasinge, iført Badedragt og Knallert-Hat, den smukke Fru Thommesen i et elegant Klatpapirkostume, og Grosserer Tiptop (Opfinderen af Snefrikadellerne og Papmarmeladen), som var klædt i Persienne-Bukser og Staniol-Jakke.

Efter at det elektriske Orgel, som drives ved Haandkraft, havde spillet »Det er saa yndigt at følges ad« — gik enhver til sit.

Bruden og Brudgommen, som bar elegante, sortlakerede Cigarkasser paa Fødderne, steg ind i den reserverede dobbelte Rullestol, dekoreret med Fandens Mælkebøtter, og blev kørt ud til Kastrup, hvor Rugbrødsdagene skal tilbringes.

En Skare Syndikalister fulgte pibende efter Rullestolen.

— Hvad er Klokken, Jens, sagde en Mand forleden til sin Søn — jeg har lagt mit Ur hos Tante.

— Og jeg mit hos Onkel, sagde Sønnen.

FØR OG NU

Klinka Brødre, lad os muntre være
— — om saa hele Verden gaar i Kvas
blot jeg har min Pibe og mit Glas!

Saadan sang man i gamle Dage. Nu er »Verden gaaet i Kvas« — men Piben og Glasset har vi ikke engang til at trøste os med!!

Vaskeriejerne har forhøjet Priserne paa Grund af Stivelsesmangel Det er umuligt, at stive Tøjet som før.

Næste Prisforhøjelse paa Grund af Sæbe og Vandmangel!

En Dame, der gik med en velfyldt Kurv med Fødevarer, blev forfulgt af en mindre velklædt Herre, som tilsidst friede til hende paa Gaden. Da Damen kort afslog hans Tilnærmelse, sagde Herren:

— *Saa giv mig Kurven*, Frøken!

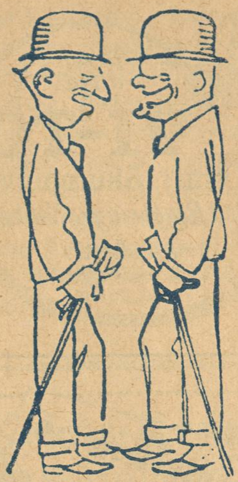

Du, *Cornelius* »stemte« paa C den 22 April.

— Ja, det ligger jo for hans Stemme!

Underlige Notitser.

Forleden blev der ved en stor Middag paa Skydebanen rekvireret Mad fra Folkekøkkenet.

*

En Dreng blev i Gaar taget af Politiet Han gik med en Masse Ris-Mærker bag i. Ved nærmere Eftersyn viste de sig dog at stamme fra en Dragt Klø.

*

Greverne Raben, Knuth og Wedelsborg drak i Gaar Eftermiddagskaffe ved Kaffevognen paa Aaboulevarden.

*

Et jysk Blad paastaar, at hvis »Sommertiden« var bleven indført, havde vi faaet Prisforhøjelserne en Time tidligere.

*

Pastor Møller ved Sct. Thomas Kirken kørte i Søndags til Morgenandagt paa Rulleskøjter.

*

En kendt tysk Historiker har spaaet, at Krigen vil vare i 30 Aar. Clemenceau skal i den Anledning have sagt til Lloyd Georges: »Hold mig i Haanden i 30 Aar!«

Ved Jubilæumsfesten i »Magasin du Nord« sang nogle af Koret i Øst, andre i Vest.

De burde alle have holdt sig te' Nord.

Fremtidsbillede!

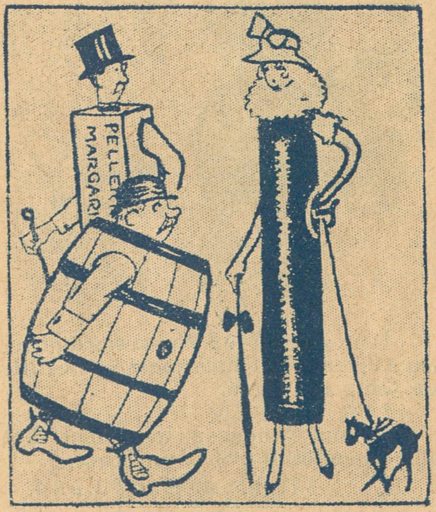

Hvis Priserne paa Klæder bliver ved med at stige som hidtil, vil Menneskene efterhaanden komme til at se mærkelige ud!

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER · KOLDING ·

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16
Assurer hos os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Kerteminde Folkehøjskole.
3 og 5 Maaneders Pigeskole fra 3. Maj med Husholdningsundervisning. Karleskole med Afdeling for Haandværkere fra 3. November. Amtsunderstøttelse søges inden 1. Maj. Skriv efter Skema. **H. C. Nielsen-Svinning.**

Rammefabriken „Rex,"
Faxegade 1. København Ø.
Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

Mod Indsendelse af 1 Kr. sender jeg en Kollektion gode Frimærker.
A. V. Petersen. Faaborg.

— Du Karl, den Maane skinner ogsaa ovre i Tyskland!
— Nej, det tør den ikke, for der skyder de helt op til Himlen!

Tegnet af Børge E. Hansen.

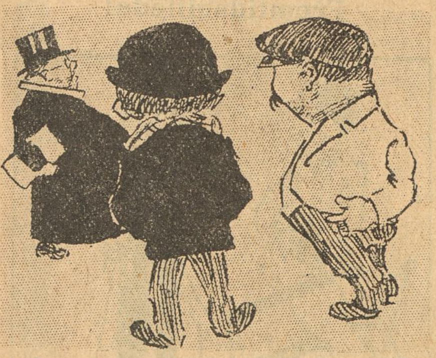

— Der ser du en Velærværdighed, som i hvert Fald har noget at bestille een Gang om Ugen.
— ? ? ?
— Jo, om Søndagen, naar han skal folde Hænderne over den Mave.

Tegnet af Hans Lund.

Anonym. En enkelt kan benyttes.

S. P. C., Helsingør. Lidt for almindeligt til at kunne paakræve Honorar.

V. C. H. Pr. Charlottegade. Forhaabentlig.

Frans Hornstrøm. Tak, Benyttes.

Partifælle. Faaborg. Tak, ved Lejlighed.

Carl N., Aalborg. Beklager, men den — iøvrigt fornøjelige — Valgsang kom forsent!

TOBAKS-MONOPOLET

Tobaks Monopolet i Vasken vist ryr
for Tobaks Monopol vi alle jo Skyr
lige saa meget som at spise selvdøde Dyr,
men nu tager alle Cigaren og ryr
Tobaks Monopolet et Stykke.

Der kommer Plakater store og smaa
paa dem alle med store Bogstaver skal staa
»Vi alle mod Tobaks Monopolet stemme maa,
saa Tobaks Monopolet i Vasken maa gaa«
og ikke til os mere naa.

Vilhelm Chr Hansen.

Lille Karl, der bor i Kælderen har hørt at Madam Olsen paa Kvisten er nedkommet med en »Lille«, men opfatter ikke Situationen ganske korrekt.

Tegnet af Axel V. Hansen

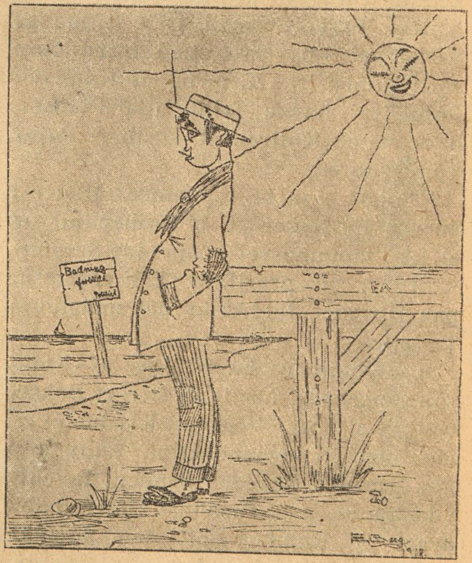

»Ja — jeg skal ikke nyde noget.«

Tegnet af E. Rug.

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Hvorfra skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 15 er:

„Jeppe paa Bjærget“.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Cigarhandler H. Lisberg, Jagtvej 209, Karetmagersvend Sigvald Petersen, Asylgade 13, Odder, Frøken Marie Pedersen, Nørrebrogade 152 C.

Samtlige Præmier tilsendes Vinderne pr. Post.

Vor *Klassiker-Gaade-Serie* har gjort overordentlig stor Lykke, og vi takker de mange Indsendere for deres elskværdige Komplimenter.

Gaaden i Nr. 15 blev rigtig løst af: John Kjærbøl, Amagerbrogade 179. Frans Hornstrøm, Odinsgade 6. Axel Veit, Bogø. Ida Petersen, Sofiegade 18. J. P. Christiansen, Slotsgade 23. Nr. 2530, Pedersen, Marinehospitalet. W. Christensen, Falkoneralle 49. A. F. Medin, Halgrensgade 2. Thora Christiansen, Roskilde. Dan-Sørensen, Østre Fasanvej 103. Julius A. Hansen, Torvegade 12. Lilly Hansen, Krp. Sofievej 10. Aage Nielsen, Rolfsvej 7. Carl F. Vogelius, Skindergade 49. Skrædersvend S. C. Sørensen, H. C. Andersensgade 7. William Andersen, Australievej 5. Valdemar Petersen, Jagtvej 39. Peter Madsen, Svanemosegaardsvej 2. V. Bidstrup, Krystalgade 14. Frits Christensen, Øresundsvej 29. Heinrich Ziehm, Slotsgade 24. Postbud Sigurd Larsen, Visbygade 14. Helmuth Larsen, Koldinggade 20. Otto Petersen, Amaliegade 18. Axel Johannessen, Nørrebrogade 152. Carl Christensen, Søndergade 12, Sæby. Bager A. P. Haspang, St. Jørgens Alle 5. Vilh. C. Hansen, Pr. Charlottegade 3. Aage Herm. Petersen, Vesterbrogade 10. Axel Petersen, Silkeborg Plads 8. T. Jørgensen, Thorsgade 103. Svend Larsen, Dyvekes Alle 4. V. Eriksen, Lagerist, St. Kongensgade 53. Barberlærling Alfred Hansen, Korsgade 8, Svendborg. Fr. Jensen, Nordbanegaarden, Kolding. V. Munksgaard, Fjerritslev. C. Sørensen, Langelandsvej 5. Axel Petersen, Sct. Pederstræde, Dragør. Børge E. Hansen, Minorkagade 5. Povl Prieme, Th. Jensens Alle 22. Magnus Albrechtsen, Olstrup St. L. Henriksen, Samosvej 17. A. Bayer-Holgersen, Lollandsvej 38. Karen Nielsen, Præstøgade 13. Mathilde Jensen, Peder Hvidtfeldtsstræde 14. Dora Nielsen, Peder Hvidtfeldtsstræde 14. Aagot Johansen, Nyelandsvej 57. Schumacher, Køje 17, Silkeborg Sanatorium. L. Chr. Christensen, Turup. W. F. Jensen, Absalonsgade 13. Henrik Jørgensen, Bakkegaards Alle 14. Thyge Kalmark, Fengersvej 1. J. Petersen, Jægersborggade 8.

„Krims-Krams“.

REGNEOPGAVE.

Andersen spurgte Petersen: Hvor mange Penge har Du hos Dig? — Ja, svarede Petersen, hvis Du fordobler min Kasse, lægger 50 Øre til og trækker fra, hvad Du fik ved at fordoble min Kasse, bliver der lige saa meget tilbage, som jeg har paa mig.

Hvor mange Penge havde Petersen hos sig?

50 Øre.

ERIK G. E. KRANS.

Hvad er denne Mand?

Kirkesanger.

Hvornaar ser dit højre Øje dit venstre?

Naar Du spejler Dig!

ORDSPIL.

Intet er bedre i Øjnene end Sand — og *intet* er værre i Maven end Mad, sagde en Mand. Hvad mente han med det?

Han mente, at det er *bedre intet* at ha' i Øjnene end Sand. Og at det er *værre intet* at ha' i Maven end Mad!

HVAD ER HVIDT?

Hvidt er, naar en hvidklædt Hvidgarver paa det Hvide Havs hvidtklædte Isflader kæmper med en Isbjørn, hvis hvide Tænder borer sig ind i hans hvide Trøje!

Rebusser.

E. E.
E. E.

To Parer.

B L A G

Beletage

§ §

To Par Agraffer.

Under Gengældelsens Lov!

Tegninger af A. Østrup

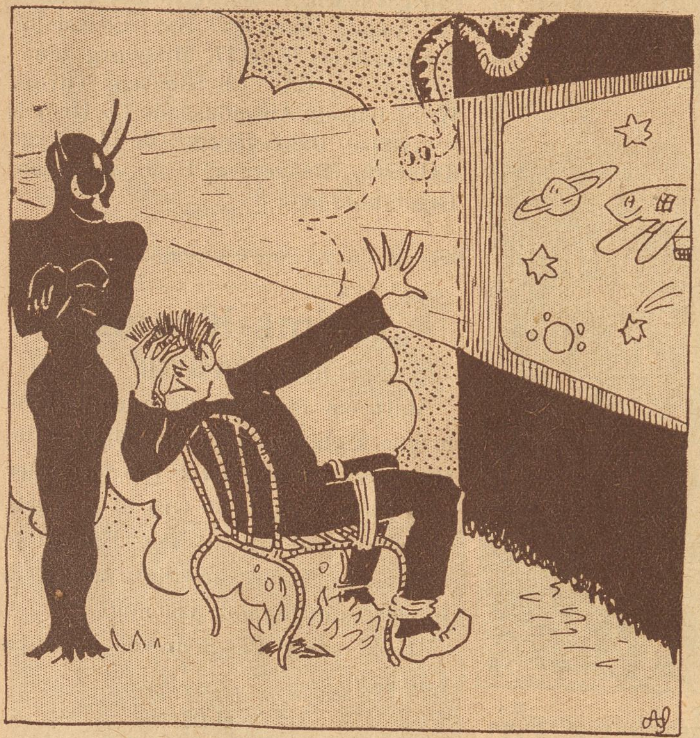

Opfinderen af Biografen

- tvinges til at overvære „Himmelskibet“ 8 Gange om Dagen!

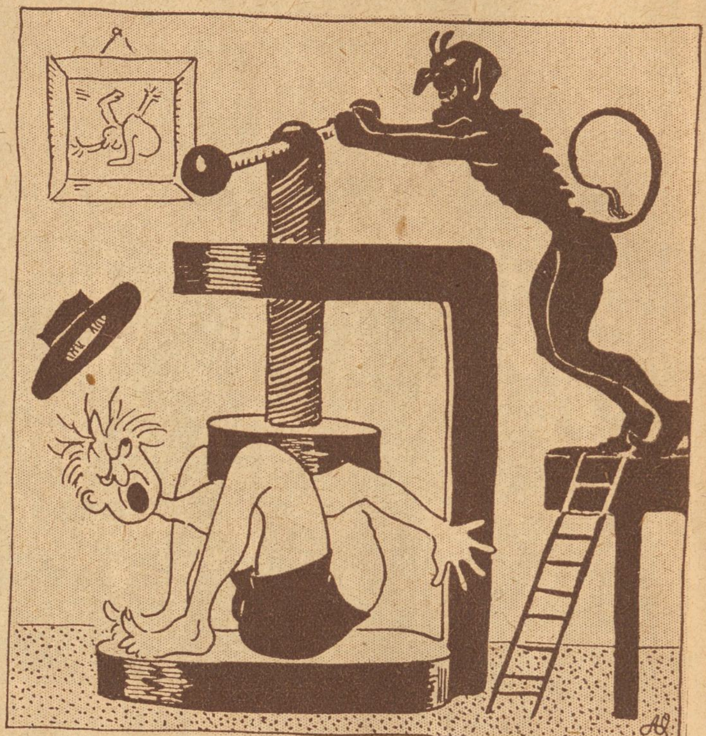

Den moderne Maler

bliver bragt til at ligne sine egne Billeder!

(Fortsættes).

Mesterværket.

Da Gratienne, som stod paa Forhøjningen foran Kunstneren, afdækkede sine magre Skuldre og den uhyggelige magre Hals, kunde Jacques ikke tilbageholde en Bevægelse af Overraskelse og Fortvivlelse. Den unge Kvinde saa det og mumlede svagt:

— Hvorfor vedblive saa haardnakket, min Ven? Du ser, at jeg ikke længere duer til noget.

Men han tvang sine Øjne til at smile, sine Læber til at lyve og sagde:

— Vil Du tie stille, Gratienne!

Du er ganske vist blevet lidt magrere, men Du er fremdeles lige saa smuk, og Du skal se, at jeg, takket være Dig, en Gang skaber et Mesterværk.

Hun saa ham lige ind i Øjnene. Han mødte hendes Blik med en saadan Sikkerhed, at hun blev overbevist.

— Jeg tror Dig, sagde hun. Jeg elsker Dig forøvrigt alt for meget til at kunne modsige Dig. Ja, Jacques, Du vil skabe et Mesterværk!

— Imidlertid maa man arbejde for at leve. Til Værket altsaa!

Den unge Kvinde indtog Stilling, og Maleren skitserede sin Models Hovéde og Figur paa Lærredet.

Jacques Alexis var Bondesøn. Han havde set Dagens Lys paa den normaniske Højslette ved Havet. Muligvis havde denne herlige Natur paavirket Barnets Fantasi. Fra sin tidligste Barndom af havde han syslet med Pen og Pensel, og som ung Mand fik han endelig efter megen Modstand sine Forældres Tilladelse til at rejse til Paris for at følge den mystiske Magt, som drog ham mod Kunsten.

Hans Fader var ikke fattig, men disponerede ikke meget over rede Penge og kunde ikke skaffe ham andet end en mager Underholdning.

— Du maa sørge for Dig selv, sagde han til Sønnen, da denne forlod Hjemmet.

Og Sønnen adlød den faderlige Opfordring. Han havde smaa Kaar og satte hele sin Energi ind paa det kunstneriske Arbejde. Han drømte de smukkeste Drømme.

I sine tungeste Stunder tænkte han aldrig paa andet end at Æren og Glansen en Dag vil tilfalde ham. Men saa fik han andet at tænke paa. I Atelieret, hvor han arbejdede,

(Fortsættes Side 270.)

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 15 Øre!

„Guldregn.“

En lille Ild at varme sig ved er bedre end en stor at brænde sig paa.

*

En Kvinde er dobbelt saa længe om at pudse Vinduerne til Gaden som Vinduerne til Gaarden.

*

Næsen lige ud, om saa din Oldemo'r kom ridende forbi paa en Gedebuk, sagde Officeren til Soldaten.

*

Det er en rar Opfindelse, at man ikke skal hænge uden paa Huset om Natten.

*

Man bør absolut ikke gifte sig for Pengenes Skyld, men udelukende af Kærlighed. Det tilraades at forelske sig i en Pige, der har mange Penge.

*

Ved De, hvordan man bedst symboliserer Krigen? Ved en Slagter med en Helgenglorie!

*

Naar et Menneske har den Vane at skrabe sin Tallerken, naar Vedkommende har spist, betyder det saa, at Vedkommende er sparsommelig, graadig eller renlig?

*

›God Tone‹ kræver mange falske Melodier!

*

Folk som gærne vil have Monopol paa at snakke, lader helst andre have Monopol paa at tænke.

*

Der Advokat, som ikke med Overbevisning kan tale imod sin Overbevisning, fører det ikke vidt.

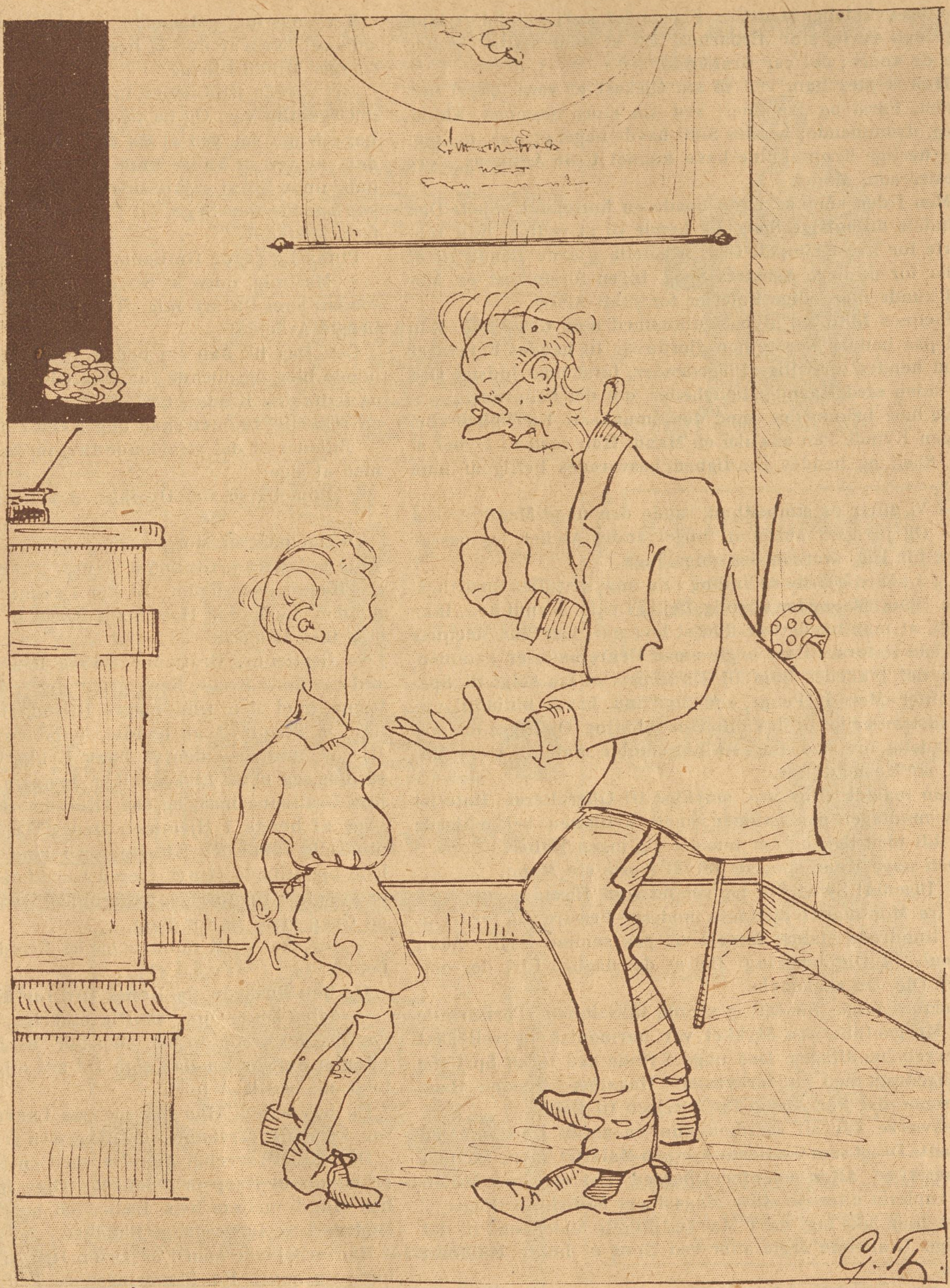

Tegnet af Georg Thuesen.

Du ved nok, lille Jens, at det er Synd at bande. Hvad kalder man de Mennesker, som bander?

— Underofficerer, Hr. Lærer!

Menneskene inddeles i Ententevenner og Centralmagtsvenner og Nevtrale De nevtrale bestaar af nevtrale Ententevenner og nevtrale Centralmagtsvenner!

Den bekvemmeste Patriotisme er at være stolt af sin Nation.

En rigtig Patriot kan ikke begribe, at man kan komme til Verden som Udlænding!

fandtes kvindelige Modeller. Piger uden særlig stor Forstand og uden særlig stor Ærbarhed. En af dem skilte sig dog fra de andre; det var Gratienne.

Hun syntes ham ved første Øjekast at være noget helt andet. Først og fremmest ved sin store Skønhed, blond, bleg, drømmende; hendes Smil havde noget eterisk, og hendes herlige Krop skulde have kunnet tjene Antikens store Mestre som Model.

Men i den smukke Krop boede en fintfølende Sjæl. Den mindste utilbørlige Spøg fik hende til at rødme, hun reagerte for hvert simpelt Ord. Alt dette gjorde hende til et Offer for de unge Artisters Spøg. Ingen forstod, at en Model kunde nære slige Følelser for fuldt Alvor.

Jacques følte en dyb Medlidenhed med Gratienne. Han led paa hendes Vegne, han gjorde sig til hendes Forsvarer mod hendes ufrivillige Plageaander, først med hidsige Ord og siden med Haandgribeligheder, om det behøvedes.

Og han belønnedes med den smukkeste Kærlighed som nogen Kvinde kan skænke en Mand. Han rørtes i Dybet af sin Sjæl, og hendes Kærlighed besvaredes heftig af ham selv.

— Vi gifter os simpelthen, sagde den unge Mand.

— Og jeg gaar aldrig til noget andet Atelier, jeg passer bare for Dig, svarede den unge Pige.

Og Lykken gjorde sit Indtog i de unge Nygiftes fordringsløse Hjem. Maaneder af rolig, dejlig Lykke svandt hen. Ikke fordi, at man havde Overflod at leve paa, vist ikke. Jacques jaskede i største Hast nogle smaa Genremalerier sammen, som det lykkedes ham til Underpris at faa solgt til Spekulanter. Men de Penge, som flød ind, havde hidindtil været tilstrækkeligt til den lille Husholdning. Og begge drømte uafladelig om den Dag, da han skulde male sit store Maleri, sit Mesterstykke.

Han malede »Ifigenia«, smykket til Offeralteret. Maleriet blev modtaget paa Salonen, men Kritikken beskæftigede sig lidt med det, og der mældte sig ingen Køber.

Den unge Kone spøgede for at trøste sin Mand.

— Ifigenia! Synes Du jeg ser ud som Ifigenia, jeg? Barnet fra Montmartre med min moderne Frisure. Og forøvrigt har hundrede Malere forsøgt sig paa samme Motiv. Aabn Øjnene, se Dig omkring! Det er det daglige Liv, der omgiver Dig, Du skal male.

Jacques fulgte Raadet og sendte til Salonen »Pariserinde ved Morgentoilettet«. Stykket var harmonisk og vellykket i Farvebehandlingen. Den unge Kvinde sad foran Spejlet i Negligedragt med Pudderkvasten i Haanden for sidste Gang pudrende det fine Ansigt før Afrejsen til Ballet.

Desværre var alt sammen kun en smuk Illusion. Den elegante Dragt som Gratienne bar paa Maleriet havde Jacques skitseret en Aften udenfor Operaen. Det elegante Milieu var kopieret efter de store Magasiners Møbeludstillinger.

Der blev ikke lagt mere Mærke til dette Maleri end til det forrige. Gratienne søgte atter ved Spøg at holde Humøret oppe.

— Jeg som elegant Verdensdame i Toiletter og Brillianter! og Automobil ved Porten! Hvilken Humhug! Nej, Jacques, Du har endnu en Gang gjort en Fejl. Begynd paa et nyt. Vær fuld sandfærdig i Hverdagslivet, det tarvelige Hverdagsliv maa inspirere Dig.

Men denne Gang var den unge Mand nær ved at fortvivle. Mon han nogen Sinde skulde kunne opnaa sin Drøm om Mesterværket? Havde han tilstrækkelig Talent til at vinde de store Gevinster, Lykken og Æren?

Den Vinter begyndte Gratienne at hoste, først en lille ubehagelig tør Hoste, siden en heftigere mere skarp. Hendes Øjenlaag blev tunge, hendes Ansigt blegt. Hun kunde ikke udholde at staa Model, hun kunde ligge i Timevis paa Sofaen, ubevægelig med Armene foldet over Brystet. En tilkaldt Læge smilede opmuntrende, skrev noget Medicin op, men sagde ikke noget bestemt.

Tre angstfulde Maaneder forløb. Hun blev mere og mere udtæret. Nu var der af hendes Skønhed kun et blegnet og hærget Minde tilbage.

Det varede ikke længe, inden Jacques kunde forstaa, hvad det egentlig var. Og da det endelig stod klart for ham, at hans Kone var ved at dø af Tuberkulose, var det et Slag, der var ved at knuse ham. Derpaa gjorde han alt, hvad han kunde for at skjule sine Følelser. Han smilede, spøgede, kærtegnede deu Syge, alt sammen for at hun ikke skulde fatte Mistanke.

Pludselig sagde Gratienne en Dag:

— Mal mig, uden al Smiger, uden alle formildede Løgne, saadan som Du ser mig. Hvem ved, maaske det bliver Dit bedste Arbejde!

Den Dag fik han sin bedste Inspiration. Uagtet han saa hende bleg og døende for sine Øjne, med indsunket Bryst og indfaldne Kinder, fæstede han paa Lærredet Billedet af en lykkelig, blomstrende ung Kvinde med fyldige Kinder. — Billedet af det straalende Liv, og han sluttede Arbejdet med at sige:

— Kom og se, om Du ikke er veltruffen.

* * *

Da Jacques en Morgen vaagnede, var der saa underlig stille i Værelset, Gratienne syntes at sove dybt. Han lagde sin Haand over hende. Et Par Draaber Blod var sivet ud mellem Læberne. Han lagde Øret til hendes Hjerte, det slog ikke længere.

— Gratienne, Gratienne! skreg han hulkende. Paa Knæ ved sin døde Kones Seng græd den unge Mand med Læberne mod den lille magre Haand. Han laa længe stille, ude af Stand til at handle, uden en eneste Tanke i sin Hjerne, undtagen den at hans Lykke var ødelagt for bestandig, og hans Elskede ikke tængere var til. Man vilde føre Gratienne bort, og saa vilde der ikke findes noget tilbage af hende i Hjemmet. Denne Tanke bed sig fast, og pludselig vakte den Kunstneren i ham til Live. Han vaklede op, stillede et nyt Lærred paa Stafeliet og gjorde Udkastet efter sin forrige, kære Model, saadan som hun dengang viste sig for ham.

— Jeg skal i det mindste eje en Erindring om Gratienne, tænkte han:

Og han huskede sin Kones Ord for nogle Uger siden:

— Aabn Dine Øjne, se Dig omkring, vort fattige Hverdagsliv, det er netop det, som bør inspirere Dig. Mal mig uden al Smiger, saadan som Du ser mig. Maaske skal det blive dit bedste Arbejde.

Og han adlød. Han fæstede paa Lærredet, alt hvad han saa, uden alle forskønnede Tillæg, den grumme Virkelighed. Det var et tarveligt Værelse, med en tarvelig Seng, hvor en udmarvet Krop med lukkede Øjne hvilede, en halvaaben Mund, mellem hvis Læber en smal Blodstribe saas, Dødens hele forfærdelige Skønhed.

Han arbejdede som i en Drøm lige til Aftenen, uden at unde sig nogen Ro. Skumringen sænkede sig over Værelset da han holdt op. Arbejdet var fuldbyrdet! Da først tænkte han paa sin Pligt mod den Døde.

Han kyssede ømt Gratiennes Pande og drog Lagenet over sin Elskedes Skikkelse og Ansigt.

* * *

»Den døde Model« var Aarets bedste Maleri paa Salonen. De Besøgende stansede alle, grebne og beundrende foran den overvællede Storhed i Maleriet. Juryen tilkendte Jacques Alexis den store Pris. Købere meldte sig, men Mesteren vilde ikke sælge Maleriet, han vilde selv beholde det. Var det ikke hans eneste Erindring om hans tabte Lykke?

Hans nyvundne Berømthed skænkede ham den Lykke at kunne gaa helt op i sit Arbejde, og de Blomster, som han daglig bar til den Bortgangne, der skænkede ham Inspirationen, vidner bestandig om hans stadige Længsel efter sin døde Model.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager

12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Arb. Ligkistemagasin.

4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Forsamlingsbygningen „Jylland"

Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.

Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40

Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.

Telf. Øbro 1132.

S. JOHANNESSON'S

TEL. 3684 3349 | TEL. 3684 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Avertér i „RAVNEN".

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Hp. Hansen

— Tænk, at Platenkrone er begyndt at sværme for Føken Geertsen? Hun er jo gammel!

— Gud ja, hun har jo Valgret til Landstinget!

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 18 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 2. Maj 1918.

Tegning af Hp. Hansen.

Lang i Ansigtet og dyppet i deres egen Fedtelse
staar lille Poul og de andre Symboler paa Splittelse!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

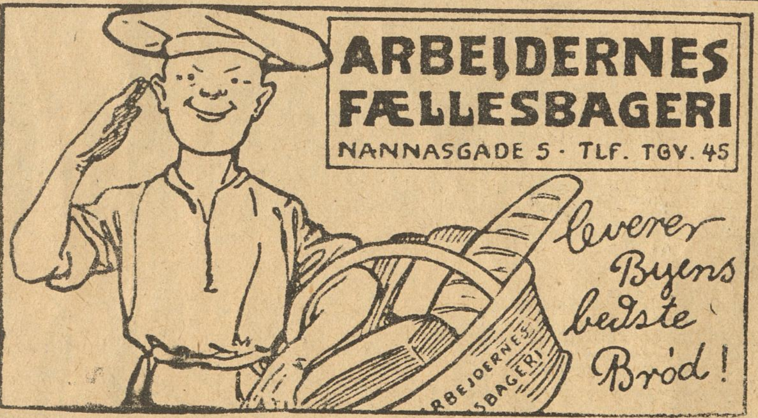

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolieret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

Avertér i „RAVNEN“.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Rammefabriken „Rex,
Faxegade 1. København Ø.
Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

Mod Indsendelse af 1 Kr. sender jeg en Kollektion gode Frimærker.
A. V. Petersen. **Faaborg.**

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Dansk Politi.

Tegning af Hp Hansen

Politiassistent RUDOLPH NIELSEN.

Næb og Klør.

Jeg har altid opfattet Lærerstillingen som en af de allervigtigste i Samfundet. Jeg vil til enhver Tid foreslaa, at en Lærer fik en Løn af ikke under 8000 Kr. om Aaret, stigende til mindst 12000 og en stor og god Fribolig (naar Staten bliver Husvært) — men saa skal ogsaa Landets fineste og bedste Mænd og Kvinder udsøges til Stillingerne.

Naa, men — ude i en af Frederiksberg bedste(?) og dyreste Skoler raader en Mand, som ser lidt anderledes paa sin Stilling end jeg. Forleden havde et Par Smaafyre været uopmærksomme i Timen og vekslet nogle Bemærkninger. Læreren saa det naturligvis, men sagde intet. Da Skoletiden var forbi, blev de to Drenge kaldt ned, og Læreren bød dem tage Plads, hvorpaa han forlod Kontoret. Der gik en Time. Børnene blev mere og mere forbavsede og urolige — hjemme gik det vel Forældrene ligesaa.

Saa aabnedes Døren og Læreren kom ind. Han sagde: Nu vil jeg haabe, at I har faaet talt ud sammen, saa vi i Fremtiden kan blive fri for Eders Snakken i Timen! Derpaa fik Børnene Lov til at gaa. Se, den Lærer har Ideer — ikke? Kender De Typen? Den retfærdighedshungrende strænge Mand — som her i sin Forblindethed begaar en blodig Uretfærdighed. I Stedet for straks med et Par myndige Ord at retlede Børnene, saa spærrer han »Synderne« inde i en Time og fæster i de smaa Væsners Sind det første Had til Undertrykkelsen; med de brutaleste Midler straffer han en ubetydelig Forseelse (som den fine Lærer med et Par Ord kan faa ud af Verden!)

Men den Lærer tror med hele sin Sjæls Overbevisning, at han er den bedste og dygtigste Børneopdrager hersteds — medens han i Virkeligheden egner sig til at være Opsynsmand paa Vridsløse.

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

MAJ.

Ode til Snusfornuften.

Gaa væk, du ækle Snusfornuft,
hvad vil du paa min Vej;
hør Fuglens Sang, mærk Rosens Duft,
forstaa dog, det er Maj!

I Vinter fik vi mangen Snak,
mens jeg i Ro og Mag
røg ud min Pibes Shagtobak
— det var en anden Sag.

Jeg lytted villig til dit Præk
og gav dig stundom Ret.
Aa, Herregud bag Stuens Væg
begribes alt saa let!

Men Vaarens Himmel blaa og ren
har mine Tanker vendt,
og se Kastanjen i Allén
har Livets Fakler tændt —

Mens tusind Sangere tar fat
og gør dig arm og graa —
— Se, Bøgeløvet i min Hat,
det kan du vel forstaa!

Jeg blæser dig en Marsch, min Far,
gaa du, hvorhen du vil,
forstaa dog een Gang, at her har
du hurtig tabt dit Spil!

Jeg svinger Hatten, stemmer i,
som bedst jeg nu det kan,
den Livets stolte Melodi,
der tænder Glød om Land.

Skønjomfru, heja, le kun frit,
og hvis dit Hjerte slaar,
saa lad det banke ømt mod mit
i Sol, i Maj, i Vaar!

Vi hviler os en Glædens Stund
blandt Følfod, Hestehov —
— jeg kysser hed din Pigemund
og spør ej om Forlov!

Se, Blomster myldrer — fler og fler
paa Eng, i Skovens Tjørn;
og Solen ler og Livet ler,
vi er som kaade Børn!

Gaa væk, du ækle Snusfornuft,
hvad vil du paa min Vej;
hør Fuglens Sang, mærk Rosens Duft,
forstaa dog, det er Maj!

Og kommer du en Vinterdag
igen med al din Snak,
jeg ryge vil i lange Drag
min Pibes Shagtobak —

og atter lytte til dit Præk
og atter gi' dig Ret:
— En Vinterkvæld bag Stuens Væg
man angrer — angrer let.

Per Bonde.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S
Frederiksberggade 16. København B.
Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.
Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:
KUL, KOKS OG BRIKETTER
samt fuldstændig tørt Rødbrænde
opsprængt i danske Skove.
Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares
Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Uden Prøver!

En Handelsrejsende forsøgte i en Jærnbanekupe at stifte Bekendtskab med sin Medrejsende, en ældre, meget højtidelig Professor.

— Tror De, Vejret holder sig i Dag, begyndte den Handelsrejsende.

— Det er muligt, svarede Professoren.

— Hvad mon den Kirke hedder derovre.

— Ved ikke.

Samtalen fortsattes lidt paa den Maade, og saa siger den Handelsrejsende pludselig.

— Undskyld, i hvilken Branche rejser De egentlig?

— I Kundskaber, svarede Professoren.

Den Handelsrejsende nikkede bifaldende og sagde:

— Det maa være en dejlig Vare, for man slipper for at slæbe Prøverne med sig!

A-B-C-Sang.

Mel.: Peder Skøtt —

Ak, mit Ho'de voldsomt virker,
jeg har Valgdelirium,
overalt der har jeg Mærker
af den fæle Valgbommelom!
Fjorten Dage har det snet
med det hele Alfabet.

A var Favorit i Landet,
B var ogsaa efterspurgt,
C var nederdrægtig blandet,
ingen ved, hvad *D* har gjort.
E betød Hr. »Kiste-Wunsch«,
det var noget værre Punsch!

F har fisket Venstrestemmer,
G var nærmest grulig gal,
H — ja, H jeg aldrig glemmer,
de var sytten auf ein mal!
Og med *I* er det forbi,
der var ingen Prik deri!

K betød vist Kogekoner,
L var Lammedriverne,
M var til for gamle Joner,
N — Notarjeskriverne.
O var Odaliskerne,
P var »Pøbelpiskerne«.

Q var gaaet ud af Listen,
R for Rotterne paa Fy'n.
S for Syersken paa Kvisten,
T — det fandtes ej i By'n!
U for Folk med Ulster paa,
V for vrede Mænd i Vraa.

X og *Y* og *Z* og — *Aa* nej
sikken dog et Bogstavspil!
Om De saa vil ta' og flaa mig,
ikke Tale om jeg vil!
Naar jeg engang har sagt *A*,
skal der ikke trækkes fra.

— Det er *Maj* — du skønne, milde,
Maj med M er Maaneskin.
Jeg skal med min egen lille
Maren sidde Kind mod Kind.
Stemmelisten sælger jeg
— lille Maren vælger jeg!

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— Vist ikke, gamle Dreng. Men ser Du, jeg kan klare det for mig selv og for Dig ogsaa. Det ligger i min Interesse. Og nu skal jeg vise mig som en god Kammerat og selv hente Øllet, for ikke at udsætte Dig for nogen Risiko.

Douglas gik og Rookson sad imidlertid bleg og sammenkrøben, hensunken i ubehagelige Grubelerier, indtil den anden kom tifbage med Øllet, som de delte broderligt.

— Hør, Rookson. Du kan faa lidt Skillinger af mig, hvis Du vil, men husk, at Du maa gøre Gavn for dem.

— Hvad er det, Du vil? Jeg siger ærligt, at noget lignende som den sidste Affære vil jeg ikke være med til.

— Det behøver Du heller ikke. Du er jo en Mester i at haandtere Blæk og Pen?

— Der findes ikke den Haandskrift eller det Navnetræk, jeg ikke kan efterligne, sagde Rookson. Jeg er ganske vist kommet galt afsted derfor en Gang, men Dommeren syntes, det var godt gjort.

— Ja, jeg har hørt det. Hør nu. Da Du va paa Empress Hotel boede der en gammel Herre. Han hed David Haggar. Husker Du ham?

— Ja. Hans Navn har jo forresten været saa meget omtalt i Aviserne paa Grund af Winchesteraffæren . . . .

— Nuvel, jeg har en fin Forretning i Kikkerten, og lykkes den, vil Du komme til at stikke mange Sedler i Lommen, fortsatte Douglas. Dit Arbejde er meget let. Jeg vil blot have, at Du skal efterligne David Haggards Haandskrift.

— Umuligt. Jeg har aldrig set den og selvom jeg havde set den, kunde det alligevel ikke lade sig gøre. Jeg maa have noget at se efter.

Douglas tog en Tegnebog frem og trak et Brev ud.

— Dér, sagde han, har Du Haggars Kragetæer. Det er sikkert ikke svært at efterligne dem.

Rookson tog Brevet, holdt det tæt op til Lampen og studerede Bogstaverne nøje.

— Nej, det er ikke svært.

— Det er godt. Skriv da, som jeg dikterer.

Rookson flyttede Stolen hen til Bordet, tog en Pen, og Douglas begyndte, idet han maalte Gulvet med lange Skridt.

»Jeg, David Haggar, der er ved min Fornufts fulde Brug, erklærer herved, som min sidste Vilje, at alt, hvad jeg ejer, efter min Død, uden Forbehold, skal tilfalde Alicia Montrose, Datter af min kære gamle Ven, George Montrose. Naar jeg skriver dette, haaber jeg, at hun inden ret længe vil blive min Hustru, men hvad enten dette sker eller ej, indvirker det ikke paa min Beslutning om at efterlade hende hele min Formue. Underskrevet i Nærværelse af James Rookson og . . . .

— Vent lidt! udbrød Rookson, idet han saa op. Det duer ikke, det er for frækt.

— Vist er det frækt, men derfor vil man netop tro paa det, sagde Douglas koldblodigt. Du har naturligvis været Vidne, og det maa Du holde fast paa, indtil Du selv er overbevist derom. Men vi maa have et Vidne til. Kender Du nogen, der egner sig dertil.

— Vent lidt, sagde Rookson. Inden vi gaar videre, kunde jeg ønske at faa at vide, hvormeget jeg kan fortjene paa den Affære.

— Det bliver nok ca. 100 Pund, maaske mere, sagde Douglas utaalmodigt. Men Du faar ikke en Øre, hvis Du ikke skaffer et Vidne til.

— Hvor skulde jeg tage ham fra?

— Det bliver Din Sag. Det behøver ikke at være en Mand, sagde Douglas smilende. Hvis Du kan finde nogen, der var ansat paa »Empress« samtidig med Dig, er det jo saa meget bedre.

Rookson gned sig om Hagen.

— Det er en lille Pige, Jenny Basselt, en af Pigerne, som man mistænkte for at være altfor interesseret i Gæsternes Bagage, skønt man aldrig fandt klare Beviser mod hende — det var hun altfor snu til.

— Kan man stole paa hende?

— Ja, saa meget som man kan stole paa en Kvinde. De er altid lunefulde. Skønt jeg tror, at de mange Gange kan bevare en Hemmelighed bedre end en Mand.

— Tror Du, hun er vanskelig at overtale.

— Jeg kan faa hende til, hvad jeg vil, sagde Rookson med en megetsigende Latter.

— Det er godt. Hør nu videre! David Haggar gjorde sit Testamente samme Eftermiddag som han . . . .

Her afbrød han sig selv, idet han kom til at tænke paa, at det var altfor tidligt at gaa i Detaljer, og han fortsatte:

— Hvordan er denne Jenny Basselt?

— Jemmy? Hun har minsandten Øjnene og Ørene med sig. Hun er en af disse katteagtige smaa Kvinder, der altid staar og lytter ved Nøglehuller . . . .

Beskrivelsen faldt i Douglas Smag. Jenny Basselt kunde blive ham til stor Nytte.

— Det er godt, sagde han efter en Stunds Forløb. Vi kan senere bestemme Datoen. Hvad Du maa huske, er, at Haggar ringede paa Dig og bad Dig om at være Vidne og skaffe endnu en Person som Vidne, og da han havde underskrevet Testamentet, skrev I jeres Navne under . . . . Hvor kan jeg forresten træffe Jenny Basselt?

— Sidst, jeg saa hende, var hun i samme Knibe som jeg og ejede ikke en Øre . . . . Jeg gjorde hende en lille Tjeneste, skrev et Par Anbefalinger for hende, og hun er nu Husjomfru i Eaton Square. Du kan umuligt tage Fejl. En lille Kvinde med snu, sorte Øjne, frisk Hudfarve og en blød Stemme.

— Jeg vil opsøge hende. Sæt Dig nu ned og skriv. Der har Du et Pund saa længe. Iovermorgen Aften kommer jeg igen, og saa skal Papjret være i Orden . . . . Og glem ikke, at det er farligt blot at stikke Næsen udenfor Døren . . . .

Med disse Ord snurrede han om paa Hælen og forlod Værelset med smidige, katteagtige Skridt. —

Skønt Sommerferien forlængst var forbi, saa Husene i West End med deres nedrullede Gardiner temmelig forladte ud. Det var i det mindste Tilfældet med det Hus i Eaton Square, Douglas søgte. Døren stod aaben og en livréklædt Tjener stod paa Trappen, øjensynlig fortvivlet over ikke at have nogen at tale med. Han saa forhaabningsfuld

paa Douglas, da denne nærmede sig og spurgte, om der var nogen Tjenestepige der i Huset ved Navn Jenny Basselt.

— Er De en gammel Bekendt af Jenny.

— Ja, jeg har kendt hende.

— Aa .... Hun er flyttet.

— Hvorhen?

Manden trak paa Skuldrene.

— Det er mere end jeg kan sige. Den Slags Folk er snart her, snart der. Denne Plads passede ikke for Jenny og Jenny passede ikke for Pladsen. Hun kunde ikke komme ud af det med Herskabet.

— Jeg havde næsten ventet mig det. Vèd De, hvor hun er nu? Jeg har en Plads, som jeg tror vil passe for hende. Men hvis De ikke har altfor travlt, maa jeg maaske byde Dem paa en lille Forfriskning?

Forslaget faldt i god Jord, og de gik sammen hen til et lille Værtshus, hvor Manden i Livré syntes at være en god Kunde. Han blev med et venligt stemt og betroede Douglas, at Jenny var blevet »sin egen«.

— De er en dannet Mand og forstaar nok, hvad jeg mener. Jeg tvivler paa, at Jenny vil komme til at gøre Lykke. Konkurrencen er for stor. Hun ser for lille og ubetydelig ud. Skønt det forresten er et kvikt Pigebarn, der har Mundtøjet i Orden. Jeg véd ganske vist ikke, hvad det er for en Slags Plads De har til hende, men det vil jeg forberede Dem paa — men ikke mine Ord igen! — at hun heller ikke dér vil blive gammel i Tjenesten .... Kender De »Kronen« i Derby Street i Picadilly?

Douglas nikkede. Ingen kendte bedre end han alle offentlige Steder i West End.

— Klokken er ti nu. Hvis De gaar der hen med det samme, kan De rimeligvis faa fat i hende. Hun plejer at være i »Kronen« mellem halv elleve og elleve og bliver der indtil Folk kommer fra Teatrene. Men sig endelig ikke, at jeg har sagt det; thi hun er ikke rar at have til Fjende.

Douglas lovede at tie, de drak endnu et Glas og forlod derpaa Værtshuset.

— »Kronen« var et af den Slags Værtshuse, hvis Publikum ikke var saa let at tage Fejl af. De fleste var øjensynlig Stamgæster, der lagde deres sidste Øre der, og Douglas tog et hastigt Overblik over alle de hærgede Ansigter rundt omkring sig. Han fik derved Øje paa en ung Kvinde, hvis Udseende syntes at passe til den Beskrivelse, han havde faaet af Rookson og Tjeneren i Eaton Square. Hun havde et fint Ansigt og listige Øjne med lange Øjenhaar, som hun hævede og sænkede paa en lokkende Maade, naar en Mand betragtede hende. Douglas bestilte en Drink og slog sig uden Tøven ned ved Siden af hende.

— Hvordan staar det til, Jenny? spurgte han fortroligt, som om de havde været gamle Bekendte.

Hun betragtede ham mistænksomt. Hun maatte have truffet denne nonchalante Herre før — men hvor? Det kunde hun ikke huske.

— Som ellers, sagde hun arrigt. Hvis De tænker paa at byde mig noget, er det bedst, at De skynder Dem, tilføjede hun, idet hun saa paa Uret.

Douglas bestilte, hvad hun forlangte, og begyndte derefter at tale med hende om alt, der kunde interessere den Klasse Mennesker: de vanskelige Tider, de besværlige Husmødre og alle Menneskers Paaholdenhed.

Jenny tøede lidt efter lidt op og begyndte at blive livlig. Hun var kvik og forstod at fortælle en Anakdote og hun foragtede alle gifte Kvinder. Ogsaa Douglas kunde være elskværdig og underholdende, naar han vilde det, og snart var de blevet de bedste Venner af Verden.

Da brød Douglas Isen og rykkede frem med det Ærinde, der havde foranlediget ham til at opsøge hende. Alt, hvad hun skulde gøre, var at udspionere en vis Dame. Forøvrigt kunde hun gøre, hvad hun vilde, alle hendes Udgifter skulde hun holdes skadesløs for, og desuden kunde han garantere hende et Pund om Ugen.

— Jeg véd, at det ikke er meget for en Kvinde som Dem, men det kan maaske senere indbringe Dem yderligere 100 Pund.

Hvervet var i Jenny Basselts Smag. Hvis hun ikke havde begyndt at stjæle allerede i sine unge Dage, havde hun haft alle Forudsætninger for at skaffe sig et Navn som kvindelig Detektiv, og efter nogen Overvejelse modtog hun Tilbudet mod et Vederlag af 25 Shillings om Ugen. Douglas gav hende nøjagtige Instrukser, og derefter gik de sammen ud fra Værtshuset og i Retning mod Picadilly Cirkus.

XI.

JENNY BASSELT SPIONERER

Alicia havde tilbragt nogle forfærdelige Dage efter hin mindeværdige Nat, da hendes Mand havde besøgt hende. Tankerne hvirvledes rundt i hendes Hjerne.

I Begyndelsen var hun glad over, at Eric Graydon ikke havde opsøgt hende. Nu mere end nogensinde før maatte hun forsøge at glemme ham. Men havde hun anet, at Graydon havde været saa nær ved at miste Livet lige udenfor hendes Dør, havde hendes Tanker maaske taget en anden Retning. Men nu vidste hun intet. Ingen vidste noget om den unge Mand. En hel Uge laa han bevidstløs, alle Papirer, der kunde have oplyst om, hvem han var, var stjaalne. Ikke engang Davis nærede Bekymringer for sin Herre. Han havde jo sagt, at han blev borte i nogen Tid.

Men efterhaanden begyndte Alicia en Smule ærgerlig at spørge sig selv, hvorfor Graydon havde bedt om hendes Adresse, naar han ikke agtede at give noget Livstegn fra sig. Og da en Uge var gaaet, var det næsten med Harme, hun konstaterede, at Eric Graydon ikke havde brudt sig om at benytte den Lejlighed, hun havde givet ham. — Frem for alt maatte hun nu se at bringe sig selv i Sikkerhed for sin Mand.

Imidlertid havde Udklippet fra »Skorpionen« ligget paa hendes Bord, lige siden Mandens Besøg, uden at hun havde brudt sig om at læse det. Hvorfor hun dog tilsidst gjorde det, var hun ikke selv klar over. Den nedrige Artikel gjorde hende bleg af Ærgrelse, og hun krammede den sammen og kastede den fra sig, thi hun fik pludselig den Tanke, at det sikkert havde været den, der havde afskrækket Eric Graydon fra at besøge hende.

— Og alligevel kan jeg ikke tro, at han skulde kunne være saa uretfærdig, udbrød hun.

En Dag kom der Brev fra Udgiveren af det Magasin, hvor hendes Noveller havde været trykt. Han imødesaa flere Bidrag af hende, og inde i hans Brev laa to andre. Begge var fra Forlæggere, der vilde udgive hendes Noveller i Bogform og tilbød hende statelige Honorarer. Til at begynde med, følte hun en jublende Glæde. Hun var begyndt at blive bemærket. Men senere tænkte hun grundigt over Sagen, og kom til det Resultat, at det ikke var for hendes Novellers egen Skyld, man gjorde hende disse Tilbud, men ganske simpelt, fordi hun var »Kvinden med Øjnene«. Derfor lagde hun beslutsomt Brevene til Side uden at besvare dem.

Frygten for et nyt Besøg af hendes Mand formaaede hende omsider til at opsøge den Agent, der havde skaffet hende det lille Hus til Leje.

— Jeg rejser til Brighton, sagde hun, og jeg bliver der nogle Uger. Imidlertid vil De maaske se til Huset. Jeg skriver, naar jeg kommer tilbage.

En ung Mand med rødt Haar og et selvtilfreds Smil om Munden, tog imod Nøglen og forespurgte om hendes ny Adresse, men hun svarede, at hun endnu ikke havde bestemt, hvor hun skulde bo.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Den langtrækkende Kanon.
(»Le Journal, Paris«)

Englands Ulykkesfugl (Lloyd Georges)
(»Lustige Blätter«.)

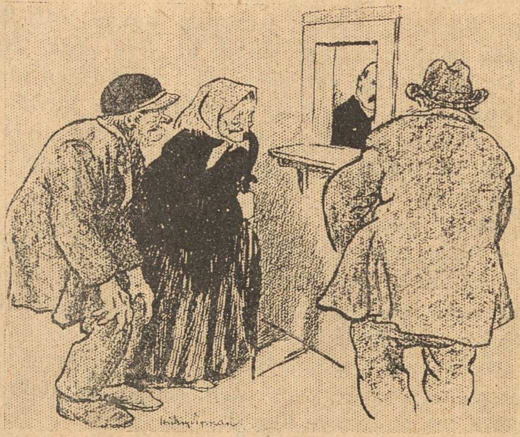

— Dä jädrans hva han sir arger (bister) ut, han Jonsson dårinne.
— Ja, dä la därför di har gjort gloggen så liten, för om han kom ut, så kunde dä va farlitt. (»Strix«).

Hun: Den Dragt er nok dyr, men den gør mig 10 Aar yngere!
Han: Ja, og mig 10 Aar ældre!
(»Fliegende Blätter«).

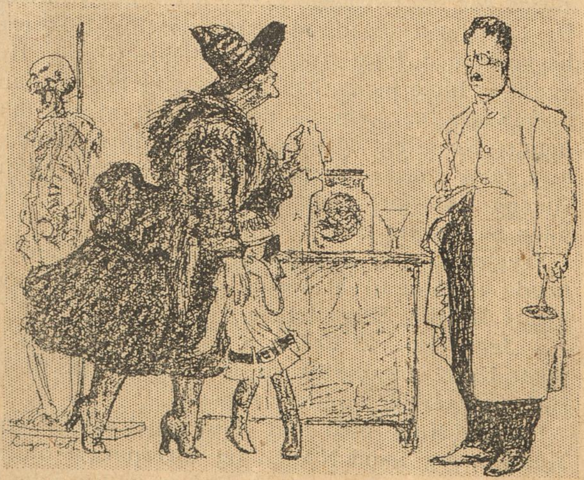

— Snälla doktorn, min dotter har svalt en nyckel (Sunken en Nøgle)! Vad ska vi ta oss till?!
— Är det en nödvändig nyckel? Annars kommer den nog i morgon. (»Søndags-Nisse«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Efter Valget.

Hun vil ikke sige, hvem der fik hendes Kryds,
ejheller hvem hun gi'r sine Kys.
Men hun paastaar, at den, som har faaet Krydset,
har intet imod at blive kysset!

Spørgsmaal og Svar.

Det siges, at vi nu skal have færre Flæskemærker. Kan det virkelig være rigtig?

— *Ja det maa De nok spørge om.*

Jeg er ansat i en Bank og vil nu spørge, om jeg maa bruge Revolver, hvis der kommer Røvere?

— *Man maa ikke skyde direkte. Gaa hellere paa et Fægtekursus, hvis Du ikke allerede har lært at hugge.*

Kære Ravn! Ved Du ikke, hvor man kan lære at spise Blaar; der skal efter Sigende være Næringsværdi i dette Surrogat.

— *Sig noget, Pjerrot!*

Min Mand er sur og gnaven. Jeg tror det er fordi vi ingen Børn har. Kan De ikke give mig et Raad?

— *Prøv at lade ham se »Barn i Kirke.«*

GEVINST HVER GANG.

En Husejer havde — NB. i gamle Dage! — stort Besvær med at faa lejet sin daarligt beliggende 4de Sal ud. Men saa en Dag fandt han paa at avertere, at den forrige Beboer havde vundet den store Gevinst i Lotteriet — og saa strømmede de lejesøgende til!

En Karl, der arbejdede paa Købmagergade, blev i Gaar afskediget, og Principalen motiverede Afskedigelsen med, at Karlen kunde ikke noget og var i Stand til alt!

Underlige Notitser.

Paa Grund af Dyrebestandens Indskrænkning i den Zoologiske Have har Direktionen indforskrevet en Staalorm fra Lolland og to Faarekyllinger og en Mariehøne fra Ballerup Dyrene kan ventes hertil i Juni Maaned, hvis Statsbanerne stiller sig imødekommende.

(Af en Annonce).
Den Dame, som forleden gik fra en Bagerbutik paa Ørstedsvej uden at aflevere Brødmærke paa et Winerbrød, bedes hurtigst mulig rette Fejltagelsen, da hun er godt kendt.

I Amerika har man prøvet en Flyvemaskine, der ikke kan falde ned. Forsøget faldt imidlertid til Jorden.

I Gaar blev en frygtelig Jærnbanekatastrofe afværget derved, at Ledvogter Jacobsens 85-aarige Bedstemoder sprang op paa det modgaaende Togs Lokomotiv og fik det standset i Tide.

Frederiksberg Politis Panserbil blev forleden tilkaldt til Kong Georgsvej, hvor en Dreng havde tilvendt sig en Flaske Mælk, der stod paa en Trappegang.

Foraaret er begyndt, mælder Sydlangelands Avis. Man er begyndt at skære de gamle Selvmordere ned.

Tjeneren: Vi holder ellers ikke af, at leje dette Værelse ud, for det skal spøge her.
Hver Nat Kl. 12 viser der sig en hvid Dame, saa vist De er bange —
Den Rejsende: Bange! Jeg er sgu ligeglad, men De resikerer jo at blive tiltalt for Rufferi!

MIAV.

Ved et lille Gilde forleden spurgte en Gæst Værtens mindreaarige Søn, om hans Far selv havde skudt Haren, som de lige havde spist.

Ja, svarede Drengen, Far skød den, fordi den havde spist Kanariefuglen.

Motor-Havre.

— Sikke hurtigt Du i Morges kørte gennem Nygade — Hvad var der i Vejen.

— Ku' Du ikke se, at Krikken lod som den løb løbsk!

„En Svensker".

Herrn: — Jaså, fröken har också börjat åka bicykel. Nå, hur känns det?

Den unge damen: — Åhjo, det känns förstås litet underligt i början.

Herrn: — I början? Jag tyckte det kändes värst i slutet.

„En Dansker".

Fruen: Det er dog forskrækkeligt saa Du ødsler med Tændstikker, Carl, og de, som er saa dyre. Kan Du ikke passe og tænde den ene Cigar med den anden?!

„En Nordmand"

Klokkeren: »Jeg kommer for at be hr. pastoren saa inderlig vakkert at undskylde, at jeg glemte at la helgen ringe ind igaar aftes.«

Sognepresten: »Ja min gode mand, det faar gaa for denne gang, vi faar haabe, at ingen har hørt det.«

Løgn eller sandt?

I Amerika skal der være en Abe, som spiller firhændigt paa Klaver og vender Nodebladet med Halen.

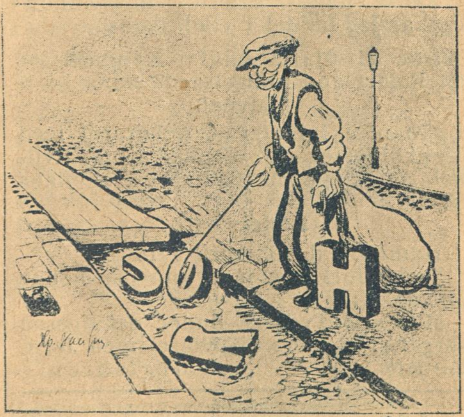

Af Valgets Dagbog.

Poul Jacobsen (ved et Møde i »Det ny Højre«) »Vi har taget Højrenavnet op af den Rendesten, hvori de andre har kastet det!«

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Nu er jeg der snart igen.
Tegnet af Johns.

Kære »Ravn«. Efterfølgende Annonce har jeg fundet i »Politiken«:

Den 21. Marts faldt i Kampen for sit Fædreland min elskede Søn
(Navnet)
Løjtnant i Infanteriet, dekoreret med Jernkorset og Hanseatiske Kors, hvilket sørgeligst bekendtgøres af hans Moder
(Underskrift)
Hamburg d. 10. April 1918.
Dødsfaldet meddeles kun paa denne Maade.

Mon alle Tyskere finder det ligesaa sørgeligt at være dekoreret med Jernkorset? J. Mortensen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8 Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„**Købmandsgaarden**", Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

En ivrig Læser i Odense: Vi deler med Dem og de øvrige halvtreds ivrige Læsere i Odense Sorgen over Nils Novgerods Død, men vi beder Dem samtidig være forvisset om, at der venter Dem rigelig Trøst for Tabet af den kære!

Henry Hansen: Tak for den store Leverance; der er godt Humør i den, men endnu mangler Stil og Form.

EN »HAMSTREMAND«.

Hvad kan alt dette her nytte, naar jeg har glemt det allervigtigste — Ravnen.
Tegnet af Aage Holm.

Aage Holm. Ideen er god — Tegningen ogsaa. Men hvorfor lader De Hr. Manzius gaa paa Skøjter?

— Ved Du nu ogsaa, hvad Kærlighed er, min Pige?
— O, ja, Massa, De skrek'li' Svineri . . . . . Man sitte Mun' mot Mun' ogg trykke till til det sige Smask! Smask!

Køb RAVNEN

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Fra hvilket Maleri skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 16 er:

»Genboerne«

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Andreasen, Vandværket, Aarhus, Snedker H. Holmstrøm, Saxogade 10, Barber Georg Hansen, Bernstensgade, Korsør.

Gaaden i Nr. 15 (Jeppe paa Bjærget) blev rigtig løst af: Karetmagersvend Sigvald Petersen, Asylgade 13, Odder, Cigarhandler H. Lisberg, Jagtvej 209, Frk. Marie Petersen, Nørrebrogade 152, Arbejdsmand P. Christiansen, Slotsgade 23, Trafikelev V. Schmencke, Vemb, Lagerist V. Eriksen, St. Kongensgade 53, P. Simonsen, Hundested, M. Albrechtsen, Ølstrup, Indsæber Joh. Nielsen, Stenvinkelvej 7, Helsingør, Aagot Johansen, Nylandsvej 57, Aage Olsen, Strandgade 61, Helsingør, Svend Hansen, H. C. Ørstedsvej 15, J. Harboe Jensen Kontorist, Hammel, Dagny Hansen, Kronp. Sofievej 10, Ida Petersen, Sofiegde 18, Skrædersvend S. C. Sørensen, H. C. Andersensgade 7, B. Sørensen, Saxogade 93, H. Ziehm, Slotsgade 24, Karen Nielsen, Præstøgade 13, Erna Petersen, Korsgade 29, Aalborg, O. Olsen, Njalsgade 22, Inger Marie Andersen, Værnedamsvej 149, S. Larsen, Viborggade 14, Carl Christensen, Søndergade 12, Sæby, Fritjof Christensen, Øresundsvej 29, Carl Vogelius, Skindergade 49, Frederik Gundersen, Saxogade 91, Barber E. Heinze, Studiestræde 32, Eli Hansen, Jernbanevej 39, Gentofte, Georg Nielsen, Istedgade 91, Svend Larsen, Dyvekes Alle 4, William F. Jensen, Absalonsgade 13, H. J. Lindegaard, Gernersgade 48, Axel Petersen, Silkeborg Plads 8, Ellentoft, Nejleige pr. Helsinge, C. Sørensen, Langelandsvej 5, O. Neubert, Silkeborg Plads 8, L. Henriksen, Samosvej 17, Dan Sørensen, Østre Fasanvej 103, Erna Evald, Absalonsgade 26, Edvard Evald, Absalonsgade 26, A. Schmidt-Henriksen, Hartmans Alle 23.

„Krims-Krams".

Rebus

1

En Solo.

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Under Gengældelsens Lov!

Tegninger af A. Østrup.

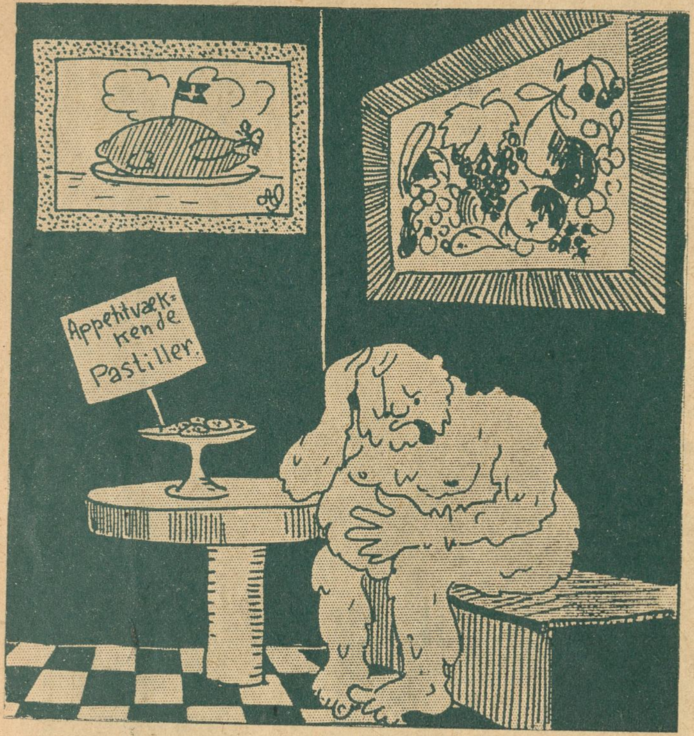

Levemanden,
der ikke faar andet at spise end sine appetit-vækkende Piller!

Den falskspillende Musiker,
som klippes skallet
(det værste han kan tænke sig!)

(Fortsættes)

FØRSTE-MAJSANG.

Her kommer vi Arbejdets prøvede Mænd,
idag har vi kastet vor Bluse,
til daglig vi gaar med Maskinen i Spænd,
idag om os Vaaren skal bruse,
idag vil vi slikke af Majdagens Sol,
helt nyde vor Ret til at være,
vi fæster i Hatten en Blomst som Symbol
og synger til Majdagens Ære.

I Skyggen vi tjener vort sparsomme Brød,
lad gaa, man skal slide for Føden,
men ogsaa for os tændte Solen sin Glød,
at lindre os Kampen mod Nøden,
ja, ogsaa til os har nu Foraaret Bud,
med blomstrende Marker og Vange,
og derfor idag jubler Glæden vi ud
i herlige majfriske Sange.

Og vidt skal den lyde, vor majfriske Sang
som aldrig skal kues i Skyggen,
forkynde for Høje og Lave vor Trang
og Lyst til at gribe mod Lykken,
vi følger jo alle, om døv eller blind,
den selvsamme pletfrie Fane,
der smælder i Sol for den vaarfriske Vind,
i Sol vil vi bryde vor Bane!

Aage Andersen.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Tegning af Osvald Jensen.

Før og Nu.

Gemytlige Slanger.

En Dag midt i April kom en Herre med et landligt Udseende ind til »Begfaklen«s Redaktør i Chikago og sagde:

— Har De ikke Lyst til at faa nogle Historier om Slanger?

— Jo, hvis de er sandfærdige og nye, svarede Redaktøren.

— Naturligvis er de det, svarede Landmanden. Ingen kender Dem uden jeg. Jeg skal sige Dem, jeg har en Ejendom længere nede paa Øen, og De kan tro, der findes rigtige Slanger. I Gaardens Nærhed er en Dam paa tre Alens Dybde. For en Uge siden faldt min lille Pige i Dammen og vilde sikkert være druknet, hvis ikke en Slange havde hjulpet hende. Slangen fik Øje paa hende, bugtede sig frem til hende og drog hende i Land. Men det mærkværdigste i Historien er Maaden, hvorpaa den gjorde det.

— Hvorledes gik det da til spurgte Redaktøren.

— Det skal jeg sige Dem. Det var en sort Slange henimod en tredive Fod lang. Den snoede sin Krop om hendes Hals, saa at hun ikke kunde synke en eneste Draabe Vand, og svømmede saa i Land ved Hjælp af Halen og Hovedet. Er det ikke en god Historie?

— Jo, en første Klasses!

— De kan jo forgylde den lidt op! — Da de var kommet i Land, klappede Pigen Slangen paa Hovedet, og den krøb henrykt bort. Siden den Tid kommer den regelmæssig til os ved Maaltiderne og Pigen mader den med Kager. Tror De ikke, at De kunde gøre noget ved den Historie?

— Jo vist. Har De flere af den Slags?

— Om jeg har! Jeg er Fader til en seks Maaneder gammel Dreng. Vi plejer at sætte ham ud i Græsset om Morgenen, og saa kravler han der og skriger hele Dagen. I det mindste brugte han at gøre det, men nu gør han det ikke mere. En Morgen lagde vi Mærke til, at han ikke skreg, og vi tænkte, hvad kan der være paa Færde? Da vi saa efter, opdagede vi, at en Klapreslange var ved at krybe op i Ansigtet paa Drengen. Ungen lo, og Slangen grinede. Men det bedste var, at Slangen vendte sin Hale til Drengen og skød sine Klapreringe, der som bekendt sidder i Halen, ind i Barnets Haand.

— Naa, og hvad gjorde saa Drengen?

— Han ruskede med »Klaprene«, saa at man kunde høre dem i en hel Mils Afstand, og Slangen laa bare og lo. Hver Morgen fandt vi Slangen paa samme Sted, til en skønne Dag der kom en endnu større Slange, og Drengen fægtede paa samme Maade med dens Hale til den første Slange kom tilbage. Den saa meget daarlig ud. Den havde naturligvis været syg, og bedt den anden gaa i sit Sted. Er det ikke en god Historie?

— Udmærket, svarede Redaktøren.

— De kan jo pine den et Stykke længere ud og tale om Barndommens Uskyld og saadan noget, og saa kan de jo ogsaa skrive lidt om den blaaøjede Gut. Han heder Ole. Det vil glæde min Hustru saa inderligt.

— Det skal jeg gøre; har de flere Slangehistorier?

— Lad mig tænke mig om. De har vel hørt Tale om Brilleslangen?

— Jo, ofte.

— Vel! For nogen Tid siden hørte vi en Nat et skrækkeligt Spektakkel i vores Kælder. Der hørtes et stærkt Knald, en Raslen, og saa blev der igen stille. Da jeg saa efter om Morgenen, var det Vintønden, der var sprunget. Men der var ikke spildt saa megen Vin endda.

— Hvorledes det?

— Det var Baandene der var sprunget, men førend det var gaaet helt i Sønder, havde fire Slanger slynget sig rundt om Tønden og holdt den saa længe, til vi kom og fik tappet Vinnen paa Flasker. De laa i den Stilling, da vi kom der ned, og siden har de faaet Lov til at opholde sig i Værelserne hos os. Vi tænker nu paa at dressere dem til Bødkere. Tror De ikke, at De kan bruge noget af det?

— Ganske sikkert, svarede Redaktøren.

— De kan jo skrive lidt om, hvor de maatte have skyndt sig, inden Tøndebaandet gik helt i Stykker. De maa jo selv fuldstændig udarbejde Detaljerne.

— Netop, det tænkte jeg ogsaa paa. Maaske husker de flere Historier?

— Hvad, har de ikke nok endnu? Men lad mig spekulere lidt. Jo, en Søndag var min Hustru og jeg paa Vej til Kirke, og da tabte hun sit Strømpebaand, Hun fortalte det til mig, og jeg lagde Mærke til, at en lille rap og gesvindt Slange krøb bag ved os paa Vejen. Og lige med et hoppede den op og forsøgte at sno sig omkring hendes Strømpe, men det lykkedes ikke.

— Hvorfor ikke?

— Den var ikke lang nok. Den hoppede ned igen, rystede paa Hovedet og ilede bort. Vi havde ikke gaaet mange Skridt, førend vi saa den komme ud fra Skoven og styre imod os. Den var meget varm og træt og havde en anden Slange med sig, to Gange saa lang som den selv. De saa et Øjeblik paa min Kone, talte lidt sammen, og saa hoppede den store op paa det Sted, hvor Strømpebaandet før havde siddet. Den snoede sig rundt omkring Benet, tog Halen i Munden og faldt i Søvn. Nu har vi den hjemme hos os. Vi bruger den til at holde Skorstenspjældet oppe naar vi skal tænde Ild op. Tror De den duer?

— Ja, den er nejs, svarede Redaktøren.

— De kan jo skrive noget om den første Slanges Blufærdighed, da den saa, at den var for kort.

— Jeg skal give den al den Berømmelse, den fortjener! Naar skete for Resten alt dette her!

— Straks i Begyndelsen af Februar, men jeg vilde ikke tale om det den Gang, forstaar De. Det var ikke den rette Tid for Slangehistorier. Men nu er det jo den rette Aarstid, hvor man skal komme frem med dem, ikke sandt?

— Jo, ganske rigtig, svarede Redaktøren. De kunde umuligt have valgt noget bedre Tidspunkt for Slangehistorier.

Ryg: **C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.**
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN
KOSTER KUN
15 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Kerteminde Folkehøjskole.
3 og 5 Maaneders Pigeskole fra 3. Maj med Husholdningsundervisning. Karleskole med Afdeling for Haandværkere fra 3. November. Amtsunderstøttelse søges inden 1. Maj. Skriv efter Skema. H. C. Nielsen-Svinning.

Elegante Kjoler
til Spadsere-, Bal- og Selskabsbrug i Voile, Taft og Silke 35—50—65 Kr. Bestillinger efter Maal leveres fra egne Systuer paa faa Dage og til samme Priser.
Confektionslageret Gothersgade 93,1

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2
TF. 354 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN

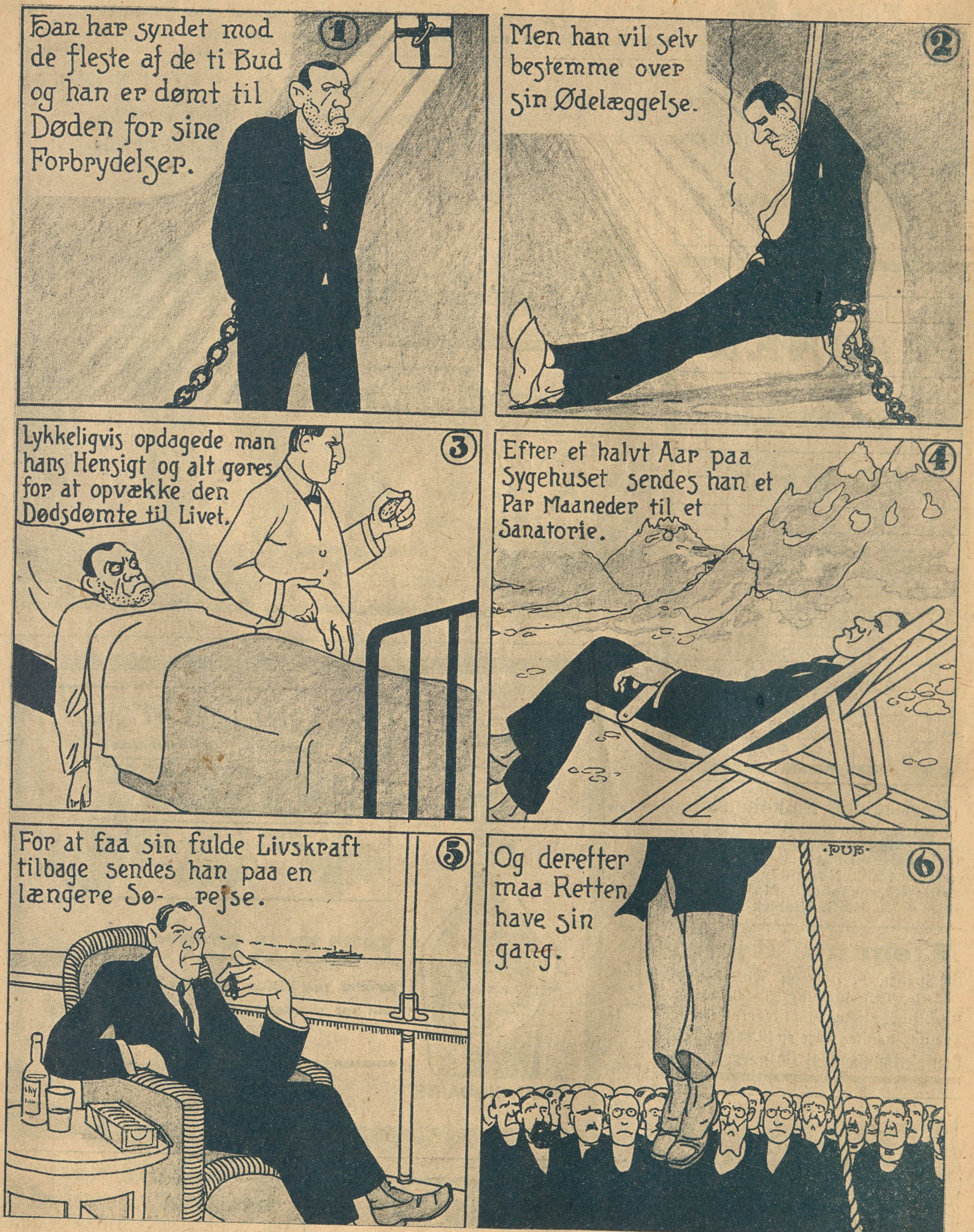

Tegning af P. V. Hansen.

Retfærdighedens sælsomme Veje.

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 19 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 9. Maj 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Her kan De faa Dem en Kone —
De ser vel, hvor Øjnene kalder?
Om dydig eller slem til at jone
— ja, det er ganske li'som det falder!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

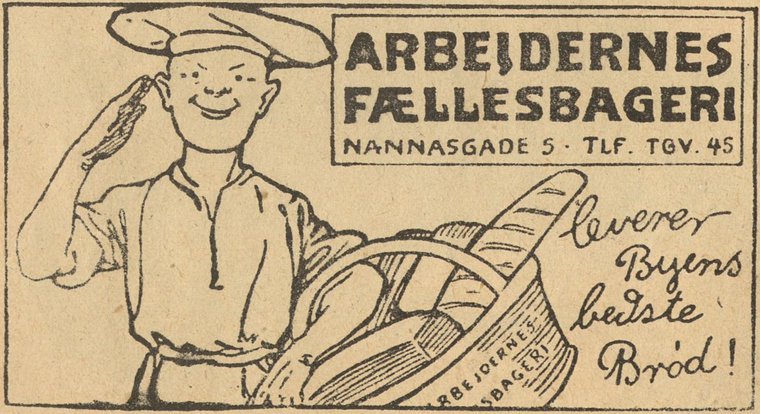

Køb Alfa Margarine

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1.00
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Elegante Kjoler
til Spadsere-, Bal- og Selskabsbrug i Voile, Taft og Silke 35—50—65 Kr.
Bestillinger efter Maal leveres fra egne Systuer paa faa Dage og til samme Priser.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

HALLO I HULLET!

Stine i Kællingstedet er paa Besøg hos sin Søn i Kringelstrup, hvor man nylig har faaet Telefon installeret.

Stine er en Stund ene i Stuen.

Da ringer det voldsomt i Telefonen.

Stine blev selvfølgelig overordentlig forskrækket.

Efter nogen Overvejelse griber hun dog Hørerøret og Raaber af alle Kræfter:

»Hallo i Hullet! Kresten er ikke hjemme, og jeg kan ikke telefonere «

egning af A. Østrup.

Den debuterende Revyforfatter Mogens Dam (Søn af Johannes Dam).

Næb og Klør.

Diktatorer. Naar Hr. Nero i sin Tid ønskede at lugte Stegeos, mens han kurtiserede et Dusin »Glædespiger«, saa beordrede han en Snes »Kristne« anbragt paa Manegens Baal.

Nu hedder »Diktatorerne« General Foch eller Overgeneral Hindenburg. Deres Diktatur er følgende: Der meldes dem, at en befæstet Gaard danner et farligt »Brohovede« for Fremrykningen, og Hr. Generalen giver uden Tøven følgende Ordre: »4000 Mand Infanteri skal straks rykke frem og tage Gaarden. Tilbagegang taales ikke; Tidstabellen skal overholdes paa Secunder.

De 4000 bliver »sat ind« (som lige saa mange Kroner ved det grønne Bord). De 2000 bliver straks, smukt »blyindfattede«, sendt til Sjælemagasinet paa den anden Side Maanen, det tredje Tusind radbrækkes paa det eftertrykkeligste, og Resten kommer lasede og blodsprængt hjem igen — uden Gaard. (Jeg ved det ikke, men det er muligt, at en Del af disse sidste ogsaa bliver skudte — fordi de ikke tog Gaarden). Men 2000 Enker og ca. 5000 Børn vrider sig søvnløse paa deres Leje, hulkende over deres Forsørgers ynkelige Skæbne (som man kun yderst sjælden byder en skabet Kat).

Punktum

Diktatoren tænder sig en Henry Clair — eller en Bismarck — sætter Pegefingeren paa det Punkt paa Kortet, hvor Gaarden ligger og siger:

Den skal tages

Altsaa — samme »Historie« om igen.

Og Mennesker, der er anbragte i »Soldaterhylstre« finder sig Gud hjælpe mig i det og lader sig slagte som Faar!

Er jeg gal — eller er de andre det?

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Ungdom.

1

Vi vil drikke Glædens Skaale
under Solens gyldne Straale.
Vi vil drikke af Pokalen,
skønt vi mangler Kapitalen.
Vi vil vise, vi er unge,
og har Stemme, der kan sjunge;
faa de mange døve Øre
til at lytte, til at høre.

2

Vi vil slaa et Slag i Bordet;
det er os, der nu har Ordet!
Vi vil vise jer — Stabejser,
vi kan styrte selv en Kejser,
ja, selv Himlens Kongerige
vil vi entre med en Stige —
Vi har Tanker vi har Planer,
som ti Vise ikke aner.

3

Vi vil splintre hver en Trods
og vil vise, det er os,
der mod Daaren gaar i Kampen,
til de hyler under Tampen.
Vi vil pine deres Sjæle,
til de taber Mund og Mæle,
til forhaanede de ligger
for vor Fod og Naade tigger.

4

Vi vil vise, vi er Ungdom,
der er skyllet som en Solflom
ind i Daareskabens mørke,
sure sjælsforladte Tørke. —
Vi vil vise Vejen frem,
til de gyldne Floders Hjem,
til de høje gyldne Tinder,
hvor vi *evig* Ungdom finder.

Helge Bangsted.

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S
Frederiksberggade 16. København B.
Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.
Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.
Alle tyske Brændselssorter:
KUL, KOKS OG BRIKETTER
samt fuldstændig tørt Rodbrænde
opsprængt i danske Skove.
Prima Kvaliteter. Billigste Priser.
Enhver skriftlig Forespørgsel besvares
Indhent Tilbud!
En gros Salg. En detail Salg.

Han behøvede en Omgang til!

Et fromt Medlem af en Baptistforsamling havde en Broder, som til stor Sorg for den fromme Baptist var behæftet med Løgnens forskrækkelige Last.

En Dag meddelte imidlertid Synderen sin fromme Broder, at han ved en Oplevelse i Drømme var bleven vakt og nu vilde føre et andet og bedre Liv. Han begærte i den Anledning at blive døbt, endskønt det var saa koldt, at man maatte hugge Hul paa Isen for at iværksætte Ceremonien.

Da den døbte kom op af Vandet, spurgte Broderen:

— Fryser Du?

— Nej, ikke Spor, svarede den omvendte frækt for at bevise sin Iver i Fromhedens Tjeneste. Broderen vendte sig da med et Suk til ham, der besørgede Daaben og sagde:

— »Aa, vær god og døb ham en Gang til, *for han lyver endnu!*

Det er forbavsende.

Mel.: »En lille Sangfugl sad engang«.

Jeg har en tem'lig go' Bekendt,
som før var Rorsbetjent
med Penge faa og mange Smaa
i sin beskedne Vraa.
Saa fik han *Nap* — i Dag jeg saa
ham flot med Dame paa
i Hotel »Phønix« smausende
— det er forbavsende!

Jeg fik en Gang en fin Diner
vel for en Krone slet —
for 13 Kroner kan De se,
om De kan blive mæt!
Paa Restauranter nu man faar
en usselt Lammelaar,
mindst li'saa tyndt som Sausene
— det er forbavsende!

Moderne Dans er væmmelig,
ja, kan det kaldes Dans?
Det minder mig saa temmelig
om Nat ved Sancte Hans.
I Gaar var jeg til Asemble,
hvad faar jeg saa at se?
Et Par, som kønt kom »straussende«
— det var forbausende!

Fra Rusland fik jeg Brev i Gaar,
og tænk Dem, hvad der staar:
»Her fik ej Tyskens skarpe Krudt
gjort Russerne kaput.
Hans Nederlag kom ej med Sværd
saalidt som med Gevær,
nej, de blev ædt af »Lausene«
— det er forbavsende!

Den tyske Raadhuskælder jeg
har prist saa mangen Gang,
naar jeg er der, saa bælder jeg
min Wein med Tju og Bang.
Men ingen mere glædes kan,
for jeg har hørt, at man
tar' Taget af Rathausene
— det er forbavsende!

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

Hun overlagde en Stund med sig selv, om hun skulde give nogle Instrukser for det Tilfælde, at hendes Mand vilde søge hende, men hun besluttede tilsidst at overlade alt til Skæbnen, som undertiden ordner alt langt bedre end den mest forudseende Forsigtige. I Virkeligheden tænkte hun ikke paa at rejse til Brighton.

Derefter kørte hun til Uxbridges Jærnbanestation for at sørge for, at hendes Bagage kom af Sted, og medens hun var optaget hermed, kørte et Tog fra London ind paa Perronen, og en ung Kvinde steg ud. Hun var lille af Vækst, havde et smukt Ansigt med fin Hud og drømmende, mørke Øjne. Hun havde en Sikkerhed i sin Optræden, der tydede paa, at hun længe havde været vant til at klare sig selv.

Hun gik igennem Ventesalen, netop som Alicia stod og talte med Drageren, og hendes skarpe Øren opfangede Navnet »Vingaarden«.

Hun vendte sig hurtigt om og forlod Stationen. Da hun var kommet ud paa Vejen, trak hun et Numer af »Skorpionen« op af sin Haandtaske.

— Sandelig er det ikke hende! udbrød den unge Dame. Hvad kan han have til Hensigt? Rimeligvis er han forelsket i Pigen og skinsyg paa den smukke unge Mand, som er blevet fotograferet sammen med hende.

I dette Øjeblik kom Alicia ud fra Stationen og gik forbi Miss Basselt, uden at tage nogen Notits af hende. Derefter gik de begge frem ad Vejen, Jenny Basselt stadig i saa lang Afstand, at hun kunde holde Øje med Alicia, uden at denne opdagede, at hun blev forfulgt.

Da Alicia omsider naaede det lille maleriske Hus, hun beboede, standsede Jenny. Hendes Øjne var ikke længere slørede og drømmende. Det var et Udtryk, hun kun anlagde overfor Mænd. Hun saa sig om og opdagede et tæt Buskads. Hun sneg sig ind i det og konstaterede med Tilfredshed, at hun herfra kunde iagttage Huset, uden selv at blive set.

En halv Time gik, uden at noget indtraf. Da fik hun pludselig Øje paa en ung Mand, der øjensynlig var meget svag af Helbred. Han gik meget langsomt og støttede sig tungt mod sin Stok. Miss Basselt blev straks meget interesseret og bøjede sig ivrigt frem for bedre at kunne iagttage ham.

Han gik lige frem til Husets Dør og trykkede paa den elektriske Knap. Der kom intet Svar. Den unge Mand stødte utaalmodigt Stokken mod Jorden og ringede endnu engang. Da opdagede Jenny Basselt pludselig, at et Gardin blev bøjet til Side, og i næste Øjeblik saas den unge Piges Ansigt i Vinduet. Hun forsøgte øjensynlig at opdage, hvem den Fremmede var, men da hun ikke kunde se ham, lod hun Gardinet falde ned igen.

Eric Graydon — thi ham var det — gik nogle Skridt frem og tilbage foran Huset og ringede for tredje Gang. Alt forblev stille, dødsstille. Saa vendte han sig langsomt om og gik stille samme Vej tilbage, men med endnu tungere Skridt.

Fem Minuter senere kom en Drager med en Kærre. Han ringede paa Klokken, og denne Gang blev Døren hurtigt nok aabnet. Miss Basselt saa en stor Kuffert og en Hatteæske blive læsset paa og kørt bort, og kort derefter traadte Alicia Montrose selv ud og slog ind paa Vejen til Jærnbanestationen — — —.

Imidlertid anstrængte Bert Douglas sin Hjerne for at udgrunde, hvordan han skulde skaffe Penge til at realisere sine Planer. Han havde jo ikke hende i sin Magt, som han havde Rookson, og han havde opdaget, at Jenny var en resolut ung Dame. Hun havde forlangt Forskud, inden hun begyndte, og han havde ikke haft andet at gøre end at skilles fra sin sidste Guldmønt.

Han havde givet Miss Basselt sine sidste Instrukser Aftenen i Forvejen, og medens hun nu var i Færd med at udspionere Alicia, stod Douglas selv foran et gammelt revnet Spejl og barberede sig. Han saa misfornøjet ud, naar han nu og da kastede et Blik omkring sig, og han havde virkelig Grund dertil, især da han af Naturen elskede Luksus og Bekvemmelighed. Hele Møblementet harmonerede nemlig paa en sørgelig Maade med det ituslaaede Spejl, og heller ikke var Udsigten til Tavestock Plads egnet til i nævneværdig Grad at oplive ham. Da han var færdig med Barberingen, gjorde han Toilette med med megen Omhu — han havde altid været svag for sit Ydre, og det var ikke for ingen Ting han engang havde faaet Øgenavnet »Fine Fred« — og gik derefter ud paa Gaden og styrede Kursen mod Gover Street, hvorfra han tog med Toget til Paddington. Han havde ingen Penge, og Penge maatte han have, hvor han end skulde tage dem fra. Et Tog var netop i Færd med at afgaa. Strømmen af Rejsende formelig oversvømmede Stationen, og Douglas blandede sig i Folkevrimlen, dér hvor Trængslen var størst. Han havde taget Sigte paa et Par Damer, og i samme Øjeblik som en Drager kom forbi med sin Kærre, tog han hurtigt et Skridt til Side, tørnede ligesom tilfældigt sammen med den ene af Damerne, løftede høfligt paa Hatten og fremmumlede en Undskyldning og forsvandt. Saasnart han var kommet til den ensomme Del af Perronen, kastede han noget ud paa Sporet.

»Tre og en halv« mumlede han. »Ikke saa ilde.«

Den Genstand, han havde kastet bort, var Damens Portemonnæ.

Derpaa skyndte han sig hen til Billethullet og vekslede en af sine stjaalne Guldmønter ved at købe en Billet til Southall. Da dette var gjort, stoppede han Sedlerne i en Konvolut, som han havde med sig, og som var adresseret til Burton Street til ham selv, lagde det i Postkassen og gik derpaa tilbage til Stationen. Denne Gang var det Perronen for afgaaende Tog, han havde udset til Jagtmark. Saasnart Toget var ankommet, blandede han sig i Mængden og holdt Blikket fæstet paa de kvindelige Passagerer, især dem der saa en Smule landlige ud.

Lykken var ham atter huld. Han sikrede sig en Portemonnæ, hvis Indhold han tømte i sin Lomme, uden engang at se efter hvor stort Rovet var. En stor, klodset Fyr stod og gabede lige i hans Nærhed. Det var øjensynligt

første Gang han var i en stor By, hans store grove Frakke hang uformeligt om ham og dens Lommer gabede næsten værre end hans Mund.

Med en hurtig Haandbevægelse lod Douglas den tomme Portemonnæ glide ned i en af hans Lommer og sneg sig derpaa bort uden at afvente om hans Manøvrer vilde faa uheldige Følger for den stakkels unge Mand. Han skyndte sig saa hurtigt han kunde hen til Stationen ved Proed Street og købte her en Billet til 1. Klasse til Qucene Road. Da der ikke var andre i Kupeen kunde han ubemærket undersøge, hvor stor hans Gevinst var, og han konstaterede med Tilfredsstillelse, at han var ca. 15 Pund rigere end da han forlod Burton Crescent.

— Hvis alt gaar vel, bør dette strække sig til indtil mit store Kup løber af Stablen, mumlede han, skønt det kommer vist alligevel til at knibe. Først og fremmest skal Rookson have sit. Noaja, han er ikke saa farlig. Og saa har vi Jenny. — Rooksons Elskerinde.

Et ubehageligt Smil krusede hans Læber, da han var naaet saa langt i sin Tankerække, og han fortsatte halvhøjt for sig selv:

— Jenny og jeg kommer vel nok overens. Hvad mon Rookson saa vil sige. Stakkels gamle Rookson! Han er formodentlig saa stor en Idiot, at han tror Pigen bryder sig om ham. Men den Slags Piger kan have et halvt Dusin Tilbedere paa engang og endda gøre sig lystig over dem overfor den syvende .... Ja, og saa kommer mine egne Ekstravagancer. Det bliver vanskeligere at kalkulere. Det beror paa Omstændighederne ....

Her afbrødes han i sine Grublerier ved, at Toget standsede ved Stationen. Han sprang af og drejede ind i Bayswater Road. Her tog han et Automobil til Picadilly Cirkus. Han havde ingenlunde travlt og kunde lige saa godt have taget Omnibussen, men det passede ikke »Fine Fred«.

Han gik ind i en kendt Restaurant ved Leicester Square og bestilte en splendid Middag med tilhørende Vin, der formindskede hans Kapital med over et Pund Sterling. Men det morede ham at leve flot. Det mindede ham om hans tidligere Glansdage i City, da han optraadte som ung Verdensmand og lærte Alicia Montrose at kende.

Herpaa gik hans Tanker videre og han blev mørk i Sindet, men takket være adskillige Glas Likør til Kaffen overvandt han snart de dystre Tanker og begyndte i Stedet for at anstrænge sin Hjærne for at udgrunde alle Detaljer i det dristige Kup, som vilde gøre ham til Ejer af David Haggars Rigdomme.

XII.

Douglas opholdt sig i Restauranten i ca. halvanden Time, medens han gennemtænkte sin Plan, før han begav sig af Sted til Rooksons Bolig.

Han traf sin Ven, siddende med Piben i Munden, bøjet over et Bord, der var oversaaet med Papirer, paa hvert af hvilke der var skrevet en halv Snes Linier. Ved hans Albu laa et Brev paa almindeligt Skrivepapir, forsynet med Hotel Empress Stempel, og Haandskriften deri var den samme som i de øvrige Skrivelser.

— Naa, gamle Falskner, hvordan gaar det?

— Se selv. Du har en halv Snes at vælge mellem. Tag det, Du synes bedst om.

Douglas tog stiltiende det ene efter det andet af de falske Testamenter op og læste dem igennem, medens han nøje sammenlignede Haandskriftens med Originalens.

— Du har overtruffet Dig selv, Jim, udbrød han tilsidst. De er udmærkede allesammen. Du kan vælge selv. Du forstaar Dig bedre paa den Slags Ting end jeg.

Rookson pegede med Pibespidsen paa et af Arkene.

— Det er nok det bedste.

Douglas undersøgte omhyggeligt den anviste Kopi og billigede Rooksons Valg.

— Det er godt, Jim, sagde han, her er ogsaa Plads til et post scriptum i Brevet. Jeg vil nemlig have, at Du skal tilføje lidt ....

— Naa, hvad er det?

— Det skal jeg sige Dig, naar jeg har udtænkt det.

— Vent lidt! Det kan ikke blive for samme Pris.

— Naaja, saa skal Du faa fem Pund til.

— Tak, men det forslaar ikke. Jeg vil have tusind .... maaske to .... det kommer an paa, hvad det drejer sig om. Og jeg tror, at jeg kan gætte det.

Douglas lo anstrængt. Der laa noget truende i Rooksens Ansigtsudtryk og Optræden, skønt han talte som han plejede. Ved første Øjekast virkede Rookson beskedent nok, og han var i Virkeligheden ogsaa en fejg Stakkel under almindelige Forhold. Men Douglas vidste, at naar Djævlen fik Magt over ham, kunde hans Føjelighed forandres til ubehersket Raseri; han havde mere end en Gang set Beviser herpaa, og Udtrykket i Rooksons Ansigt tydede ikke paa noget godt.

— Vær nu ikke dum, brummede Douglas. Vi er vel Venner og Kammerater. Hvad er det, Du vil?

— Hvorfra har Du faaet dette Brev, Best?

— Det kommer ikke Dig ved.

— Jasaa. Men jeg har vel Øjne at se med. Det er dateret den 15. Juli. Det er jo samme Dag, som den gamle Mand blev myrdet, ikke sandt?

Douglas lo atter, men han mærkede selv, hvor unaturlig det lød.

— Jeg forstaar ikke, hvor Du vil hen?

— Saa maa Du være en Æsel eller ogsaa tro, at jeg er det. Det er et ejendommeligt Sammentræf. Jeg vil intet vide. Hvis jeg ikke havde været sikker paa, at Du havde kunnet tie, vilde jeg aldrig have været med til dette Job. — Jeg synes ikke om det, og Du maa holde mig skadesløs.

— Naturligvis. Og hvis det lykkes, vil jeg bare sige Dig, at Du aldrig mere behøver at lave flere »Kup« i det Liv.

Brevet, Douglas havde givet Rookson at efterligne, lød som følger:

»Kære Alicia!

Mine Bønner er ikke blevet hørte. Jeg haabede lige til det sidste. Jeg har intet at bebrejde mig for min Ihærdigheds Skyld. Jeg vilde ikke have, at De senere skulde sige: »Hvis han blot havde spurgt mig en Gang til, vilde jeg have sagt ja.« Maaske gjorde De Ret i at holde fast ved Deres engang tagne Beslutning. Hvis vi var kommet til at tale ud, havde vi maaske nok tilsidst forstaaet hinanden. Naturligvis var det taabeligt af mig at tro, at De skulde ville gifte Dem med mig og endnu mere taabeligt at haabe, at De skulde kunne elske mig. Jeg troede aldrig, at jeg var i Stand til at elske nogen som jeg har elsket Dem. Tænk paa det Alicia, og skænk mig i det mindste Deres Medlidenhed. Jeg tror, at De har et varmt og kærligt Hjerte, skønt jeg aldrig har set nogle Beviser der paa. Tilgiv mig min uretfærdige Mistanke, men jeg hungrede efter Deres Kærlighed og kunde ikke udholde at se Dem være venlig mod andre Mænd. Jeg havde vel Uret. Det var jo ikke mere end naturligt, at De vilde komme til at afsky mig. Jeg troede, at jeg kunde købe Dem for Penge. Jeg forlangte intet andet, end at De skulde fremhykle en lille Smule Kærlighed. Mange andre Kvinder har gjort det. Men De .... De slyngede mig aabent og ærligt i Ansigtet, at dette kun var et Køb. Dette gjorde mig vred. Jeg vilde ikke høre Sandheden. De troede, at jeg, gammel og grim som jeg er, ikke kunde drømme om Lykke. De havde Uret. Men jeg vil ikke skrive mere. Maaske har jeg allerede skrevet altfor meget. Naar vi kører til Southampton vil jeg endnu engang gentage mit Spørgsmaal og bede Dem om at følge mig til Jamaica.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Nykterhetspredikanten: — När den rike mannen låg i hälvetets eld, hvad bad han då om? Bad han om brännvin? Nej! Bad han om konjak? Nej! Han bad om en droppe vatten. Hvad visar nu detta, mina vänner?
Skeppar Lärka: — Joho, dä visar hvart alla goodtämplare tar väjen! (hvor Goodtemplarerne kommer hen). (»Strix«).

Kristuskorset som Observationspost!
(»Dominica«, Milano.)

England under fransk Overkommando.
(»Simplicissimus«)

Pariserkattens Henrykkelse over de bløde Tage (der er polstrede mod Luftangreb).
(»Lustige Blätter«.)

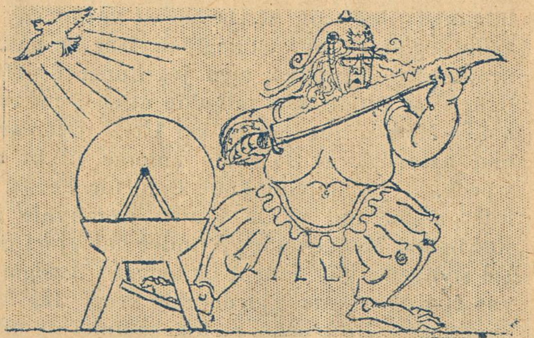

Tyskland skærper sine fredsbetingelser.
(»Lørdagsavisen«. Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

TIVOLI!

Hør, Gyngen gangen gaar,
og Pjerrot spiser Blaar,
Kastanietrær staar med Blomster fine.
Og Harlekin galant
med Flitterstads og Fjant
paany har vundet sig en Kolumbine.

Velkommen Tivoli,
du evigunge Hi
for Sommersol og maaneklare Nætter.
Musik, spil lystig op,
og følg i Spring og Hop
Kusinelil din danseglade Fætter!

Selvmorder-Betragtninger.

Sikke Tider! Man kan ikke engang blive af med Livet. Ammunition er der ikke noget af, saa man kan ikke skyde sig, og nu har de fældet alle Træerne, saa der er hellerikke noget at hænge sig i!

Godsejeren: Ja, lille Madam Jochumsen, det er den røde Regerings Skyld, at vi ingen Gødning har her i Landet. Det havde set helt anderledes ud, dersom vi havde haft en konservativ Regering i Stedet for.

Madam Jochumcen: Ja, saa var det vist bleven nærmest det bare Møj!

Tidens Tegn.

En lille Dreng bad sin Far, om han maatte faa Lov til at se Kæmpeslangen i et omrejsende Cirkus, paa hvis Plakat var afbildet en Slange; det kostede bare 10 Øre.

Nej, sagde Faderen, det er Tiderne ikke til, men Du kan faa Lov til at laane mit Forstørrelsesglas til at se paa Plakaten med.

*

I England bliver de kødløse Dage overholdt saa strængt at man ikke engang maa læse Bacon'

*

En Herre ringede i Gaar et Blad op og bad Redaktøren foretage en Rettelse. „De har skrevet", sagde Manden, „at 30 Personer var blevne syge efter at have nydt Kaalrabi.

— Ja passer det ikke?

— Nej, jeg har ogsaa spist Kaalrabi og blev syg af det, men jeg anmældte det ikke!

*

I Tyskland henligger en Soldat der har tre Fødder.

Nemlig: Rechter Fuss, linker Fuss og Tyfus!

Manden bagved Rytteren
Ka' Du Zahle a'!

I en herværende Hvidevareforretning kom i længere Tid en ung Enkefrue og saa paa Puder uden dog at købe nogen. I Gaar blev hun gift med en Afdelingschef fra nævnte Forretning. Det vara ltsaa en „Trøster" hun vilde ha'.

Fint skal det være!

»Sommerlyst« er nu døbt om og skal, som et Sidestykke til »Vinterpaladset«, hedde »Sommerpaladset«. Dermed er Stødet givet til en almindelig Forfinelse af Navnene paa offentlige Lokaler.

Efter hvad vi erfarer foreligger følgende Navneforandringer:

»Nordpolen« døbes om til »Grødslottet«, Rydbergs Kælder til »Kejserkælder, »Florasalen« vil i Fremtiden hedde »Vantikalet« og »Figaro« »Bang-Bang-Palæet«.

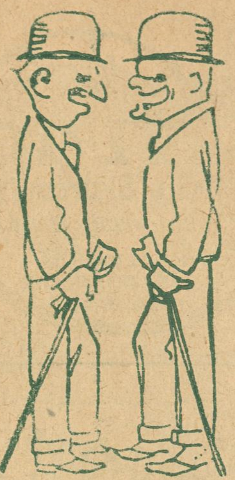

— Du, jeg kender en Herre, der stemte hele tre Gange paa Valgdagen.

— Det er da ikke muligt?

— Jo, han er Pianostemmer!

Underlige Notitser.

Blandt de Tugthusfanger, en af de krigsførende Nationer har bragt frem til Fronten, befinder der sig 4 Mordere.

Blandt de øvrige Soldater mumledes der om »Smudskonkurrence«.

En Mand i Aarhusgade afgik forleden ved Døden. Dødsaarsagen viste sig at være »Utilstrækkelig Antal Ernæringskort.«

En behjærtet Betjent fik i Gaar en Ducør af »For. t. Dyrenes Beskyttelse«. Betjenten havde en Søndag Aften hjulpen en Kakkelak over Gaden i den stærkeste Trængsel.

I sidste Uge — mælder »Sundhedstidende«. — døde der 17 Mennesker af Sukkersyge og 12 af Kødmangel.

Der blev trykt 78 ny Ernæringskort og der blev lyst for 15 Par i Mørke.

En Person stod i Gaar i »den offentlige« tiltalt for at have kaldt en Mand for et Svin.

Han dømtes til at udlevere den fornærmede Part alle sine Flæskemærker.

I Rungsted tænker man paa at flytte Byen nærmere til Banegaarden.

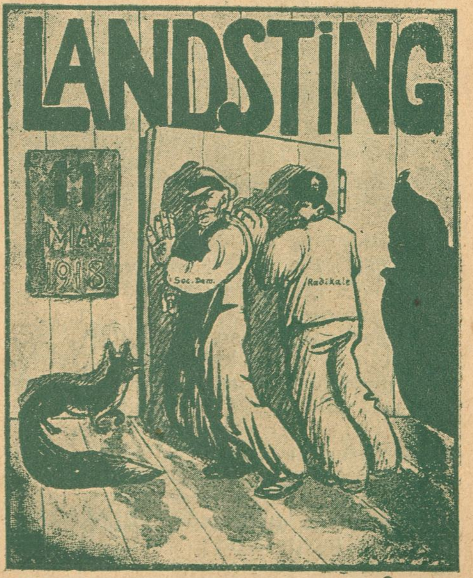

Demokratiet holdt fast og fik Folk til at stemme, Ræven slap ind, men den fik dog Næsen i Klemme!

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
KOLDING

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

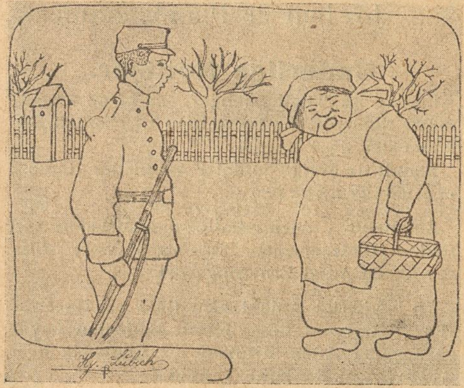

Skildvagten: »Holdt — hvem der?«
Konen: Har De ikke Øjne i Hovedet?
— Jeg skal saamænd ikke gøre Dem noget.

Kære Ravn!
Hermed en Tegning og en

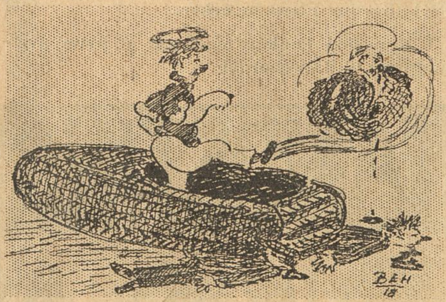

Mindesang om Nils Novgerod:
Vor egen kære Nils Novgerod
da før du »Sivskoen« forlod
vi allesammen stod og tod
saa Taarerne løb som en Flod
omkring i den beskidte Bod.
Men de »Sorte« som paa Bordet stod
de satte Ro i vores Blod.

Hvis du i Nat din Grav forlod
blev der i Sivskoen vældigt Rod
saa snart du i den stod.
thi gerne saa du Fjenders Blod
og ingen havde Mod
til at slaas med Novgerod

Dit Minde leve Nils Novgerod
du elsked Venner og Blod!
Børge E. Hansen.

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Rammefabriken „Rex,"
Faxegade 1. København Ø.
Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„Købmandsgaarden", Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Alfred K. Beklager, men Tegningerne er uforstaaelige.

N. Wiberg. Det er den Slags Smaating, der vokser paa Træer, og som ikke kan gøre Krav paa Honorar. En aktuel og original Vittighed vil altid blive godt modtaget.

Viggo Sørensen. Deres Anlæg som Tegner er i hvert Fald meget spæde. Vi skal ved Lejlighed se at skaffe Plads til en Prøve.

EN »HAMSTREMAND«.
Her skal I se hvad jeg har hamstret!
Tegnet af »Ben«

NB: Ja, hvad er det saa, han har hamstret?

Der kommer en ung Dame ind til en Slagter og spørger: De har vel ingen Knær?
Slagteren: Nej lille Frøken, det har vi skam ikke, men vi har Lammelaar.
— Ja, det skulde ogsaa være Laar, men jeg syntes det er saa sært at sige Laar.
M. Høyer.

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Hvorfra skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 17 er:

»Hamlet.«

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Poul Nielsen, Algade 24, Roskilde, Frk. Marie Jensen, Refshalegaard pr. Engevang, Karl S. Holtermann Nordre Frihavnsgade 13.

Opgaven i Nr. 16 (»Genboerne«) blev rigtig løst af:

Andreasen, Vandværket, Aarhus. Barber Georg Hansen, Berenstensgade, Korsør. Snedker H. Holmstrøm, Saxogade 10. O. P. Barsted, Aagade 21, Aalborg. Aagot Johansen, Nylandsvej 47. Fru Flora Hornstrøm, Odinsgade 6. Barber P. Jacobsen, Stenstrup St. Oskar Levkovitz, Nørre Søgade 43. Chr. Munksgaard, Fjerritslev. M. Albrechtsen, Olstrup. Reservepostbud S. Larsen. Konstabel 1604, Jensen, Maglebylille. Marie Trænde, Østerby, Skagen. Johns. Jensen,(?) Enghavevej 57. S. C. Sørensen, H. C. Andersensgade 7. Georg Nielsen. Istedgade 91. E. Jørgensen, Turøvej 10, Heinrich Seiham, Slotsgade 24. Chr. Rahr, Hollandsvej 3. A. Olufsen, Nørrevoldgade 26, Fredericia. Harald Sørensen, Thorsgade 23 Kaj Hansen, Solitudevej 13. Max Olsen, Fred. d. 7. Gade 15. E. Berg, Skovhuset, Hørsholm, Viggo Henriksen, Bagergade 88, Svendborg. Paul Andersen, Australievej 5. Svend Larsen, Dyvekes Alle 4. H. Christensen, Theofil Hansensgade 10. Barbermester Ejnar Christensen, Vester Fælledvej 76. Ida Petersen, Sofiegade 18. V. Eriksen, Lagerist, St. Kongensgade 53. E. Evald, Absalonsgade 26. Elly Andersen, Lærkevej 2. Harry Petersen, Dr. Tvergade 20. Axel Petersen, Silkeborg Plads 8.

„Krims-Krams".

Visitkort Gaade.

En kendt Digters Navn skjuler sig herunder?

HERM: A. E. SCHOLDAN. Læge.

Adam Oehlenschlæger

Hvilket aktuelt Ord skjuler sig herunder?

ENGEL VON DYNU. Dr.

Den nye Grundlov

En Haandværkerstilling skjuler sig herunder?

K. N. REDDERSEN. Læge.

Gelændersnedker

Under Gengældelsens Lov!

Tegninger af A. Østrup.

Den forfængelige Tøjjon

faar sin Figur vedligeholdt ved Hjælp af et gloende Staalkorset!

Husejeren,

der maa bære alle de Lejeres Møbler, han har sat paa Gaden, op ad 1 000.000 Trappetrin!

(Fortsættes)

Kærestefolk.

1

Se, fire stovte Karle
og fire Piger smaa
i Vinter til hinanden
med hede Øjne saa,
de smiskede og tisked
og blev saa fire Par,
da Vaaren kom, var Sagen
saalunde grej og klar:
Birthe var Pers og Kirsten var Sørens,
Grethe var Jenses, Mette var Jør'ens.

2

I Maj de til et Gilde
hos bitte Jakob kom
og med hverandre fik de
en lystelig Svingom.
Og der blev Sagen ændret,
og Ændringen var nem,
de fulgte henad Morgen
hinanden saadan hjem:
Kirsten med Per og Birthe med Søren,
Mette med Jens og Grethe med Jør'en.

3

I Juni da paa Engen
de satte Hø i Stak,
de fik sig mangen Latter
og mangen munter Snak.
Ved Middagstid de Karle
og trinde Piger smaa
saalunde med hinanden
i Høet sammen laa:
Grethe hos Per og Mette hos Søren,
Birthe hos Jens og Kirsten hos Jør'en

4

I Juli blev de viet,
og Byen var i Fest,
ved Bordet holdtes Taler
af baade Degn og Præst:
og der blev ikke sparet
paa Ædelse og Drik,
man svang sig hele Natten
til Skræderens Musik.
Mette fik Per og Grethe fik Søren,
Kirsten fik Jens og Birthe fik Jør'en.

Per Bonde.

Tegning af Osvald Jensen.

Grammofon- Ind- og Udtryk.

›Ravnen‹ udkommer hver Torsdag og koster kun 15 Øre!

„Fru Rebus.“

Allerede længe havde Revolutionens Torden rullet over Frankrig, og Robespierre trængte stadig til nye Hoveder for at støtte sin Magt. Ikke en Dag hengik uden at Guillotinen nedlagde nogle Dusin Hoveder for hans Fødder. Men endnu fandtes der nogle af de kendte Aristokrater; Fængslerne var fulde af Anklagede, som snart skulde bestige den ildevarslende Planke. Dog var man nu bleven saa fortrolig med Døden, at selv Kvinderne uden Frygt overgav sig til dens kolde Favntag, og mere end en ung Pige havde glad, syngende en opildnende Sang begivet sig til Retterstedet.

Blandt disse modige Sjæle var ogsaa den fremragende Forfatterinde Fru de Croquis. Da hun stod foran Domstolen for at høre sin Dom, forbavsedes alle over hendes stolte Holdning og djærve Svar, og Robespierre erklærede selv, at hun fortjente at dø to Gange. Ikke en Muskel rørte sig i hendes smukke Ansigt, og med et Smil om Læberne og sikre Skridt fulgte hun Soldaterne til Fangenskabet, hvor hendes Tilbagekomst ventedes med største Utaalmodighed og Angst af hendes ulykkelige Kammerater.

Det var et meget straalende og udvalgt Selskab, som Revolutionen havde samlet indenfor Fængslets Mure. Der var Hertuginde de Choiseul, den smukke Madame de Maille og flere andre af det forsvundne Hofs mest fejrende Damer.

— Jeg er naturligvis dømt til Døden, bemærkede Fru de Croquis, men som De ved mine Damer, nedstammer jeg fra Zigøjnere og kan saaledes spaa en Smule. Jeg forudsiger nu, at hverken jeg eller De, mine stakkels Venner, kommer til at dø paa Monsieur Robespierres Befaling. Fat derfor Mod, alt kan ændres endnu!

— Umulig, vi er alle fortabte, sagde en bleg, ung Kvinde med lynende, sorte Øjne. Maaske vilde jeg kunde eje samme Sjælsstyrke som De, Markise, hvis jeg stod alene i Verden. Men mine stakkels Børn, hvad skal der blive af dem, naar disse Vilddyr har berøvet dem deres eneste Støtte!

— Altid lige sørgmodig, Fru Beauharnais, svarede Markisen. Tror De da saa lidt paa min Spaadomsevne? De skal ikke leve saa mange Aar, men den mest straalende Skæbne venter Dem, ja, De skal endog blive Dronning. Ja, ryst nu ikke længere saa mistroisk paa Hovedet, Deres Skæbne staar tydelig nok i deres højre Haand.

— Daarskaber sukkede Fru Beauharnais og hensank i sin sædvanlige Trøstesløshed.

Der gik imidlertid flere Dage hen, og Guillotinen havde, trods Markisens Forudsigelser, grebet mere end et Bytte blandt Fængslernes ulykkelige Indvaanere, da de tilbageblivende Damer pludselig en Eftermiddag hørte noget slaa mod Ruden.

— Kan det være et Signal? udbrød Fru Beauharnais og skyndte sig hen til den lille Vinduesprække.

Nede paa Gaden stod en ensom Kvinde, som paa enhver Maade søgte at gøre sig bemærket. Hun begyndte at rykke heftig i sin Kjole. Da dette uophørlig gentoges, greb ogsaa Fru Beauharnais spørgende i sin. Kvinden nikkede bekræftende, og tog derefter en Sten op, hvorefter hun begyndte en munter Dans, og under denne gjorde Tegn paa sin Hals, som om hun vilde skære den af.

— Store Gud! Jeg tror, jeg forstaar dette stumme Sprog! udbrød Fru de Croques, som ogsaa havde nærmet sig Vinduet.

— Hvad mener De?

— At Kjole (Robe) og Sten (pierre) danner Navnet *Robespierre*. Og saa viser hun under glade Udtryk hen paa sin Hals. Ogsaa dette maa have sin Betydning. Skulde den blodtørstige Tyran virkelig være styrtet, maaske død?

Fru de Droquis havde forstaaet det gaadefulde Budskab rigtigt; thi den følgende Morgen aabnedes de ulykkelige Kvinders Fængsel. Skrækregeringen var styrtet, og Robespierre havde selv besteget det Skafot, til hvilken han havde sendt saa mange.

— — — —

Fem Aar var gaaet, fem Aar, som forvandlede Republikken til Kejserdømme, General Bonaparte til Kejser Napoleon og Fru Beauharnais, den smukke Fange i Fængslet, til Kejserinde Josefine. Fem Aar af Lykke, Sejre og Triumfer saa store, at de nylig forsvundne dystre Tider næsten syntes glemt.

Men en Dag blev Josefine erindret derom. En Dag meldte en Kammerherre for Kejserinden, at en fattig Kvinde indtrængende bad om Fortræde hos hende, for gennem hendes Forbøn at kunde erholde Plads ved et af de kejlige Lystslotte.

— Hun kalder sig Madame Rebus, og paastaar, at hun er kendt af Deres Majstæt, vedblev Kammerherren.

— Det kan jeg ikke tro, sagde Kejserinden, lad mig i hvert Fald faa noget nærmere at vide om hende. Kammerherren gik, men kom snart tilbage og overleverede Kejserinden et Stykke Papir.

— Hun siger, at Deres Majestæt af dette Papir straks vil forstaa, hvem hun er, sagde Kammerherren. Kejserinden udfoldede Papiret, hvorpaa var tegnet en Kjole, en Sten og et paa en Guillotine liggende Hovede. Josefine forstod øjeblikkelig, at »Fru Rebus« var den samme Kvinde, som den Gang havde underrettet hende om Robespierres Henrettelse.

— Sig Fru Rebus at hun kan stole paa mig, jeg har ikke glemt hende, sagde Kejserinden dybt bevæget.

Josefine holdt Ord, thi allerede samme Aften havde hun faaet Kejserens Løfte om den ledige Plads for sin Protege, »Fru Rebus« hvis Fremtid dermed var sikret.

Det er efter hende og til Erindring om denne Tildragelse, at Rebussen er bleven opkaldt.

»Ravnen« udkommer hver Torsdag og koster kun 15 Øre!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemisk
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialiter: Gardin og Møbelstoffer. Dekatering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Paa Afbetaling leveres Frakke-Habitter fra 75 Kr. Vinterfrakker fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 2969
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132.

Avertér i „RAVNEN".

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F.E.BORDING KØBENHAVN

En Triumfator.

Tegning af Hp. Hansen

Her ses imellem Berg og Foss
den velbekendte jyske Hede,
der byder hvert et Fremskridt Trods
og holder Tidens Vækster nede!

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 20 Redigeret af AXEL WESSEL. ※ Torsdag den 16. Maj 1918.

Tegning af Osvald Jensen

Se, Skoven blev dejlig grøn paany, og Bøgen staar fiks og færdig,
og her har vi skænket den unge Bøg en Krans, som er den værdig!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Rammefabriken „Rex"
Faxegade 1. København Ø.
Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

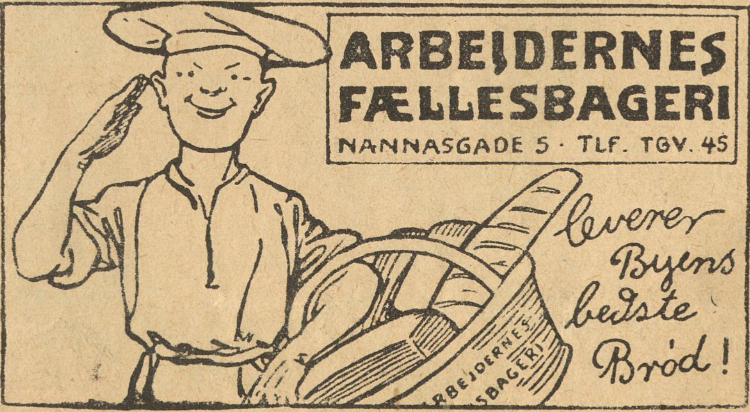

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

TEL. 3684. 3349 — **S. JOHANNESSON'S** — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning
Odense — Telefoner 989—1989 — Kontor og Lager ved Havnen

STRAKS MED!

Baronen: Kan jeg betro Dig Noget, Johan?

Johan: Hvormeget skal De bruge, Hr. Baron?

PINSEVISE 1918.

Mel.: Jomfru vil De med i Skoven.

1

Hillemænd nu er det Pinse,
Pinse, Pinse —
hvis sit Foraarssnit
man maa savne — skidt,
deri kan man sagtens find'se!
Har blot Pigen faaet Hatten,
kan man ta' den
med Humør og Sang
(uden Bægerklang!)
og gaa ud og lufte »Skatten.«
Skoven trak i sit
vante Pinsesnit,
den kan fa'nme sagtens, den har det ganske frit;
mens paa Grund af Krigen
gammel Dreng med Pigen
maa ta' ud i Skoven i Konfirmationshabit.
Dog kun lidt det gør;
hvis man har Humør,
maa man ta' det med sig, for det gi'r Appetit:
Glad vil Tøsen glinse,
og vi holder Pinse
med det gode gamle idylliske Snit!

2

Det er galt, man savner Sprutten,
jo, men Glutten
hænger ved min Arm,
hun er kær og varm,
byder som »Ersats« mig Trutten.
Helledussedasse Trine,
hvor dog dine
Øjne til mig ler,
og du paa mig ser
med din sukkersøde Mine.
Ved du, hvad jeg tror,
trinde Trinemor,
her vi vil os bænke ved »Posemandens« Bord.
Frokosten, min kære,
nu vi vil fortære;
har du kræset, søde, for Far ligesom i Fjor?
Bøf med Løg, Salat,
røget Aal, Spinat —
en lucullisk Frokost, dog — uden Akvavit!
Trine paa Minutten
rækker Fatter Trutten
til en »Dram«, et Smækkys med flot Pinsesnit!

3

Saadan gaar det hele Dagen,
det er Sagen:
Surrogater man
sagtens finde kan,
holder man ej stejlt paa Smagen.
Og af Glædens Glas vi nipper,
Trine tripper
sig en Pinsevals,
hænger om min Hals,
medens Skovens Fugle pipper.
Skoven er saa grøn,
Trine er saa køn —
Og et lille Ord hun mig hviskede i Løn;
Trine, hvilken Talen,
vil du Nattergalen
høre før i Kveld vi tar hjem! — hvilken listig Bøn!
Hejsa hop, min Tøs,
du er kuriøs,
du har gjort mig glad, ja det tilstaar jeg dig frit:
Se, jeg gaar paa Hænder,
jeg en »Mølle« vender,
vi vil holde Pinse med Fest og med Snit!

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations
Brændselsforretning A/s
Frederiksberggade 16. København B.
Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.
Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:
KUL, KOKS OG BRIKETTER
samt fuldstændig tørt Rødbrænde
opsprængt i danske Skove.
Prima Kvaliteter, Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares
Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Amerika

er alle Muligheders Land. Man har Eksempler paa, at en Bjørn, der var flygtet op i et Træ for at undgaa en Jæger, raabte til denne: Skyd ikke, jeg kommer straks ned! Jernbanetogene derovre kører saa hurtigt, at Skinnerne bliver hede nok til at opvarme Kupeerne, og forleden stjal en Tyveknægt et Valdnøddetræ, skønt der sad fire Mand rundt om Træet for at passe paa det. Men da Vagterne var faldne i Søvn, stjal Tyven Træet, med Undtagelse af Barken, som Vagterne lænede sig op imod! De amerikanske Soldater er storartede. I en af de allerførste Træfninger paa Vestfronten fik en ægte Amerikaner Næsen hugget af, men midt i Kamptumlen bandt han den paa igen med sit Lommetørklæde. Naturligvis satte han den forkert paa, men det gjorde ikke noget, for nu rejser han rundt med et Cirkus og viser Publikum, at han maa staa paa Hovedet, hver Gang han skal pudse Næsen!

Boomerangen!

(Mel.: »Rundt paa Gulvet«)

Ja, hvad er hele Livet,
en Samling godt og ondt!
Men en Ting er dog givet,
det hele render rundt:
en »Sjus« jeg gi'r min bedste Ven,
og han *gi'r en igen:*
Boomerangen!

Men bedst som vi saa sidder,
han kalder mig et Dos,
og da jeg er en Ridder,
vi kommer op at slaas.
Jeg stikker ham en Næve ud,
men faar *hans* i min Tud:
Boomerangen!

For flere Aar tilbage
sa' *Mantzius* Farvel,
han gik med Suk og Klage
men ogsaa med Appel,
og vred han drog af Landet, men
»Don Cæsar« gik igen:
Boomerangen!

»Det unge Højre« skraalte:
Vi slaar det gamle ned,
og stolt de Sejren maalte
i mange Tusind Led.
Paa Valgets Dag de tørned' ud
og laa der som en Klud:
Boomerangen!

Grosserer Jensens Kone
stak af midt i April,
hun slem var til at jone
og øslede med Smil.
I Maj kom hun med Suk og Skam
igen og søgte ham —:
Boomerangen!

I Gaar var jeg i Skoven
og hugged' Bøgepragt,
der blev lidt tyndt foroven,
men tænk, der stod en Vagt;
han sa': Kom hit med det, min Ven
og sæt det paa igen —
Boomerangen!

Jeg har set »Boomerangen«
og kan nu klare mig.
Saa kom jeg her forgangen
til Tombolastaahej.
De trak Billetter til Musik
og Dans, men ak, jeg fik:
»*Boomerangen*«!

Jørgen Grønsvær.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

Hvis De siger nej, vil jeg sende Dem dette Brev.

Jeg bebrejder Dem intet. Det maa vel saa være. Fejlen var fra Begyndelsen min. Rimeligvis er det sidste Gang, vi tales ved. Hvad der bliver af mig, er ligegyldigt. Min eneste Pligt er at sørge for Dem. Jeg er endnu ikke bleven rigtig klar over, hvordan det kan ske, men hvis De opgiver Deres Adresse til Perry og Satimer, vil man dér meddele Dem, hvis der skulde hænde mig noget.

David Haggar«.

Douglas havde taget Brevet og gennemlæst det endnu engang, alt medens han grundede over, hvorledes han skulde affatte sit post scriptum. Det var af stor Vigtighed, at det ikke stred mod Brevets Indhold. Han begyndte at skrive en Kladde, og efter adskillige Overstregninger og Ændringer syntes han omsider tilfreds med sit Værk.

— Sesaa Jim, nu kan Du sætte Dig til Rette.

Rookson kastede et Blik paa Papiret, lagde det ved Siden af Brevet, foldede begge Dele sammen og stoppede dem i Lommen. Douglas sprang op fra sin Stol, skummende af Raseri.

— Er det en Udfordring?

— Du kan tage det for, hvad Du vil. Jeg vil i det mindste have ti Procent af din Nettogevinst!

— Det gaar jeg med til, svarede Douglas, saa meget mere, som der efter hans Opfattelse var en himmelvid Forskel mellem at love og at holde.

— Det er altsaa afgjort! Giv mig Haanden derpaa!

De beseglede Overenskomsten med et Haandslag, og Rookson tog atter Brevet op af Lommen. Douglas post scriptum lød som følger:

— »P. S. Jeg har taget anden Beslutning og har bestemt mig at gøre mit Testamente. Det er underskrevet og bevidnet, og dersom De ikke agter at forandre Deres Beslutning, sender jeg det pr. Post til Perry og Latimer, naar jeg kommer til Southampton.

Rooksons daarlige Humør var pludselig henvejret.

— Det er Pokkers godt, Bert. Nu begynder jeg at forstaa. Du tænker paa at lægge Beslag paa den unge Pige med Øjnene, og det var derfor Du skaffede den unge Fyr af Vejen.

— Tænk, at Du kunde gætte det, Jim. Men, hvornaar kan Du have det dèr færdigt?

— Det bliver et stort Arbejde. Jeg maa blande Blækket, saa at det kommer til at ligne det andet, og her kan der jo ikke være Tale om flere Prøver at vælge mellem.

— Nuvel, gør det saa hurtigt Du kan. Og underskriv derefter Testamentet, saa skal jeg faa Jenny til ogsaa at underskrive det.

— Du har altsaa faaet fat i hende?

— Ja, og hun befandt sig omtrent i den Situation, Du beskrev, svarede Douglas med paataget Ligegyldighed.

— Og hvad synes Du om hende.

— Hun er villig til at gaa mine Ærinder, og det er mig tilstrækkeligt.

Rookson havde hele Tiden set skarpt paa Douglas. Han kendte hans Evne til at bedaare Kvinder, og da han var op over Ørene forelsket i Jenny, besluttede han saa hurtigt som muligt at opsøge hende for at advare hende mod Vennen.

Rookson underskrev Testamentet og overgav det til Douglas, som derefter begav sig hjem. Her laa et Telegram og ventede paa ham.

»Kommer til Byen. Vigtige Nyheder. Mød ved Postkontoret Choving Croos Kl. 9 i Aften.

J. B.«

Saa hurtigt tilbage, mumlede Douglas, hvad kan det betyde?

Klokken var allerede halvni, og der var altsaa ingen Tid at spilde.

Fem Minutter efter at han var naaet derhen, dukkede en Kvindeskikkelse frem.

— De har vel faaet mit Telegram? sagde hun.

— Ja naturligvis, lille Tossehoved. Kom med mig hen og faa et Glas Vin og fortæl mig, hvordan det er gaaet.

De gik hen til en lille Kafé i Nærheden, og her gentog Douglas atter sit Spørgsmaal.

— Det lader til, at Damen har forladt Uxbridge for længere Tid; hun tog i det Mindste en vældig Kuffert med sig. Hun tog ind i et Hus i en af Gaderne derhenne — jeg véd ikke, hvad den hedder, men jeg kan vise Dem Huset.

Jenny holdt Ord. Hun fulgte Douglas til det Hotel, hvor hun havde set Alicia tage ind. Derpaa vendte de tilbage og gik langsomt ad West End til. Under Vejs fortalte Jenny om alt, der var indtruffet, om den syge unge Mands Besøg, og Douglas bad hende om at beskrive hans Udseende meget nøje«. Hun gjorde dette saa intelligent og detaljeret, at Dauglas ikke kunde lade være med at udtale sin Beundring.

— De er en Perle, Jenny, sagde han, idet han klappede hende paa Skulderen. Jeg har endnu noget at tale med Dem om, men det kan vi ikke gøre her. Lad os gaa ind i Kafé »Monico« og have det lidt hyggeligt.

Forslaget var ganske i Jennys Smag, og de gik sammen ind i den varme, oplyste Kafé, hvor Douglas straks bestilte Drikkevarer og Cigaretter. Efter at de havde siddet der nogen Tid, trak han beslutsomt et Papir og en Fyldepen frem.

— Alt, hvad De skal gøre, er at skrive Deres Navn ved Siden af det andet.

— James Rookson! Ih, du store Kineser! Er det ham, der var Portier ved Empress paa samme Tid som jeg var der?

— Ja. Det er ogsaa ham, der har henvist mig til Dem.

Det er ingen Anbefaling for Dem, at De kender Rookson, sagde han, jeg synes ikke om ham.

— Aa, han kom altid med saadan noget dumt Sludder om Kærlighed.

— Det er da ikke saa slemt, sagde Douglas smilende. De er da en Kvinde, der kan fordreje Hovedet paa en Mand. Det véd jeg med mig selv.

— Sludder, sagde Jenny, idet hun sendte ham et smægtende Øjekast.

— Det er ikke Sludder. Nu maa vi tale om Forretninger,

men jeg haaber, at der vil komme en Tid, da .... Det kommer kun an paa Dem. Synes De om mig?

— Sikken et Spørgsmaal! Maaske en lille Smule.

— Jeg tror, at vi to vil blive rigtig gode Venner. Og nu skal jeg indvi Dem i min Hemmelighed. Men først maa De anstille et Tankeeksperiment. Forestil Dem, at jeg er Jim Rookson .... Dette Papir er et Testamente, oprettet af en Mand, der boede paa Empress Hotel, da De og Rookson var ansatte der. Nuvel, nu kommer Rookson — nej, tilgiv mig! — nu kommer jeg en Eftermiddag ind til Dem .... De husker nok den Eftermiddag, den var blæsende og kold, skønt det var i Juli Maaned .... Jeg beder Dem om at bevidne en Underskrifts Rigtighed for ham i Nr. .... De husker vel Nummeret paa hans Værelse, ikke sandt?

— Hvordan skulde jeg kunne vide det, naar jeg ikke engang véd, hvad han hedder.

— Jeg skal forklare Dem, hvordan han saa ud. Han boede paa Hotellet i tre Maaneder. Det var en lille, tør, gusten Mand med en skrigende Stemme. Han forlod Hotellet for at rejse tilbage til Jamaica.

— De mener vel ikke den stakkels gamle Herre, der blev myrdet?

— Saa husker jeg ham. Han boede paa Nr. 91. Vi plejede at kalde det Ulykkesværelset. Syv Gange tretten, forstaar de.

— Nuvel. Den 15. Juli — husk denne Dato, lille Ven, gaar De med Rookson ind i den gamle Herres Værelse. Han skriver først selv sit Navn. Se her! Her er hans Navn.

Han lod sin Pen glide henover Navnetrækket, ganske som om han skrev det nu.

Hun betragtede ham nysgerrigt.

— David Haggar, Ja, det hed han, sagde hun.

Saa lod han Pennen glide over Rooksons Navn.

— De har altsaa set mig skrive det?

— Javist, jeg er vel ikke blind.

— Nej, nej, lille Ven. Men Sagen er den, at De maa indbilde Dem, at De har set Rookson skrive. Tag nu en Pen i Deres lille fine Haand og skriv Deres Navn ved Siden af Rooksons og glem ikke, at De har gjort det i hans Nærværelse. Jim er nemlig for Tiden nødt til at holde sig inden Dørs.

— Det var godt, han ikke kom. Men hvad er Meningen med alt det?

— Det er for at give et Testamente Gyldighed. Forstaar De?

— Ja, det har jeg hørt før. Men jeg var jo ikke til Stede. Mr. Hagger er død nu. Hvordan skal jeg da kunne bevidne noget?

— Jo, det kan De, lille Ven, eftersom jeg er Mr. Hagger.

— De sidder jo der og gør Nar ad mig. Jeg synes ikke om den Slags Løjer.

— Jeg gør ikke Nar af Dem, lille Jenny, og det vil De komme til at sande, naar jeg forærer Dem 100 Pund bare for at skrive Deres Navn paa dette Papir .... Forstaar De.

— Ja. Men hvad er Meningen dermed.

— De skal faa 100 Pund, ja maaske mere. De skal blot bevidne, at Haggar har underskrevet Testamentet i Nærværelse af Dem og Rookson. De kan beskrive, hvorledes Rookson sad ved Bordet med Papir, Blæk og Pen foran sig. Naturligvis sagde han noget, da De kom ind ....

— Hvad sagde han da? spurgte Jenny.

Douglas smilede glad. Han forstod, at Jenny Basselt ikke vægrede sig ved at spille med i Komedien.

— Mr. Haggar spurgte formodentlig om Deres Haandskrift var god. Efter at han selv havde skrevet sit Navn og Rookson havde gjort det samme, bad han Dem ogsaa om ogsaa at gøre det. Han takkede Dem, gav Dem hver en 5 Shilling og saa gik De .... Gentag nu det hele, det er meget vigtigt, saa at De naarsomhelst kan bevidne det, hvis det bliver nødvendigt.

— De behøver ikke at være bange. Men Rookson — skal han ogsaa vidne?

— Naturligvis.

Jennys Nysgærrighed var nu vakt, og hun ønskede at faa at vide, hvad det var, han havde i Kikkerten.

Efter at have tænkt lidt over, hvor meget han kunde aabenbare for sin snu Hjælper, sagde han.

— Jenny, det forholder sig saaledes, at eftersom Hagger ikke naaede at lave noget Testamente, før han døde, saa har jeg paataget mig at gøre det. Naturligvis vil den Mand, til hvis Fordel det er, vise os sin Taknemlighed.

— Jeg forstaar, men De siger »Manden«. Er der da ikke ogsaa en Kvinde med i Spillet. Det plejer der ellers at være. Det er maaske den Dame, jeg udspionerede i Moreden?

— Ja, det er hende. Haggar havde til Hensigt at testamentere hende sin Formue, og nu vil vi skaffe hende den. For Øjeblikket har hun ingen Anelse om det hele. Manden, der har givet mig Hvervet, er forelsket i Miss Montrose og ønsker intet højere end at faa baade hende og hendes Penge. Det er derfor hun bliver udspioneret, thi der skal ogsaa sørges for, at ikke andre gaar ham i Bedene.

— Naturligvis. Maaske drejer det sig om den unge Mand, jeg saa udenfor hendes Hus.

— Det kan jeg ikke sige, eftersom jeg ikke har set ham .... Her har De forresten et lille Forskud til at begynde med .... De og Rookson maa forresten øve jer sammen engang. Og nu Farvel.

— Naar ses vi egen? spurgte Jenny, da de stod udenfor Restaurationen.

— Maaske allerede i Morgen, jeg skriver.

Han hoppede op i en Bil, vinkede Farvel til Jenny og i næste Øjeblik var han forsvunden.

XIII.

SCOTLAND YARD I VIRKSOMHED

Lægen saa alvorlig ud. Han havde netop sluppet sit Tag om Graydons Haandled.

— Hvad vil dette sige? I Gaar var Pulsen jo normal og Temperaturen temmelig tilfredsstillende, og nu — naa, De har naturligvis været uforsigtig. Jeg sagde jo til Dem, at De kun maatte tage Dem en ganske lille Tur, og nu fortæller Søster, at De har været to Timer borte. Hvad hjælper det, at jeg gør mit Bedste, naar De ikke adlyder mine Forskrifter.

— Jeg er meget ked af det Doktor, De har Ret. Jeg indrømmer, at jeg overtraadte Deres Paabud i Gaar, men jeg havde mine Grunde. Uheldigvis traf jeg ikke den jeg søgte, og det gjorde mig nedtrykt.

— Naaja, men nu maa De holde Dem i fuldstændig Ro. Jeg véed næppe, om jeg tør lade Dem træffe Deres Fader.

— Hvad for noget! Er han her?

— Ja, han venter paa at blive lukket ind. Men husk paa, ikke at blive ophidset.

— Det har ingen Fare. Det plejer i Almindelighed at være min Fader, der bliver det.

Lægen smilede og gik.

Saasnart Eric var vaagnet af sin bevidstløse Tilstand, var hans Identitet straks blevet opklaret og meddelt Aviserne. Sir George Graydon var i Paris, da Meddelelsen naaede ham, og han rejste straks til London. Han hilste sin Søn med en Hjertelighed, han sjældent plejede at vise. Han holdt nemlig paa Bunden umaadelig meget af den unge Mand.

— Min kære Dreng, hvor jeg dog er glad over, at Du er kommet Dig igen. Sygeplejersken siger, at Du er meget svag. Du var vist for længe ude i Gaar .... Men hvordan er Du dog kommet saadan af Sted?

— Hvordan? Det var et regelret Overfald, og ....

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

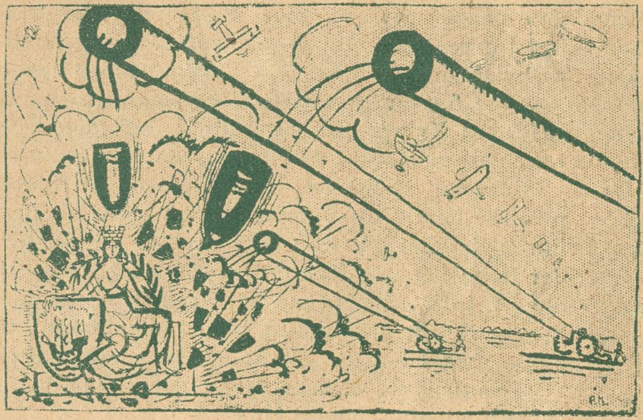

Paris — Den udødelige.

(»Lørdagsavisen«, Norge)

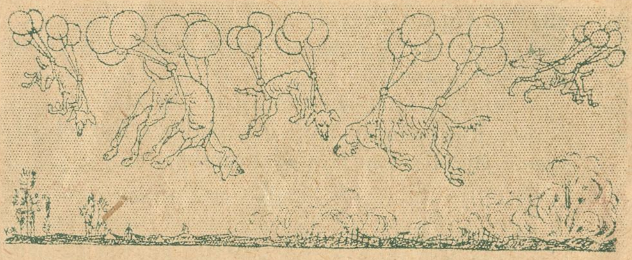

Paris flyvende Politihunde leder efter den langtrækkende Kanon.

(»Simplicissimus«)

Dengamlestationsinspektoren:
— Det är bara en sak, som jag ångrar, och det är, att jag inte begagnade tillfället (benyttede sig af Forholdene) bättre i min ungdom. Før da fanns der sprit!

(»Strix«)

— Men Gud, Barn, hvor skal Du hen med den Granat?
— Det er ingen Granat, det er min Fars Kaffeflaske!

(»Berliner Illustrirte Zeitung«)

Før blev en almindelig klædt Person ugleset i Parkettet — nu forbavses man ved at se en elegant klædt!

(»Daily Mirror«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød = Indmad

Skovfogden: Endelig har jeg Dig, din lille Laban! Det er din Skyld, at alle mine gode Træer bliver saadan ødelagt!

Mænd.

En lille Pige skrev i en herværende Skole følgende Stil over Opgaven: Mænd.

›— Mænd er nogle, som Damer gifter sig med. De drikker og bander, men gaar ikke i Kirke. De er mere logiske og zoologiske end Kvinder. Baade Mænd og Kvinder har deres Udspring fra Aberne, men Kvinderne sprang længst!‹

Det er en underlig ufuldkommen Verden, vi lever i: Før ønskede vi, bare at faa Knapper — nu *har* vi Knapper, men ingen Sygarn!

Underlige Notitser.

Jeg ser, at Ministeriet nu ogsaa har rationeret Barbersæben. — Det Ministerium rager sig da ogsaa ind i alt muligt!

*

Forleden var det 100 Aar siden, at Sættemaskinens Opfinder blev født. I Dag om 100 Aar vil man sandsynligvis fejre Opfinderen af Kaffe-Surrogatet.

*

Økonomiraadet er for Øjeblikket i Færd med at vedtage, at der skal sættes Vandskat paa badende Damer og Folk med Leddevand i Knæerne.

*

En Avis i Jylland fylder i disse Dage sin halve Side med Verdenskrigen og den anden halve med den begyndende — Fluekrig.

*

Tivoli agter at udskrive en Konkurrence med det Formaal at tilvejebringe en „Sodavandsgalop“ til Afløsning af „Champagnegaloppen“.

*

PINSE I KOLONIHAVEN.

— Ja, De maa undskylde, Fru Henriksen, men i Gaar havde vi Besøg af hele Familjen Petersen, saa i Dag maa vi ta' til takke med at se paa Kaffekanden!

›Kaserneblomst.‹

I Kastellet faldt i Gaar følgende Korporalsbemærkning: Naa jeg siger ›Ret,‹ skal i staa saa stille, at Lots Hustru tager sig ud som et perpetum mobile imod jer!

Frederiksbergs Politi agter at forøge Stabens Udrustningsmateriel med: Et Sæt Rulleskøjter og en Lasso til hver Betjent, to Flyvemaskiner, som fra Skyerne skal holde Øje med Indbrudstyve. og desuden vil der ved de forskellige Vejkryds blive anbragt en Drejeskive, som uden Standsning kan dreje den vagthavende Betjent hele Kompasset rundt.

INDBYDELSE 1925.

„Etatsraad Adamsen og Frue har herved den Ære at indbyde Grosserer Jansen med Familie til Middag.

De bedes møde saavidt mulig med ren Flip og blanke Støvler samt Brødmærker til 8 Stykker Smørrebrød“.

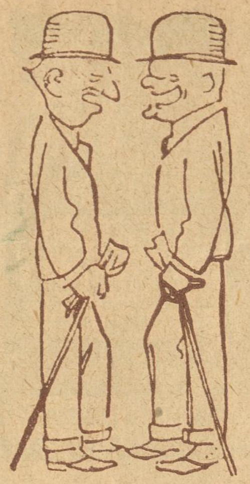

— Du, er nu ogsaa *Havet* bleven rationeret?

— Hvad mener Du med det?

— Jo, jeg læste i Dag i Avisen, at for at sejle maa man ha' *Sø-Kort!*

„En Nordmand“

Gemalen (ved sin eftermiddagscigar): ›Ser du de flotte røkringene, jeg laver, Constance?‹

Fruen: › Ja, apropos ringer, hvor er det blit av den, du nylig lovet mig? — Er ogsaa den gaat op i røk, tro?

„En Dansker“.

Et godt Ekko: Turisten: Hallo!

Ekkoet: Hallo;

Turisten: Hallohalløj!

Ekkoet: Hallohalløj!

Turisten: Ska' vi ha' en Snaps?

Ekkoet: Ja Tak!

„En Amerikaner“.

Verdens tarveligste Karl er uden Tvivl Bob Snifkins i Danburg. Han solgte til sin gamle Nabo Jones det halve af en Ko, men vægrede sig derefter ved at dele Mælken med ham, idet han paastod, at Jones ejede den forreste Halvdel af Koen. Og da saa Koen, inden den blev slagtet, stangede Bob, anlagde han Sag mod Jones og krævede Erstatning for Svie og Smerte, fordi det var Jones Halvdel, der havde stanget ham!

Opvarteren: Undskyld, men den 25 Øre, De gav mig i Drikkepenge, er af Tin.

Gæsten: Javel. Og det Smør, De gav mig, var bare Margarine!

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Turisten: Hvorfor gaar I Tyrolere altid med saa fine broderede Seler paa?
Tyroleren: for at holde Bukserne oppe!

Julie Nielsen. De smaa Tegninger er jo ikke meget værd i Guld! Men kig ind ved Lejlighed.

E. Berg. Kommer ved Lejlighed.

Willy H., Helsingør. Tak for de to glimrende Vittigheder, »som i disse sørgelige Tider skal faa Folk til at le«. Der er blot det næsten ligesaa sørgelige at bemærke, at Folk **h a r** let af dem!

V. Chr. Hansen. Det uhyre beskedne Vers skal ved Lejlighed komme frem. Men drøm nu ikke om Guld!

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Tivoli.

Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.

Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.

Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.

„Købmandsgaarden“, Festarrangement med Dans.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

Kære Ravn!

Jeg beder dig venligst om at optage nedenstaaende Digt.

EN FRIERS INDLEDNINGSTALE.

Min egen kære lille Ven,
min søde lille Pige,
jeg takker dig atter og atter igen,
men hør nu hvad jeg dig vil sige.
I hele det lille Danmarks Rige
der findes ej saadan Pige,
med gyldne Lokker
og Øjne saa blaa,
som dem jeg i Forgaars hos dig saa
nej vel gør der ej — nej, afbryd mig ikke,
du maa kun til mine Ord med dit Hoved nikke;
thi Sandhed det er, det jeg dig sværger,
aldrig en saadan Skønhed set jeg haver.

Paa Forhaand Tak for Optagelsen.

O. L.
Ugentlig Læser af »Ravnen«.

O. L. Vi har ikke villet nægtet Dem Optagelsen af den i Sandhed sjældne »Indledning« — men: Nu ingen Fortsættelse!!

Læredrengen: Mester! Mester! Peter er faldet ned af Stilladset.
Mesteren: Hm! — Tabte han Malerbøtten?

Redaktør *Axel Wessel* træffes paa »Ravnen«s Redaktionskontor, Nørre Farimagsgade 49, 2. Sal, Mandag, Tirsdag, Onsdag og Lørdag Eftermiddag fra Kl. 2—4 og Fredag Aften fra Kl. 7—9.
»Ravnen«s Telefoner: 1189—7604.

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Hvorfra skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 18 er:

Exners: »Amagergilde.«

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Knud Ove Andersen, Vestergade 8, Randers. Gerda Møller, Frederiksberggade 1. I. Petersen, Jægersborggade 8.

Gaaden i Nr. 17 (»Hamlet«) blev rigtig løst af:

Frk. Marie Jensen, Refshalegaard pr. Engevang. Karl S. Holtermann, Nordre Frihavnsgade 13. Poul Nielsen, Algade 24, Roskilde. Svend Larsen, Dyvekes Alle 4. William Andersen, Australievej 5. Axel Petersen, Silkeborg Plads 8, Albrechtsen, Olstrup St. Ida Petersen, Sofiegade 18. Srædersvend Sørensen, H. C. Andersensgade 7. G. Evald, Absalonsgade 26. Karen Nielsen, Præstøgade 13. Frants Hornstrøm, Odinsgade 6, Aagot Johansen, Nylandsvej 57, Frijof Christensen, Øresundsvej 29. Dan Sørensen, Ø. Fasanvej 103. A. Schmidt-Henriksen, Hartmanns Alle 23.

„Krims-Krams".

Rebus.

S.

Student (St — uden t.)

Prøv!

Prøv selv, naar Du er alene, og faa derpaa Dine Venner til at tage sig selv i Næsetippen med højre Haands Tommel og Pegefinger og samtidig med venstre Haands Tommel- og Pegefinger i højre Øreflip.

Derpaa skal man skifte om og tage sig med venstre Haand i Næsen og med højre gribe venstre Øreflip. Og saa stadig skifte i hurtig Rækkefølge. Det lyder saa nemt, men prøv bare saa skal Du se, man vil søge Næse og Øre paa Steder, hvor man aldrig finder dem.

Hvor gammel er Du?

Du kan let faa at vide, hvor gammel en Person er, naar Du anvender følgende Metode:

Du skal f. Eks. have at vide, hvor gammel Peter er. Du siger da til ham: Multiplicer din Alder med 2, læg 5 til, multiplicer Summen med 5 og opgiv mig saa det Tal, Du faar ud.

Dette er altid et to eller tre zifret Tal, af hvilket Du straks kaster bort det *sidste* Ziffer. Fra Resten trækker Du 2 — og Resultatet er Vedkommendes Alder.

Vi siger, at Peter er 12 Aar. Altsaa 12 × 2 - 24; 24 + 5 - 29; 29 × 5 - 145.

Du kaster nu det sidste Siffer bort (5) fra Resten (14) trækker Du 2 og faar 12 igen. Det stemmer altsaa!

Under Gengældelsens Lov!

Tegninger af A. Østrup.

Aagerkarlen

skal tælle sine egne Penge, naar de er gjort gloende.

Opfinderen

af Krigens giftige Luftarter skal daglig give 2000 Børn ren Ble paa.

(Fortsættes)

Stor Store Bededagskonsert i Pærekjøbing.

Af et Referat i »Pærekøbings Tidende.«

Lig den samme store Konsert der blev afholdt i Raadhushallen Store Bededagsaften, har Komiteen arbejdet med for engangs skyld at give Pærekjøbings Beboere lejlighed til at overvære en virkelig Konsert af 20 Mand dirigeret af Skomager Jacobsen og fra Broderlanden dirigerede Pianist Hammer fra Norge der er ansat i Madam Jensens Bevertning ved Havnen og Svenskeren Ernst Sjøgren der i sin Tid har skiftet Numrene ved de store Konserter ved Saltsjøbadens Konsertsal. Lig i København havde Komiteen indrettet det saadan at man kunde hente sine Ernæringskort i Jansens Balsal, hvor Konserten fandt sted — Allerede Kl 5 troppede vores Byes fineste Baumonner op, vi nævner i Flæng Svane Olsen vor Apotheker med blanktpudsede Støvler Købmand Aspensen med Frue der havde Madkurv med og naturligvis den uundgaaelige Fru Sivertsen Basardamen fra Forn. »Solsikkernes opretholdelse«. Derimod vakte det dyb indiknation at Bardamen fra vores lysky Hus hm hm i Mølestræde havde valgt at minde os om den begyndende Storstads lastefulde inflydelse — Naa men til Orkestret, alt var representeret lige fra Tubas, Klaver og Fløjter indtil de mere primitive Redskaber som Cykleklokker Redekam og en Pose med Glaskaar, som er uundværlige for Komponisten Sjøgrens Symfonien. Kl 5½ slog Skomager Jacobsen an i Pulten og der blev stille som i et Klædeskab, naar undtages at Værtens Papegøje der sad i Vinduet raabte »Ka der blie en Bajer til?« Og saa indledtes der med Halmbergs pragtfulde »Et Bryllup i Katterumperne« pompøst fejende spillede og selv om da Dirigenten slog af, at der var en der manglede en side endnu, gjorde ingen Skaar i Glæden, den Dirigentevne Skomageren lagde for Dagen, bør enhver anbefales at lade sine Solder forny hos ham til hver en Tid. Saa kom Svenskeren, forventningsfuld saa man den magre Skikkelse med de karaterististeske Vorter, man kun kunde se i Ansigtet op paa Dirigent Stolen der forresten var laved af Ølkasser — Han skal efter hvad der siges være halvdøv, men spiller efter Gehør, Hans Symfoni »En Time mellem Rodbedene« var ogsaa en Ørenlyd, hans skildring i at fremstille Kaalormens farvel og Dugdraabernes melodiske Fald var mesterlig — og da Cykleklokkerne og Posen med Glasskaarene faldt ind overgav Folk sig paa Naade og unaade. De tre Anemoner og Laubærtræet der staar udenfor Cafeen der blev ham overrakt var velundt. Saa kom den norske Pianist Hammer der efter at have taget sig en Malurtbitter slog stokken andesvære i Hovet paa en Musikker der havde et horn i siden paa ham, der til al Held aligevel blæste ham et stykke, saa vi fik den Solo, Hammer lagde an med. »I Domhusets Hal« vistnok enten af Greg eller Thorup der lød saa kraftigt at selv stemmen fra Madam Pedersen der beklagede sig over Kafferationerne overdøvedes — Saa spillede der Landpostbuds Sørensens 21 Rapodie i F-dur for Begyndere, en mærkværdig blanding af Melodier, som han skulde se at komme længere ud af Landet med — Nu steg Svenskeren op og spillede »Ja vi elsker dette Landet,« og bagefter kvitterede Skomageren med »Det var paa Frederiksberg« og Nordmanden vilde hellerikke være efter og vilde lige til at spille »Isbjørnenes Nordpolsmars«, da den svenske Dirigent sagde han var taktløs, men den anden der var med paa Noderne sagde han skulde nok dirigere her, og gav ham saadan en at han fløj over i Stortrommen. Men saa reddede Skomageren den pinefulde Situation, med »Hartmans Ballade« som Publkum tog staaende, for bedre at se om de kunde forlis. Og med denne pompøse Afslutning gik man ud fra den mindeværdige Konsert for at gaa hjem, kun afbrudt af Lirekassemanden Nielsen der skilter med at have mistet sine Brødkort. Han stod udenfor og spillede »Undskyld, mit Navn det er Nielsen«.

Nesthort.

Kamæleonen.

Tegning af Hp. Hansen

Witzansky sig sælger til Venstre og Højre,
og Organet, han leder, bli'r stedse sløj're.
Han kaldes en haard (ikke særlig urban) Negl
og lider af en stærk, politisk *Organ*-Fejl.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Et Kapløb om en Formue.

Det var en herlig Morgen, mine to Heste var i en udmærket Stand — og saa besluttede jeg, at jeg og en Studenterkammerat skulde gøre Alvor af en længe næret Plan, nemlig at rejse til London og deltage i et Travløb. Jeg havde et ganske udmærket Kapkøretøj.

Vi sendte Hestene i Forvejen, skaffede os en Hyrevogn i Cambridge, kastede Bøgerne paa Hylden og begav os af Sted i straalende Humør. I London gik vi i Teatret, og efter en herlig Frokost paa Hotellet, lod jeg mit Køretøj køre frem til Trappen — to Heste, den ene foran den anden — og saa gik det af Sted med os to gennem Londons Westend.

Vi kørte netop over Haymarket, da jeg pludselig fik Øje paa min hjertegode, men strenge og hidsige Onkel, Sir William Tressider, der kom gaaende lige imod os. Jeg kan ikke beskrive den Forfærdelse, som greb mig, min Onkel skulde træffe mig her i Kapkøretøj midt i Terminen! Træffe mig med to Heste i London, i Stedet for at sidde over mine Bøger i Cambridge!

At komme væk var umulig, da der var Vogne baade foran og bag os. Det stod klart for mig, at jeg nu havde tabt al Udsigt til at arve de fem Tusind Pund om Aaret som Onkel havde bestemt for mig efter sin Død. Der kom han!

— Hvad for noget! Kan jeg tro mine egne Øjne! Og i Kapkøretøj!

Jeg vil ikke gentage, hvad han ellers sagde. Det var Ord, som var altfor lidt smigrende for min Karakter og Flid.

Endnu havde jeg ikke sagt et Ord. Men saa fandt jeg pludselig paa en Ide — den for som en Fortvivlelsens Udvej gennem mit Hovede, uden at jeg den Dag i Dag kan sige, om jeg rigtig vidste, hvad jeg gjorde — og jeg fulgte mit Indfald.

Jeg saa til højre og venstre, som om jeg var meget forundret, og som jeg vilde se efter den Mand, min Onkel talte til.

— Naa, din Slyngel, kender Du mig ikke? Kender Du ikke din egen Onkel?

— Men kære De, saa sandt De har Deres Forstand i Behold —

— Din Lømmel! Hvorfor er Du ikke i Cambridge?

— I Cambridge?

— Ja i Cambridge, gentog han og undredes over min Forbavselse. Kanske Du aldrig har været i Cambridge. Aa, din unge Grønskolling! Er det paa den Maade, Du studerer og smider Pengene bort, som jeg sender Dig hver Maaned?

Jeg saa, at det vilde udvikle sig til en større Scene og besluttede at lade Tæppet gaa med det samme.

— Undskyld, sagde jeg med al den Frækhed, jeg kunde opdrive — men jeg har ikke den Ære at kende Dem. Jeg tilstaar, at De har et vist Fortrin her, som en gammel Mand, men saavidt jeg ved, har jeg aldrig set Dem før.

Paa dette Stadium af Situationen forstod jeg, at der ganske sikkert vilde komme et frygteligt Udbrud. Jeg afbrød derfor hele Historien.

— Gør bare ingen Undskyldninger — det er ganske unødvendig. Jeg haaber, De træffer en mindre taalmodig Mand, naar De næste Gang antaster nogen med Beskyldninger for at være Deres Nevø. God Morgen, gamle Lurifax!

Dermed satte jeg Hestene i Gang. Det sidste jeg saa af min Onkel var, at han i et Anfald af Raseri kastede sin Hat henad Gaden.

— Han fornægter mig! Han fornægter sin egen Onkel!

Min stakkels Ven, Filip, var ganske lamslaaet over min Djærvhed.

— Hvad er det nu for en Dumhed, Du har foranstaltet? udbrød han.

— Ja, det er forsent at snakke om det nu. En Ting er sikkert. Travløbet maa vi stryge. Min Onkel tager Ekspres med fire Heste og rejser til Cambridge; det er saa sikkert som to og to er fire. Vi maa for enhver Pris være i Cambridge før ham.

Og uden at gøre Hotelregningen op eller vedtage en eneste Forberedelse kørte vi af Sted. Jeg glemmer aldrig min Sjælekval under denne Rejse! Vejene var opkørte, Seletøjet gik op, Høns og alle mulige andre Dyr spærrede af og til Vejen.

Men trods alle Hindringer naaede vi Universitetet paa seks Timer og kom op paa mit Værelse.

— Har Sir William været her? spurgte jeg min Tjener.

— Nej, svarede han.

Jeg sukkede dybt af Lettelse og instruerede derpaa Tjeneren om, hvad han skulde svare Sir William paa hans Spørgsmaal, naar han indfandt sig. Den ene Løgn drog den anden med sig.

Min Ven Filip forsvandt.

Jeg havde faaet klædt mig om og sad nu ved mit Arbejdsbord, da min Onkel kørte op foran Porten.

— Jeg kommer for at besøge Hr. Tressider, hørte jeg ham sige til min Tjener. Er han hjemme?

— Ja, det er han!

— Din frække Fyr! Du ved naturligvis ligesaa godt som jeg, at han ikke er i Cambridge. Du staar bevidst og lyver.

— Lyver? Undskyld, men jeg haaber — —

— Hold Mund. Vis mig ind paa hans Værelse!

Jeg glemmer aldrig den Forbauselse, som greb ham, da han traf mig — i dybt Studium! Jeg rejste mig og hilste ham paa det hjerteligste!

— God Dag, kære Onkel! Hvilken lykkelig Vind blæser Dig hid til Cambridge?

— Hvad for noget — Georg — kan jeg tro mine egne Øjne?

— Det glæder mig at se Dig, Onkel. Du ser rigtig rask ud!

— Nej, hvor man dog kan tage Fejl! Jeg mødte en Krabat i Kapkøretøj nede i Haymarket; han lignede ganske bestemt Dig, og jeg tiltalte ham, men han svarede, at han ikke kendte mig. Og saa sikker var jeg i min Sag, at jeg ikke vilde have mere med Dig at gøre!

— Det var da en underlig Historie.

— Underlig? Herefter skal jeg da i det mindste aldrig forbause mig over Mened! Jeg vilde med god Samvittighed have aflagt Ed paa, at det var Dig — Alting! Ansigt, Stemme, bare ikke Maaden at være paa, for det ligner ikke Dig at fornægte din Onkel og kalde ham er gammel Lurifax.

— Det var da godt, at —

— Godt! Jeg er tilfreds! Intet andet havde kunnet overbevist mig end at finde Dig her saa flittig, i Tøfler og Morgenfrakke. Som Du nu sidder der i Lyset, er Du ham saa lig —

Jeg rejste mig straks.

— Men kom nu, min Dreng! Vi to skal spise Middag sammen!

Vi spiste og tilbragte Aftenen sammen. Da han næste Morgen rejste fra Cambridge, gav han mig hundrede og halvtreds Pund.

Ja, det er Historien. Jeg er ikke saa lidt stolt af den Men jeg blev flittig fra den Dag, og da jeg arvede min Onkel, var jeg — det tør jeg i Sandhed sige — adskillig værdigere til det — end den Gang, da jeg fornægtede »den gamle Lurifax«.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. J. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

RAVNEN
KOSTER KUN
15 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
L. PERRET & CIE
Triple Orange
Triple Orange

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
VILH. CHRISTIANSEN
(GEORG C. MØLLERS EFTF.

Elegante Kjoler
til Spadsere-, Bal- og Selskabsbrug i Voile, Taft og Silke 35—50—65 Kr. Bestillinger efter Maal leveres fra egne Systuer paa faa Dage og til samme Priser.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over
Socialistisk Litteratur
udleveres gratis.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2. TF. 354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.

F. E. BORDING KØBENHAVN.

Pinseuheld i Zoologisk Have.

Tegning af P. V. Hansen.

Strudsen: Vil Du komme med min Fjer, din Røver!

16 Sider DEBUTANT-NUMER 15 Øre

RAVNEN

Nr. 21 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 23. Maj 1918

Tegning af O. Meier.

Jeg her en Tak fra alle Kanter sender ›Ravnen‹ for dens Gunst,
thi jeg er Gud for Debutanter og den ganske unge Kunst.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1,00
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt. Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Elegante Kjoler
til Spadsere-, Bal- og Selskabsbrug i Voile, Taft og Silke 35—50—65 Kr. Bestillinger efter Maal leveres fra egne Systuer paa faa Dage og til samme Priser.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

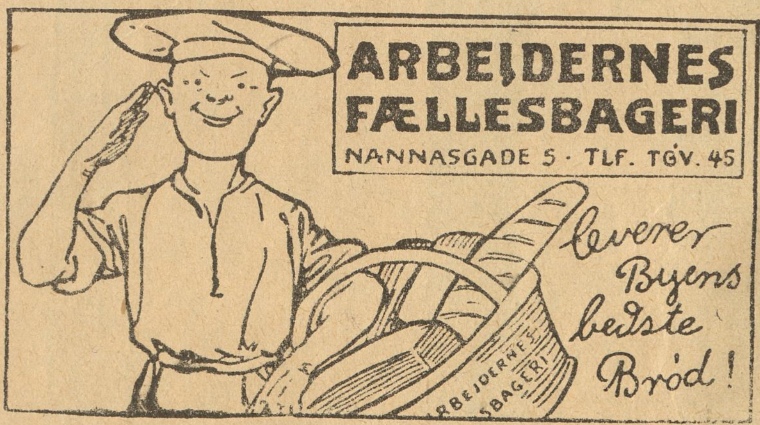

Vadskeriet
„Ventegodt“
Lufttørring.

Køb
Alfa
Margarine

DE ANDRE.

Moderen holder en Moralprædiken for lille Erik om Menneskets Pligt til at hjælpe og bistaa sine Medmennesker. Det er derfor vi er til her i Verden, sluttede hun.

— Sig mig Mo'r svarede lille Erik, hvad er da de *andre* Mennesker til for her i Verden.

Dette Nummer er heltigennem illustreret af Tegnere, som ikke før har bidraget til »Ravnen!«

FATA MORGANA.

Tegning af Carl Nielsen.

Var Verden mig haard derude,
har Lykken forladt sin Ven,
og har jeg i Lommen ikke
en eneste Skilling igen. —

Jeg lægger mig hen paa Divanen,
— Først finder jeg frem en Cigar,
og tænder i dvælende Andagt — —
den sidste jeg ejer og har.

Jeg dernæst søger at samle
mine Tanker i Sum — lad mig se.
Der maa da vel kunne drages,
af Hjernens Kaos — en Ide.

Men Tankerne — de Vagabonder,
de er som et flyvende Kuld.
De stryger bort i en Lytten
et Sted, hvor det klinger af Guld!

Lille Forskel.

En amerikansk Højesteretsdommer sad en Dag vel fornøjet med sig selv og Livet paa et stort Badehotel.

— Mary, sagde han til sin irske Opvartningspige — hvor længe har De været her i Landet.

— I to Aar, Herre.

— Kan De lide at være her?

— Ja, det kan jeg.

— Ja, sagde Dommeren, De nyder ogsaa mange Rettigheder her som De ikke havde i det gamle Land. Derhjemme kunde De nok aldrig sidde i en Spisesal og snakke med en Højesteretsdommer. —

— Nej. — men De vilde aldrig være bleven Dommer hjemme, svarede Pigen.

Tegning af Helge Nielsen.

— Hent min Kones Fingerbøl, Kristian, jeg skal bage Rundstykker.

Grusom Hævn.

Den kønne, unge Løjtnant Hansen var bleven anmodet om at følge en ældre Frøken hjem efter et Aftenselskab. Løjtnanten var i den Anledning i et meget daarlig Humør; han havde glædet sig til at skulle følge Frk. Iversen som han »sværmede« for hjem, men saa nu en Kollega drage bort med den Skønne.

Det regnede stærkt.

— Det var da et forskrækkelig Vejr, sagde hans Ledsagerske. Det minder mig virkelig om Syndfloden.

— Har De virkelig en saa god Hukommelse, bemærkede Løjtnant Hansen tørt.

Den ældre Dame er aldrig siden bleven fulgt hjem af ham!

Tegning af A. Jacobsen

Se her, hvor sælsomt Skæbnen ruller med sin Tærning:
Til *venstre* kun Forbrydelser — til *højre* Heltegærning!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Paa Skraa!

Gamle Kallesen var paa Jagt efter Skraatobak, en efter hans Mening af Livets bedste Nydelser, men forgæves havde han henvendt sig til alle Nabolagets Tobakshandlere, som erklærede, at »Delikatessen« var sluppen op.

Sveddryppende naaede han den sidste Cigarforretning i Gadens yderste Udkant og stormede derind for at forsøge sin Lykke.

Idet han aabnede Døren, saa han, at der paa Døren var anbragt følgende Skilt:

men *hvad*, der var udsolgt, stod der ikke noget om.

— Har De Skraa, raabte Kallesen.

— De kan vel nok se, at der staar »Udsolgt« paa Døren, bemærkede Cigarhandleren.

— Det kunde jo være Tobak og Cigarer, indvendte Kallesen.

— Nej, svarede den Handlende — De kan vel nok se, at Udsolgt *staar paa Skraa*!

Nævn, Nævn, Nævn!

(Mel:. Den Sømand han maa døje).

En Vise vil jeg kvæde
om alle vore Nævn, Nævn, Nævn,
de fleste vil jeg smæde,
det være skal min Hævn!
Et Slagternævn vi ejer,
men vi har ingen Steg,
hej, dejtomelej, aa nej,
forbi med Oksesteg!

Vi har et Nævn for Støvler,
for Kalveskind og Lær', Lær', Lær',
og Nævnet gaar og vrøvler,
— se mine Støvler her!
De mangler ganske Saaler,
og Snuden er slidt a' —
a', pipfaldera, huha,
hvor faar jeg Støvler fra?

Og Lejen jeg betaler,
er Pokker ikke jævn, jævn, jævn,
men Værten tar' sin Daler
paa Trods af Lejenævn!
Det Nævn bestaar af Værter,
som sætter Prisen op —
hop, Svikmølleri til Top,
og hvem kan sige Stop?

Af Nævn vil jeg saa nævne
det nye Nævn for Blod, Blod, Blod,
det laver efter Evne
et usædvanligt Rod!
Det tapper mine Aarer,
saa jeg faar Spat og Sot,
tot er nu min »Bergamot«
— nu bli'r jeg Idiot!

Og Nævn for Chokolade,
og Nævn for Alkohol, hol, hol,
Og Nævn for Friluftsbade
og Nævn for Bord og Stol.
Og Nævn for Gyldenlakker,
og Nævn for Skraatobak —
Snik Snak for det Rakkerpak,
Farvel og mange Tak!

Debutanten.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— Javist, javist! Men Du svarer mig ikke paa mit Spørgsmaal. Hvordan kom Du til denne Afkrog? Var der Spørgsmaal om et Golf- eller Jagtparti, havde jeg forstaaet det, men alene for at beundre Naturen, tror jeg ikke det har været.

— Men det var det nu alligevel.

— Naa ja, det kan vi senere komme tilbage til. Paa Vejen hertil var jeg inde paa Politistationen, og man meddelte mig der, hvilket Resultat man var kommet til. Det stemte ikke overens med Din Fortælling .... Hvad vil Hargrove mon sige til den Historie, han kan jo ikke være videre imponeret af din Energi.

— Det er jeg heller ikke selv.

— Det bedste for Dig vil være at tage hen til ham, saasnart Du kan. Hvornaar tror Du, Du kan komme herfra?

— Om en Uges Tid, efter hvad Doktoren sagde.

— Kunde det ikke lade sig gøre, at tage Dig med hjem i min Bil?

— Jeg har det godt her.

— Ja, ja, men det er ikke det, det drejer sig om nu. Hargrove vil ikke synes om, at Du ligger paa et Hospital. Du maa tage til Wilton Crescent saa hurtig som muligt, saa skal jeg lade Sir Rogert Parker tilkalde. Han er en af vore dygtigste Specialister.

— Det bliver en dyr Historie.

— Det er det, men det er ikke tabte Penge, kan Du nok forstaa. Det er en Forretning. Du maa tænke paa Valget, hvor Du vil opstille Dig som Kandidat. Blot det, at Du har Sir Roger til Læge vil øge Din Anseelse. Det bliver naturligvis omtalt i Aviserne. Kære Dreng, det var for Din Skyld, jeg rejste til Paris. Hargrove og hans Datter var dér, og han sagde, at vi nu for Alvor maatte begynde vor Kampagne.

— Jeg er meget ked deraf, men jeg kan ikke indlade mig paa denne usmagelige Affære.

— Usmagelige .... Affære.

— Ja, jeg er overbevist om, at den unge Pige véd Alt, hvad Du og hendes Fader har aftalt sammen, og hvis hun tror, at det er sket med mit Samtykke, maa hun jo foragte mig.

— Hm. Det lader næsten, som om Du ikke brød Dig meget om hende. Men jeg har aldrig hørt Dig sige noget ufordelagtigt om hende.

— Hvordan skulde jeg dog kunne gøre det? Hun er jo baade smuk og elskværdig.

— Men hvad i Alverden kan Du da forlange mere af en Hustru.

— Det nytter ikke at tale mere om dette ubehagelige Emne. Doktoren har desuden forbudt mig at blive ophidset.

— Det var jo Dig selv, der begyndte .... Men véd Du forresten, hvad Politiet mente om denne Affære. Jeg hørte, at »Kvinden med Øjnene« var dukket op igen.

— Dukket op? Hvad mener Du med det?

— Bliv nu ikke ophidset. Du vil rimeligvis faa Besøg af en Mand fra Scotland Yard .... Men lov mig nu en Ting, Eric .... jeg er jo Din Fader og vil Dit Vel. Lov mig ikke at træffe denne Kvinde, lad os sige i et Par Maaneder. Lad det hele gaa sin Gang. Tænk paa mig — og tænk paa Din egen Anseelse ....

— Jeg kan intet love. Lad alt gaa sin Gang, og det vil nok tilsidst vise sig, hvem der har Ret og hvem der har Uret.

— Det er godt. Jeg skal foreløbig intet sige til Hargrove. Du skal se, Du kommer snart paa andre Tanker.

Eric rystede paa Hovedet og han følte en virkelig Lettelse, da hans Fader var gaaet. Trods alt, havde Sir George givet ham adskilligt at tænke paa, men han fik ikke lang Tid til Grublerier, thi lige efter at hans Fader var gaaet, fik han endnu et Besøg.

Det var en Mand med et ubevægeligt Ansigt, der paa engang virkede imponerende og behageligt — det var Detektivinspektør Shagford fra Scotland Yard.

— Det glæder mig, at De har det bedre, Mr. Graydon, sagde han. Jeg havde besøgt Dem for længe siden, hvis Doktoren havde tilladt det. Jeg haaber nemlig, at De vil kunne hjælpe os.

— Jeg ved ikke paa hvad Maade.

— Vi faar se. Først og fremmest — saa' De nogen af de to Slyngler, der overfaldt Dem?

— Nej, de var for hurtige i Vendingen. De kom bagfra. Men De sagde, »De to Slyngler«. Hvordan véd De, at der var to?

— Vi véd det ikke, men vi antager det. Fodsporene viser, at der har været mere end en til Overfaldet, og den ene er øjensynlig en Mand, som for ikke saa længe siden er sluppet ud af Dortmoorfængslet. Han kom med samme Tog som De. Her er hans Signalement og hans Fotografi. Har De nogensinde set ham før?

Graydon betragtede Fotografiet et Par Sekunder og rakte det derpaa tilbage til Shagford.

— Ja. Jeg saa ham første Gang i Winchester, og jeg har god Grund til at tro, at han har forfulgt mig siden.

— Har De nogen Anelse om, hvorfor?

— Nej.

— Det er i hvert Fald et Holdepunkt. Jeg skal fortælle Dem, hvad vi tror. Vi mener ikke, at Tilvendelsen af Værdigenstandene var Hovedmotivet. Uden Tvivl er det dog professionelle Tyve vi har med at gøre, og det giver os et Vink om, hvor vi har at søge dem, skønt det endnu ikke er lykkedes os at faa fat i dem .... Og nu Mr. Graydon, kunde jeg ønske at gøre Dem et privat Spørgsmaal af rent privat Natur. Det staar Dem frit for at svare derpaa eller ej. Hvad var det, der foranledigede Dem til at rejse til Moreden?

— Det vil jeg helst ikke svare paa. Det var af ganske private Grunde.

— Jeg tror, at jeg véd, hvad det var for Grunde. De kom for at hilse paa Miss Montrose? Jeg vilde blot have ønsket, at jeg havde vidst det lidt før. Hun forsvandt efter Forhøret, og vi vilde have udspioneret hende, hvis vi havde vidst, hvor hun er at finde. Kan De hjælpe os paa en eller anden Maade?

— Nej, og selvom jeg kunde, vilde jeg ikke. Hvad kan hun have med den Sag at gøre?

— Det er netop det, Politiet gerne ønskede at vide. Efter hvad man sagde paa Udlejningskontoret, skulde hun være rejst til Brighton, men vi kunde ikke finde hende dér.

— Hvorfor vil De saa gerne finde hende?

— Fordi hun muligvis kan hjælpe os med at faa fat i Mr. Haggars Mordere.

— Hvordan det? Har De opdaget noget ufordelagtigt om hende?

— Nej, endnu ikke. Men der er nogle Punkter i hendes Fortælling, jeg nok kunde ønske et faa nærmere forklaret.

— Og hvem er den Fyr? spurgte Graydon, idet han pegede paa det Fotografi, Dektiven havde taget med.

— Han har siddet arresteret, fordi han har efterlignet en Del bekendte Personers Navne paa nogle Tiggerlister. Han opgav da at hedde James Salmon. Han er meget berygtet. Naturligvis vil vi før eller senere faa fat ham.

— Tror De, der er nogen Sammenhæng mellem Winchesteraffæren og Overfaldet paa mig?

— Ja, jeg kan ikke lade være med at tro det. De sagde jo selv, at Salmon havde forfulgt dem. Det er nok mere end et Tilfælde, at han kom med samme Tog, som De, den Aften, De blev overfaldet.

— Og den anden da? Véd De noget om ham.

— Nej, desværre. Vi véd kun, at Salmon øjensynlig ventede paa nogen, der kom med Toget fra London. Formodentlig har han truffet sin Kammerat lidt fra Stationen.

Graydon kunde umuligt sætte Alicia i Forbindelse med denne Falskner, men han kom til at tænke paa den Mand, der havde været sammen med Salmon i Winchester. Havde Shagford ikke været uforsigtig nok til at antyde en vis Forbindelse mellem de to uhyggelige Affærer, vilde han sikkert have talt om Episoden i Winchester. Men nu tav han for Alicias Skyld.

— Ja, jeg vil ikke besvære Dem længere, sagde Dektiven, idet han rejste sig. Det var kedeligt, at De ikke kunde hjælpe os. Hvis De senere skulde komme i Tanker om noget, saa meddel os det. Farvel. Jeg haaber, at De snart bliver rask igen.

XIV.

DOUGLAS VENTER PAA EN GUNSTIG LEJLIGHED

Graydon gennemgik enduu engang alt, hvad der var sket, og det blev ham mere og mere klart, at han for enhver Pris maatte beskytte Alicia. Og da han endelig var blevet saa rask at han kunde udskrives fra Hospitalet gik han ikke hen paa Scotland Yard, men styrede Kursen hen til det lille Hus Mis Montrose havde beboet. Her fik han af Agenten at vide, at Alicia var rejst til Brigthon uden at opgive nærmere Adresse. Graydon tabte dog ikke Modet. Han tog med næste Tog til Lodon og en Time efter sin Ankomst stod han i Perrys og Satimers Kontor. Men Sagførerne vidste heller ikke hvor Alicia var rejst hen. De vidste ikke engang at hun var flyttet fra Moreden.

Samme Aften rejste Graydon til Brigthon. En hel Uge blev han her, drev Gade op og Gade ned, gjorde Forespørgsler paa hvert Hotel, hvert Pensionat, beskrev hendes Udseende, hvis hun muligvis skulde bo under et andet Navn — men forgæves. Der var ingen Alicia. Han vendte tilbage til London, udmattet og i daarlig Lune. Hans gamle Mistanke, som han tidligere havde tilbagevist med Indignation vendte nu tilbage med fordoblet Styrke og antog lidt efter lidt bestemtere Former. Hvorfor havde hun været saa hemmelighedsfuld i visse Retninger? Havde hendes Forklaring angaaende det mystiske Fotografi været fyldestgørende. Hvorfor var hun rejst? Og hvorfor havde hun ikke engang meddelt sine Sagførere sin ny Adreese. Det saa i Sandhed besynderligt ud, og Graydon vidste tilsidst ikke, hvad han skulde tro. Han blev grebet af en fortærende Uro. Intet interesserede ham længere. Hans Værelser forekom ham mørke og dystre og det var kun i Gadernes Vrimmel han kunde døve sine tunge Tanker. — — —

Imidlertid havde Alicia — som hun selv troede — skjult sig for Verdens Nysgerrighed og Ondskab i et Pensionat ved Crovenstret. At hun havde valgt dette Sted beroede paa en Tilfældighed. Hun var kommet i Tanker om, at nogle af hendes Skolekammerater plejede at bo hos Pynters, naar de var i London, og at de altid plejede at omtale det som et respektabelt Sted.

Hun blev der ikke længe. Det var ganskevist et respektabelt Sted men det var næsten for respektabelt til at være i Alicias Smag. Over hele Pensionatet laa der en Atmosfære af ortodoks Bigotteri, som ikke tiltalte hende, og hertil kom at Priserne var for høje i Forhold til hendes Indtægter. Hun bestemte sig derfor til at flytte, og efter nogen Søgen. hvorunder hun trofast blev fulgt af Jenny Basselt, lykkedes det hende tilsidst at finde et Værelse i Sheperds Bush.

Imidlertid havde Alicia hele Tiden svævet i lykkelig Uvidenhed om den Ulykke, der havde ramt Eric Graydon. Lige siden hun havde læst den skæbnesvangre Artikel i »Skorpionen«, havde hun været bange for at aabne en Avis.

Anderledes stillede Sagen sig med Hensyn til Douglas Ikke en Linie af Aviserne undgik hans Opmærksomhed. Af Jennys Beskrivelse havde han straks forstaaet, at det havde været Graydon der havde ringet paa hos Alicia, og Bevidstheden om at denne Mand, som han ansaa for farlig, atter var paa Benene, foruroligede ham meget.

I nogle Dage holdt han sig inde og sneg sig kun om Aftenerne hen til den nærmeste Læsestue for at læse Aviserne. Han var bange for, at Graydon kunde have set enten ham eller Jimmie, men da Tiden gik og der ikke hørtes noget, blev han modigere og efter en Uges Forløb mente han at Faren var overstaaet. saa at han trygt kunde begive sig hen til Rokkson.

Denne havde stadig stærke Grunde til at holde sig inde, og han tilbragte sine Dage med at ryge, sove og drikke Øl.

— Du har det godt, Du, sagde Douglas til ham, du slipper for at bestille noget og har fuldt op af alt alligevel. Jeg derimod har et forbandet Besvær med at holde det hele gaaende.

— Hvor langt er Du naaet? Forberedelserne er vel i Orden?

— Ja. Og alligevel er jeg ikke kommen videre.

— Hm. . . . Apropos; har Du hørt, hvordan det gik unge Graydon?

— Ja. Jeg ønsker ham Fanden i Vold. Hvordan i al Verden skal jeg komme nogen Vegne med Pigen, naar han gaar mig i Vejen? . . . Hvis han krydser mine Planer, saa . . . .

— Saa?

— Kommer Tid, kommer Raad.

— Bert, jeg vil blot sige Dig engang for alle, at Du ikke faar mig til at gentage Historien fra Uxbridge. Hvis Du tænker paa noget saadant, maa Du henvende Dig til andre.

— Nej, naturligvis vil Du intet gøre. Du er glad, naar Du bare kan æde, drikke og sove, medens jeg arbejder.

— Naa, jasaa, jeg har altsaa ikke gjort andet.

— Aa jo, Du gjorde Testamentet i Orden, og det gjorde Du udmærket. Det eneste, Du endnu har at gøre, er at bekræfte dit Vidnesbyrd for Domstolene. Men det behøver Du ikke at være bange for. Jeg skal nok sige Dig, hvad Du skal fortælle.

— Tak skal Du have. Og Jenny?

— Hun skal naturligvis fortælle ganske det samme.

— Jeg kunde nok have Lyst til at tale lidt med Jenny om den Historie.

(Fortsættes).

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS SÆBEFABRIKKER
KOLDING

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16
Assurer hos os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

— Ja, det er det jeg siger Hr. Kaptajn. 67 er en underlig Fyr; forleden, da vi havde Gymnastik, kommanderede jeg fremad Marsch, men 67 gik baglæns. Jeg sagde da ogsaa til ham: Paa den Maner kommer De aldrig frem i Verden 67!

Tegnet af Harald Jensen, Fredericia.

W. J., Olfert Fischersgade. Tak, men vi tror ikke, at De staar Dem ved at faa de meget mangelfulde Vers offentliggjort.

Steen H. Vi *har* rigtignok bragt adskillige Tegninger fra »Risten«, men maaske faar vi Plads til deres Tegning ogsaa.

Forlovelsesringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Rammefabriken „Rex"
Faxegade 1. København Ø.
Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„**Købmandsgaarden**", Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

— Sikken en Torsk, ham Ferdinand, saa Du de Hyttefade han havde paa Benene i Gaar?
— Hold Kæft, har Du nogensinde set een Torsk i to Hyttefade?

Tegnet af Lorry Tiedemann.

— Aah! Hr. Betjent skynd dem endelig og kom og anhold mig!

Tegnet af Albert Hansen, Assens.

Morsom humoristisk Lekture.

Til Underholdning i Selskaber, Foreninger, ved Festligheder, eller hvorsomhelst man samles i en sluttet Kreds, er flere af disse Bøger ligefrem uundværlige.

Ved Bestillingen er det tilstrækkeligt paa Bestillingssedlen at opgive Bøgernes Numre.

Nr. 150 Onkel Frederik fortæller. En Samling at 31 humoristiske Historier, fortrinligt egnet til Oplæsning og Genfortælling. Pris 2 Kr.

Nr. 151 Md. Pedersens Logerende. En Samling af humoristiske Fortællinger. Læseren vil le sig fordærvet over at læse om den joviale Md. Petersens Fataliteter med sine mange forskellige Logerende. 2 Bind. Pris pr. Bind 1 Kr.

Nr. 152 Hvad skal vi more os med. En Samling Anvisninger paa Gaader, Anekdoter, Skaaltaler, Drikkesange, Hurtigsnakkeri og anden morsom Tidsfordriv. Pris Kr. 0,60.

Nyttige praktiske Bøger.

Nr. 165 Landmandens Dyrlægebog. Anv. til at kende og helbrede de fleste Sygdomme hos Heste, Hornkvæg, Faar og Svin samt til Opdrætning, Fodring og Fedning af disse Dyr. Pris Kr. 1,25.

Nr. 166 Brev- og Formularbogen. Ca. 80 Anvisninger til at skrive alle Slags Dokumenter og Breve, saasom Klager, Ansøgninger, Kontrakter, Attester, Kongebreve etc. Pris 1 Kr.

Nr. 167 Dr. Schmidts Lægebog. Anv. for enhver til at kende og behandle de hyppigst forekommende Sygdomme og Lidelser. Paa Landet og om Bord i Skibe, hvor man ikke altid kan have Læge, har denne Bog ved sine simple, prøvede Raad ofte bragt Lindring og Tilfredshed. Pris Kr. 1,25.

For Enhver, der skal rejse til Tyskland, England og Amerika, og som paa 50 Timer vil lære sig selv at tale det tyske eller engelske Sprog uden Grammatik, anbefales følgende 2 Bøger:
Nr. 168 50 Timer i Tysk. Kr. 0,50
Nr. 169 50 Timer i Engelsk. Kr. 0,50

Nr. 153 Den store Troldmand. Samling af 100 let udførlige Tryllekort- og Behændighedskunster. Pris Kr. 0,50.

Nr. 154 „Blus". Haandbog for gemytlige Selskabsfolk. Samling af komiske Monologer til Fremsigelse eller Oplæsning samt Digte og Deklamationer til Brug i Selskab o. l. 25 forskellige Samlinger. Pris pr. Samling Kr. 0,60.

Nr. 155 120 forskellige Taler, alvorlige og humoristiske, til alle Lejligheder, saasom Konfirmation, Forlovelse, Bryllup, Jubilæum etc. Pris Kr. 0,60.

Nr. 156 Spaakort. 52 Stkr. i Foderal. Pris Kr. 0,50.

Forsendelsen sker mod Efterkrav + Porto
Ordrer større end 10 Kr. portofrit
Frimærker modtages som Betaling.

Nr. 157 Cyprianus store Drømme- og Spaabog. Pris 1 Kr.

Nr. 158 Den gamle Cyprianus. Kr. 0,35

Nr. 159 Den syngende Mand. Danmarks bedste Visebog. Ialt udkommet i 8 Bind. Hvert Bind indeholder 150 ældre og nyere Sange (232 S.) Der er Fædrelandssange, rørende Kærlighedsdigte og de glade Revyviser, kort sagt, der er noget af alt. Pris pr. Bind Kr. 1,20.

Nr. 160 Tyrolerferdinands efterladte Viser. De rigtig gamle yndede Viser. Kr. 0,60.

Nr. 161 Glade Bekjendte. Humoresker, Monologer, Deklamationer etc. til Oplæsning og Genfortælling (128 store Sider) Pris 1 Kr,

Nr. 162 Kjærlighedsbreve. Anv. til at skrive Kærligheds- og Frierbreve etc samt Stambogs-, Kærligheds- og Fødselsdagsvers. Pris Kr. 0,60.

Nr. 163. Anv. til at gøre Lykke hos Herrerne. Pris Kr. 0,50.

Nr. 164. Anv. til at gøre Lykke hos Damerne. Pris Kr. 0,50.

Nr. 170 Fru Helsteds Kogebog samt Bage- Slagte- og Syltebog med over 600 Anvisninger paa god, billig og velsmagende Madlavning. Pris 1 Kr. 50 Øre.

Nr. 171 Havebogen. Letfattelige Anvisninger til med Held og paa billigste Maade at dyrke de forskellige Slags Blomster, Urter og Frugt. Pris Kr. 0,50.

Nr. 172 Frk. Jensens Syltebog. Fuldstændig Anvisning til alle Slags Syltninger samt Anvisning paa Tilberedelse af forskellige Slags Frugtvine. Pris Kr. 0,50.

Nr. 173 Skjønhed og Sundhedspleje. Anvisninger til Hudens, Haarets og Hændernes Pleje. Pris Kr, 0,60.

Nr. 174 Den kloge Kones Bog. Husraad og Sympathiraad med Forklaring over Planters og Urters helbredende Kraft. Pris Kr. 0,50.

Nr. 175 Uglspils Historier. 41 Stkr. af de mest morsomme Historier om den kendte Æventyrer. Indb. i Pragtb. Kr. 1,00.

Nr. 176 Blomstersproget og dets symbolske Betydning. Kr. 0,50.

Ravnen 7. **Bestillingsseddel**

til **Omega-Importen,** Postbox 226, Kbhvn. B.

Send mig omgaaende følgende Numre:

Navn:

Adresse:

Poststation:

Skriv til

Omega-Importen, Postbox 226, København B.

Rød Indmad

To Matadorer.

(»Sørens Fa'r«)

Giebelhausen røber,
at han er Massekøber
af Gaard og Hus og Slot.
Pay han køber osse godt
af Danmarks Vang og Vænge,
for han har mange Penge.

Pay sig stadig glæder
til nye Herresæder
(hans egne har det sløjt!)
Giebelhausen stiler højt,
han køber hele Gader,
i Guld og Sølv han vader.

Giebelhausen biler
og tidt sig overiler,
det ganske let han ta'r.
Pay er li'saadan og har
saa mange fine Heste —
hans Fedt er ej det bedste!

Debutanterne.

»Ravnen« har ofte før og i ret stor Udstrækning givet Plads for Debutanter — fortrinsvis yngre Tegnere, som ikke før har faaet deres Arbejder offentliggjort — men naar vi denne Gang møder med *et helt Numer*, som *helt igennem* er illustreret af Tegnere, som ikke før har bidraget til »Ravnen,« og hvoraf kun en er kendt, saa har vi vistnok dermed præsteret noget *enestaaende* i dansk Ugepresses Historie.

Vi bringer her de debuterende Kunstneres Navne: *Carl Nielsen, Helge Nielsen, A. Jacobsen, O. Meier, Ewald Jensen, Kr. Korreborg, Oluf Olsen, L. Jacobsen, Einar Olsen, Karl Brøchner.*

Jdykkerups Teater er paa Grund af Dyrtiden bleven lukket og Inventaret averteres i Dag til Auktion.

Vi skal nævne nogle Numre:

Et Par Løvehuder af Sækkelærred med Papirhale.

En Triumfvogn og en Trillebør.

En Tronstol og en Natstol.

Tre noget medtagne Uvejrsskyer.

Daniel Rantzaus Jernhaand af Pap.

Fire almindelige Overskæg.

Seks dito, noget mere frygtindgydende.

En malet Paphær med bevægelig Hærfører,

Et Vidunderpalads og et Hønsehus.

Direktørens Pengekasse. Tom.

Benzinnød.

Hvorledes skal den arme Stakkel nu faa Dagen til at gaa?

„En Svensker".

En ung engelska, gift med en officer som var ute vid fronten i Frankrike, kom till grannfrun och var mycket bekymrad. Grannfrun frågade deltagende, om hennes man blivit sårad. Nej, något sådant var det inte.

— Men han skriver till mig, at han kommer hem på permission nu om några dagar . . .

— Nå, men det är väl bara roligt och ingenting att vara bekymrad för! avbröt grannfrun henne leende.

— Ja, men han skriver också, at han har tagit tilfånga sju tyskar, och var i Herrens namn ska jag kunna inhyra dem?

„En Nordmand"

A.: »Hvad har du arvet efter din svigerfar, overretssagføreren?«

B.: »Fem seksaarige Heste og seks femaarige processer.«

„En Dansker".

Dommeren: "De er altsaa blevet frastjaalet et Beløb af 500 Kr.?

Gullaschbaronen: Undskyld, Hr. Dommer, men 500 Kr. er for mig ikke noget Beløb.

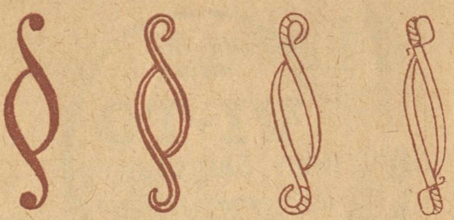

Hvorledes Tyskerne »ordner Paragrafferne« i Rusland!

En ung, nygift Grosserer meddelte i Gaar sin Kone, at Lægen havde forlangt 900 Kr. for at tage hans Blindtarm ud.

Konen spurgte, om hun saa ikke heller maatte faa en Motorcykle.

Utroligt!

Fru *Hennings* fik sig i Gaar Aftes en rask »Vrikkedans« i »Florasalen.«

*

Kongen med Følge overværede forleden Aften Forestilling i »White Star.« *Charles Selmer* blev efter Forestillingen dekoreret med Ridderkorset

*

Emilie Walboms Balletskole har nægtet at optræde paa Folketeatret, fordi der bliver solgt Øl i Teatrets Garderober.

*

To store Politibetjente afpatroillerer i disse Dage Sortedamsøen for at forhindre Selvmordere i at springe ud.

Kastanietræerne rundt om Søen har i den Anledning ikke turdet *springe helt ud.*

*

Pastor Fenger drak i Forgaars en »Sjus« med Forfatteren *Gandrup* i »Grøften«.

*

Midt i Byens Hjerte findes en Beværtning, hvor de ikke har *lagt paa*, men tvertimod slaaet af.

Før fik man fem Kartofler til en Bøf — nu faar man kun tre!

— Nu er der da igen kommen Amerikansk Olie fra Amerika. Der er da Noget, Krigen ikke kan stoppe!

Tegning af Ewald Jensen.

*Saavidt kan det med saa'n en Gullachherre komme:
Han tror at han har Pigebarnet i sin Lomme!*

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 19 er:
»Ambrosius«.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:
Ellen Christensen, Lille Søndervoldstræde 4. Holger Hollesen, Vimmelskaftet 36. Barber L. T. Mortensen, Korsgade 20, Nyborg.

(Opgaven i Nr. 18 »Amagergilde« af Exner) blev løst af kun faa Læsere, hvorfor Navnelisten udgaar.

Paa Grund af det særlige Stof, der karakteriserer dette Nr. af »Ravnen,« er der denne Gang ingen »Moderniseret Klassiker,« som fortsættes næste Gang.

„Krims-Krams".

Gaadespørgsmaal.

Jo flere jeg har, desto mindre vejer jeg. Hvad er det?

Ost med Huller.

Gaade.

Det andet-tredie spises
det første-fjerde Du ser,
hvor Landbrugsredskaber vises.
Det første-andet mer
man faar af det fjerde-tredie
(det laves ogsaa i en Smedie).
Det hele paa Gaden mange ofte saa,
de store køre, de smaa maa gaa.

Lægge.

Talgaade.

Hvilket Tal danner, omvendt læst, Navnet paa et Sprog?

Nital — Latin

Visitkortopgaver.

Hvilken Stilling indtager den Mand?

S. B. N. B. J. R. NIELSEN. Ryesgade.

Belysningsarbejderen

Hvilken Stilling indtager denne Mand?

NIELS G. BLAKKER.

Blikkenslager

Hvilken ny Stilling indtager denne Mand!

A. N. Kemiker.

Mekaniker

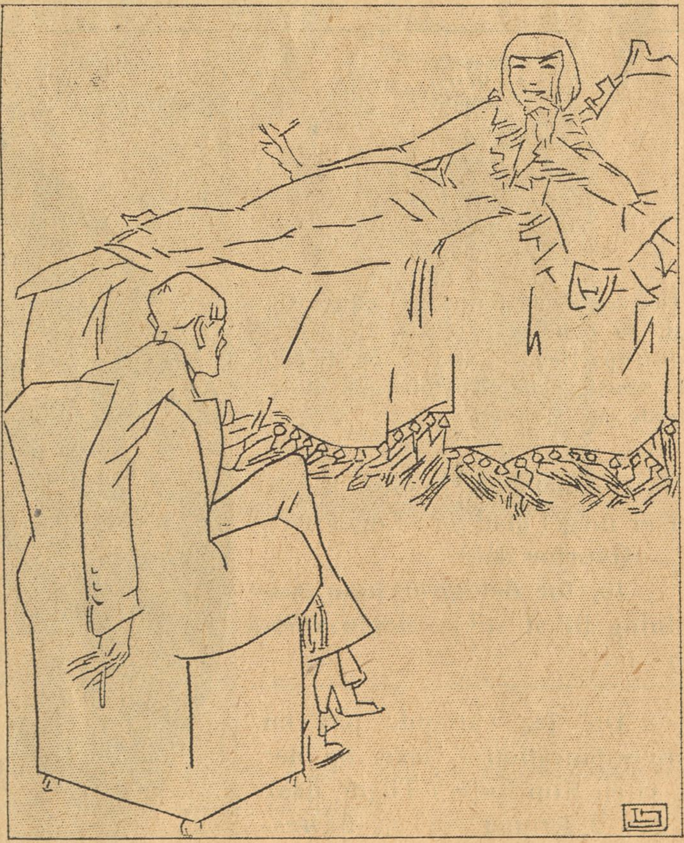

Tegning af L. Jacobsen.

Han: Hvad synes Du om din nye Musiklærer?
Hun: Han er morderlig artig!
I Gaar, da jeg gjorde en Fejl, sagde han: »Hvorfor gør De Dem saamegen Besvær med at forbedre Mozart, bedste Frøken«!?

International Rebus:

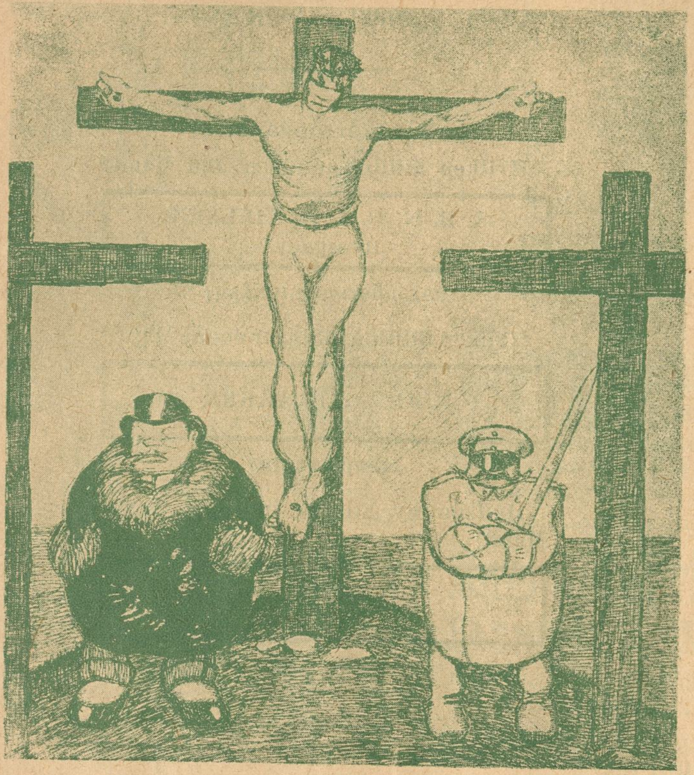

Tegning af Fr. Korreborg.

Hvor er Røverne?

Fejltagelsen.

Jeg havde forloret min Paraply,
min trofaste Bomuldspeter;
og tog saa ind for at købe en ny
for gode Ord og Moneter.

Men straks ved Døren jeg stille stod.
Der stod nemlig klart at læse:
Brug Maatten! Jeg pudsed forsigtig min Fod,
mine Briller og dertil min Næse.

Lokalet var tomt, da jeg traadte ind.
Jeg stirred' med undrende Maaben:
derborte, belyst af Solstribens Skin,
stod tydelig: *Døren er aaben!*

Saa vendte jeg mig. Med sort paa hvidt
jeg læste paa Væggen derhenne
i kraftige Bogstaver: *Ingen Kredit!*
. . . . Jeg følte, jeg rysted' en Kende . . . .

Jeg vendte mig dog. Og se, der stod
en Sætning, som maatte tydes,
endskønt den røved' mit sidste Mod:
den lød nemlig: *Adgang forbydes!*

Her satte jeg mig, baade flad og genért . . .
Indtil jeg omsider fik en
Tanke: Jeg var vistnok gaaet forkert
og var endt i — *Skiltebutiken!*

F. S.

PARODI.
Hvad er Kivet?
Et Pust til Striden,
et Spild af Kræfter,
der higer efter
en Enighed

•

Det vakte den første Maj megen Opsigt, da den første Svale blev set i Jonstrups Hegn — større dog, da man i et nærliggende Skovløberhus observerede en »*Svalebajer.*«

•

— Du, det kgl. Teaters Kasserer er meget glad for »Løgneren«.

— Hvorfor det?

— Jo, for det giver ham Anledning til at stikke nogle »*Plader*« ud!

•

— Du, jeg var ude paa en Skovrestauration i Gaar, og der fik vi en Kop Kaffe i Tilgift, naar vi gav 2 Kroner for en 5-Øres-Kage.

— Det var billigt.

— Ja — men saa maatte vi ogsaa betale Proppenge, hver Gang de spillede »Champagnegaloppen.«

•

Tegning af Olaf Olsen.

Sommeraften ved Dr. Louises Bro.

Tegning af Einar Olsen.

Den gamle Ulk tog saa mangen Tørn, men tænk Dem: hans raske Grabber
de skælver ved Synet af *den* Slags Fisk: to velkendte Taskekrabber!

Fuld Mand i Beværtningen:
›Tjener, gi' mig en Bajer, hik!‹
Tjeneren: ›Vi skænker ikke for berusede Personer!‹

Pavse.

Fuld Mand: ›Tjener, hik, det var den Bajer, hik!‹
Tjeneren: ›Hører De ikke, hvad jeg siger? Vi skænker ikke for berusede Personer. Hvis De ikke forholder Dem rolig, saa henter jeg en Betjent.

Lang Pavse.

Fuld Mand: ›Tjener, hik, hvis den Betjent ikke snart kommer, saa gaar jeg — hik!‹ . . .

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Et uafgjort Parti Schack.

I det hyggelige Schaklokale i Winniwarmetklubben sad Irving Hunter og Karl Linden i al Stilhed fordybet i et Parti Schak. Hunter, som var ti Aar ældre end sin Ven — han var nogle og tredive — havde haft en Mani for Schakspil, lige siden han gik i Skole, og det var ham, der havde indviet Linden i dets Mysterier. De var nu ganske gode Spillere, og de havde mange kvikke Bataljer ved Schakbrættet.

Denne Aften spillede Linden ikke med sin sædvanlige Dygtighed. Ved det tiende Træk tabte han af Skødesløshed en Løber og lidt efter en Springer. Spillet var snart haabløst tabt og Hunter saa forbavset op.

— Hvad er der i Vejen med Dig, Karl? spurgte han. Du har ikke dine Tanker ved Spillet i Aften.

— Jeg ved det, svarede Karl Linden, idet han rejste sig fra Stolen. Men der findes vigtigere Ting i Verden end Schak.

Han gik med lange Skridt over Gulvet til Kaminen og stod der og stirrede paa de glødende Kul. Det var en stormfuld Aften, og der var ikke mange Mennesker i Klubben. De var alene i Værelset. Hunter fulgte efter sin Ven og betragtede ham med en vis Nysgerrighed.

— Der findes vigtigere Ting i Verden end Schak, gentog han. For Eksempel —

— *Forelskelse!* svarede Linden.

Han var ung nok endnu til at rødme, da han sagde dette. Da han saa paa den glødende Aske, syntes han i denne at se et Ansigt, som ofte foresvævede kans Tanker, et elskeligt Pigeansigt, indrammet af blødt, kruset Haar.

— Jeg er forelsket i den yndigste, sødeste Pige i hele Verden, Irving, sagde han. Men jeg er bange for, at Du ikke synes om hende, gamle Ven. Hun kan ikke spille Schak.

— Kvinden skabtes ikke for at spille Schak, sagde Irving Hunter med Eftertryk.

— Jeg har forsøgt i Vinter paa at lære en Pige Spillet. Men skønt det ikke lykkedes mig, saa har hun i Stedet lært mig — at elske. Jeg ved ikke om hun bryder sig om mig eller ikke. Undertiden tror jeg at hun gør det, men jeg ved intet. Jeg skrev til hende og spurgte,om jeg fik Lov at hilse paa hende i Morgen Aften, og saa var det min Hensigt at forsøge min Lykke. at vinde alt eller tabe alt, men hun skrev, at hun var optaget.

— Jeg ønsker Dig til Lykke, Karl, sagde Hunter.

— Tak, jeg vidste at Du mener det, svarede Karl, idet han hjertelig trykkede sin Vens Haand. Hvis Ethel nu bare vilde gifte sig med mig, bliver jeg den lykkeligste Mand i hele Verden.

Hunter slap Karls Haand.

— *Ethel?* gentog han.

— Ja, svarede Linden. Jeg kom til at nævne hendes Navn, men det gør ikke noget, at Du ved det. Det er Miss Ethel Reed. Men hvad gaar der af Dig. Irving?

Irving Hunter gjorde sig Anstrengelser for at holde sig rolig, og han svarede:

— Ogsaa jeg elsker Ethel Reed.

De to Mænd saa paa hinanden i Tavshed. begge ubevidst maalende Vidden af sin Rivals Udsigter. Hunter misundte sin Ven hans mandige, unge Skikkelse, hans smukke Ansigt med dets alvorlige blaa Øjne, og hans lyse bølgede Haar. Han lod ogsaa Lindens Begavelse og hans Hjertes Egenskaber vederfares Retfærdighed.

— Hvad Udsigt har jeg ligeover for ham? tænkte han med Bitterhed.

Imidlertid sagde Linden ved sig selv:

Ethel er netop den rette Pige for en alvorlig, følsom Mand, som Hunter. Jeg ved, at han er hende værdig, men hvorledes skal jeg kunne skille mig fra hende. Hunter gik tilbage til Schakbordet og legede et Øjeblik tankespredt med Brikkerne.

— Karl, sagde han med en Stemme, som lød lidt anstrengt, saa kraftig var hans Bestræbelse for at bibeholde Fatningen, Karl, saavidt jeg kan se, har vi begge for Øjeblikket lige gode Udsigter. Jeg tror ikke, at Miss Reed har givet sit Hjerte til nogen af os endnu. Hvorfor ikke lade Schakspillet afgøre Sagen? Vi skal spille et Turneringspil. Den, som taber, forpligter sig til at lade Marken være aaben for den anden, ikke gøre noget Forsøg paa at træffe hende eller udøve nogen Indflydelse paa hende paa nogen Maade, indtil — indtil den anden har fristet Lykken!

Karl var tavs et Øjeblik, og Hunter afventede uroligt hans Svar.

— Jeg gaar ind paa det, sagde Linden, og tilføjede, idet han gik hen til Bordet, og maatte den som er bedst af os vinde! Vilkaarene?

— Det er bedst at lade det bero paa tre Partier, svarede Hunter raskt. Tiden for hvert Træk begrænset til fem Minutter. Et Parti hver Aften.

— Lad os begynde, sagde Linden kort, idet han satte sig ved Bordet og begyndte at ordne Brikkerne.

— Jeg tror ikke, at Du er Dig selv mægtig i Aften, Karl. Hvis Du ikke spiller bedre, end Du gjorde før, vil jeg faa et Overtag over Dig, som ikke vil være forenelig med min Ære.

— Nu har jeg noget at spille for, sagde den anden bestemt.

Man valgte Farve, hvorefter Spillet gik fremad under Tavshed. Ingen Lyd hørtes, undtagen Urets Tikken og nu og da et »Schak« fra en af de Spillende. Maaske var det karakteristisk for Uligheden mellem de to Mænd, at Hunter, som sædvanlig, naar han var fordybet i Schakspil, ikke havde Tankerne udenfor Schakbordet, medens Linden, trods al Bestræbelse for at koncentrere hele sin Tankekraft paa Spillet ofte ufriviillig tænkte paa Ethel. En lang Tid gik Spillet fremad uden nogen synderlig Fremgang paa nogen af Siderne, men tilsidst fandt Hunter et svagt Punkt i sin Modstanders Forsvar og begyndte at presse ham skarpt. Netop da Klokken slog tolv Nat, saa Hunter op med glitrende Øjne, idet han sagde:

— Schak og mat!

Linden rejste sig.

— Vi har to Partier tilbage, sagde han rolig.

Paa Slaget otte den følgende Aften var de to Mænd atter i Winniwarmetklubbens Schaklokale. Uden at ødsle nogen Tid paa Forberedelser valgte de straks et Bord og begyndte at ordne Brikkerne.

Linden spillede bedre denne Aften. Han gjorde en heldig Begyndelse og forfulgte sin Fordel ved brilliant og djærvt Spil. Hunter var i Stilhed forbavset over den mærkelige Fremgang, han udviste. I Løbet af en Time lænede Linden sig tilbage i Stolen og raabte:

— Schakmat!

— Næste Parti bliver det afgørende, sagde Hunter. Skal vi tage det nu eller skal vi vente til i Morgen Aften, som vi havde bestemt?

— Ganske som Du vil, svarede Karl. Men jeg foretrækker at spille det nu.

Uden flere Ord begyndte det afgørende Spil.

Begge spillede forsigtigere denne Gang, og enhver overvejede omhyggelig sine Træk. Spillet trak lidt i Langdrag, ved halvtolv Tiden havde Spillerne ved de andre Borde fjernet sig, og Hunter og Linden havde atter igen Værelset for sig selv. Efter en Stunds Forløb kom Kaj Brainerd ind, førende med sig et Pust af den friske Luft derude. Nogen Tid fulgte han i Tavshed Spillet med Øjnene og gik siden omkring i Værelset, rørte støjende ved Ilden og fløjtede nogle af de sidste Melodier. Til sidst saa Hunter op.

— Vil Du ikke være saa god at holde Dig rolig, Brainerd, protesterede han. Dette er Schak og vi spiller om en høj Indsats.

Brainerd kom hen til Bordet med et straalende Smil. Jeg beder om Forladelse, gamle Ven, sagde han. men jeg er saa lykkelig. at jeg ikke kan bolde mig stille. Lad mig fortælle Dem min Nyhed — jeg maa fortælle den til nogen! Jeg er bleven forlovet! Fik det netop afgjort i Aften. Med Miss Ethel Reed. Gratuler mig!

Linden for op og skubbede de faa tiloversblevne Brikker ned fra Bordet.

Begge Spillerne stirrede med fortrukne Ansigter paa den talende, og de blev helt blege, da Kaj Brainerd straalende af Lykke raabte: — Jeg forstaar Jeres Bevægelse, men hvorfor sidder I to Ungkarle her og spiller det dumme Schak, i Stedet for at gaa ud og skaffe jer hver en sød Kone!!

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekatering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22 HJ. AF SILKEGADE · KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling leveres Frakke-Habitter fra 75 Kr. Vinterfrakker fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Avertér i „RAVNEN".

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Karl Brøchner.

Freden i Fængsel og Døden i Landet,
Verden i Trængsel og Livet forbandet!

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 22 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 30. Maj 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Forsigtig begynder de Smaa at soppe
— thi helt tør de ikke i Vandet hoppe —
men byder man Havet den store Taa,
vil ret snart man ganske i Vandet gaa!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

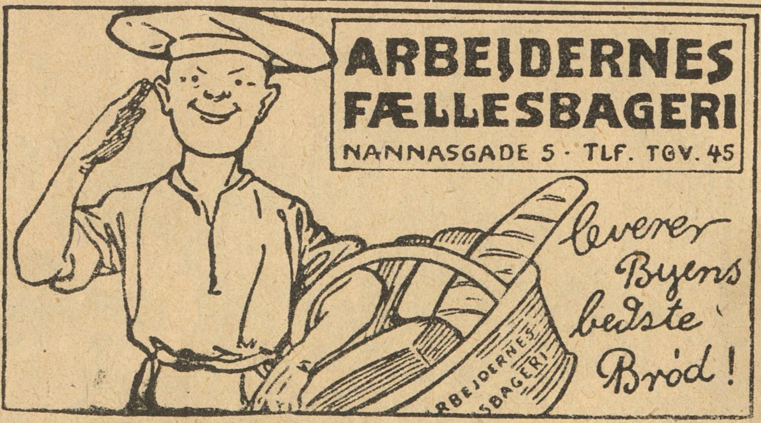

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense Telefoner 989—1989 Kontor og Lager ved Havnen

Avertér i „RAVNEN“.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's

Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Rammefabriken „Rex“

Faxegade 1. København Ø.

Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

J. Lang, Mekaniker.

Værksted: Sølvgade 11.
Forretningstelefon Kl. 8—6:
Nora 1617 y.
Regulering mod Indkastning af falske Mønter.
Fineste Referencer.
Automater males og stafferes,
Omforandringer fra 10 Øre, 25 Øre og 1 Kr.
NB. Automater købes og sælges.

Køb RAVNEN

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen

Inspektionsbetjent HANS ARNDT.

Næb og Klør.

Jeg kan ikke lide det Misbrug, der gøres med »Mands Minde.« Hver Gang Hernings Termometer — som i denne Forbindelse spiller en uhyre Rolle! — er gaaet et godt Stykke under 0, rykker den alarmerende Meddelelse frem i en Række Blade, at der ikke i Mands Minde har været saa koldt som i disse Dage, og viser samme Maale-Faktotum ved Sommertid et bravt Antal Varmegrader, kan man være sikker paa, at »Mands Minde« viser sig i de jyske Blade, hvorfra det selfølgelig højtideligt vandrer over i de øvrige danske Aviser.

Er Isen tyk i Randers Fjord, har den ikke værer saa tyk i Mands Minde, og sveder Kreaturkommissionærerne paa Hobro Torv — saa er de lokale Aviser der omgaaende med »M. M.«

Forleden meddelte de jyske Aviser i stort Tal, at man i »Mands Minde« ikke havde haft et saa tidligt Udspring som i Aar. Og saa er Forholdet det, at for 6 Aar siden stod en stor Del af Bøgen stærkt adsprungen allerede i April.

»Mands Minde« har en daarlig Hukommelse.

Undskyld Ulejligheden! *Dr. Tyf.*

Prangeren.

Den Pranger er ude i al Slags Vejr,
han lever jo kun for at prange,
i Dag er han her og i Morgen der,
men vogt dig og lad dig ej fange.
Ja var dig, var dig du,
for Prangeren er snu,
og hvis du lar dig narre af hans Kneb og Kræmmervæsen,
han snyder dig, han snyder dig, saa Vandet staar af Næsen.

Og saadan det gik nok Ullerup Niels
(Eksemplet til Lærdom er egnet)
Den Pranger har hørt, at Manden vil skil's
ved Hingsten, der græsser bag Hegnet.

Og Prangeren kommer med al sin Snak,
en Pranger kan snakke gesvindigt.
Men Niels gir sig Stunder, faar frisk Tobak
i Piben og bakker saa sindigt.

De to Tusind Daler er budt kontant,
hvad Hingsten er værd mellem Venner,
derpaa han sin Salighed gir i Pant;
men Niels just ej lysten sig kender.

Jeg gir dig et Tusinde Dalere til,
og evig en Skurk vil jeg være,
om ej jeg ved Hand'len kun tabe vil!
— dog Niels lar sig ikke besnære.

Hej Niels, du i Tilgift min Datter faar!
Da gir det en Spjætten i Knøsen;
haardt trænger en Kvinde han i sin Gaard:
— Jeg kender jo slet itte Tøsen!

Hvor Niels før sig vendte, han Afslag fik,
var stadig uheldig som Bejler.
Han sender den Pranger et listigt Blik:
— Hun har datte skjulte Fejler?

Og Prangeren rækker ham Næven: Nej
derfor jeg dig kan garantere!
Og Niels gir ham Haandslag: Saa tænker jeg
da it', jeg behøver stort mere.

Nu Niels blir føjelig gæstfri og gæv,
og Lidkøb blev drukket af Kanden.
Da Pigen saa kom, var hun vind og skæv
og skeled og halted som Fanden!

Niels Ullerup skæver en Stund til Pi'n,
forklarligt det er, at han stejler:
Hej Pranger, du husker vel Garanti'n,
den Tøs er jo smækfuld af Fejler!

Javist bitte Niels, du har Ret deri,
dog *skjulte* man kan dem ej kalde;
for skjulte Fejl jeg dig gav Garanti,
men hendes er *synlige* alle!
Ja var dig, var dig du,
for Prangeren er snu.
Og hvis du lar dig narre af hans Kneb og Kræmmervæsen,
han snyder dig, han snyder dig, saa Vandet staar af Næsen!

Per Bonde.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations
Brændselsforretning A/s

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.
Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter, Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Et Regnestykke.

— Sig mig engang, til hvilken Klasse skal man egentlig regne ham, denne »Direktør« Kufmann-Petersen? Jeg kan ikke rigtig regne ham ud.

— Det er slet ikke saa svært at regne ud, naar Du blot anvender den lille Tabel:

Han er altsaa Direktør for et oplagt Svindlerforetagende af *første* Klasse, er Ridder af en udenlandsk Orden af *anden* Klasse, foretrækker Forlystelser af *tredje* Klasse, har sjælden mere end *fjerde* Prioritet at byde sine Kreditorer, er altid i ordentlig Selskab det *femte* Hjul under en Vogn og har en Gang været paa *sjette* Afdeling — saa kan Du selv regne Resten ud!

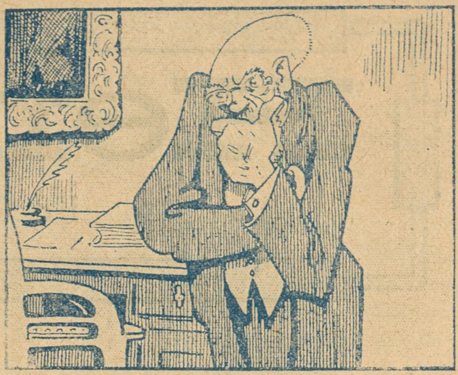

Hvem staar imod —

(Mel.: Vær hilset, min Sol.)

Sig, ved Du et Sted,
hvor man kan faa Øl henad Aften?
Jeg tager da med
og suger lidt af Humlesaften.
Det piner min Hjærne,
at jeg her skal gaa
og savne min »Stjærne«,
jeg faar altfor faa —
thi hvem staar imod,
og hvem siger Nej
til en rask lille Bajer
paa Alfarsvej?

Og ved Du en Kro,
hvor man kan sig faa en »King Georges«?
Thi tænk, nok saa fro
jeg drømte om den nu i Mor'es.
Jeg hørte kun Soda'en
sødt risle i Glas,
var klar til at mo'ta'en
saa glad og tilpas —
thi hvem vil ej hilse
med Sang og med Tousch,
om selv kun i Drømme,
den iskolde »Sjus«?

Og ved Du en Glut,
som ejer en Flaske Genever?
Saa sig resolut,
at hun kan faa Valg mellem Grever!
Og er hun et spy Barn,
det gør ingenting,
med to Ruller Sygarn
hun faar sig en Ring —
thi hvem staar imod
at faa sig et Hjem,
med saadanne Sager
saa sjældne som dem!

Og ved Du en Mand,
som sælger, men kun for at tjene
den fattige Stand,
som daglig til Sult maa sig træne?
Saa nævn mig den kære,
den yndige Mand,
at jeg kan ham ære
til Højhedens Rand —
thi hvem staar imod,
og hvem siger Nej,
naar Maddingen virker,
og man selv er en Haj?

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

Hun har allerede faaet sine Instrukser, og desuden er der ingen, der maa faa at vide hvor Du bor. Ikke engang Jenny. Kan Du ikke forstaa det?

— Skal jeg da blive siddende i dette fordømte Hul til evig Tid? skreg Rookson pludselig.

— For evigt? Nej, det haaber jeg ikke. Jeg indrømmer, at det minder lidt om et Fængsel, men du maa være fornuftig. Hvormange Flasker Øl fik Du i de 3 Aar, Du sad i Dartmoorfængslet? Nej, Du ønsker vist ikke at bytte.

— Du forsøger blot at tale mig fra det. Du ved, at jeg længes efter Jenny Bosselt. Hvis hun ikke kan komme hertil, saa siger jeg Dig rent ud, at jeg gaar til hende.

— Det ser næsten ud som om Du var bange for Rivaler.

— Rivaler! Du mener maaske, at Du er min Reval?

— Snak, gamle Dreng. Jenny holder jo af Dig — hun spørger altid efter Dig. Forstaar Du da ikke, at det ligger i min Interesse, at I to er gode Venner! Men jeg maa være forsigtig. En eneste Dumhed — og jeg ligger der. Naar vi er naaet saa langt, vil jeg da ikke ødelægge det hele med en Barnagtighed.

Douglas gode Humør forfejlede ikke sin Virkning paa Rookson, og en Cigar satte Prikken over »i«et.

— Ja, gamle Dreng, vi hænger sammen som Ærtehalm. Farvel, og vi træffes snart igen.

Han trak sine Handsker paa og gik med en Mine som om intet i Verden havde kunnet forurolige ham, men inde var han alt andet end glad. Rookson begyndte at vise Symptomer til et af sine sædvanlige Udbrud.

Douglas drev i Retning af Charnig Cross uden rigtig at vide, hvad han skulde foretage sig. Han havde ikke Penge nok til en god Middag og det var endnu for tidligt at gaa ind i et Forlystelsesetablissement. Da han naaede Jærnbanestationen ved Strand, standsede han pludselig. Han havde opdaget en Dame, der raabte en Bil an. Han havde genkendt sin Hustru, og inden Alicia havde naaet at stige op i Vognen, havde han lagt sin Haand paa hendes Arm. Hun vente sig om og saa paa ham. Hendes Ansigt viste hendes Afsky for ham, men ikke Frygt, som han havde ventet.

— Hvad vil Du? spurgte hun tilsyneladende roligt.

— Ledsage Dig. Det har jeg Ret til, det ved Du lige saa godt som jeg.

— Jeg tilkalder en Politibetjent.

— Aa, Politiet blander sig aldrig i ægteskabelige Stridigheder. Husk paa hvor længe jeg har ladet Dig være i Fred. Jeg har hele Tiden holdt mig à jour med, hvor Du opholdt Dig.

— Du har altsaa udspioneret mig. Det er virkelig usselt.

— Aa, kære Du, i Krig og Kærlighed gælder alle Kneb, jeg har noget at sige Dig og vil derfor gerne have en lille tête à tête med Dig i Bilen. Tillader Du? fortsatte han, idet han aabnede Døren og rakte Haanden frem for at hjælpe hende op.

— Naa, som Du vil, sagde hun og steg op uden hans Hjælp. Det er vist bedst, at du selv opgiver Chaufføren en Adresse.

— Naa saa, kan vi jo tage en lille Fornøjelsestur. Kør langs Piccadelly, fortsatte han henvendt til Chaufføren.

Ingen af dem sagde til at begynde med et Ord, men tilsidst afbrød Douglas Tavsheden:

— Hvordan har Din Ven det? Jeg formoder, at I stadig holder sammen, sagde han.

Alicia svarede ikke.

— Hvem betalte for Dig i Poynters Hotel? Du kan vel ikke leve af intet?

Stadig intet Svar.

— Hvorfor flyttede Du fra Poyners? Havde man opdaget, hvem Du var, skønt Du bode under et andet Navn? Hvorfor kalder Du Dig for Resten ikke ved mit Navn, Dit rigtige Navn?

— Det ved Du selv — Frederik Verlau.

— Men, hvorom alting er, saa kan Du ikke komme bort fra, at Du er min Hustru.

— Du tager Fejl. Der findes en Maade.

For første Gang borede Alicia sine store gennemtrængende Øjne i hans. Hun talte meget dæmpet, næsten hviskende og alligevel laa der noget truende i hendes Tonefald.

Det varede noget, inden han svarede. Han vovede ikke at møde hendes Blik.

— Jeg forstaar, hvad Du mener, sagde han tilsidst, men jeg tror ikke, at Du vil vælge den Udvej.

— Det beror paa Dig selv. Jeg forlanger kun, at du lader mig i Fred.

— Lade Dig i Fred? Gerne, men kun paa visse Vilkaar. Jeg gaar med til at træffe en Overenskomst, hvori jeg forpligter mig til ikke at opsøge dig, og du skal faa Lov til at handle ganske som om jeg ikke var til.

— Hvad kan en saadan Overenskomst hjælpe, den er jo ikke engang saa meget værd som det Papir, den er skrevet paa?

— Der skal heller intet skrives, udbrød han.

— Jeg kan ikke tænke mig nogen Overenskomst, som gengiver mig Friheden uden at ophæve vort forhadte Ægteskab. og det kan ingen Overenskomst.

— Du syntes at misforstaa mig, thi min første Betingelse er, at vort Giftermaal bliver almindelig bekendt.

Alicia kunde ikke undertrykke en let Gysen.

— Er det Din Betingelse, svarede hun, saa er en Overenskomst umulig.

Imidlertid var Bilen naaet til Hyde Park, efter at have kørt langs med Piccadelly. Chaufføren standsede, for at spørge om han skulde køre videre.

— Jo, svarede Douglas, kør til Oxford Street. Derpaa fortsatte han, henvendt til Alicia: Lad os nu tænke fornuftigt. Du ved meget godt, at jeg ikke har forladt Dig med min gode Vilje. Detektiven, som arresterede mig udenfor Kirkedøren, havde ikke nogen Anelse om, at han bragte Forstyrrelser i et Bryllup. Ingen havde Anelse derom undtagen den gamle Præst, der viede os. Jeg sagde til Detektiven, at Du var min Kæreste og gav ham en Soveregn for ikke at indblande dit Navn i Rapporten. Du kom saaledes til at staa uden for det hele, og jeg antog saa senere Nav-

net Bert Douglas, og det hedder jeg endnu den Dag i Dag.

— Og nu efter fem Aars Forløb tænker Du paa at drage alt dette frem for Dagens Lys. Det er meget lidt konsekvent.

— Du tager Fejl, hvis Du tror, at jeg ønsker det. Fandtes der nogen anden Udvej, vilde jeg have valgt den. Men ser Du — hvordan forholdt det sig egentlig med gamle Hagger?

Bleg og oprørt sprang Alicia op fra sin Plads for at faa Chaufføren til at standse Bilen, men Douglas greb hende brutalt i Armen og tvang hende til at sætte sig ned igen.

— Jeg skyder Dig — ved den levende Gud, jeg skyder Dig, hvis Du rører Dig. Du kender mig ikke, Alicia. Du ved ikke, hvad jeg er i Stand til.

Han havde ført Haanden til Lommen, og hun saa en Revolvermunding blinke.

— Du ser, at jeg forberedt paa alt, fortsatte han. — Jeg nævnte for lidt siden Navnet David Haggar. Jeg har faaet en meget vigtig Efterretning om den gamle Mand. Den angaar baade Dig og mig, men indtil videre er den en Hemmelighed, som ikke er kendt af andre en de to Personer, der var Vidner ved Testamentets Oprettelse.

— Hans Testamente! udbrød Alicia. Han gjorde ikke Testamente.

— Du mener, at man aldrig har fundet noget. Men det betyder intet. Han havde til Hensigt at lave et, efter hvad hans Sagfører sagde under Forhøret. Men Sagføren ved ikke, hvad jeg ved. Jeg har ganskevist aldrig set Aktstykket, men efter hvad Vidnerne siger, er der ikke ringeste Tvivl om, at han oprettede et Testamente samme Dag, som han rejste med dig til Southampton. Efter hvad jeg har hørt, er Størstedelen af hans Formue testamenteret dig.

— Det tror jeg ikke. Naar disse Vidner kendte saa meget til Sagen, hvorfor lod de saa ikke høre fra sig ved Forhøret, hvor der var saa megen Tale om Haggars Formue og Testamente?

Spørgsmaalet kom overrumplende for Douglas, men det varede ikke længe før han havde fundet paa en gyldig Forklaring.

— Vidnerne er uvidende Mennesker — de var Tjenestefolk paa et Hotel — og den Slags Folk læser aldrig Aviser.

— Hvordan kom Du i Forbindelse med Dem?

— Kære Ven, dine Interesser er jo ogsaa mine. Du kan vel ikke fortænke mig i, at jeg forhørte mig lidt om den gamle Herre, som var saa venlig mod Dig. Det er jo naturligt, at jeg blev skinsyg. Jeg gjorde en Del Forespørgelser paa Æempress Hotel, og det var der jeg traf de Tjenestefolk, jeg omtalte. Er Du saa tilfreds?

— Jeg ønsker i hvert Tilfælde ikke at høre mere. Lad mig stige ud, hvis du er færdig.

Alicia talte i en næsten hviskende Tone, som forraadte baade Angst og Afsky. Douglas smilede ondt. Han havde sejret. Revolveren var ikke mere nødvendig, og han puttede den i Lommen.

— Færdig, aa nej, ikke endnu. Nu kommer jeg til selve Kærnen. Kort og godt: Hvis man finder Testamentet, og Du overtager Haggars Formue, saa giv mig en Sum engang for alle, og vi siger hinanden Farvel.

— Det er skændigt, udbrød hun. Jeg indlader mig ikke paa den Slags smudsige Affærer.

— Der findes ogsaa en anden Maade, fortsatte han, uden at give Agt paa hendes Indvendinger. Som Din Mand kan jeg handle i Dit Navn og gøre Fordring paa Pengene. Men i saa Fald bliver Din Hemmelighed afsløret.

— Aa, det er forfærdeligt. Gør, som Du vil, men lad mig i hvert Tilfælde være udenfor det hele.

— Det er ganske umuligt, begriber Du vel. Du foretrækker altsaa mit første Forslag. Du har bare at tage Din Arv i Besiddelse. Det andet Forslag har desuden den Ulempe, at det kunde se ud, som om Du havde haft Maskepi med Morderen og havde arrangeret alt i Forvejen. Forstaar Du det?

— Jeg forstaar ingenting, svarede hun gysende.

Hun bøjede sig atter hen mod Chaufføren for at faa ham til at standse, og denne Gang lod Douglas hende gøre det, thi nu vidste han, at han havde hende i sin Vold. Alt var gaaet efter Beregning.

Automobilet standsede, og det samme gjorde en anden Bil, som havde fulgt efter dem hele Vejen fra Chornig Croos. Douglas sprang først ud. Han tilbød ikke Alicia sin Hjælp, maaske vidste han, at den ikke vilde blive modtaget.

— Jeg antager, at Du er mere velhavende end jeg. Takker for behageligt Selkkab og Farvel saa længe . . . .

Han lettede paa Hatten uden at afvente noget Svar. Alicia sad en Stund endnu i Vognen uden at vide, hvad hun skulde foretage sig. Tilsidst steg hun dog ud.

I samme Øjeblik skyndte den anden Bils Passager sig hen til hende. Hun saa' op. Foran hende stod Eric Graydon.

— Endelig, hørte hun ham sige. Han rakte sin Haand frem og hun kunde ikke lade være med at modtage den. Et Par Sekunder stod de tavse, og Graydon trykke hendes Haand saa inderligt som om han havde villet sige· »Vi vil aldrig mere skilles . . . .«

XV.

UNG KÆRLIGHED

Graydon saa', hvor bekymret Alicia saa ud, og han grebes af Medlidenhed med hende. Han havde genkendt Douglas, og hans første Tanke havde været at tilkalde Politiet, men saa var det pludselig faldet ham ind, at han ikke burde foretage sig noget, før han havde faaet at vide, i hvilket Forhold Alicia stod til denne Mand. Han kunde se, at hans Optræden havde hensat hende i Forvirring, og for at give hende Tid til at komme til sig selv igen, gik han hen til Taxameteren for at se efter, hvormeget Køreturen kostede, og stak Haanden i Lommen.

— Nej, nej, protesterede hun, det faar De ikke Lov til. Tag ikke mod Penge af denne Herre, sagde hun til Chaufføren. Det var mig, der bestilte Bilen, og det er altsaa mig, der skal betale den.

— For sent, for sent, udbrød Graydon smilende. Det er allerede gjort.

Chaufføren, som havde opfattet Situationen, havde taget mod Pengene, som Eric havde rakt ham og kørte nu videre.

— Hvorfor gjorde De det? sagde hun bebrejdende, men med et Glimt i Øjnene, der stod i Kontrast til Tonefaldet.

— Bryd Dem ikke om den Bagatel. Jeg har saa meget at tale med Dem om. Lad os gaa en Tur i Parken . . . .

Hun tav og samtykkede, og han tog hendes Haand og lagde den under sin Arm. Aldrig nogensinde før havde Alicia i den Grad trængt til at betro sig til et andet Menneske, og Synet af Graydon gav hende sit Mod igen.

Hun glemte lidt efter lidt den uhyggelige Samtale i Bilen. Solen var lige ved at gaa ned, og Himlen var vidunderlig skøn.

De gik ind i Parken. Alt var stille og ikke en Lyd fra den larmende By naaede deres Øren.

Graydon var den første, der brød Tavsheden, idet han sagde:

— Min lykkelige Stjerne har ført mig i Dag.

— Hvordan?

— Den har jo ført mig til Dem.

— Kald ikke det for lykkeligt, Mr. Graydon. Vort første Møde var uheldsvangert, og efter den Tid er der ikke sket noget, der har været lykkeligt for Dem. Snarere det modsatte.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

DET NYE FINLANDS VAAR

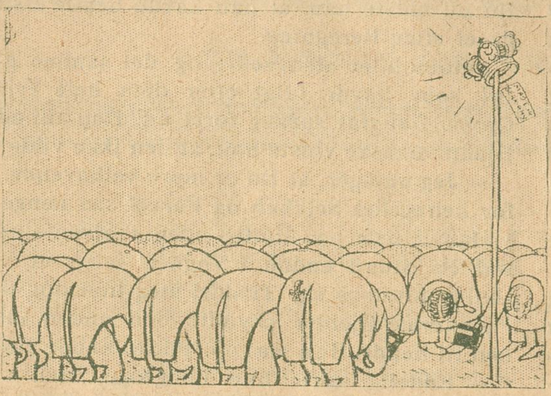

(»Søndags-Nisse«)

Der var stämning i naturen. Jo'an kände sig gripen och detsamma gjorde Amanda.
— Lat bli, Jo'an!
— Å, dä ä ingen som sir'et!
— Gud ser det, Johan!
— Å, dä ä han så van ve!

(»Strix«)

Hvorledes Chaplin vilde bære sig ad, hvis han kom til Fronten.

(»Daily Mirror«.)

DEN SULTNE SVENSKE LØVE.

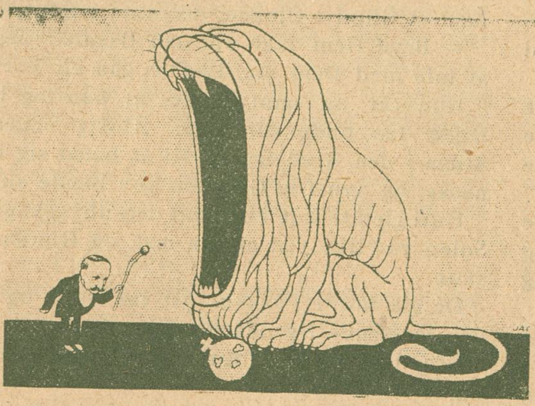

(»Søndags-Nisse)«

Edén: Skola vi inte försöka hjälpa honom, så att portionen blir litet större?

STATISTIK

Fruen: Jo, du er mig en nydelig nellik! Nu er det tredie gang paa denne eneste uken, at du kommer hjem klokken fire om morgenen!
Manden: Nei, har du da ogsaa slaat dig paa — statistik!

(»Tyrihans«, Norge.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Ingen Grund til Klage!

Der er to Muligheder: Enten bliver Du taget til Soldat eller Du bliver det ikke. Hvis Du ikke bliver det, har Du ingen Grund til Klage. Hvis Du bliver det, har Du to Muligheder: Enten sendes Du til en Lejr eller til Fronten. Hvis Du kommer i Lejr, har Du ingen Grund til Klage. Hvis Du kommer til Fronten, har Du to Muligheder: Enten kommer Du til Reserven eller i Ildlinjen. Hvis Du kommer til Reserven, har Du ingen Grund til Klage. Hvis Du kommer til Ildlinjen, har Du to Muligheder: Enten bliver Du saaret eller ikke. Bliver Du ikke saaret, har Du ingen Grund til Klage. Bliver Du saaret, har Du to Muligheder: Enten kommer Du dig igen eller ikke. Hvis Du kommer dig, har Du ingen Grund til Klage. Hvis Du ikke gør det og hele Tiden har fulgt mine Raad, saa vil Du aldrig mere faa nogen Grund til Klage!

Læder-Trusten.

Ballin:

Jeg gi'r Regeringen Pokker,
hvormeget den truer og lokker!
Og Birch gaar bare og pjokker,
mit Regnskab han slet ikke rokker.
For jeg gaar paa Hosesokker,
Befolkning og Støvler jeg blokker!

Underlige Notitser.

I en Ejendom paa Østerbro fik en Kone i Stuen Tvillinger Børnene paa første Sal fik Mæslinger, og Beboerne paa anden Sal spiste Muslinger.

•

Paa en herværende Restauration hvor der er fremlagt et Evropakort, satte forleden Aften en Gæst sin „Sjus" paa Grønland i Haab om at faa den isafkølet.

•

En Vært paa Aaboulevarden har længe averteret en Treværelses-Lejlighed med Udsigt til Ladegaarden til 5000 Kr., og da ingen vilde leje den, erklærede han, at han havde Udsigt til Sundholm.

•

Ved et Bryllup forleden hvor Brudgommen var Neger, bestod Desserten af „Negerkys".

Ubegribeligt!

Om Du med egen Fare redder Livet
for et Menneske, da er det givet,
at Du for ædel Daad Medalje faar.
Men at den samme Pris Du efterstræber,
naar Du i Krigen tusind dræber —
den Konsekvens jeg ikke ret forstaar!

Et Ernæringsspørgsmaal!

Kan Du spises?

En bevæget Generalforsamling.

Forleden afholdtes i en lille jysk By en ret bevæget Generalforsamling, af hvilken vi bringer følgende Uddrag:

Etatsraad Knudsen mente ikke, at Tiderne var saa slemme, Bageren erklærede, at hans Tilværelse absolut ikke var *krydret*, og Ledvogteren, som det længe var gaaet *op og ned* for, havde nu ikke *Spor* tilbage, efter at Jærnbanen var bleven nedlagt. Betjenten bad om mere *Retfærdighed*, men hans Tale *fængslede* ikke, og Rebslageren hængte sig i Smaating og fik en ordentlig *Dosis* af Lægen, der selv fik en *giftig Pille* stukket af Apotekeren.

Byens Flyver erklærede, at han var kommen saa *langt ned*, at Manden i »den Underjordiske« havde *overfløjet* ham. Han blev *pebet ud* af Konduktøren, hvorefter Lærerinden kom med en lang *Lektie*, som Ostemanden heldigvis *skar af*. Vognmanden var rent vild paa *Kareten*, men heldigvis kvalte Jordemoderen hans Tale i *Fødslen*.

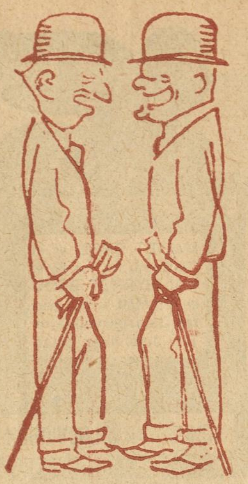

— Du, nu skal vi ha' en Pige.

— Det siger Du ikke! Det er jo ikke otte Dage siden din Kone fik en Dreng!

„En Svensker".

Farbror, hvad betyder »renegat« i politiken?

— En renegat är en människa, som lämna (forlader) vårt parti, och går över till motpartiet, svarade farbrodern.

— Och vad heter en man, som lämnar sitt parti och kommer över till vårt?

— En omvänd.

„En Nordmand"

»De, min gode mand, jeg har nu av en kjender faat oplysning om, at den, saakaldte »angorakat« De solgte mig, slet ikke er egte.«

»Nej, herregud, det maatte De da paa forhaand vite, at alle katter er — falske!«

„En Dansker".

Læreren forklarer: Abraham sagde til Lot: Gaa du til venstre, gaar jeg til Højre. Hvad kan vi slutte deraf?

Jesper (Søn af en Foketingskandidat): At Abraham var Højremand og Lot Venstremand.

•

Kærlighed.

Jeg elsker dig, Annine — hvad var Livet,
saafremt dit Ja du ej mig havde givet,
ak, for din Skønhed har ej Sproget Gloser,
— Du er af Ynde næsten li'saa fuld,
som af det røde Guld
din Faders Pengeposer!

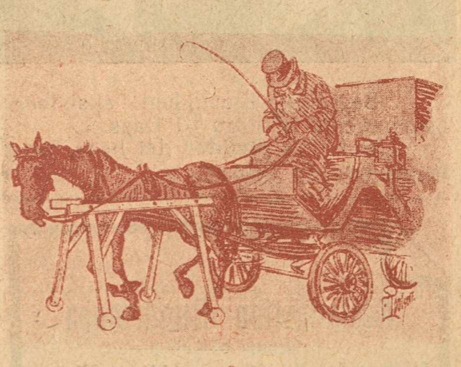

Ny Opfindelse: Apparat til at forhindre, at gamle Droskeheste falder om paa Gaderne.

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN“.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Hans S., Faaborg. Tegningen kommer frem, naar der bliver Plads.

Harald J., Esbjerg. *Blyants*-Tegninger gaar uden Skaansel i Papirkurven!

— Fyrstinden imødeser den Stund, da hun skal skænke Landet en Tronarving. Læger, Hofdamer og kloge Koner er forsamlet om hendes Leje. Og Fyrstinden, der føler sig træt, vender sig paa Siden med de Ord: — Vil De vække mig, naar hans Højhed Arveprinsen kommer. H. J.

K. Frandsen, Kolding. Tegninger udført med *blaat* Blæk kan — saalidt som Blyantstegninger — ikke anvendes.

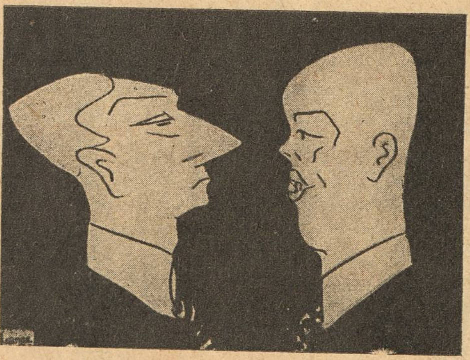

— Begrebet Kærlighed eksisterer overhovedet ikke nu til Dags.
— Næh, nu hedder det bare, hvor meget har du i Gage!

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Tivoli.

Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.

Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.

Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.

„Købmandsgaarden“, Festarrangement med Dans.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM! IKKE
Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform **Sæbe**
dette Varemærke.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

Grøntkonen: De siger, dette Hoved er blødt. Næ, lille Madam, De kan gaa hele Pladsen rundt, men der er ikke en, der har saadant dejlig Hoved som jeg. Tegnet af J. Linnemann.

TIL DANSEPARRET.
Det er nok rart
at ryge og drikke,
men det er klart:
det er bedst at vrikke.
Tegnet af Svend Knutze Larsen.

Moderniserede Klassikere.

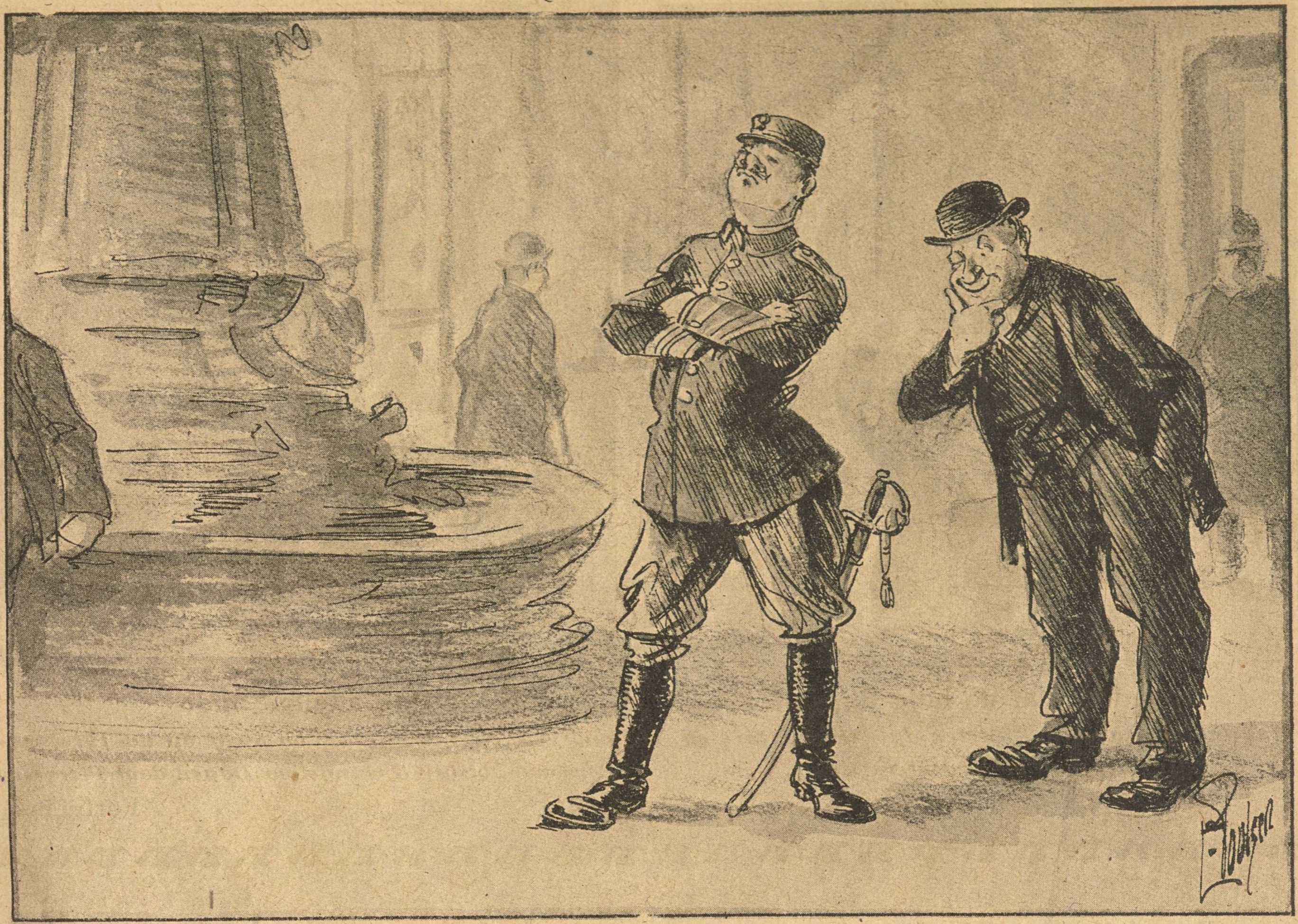

Tegning af Emil Poulsen.

Hvorfra skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originallegninger,* som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 20 er:

»Hakon Jarl.«

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

M. Albrechtsen, Olstrup St. Skolebetjent P. Petersen, Hans Tavsensgade 4. G. Schou, Jens Baggesensgade 39, Korsør.

Gaaden i Nr. 19 (»Ambrosius«) blev rigtig løst af: Holger Hollesen, Vimmelskaftet 36 Barber L. T. Mortensen, Korsgade 20, Nyborg. Ellen Christensen Lille Søndervoldstræde 4. Inspektør Barnung »Hunechsminde,« Taastrup. M. Albrechtsen, Olstrup St. Albert Hansen, Banegaardsvej 5, Struer. Chr. Rahr, Hallandsgade 3. Ejnar Christensen, Vester Fælledvej 76. E. J. Nicolaisen, Brohusgade 8. Egon Nielsen, »Tivoli,« Horsens. P. J. Vogelius, Skindergade 49. Fru L. Malinowski, Nørrebrogade 68. Brolægningsarbejder Jens P. Christiansen, Slotsgade 23. P. Nielsen, Barber, Korsgade 8, Svendborg. Fru Ida Petersen, Sofiegade 18. Fru Anna Johansen, Nørrebrogade 152. Johs. Jensen, Enghavevej 57. Gudrun Tønnesen, Enghavevej 8. Svendborg. E. Møchel, Adelgade 89, Skanderborg. A. E. Nielsen, Adelgade 26, Faaborg. Aksel Larsen, Bragesgade 24. Skrædersvend S. C. Sørensen, H. C. Andersensgade 7. Ingeborg Hansen, Vester Fælledvej 78. Anna Lyshold, Bisgaardsgade 4, Holsterbro. Jens Andersen, Hollands Alle 14. Karl Holtermann, N. Frihavnsgade 13. Peter Kragbæk, Rolighedsvej 1, Nørre Sundby. Uhrmagermedhjelper F. Christiansen, Vølundsgade 33. N. P. Andersen, Kastanie Alle 27, Vanløse. L. Hansen, Egegade 3. Dan Sørensen Østre Fasanvej 103. Vilhelm Munksgaard, Fjerritslev.

„Krims-Krams“.

Rebusser.

S. 5. 1. 500.

Svend [S V (5) en D (500)]

Gaade.

Jeg fødtes i Vand
og lever paa Land,
i Solens Straaler jeg spiller;
foran min Butik
med tindrende Blik
saa ofte man hen sig stiller.

Guldsmed.

Ordleg.

Ved at flytte om paa Bogstaverne i disse fem Ord:

Wales — Paris — Indien — Omsk — Træ.

skal man finde Navnet paa et i denne Tid meget omtalt Statsoverhoved og hans Titel og Hjemstavn.

Hvem er han?

Wilson, Præsident, Amerika.

Under Gengældelsens Lov!

Tegninger af A. Østrup.

Opfinderen af de høje Flipper

skal daglig grave en 3 Meter dyb Grav, iført en stiv Flip paa en ½ Meters Højde.

Den adelige Snob

som hele sit Liv har gnubbet sig op ad fyrstelige Personer, bliver 3 Gange om Dagen døbt Petersen!

(Fortsættes)

Pærekjøbing Tivoli aabner.

Af et Referat i ›Pærekøbings Tidende.‹

I spændt forventning travede vi over Skidentorvet imod den lille Havelaage, der betegner indgangen til vort kære Tivoli. Man lagde straks mærke til at 3 af Tremmerne i Laagen var malet op, og selv den friske Maling tiltrak sig ikke alene vores Byes Øjne, men ogsaa et stort antal Fluer, der straffed for deres nysgerrighed, maatte nøjes med det udvendige af Tivoli ved at blive hængende, og det trods der stod ›malet vær forsigtig‹. Efter at have erlagt vor 25 Øre som vi som Pressen repræsentanter ikke havde nødvendig, hilste vi genkendende til Programkonen der ogsaa i Aar falbød Cigarer af en stor Kasse med et stort ›Velkommen‹ malet paa Oversiden. Vi købte en Cigar til 20 øre (den var ned til 12 øre) og gik lige til første Seværdighed Plænen, der laa lige for Øjet, derefter traadte vi (i Paranthes: i lidt Hundebæ') indenfor hvornetop Professor Labri optraadte, og man maatte paaskønne at Direktionen trods Krigen, har lykkedes at faa fat i denne sjældne Kunstner, af flere der traadte op paa Plænen var der Professor Nommesen fra Nye Testamentevej med det resultat at han traadte alle Levkøjerne ned, og blev af den Grund mulkteret af den tiltrækkende Betjent. Mens Musiken fra Glassalen lød gennem de to knaldede Ruder i Døren vandrede vi videre ned til ›Overaskelsernes Palads‹ noget i Smag med Virvar og Skærsilden i Tivoli i København. Her kommer vi først over en Rist hvor Skomager Petersen sidder nedenunder og puster Damerne op under Skørterne, vi fik bl. a. at se Søstrene Slustrup velskabte Ben, en Fornøjelse, som vist hele Byen har set mange gange før, ved at gaa videre faldt man over eller rettere sagt ned i et Vandhul, og vi vil villig indrømme at det var en overraskelse. At der derimod var lagt 10 øre paa Entreen inden vi skulde ud, var ingen Overraskelse. I den Zoologiske Have konstaterede man var samme Regnorm og de 5 Kakkerlakker fra i Fjor samt en Abekat, men som vi senere erfarede, var det den skikkelige Skolelærer Happel fra Byen, let maskeret. Pantomminen aflystes paa Grund af, at Columbine havde Gigt i Benene og Harlecin skulde være ude med Natvognen før elleve. Indvidere er der kun at fortælle, at Rutchebanen gjorde Lykke med sine firehjulede Trillebører. De tilstedeværende Mødre fulgte Farten og var navnlig bekymrede for nedkomsten. Og saa Kl. 9 tændtes Havens Cigartændere efter Programmet samt de to Papirslygter i Rosentræet og Fyrværkeriet under Ukrudtfordriver Larsen brændte os a, for bl. 1 Sol, men da saa slutningsbombardementet afsluttede med et Rødlys efterfulgt af 3 Kineseres dumpe Knald, troede man sig hensat til Krigsskuepladsen og saa de — Aa! Alt i alt en mindeværdig Aften, kun maa anbefale vores Beamonde ikke at sidde med Faaborg Tokager paa Nembers Veranda, da det i disse Tider kunde opvække Misundelse.

Nesthort.

Den 28de Maj.

..egning af Hp. Hansen.

Rigsdagen er aabnet paa det ny Kristiansborg, men Adgangen er foreløbig lidt besværlig.

„Guldregn"

— Ord kan ikke udtrykke min Foragt for Dig, sagde Konen.

— Gudskelov, sagde Manden.

*

Lidt kan pryde en Karl, sagde Jyden, han fik Sporer paa Træskoene.

*

En Vismand gjorde en Gang selve Salomon til Skamme. To Brødre, der ikke kunde blive enige om at dele et Stykke Jord af blandet Værdi, henvendte sig til Vismanden, hvis Dom lød: Lad den ene dele Jorden og den anden vælge først.

*

Naar man er meget glemsom, kan man godt glemme, hvad det er, man i den sidste Times Tid har rendt rundt for at lede efter.

*

Det har ingen Nød, jeg fejede mit Gulv i Gaar, sagde Konen, hun vællede sin Grødgryde.

*

Det kan skorte en Kvinde paa Klogskab, men aldrig paa List!

*

Stop, sagde Drengen. — han vilde sige »Amen«.

*

En Skinsyg har flere Bekymringer, end en Russer har Lus!

*

Saalænge den Krig varer, faar vi næppe Fred, sagde Irlænderen.

*

En køn Kvinde er let at elske, en rig let at narre og en klog let at regere.

*

Nu sidder jeg lunt inden Døre, sukkede Ræven, de havde spærret begge hans Udgange til.

*

En Avis skrev engang, at hvis Vorherre havde nedsat en Komite ved Verdens Skabelse, saa var den samme Verden ikke bleven færdig endnu!

*

Det bedste Arbejde præsteres ikke altid af dem, der spytter kraftig i Hænderne.

*

Gudskelov, det er snart Helligdag, siger Pigerne paa Samsø om Mandagen, naar deres Hoser er i Stykker.

*

En Velgører.

En lille ivrig Mand med klare, skinnende Øjne traadte ind i Hotellets Rygesalon, hvor et Selskab af lystige Herrer var beskæftiget med at ryge, drikke og tale.

— Tør jeg lægge Beslag paa Herrernes Opmærksomhed et Øjeblik, begyndte den lille Herre og saa sig omkring i Kredsen med Øjne, som lyste af Henrykkelse. Man forstod straks, at han var Forkæmper for en stor og ophøjet Ide.

— De har jo alle hørt, mine Herrer, om de mange Hedninger, som findes i Afrika, fortsatte han. De stakkels Negre staar paa et meget lavt Standpunkt, og det er derfor en Pligt, der paahviler os alle at sørge for, de bliver oplyste og forædlede. Jeg for min Part betragter dette som en hellig Handling, og jeg haaber, at De mine Herrer, føler med mig, og at hver især efter bedste Evne bidrager med en lille Skærv til de stakkels Hedningers Bedste.

Med disse Ord tog han et Ur op af sin Haandtaske, og idet han holdt Urskiven ned mod Haandfladen, sagde han:

— Her ser De et Ur! Det gaar ikke og begge Viserne peger paa et bestemt Tal. Den af Herrerne, som gætter Tallet eller blot det nærmeste Tal, faar Uret. Det koster 50 Cent at gætte, og alt hvad der kommer ind skal, naar Udgifterne er dækkede, sendes til de stakkels Hedninger i Afrika.

— Men, hvor skal vi kunne vide, om Pengene virkelig gaar dertil? spurgte en af Herrerne.

— Jo, Hotelværten faar Pengene, saa kan han give dem til en Missionær, der rejser til Afrika.

Selskabet deltog straks med Liv og Lyst i Væddemaalet, og der var flere, som ofrede mere end 50 Cent for det gode Formaal. Da den sidste af Gæsterne havde væddet, fremviste den lille Mand Uret og meddelte hvem, der var den lykkelige Vinder.

Derefter tog han igen Ordet:

— Mine Herrer, dette Ur koster 10 Dollars. Jeg har imidlertid indkasseret tyve. Det ser altsaa ud til, at der er indkommet 10 Dollars til de stakkels Hedninger, som trænger saa stærkt til Religionens Trøst. Men vent — der er vist en Sag, vi har glemt. Min Jernbanerejse har kostet 4 Dollars, Middag og Aften 3 Dollars, en halv Flaske Rødvin en Dollar, to Partier Billard en Dollar og Drikkepenge 50 Cent. Her, Herr Vært, overlader jeg de resterende 50 Cent, og jeg haaber, at De sørger for, at de stakkels Hedninger i Afrika kommer til at nyde godt af de her indsamlede Midler.

— God Aften, mine Herrer!

Spionen.

Toget standsede ved den hollandske Grænse, og Passagererne gik hurtigt og nervøst ud af Kupeerne.

Det var en Grænsestation i dobbelt Forstand — mellem to Lande og mellem Krig og Fred.

Fra en 1. Klasses Kupe steg en høj, elegant Herre ud — hans Bagage som hans Person var lige ulastelig, og hans utvivlsomt engelske Ansigt utviste den øvede Rejsendes Ro.

Han stod rolig og ventede paa sin Tur, og han var høflig og elskværdig imod sine Medrejsende, der stod stillet op foran Paskontoret.

Saa blev det hans Tur. Høfligt og bestemt besvarede han alle Spørgsmaalene og sindsroligt aabnede han sin Kuffert, Passet var i Orden og der var intet mistænkeligt i Kufferten.

Han gik henimod Perronen — da en uniformeret Herre stilfærdigt bad ham om en Samtale.

— De véd, at De er Udlænding, og De gaar nu over paa fremmed Territorium .... jeg maa undersøge Dem — det er min Pligt!

— Med største Fornøjelse!

Alt var i Orden. Visitøren stod med den Fremmedes Cigaritui i Haanden.

— Cigaretterne maa jeg desværre beholde; de kan ikke udføres!

— Men saa mangler jeg jo min kære Tobak!

— De kan faa Tobak i Toget.

— Ja, ja da, men lad mig stikke en i Munden —

Den Rejsende valgte en Cigaret, Toget peb og han vendte sig mod Udgangen. Officeren rakte ham smilende en Tændstik.

— Tak, men jeg vil hellere vente —

— De maa ryge Cigaretten *her*!

— Men for Pokker — og for første Gang tabte han Fatningen — Toget kører jo fra mig.

— *De har at ryge!*

Passageren tog nogle Drag — saa faldt der en lille Aluminiumskugle ned paa Gulvet.

Den indeholdt et Stykke sammenrullet Silkepapir med næsten usynlig Skrift.

Toget kørte. Passageren var meget bleg, da han blev ført bort mellem to Soldater.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON N° 705

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

RAVNEN
KOSTER KUN
15 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Elegante Kjoler
til Spadsere-, Bal- og Selskabsbrug i Voile, Taft og Silke 35—50—65 Kr. Bestillinger efter Maal leveres fra egne Systuer paa faa Dage og til samme Priser.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN.

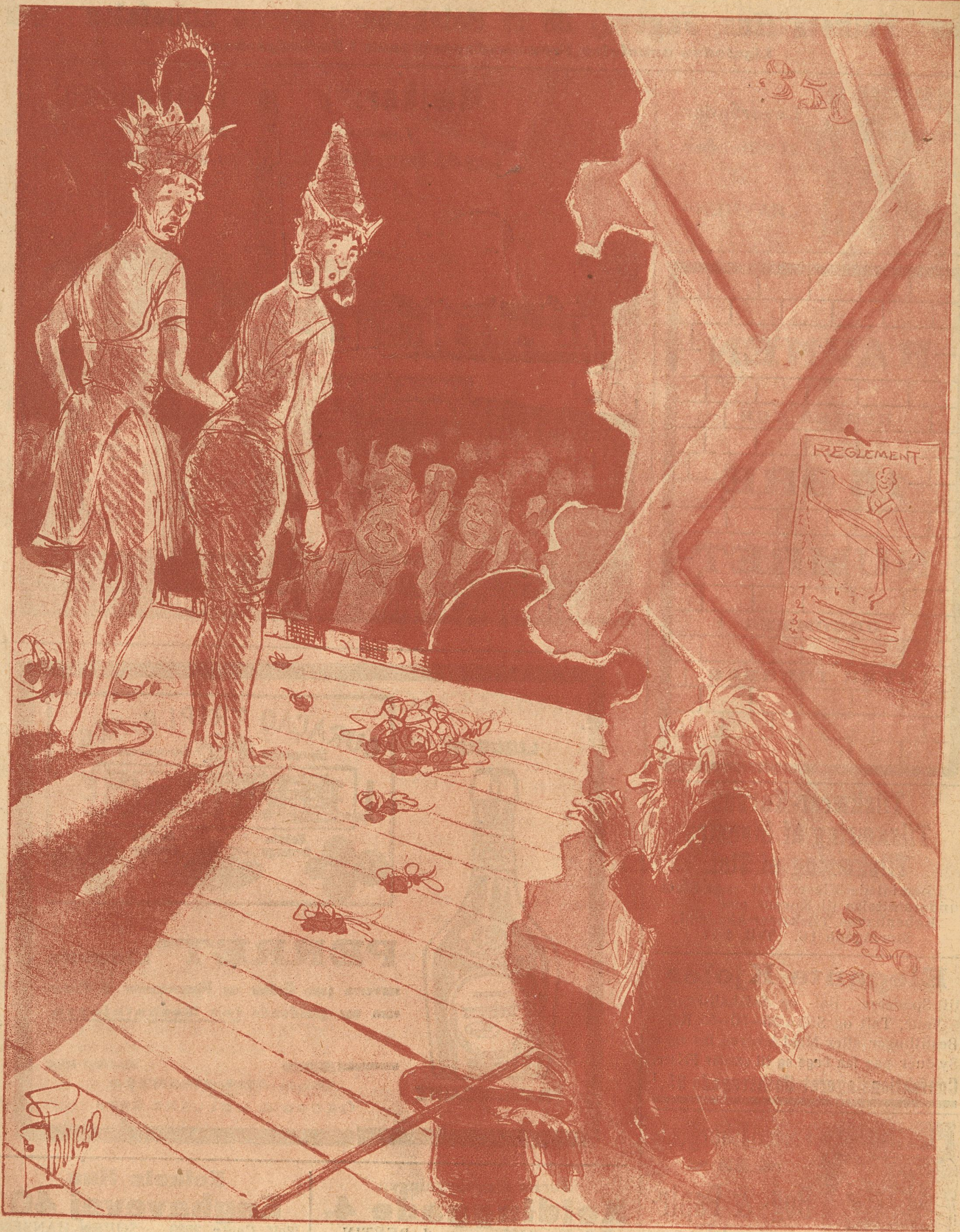

Tegning af Emil Poulsen.

Fokins-Dans under dansk Stats-Kontrol!

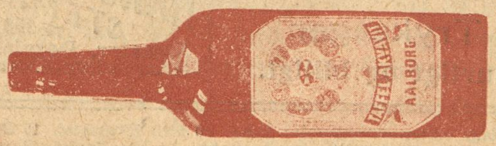

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 23 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 6. Juni 1918.

Mer end Perler og Guld?

Tegning af Osvald Jensen.

Man kan ikke sige andet, end at England smykker sig som de Neutrales „kære Ven“.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

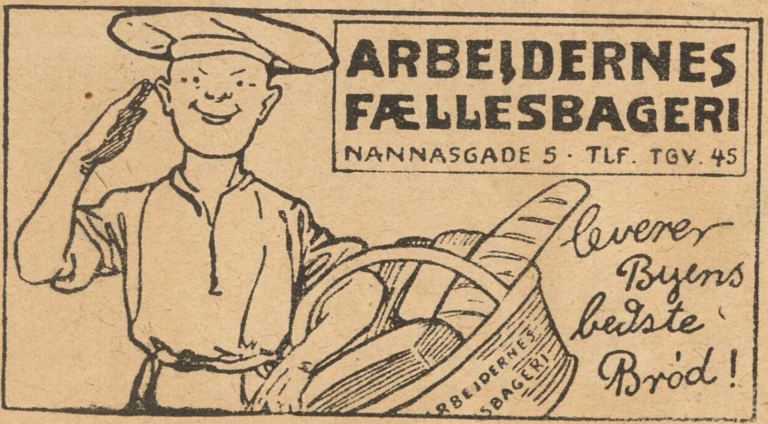

Køb Alfa Margarine

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1.00
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

J. Lang, Mekaniker.
Værksted: Sølvgade 11.
Forretningstelefon Kl. 8—6:
Nora 1617 y.
Regulering mod Indkastning af falske Mønter.
Fineste Referencer.
Automater males og stafferes,
Omforandringer fra 10 Øre, 25 Øre og 1 Kr.
NB. Automater købes og sælges.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Tegning af K. Stochholm.

— Næ, Petersen, jeg kan s'gu ikke se nogen Grund til at lægge paa Deres Gage. I disse Tider, hvor der alligevel ingenting er at faa at købe, maa De da sagtens kunne faa Deres Penge til at slaa til.

Næb og Klør.

Aviserne — og Mand og Mand imellem — bliver ikke trætte af at diskutere det spændende Emne: Hvem er Skyld i Krigen? Er det Tyskerne eller Englænderne, eller har Franskmændene hele Skylden?

Det er i Grunden underligt, at ellers fornuftige Mennesker kan spørge saa smaaligt, men her stikker naturligvis i hvert givet Tilfælde de personlige Sym- og Antipatier med: Tyskerhaderen vasker Englænderne rene som Engle og omvendt.

Imidlertid er intet Spørgsmaal mere enkelt end det store: Hvem der er Skyld i Krigen. Vej engelsk Koloni-Økonomi med tysk Magtbegær og bland fransk Revanchelyst ind i Resultatet og se saa, om Du kan komme til det eneste rigtige Resultat!

Jeg tænker, at Du maa give op! Men Spørgsmaalet er — som alt sagt — uhyre enkelt, og hvis nogen spørger Dig, hvem der er Skyld i Krigen, saa svar: Menneskene.

Du er da kommen til Sandhedens Kærne, og kun Kværulanter vil føle sig utilfreds med Svaret.

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Din Næste.

I.

Du har lært i din Skole:
Du skal elske din Gud — og din Næste —
omtrent som dig selv.
Men Livet dig lærer
at hade *den* Gud,
som blandt Menneskene opsætter Skel —
af Fattigdom, Usselhed, Dumhed og Nød,
der blidt skænker Pjalte Herremands Kaar —
mens Gydernes Børn skriger hæst efter Brød.

II.

Er det mon din Næste, den Skabning,
som kør' dig forbi
i Silke og hvidt Hermelin —
denne sminkede Dame med Anstand og pli?
Skyttegravs-Rædsler og dampende Blod
for hende er blevet til Æde og Vin —
Lad os blive for saadan en Næste fri!

III.

Nej!
Du skal hade den Pøbel,
som pranger og flaar,
der hyler og skriger, og Tvedragten saar —
som skamskænder Verden —
og glaner mod Maanen —
og forlyster sig selv i sindssyg Færden.

IV.

Og din Næste er kun den,
der har det værre end du selv,
den, der helt og fuldt er glemt af Biblens Gud,
den, der vandrer helt alene under Himmelens Hvælv
og ene kæmper Livets Kampe ud.

V.

Du skal hade hele det savlende Kor,
der jager din Bro'r
som et Kobbel af hylende Hunde — —
Han haaner dine Sorger
den veltjente Borger
og spytter i din blødende Vunde!

Harald Raage.

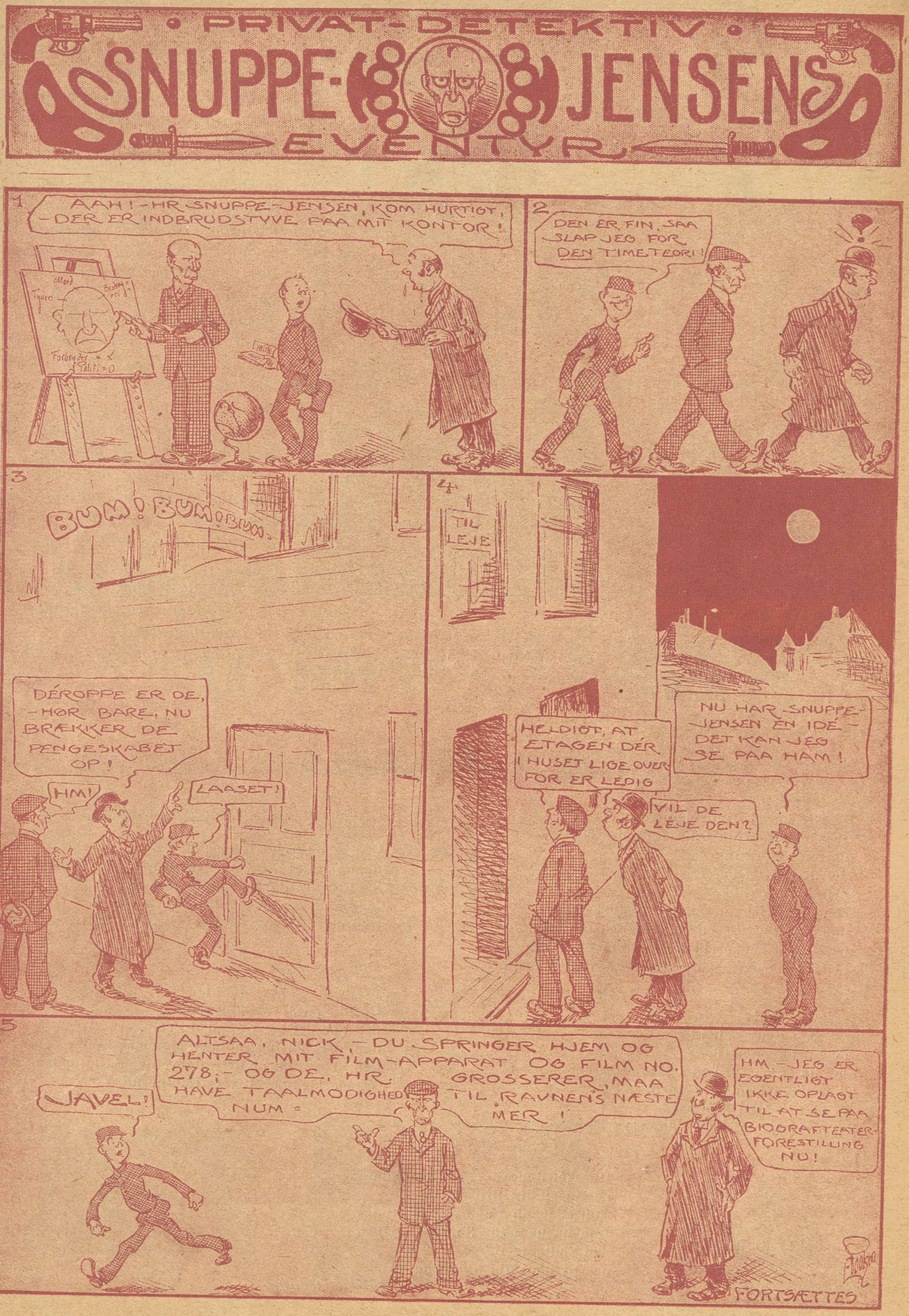

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter, Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Irlændere.

En mørk Nat kørte en irsk Bonde hjem, og pludselig blev han overfaldet af tre Landevejsrøvere, der forlangte hans Penge.

Bonden, som var stor og stærk, gav sig i Kast med de tre Røvere, som han mørbankede, men tilsidst maatte han dog give sig, og da Røverne undersøgte hans Pung fandt de til deres store Overraskelse kun 50 Øre.

— Det var da godt, at Fyren ikke havde en Krone hos sig, sagde den ene Røver og tørrede Blodet af sin Pande — *for ellers havde han slaaet os alle tre ihjæl!*

* * *

En Irlænder, der var dygtig tørstig, traf en Mælkebonde og spurgte, hvad Prisen var paa en Liter.

— Fem Cent, sagde Manden.

— Al right, sagde Irlænderen, lad mig faa den i Pæglevis.

Da han havde drukket to Pægle, sagde han:

— Hvordan staar Regnskabet nu?

— Jeg skylder Dig endnu en halv Liter, svarede Bonden.

Irlænderen svarede: Og *jeg* skylder *Dig* en halv Liter — *saa er vi altsaa kvit!*

Hvad man ikke taler om.

(Mel.: Flyv, Fugl, flyv —)

Flyv, Flyver, flyv
med din Plan over Staden,
alle vi andre ser til,
og hvis Du dumper
pladask ned paa Gaden
eller i Søen saa vild —
hæves Du højt op som Himmelens Rytter,
højt over »de Civiles Dom«.
Men hvis man spør',
hvad den Flyvning nu nytter
— *det* taler man ikke om!

Syd, Sæbe, syd
i Hr. *Scheels* Sæbegryde,
Tiden er væm'lig beskidt.
Derfor vil Greven
og *Bloch* Landet yde
Hjælp — mod en »mindre« Profit.
Markedet er jo en Smule kaotisk
og Sæbekoppen ganske tom — —
hundred Procent
og dog høj-patriotisk
— *det* taler man ikke om!

Kryb, Præster, kryb
i de dunkleste Kroge,
nu er der Tjans som Spion.
Tænk, mellem alle
Slags slimede Snoge
ser man en hellig Person!
Alt kan man sig af *Mathiesen* vente,
navnlig en hellig Taleflom —
er han i Pagt
med det ny Testamente —
det taler man ikke om!

Flyv, Cykle, flyv
med min Pige til Skoven,
bort fra den stinkende Stad!
Langt ud, hvor Fugle
har Ordet fra oven,
ud til det solrige Bad.
Her vil vi glemme den sorte Higen,
og »sidste Nyt Berlin og Rom«,
Spioneri, Rationering og Krigen
— *det* taler *vi* ikke om!

Peder Paul.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— Det tager jeg mig ikke nær. Jeg er i hvert Tilfælde glad ved, at Skæbnen har ført os sammen.

— Aa, det er nok ikke Tilfældet alene. Jeg saa Dem paa Choring Croos, og De saa formodentlig ogsaa mig.

— Ja, De har Ret. Jeg saa Dem og lagde Mærke til, at De var sammen med en Person, jeg interesserer mig for.

— De . . . interesserer Dem for denne Mand? udbrød hun forbavset.

— Ja, en lille Smule. Skønt mere for Deres Skyld end for min egen. Det forekom mig, at De var bange for ham, og derfor maa De tilgive, at jeg tog en Bil og fulgte efter Dem for det Tilfælde, at De skulde behøve Hjælp.

— Det var pænt af Dem, men det var ikke nødvendigt . . . Jeg formoder, fortsatte hun, at jeg bliver nødt til at forklare, hvorfor jeg forlod Uxbridge. Hvis De har været der, har De rejst forgæves.

— Sig ikke det. En ny Erfaring er altid mere eller mindre lærerig.

Alicia saa forskende paa ham, Graydon forstod i Udtryket i hendes Øjne, at hun ikke vidste noget om Overfaldet, og han besluttede derfor ikke at sige noget derom.

— Rejste De da virkelig til Uxbridge, sagde hun.

— Ja, men da jeg søgte Dem, var De rejst. Man sagde, at De var rejst til Brighton, og dér søgte jeg efter Dem en Uge. Efter at jeg er kommet tilbage til London har jeg strejfet om paa Gader og Stræder, for om muligt at opfange et Glimt af Dem — og her er jeg nu.

De slog sig ned paa en Bænk. Alicia, der havde siddet fremadbøjet en Stund, vendte sig pludselig om mod ham og spurgte med lav Stemme:

— Og hvorfor gjorde De Dem saa megen Besvær for min Skyld?

— Der findes kun ét Svar paa dette Spørgsmaal.

Hun spurgte ikke mere. Maaske havde hun gættet Svaret. Hun sagde blot:

— Det var en Fejl. Vi kan aldrig blive andet end Fremmede for hinanden.

— Fremmede? Kan vi virkelig ikke være Venner?

— Jo, jo, og netop derfor er det bedst, at vi skilles allerede nu. Jeg advarer Dem. De har kun haft Ubehageligheder af Bekendtskabet med mig. Jeg har trukket Dem med ind i en Skandale . . . . De har maaske set, hvad man har skrevet om Dem og . . . . mig?

— Ja, og min første Tanke var at opsøge den elendige Journalist og give ham en Dragt Prygl. Jeg havde ogsaa Lyst til at imødegaa hans Udtalelser for Deres Skyld.

— Nej, det maa De ikke gøre. De kan kun gavne mig paa en Maade.

— Og hvilken er det?

— Det har jeg allerede sagt. Vi maa skilles . . . .

— Jeg vægrer mig derved — medmindre De kan overbevise mig om, at det vil kunne gøre Dem lykkelig. Kan De det?

Alicia svarede ikke.

— Nej, se selv, De kan ikke gøre det, udbrød han triumferende. Erkend, at jeg har Ret.

— Der er ikke Spørgsmaal om min Lykke.

— Hvad er der da Spørgsmaal om.

Hun saa paa ham, og hendes Blik udtrykte paa engang Ængstelse, Ømhed og Hengivenhed.

— Det drejer sig om Deres Sikkerhed.

— Det daarligste Argument, en Kvinde kan fremføre overfor den Mand, der elsker hende. Hvis min Kærlighed til Dem, Alicia, medfører Fare for mig, vil jeg med Glæde bære Risikoen.

— Han sluttede hendes Hænder i sine. Hun gjorde ikke nogen Modstand, men hun viste heller ikke noget Tegn paa Sindsbevægelse.

— Kærlighed . . . . Tilbedelse . . . . det er blot tomme Ord for mig. Jeg tror knapt, at De véd, hvad De siger.

— Jo, jeg véd det, og jeg gentager det endnu engang. Han mærkede, hvorledes hendes Hænder pludselig blev kolde. Hun gjorde dem løs fra hans og rejste sig.

— Det nytter ikke at tale derom, hviskede hun skælvende, det eneste jeg kan sige, det eneste, jeg maa sige, er Farvel.

— Aldrig!

Deres Blikke mødtes, og i næste Øjeblik havde han lagt sin Arm om hendes Liv og trykket sine Læber mod hendes. Der var stille omkring dem. Der var intet, som forstyrrede dem, og selvom der havde været nogen, vilde han kke have ladt Mærke dertil. Han saa' kun Alicia. Hun var alt for ham i denne Stund.

Og hun? Havde hun virkelig besvaret hans Kys? Hendes Hænder var kolde, hun skælvede let, men hun gjorde ingen Modstand. Det var et af disse Øjeblikke, da Ord er overflødige, og de stod begge tavse i lang Tid.

— Naa, vil De stadig have, at vi skal skilles? spurgte han. Hun sukkede dybt.

— Ja, ja, hviskede hun. Vi maa sige hinanden Farvel.

— Men De elsker mig jo. Det har De selv sagt.

— Har jeg?

— Tror De ikke, at Deres Øjne kan tale?

Alicia gyste. Graydons Ord, der blev udtalt i et saa ømt Tonefald, havde haft en anden Virkning, end den tilsigtede. Hun mindedes nemlig pludselig det skæbnesvangre Fotografi.

Atter Tavshed. Endnu en Gang kyssede Eric hende, og i dette Kys laa mindre Lidenskab end Medlidenhed og Hengivenhed.

— Kæreste Alicia, hvorfor stoler De ikke paa mig. De lider — og De lider alene. Benægt ikke, thi jeg véd, at det forholder sig saaledes, og jeg kan ikke udholde den Tanke.

Men hun svarede ikke. Hun saa' kun paa ham med et bedende Blik, men pludselig gav det et Sæt i hende, thi hun havde opdaget et stort Ar over hans ene Øre. Haaret var bleven raget af omkring Saaret, og det var endnu ikke vokset ud endnu.

— De er kommet til Skade! udbrød hun. Hvorfor har De ikke fortalt mig det? Hvad er der sket?

Hans Beslutning om at hemmeligholde Overfaldet for hende begyndte at vakle. Han rørtes af det kærlighedsfulde Tonefald. Og hvis han skænkede hende sin Fortrolighed kunde han maaske faa hendes til Gengæld. Han vilde ikke

have talt mere om den Mand, hun havde siddet ved Siden af i Bilen, men nu, da han vidste, at hun elskede ham, havde de jo en fælles Fjende at bekæmpe, og de vilde bedre kunde sejre, hvis de forenede deres Kræfter.

— Hvorfor siger De ikke noget? udbrød hun, da han ikke svarede lige straks. Hendes Tonefald var saa inderligt, at Graydons Puls begyndte at banke stærkere.

— Vær ikke urolig. Det var ikke farligt. Jeg blev bare overfaldet og udplyndret ca. fem Minuter fra Deres Hus den Dag, jeg rejste til Uxbridge for at træffe Dem.

— De? Var det Dem, der blev overfaldet og slaaet halvt ihjæl? Aa.... hvad Tid paa Dagen var det? udbrød hun.

— Ved Nitiden om Aftenen.

— Barmhjertige Himmel! Og jeg, som var saa nær og intet vidste?

— Det var ikke saa mærkeligt. Ingen vidste i over en Uge, hvem jeg var. Jeg laa bevidstløs, ser De, havde faaet Hjærnerystelse, efter hvad Doktoren sagde. Slynglerne havde jo heller ikke efterladt noget Papir, der kunde oplyse min Identitet. Da jeg kom til Bevidsthed igen var De formodentlig allerede flyttet.

— Ved De, hvem det var, der overfaldt Dem? spurgte hun.

— Nej, og Politiet har heller ikke kunnet skaffe Klarhed i Sagen. Man tror, at man véd, hvem den ene er — der var nemlig to om det — men om den anden véd man intet.

— Aa, det er forfærdeligt, forfærdeligt, og .... Havde jeg maaske ikke Ret, da jeg sagde, at De svævede i Fare for min Skyld? Aa, forlad mig, forlad mig, jeg beder Dem derom, og forsøg aldrig at træffe mig igen .....

— Svæver i Fare for Deres Skyld? Naa, det er ingen Grund til at forlade Dem? Forstaar De ikke, at jeg vil hjælpe Dem, og at jeg ingen rolig Time vilde faa hele Resten af mit Liv, hvis jeg forlod Dem? De siger, at jeg svæver i Fare. Men De selv da? Tror De, at jeg har glemt, hvor uroligt De blev ved Stationen i Winchester, da De saa ud gennem Kupévinduet? De bad mig om ikke at forlade Dem, De bad mig om at staa foran Vinduet, lige indtil Toget gik. Hvorfor skulde De have gjort det, hvis De ikke havde været bange for nogen?

— Ja, ja, De har Ret. Jeg var forfærdelig bange. Men hvis jeg havde forudset alt, hvad der vilde ske, havde jeg ikke bedt Dem derom. De var saa venlig .... men det var ikke til nogen Nytte .... Det gav Dem blot en fejlagtig Opfattelse.

— Om hvad eller hvem?

— Om mig. De maa have troet .... det kan være det samme. Hvad der er sket, er sket. Hun sukkede dybt.

— Og nu maa jeg sige Farvel.

— Nej, ikke før vi har talt rigtigt ud. Jeg tror, at det er det bedste. De er vel ikke vred paa mig, fordi jeg er saa stædig?

— Nej, men det piner mig bare ....

— Naturligvis, men lad mig nu tale ud. Jeg tror, at jeg saa den Mand, De var bange for. Han stod ved Aviskiosken sammen med en Kollega. Var det ikke den samme Mand, som De kørte sammen med i Bilen?

Alicia bøjede Hovedet. Hun kunde ikke faa et Ord over sine Læber.

— De er bange for ham, ikke sandt?

— Men det er jo kun noget, der gaar ud over mig.

Graydon greb hendes Hænder og trykkede dem, medens han saa hende ind i Øjnene.

— Nu er De styg, Alicia. De taler, som om De ikke troede, at jeg elsker Dem. Skulde det ikke angaa mig, at De har en Fjende, som De er bange for? Jeg vil ikke udforske Deres Hemmeligheder, jeg vil blot vide saa meget, at jeg kan beskytte Dem. Jeg skal sige Dem aabent og ærligt, hvad jeg tror om denne Mand. Jeg tror, at han er en Bandit. Det er ganske vist ikke høfligt at tale saaledes om en Mand, som De kender, Alicia, men man maa undertiden se Sandheden i Øjnene, ikke sandt?

Alicia svarede ikke. Hun forsøgte ikke at trække Hænderne til sig, men stod roligt med nedslagne Øjne ligesom et Barn, der faar en Tilrettevisning. Graydon fortsatte:

— Jeg vil ikke være uretfærdig, men saa meget kan jeg sige, at den Kammerat, han havde med sig i Winchester, er en professional Forbryder, som har siddet i Fængsel for Falsk og Bedrageri. Det har jeg faaet at vide af Politiet. Han kom til Uxbridge med samme Tog som jeg og blev senere set ved Jærnbanestationen, da han gik og ventede paa sin Kollega, som skulde komme med et senere Tog. Ingen saa, da de traf hinanden, men Politiet er overbevist om, at det var disse to, der overfaldt mig. Politiet søger nu efter den tidligere Straffefange og er overbevist om, at det ikke vil vare længe, før man faar fat i den anden, naar man først faar fat i ham. Hvad siger De til det?

— Intet, svarede hun.

— Det gør mig meget ondt at høre, thi hvis De vilde have talt aabent, vilde det have gavnet Deres Sag i høj Grad. Ved De, hvad der faldt mig ind, da jeg saa denne elegante Slyngel ved Siden af Dem i Bilen. Jo, jeg tænkte rent ud sagt paa at følge efter ham, lige til jeg mødte en Politibetjent, og derefter lade ham arrestere, selv med Risiko for at gøre mig skyldig i en Fejltagelse.

Hun blev bleg som Døden.

— Arrestere ham? Og hvorfor?

— For Mordforsøget paa mig, naturligvis.

Alicia sukkede dybt, som om Graydons Svar var kommet som en Befrielse. Hendes Tilbageholdenhed var en stor Skuffelse for den unge Mand. Han mente, at han havde Ret til hendes Fortrolighed, men hun havde ikke delagtiggjort ham deri.

— Jeg antager, at hvis jeg spørger i hvilken Forbindelse De staar i med denne Mand, saa vægrer De Dem ved at svare derpaa.

— De maa ikke spørge, udbrød hun heftigt. Jeg kan ikke svare .... De maa saa tro, hvad De vil. Der er dog en Ting, jeg bør fortælle: hvorfor jeg ønsker at leve ene og ukendt. Det er for Deres Skyld. Jeg er bange for engang at tænke paa den Pris, De maatte betale for vort Venskab.

— Jeg formoder, at De kom paa denne Tanke efter at De havde set vedkommende Person i Winchester?

— Og havde jeg da ikke Ret. De blev jo overfaldet for min Skyld.

— For Deres Skyld?

— Ja, jeg brød det Løfte, jeg havde givet mig selv, om aldrig mere at gense Dem. Jeg var svag, og da Perrys Brev kom med Deres Anmodning om at faa min Adresse at vide, kunde jeg ikke modstaa min Længsel efter at gense Dem og tale med Dem. Kære Eric, jeg længtes saa forfærdeligt — Gud tilgive mig det. Det var et frygteligt Misgreb, og De kom til at lide derunder. Det maa aldrig mere gentages. De kan ikke fremføre noget, der kan forandre min Beslutning om, at vi skal sige hinanden Farvel.

Alicia talte roligt, men han mærkede, at hun skælvede, thi han havde endnu engang slaaet Armen om hende.

— Alicia, Elskede, trods alt, hvad De siger, tilhører De mig. Hvorfor pine Dem selv til ingen Nytte? Jeg slipper Dem aldrig, og selv om det skal være nødvendigt at kæmpe for at vinde Dem, saa vil jeg kæmpe.

— Nej, nej, nej!

Med et Ryk sled hun sig løs og stillede sig langt fra ham. Graydon vilde nærme sig hende, men hun trak sig endnu længere bort.

— Kom mig ikke nær, skreg hun ude af sig selv.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

HISTORIA FRÅN KÖPENHAMN.

Författaren Storm, norrman, som får meddelande om att alla restauranter på grund av kristiden skal lukkes klockan elva utbrister:

— *Jag tror paa ett liv efter elva!*

(»Søndags-Nisse«)

Godt forvaret (Hindenburg-Laas).

(»Lustige Blätter«.)

KLÆDENØD I TYSKLAND.

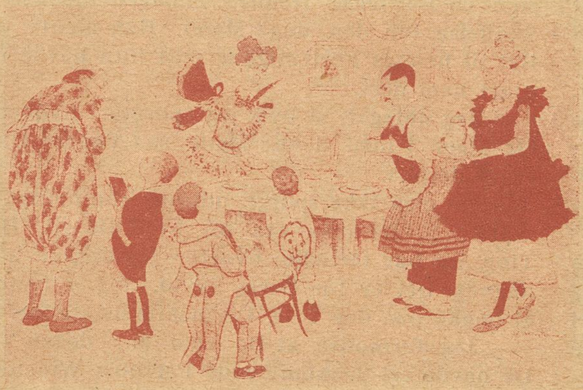

(»Fliegende Blätter«)

HVORLEDES SVENSKERNE ANGREB DANMARK

1659 — og

1918!

(»Søndags-Nisse«)

HAN HADDE IKKE TID.

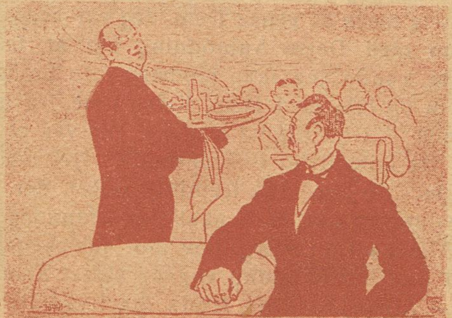

»Di kellner, hvor mange gange har jeg naa forgjæves banket paa Dere?«

»Ja, det faar Dere sandelig sjel holde regning med; jeg har'ke tid!«

(»Tyrihans«. Norge.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød = Indmad

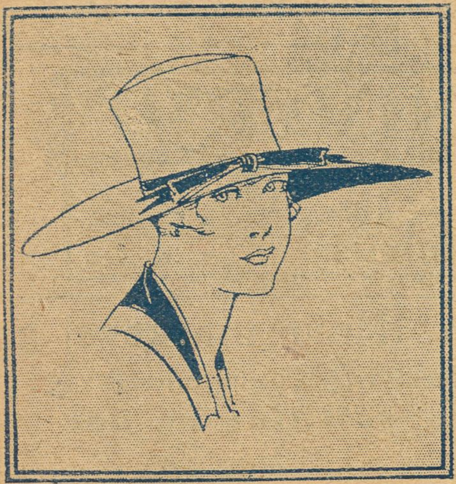

Kvindelokker.

At Samsons Kræfter laa i hans Haar,
os Bibelhistorien fortæller,
og da han blev klippet, det Israels Faar,
var Styrken forbi, den os melder.
Prins Absalon ogsaa en Haarfylde tyk
af Moder Natur havde faaet.
Ak, havde han bare benyttet Paryk,
saa var det ham bedre gaaet!

Lad Nutidens Samson beholde sit Haar
— forresten med »Maane« han pranger!
I Dalilas »Saks« han alligevel gaar,
i et Garn af Haar hun ham fanger.
Om nutildags Absalon flygte vil,
da gaar ogsaa han til Pokker:
Han »hængende« bli'r ved Skæbnens Spil
i flagrende — Kvindelokker!

Underlige Notitser.

Om Aarsagen til Branden i Taarbæk Hotel er der delte Meninger. En Soldat er bleven anholdt, fordi han, der er hjemmehørende paa Hotellet, til nogle Bekendte har bemærket, at han havde brændt den a' hele Natten.

*

En hjemvendt Grønlandsfarer meddeler, at han i 4 Døgn sad alene paa en Isflade og ventede paa Hjælp. Han forsikrede, at han hele Tiden sad som paa Gløder.

*

Saltnævnet har sluttet Overenskomst om Levering af 10,000 Tons Salt fra Tyskland, men Prisen bliver lidt højere, idet Saltet, der før kostede 90 Kr. pr. Ton, nu vil komme til at koste 105 Kr. pr. Ton.

Hvilket glimrende Paaskud for vore 1ste Klasses Restauranter til at tage 10 Øre for Benyttelse af et Saltkar!

En Restauratør købte i Gaar 5 Skinker hos en Spekhøker og spurgte, om de nu alle var lige gode. Spekhøkeren beroligede ham med den Bemærkning, at de alle 5 var fra det samme Svin!

*

Der vil om kort Tid fremkomme nogle ny Cigarautomater, der er saaledes indrettede, at at de først leverer Varerne og derefter modtager Betalingen.

*

Paa Sølvgadens Kaserne udtalte i Gaar en Løjtnant til en Rekrut: Vi Militære staar saa højt over de Civile, at hvis jeg siger „Din forbandede Bondeknold", saa er det ligesaa fint, som naar nogen i det civile Liv kalder Dem for „min bedste Herre"!

DYRTID.

Tiderne bli'r saa forbandede sorte,
for Fattigfolk næsten umen'skelig strenge.
— Hampereb kan ikke købes for Penge —
sa' Hansen — og hængte sig i sin Skjorte.

Et bedrøveligt Tilbageblik!

Som man —

Som man reder, saa man ligger,
som man beder, saa man tigger,
som man raaber, faar man Svaret,
som man bygger, saa man har 'et,
som man fødes, er ens Lyster,
som man saar, saa man høster,
som man feder, faar man Grise,
som man koger, faar man spise,
som man gemmer, faar man lede
— snart heroppe, snart hernede!

Det gaar tilbage! det gaar tilbage!
saa lyder Gullaschherrens Klage.
Tænk Anders Jensen ta'r ved Gud
af sin Diner en Kødret ud!
Hvad er der saa ved hele Lykken,
naar »Paladshotellet« bli'r Folkekøkken?

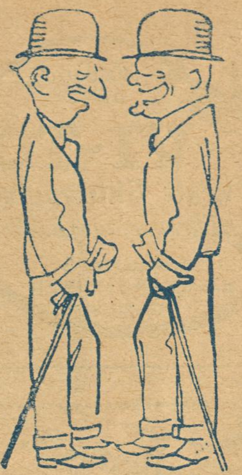

— Du, en Bøf med Spejlæg, fire Stykker godt belagt, to Bajere og en Kaffe med Cognac for en Krone, det er billigt — ikke?

— Ih, bevares! Hvor kan man faa det?

— Ingen Steder, jeg sa' bare, at det var billigt!

„En Nordmand"

Læreren: »Kan du regne ut dette, du Jens Kristian? Hvis din far og Theodors far der, hvis de bodde i samme gate og hadde samme vei og veilængde til sine Forretninger og din far gik ti minutter tidligere hjemmefra end Theodors, mens Theodors til gjengjæld tok tre skridt for hvert andet av din fars, naar vilde de saa møtes?«

Jens Kristian »Vet ikke men bare hvor.«

Læreren: »Hvor da?«

Jens Kristian: »Paa — Grand Cafe!«

„En Dansker".

En ung Mand, som forsøgte at stjæle et Kys fra en ung Dame, kom derved til at berøre Sminken paa hendes Kinder Straks derefter mødte han paa Gaden sin Præst, som i 5 Minutter holdt en Moralprædiken for ham om — Drukkenskabens forfærdelige Følger.

„En Svensker".

— Kapellmästaren (på repetitionen): »Det vill jag säga fröken, att sjunger ni den här passagen lika falskt paa konserten, kommer publiken inte att spetsa öronen (spidse Ører), men väl — munnen.«

»Hamstrere« paa Hjemrejse.

Anvend altid
VI-TO
Kraft Skurepulver
til Rengøring og Køkken
KAALUNDS
SÆBEFABRIKKER
· KOLDING ·

Jmellem os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Carl Jensen. Ved Lejlighed.

Helge M. Det lille Digt skal vi se at skaffe Plads til — men det er desværre kun lidet originalt.

›Kathinka, elsker du mig, saa sæt dig op paa min Haand, og jeg skal synge en Sang for dig!«
Tegnet af Hans Nielsen.

C. Jerichau. De faar nok Tegningen at se i denne Rubrik.

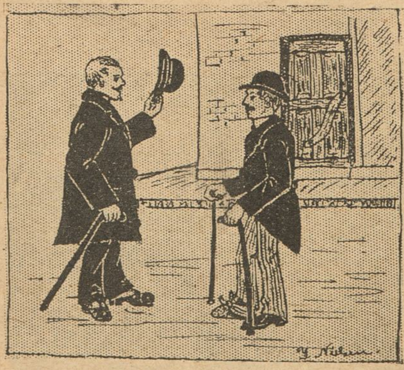

A.: Goddag, gamle Ven! Hvad, har du et daarligt Ben?
B.: Tys! stille! det er bare min ene Støvle, der er hos Skomageren!
Tegnet af J. Nielsen.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner:
C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse:
„NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732.
Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„**Købmandsgaarden**", Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

Rammefabriken „Rex"
Faxegade 1. København Ø.
Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

A.: Hvad er der i Vejen med Kresjans Øjne?
B.: Det er Stær.
A.: Det var Skade.
B.: Ha! Den var lige til »Ravnen«!
Tegnet af E. Nielsen.

Moderniserede Klassikere.

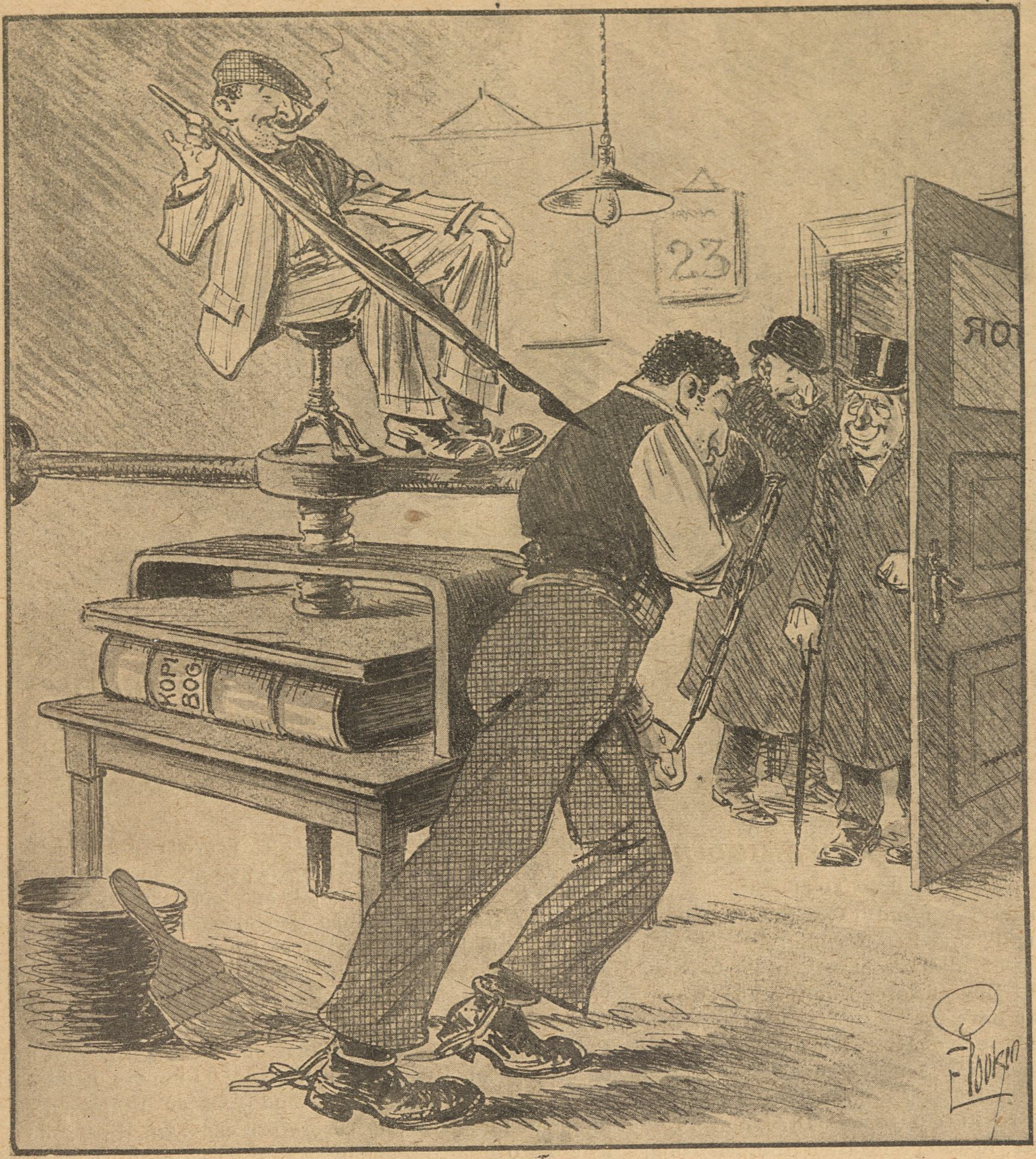

Tegning af Emil Poulsen.

Fra hvilket Maleri skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

„Krims-Krams“

Gaade.

Mit første ønsker hver Pige at være, og naar man paa Søen er stedt i Nød og Fare, længes man mod det andet. Min hele er et Land, der kæmper for sin Frihed.

Finland.

Regneopgave.

En ung Kone gav Halvdelen af sine Sparepenge og yderligere 9 Kroner ud i en Uge. I den næste Uge gav hun Halvdelen af Resten og yderligere 12 Kroner ud. Hun saa nu, at hun havde en Sjettedel af det oprindelige Beløb tilbage. Hvor mange Sparepenge havde hun oprindelig?

198 Kr.

Rebusser.

Skriv med Kridt et 1-Tal og slet det ud. Spørg saa om Nogen kan gætte det.

En Stodder! (En stod der.) En

T 1

Toget (T og 1)

Gaaden i Nr. 20 (»Hakon Jarl«) blev rigtig løst af: M. Albrechtsen, Olstrup St. G. Schou, Jens Baggesensgade 39, Korsør. Skolebetjent P. Petersen, Hans Tavsensgade 4. Holger Hellesen, Vimmelskaftet 36. V, Munksgaard, Gæstgivergaarden, Fjerritslev. A. S. Henriksen, Hartmanns Alle 23. Lærer H. J. Hansen, Skovstien 5, Nykøbing F. Jacob Teglborg, Skive. Sigurd Larsen, Visbygade 14. Ejler Bank, Prinsessegade 44. O. P. Barssid, Aagade 21, Aalborg. Gunnar Jensen, Esbjerggade 23. Skrædersvend S. C. Sørensen, H C. Andersensgade 7.

Hvad er Indehaverne af disse Visitkort?

NILS P. O D .KØSTER.
E. K. BARRAT KNUDSEN.

Lodsinspektør. — Kabaretkunstner.

AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER
Dansk Korn Snaps
FUSELFRI BRÆNDEVIN
AKTIESELSKABET KJØBENHAVNS SPRITFABRIKER

Under Gengældelsens Lov!

Tegninger af A. Østrup.

Kulgrossereren

faar her at lære, hvad det vil sige at fryse!

Opfinderen af Pigtraaden

skal tilbagelægge 40 km daglig paa denne Maade!

(Fortsættes)

Børnehjælpsdag i Pærekjøbing.

Af et Referat i »Pærekøbings Tidende.«

Allerede Kl. 5 skinnede Solen ind i vor Seng, hvor vi (jeg altsaa, der er ugift) som Repræsentant for vor Avis maatte ud, og navnlig da allerede Skrældemændene stak en Bøsse ind fyldt med Møg af vores Vindue. Finere Indledning kunde den ikke have.

Den første der raslede var vor Herredsfoged der i Svinegyden foretog en Udpantning samtidig, men senere hen mødte jo vor Ungdom (og lad mig her indflette et par Ord, det er ganske uforsvarligt at lade treaars Drenge og Piger rende rundt med Bøsser, ligesom Snekaster Humpels Hund rendte rundt nede paa Skiddentorvet med en Bøsse om Halsen ganske paa eget ansvar, for maaske at ende med at købe Vienerbrød for Pengene, dernæst var der lidt tvivlsomme Damer i meget lette Kostumer f. Ex. Frk. X i Badedragt med et Klæde om Lænderne, hvor der stod malet: »Er der ikke noget de har glemt?«) Nede ad Strøget mødte man flere seværdige indfald, saasom Ejlersen Hattemageren med en So der var stribet som en Zebra, malet af Bygnings og Kaffemaler Vejby, og Madam Jonsan fra Vadskenet med en Stork som hun havde faaet sin Søn til at hoppe paa, et sted hvor Folk mest trængtes om viste sig at være en Mand der havde faaet Krampe, og hvor Raslerne takket være ham flere gange fik Bøsserne fyldte (vi referer iøvrigt dette tilfælde omme i Bladet under hvor Forlystelser staar). Vor Borgmester stod nede ved Vandvejen og forsøgte at skyde med en Bøsse, men den gik ikke (af). Naa, men til Kakerlakpladsen, hvor Byens Brandvæsen skulde demonstrere en rigtig Ildebrand og hvor rigtige Flammer skulde ses (vi nævner bl. a. Frk. Ovesen Bardamen der raslede paa stedet) og tjente Guld i Barrer. Brandmajoren fhv. Iskagemand gav paa aftalte tid et stød i Fløjter og ind myldrede det med de tre Brandsvende, den ene der havde en Gnist paa antændte Huset og det straalende Syn af Vandslanger udrulledes for vores Øjne, desværre brændte Huset ned, baade det og Huset ved Siden af, men til alt held sprang et Vandrør udenfor Programmet og sprøjtede til moro for Ungdommen, ned og slukkede en lille strid mellem Brandmajoren og Ejeren af Huset, som havde hentet en Bøsse, desværre ikke for Børnesagens Skyld. Bl. a. maa vi ogsaa nævne Biografen der velvilligt havde stillet »Morderens Had« til Børnenes Glæde samt en fiks Ide som den Pukkelryggede Pottemager Clovesen, der solgte Dagens Kort og stillede sin Ryg til som Skrivepult, mindre heldig var derimod Hans Hansen majet ud som en Hottentot, han mindede for meget om en af vore egne. Da Kl. var 3 raslede det overalt, jeg personlig kom i Distration til at lægge en toøre i en Flødekande, som et lille Barn kom gaaende med saa Mælken sprøjtede op om ørene paa en. Kl. 4 kom Dagens Clou. Byens Flyvemaskineopfinder skulde gaa op i Kirketaarnet og udskyde Pile med Børnehjælpsdagens Mærker, der gav den heldige Vinder ret til at erhverve sig fri henstilling af sin Cykle i Stativet foran Biografen eller en Platte der forestillede Colombus som ung. Da han var kommen derop og modtaget med et forventningsfuldt Brøl fra de talrige Øjne der fulgte ham op, afskød han sine Pile med det resultat, at den ene stødte Købmand Olderup i Øjet og den anden ramte hans Kone i Hjertet, saa de begge maatte tages under Behandling, men de fik begge Gevinst. Og saa er der kun tilbage at melde om at den store Tilog Lodtrækning i Pærekjøbings Tivoli, hvor hver skulde have sit Nummer, førend de gik hjem blev en absolut Sukces og de tavse Suk og den lette hvidsken i Buskene fortalte, at andre end de løse Fugle holdt til der, og at der vil komme en Dag hvor de vil tænke paa Børnene igen. Ved Redaktionens slutning er det indkommende Beløb afgjort med 23 Kroner og 4 Øre og 6 Tinknapper som imorgen kan faa en Værdi af 11 Øre hos Jernhandler Madsen paa Bændelormsvej.

Nesthort.

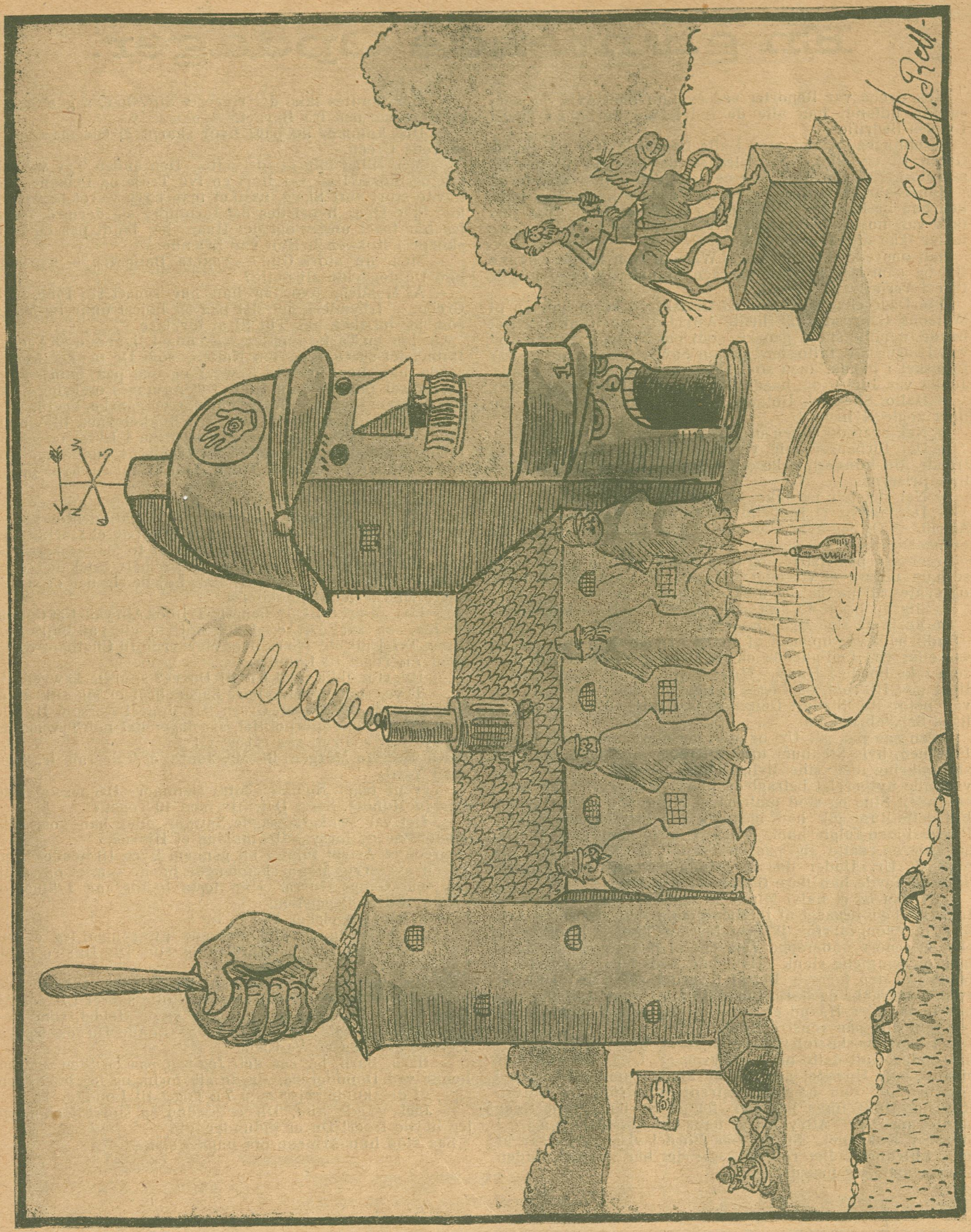

Tegning af Storm-Nielsen.

„Ravnen"s Forslag til en ny Politi-Bygning.

En glimrende Opdager.

Jack Green var Reporter ved en Londoner-Avis, og som saadan udfandt han alle de indviklede Forhold i Tyven Lykkes Bedrifter.

Beretningen herom stod i alle Landes Aviser og gjorde Green til en Helt, i Særdeleshed da han var bleven let saaret af en Kugle, da Lykke og hans Bande blev arresteret.

Hans Saar gav Anledning til en Maaneds Lediggang, hvilken han besluttede at tilbringe i Ashford, skønt det just ikke var nogen livlig By om Vinteren; men Green søgte heller ikke efter Fornøjelser.

Han ønskede at træffe Astrid Watson, som boede i denne By, og som i Jacks Øjne var den smukkeste og dygtigste Pige i Verden.

Otte Dage efter sin Ankomst til Ashford kørte han op til Watsons Gaard for at hente Astrid til en Kanetur. Det havde nemlig sneet ganske godt om Natten. Astrid stod ved Laagen og talte med Johan Sawyer, som ogsaa var forelsket i hende, men som ikke turde sige det til hende. Johan var Jurist og boede i den anden Ende af Ashford.

— Hallo, Sherlock Holmes — raabte Juristen — har Du hørt nogle Nyheder?

— Nej, svarede Green usikkert.

— Det forbauser mig virkeligt — sagde Sawyer. — Jeg troede, Du kunde mærke det paa Atmosfæren og paa Kartoffelpriserne.

— Nej, det har jeg ikke, lød det fra Green.

— Der har været Indbrud hos Dommer Hawkins — sagde Astrid. — Og jeg synes, vi skal takke Forsynet for, at De er her!

Green saa paa Astrid, og han følte, at hun gerne vilde se ham udføre et virkeligt Mirakel. Han saa paa Sawyer og syntes at mærke det modsatte hos ham.

— Stig op begge to, saa skal jeg se, hvad der kan gøres. De kørte af Sted til Dommeren.

Indbrudet var opdaget af gamle Fru Gubbin, som gik og saa efter ved Lejligheden en tre fire Gange om Ugen, men som ikke boede i Huset. Hun havde meldt Sagen til Politiet paa Hjørnet, og begge Betjentene samt nogle Tanter var netop til Stede i Dommerens Lejlighed, da Green og hans Selskab ankom.

Green saa paa sit Ur og gik derefter tankefuldt ind i Forstuen, hvis Stenbuer tomt stirrede imod ham. Han saa sig omkring med sine livlige Øjne, medens alle de Nærværende nysgerrigt betragtede ham. Siden gik han ind i en anden Stue og stod omtrent et Minut ved Kakkelovnen. Fra dette Rum gik han igennem alle Værelserne, og hele Processionen fulgte ham. Tilsidst førte han dem til Udgangsdøren, satte sig paa en Trappe og raadspurgte sig med sit Ur. Under den langsomme Promenade gennem Stuerne havde han flere Gange set paa Uret.

— Nitten og et halvt Minut — sagde Green. — — — — Indbrudet er begaaet af to Mænd, som ikke bor her i Ashford, og som derfor ikke er her for Tiden. Hvor de er, skal vi senere undersøge. Den ene af dem er ca. seks Fod lang og temmelig slank. Han har rødt Haar, i hvert Tilfælde paa den forreste Del af Hovedet. Han bar en lang, svær Overfrakke og store, tunge Gummistøvler. Lillefingeren paa hans højre Haand er kun halv og næsten dobbelt saa tyk som den paa venstre Haand.

Det kan maaske interessere Dem at høre, hvordan jeg har opdaget alt dette her. — Tyven er lang, for han har maattet bøje Hovedet ned for at komme under Lampen i Forstuen, og den hænger omtrent seks Fod fra Gulvet. Han har stødt imod Lampen, for et af hans røde Haar fandtes paa den. Aftrykket af hans Gummistøvle saa jeg i Støvet i Køkkenet, Støvet paa Bordet viser Aftrykket af hans Lillefinger eller rettere sagt: det har vist det, inden Sawyer satte sig paa det.

— Der fandtes ikke det ringeste Støv her, sagde Sawyer og hoppede ned fra Bordet.

— Det kommer an paa, hvor skarpt et Øje man har — svarede Green.

— Men tillad mig at fortsætte. Den anden Tyv var lille, tyk og mørk. Han var iført en tyk Trøje og Pelshue. Han havde stort sort Skæg, hvilket maa have været falskt. Jeg kan ikke sige, hvorledes det forholder sig dermed, førend jeg har faaet undersøgt det Haar, jeg fandt paa en Brødskorpe i Køkkenet. Han var Irlænder.

— Men, du store Gud — raabte Betjenten — hvorledes kan De dog vide alt dette?

— Af Maaden, hvorpaa han har renset sin Pibe, sagde Green. — Irlændere gør det paa en højest underlig Maade, som jeg nu ikke har Tid til at forklare.

De bar en Taske imellem sig, noget lignende en Vadsæk. Indbrudet skete ikke om Natten, som De tænker Dem — sagde han henvendt til Sawyer og saa paa ham som en Lærer ser paa en dum Elev. Det foretoges omkring Kl. 4.30 om Eftermiddagen. Beviset herfor er ganske ligetil. Man kan se Fodsporet, som gaar fra Kakkelovnen til Vinduet mod Vest. Tyvene bar deres Rov frem i Lyset og gik naturligvis ikke længere end at Solstraalerne kunde naa dem. Heraf slutter jeg mig til Tiden. Lad os nu se, hvor de har taget Vejen.

Han førte dem til en Laage, hvortil der stødte en mindre Vej, som gik over nogle Marker. Lige udenfor Laagen skrabede han det øverste Lag Sne væk paa et stort Stykke. I det frosne Snelag viste sig Aftryk af to Menneskers Fodtrin. Et beundrende Raab hørtes fra hele Selskabet. Selv Sawyer maatte overgive sig. Han bøjede sig ned og undersøgte Mærkerne af Fodsporet.

— Læg Mærke til de længste Trin og Aftrykket af Gummisaalen, saa skal De se, at den højeste gik paa højre Side. Uden Tvivl gik de tværs over Markerne til Chatham og tog med 7.10-Toget til London.

— Hvorfor ikke med 6.10 til Dover? spurgte Sawyer.

— Tyve, som har dyrebare Sager, begiver sig altid til de største Byer, forklarede Green. Mr. Jones! Dersom De telefonerer til Londonerpolitiet, saa tager det nok Tyvene der. Er De klar, Astrid, saa rejser vi!

Kl. 9 næste Morgen fik Mr. Jones et Telegram fra Scotland Yard:

»Tyvene taget. Signalementet stemmer. Det meste af det stjaalne fundet. Send Detektiv med 10-Toget.«

— Det var Pokkers, sagde Sawyer, idet han gned sig i Hænderne og forsvandt omkring et Hjørne.

Green og Astrid fulgtes ad gennem Byen til hendes Hjem og en nysgerrig Menneskemængde havde samlet og raabte gentagne Gange Hurra. Han førte hende ind i Stuen og sagde, rød af Begejstring:

— Astrid, jeg elsker Dig — og — —

— Jeg elsker ogsaa Dig, svarede hun; men jeg er kun en dum Pige og ikke saa forstandig, som Din Hustru burde være.

— Tys, tys, Astrid, sagde han. Jeg kan ikke lyve for Dig. Jeg har kun spillet en secondær Rolle saavel i denne Affære som i »Lykken« det har kun været Heldet, som — —

— Heldet, sagde hun. Hvorledes kunde Du da sige, at Tyvene bar paa en Vadsæk?

— Barn, Barn, jeg saa det! Jeg sad paa en Sten omtrent henne ved Dommerens, da de gik forbi, og jeg hørte dem sige, at de skulde rejse med 7.10-Toget til London.

— Jack, sagde hun, Du er endnu en større Mand, end jeg havde troet! Du er vidunderlig!

Saa slog hun Armene om hans Hals.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.
Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

PERRET's LIKØRER
serveres paa Cafeer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
VILH. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Avertér i „RAVNEN".

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af P. v. Hansen.

— Værsgo', lille De, her har De 25 Reis, den er 5 Øre værd — hvis De engang kommer til Brasilien.

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 24 Redigeret af AXEL WESSEL. ☼ Torsdag den 13. Juni 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Havets Behersker — i Sommerferien!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

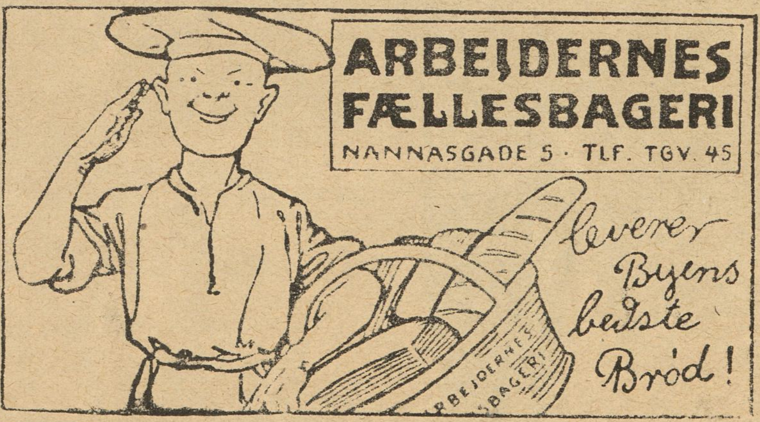

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

Arbejdernes Brændselsforsyning

Odense — Telefoner 989—1989 — Kontor og Lager ved Havnen

Avertér i „RAVNEN“.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Rammefabriken „Rex“
Faxegade 1. København Ø.
Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

J. Lang, Mekaniker.
Værksted: Sølvgade 11.
Forretningstelefon Kl. 8—6: Nora 1617 y.
Regulering mod Indkastning af falske Mønter.
Fineste Referencer.
Automater males og stafferes,
Omforandringer fra 10 Øre, 25 Øre og 1 Kr.
NB. Automater købes og sælges.

Køb RAVNEN

Tegning af Gustav Halldin.

— Hvordan er det, Du ser ud, Sivertsen?
— Jo, ser Du, for at drille Adolf Jensen, Du ved, min Nabo, saa lod jeg mig falde ned ad Trapperne i Nat for at bilde ham ind, at jeg var fuld — og saa slog jeg mig saa nederdrægtig!

Lille Tilbud.

To fede fynske Bønder sidder i en Jærnbanekupe i Snak om Arbejdsforhold.

Den ene siger: . . . Saa sae je' til Dawlejeren: »Je' ve' gi' Dej en Krone og fem-og-tyve Øre om Dawen« Men ve' Du, va' han svarte mig? Han sae: »Næ, Niels Johansen, *saa lidt* kan je' skutte arbejde!«

Spøgelset,
der gik i Barndom.

Natten var sort som et Sørgelin.
Jeg sad i begyndende Blunden
i den gamle, forfaldne Borgruin
og vented' paa Midnatsstunden.

Ved Hjælp af en ægte Havannacigar
og en Kande Vin af den bedste,
jeg vented' den Time, Spøgelser har
traditionsmæssig Ret til at feste.

Der havde været saa megen Skraal
om Spøgeriet herinde.
Saa var det, jeg tog mod et Væddemaal,
og nu sad jeg her for at vinde . . . .

Og atter tonede Taarnuhrets Slag,
jeg talte de elleve lange.
En Time . . . jeg mumled' og tog et Drag,
lidt spag, men slet ikke bange.

Da lyder der tunge, slæbende Trin
langs Korridorens Fliser,
og op springer Døren med pibende Hvin,
hvorefter Gespenstet sig viser.

Det var en gammel, graa Kavaller
med en veludviklet Moustache . . .
Nu, tænkte jeg, hvad saa Fanden der sker,
maa Du samle al din Kurage:

Halløj, De der, jeg brølede barsk
og slog i den Egetræs-Plade,
kanske er I ikke aldeles karsk,
eller tog paa Forstanden I Skade?

En Time for tidlig herop I kom,
I bør dog have i Sinde:
et ordentlig Spøgelse føjter ej om,
før Spøgelsetimen er inde!

Da skælved' hans Ben og rysted' hans Haand:
I Aften igen! . . . Man bli'r gammel.
Tre Sekler hafver jeg vandred' som Aand
blandt dette hengemte Skrammel!

Men ellers min Tak, min ærlige Mand,
I hafver min hele Estime.
Farvel saa længe . . . . her er min Haand . . .
jeg kommer igjen om en Time!

Saa gik han bort under Støn og Suk,
hans Trin døde bort derude.
Vinden peb hult i den smalle Glug;
man hørte Uglerne tude. —

Vi saas ikke mer'. Jeg løfted' mit Krus
og satte det længe for Munden,
og sov i min gode og ærlige Rus
til langt ud paa Morgenstunden . . . .

Fr. Skousbo.

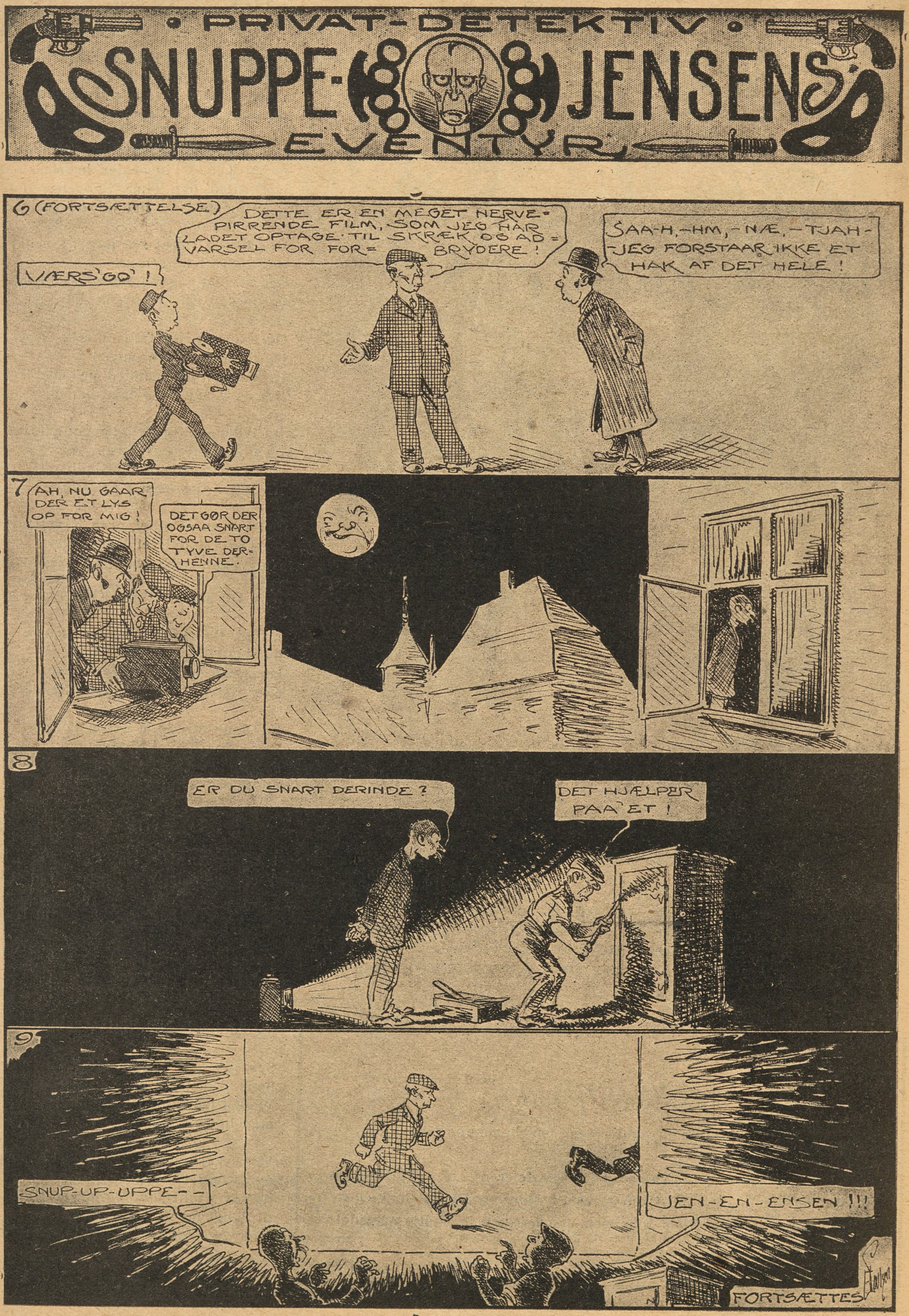

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter, Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

En Anbefaling.

Agenten fra Skrivemaskinefabriken traadte ind til den gamle Grosserer og spurgte ham, hvordan han var tilfreds med Skrivemaskinen, som han havde købt af ham.

— Udmærket! svarede Grossereren — den er uhyre nem at arbejde med, passer fortræffelig og skriver smukt.

— Naa, det var brilliant, bemærkede Agenten glad — saa vil Grossereren maaske lade mig faa en Anbefaling?

— Med Fornøjelse!

Grosseren satte sig til Skrivemaskinen og tampede løs. Et Par Minutter efter overrakte han Agenten følgende Anbefaling:

ef erat je gi to maa meter rahr prøffet skrivemask inen rer de migg en fornøj 2¹/₂ else at Zuan be falle gen paa de bezse da en tafres stillier alle fort ringer laa aae hurtzig ch og kræc iz2i2ion xxYZØ. Æbæbødist
Fhansen.

Agenten puttede Anbefalingen i Lommen, men om han brugte den, ved vi ikke.

Hvad skal min Kone være?

(Mel.: Stina, her har Du mig, kom lad os danse Polka.)

Giv mig et Raad, min Ven;
Hvad skal min Kone være?
Sagen er nemlig den,
Kvinderne skal nu i Lære.
Alting staar parat nu,
de kan blive til, hvad de vil,
den bli'r sgu krabat, Du —
der staar ikke lidt paa Spil!

Hun er jo Høker, men
det er der ingen Fedt ved,
hellere *Bødkersvend*,
det var der da altid lidt ved.
Styrmand kan hun være,
se hvar kraftig hun styrer den,
hver Gang jeg vil »tjære«
Skuden lidt og »tyre« den.«

Tora som Strøg-*Betjent*,
den var jo ikke ilde,
ve dog den Delikvent,
som hun mødte med en »Dille.«
Slagter let hun magter,
hun foragter kun Blod og Ben,
Filmer! — hun har Fagter,
der kan røre selv en Sten!

Flyver? — ja, den var fin
den var jo over Byen,
jeg fik et billigt Grin,
hvis hun rendte rundt i Skyen!
Danser? — hun kan svæve
som en Kokal' med Klokkespil,
Benene er skæve —
men det er jo lige til!

Rigsdagsmand — hva' be' har?
I. C. gaa hjem og læg Dig!
Tora kan gi' et Svar,
saa det bare gælder: Dæk Dig:
Konsul a la Pay — ja,
men saa kogte hun mig, den Rad,
jeg blev — hip o heja —
lavet om til Fedtemad!

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— Men i Himmelens Navn, hvorfor?

— Fordi jeg har bedraget Dem, fordi jeg havde burdet sige Dem Sandheden for en halv Time siden . . . .

— Og hvorfor skulde det være for sent nu? Nej, nej, jeg mente det ikke, tilføjede han, da han saa det forskræmte Udtryk i hendes Ansigt. Bryd Dem ikke om, hvad jeg sagde. Jeg vil intet vide. Jeg véd kun, at jeg elsker Dem. Mer kan jeg ikke sige. Forstaar De da ikke, at jeg ikke spørger om noget andet?

— Jeg forstaar det meget vel, svarede hun sagte. Men nu maa vore Veje skilles. Vil De ikke nok forlade mig? Hun gik ham langsomt nærmere og fortsatte: Jeg har Medlidenhed med Dem af hele mit Hjerte, og De vilde maaske ogsaa have lidt Medlidenhed med mig, hvis De vidste . . . .

I dette Øjeblik blev givet Signal til, at Parken skulde lukkes. De maatte nu skilles. Han greb hendes udstrakte Hænder og trykkede hende ind til sig.

— Alicia, sig mig — elsker Du mig?

— Jeg elsker Dig Eric, jeg elsker Dig.

Hun hviskede kun Ordene frem. Hun vilde ikke tale højere. De skælvede begge og deres Læber mødtes atter.

Havebetjenten nærmede sig dem.

Det var Tanken om, at hun aldrig mere skulde faa Eric at se og at de nu for sidste Gang hvilede i hinandens Favn, som greb hende. Hun tog hans Hænder.

— Eric, mumlede hun, jeg har noget at sige Dig.

Han kunde høre, hvorledes hendes Hjerte bankede, og hans eget bankede ikke mindre heftigt.

— Jeg er gift med den Mand, jeg i Aften var sammen med, hviskede hun.

Hun stod tavs som en Billedstøtte, og hun fortsatte.

— Døm mig ikke. Jeg maatte sige det. Jeg kunde ikke skilles fra Dig som en Løgnerske.

— Du har intet at bebrejde Dig, svarede han. Hvis Du afskyr Din Mand — hvis han er en Skurk, hvis Du er bange for ham, hvorfor skulde saa Dit Ægteskab hindre os i at være Venner?

— Eric, sig ikke Venskab, naar Du mener Kærlighed.

— Ja, Du har Ret, udbrød han fortvivlet. Intet staar imellem os undtagen — jeg kan næppe udtale de forhadte Ord.

— Her skal lukkes, sagde en grov Stemme bagved dem, og tavse gik de ud af Parken.

— Hvor vil De køre hen? Skal jeg skaffe Dem en Bil?

Der laa intet mærkeligt i hans Tonefald, men Alicia forstod alligevel, at de nu for Alvor skulde skilles. Han vinkede og han raabte en Bil an. Efter at han havde hjulpet hende op, sattes Bilen straks i Gang.

Da den omsider var forsvundet, var det ham, som om en Del af ham selv var kørt bort med den.

XIV.
TESTAMENTET BLIVER FUNDET

Mødet med Alicia havde sat Douglas i godt Humør. Han betragtede alle, baade sin Hustru, Eric, Jim Rookson og Jenny Basselt som Marionetter, han kunde gøre med, hvad han vilde. Alt var gaaet bedre, end han havde ventet, men dog kunde han ikke undgaa at mærke, at et Led i Kæden var upaalidelig, og det var Jim.

Jenny stolede han paa, men Jim opførte sig, som om han var Hovedpersonen. Nu nøjedes han ikke mere med at ryge Pibe og drikke Øl, nu vilde han have Cigarer og Whisky. Han forlangte flere og flere Penge, og det blev vanskeligere og vanskeligere for Douglas at tilfredsstille ham. Han maatte evig og altid være paa Færde for at leve af sine Lommetyverier.

Douglas mente nu, at han snart maatte realisere sine Planer, og han gik hen til Jemmy for at give hende et Vink om at holde sig rede.

Jenny boede hos sin Moder i Ceamden Town og han havde det Held at træffe hende hjemme.

— Jenny, mit kære Barn, nu maa Du begynde at holde Øje med Miss Montrose igen. Du forstaar nok.

— Jovist. Men Du byder vel paa en lille Forfriskning. Jeg har ikke faaet nogen hele Dagen.

— Ja, lad gaa, men skynd Dig lidt.

Da de var kommet hen til Restauranten, bød Douglas hende, hvad hun ønskede, og rakte hende derpaa et Stykke Papir, hvorpaa der stod en Adresse.

— Se her, Jenny. Til denne Adresse kan Du afsende Telegrammer, hvis det bliver nødvendigt. Jeg rejser bort en Uges Tid.

— Rejser Du allerede i Aften.

— Ja, om halvanden Time. Hvis Du har Lyst, kan Du køre med mig til Charing Croos.

— Hvad vil Du gøre paa Landet? spurgte hun, efter at de var steget op i Bilen.

Hendes spejdende Øjne for henover hans elegante Rejsedragt, hans Sportshue og Gamascher for tilsidst at standse ved Fotografiapparatet, han bar i en Rem over Skulderen.

— Lille Barn, naar Du aldrig spørger, slipper Du for at høre Usandheder. Jeg tænker paa at rejse til Hampshire for at tage nogle Fotografier. Du skal faa dem at se, naar jeg kommer tilbage.

Jenny svarede ikke. Hun var overbevist om, at det ikke var for at fotografere Douglas tog til Hampshire.

De skiltes ved Charing Cross, og Douglas rejste direkte til Basingstoke. Han udsøgte et roligt Hotel, hvor han gjorde sig det hyggeligt. Han spillede Rollen som Turisten, der rejste for sin Fornøjelses Skyld og spurgte ud om, hvor de smukkeste Steder i Omegnen laa. Han gik hver Dag ud med sit Fotografiapparat og udbredte sig vidt og bredt om Landskabets Skønhed.

Den fjerde Dag fortalte han Værten, som han var bleven gode Venner med, at han havde spaseret en Tur langs med Basingstoke Kanalen, og at han havde fundet noget.

— Se her, en stor Tegnebog. Jeg haabede, at den var fuld af Sedler, men det var den desværre ikke, endskønt Indholdet syntes at være værdifuldt nok, i det mindste for en vis Person. Naturligvis aabnede jeg den, det kan der vel ikke være noget galt i, eller hvad mener De, Smithers?

— Vist ikke. Det vilde jeg selv have gjort. Hvad er det for Papirer? spurgte Værten.

— Det vilde De aldrig kunne gætte. Det ene er et Testamente, og det andet et Brev. Blækket er løbet en Smule ud, men De kan sikkert alligevel læse det. Efter al Sandsynlighed tilhørte Tegnebogen den Mand, som gjorde Testamentet. Her har vi hans Monogram.

— Se se. Endskønt Papirerne er bleven vaade, synes Tegnebogen ikke at have ligget synderlig længe paa det Sted, hvor De fandt den.

Douglas bed sig i Læben, Værtens Skarpsindighed havde skudt en Breche i hans Forberedelser. Han havde omhyggeligt gjort Dokumenterne vaade, dels for at bevise, at de havde ligget i Vandet i nogle Uger og dels for at deres utværede Tilstand skulde gøre Rooksons Forfalskning endnu sværere at opdage.

— Pokkers ogsaa, tænkte han ærgerlig, men heldigvis har jeg endnu ikke givet Tegnebogen fra mig; inden jeg overleverer den til Politiet, skal den nok komme til at se mere tillidsvækkende ud.

Imidlertid havde Værten læst Brevet igennem, og da han var færdig, saa han meget alvorlig ud. Han sagde dog ikke noget, men tog Testamentet og læste ogsaa det omhyggeligt igennem.

— Sandelig, udbrød han. Det er det mærkeligste, jeg endnu har hørt.

— Hvad mener De?

— Se paa dette Navn! David Haggar!

— Ja, hvad det.

— Saadan hed jo den stakkels gamle Herre, som blev myrdet i Toget mellem Winchester og Basingstoke. Den Dame, som omtales i Testamentet, rejste med samme Tog omend ikke i samme Kupé. Det var virkelig et Fund, dette her!

— Myrdet! Fy for Pokker! Hvem var Morderen?

— Ja, det var der nok flere end Dem, som gerne vilde vide. En snu Kanalje synes han at have været. Han slap fra Politiet og det eneste, som blev fundet, var en Rejsehue og en Ulster. De blev fundet omtrent paa samme Sted, som De har været i Dag. Nogle paastaar, at Huen og Ulsteren tilhører den Mand, der sad i Kupeen ved Siden af den myrdede, og at han altsaa skulde være Gerningsmanden; andre paastaar det modsatte. Men denne her Tegnebog syntes at bevise, at det alligevel var ham.

— Alt dette her er nyt for mig, det maa have været, medens jeg var ude at rejse. Og hvad tænker De nu paa at gøre med Bogen?

— Overlevere den til Politiet, naturligvis.

— Fuldstændig rigtigt. Maaske kan den føre til Morderens Paagribelse.

— Det skulde ikke undre mig.

En Time senere begav Douglas sig til Politistationen. Han blev straks ført ind til Inspektøren.

— De har handlet fuldstændig rigtigt i at overlevere Tegnebogen med dens Indhold til os, det bliver sikkert et meget vigtigt Led i Beviskæden. Hvad hedder De?

John Wallingham. Jeg bliver paa »Kronen« til i Morgen tidlig og De vil kunne træffe mig der, hvis De vil mig noget.

— Naturligvis er Deres Fund af største Betydning for den unge Dame, men De forstaar nok, at vi først maa verificere alt inden hun kan tage sin Ejendom i Besiddelse. Det er muligt, at hendes Advokater kan faa Brug for Dem.

— I saa Fald maa de skynde sig, thi jeg rejser til Bryssel om to Dage.

— Hvad er Deres Adresse der, Hr. Wallingham?

— Jeg har ingen fast Adresse; som Regel bor jeg paa Hotel — vi kan jo sige — »Metropol« f. Eks.

— Tager De ind paa det Hotel, naar De rejser herfra?

— Det er muligt, endskønt jeg ikke kan sige noget bestemt endnu, men De kan jo altid skrive til mig under den Adresse.

Douglas gik tilbage til Hotellet og fortalte Værten, hvad han havde gjort, og snart var Nyheden ude over hele Basingstoke. »Kronen« formelig oversvømmedes af nysgerrige Mennesker, og Douglas saa sig pludselig udsat for en Opmærksomhed, der var større, end han ønskede. Allerede næste Morgen fortalte han derfor, at han maatte rejse til London, og da Inspektøren indfandt sig for at gøre ham endnu nogle Spørgsmaal, fik han at vide, at Mr. Wallingham var rejst.

Paa samme Tid, som Inspektøren kom og spurgte efter Hr. Wallingham, stod denne allerede i sit tarvelige Logi i Burton Crescent og betragtede sig selv i det revnede Spejl, der viste et Billede af en Mand med et stort stort Overskæg. Det var af den allerstørste Vigtighed for ham ikke at blive genkendt. Overskægget gav ham et helt andet Udseende, det skjulte det grusomme og kyniske Træk om Mundvigerne, og han smilte tilfreds med sig selv. Det var ikke noget helt daarligt Kneb: at sætte dette her paa, uden at nogen saa det, mumlede han.

»Knebet« bestod deri, at han, da han skiltes fra Jenny, paa Nedvejen til den underjordiske Station til Leichester Square ved Hjælp af et Lommespejl havde sat Overskægget paa. Fra det Øjeblik havde han været Hr. Wallingham. Da han kom tilbage til London, havde han ligeledes paa Trappen til den underjordiske Station taget Overskægget af og var blevet Bert Douglas igen.

Han forstod, at han nu ikke havde andet at gøre end at vente. Han skiftede Tøj og begav sig ud paa Lykke og Fromme. Hvad der foruroligede ham mest var, at han ikke havde flere Penge. Han drev om paa Maa og Faa, og tilsidst havde han det Held at løbe paa en gammel Bekendt fra sin store Tid i City. De gik ind i en Bar; Vennen forsøgte at overtale Douglas til at være ham behjælpelig med et Kup, som han havde i Kikkerten, og Douglas, som forstod at slaa Mønt af alt, sørgede for at laane en Sovereign uden dog at give noget bestemt Svar.

Han blev yderst skuffet over at se, at Aviserne næste Morgen ikke indeholdt en Linie om Fundet, og hans Skuffelse voksede, da heller ikke Aftenaviserne meddelte noget om den store Nyhed. Han følte sig urolig og nervøs og ønskede, at han havde nogen at tale med eller rettere sagt nogen, som kunde tale med ham. Jennys private Pjank var ikke saa helt ubehageligt, og han telegraferede til hende om at møde ham paa den tille franske Restaurant i Soho, hvor de plejede at mødes.

Jenny var punktlig som altid, naar hun vejrede en lille Middag. Hun hilste paa sin vante nonchalente Maade, slog sig ugenert ned og bestilte en Genstand.

— Naa, er der sket noget, Jenny? spurgte Douglas.

I Stedet for at svare, kom Jenny Bossett med et nyt Spørgsmaal.

— Du sagde jo, at Roakson aldrig forlod sin Bolig! udbrød hun tvært.

— Ja, han sidder saa godt som bag Laas og Slaa.

— Men jeg kan svare for, at jeg saa ham i Gaar paa Johnstreet. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg følte mig næsten angst for, at han skulde have tiltalt mig, og jeg bøjede derfor ind paa Buckingham Court.

— Du maa have drømt, Jenny. Johnstreet er jo ikke mere end fem Minutters Vej fra Sclotland Yard. Tror Du, at Roakson skulde vove sig saa nær til Hovedkvarteret? Ork nej!

— Jeg siger bare, at hvis det ikke var Roakson, saa var det hans Genganger.

— Saa undrer det mig sandelig ikke, at Du flygtede. Skaal, Jenny! Drik ud, saa gaar vi. (Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Det ødelagte Frankrig og det lykkelige Tyskland.
(»Lørdagsavisen«, Norge)

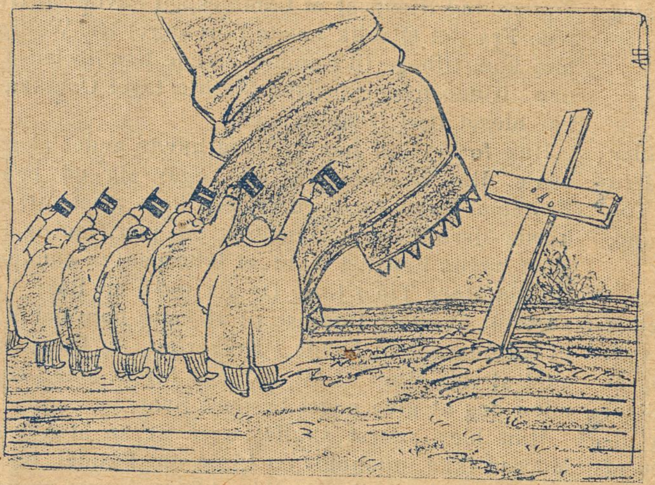

Finland: Revolutionen är död — men den stora, starka són, hon födde, *Reaktionen*, lever — och regerar.
(»Søndags-Nisse«)

— Nu kan Du vist godt lægge ham igen, der kommer vist ikke flere Flyvere.
(»Le Journal«, Paris.)

Fru Grönkvist ringer upp sin mans advokat:

— Säj, blir det åtal (er det strafværdigt) om jag byter ut min mans konjak mot kaffe?

Advokaten: — Åtal blir det kanske inte, men det kan bli skilsmässa.
(»Strix«)

Freden i Bukarest: Endelig kom jeg igennem!
(»Simplicissimus«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Portoforhøjelse.

I Modgang og Møje
stod et for vort Øje:
et Brev skulde koste
10 Øre at »poste«.

Et Brev kunde futte
af aandfulde Tanker,
et Brev kunde strutte
af Aktier til Banker,

et Brev kunde være
sig pænt eller ilde,
begynde med »Kære«,
og »Hr.« som man vilde.

Pointen i Visen
var dette med Prisen
—
den er nu forhøjet
og har ingen fornøjet!

Underlige Notitser.

Fokin og Fokina besøgte forleden Aften „Figaro" og udtalte sig anerkendende om den danske Dansekunst.

*

J Luserød har man opfunden en Salat, der skal kunne konkurrere med den nu helt forsvundne italienske. Den ny Salat faar Navn efter den By, hvori den er opfunden.

*

En Mand, der som frivillig havde kæmpet med den hvide Garde i Finland, kunde forleden ikke komme ind og se „Karens Garde", fordi hans Garderobe var mangelfuld.

*

Et Teaterselskab har ansøgt om Tilladelse til at opføre Frilufskomedie paa Vestre Kirkegaard.

Repertoiret bestaar af „De døde Øjne" og „Det levende Lig".

*

Folk er tossede! Nu er der en Skræder, der syer traadløse Bukser, og en Mand paa Nørrebro har sendt et Brev til den kulpede Greve i Randers for at faa billige Koks!

„En Svensker".

Nyttan av bad fremställdes för en del år sedan i ny b lysning av dåvaranda borgmästaren i en liten stad i meller ta Sverge.

— Många skäl hava anförts för simkonstens (Svømmekunsten) utbredande även bland den kvinnliga delen av människosläktet. Jag vill endast anföre ett. Många äro de, som uppdragit jämförelser mellan (sammenstiller) kvinnan och en blomma (Blomst); det är troligt att redan Adam gjorde det. Om båda (begge) brytas, kvinnan och blomman, så vissna de, säger man. Jag påstår, att om man sätter båda med ändan i vattnet, så håll« de sig friska.

„En Nordmand"

Anders smed har altid været en stor hedning og dertil en trofast kong Alkohols undersaat. Prester har han aldrig kunnet med, og hans forbitrelse er ingen liten, da han en dag blir kastet paa sykeleiet, og konen — som har forstaat eller trodd sig at forstaa, at dette blir døden for han Anders — dermed uten videre lar presten kalde.

Presten kommer, sætter sig ved hans leie og begynder salvelsesfuldt:

»Ja, nu, min kjære Anders smed, nu, naar det ser ut, som ligger du paa dit yderste alt. .«

Her blir han i gnistrende arrig tone avbrudt av smeden:

»Ja, hva vilde presten, je ellest sku' ligge paa? Sku' je kanskje — vrængt indsia ut?«

„En Dansker".

A.: Jeg skrev til Dig i Forgaars og bad Dig om at laane mig 50 Kr. Hvorfor fik jeg intet Svar?

B.: Jo, for jeg vil hellere skylde Dig et Svar, end jeg vil ha', at Du skal skylde mig 50 Kr.!

Kollegiale Karikaturer.

Martinius Nielsen.

Mine Damer og Herrer!
Næste Gang udkommer „Ravnen" med et morderlig sjovt „Sct. Hans-Numer".
Pas paa Hansen!

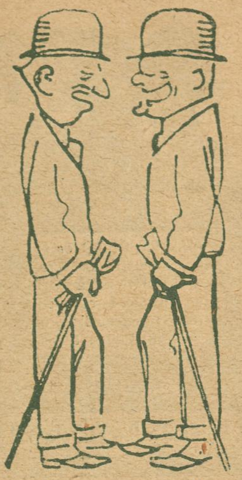

— Du, jeg var inde og vilde købe et Tesurrogat, som jeg har brugt i en Uges Tid, men nu var det udsolgt.

— Naa, hvad fik Du saa?

— De sa', at de lige havde faaet et Surrogat for det, de ikke mere havde!

Af Dags Dato.

Naar Prisen sti'r paa Rejerne,
lægger Værterne paa Lejerne!

Landskampen.

Landskampen i Fodbold mellem Danskerne og Svenskerne gav 3 mod 0.

Hvis man betragter dette 0 som et Æg, gav den diplomatiske Landskamp mellem de to Lande det samme Resultat: *Træ* mod 0 *(Æg)*.

Desværre har Larver
Begreber om Farver
og formelig harver
de Frugter, vi arver
fra Jordens Skød.
Gid Himlen forbarme
sig over os arme
og dæmpe sin Varme,
saa at *vore* Tarme
faar Frugten sød!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

D. S. Vi faar maaske Plads til »Livets Æventyr«, men skal Honoraret maales efter Digtets Værdi, bliver det ikke stort.

Eigil N. En lille Del af Visen (hvis Motiv er anvendt mange Gange) kommer frem ved Lejlighed.

»Hjærtesuk fra Næstved«. Maaske —!

Kære Nr. 272, Andersen! Ja, hvis det var *saa* nemt at tjene Penge, saa blev vi snart Millionærer allesammen!

Julius Larsen. Ogsaa *Deres* »Dame paa Risten« faar vi vel Plads til!

N. J., Olfert Fischersgade. Vi tror afgjort, at De bliver alene om at »beundre Værket«!

TRAPPEPASSIAR.

— Næ, nu skal De bare høre, Madem Larsen. Saa siger altsaa Madem Petersen til Madem Hansen — — — —!

Tegnet af P. Bondesen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Vekscellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN“.

Tivoli.

Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.

Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.

Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.

„Købmandsgaarden“, Festarrangement med Dans.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

Annoncer til Ravnen

modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — **FORLOV DEM IKKE** — Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

En Dame kom ind i en Melhandel for at købe Mel og afleverede derfor det nederste af et Franskbrødsmærke.

Melhandleren: »Jeg skal skam ogsaa have det øverste af Mærket!«

Damen: »Ih Gud, jeg troede, vi kunde faa Franskbrød paa det øverste og Mel paa det nederste.«

Tegnet af Børge Hansen.

(Annonce i »Politiken« for 20. Oktbr.:)

Damer med Formue, der ikke er sikker paa korrekt Optræden i Selskabslivet, tilbyder en Dame af det fine Selskab Kursus i at arrangere sit Hjem, sin Klædedragt, Optræden i Selskab og Teatre, kort sagt, alt, hvad en formuende Dame maa vide Besked med. — Billet mrkt. —

Tegnet af Th. T.

Moderniserede Klassikere.

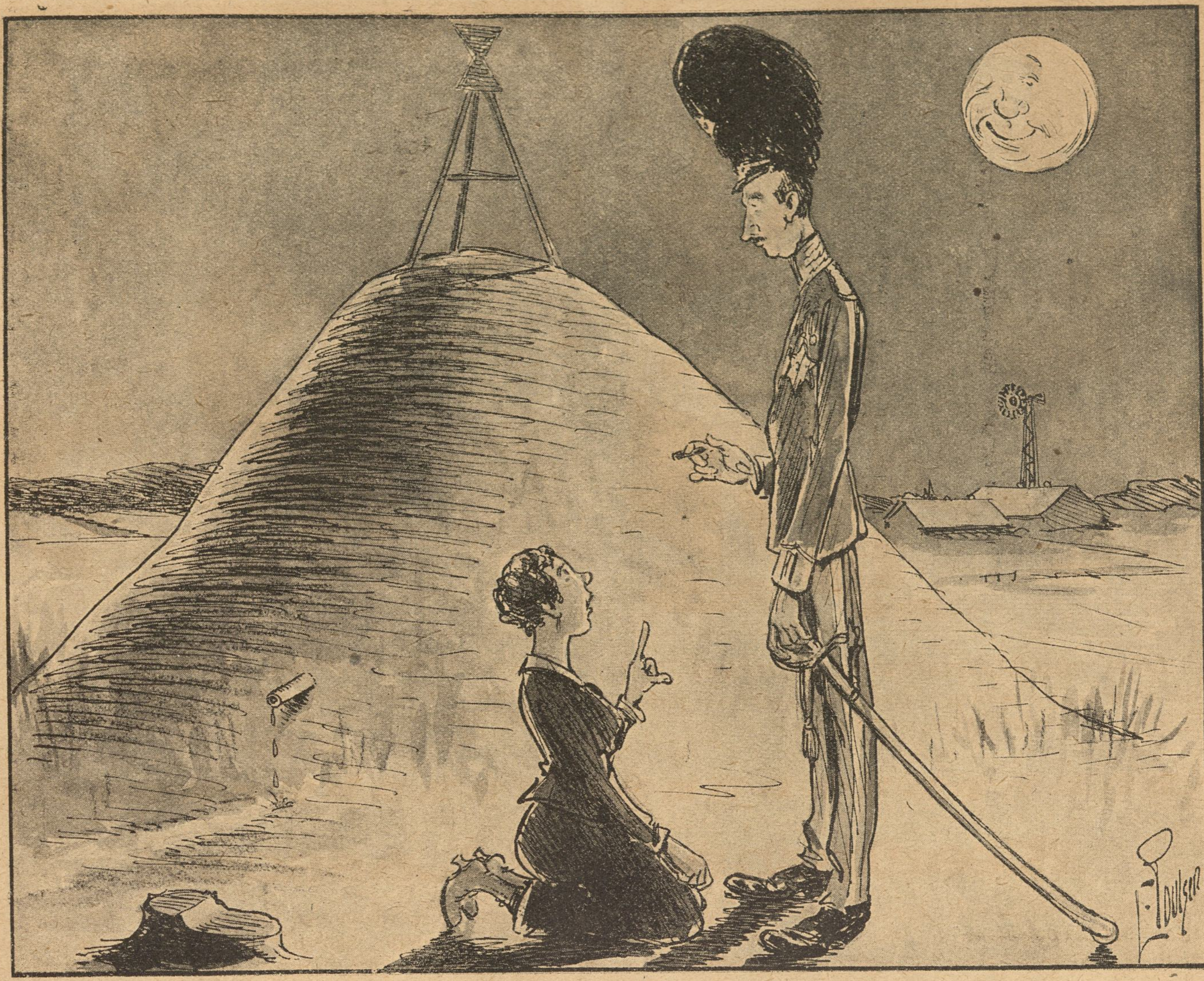

Tegning af Emil Poulsen.

Hvorfra skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 22 er:

Jacob v. Tyboe.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Barber P. Jacobsen, Stenstrup St. Skrædersvend S. Sørensen, H. C. Andersensgade 7, Frk. Marie Jensen, Refshalegaard pr. Engesvang.

„Krims-Krams".

Vanskelig Rebus!

10 1 G. Frankrig u 1 Børs 1

Tietgen Statuen udenfor Børsen. (Frankrig: en Stat.)

Gaadespørgsmaal.

Foran Pyramiden i Ægypten ligger en stor Sten, og hver Gang Hanen galer, bevæger den sig. Hvor kan det være?

Hanen bevæger sig altid, naar den galer!

Ekko-Gaader.

Hvad bryde en Meneder? — Eder.
Hvad har enhver Oprører? — Ører.
Hvad har en velforsynet Blikkenslager? — Lager.
Hvad er man paa høje Fjæltoppe? — Oppe.
Hvad skiller ofte Trætten? — Retten.

Regneopgave.

I et Selskab hvor man underholdt sig med Pantelege, blev en Dame dømt til at opgive sin Alder. Dog blev det hende tilladt at opgive den paa forblommet Maade. Hun indløste Pantet saaledes:

»Som man kan se, er jeg over ti og under 100 Aar. Min Alder maa altsaa være et tocifret Tal. Lægger man de to Cifre sammen, faar man nøjagtig Fjerdedelen af min Alder, og lægger man 18 til min Alder faar man to Cifre der angiver Alderen, men i omvendt Orden.«

Hvor gammel var Damen?

24 Aar.

Visitkortopgave.

GERSON T. ANCKER.

Koncertsanger.

Under Gengældelsens Lov!

Tegninger af A. Østrup.

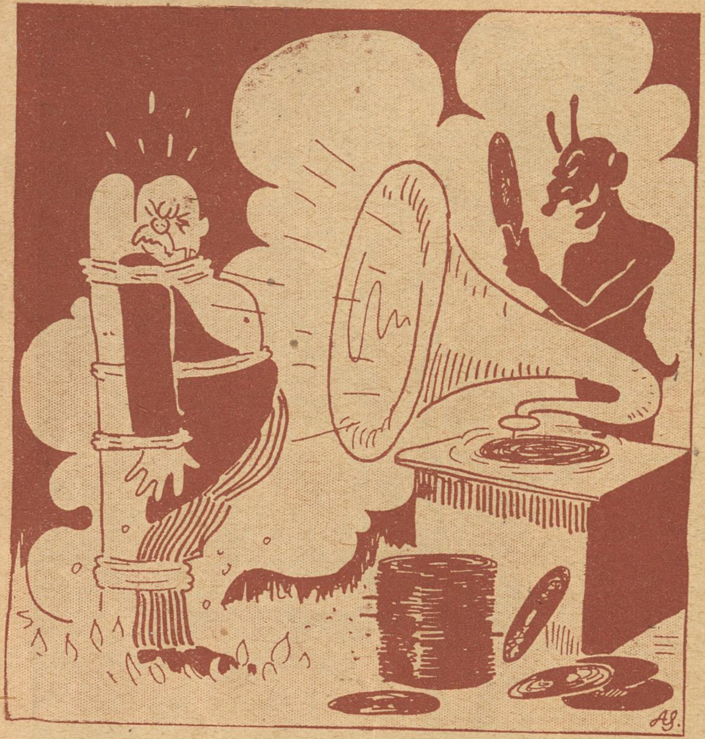

Den chauvinistiske Politiker
faar sine egne dundrende Krigsløgne serveret paa Grammofon hele Dagen!

Den hellige Hykler,
som hele sit Liv levede stik imod sine Trossatninger, skal læse en Aargang af ›Hovedstaden‹ pr. Dag!

Kærlighed og Lassoer!

Det hvide Hus af soltørret Tegl saa øde ud, næsten som en Grav, da Barston kom op fra Vejen. Han var vant til at finde Wayne siddende og ryge paa Verandaen. Men Wayne syntes nu ingen Steder at være.

Barston vidste knapt, hvad han skulde gøre. Han var bleven Uvenner med Else den foregaaende Aften under Samtale om, hvor naar deres Bryllup skulde finde Sted. Han havde været hæftig og utaalelig; hun havde gjort Indvendinger og sagt, at hun ikke vilde forlade sin Fader saa pludselig. Han havde raabt paa Wayne for at faa Hjælp, men Wayne var gaaet til Skoven.

Else var endt med at sige, at der nu slet ikke blev noget Bryllup ud af det!

Barston var gaaet fra hende i Vrede, men kom nu ydmig tilbage for at gøre det godt igen, men han maatte have Waynes Hjælp — og Wayne var nu ikke til at finde.

Barston stod et Øjeblik paa Vejen, som om han vilde samle Mod til at gaa ind til Else. Hun var Amerikaner, opvokset paa sydamerikansk Jord, og hun kunde bruge sin Tunge og sine Øjne, saa at den store stærke Ingeniør ofte følte sig forsvarsløs.

— Usch, sagde han for sig selv, er jeg bange for en Pige? Og endda en, som jeg skal giftes med? For jeg *skal* giftes med hende.

Han gik mod den firkantede, hvide Bygning, og da han standsede der, hørte han Stemmer.

— Ser De, Senorita, sagde en Stemme, som han meget godt kendte, deres Fader er her ikke nu. Han gik ud i Tømmerskoven, hvor han har adskilligt at gøre med de indianske Arbejdere. Han bliver sikkert borte hele Natten. Det nytter ikke at vente ham. Og den forbandede Amerikaner, som tror, at han ejer Dem — Barston er det vist, han hedder — er ikke her for at hjælpe Dem med sine amerikanske Skryderier. Som De ser, er alt vel tilrettelagt for vor Hensigt.

— Men jeg vil ikke gifte mig med Senor Sanchep, sagde en Pigestemme, og det kunde lyde, som hun havde grædt. Det er ikke rigtigt af Dem, at De vil benytte Dem af, at min Fader ikke er hjemme.

Sanchep lo højt.

— Ingen er et saadant Fæ, at han forsøger at fri til Dem, medens Senor Wayne er her, sagde han, thi hans Gevær er altid ladt, og han har den ubehagelige Vane altid at træffe den, han skyder paa. Men nu — eftersom Barston og han er væk, kan jeg sige min Mening rent ud.

— Jeg siger Dem, at jeg ikke elsker Dem. Jeg skal aldrig blive Deres Hustru.

— Jo, De skal! Jeg elsker Dem. De er al for smuk til at kaste væk til et amerikansk Svin.

— Saa mandigt! sagde Pigen, som strammede sig op til et haanligt Smil, saa nobelt! Og De tror, at jeg gaar ind paa at blive Deres Hustru paa saadanne Vilkaar. Senor Sanchep. Hellere vil jeg dø med Amerikaneren end at leve tusind Aar med Dem. (Fortsættes Side 382.)

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR KOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

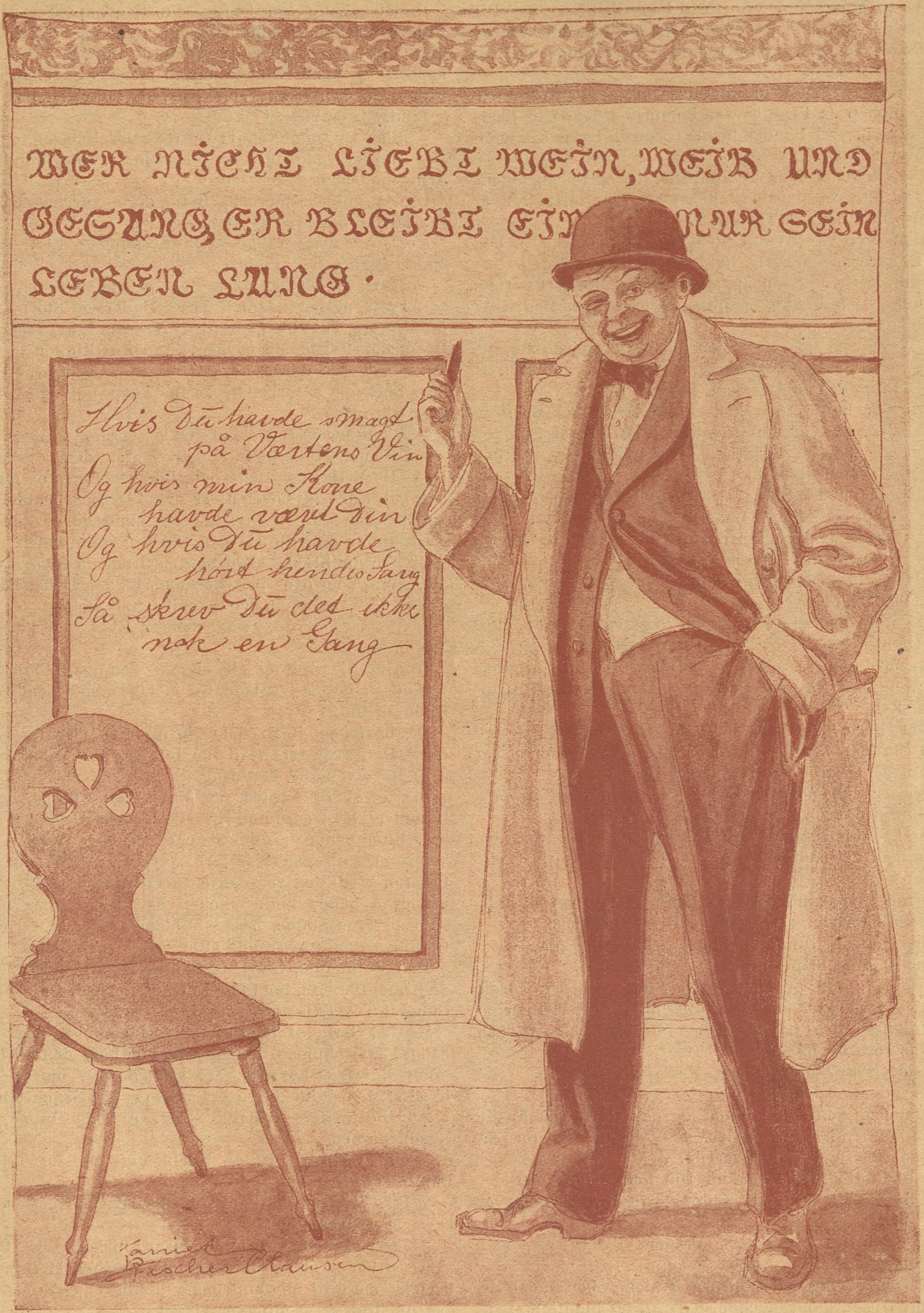

Tegning af Harriet Fischer-Clausen.

»Wer nicht liebt Wein, Weib und Gesang, er bleibt ein Nar sein Leben lang!«

— Fanden tage ham! raabte Sanchep. Jeg skal vise Dem, at jeg er en Mand, som véd, hvad han vil. Præst, gør Dig rede. Sig de Ord, som for evig skal sætte den forbandede amerikanske Ingeniør ude af Stand til at komme imellem mig og min Hustru.

Ikke langt fra det hvide Stenhus stod de to Heste, paa hvilke Sanchep og Præsten var kommen ridende til Gaarden. Som Skik er i Landet, havde begge en Lasso sammenrullet over Sadlen.

Lige i Nærheden stod to andre Heste, og to mørkøjede Mænd sad lige ved dem og talte og røg Cigaretter. Det var Sancheps og Præstens Tjenere.

Amerikaneren var hvid i Ansigtet. Han forstod, at han havde Chancerne imod sig, hvis det kom til Kamp.

Han kunde skyde Sanchep, men saa var der jo Præsten. Han kendte de Indfødtes Temperament og deres Had imod Amerikanerne.

Hvis Wayne var gaaet til Skoven, som han ejede Størstedelen af, saa var han sikkert gaaet rundt om Rødkløften, paa hvis Bund der flød en lille Flod.

Og selv om han kunde bringe baade Sanchep og Præsten af Vejen, saa var der jo endnu de to Tjenere, og han vidste, at de indfødte Tjenere i Huset vilde gaa løs paa ham paa Præstens Befaling.

Men paa den anden Side — gjorde han ikke noget, skulde den Pige, han elskede, i Løbet af nogle Minutter være Sancheps Brud, og Myndighederne vilde ikke tage Hensyn til hans Protester mod denne Skurkestreg.

Han lyttede ved det aabne Vindue for at høre, hvad der nu foregik derinde.

— Stil Eder nu sammen, sagde Præsten. Det er gjort paa et Øjeblik.

— Jeg protesterer, sagde Else. Det er ligegyldig, hvilke Ord De end siger, jeg bliver aldrig denne Mands Hustru.

— De skal!

Barston hørte et svagt Skrig fra Else og kiggede ind gennem Vinduet. Præsten havde rejst sig op. Sanchep var i Færd med at slæbe Else over Gulvet.

Barston sprang ind i Værelset. Et eneste Slag af hans Jærnhaand sendte den hede Tilbeder i Gulvet.

— Bort! raabte han til Else. Hestene staar udenfor. Jeg kommer med det samme.

— John!

— Spring! Vi skynder os til Din Fader. Du véd, hvad der venter, hvis denne Mand faar Dig i sin Magt.

— Amerikanske Hund! raabte Præsten. Mine Mænd . . .

Et Slag af Amerikanerens Næve afbrød ham.

Else, som indsaa, at øjeblikkelig Flugt var den eneste Redning, var straks klar over Situationen. Hvert Spor af den Uenighed, der havde været imellem dem Aftenen forud, var som bortblæst.

— Heste? Hvor? spurgte hun.

— Lige udenfor! Kom!

De sprang ud gennem Vinduet, og paa et Øjeblik havde han hjulpet hende op i Sadlen. Selv sprang han op paa den anden Hest og kommanderede:

— Op til Rødkløften. Vi møder Din Fader paa Vejen!

De to Heste satte af Sted i Galop. Fra Huset hørtes et Vræl af Raseri.

— Fang dem, skreg Præsten. Før dem tilbage, selv om I skal skyde Manden!

De to Tjenere hoppede op paa Hestene, men inden de fik forladt Huset, kom Sanchep, hvis Ansigt blødte af Barstons Slag, styrtende ud.

— Skaf mig en Hest! raabte han.

Han næsten rev en af Mændene ned fra Hesten og var et Øjeblik efter selv i Sadlen.

— Kom, raabte han til den anden Mand, hans egen Tjener.

Ridtet var lige saa hæftig som Sancheps Temperament. Frem over Vejen gennem Slyngplanter og Palmer og derefter ind i Fyrreskoven, styrtede de hurtige Heste, Amerikaneren og hans Elskede foran, medens Sanchep og hans ivrige Tjenere stadig vandt mere og mere ind paa dem.

Pludselig hørtes et Skud.

— Blev Du ramt? spurgte Else rædselsslagen.

— Nej, svarede Barston, men Blodet, som flød fra hans Arm, modsagde hans Ord.

De red voldsommere til, indtil de havde lagt fem engelske Mil mellem sig og Stenhuset.

— De er næsten lige ved os, stønnede Else, og vi er endnu ikke ved Ruinen.

— Hvad er det der foran os? spurgte Barston.

Det var et langt, smalt Træ. Under en Storm, maaske for et Aars Tid siden, var dette Træ blevet rykket op med Rode, det havde staaet paa Kanten af Kløften og var nu faldet ned over den dybe, smalle Kløft. Og der laa det som en slimet og afbarket Bro, som knap nok en Abe turde vove sig over.

— Vi forsøger, sagde Barston og sprang af Hesten. Han tog Lassoen af Sadlen og greb ogsaa den, der var paa Elses Hest. Han knyttede dem begge sammen og fastgjorde den ene Ende af Tovet til et Træ. Derpaa bandt han den anden Ende om sit Liv, lod sig glide ud paa den tynde Træstamme og satte sig paa den som i en Sadel.

Stykke for Stykke skød han sig frem med Linen om Livet. Han kom over paa den anden Side, kastede Lassoen om et Træ og bandt den stramt og sikkert.

— Tag fat i Tovet, raabte han til Else. Vær ikke bange. Det holder!

Hun greb Tovet og gik ud paa den glatte Træstamme. Barston stod og ventede for at tage imod hendes fremrakte Haand.

Da hørtes et Raab, Sanchep og hans Tjenere var naaet frem. De havde set, hvad Barston gjorde.

Et Revolverskud knaldede.

Barston faldt næsten paa Kanten af Kløften, og ingen Haand raktes frem imod Else, da hun nærmede sig Kanten.

— Efter hende! raabte Sanchep og ilede frem.

Else steg op paa fast Jord, og med et Blik saa hun, at Barston blødte og var næsten bevidstløs.

Bagved hende kom Sanchep og hans Tjener paa den slimede Træstamme, begge holdende sig fast i Tovet. Et Øjeblik til og hun skulde atter være i hans Magt.

Med et hæftigt, halvt uartikuleret Skrig bøjede hun sig ned mod Barston, tog hans Kniv og huggede en — to — tre Gange i Tovet til den tynde Line sprang.

Med et Skrig af Rædsel faldt Sanchep og hans Tjener ned fra Træstammen. I nogle Sekunder hang de over Kløften, holdende sig i Lassoen. Saa svigtede den mørke Tjeners Kræfter, han faldt ned, og i Faldet rev han Sanchep med sig.

Der hørtes et frygtelig Skrig fra dem begge, da de rutschede ned.

— Min Elskede, har de dræbt Dig? hulkede Else ved Barstons Side.

— Ikke rigtigt. Jeg kommer snart paa Benene igen. Du er — en tapper Pige!

— Jeg elsker Dig jo, John. Naar Du kan rejse Dig, saa søger vi Fader op og derefter den amerikanske Konsul. Du trænger mere til mig end Fader nu, og han vil med Glæde gaa ind paa, at vi gifter os straks. — — —

Barston kom sig hurtig og det blev, som Else havde sagt. Vielsen forrettedes kort efter i det amerikanske Konsulat — og ingen har til denne Dag faaet Forklaring paa, hvordan Sanchep og hans Tjener døde.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✲ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE.
· KØBENHAVN · K ·
TELEFON No. 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD

Frederiksborggade
33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager
hurtigt og billigt.

RAVNEN
KOSTER KUN
15 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

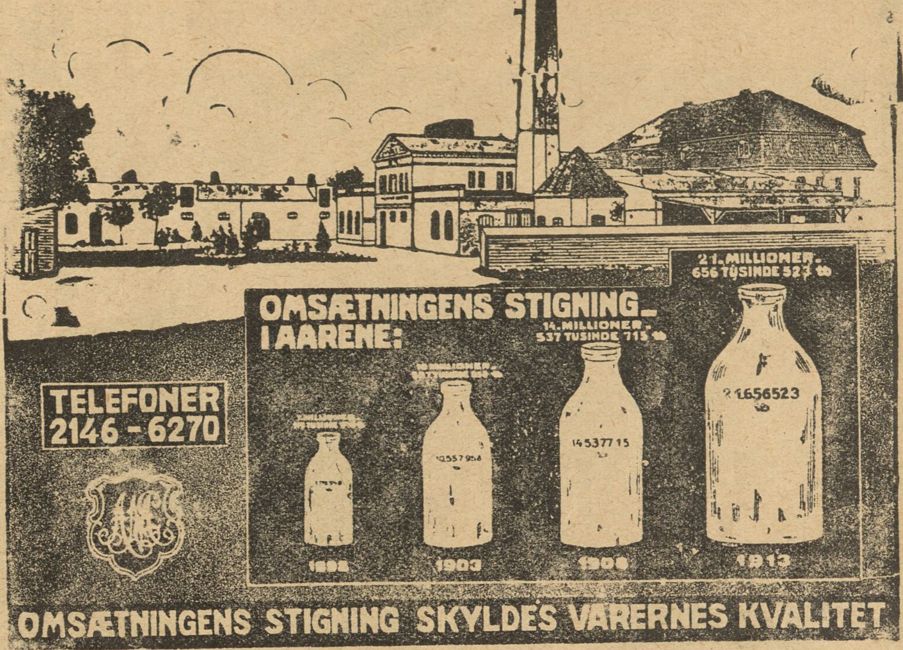

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER

serveres paa Cafeer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**

WM. CHRISTIANSEN
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Din Stormagtstid er forbi, J. C.!

Tegning af Hp. Hansen

16 Sider *HANSEN-NUMER* **15 Øre**

RAVNEN

Nr. 25 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 20. Juni 1918.

Der er Nogen, der har lært Noget:

Tegning af P. V. *Hansen*.

Nu har Edderkopperne begyndt at spinde Pig-Traad!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3553.
Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1.00.
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

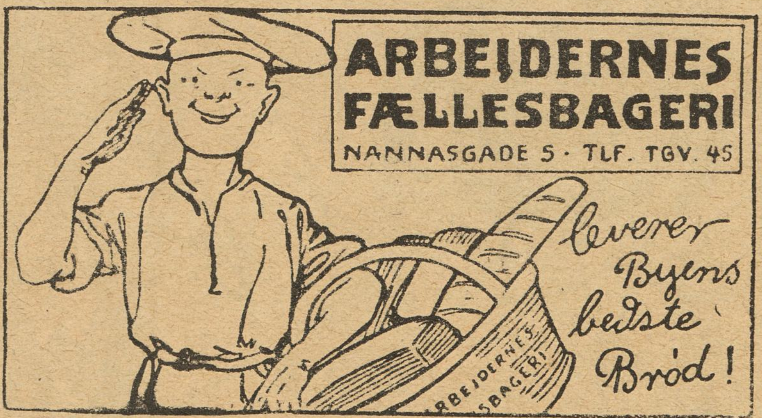

J. Lang, Mekaniker.
Værksted: Sølvgade 11.
Forretningstelefon Kl. 8—6:
Nora 1617 y.
Regulering mod Indkastning af falske Mønter.
Fineste Referencer.
Automater males og stafferes,
Omforandringer fra 10 Øre, 25 Øre og 1 Kr.
NB. Automater købes og sælges.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Vadskeriet
„Ventegodt“
Tlf. Brønshøj 93 og 56
Lufttørring.

Køb
Alfa
Margarine

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Tegning af Anton *Hansen*.

— **Du, ved Du, hvad Henrik IV.s Hoffotograf engang sagde til Kongen?**
— **Nej.**
— **Ingenting, for der eksisterede ikke Fotografer dengang!**

H.

Dette Numer af »Ravnen« er et ***Hansen-Numer.*** Følgende Indehavere af dette fortræffelige Navn har bidraget:

Anton ***Hansen,***
P. V. ***Hansen,***
Oscar ***Hansen,***
Henry ***Hansen,***
A. J. ***Hansen,***
Garde ***Hansen,***
Hp. ***Hansen,***
Sankte ***Hansen***
m. fl.

Hvor jeg elsked — — —

Hvor jeg elsked Angelika med de blide, blanke Øjne,
med det blonde Haar om Ho'det som en Glorie af Guld,
hun var som et Pust fra Paradiset mellem alle Livets Løgne,
hendes Dyd var kendt og vidtberømt som stor og underfuld.

Og jeg elsked Angelika, naar til Arbejd Klokker kimed,
og jeg hvisked hendes Navn, naar Maanen stod bag Skov og Fjeld;
jeg er Digter, svært begavet, og jeg digted, og jeg rimed
et Par Vers til Angelika, hver Gang Dagen gik paa Held.

Men saa hændte det en Dag saa rent forbandet og tilfældigt,
at jeg traf paa Angelika i min Urtekræmmers Port,
og hun stod der med en anden i et Kærtegn ømt og vældigt,
og jeg saa, hun langtfra angred denne Svig saa syndig sort.

Aah, Guds Død, saa var da alle mine Drømmespind spolerte,
jeg faldt sorrigfuld og sønderknust for hendes lille Fod;
jeg tog alle mine Digte frem og laa og deklamerte — —
men hun haaned disse Digte, der var skrevet med mit Blod.

Man kan haane mig og sige, jeg er en Pjalt foruden Pligter,
at jeg er en ussel Vandrer uden eget Hus og Gaard,
men at haane mine Rytmer og at le ad mig som Digter —
— ha, Elendige, min Hævn skal blive rammende og haard.

— — —

Hvor jeg hader Angelika med de graa og grimme Øjne,
med det stride Haar om Ho'det som en Tot af Halm og Hø,
hendes Hjem er Helveds Huler, hendes Liv er fyldt med Løgne,
i en syndefuld Elendighed hun sikkerlig vil dø.

— — — —

Men saa traf jeg i min Kvide min Værtindes lille Anna,
og hun sagde, jeg var Digter med et rigt og stort Talent,
hun kom til mig paa min Vandring som i Ørknen Himlens Manna,
som en Jomfru af de kloge — dem med Lysestumpen tændt.

— — —

Hvor jeg elsker lille Anna med de blide, blanke Øjne,
med det blonde Haar om Ho'det som en Glorie af Guld,
hun er som et Pust fra Paradiset mellem alle Livets Løgne,
hendes Dyd er kendt og vidtberømt som stor og underfuld.

Oskar ***Hansen.***

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Mor Hansens Forlegenhed.

Gamle Clotilde *Hansen* kom vandrende ind til Præstegaarden og havde en ret stor Bøtte Smør med.

Den skulde Præsten have, og han blev naturligvis glad for denne Gave — som for de fleste andre Naturalier, som hans Sognebørn velvilligt sendte deres fromme Hyrde.

Naa, Mor *Hansen* fik baade Tak og et stort Glas Vin skænket op.

Tilde *H.* kiggede paa Vinglasset og kom i stor Forlegenhed. Skulde hun drikke Præsten til? Kunde hun sige »Skaal« til en saa hellig Mand? Nej, det var for verdsligt.

Men pludselig mener hun at have fundet det rette. Med en rask Bevægelse hæver Mor *Hansen* Glasset mod Præsten og siger:

— *Halleluja, Hr. Pastor!*

VISEN OM HANSEN.

(Mel.: Du er rig, Du er dejlig, o Syd.)

Sig mig, kender De *Hansen* med H?
Harald *Hansen*, De ved ham med Næsen,
den, der li'som har lagt sig i Baisen
og desuden en Smule paa skraa?
— Ja, hvor Harald dog kunde gaa paa,
og han drak uden fjærneste Standsen,
han var altid den sidste paa Skansen,
ingen Djævel ham hjem kunde faa.

Madam *Hansen*, hun er jo lidt fed,
ja, jeg nævner det nu med det samme,
for hvad angaar bemeldte Madamme,
saa har hun nok bragt *Hansen* paa Gled
imod *Botten* — De ved nok Besked . .
han var ofte nok lige paa Grænsen,
men i *Bøtten* der har Harald *Hansen*
ikke været — saavidt at jeg ved!

Se, hans Liv var jo lidt usammensat,
jeg tror ikke, det Dem overrasker,
naar jeg si'r, det var bygget paa Flasker,
topnoteret med »Bjørn« og med »Hat«.
Han var ude hver eneste Nat,
altid leende forrest i Dansen —
nej, stop, *engang* — hos Fru Betty Nansen —
tænk, der havde han siddet og grat!

Vi var sammen i mangen et Slag
og har slaaet de saakaldte »skæve«,
saa selv Bachus engang maatte bæve,
og se, det er dog Vingudens Fag!
Men med Harald var det saa sin Sag,
blev han hidsig og fuld, lille *Hansen*,
ja, saa minded han lidt om Chimpansen,
han blev *blaa* baade foran og bag.

Ja, han var jo lidt vel ofte fuld,
gik en Proptrækkers bugtede Veje,
han trak op og drak op alt sit Eje,
men gik næstendels aldrig omkuld.
Saa kom Krigen, og den var ham huld,
indtil Thorup fik skaffet al Landsens
fæle Ulykker ned over *Hansens* —
det var lidt med lidt Fedt og lidt Uld.

Himlen trøste den tørstige Sjæl,
og maaske han paany napper Tjansen,
nu har han jo sat lidt til af Glansen
og er færdig med at pæle Ale.
— Men jeg kunde slaa Bæstet ihjæl,
tænk, nu kalder han sig Harald Brandsen
— og se dermed er *Visen om Hansen*
jo forbi saadan ret af sig sel'!

Sankte *Hansen.*

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

De rejste sig og gik ind i Spisesalen. Jenny mærkede ikke, at hendes Kavalers Øjne hele Tiden flakkede uroligt om, som om han var bange for, at nogen udspionerede ham. En ubehagelig Mistanke om, at Jenny maaske trods alt havde set rigtigt, var slaaet ned i hans Bevidsthed, og om at det Ærinde, som havde faaet Rockson til at nærme sig Scotland Yards farlige Naboskab simpelt hen gik ud paa at angive ham; men lidt efter lidt lykkedes det ham dog at overbevise sig selv om, at denne Mistanke i Grunden var altfor latterlig. Hvorfor skulde Rockson egentlig bære Nag til ham.

De satte sig til Bords, og Douglas gentog sit første Spørgsmaal, som Jenny ikke havde besvaret.

— Ikke noget særligt — svarede Jenny — Miss Montrose er syg.

— Hvad fejler hun? spurgte Douglas med en pludselig Interesse, som ikke undgik Jennys skarpe Blik.

— Det har jeg ikke spurgt om.

— Hvorfor har du ikke det? Jeg sagde jo, at jeg vilde have Rede paa alt. Har hun haft Bud efter Læge?

— Det kan jeg virkelig ikke sige. Jeg troede, at alt, hvad du brød dig om at vide, var, at din Klient var klar over, hvor han kunde søge hende.

— Javel, men jeg vil gerne have saa fuldstændige Oplysninger som muligt for det Tilfælde, at han skulde gøre mig nogle Spørgsmaal. Det er bedst, at du søger at faa saa nøje Besked som muligt om hendes Sygdom.

— Jeg skal gaa tilbage til Poynters, hvor hun bor i Øjeblikket. Kan jeg træffe dig senere?

— Ja, ved Piccadilly Cirkus Kl. 9

— Saa skal jeg nok være der.

Kort derefter betalte Douglas og de rejste sig til Jennys store Ærgrelse. Hun havde gerne villet blive siddende paa Restauranten hele Eftermiddagen og ryge Cigaretter, drikke sort Kaffe og Cognac og spille Domino med Douglas, men han var ikke i sit sædvanlige Humør. Hun gjorde et Par Forsøg paa at holde ham tilbage, men uden Held. Han mumlede bare:

— Jeg har ikke Tid.

— Jeg behøver lidt Penge, hviskede den unge Dame, da de kom ud paa Gaden. Jeg ejer ikke en Øre.

Douglas bed sig i Læben. Hendes Begæring kom yderst ubelejligt, men han kunde ikke sige Nej. Han stak Haanden i Lommen og gav hende fem Shillings.

— Det er alt, hvad jeg kan undvære, sagde han.

— Det er ikke meget. Det er svært at faa Folk til at aabne Munden uden at give dem Penge.

— Jeg ved det, jeg ved det, svarede han, vent til i Aften, saa skal jeg ordne Sagen.

Jenny nikkede og forlod ham, og han drev langsomt hen ad Gaden i modsat Retning. Han følte sig irriteret og nervøs og var glad over, at hun var gaaet. Han vidste med sig selv, at havde de siddet dèr sammen endnu en Time, vilde han have sagt noget, der havde givet Anledning til Skænderi, og at skændes med Jenny var det dummeste, han kunde gøre.

I Oxford Street købte han en Aftenavis og gennemløb hurtigt Spalterne. Men det var en tidlig Udgave, og den indeholdt intet, der kunde interessere ham.

Hvorfor i Alverden tav Aviserne? Var der noget galt paa Færde? De lokale Blade maatte da i det mindste vide noget om Nyheden. . . Hvorfor telefonerede man da ikke til Hovedstadsbladene? Det var en næsten utrolig Mangel paa Handleevne i disse ellers saa sensationslystne Tider.

Imidlertid havde han intet andet at gøre end at slaa sig Taals til Aftenudgaven kom Kl. 5.

Der var endnu to Timer dertil, og han vidste ikke, hvad han skulde faa Tiden til at gaa med. Han kom atter til at tænke paa Rockson. Han burde maaske hilse paa sin Kammerat for at overbevise sig om, at det stod ret til, men hvorom det nu end kom, blev han grebet af en heftig Antipati mod Jim, og han kunde ikke formaa sig til at besøge ham. Desuden var han sikker paa, at han blot vilde forlange Penge, og han havde ingen at undvære.

Han besluttede derfor at tage en Spadsetur, indtil han kunde købe Aftenavisen. Endelig hørte han Avisdrengenes Raab: »Aftenudgaven! Opsigtvækkende Nyheder!«

Han kaldte en af dem hen til sig. Hans Haand skælvede let, da han saa en fed Overskrift: »Winchestermordet«, og det varede en Stund, før han fik samlet sig saa meget, at han kunde læse Artiklen til Ende. Hverken Brevet eller Artiklen var blevet aftrykt, men man havde nøjedes med at konstatere, at begge Dele var af største Interesse for Miss Alicia Montrose, den unge Dame, som havde spillet en saadan Rolle i Dramaet.

Derpaa fulgte et Resumé af Begivenhederne, og Artiklen sluttede med følgende Ord: »Vi har alle Grund til at tro, at naar Testamentets og Brevets Indhold kommer til Almenhedens Kundskab, vil et nyt Kapitel afsluttes i denne mystiske Historie. Man mener, at den Formue, Mr. Hagger har efterladt sig, andrager ca. 1 Million Pund. Hans Sagførere har naturligvis taget sig af Sagen, og skulde Testamentet vinde Lovkraft er Miss Alicia Montrose at lykønske.

Douglas foldede Avisen sammen og puttede den i Lommen. Hans Øjne lyste. En Million Pund! Han gentog Ordet Gang paa Gang.

— En Million! En Million! Gud, Gud, jeg vil ikke være smaalig overfor Alicia. Jeg vil nøjes med en Fjerdedel. . .

Naturligvis vilde der først blive Tale om at konstatere Testamentets Ægthed. Perry og Latimer vilde sandsynligvis sende Bud efter Jenny Bassett og Jim Rockson. Nu gjaldt det for dem om at spille deres Roller. Douglas var overbevist om, at Jenny vilde bestaa Prøven med Glans, og han var heller ikke bange for Rockson. Jim kunde med den mest overbevisende Mine af Verden sværge paa, at sort var hvidt. Men sæt, at Perry og Latimer begyndte at anstille Efterforskninger angaaende hans Fortid?

— Det bliver det værste, mumlede han. Bliver Politiet indblandet, er jeg købt og solgt. Jim er en Slyngel, og hvis han ser en Udvej, tænker han kun paa sig selv. Men det nytter ikke at forurolige sig nu Den Dag, den Sorg . . .

Kl. 9 traf han Jenny ved Piccadllly Cirkus og spurgte hende om, hvordan Alicia havde det.

— Det har ingen Nød, svarede Jenny, hun er kun lidt forkølet. Nu byder du vel paa noget?

De gik ind paa en Restaurant, og her brugte Douglas alle de Penge, han ejede. Men det foruroligede ham ikke. Han vilde friste Lykken, og den plejede altid at være ham mest huld, naar haa ikke havde en Øre i Lommen.

XVII.

FADER OG SØN

Sir George var i daarligt Lune. Han var, som Ordsproget siger, steget med det gale Ben ud af Sengen, skønt den egentlige Aarsag var, at han havde spist en altfor kraftig Middag Dagen i Forvejen, saa at hans gamle Fjende Podograen havde begyndt sine Angreb med fornyede Kræfter. Heldigvis havde han dog sin gamle Tjener Simpson at udtale sig overfor, og det plejede altid at have en velgørende Indflydelse paa ham.

Paa hans Skrivebord laa et helt lille Bjerg af Breve og ventede. Han var dog ikke oplagt til at arbejde, men begav sig ind i Spisesalen, hvor Simpson ventede paa ham med Kaffe, ristet Brød og Æg.

Sir George satte sig og drak et Par Slurke Kaffe.

— Giv mig »Times«, Simpson. Er der noget Nyt i Dag. For jeg formoder, at du allerede har studeret Nyhederne.

— Ja, Sir George.

— Ja, naturligvis. Altid skal du være paa Tæerne. Aldrig kan jeg faa en ulæst Avis. Her med den!

Efter at Sir George saaledes havde affyret sin første Salve, følte han sig beroliget, især da han endnu ikke var blevet tilstrækkelig ladet til et nyt Udbrud, og han dukkede ned i Avisen. — Pludselig lod han en langtrukken Fløjten høre.

— Simpson, saa du det om Winchestermordet?

— Ja, Sir George.

— Hvorfor sagde du da ikke noget om det?

— Fordi jeg troede, at De helst vilde læse det selv. Jeg vilde have, at De skulde faa Nyhederne ferske.

Simpson gjorde et dybt Buk, men hans Herre var allerede dukket ned i Avisen igen, ganske optaget af Opdagelsen af Mr. Haggars Testamente. En Journalist havde formaaet Politiet til at overlade sig en Kopi af Testamentet og Brevet, og han havde gjort det mest mulige ud af begge Aktstykker.

Simpson var ingenlunde forbauset over den Interesse, Sir George viste Artiklen i »Times«, og da han vidste, at hans Herre satte megen Pris paa at høre andres Meninger, naar det angik Skandaler indenfor den finere Verden, begyndte han forsigtigt, da han saà, at Sir George var færdig:

— Hvis det er sandt, hvad der staar i Avisen, vil den unge Dame blive en af de rigeste Kvinder i Landet. Hun vil blive overlæsset med Ægteskabstilbud. Det er mærkeligt at se, hvorledes Mændene løber efter en Kvinde, saasnart hun blot bliver lidt omtalt i Aviserne. Om hun er ond eller god, kan være det samme. Selv om Miss Montrose virkelig havde myrdet den gamle Herre, vilde hun have faaet Friere. Hun er meget smuk, at dømme efter Fotografierne. De smigrer ganske vist ofte, men ikke altid, og Mr. Eric syntes godt om hende.

Sir George saa ikke synderlig glad ud. Erindringen om Erics og Alicias Fotografi i »Skorpionen« samt Avisens ondskabsfulde Kommentarer spøgede endnu i hans Hjerne.

— Hør, Simpson, jeg vil nu begynde at arbejde. . . Forsvind!

Simpson sagde ikke et Ord. Han havde endnu meget mere paa Hjerte, men han adlød alligevel.

Da han var gaaet, sad Sir George endnu et Par Minuter og grundede. Han havde glemt sin Podogra, som forøvrigt altid var værst, naar han tænkte paa den.

Detaljerne i Haggars Testamente havde gjort et dybt Indtryk paa ham. Han havde altid drømt om at blive Ejer af en Million Pund. Det var hans Ærgerrighed. Endnu kunde hans Formue ikke skrives med et sekschifret Tal, skønt det ikke manglede meget.

Et Menneskes Værd beroede efter Sir Georges Mening paa Størrelsen af den Formue, han efterlod sig. Og hvis det nu var sandt, hvad der stod i »Times«, var Alicia Mont-Montrose en Million værd. Det var et Faktum, at en Kvinde med Mønt paa Lommen var en hel anden end en, der intet ejede. En Million! Han kunde knapt aande.

— Hm, mon Eric ved noget om dette her, mumlede han, da han begav sig ind i sit Arbejdsværelse for at aabne Posten.

Det andet Brev han fik fat i, var fra hans Søn. Han rev utaalmodigt Konvoluten op. Eric havde ikke skrevet mere end en Gang efter deres Samtale paa Hospitalet, og det var, medens han opholdt sig i Boeghton. Han havde imidlertid ikke med et Ord antydet, hvorfor han begav sig derhen, og Faderen havde troet, at det kun havde været en Rekreationsrejse. Brevet lød som følger:

»Kære Fader!

Jeg kommer til dig før Klokken elleve. Hvis du skulde være optaget, saa giv Besked om, hvor og naar jeg kan træffe dig.

Din hengivne Søn
Eric.«

— Hvad mon han vil mig, mumlede Sir George. Bede om Penge? Næppe troligt. Jeg maa indrømme, at Drengen ikke lever over Evne, men han volder mig dog idelige Bekymringer. Jeg vil ikke tænke paa alle de Ubehageligheder, jeg har haft af den kedelige Historie i Uxbridge. Han gjorde ingen Hemmelighed af, at han var rejst dertil for at træffe Kvinden med Øjnene . . . . Han maa have vidst noget . . . At der var Muligheder for at erhverve en Formue. Jeg vil tale med ham om Sagen, naar han kommer, skønt jeg maa gaa meget forsigtigt til Værks, thi han er et rigtigt Brushoved . . .

Han kunde ikke faa Alicia ud af Hovedet. Han tog »Times« og læste Artiklen igennem endnu en Gang. Derpaa lagde han atter Avisen fra sig og satte sig tilbagelænet i Stolen, saa dybt hensunket i Grublerier, at det formelig gav et Sæt i ham, da Simpson bankede paa Døren og meldte: »Mr. Eric«.

Fædre og Sønner viser sjældent nogen overstrømmende Hjertelighed i deres Hilsener i England, og Sir George og Eric dannede ingen Undtagelse, skønt der i Dag laa nogen mere Hjertelighed i den gamles Stemme, end der plejede.

— Hvorfor har du ikke besøgt mig før? sagde han som Svar paa Erics Spørgsmaal om, hvordan han havde det. Jeg havde tænkt paa at opsøge dig i Jermyn Street, men jeg vidste ikke, hvordan jeg vilde blive modtaget.

— Kære Fa'r! protesterede Eric.

— Det er vist. Skønt det egentlig var dig, der burde tage det første Skridt. Men lad os nu ikke tale længere om det. Du er vel fuldstændig rask nu?

»Ja Tak, fuldstændig.

— Ja, der er intet, der er bedre end Luften i Boeghton, den har altid gjort mig godt. Men jeg synes ikke, at du ser rigtig rask ud. Du gjorde klogest i at hvile ud. Rejs til Sydfrankrig og Nizza og Monte Carlo. Du trænger til Luftforandring.

— Ja, jeg trænger til Forandring, og det er netop derfor jeg er kommet i Dag.

— Du vil have Penge, ikke sandt? Bare det ikke er altfor mange, saa skal jeg se, hvad jeg kan gøre.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

Jungfrun. — Jag skall hälsa från direktörn och säga att han inte är hemma!

— I så fall kan ni hälsa tilbaka att jag inte har varit här!

(»Søndags-Nisse«).

— Men Menneske dog! Har Du en tændt Cigar i Haanden, naar Du telefonerer til en Ammunitionsfabrik!

(»Fliegende Blätter«).

— Att du inte skattar mer än för tietusen! Hur å de möjligt?

— Du har kanske inte reda på att en krona motsvarat (svarer til) 37 öre för närvarande.

(»Søndags-Nisse«)

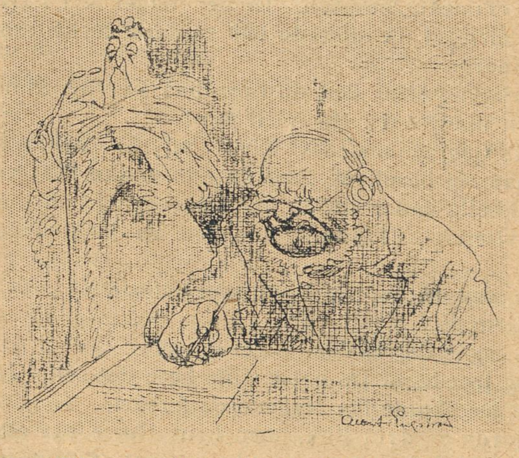

Agaran (Ejeren) af Bokholm är sjuk, hvarför nådig friherrinnan undertecknar kontraktet tilsammans med myndige Lars Olsson i Maglasäte. Underskriften blef så här:

Desirée Ulfclou, født Thott. — Lars Olsson, født i Maglasäte.

(»Strix«)

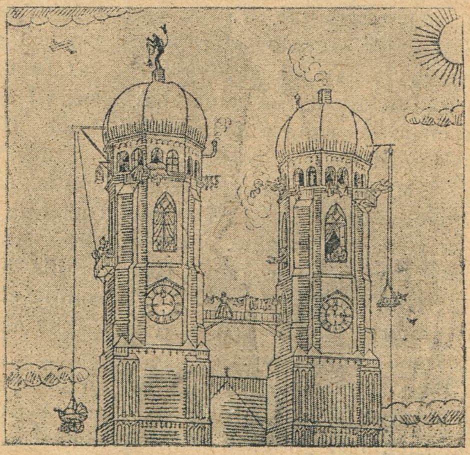

Bolignød i München: Kirketaarnene som Beboelseslejlighed.

(»Simplicissimus«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød = Indmad

Lidt om Hansen.

Naar »Ravnen« i Anledning af Sankt Hans udgiver et **Hansen**-*Numer, kan vi vist rolig gaa ud fra, at vor muntre og kloge Fugl igen har sat en Originalitets-Rekord.*

Det vilde næppe have været muligt at **sætte** *den og det (hverken Rekorden eller Numeret), hvis der ikke i vor store Medarbejderstab havde befundet sig saa mange udmærkede* **Hansen'er.**

I og for sig vilde der ikke være noget i Vejen for, at dette Numer kunde efterfølges af et **Petersen-** *og* **Rasmussen-***Numer, men man skal, som bekendt, ikke gentage en god Ide.*

Det er vort Haab, at samtlige **Hansen'er** *i Danmark — se Vejviseren! — efter dette tegner sig som Abonnenter paa* **„Ravnen“!**

Frihedsstøttens Damer faar i disse Dage deres Pletter afvaskede. Det var der ogsaa andre af Vesterbros Damer der kunde trænge til.

Det var godt gjort af Falcks Redningskorps at rejse den tunge Elefant op i Zoologisk Have.

»Ravnen« bøjer sig for *»Falken!«*

Et Frieri.

Asger: Frøken *Ice!* Nu tilbyder jeg Dem min Haand og mit Hjærte. Hvad siger De til det?

Klausine: (hendes Moder) Det er godt Parti, Ice.

Ice: Jeg siger Ja, men kun paa den Betingelse, at det er mig, der kommer til at raade!

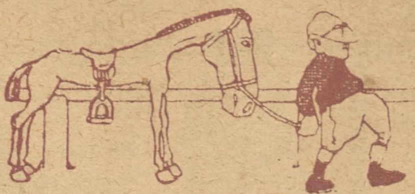

F e d t e - P a y
han er ej
et almind'ligt Kvaj,
ved Væddeløb han sad saa sej,
men røg den gale Vej.
Først blev han bleg,
derpaa ganske lidt han skreg,
saa købte han en Gaard af mig,
med den han trøster sig.

F e d t e - P a y
er ej fej,
men bestandig grej,
han køber nok en Dag af Dig
en Havn med Skib og Kaj.
Alt er kun Leg
for den store, norske Haj,
han køber at vor Lammesteg
— thi hvem kan sige N e j?

Værsartig, Værsartig, mine Damer og Herrer! Entreen er kun 35 Øre foruden Skatten, og under Forestillingen serveres der Citronsodavand for 50 pr. Flaske. Det koster ikke noget at komme *ud* af Teltet!

Uldtælling.

Vi faar slet intet sendt fra John Bull, derfor vi nu maa tælle vor Uld.

Af Dags Dato.

Jeg kender en større Aand,
der ikke har tjent saa meget
som Hansen paa Snørebaand!

Jeg læser at det er ganske umuligt at forhindre Jordlopperne i at mæske sig med Markernes Korn og Rodfrugt som de spiser uhyre Masser af.

Altsaa: Hvem der var Jordloppe!

Tidens Tegn.

I Gaar blev en Rullestol med Gummihjul og en lam Dame stjaalet, medens Føreren et Øjeblik havde bortfjernet sig.

— Du, at vi skal gi' 80 Øre for to smaa Sorte! Hva' sir' Du!
— Ikke noget. Jeg blegner!

Den stiger!

Paa en Restauration paa Strandvejen tager Værten 60 Øre for et Glas Øl, Buffisten 80 og Tjeneren 1 Kr. 10 Øre.

Samtidig erfarer vi, at Rutschebanen i Tivoli agter at sætte Prisen op under Henvisning til, at Statsbanerne har gjort det samme.

Alle vi tre Brøleaber paa Rad har hermed den kære Opgave at henlede deres ærede Opmærksomhed paa, at med ***Juli Maaned*** begynder ***»Ravnens« Sommernumre***, som vil byde paa det ligefrem ualmindelige!

De skal lægge Mærke til ***»Ravnens Krigsho'der«*** (af 7 forskellige Tegnere) ***»Anarkiet i Rumleby«*** (Digtcyklus af Per Bonde) ***»Ugens Røverhistorie«*** samt en Række højst morsomme og dejlige Tegninger!

Tegn Dem som Abonnent fra Juli Kvartal — det vil De faa Fornøjelse af!

Sankt Hans!

Maanebeboeren: Det var Pokker til stort Sankt Hansblus de har paa Jorden!

Assurer hos os.

Telefoner:
C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:

Telegramadresse:
„NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16

Assurer hos os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Carl N. Aalborg. »Tobak« holder ikke Deres en Gang ansatte Standard.

Harald Jensen, Esbjerg. Ved Lejlighed.

Jean de france. For ubetydeligt. Papirkurv.

Der er Forskel paa

Damen paa Risten i Tivoli

og

Betjenten paa Risten ved Østergade.

Tegninger af V. Chr. *Hansen.*

Forlovelses-ringe
Københavns Specialforretning.
Gothersgade 34, Th. Halgreen
Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger
Worning & Petersens
Xeroform Sæbe

Tivoli.

Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.

Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.

Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.

„**Købmandsgaarden**", Festarrangement med Dans.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

Avertér i Ravnen.

— Hør, Bill, skal vi vædde en Flaske Brændevin paa, hvem af os, der kommer helskindet over?

Tegnet af Albert *Hansen.*

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Rammefabriken „Rex"
Faxegade 1. København Ø.
Specialitet: Ornament-Rammer i moderne Udførelse.
Malerier indrammes smukt og billigt.
Blendrammer og Lærred i alle Størrelser.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

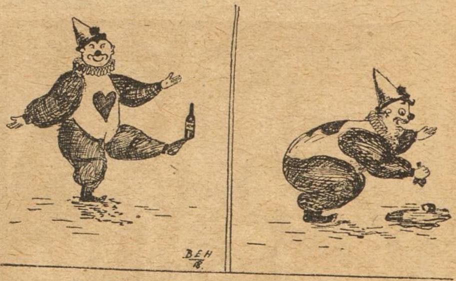

En Dag i Cirkus saa jeg
en Klown, som vilde staa
paa et Ben med en Flaske
paa sin store Taa.
Paa Flasken stod der skrevet
med Bogstaver saa blaa:
»Akvavit«, rigtig Akvavit
at forstaa!

Men Fyren tabte Flasken
— der undslap mig et »Aah!«
Jeg næsten faldt i Afmagt,
mens Klownen paa mig saa.
(Vand, Kommunevand,
var der paa.)

Tegnet af Børge *Hansen.*

Moderniserede Klassikere.

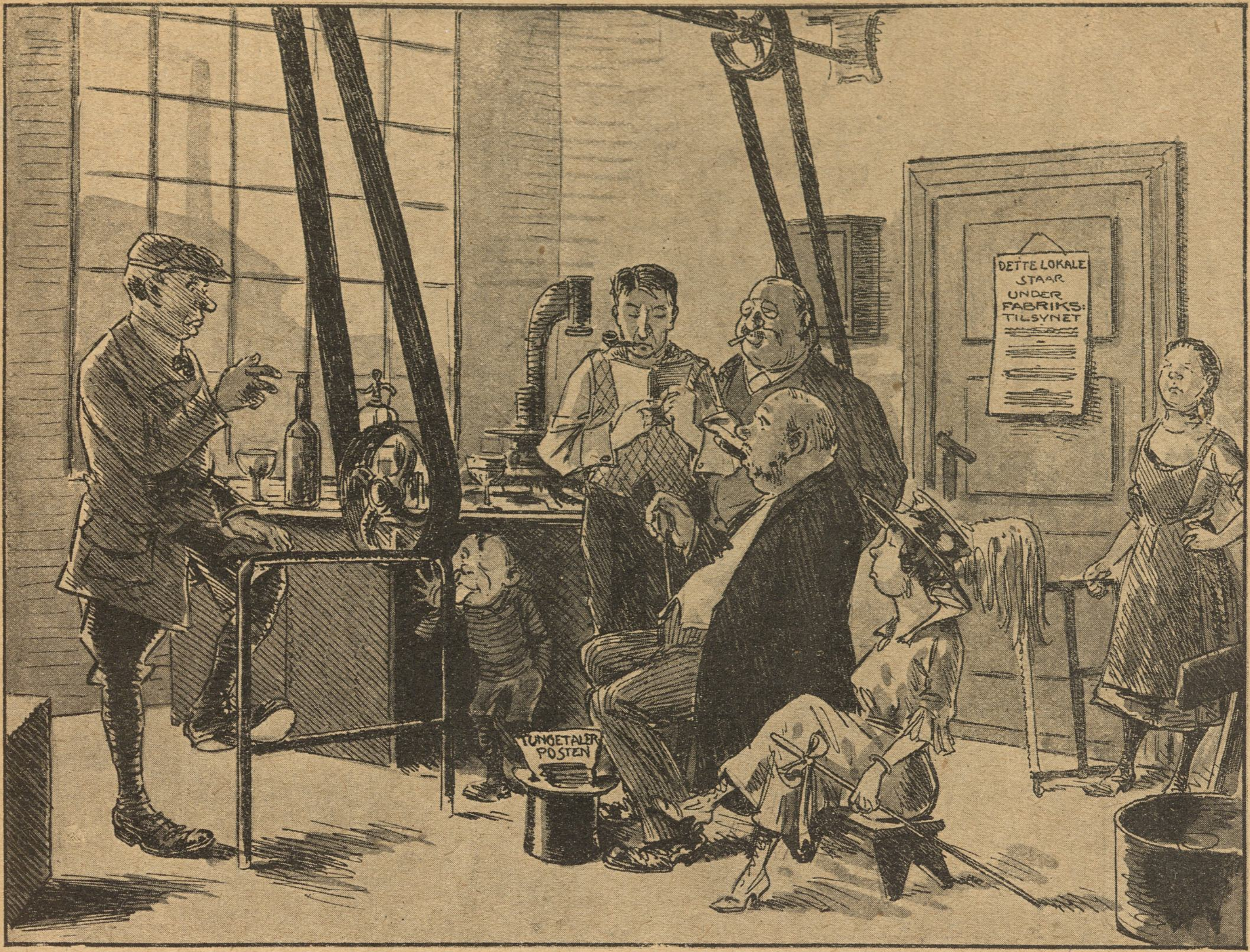

Tegning af Emil Poulsen.

Fra hvilket Maleri skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 23 er:

»Samson hos Filistrene.«

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Postbud Sigurd Larsen, Visbygade 14,
Johannes E. Rasmusesen, Slotsgade 28,
Fru Marie Kjærbøl, Amagerbrogade 179.

„Krims-Krams“.

Visitkortopgaver.

ALFRED F. HANKE.

VIGGE STÆR.

Hvilke Livsstillinger indtager disse to Mænd?

Kaffehandler — Gæstgiver.

E. KALMER.

E. SANDGREEN.

To Kunstneres Navne, hvad er de, og hvilket Land tilhører de?

Danske Genremalere.

Maal selv!

Prøv at spørge andre om, hvormeget større Omkredsen af et Haandled er end Omkredsen af samme Persons Lillefinger.

Svaret er næsten aldrig rigtig. Omkredsen af Haandledet er nemlig kun 3 Gange saa stort som Lillefingeren. Maalingen kan foregaa ved Hjælp af et Sejlgarn.

Bogstavopgaver.

Frem — kort
Hvede — ingen
Ind — kasse
Sten — ske
Plan — aarig
Pæle — frugt
Kage — fejl
Bager — rage
Ar — beløb
Konge — led

Paa Stregernes Plads skal indsættes Enstavelsesord, der danner Endestavelsen til Ordet i første Række og Forstavelsen til Ordet i anden Række. De indsatte Ords Begyndelsesbogstaver skal — læst fra oven og nedad — danne Navnet paa en Industriby i Finland.

Tammerfors.

Romertal.

Hvem kan trække 1 fra 19 og faa 20 til Resultat?

19 = XIX. Tag I væk — XX (20) bliver tilbage.

Tegning af Henry *Hansen.*

— Goddag, har De Grisetær?
— Ja, jeg har.
— Fy for Pokker — det maa da være væmmeligt!

Juristen.

Han er lang, alvorlig, mager,
hans Forstand er kold og klar,
og hans Hjerte — hvad behager?
han aldeles intet har.
Han er Dommer, hvo, som dømmer,
har slet ikke Brug for Hjerte;
for den lærde
Lovens Mand det ej sig sømmer
at la' Hjertet Naade snakke;
han betakke
vil sig for en saadan Talen,
der vil vende om paa Halen
Lovens vise Paragraffer.
Det sig anstaar for en Mand
kun at bruge sin Forstand,
Lovens Bogstav, naar han straffer.

Og hvad angaar Skarpsind, Hjerne,
har man ej hans Mage set.
Han er Hader af moderne
Blødsind og Humanitet:
To og to er saagu fire,
hvordan Pokker man det vender;
og han kender
nok sin Visdoms skarpe Slire,
aldrig den forfejler Maalet,
der, hvor Staalet
rammer, rammer det med Rette.
Ja, hvis det kom an paa dette,
Lovens kolde Paragraffer,
dømmer han nok aldrig fejl,
thi han følger stædig stejl
Lovens Bogstav, hvor han straffer.

Alt er, mener han, i Livet
som hans Lovbog vrangt og ret,
noget tredje er ej givet,
godt er godt, og slet er slet.
Ja, var Skæbners Væv af Traade
blot saa ligetil at greje,
Livets Veje
altid rette, — om din Naade
tiggede, Jurist, dig ingen.
Ak, men Tingen
er nok den, din Lovbog rummer
meget lidt af Livets Kummer.
Lovens døde Paragraffer
kan dog mildnes hver og een
— er Fortolkeren af Sten,
han unødig grusomt straffer!

Per Bonde.

Tyven var den klogeste!

Jeg havde i den sidste Tid to Gange været udsat for Indbrud og Tyveri.

Første Gang havde Tyvene kun faaet fat i nogle Pletskeer, anden Gang var det noget Linned og et Par Flasker Vin fra Buffeten. Da jeg opdagede det sidste Tyveri, sagde jeg til mig selv: Næste Gang, mit Hus bliver bestjaalet, vil jeg forsøge et lille Eksperiment for om muligt at fange Tyven.

Lejligheden lod ikke længe vente paa sig.

Da jeg en Nat kom hjem fra Teatret og havde lukket mig ind i min Entre, stod jeg med et foran en Blændlygte, holdt af en usynlig Haand, og hørte en grov Stemme sige: »Hold Deres Hænder op!«

Jeg adlød, men da jeg gerne vilde se, hvad det var for en Mand, jeg havde for mig, trak jeg mig ubemærket over mod Væggen, hvor den elektriske Lyskontakt sad. Et Tryk med Albuen, og Blændlygten blev som et mørkt rødt Punkt i det hvide elektriske Lys. Og der stod han!

Aldrig har jeg set en saa frastødende uhyggelig Fyr som han. Tykt sammenfiltret Haar, lav Pande og sorte stikkende Øjne.

(Fortsættes Side 398.)

Tegning af A. J. *Hansen.*

Gaardmanden (til Husmændene, der har afleveret deres Korn): Ja, havde I nu stemt mod det radikale Ministerium, saa ha'de I faaet majet mere ud a'et.

Dagbog I.

En hjemkommen Grønlandsfarers Dagbog indeholder følgende Notitser:

3. Maj naaede vi Beringsstrædet. Har nu kun 10 Pund Smør om Ugen pr. Person. Vi skød en Bjørn i Gaar og spiste den veltillavede Steg.

5. Maj. Situationen fortvivlet. Maa nu drikke Teen en Del fortyndet. Fandt dog i Gaar et Depot med 11 Sække Kaffe.

9. Maj. Tænker paa Københavnernes Flæskesteg, som de alle kan købe. Spiser nu kun et Franskbrød om Dagen og maa altsaa rationere ganske forfærdeligt.

18. Maj. Kap York er naaet. Hundekoldt, men vi har godt Fyr i Petroleumsovnene.

25. Maj. Vi tør nu kun ryge 3 Cigarer om Dagen foruden 1 Pund hollandsk Tobak pr. Uge.

Det ser mørkere og mørkere ud.

Tegning af G. *Hansen.*

En Optimist.

Dagbog II.

En hjemmeværende Husmoders Dagbog indeholder følgende Notitser:

3. Maj. Tilstanden haabløs. Hverken Rugbrøds- eller Franskbrødsmærker. Var saa heldig at finde et Rugbrødsmærke paa Gaden.

5. Maj. Flæsk findes overhovedet ikke mere. Min Mand fandt i Gaar en Beværtning, hvor en Kop Kaffe kostede 1 Krone.

9. Maj. Vi faar maaske 1 Bajer i næste Uge. Min Mand skød i Morges et Kaffemærke.

18. Maj. Min Mand har nu kun Raad til at ryge 1 Cigar om Ugen. Tobak er ikke til at opdrive.

25. Maj. Spiser og drikker nu kun Surrogater. Skal en af de første Dage paa Rigshospitalet for Underernæring!

Lyset generede ham øjensynlig.

»Op med Hænderne, eller jeg skyder Dem!« snærrede han.

Saa undersøgte han mine Lommer, tog mit Uhr og min Pengepung og stak begge Dele til sig. Han førte mig derefter ind i Spisestuen.

»Lad os komme til en Forstaaelse med hinanden,« sagde jeg. »De vil plyndre mig, ikke sandt? Og det finder jeg fortræffeligt, jeg er vant til det. Men jeg har bestemt mig til, at næste Gang, jeg fik Besøg af Dem eller Deres Venner, vilde jeg forsøge et lille Eksperiment.«

»Hvad behager?« sagde han.

»Nu skal jeg forklare Dem, hvad jeg mener,« svarede jeg. »Hvis De vil behage at aabne Skabet derhenne, vil De finde en Del værdifuldt Sølvtøj. Sæt det altsammen frem paa Bordet og svøb det ind i Dugen.«

Han saa paa mig et Par Minutter. Sandsynligvis troede han, at jeg havde en Skrue løs.

Imidlertid satte jeg mig roligt afventende paa en Stol. Dette beroligede ham, og han gav sig derefter tøvende i Lag med Sølvtøjsskabet. Det tog ganske overordentlig lang Tid for ham at hente Familiesølvtøjet frem, thi hvert Øjeblik vendte han sig truende om mod mig for at se, om jeg forholdt mig rolig.

Han svarede kun tvær paa mine smaa Anvisninger og vilde aldeles ikke indlade sig i den spøgefulde Konversation, som jeg til Slut begyndte. En enkelt Gang smilte han ganske vist, og jeg kunde se paa ham, at han tænkte, at jeg af en Gal at være vist ikke var saa gal endda.

»Naa, nu tror jeg ikke, at der er mere,« sagde han til Slut og betragtede med Kenderblik den ganske betydelige Samling Sølvtøj, som han havde bredt ud over Dugen. Og idet han derefter saa op paa mig med et hurtigt Blik, mumlede han: »De er s'gu det løjerligste Menneske, jeg nogen Sinde har truffet paa!«

»Saa?« sagde jeg. »Ja, nu ved jeg virkelig ikke, om der er mere her i Huset, som jeg kan anbefale dem at tage med, og derfor vil jeg nu med Deres Tilladelse se at faa mig lidt Aftensmad. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at vække min Kone, hvis De bare vil hjælpe mig at sætte lidt Mad ind. Holder De af kold And? — Naa, det var da rart. Ja, saa følg med, min Herre!«

Jeg gik ud i Køkkenet, tændte Lyset og saa ind i Spisekamret. Han fulgte mig i Hælene, færdig til at skyde mig ned, hvis jeg paa et uventet Sted skulde finde et Vaaben. Jeg lod, som om jeg ikke bemærkede ham, lagde den kolde And foruden Brød og Smør paa et Par Tallerkener og gik tilbage til Spisestuen med det.

Han fulgte mig i Hælene som før.

»Nu maa De hjælpe Dem selv,« sagde jeg og gav ham en Tallerken, Kniv og Gaffel. »Lad nu endelig som De er hjemme!«

Vi satte os ikke ned, men stod begge to ved Bordet.

Han tog Revolveren i sin venstre Haand og spiste med højre.

»De skulde vel ikke have lidt Brændevin?« spurgte han lidt efter med Munden fuld af Andesteg.

»Nej, desværre,« sagde jeg og rakte ham samtidig en stor Karaffel Rødvin fra Buffeten. »Brændevin holder jeg ikke i disse Tider, men prøv denne!«

Han saa et Øjeblik meget skarpt paa mig og skænkede sig derefter et Ølglas fuldt af Rødvin og førte det til Munden. Vinen smagte ham. Han lagde Hovedet tilbage, lukkede Øjnene og smaskede.

Men nu var min Tid kommen.

Hurtig som Lynet slog jeg ham af al min Kraft lige under det højre Øre. Han vaklede og faldt tungt om paa Gulvet. I samme Øjeblik var jeg over ham, fik vristet Revolveren fra ham og fortsatte derefter roligt mit Maaltid.

Lidt efter rejste han sig fortumlet op, men nu var Rollerne byttet om, for jeg havde Revolveren.

»Se saa,« sagde jeg, »nu skal jeg vise Dem Resten af mit Eksperiment. For det første vil De maaske være saa god at sætte Sølvtøjet paa Plads igen!«

Han saa paa mig med et uhyggeligt Blik, men adlød.

Da han var færdig, sagde jeg:

»I Stedet for at lade Dem drage af Sted med alle mine Værdisager vil jeg nu tage Deres. De skal for en Gangs Skyld selv faa at mærke, hvordan det er at blive udplyndret. Tag Jakken af Dem og kast den hen til mig!«

Han udstødte en Ed, men den løftede Revolver fik ham til at lystre. Hans skumle Fjæs blev mørkt som en Tordensky.

»Naa, og kom saa med Vesten!« kommanderede jeg. »Men lad det gaa lidt livligt!«

Han adlød modstræbende.

»Vend saa Lommerne og tag Sko og Strømper af!« blev jeg ved.

Han saa paa mig med et Blik, som næsten vakte min Medlidenhed.

»Jeg vil nu lade Dem gaa ud ad Køkkendøren og forsøge at slaa mig til Taals med den Afstraffelse, som jeg nu har givet Dem. Jeg skal heller ikke melde Dem til Politiet. Værsaagod, De kan gaa, De er fri.«

Jeg laasede ham ud gennem Køkkendøren, ud i den bidende kolde Vinteraften, lukkede forsvarligt efter ham, tog hans Klæder og gik tilbage til Spisestuen. Foruden mit Uhr og mine mange Penge fandt jeg i Tyvens Lommer nogle Guld- og Papirpenge.

»Hvor min Kone vil le, naar jeg i Morgen fortæller hende mit Eventyr,« tænkte jeg. Og med hende i Tankerne aabnede jeg en Kommodeskuffe i mit Paaklædningsværelse og tog frem et Fløjlsetui, som indeholdt et kostbart Diamantsæt, der var bestemt til Gave for hende paa hendes nærforestaaende Fødselsdag.

Jeg aabnede Etuiet og holdt det hen for Lyset.

Ak, Du milde Himmel! Aldrig i mit Liv har jeg følt noget lignende som i det Øjeblik.

Etuiet var tomt — Diamanterne væk!

Jeg forstod det altsammen. Tyven havde allerede undersøgt alle Værelser, da jeg overraskede ham. Han havde altsaa ogsaa været her Jeg gennemsøgte atter Klæderne. De savnede Juveler var der ikke. Kunde han have gemt dem paa sig, da jeg lod ham klæde sig af?

Jeg for ned ad Trapperne, ud af Køkkendøren, gennemsøgte de tilstødende Gaardsrum, Gader, Alleer — men forgæves. Jeg mødte en Politibetjent. Nej, han havde ikke set den Fyr, som jeg beskrev for ham.

Grædefærdig og hjertesyg af Raseri kom jeg først hjem ved Daggry. Paa Døren fandt jeg et Stykke beskrevet Papir. Skriften var elendig, men Meningen tydelig nok:

»Kære Herre! nu vil Tage penden i Haand for at lade dem Hvide at jai inte er fraassen ihjel jeg hadde alt baaren Ud en hel Del af Dereses klæer de var let for smaate mai men illigevel bedrer en mine aine jai antar at Di savnede Dereses Demanter, men jai stak dem i Flaben da Di befalte mai at tage klæerne af Di sa at di ville inte mælle mai te Pollertiet og er Di en Jentelman saa holler Di vel Or men Di er hvist ikke saa fix som Di tror!«

Og det er netop, hvad jeg selv har tænkt siden.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, I. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

Køb RAVNEN

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.
Paa Afbetaling leveres Frakke-Habitter fra 75 Kr. Vinterfrakker fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Avertér i „RAVNEN".

TEL. 3684. 3349 — **S. JOHANNESSON'S** — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Hp. *Hansen*.

Manden, der raader for, hvad vi skal gaa paa,
og som selv ***Birch*** *ikke rigtig tør slaa paa,*
blev af ***Dessau*** *og* ***Welmann*** *(af »Aktie-Slægten«)*
udnævnt til Ridder af Støvleknægten!

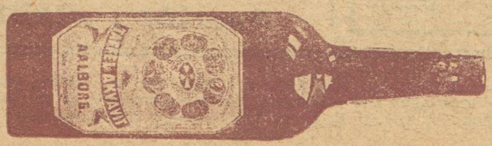

16 Sider **15 Øre**

RAVNEN

Nr. 26 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 27. Juni 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

— Jeg hører, at din Kone er kommen hjem fra en længere Rejse.
— Ja, nu er *den* ikke længere!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

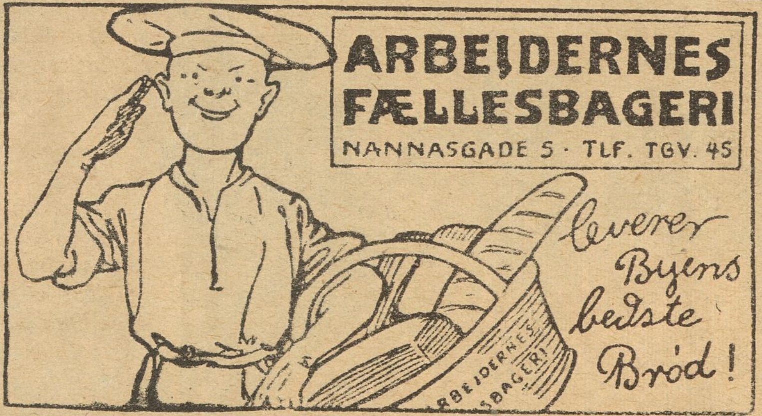

TEL. 3684. 3349

S. JOHANNESSON'S

TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fødevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Avertér i „RAVNEN".

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

J. Lang, Mekaniker.
Værksted: Sølvgade 11.
Forretningstelefon Kl. 8—6:
Nora 1617 y.
Regulering mod Indkastning af
falske Mønter.
Fineste Referencer.
Automater males og stafferes,
Omforandringer fra 10 Øre, 25 Øre
og 1 Kr.
NB. Automater købes og sælges.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves
uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

DEN ER FIN!

En rig jødisk Godsejer ved Navn Levi fik Besøg af en fattig Stammefrænde ved Navn Isak, der trængte til Pengehjælp.

Godt, sagde Levi. Jeg har tænkt at lade nogle Træer fælde — du kan faa Arbejdet.

Hvor meget betaler De for det? sagde Isak.

Jeg plejer at give en Kristen 3 Kroner om Dagen, men da du er Jøde, vil jeg give fem Kroner.

Isak stod et Øjeblik og spekulerede.

Godt, sagde han, giv mig to Kroner og lad en Kristen fælde Træerne.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen

BETJENT NR. 829 — „Risten“, Østergade.

Sommer.

Idag kan jeg bryde alle Love
og te mig som den galeste Mand,
jeg er saa kaad at jeg godt kunde kysse
min Vaskerkones guleste Tand.

For nu inat sprang Skoven ud
og alle Fugle begynder at synge,
se hen ad Vejen en munter Klynge,
unge Mennesker i festlig Skrud,
højrøstet Tale, støjende Latter,
store Fagter de selv ikke fatter
og en Harmonikas skingrende Toner,
Glæden gaar højt over Træernes Kroner,

Hej, se god Dag du dejlige Pige,
— hvem du er, har mindre at sige,
vi to brænder af samme Trang,
jeg ved det bestemt, det sa' mig din Sang,
bryde vil vi de gamle Love,
vaagnet til Liv er de tavse Skove — —

Vi, der lyder naar Skovguden kalder,
ler kun af hvad et Borgerskab mener,
og medens Guden selv os forener,
frydes vi over hvert Knopskæl der falder —

— Vi kommer, vi kommer.
Dejlige Sommer!

Aage Andersen.

Næb og Klør.

Man hører ofte Folk udtale deres Forundring over, at Staterne kan faa Mandskab, der er villigt til at myrde deres Menneske-Brødre paa Tælling. Nu kan man heldigvis gaa ud fra, at Størstedelen af dette Mandskab lystrer Ordrer saa at sige med en Revolvermunding for Panden — men der er adskillige, som gærne vil . . . .

Med den største Bestyrtelse læste jeg for nogen Tid siden i et herværende Blad, at en ung stud. theol., Søn af en Lærer i Charlottenlund sammen med et Par Kammerater var rejst op til Finland for at føre Krig som »Hvidgardist«.

Dette er forbløffende. En ung Mand, der sidder fordybet i Jesu Lære, smider Biblen paa Gulvet, griber et Gevær og rejser op til et fremmed Land for at skyde ham ganske ubekendte Mennesker, der er af en anden politisk Opfattelse end han.

Der findes ingen Maalestok for dette Vanvid; men det er værd at betone, hvor magtesløs den store Freds- og Menneskeven Jesus Ord har selv paa En, der »studerer« ham, og hvis Fremtid det skulde være at udbrede hans skønne Lære.

Om nogen Tid kommer den krigsgale stud. theol vel hjem igen, kaster sin blodplettede Skjorte og aabner Biblen paany.

Jeg vil da gratulere det Sogn, som engang faar den mordlystne Herre til »Hyrde«, og hvis Hænder skal toe smaa Børn med Daabens »hellige Vand — — «

Undskyld Ulejligheden!

Dr. Tyf.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

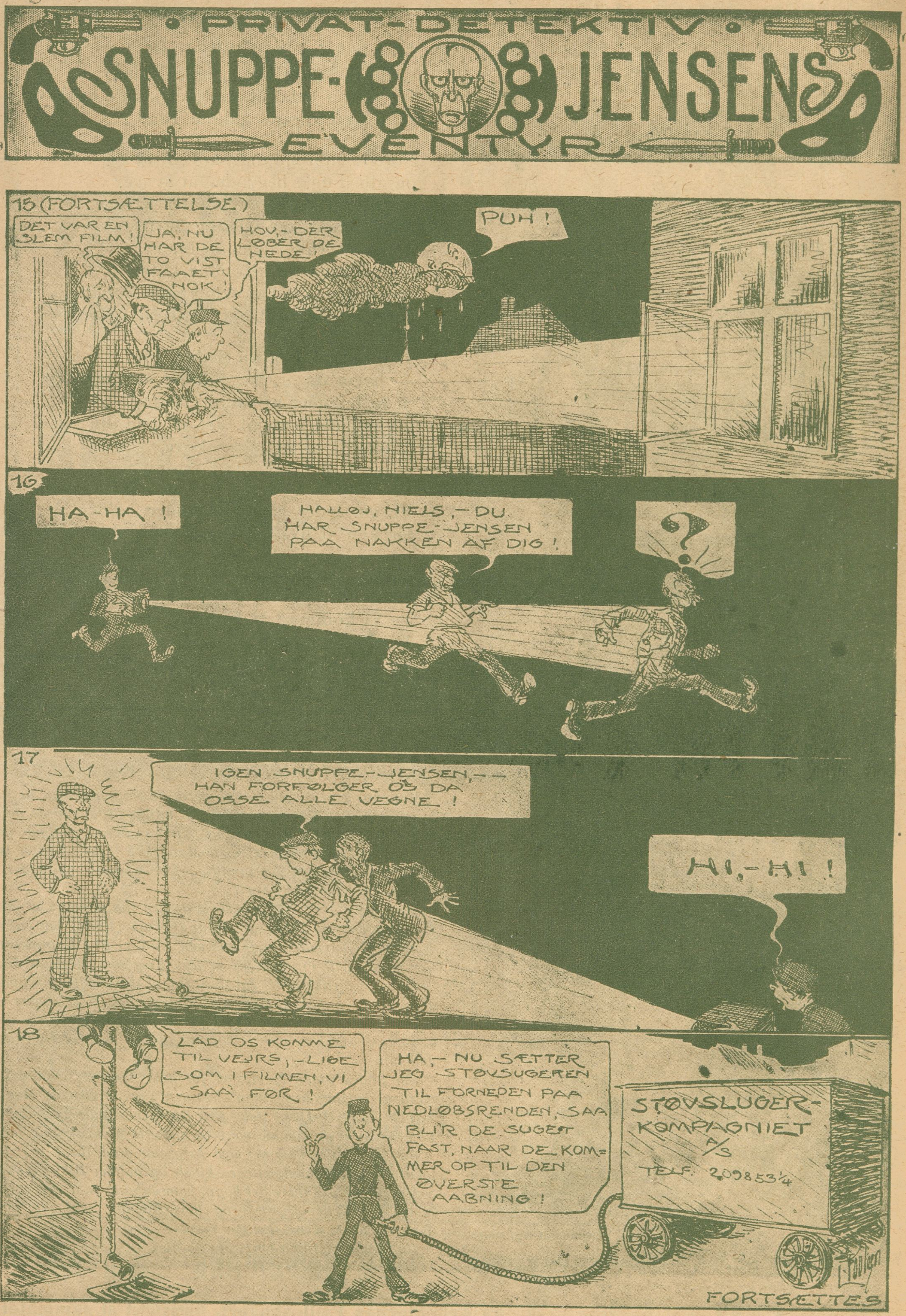

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter, Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Uheldig!

Frøken Blom er nu ogsaa altid uheldig! Forleden var hun til Selskab hos Direktør Petersen, og ved Kaffen fandt man paa, at hver af Gæsterne skulde fortælle et Tilfælde, hvor Vedkommende var kommet galt afsted. Da Turen kom til Frøken Blom, fortalte hun om et Bal, hvor hun flere Gange var bleven budt op til Dans af en Herre, hvis Navn og Stilling hun hurtig glemte. I Samtalens Løb fortalte han, at han havde været til et Apotekerbal og der havde de moret sig udmærket.

— Kunde De virkelig more Dem der? spurgte Frøken Blom — Apotekerne ser allesammen saa kedelige ud.

— Undskyld, sagde Herren — men jeg er Apoteker!

Da Frøken Blom var kommen saa langt, opdagede hun til sin Forfærdelse, at en ældre, noget melankolsk udseende Herre betragtede hende skarpt.

— Gud, raabte Frøken Blom forskrækket, undskyld mig, *De* er vel aldrig Apoteker?

— Nej, det er jeg ikke, svarede den ældre Herre kort.

— Naa, det var da godt, bemærkede Damen — — *for De ser aldeles saadan ud.*

„Friluftsteater."

(Mel.: Der er yndigt Land.)

Der spilles i vort Land
en mægtig stor Komedje,
enhver, der spille kan,
bli'r hurtig »Spillemand«.
I Gaardene, ved Bæk og Strand
og i hverandr n Smedje,
i Skovens dybe Krater
er der Friluftsteater!

Jeg var til Sankte Hans
en lille Tur paa Bakken
og der var Sang og Dans,
en sjælden herlig Krans.
Men ude i den grønne Skov
jeg mødte to »Kamater«,
som kosted mig »Stakater«,
— det var »Friluftsteater«!

Jeg tog min lille Tøs
en Aften med til »Gurre«,
men ak, den lille frøs
og jeg — jeg sad og nøs.
Og Skoven var saa fuld af Myg,
jeg hørte tit dem surre.
Mig stak ti — tolv Krabater
— der er »Friluftsteater«!

Jeg til en lille Kro
forgangen kom lidt mødig,
jeg nyde vil en go'
Kop Te i Fred og Ro.
Jeg fik af grumset Vand en Kop
og drak den — tem'lig nødig —
der stod paa smaa Plakater:
»Her faas Frilufts-*Te-Rater*.

Der er et yndigt Land
med mange Fedtemikler,
og man dem skue kan
med bedste Hestespand.
Paa Banen ser man norske Pay
saa fin som nogen Pater —
for han har Gulddukater . . .
det er »Friluftsteater«!

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— Nej, jeg vil ikke have Penge. Jeg vil bede Dig om at skaffe mig en Plads ved hvadsomhelst.

— Hvad . . . . . i . al . . . Verden . . . er . . der . . . paa . . . Færde?

— Intet andet end, at jeg bliver syg af at gaa omkring uden at bestille noget. Jeg vil have noget at offre mig for.

— Det kan være meget rigtigt, og hvis Du ikke havde Penge, vilde jeg have givet Dig fuldstændig Ret, men . . . . hvad jeg vilde sige, er blot det, at Du for kort Tid siden havde gode Udsigter i Slumpington og alligevel benyttede Du ikke Chancen. Nu er det for sent. Hargrove skrev til mig, at Partiet umuligt kunde vente længere, og da Du ikke havde ladet høre fra Dig, vilde man tage en anden Kandidat.

Sir Georges Stemme lød meget alvorlig, men Eric syntes trods alt ikke at blive imponeret.

— Det var jo det bedste, sagde han. Jeg vilde aldrig have kunnet rette min Politik efter Hargroves Meninger. Men nu er det vel glemt, og jeg kan gaa mine egne Vegne, tilføjede han smilende.

— Du kan nære, hvilke Anskuelser Du vil, blot Du ikke udtaler Dem offentligt. Faktum er nu — skønt det endnu er en Hemmelighed — at man har spurgt mig, om jeg ikke vilde lade mig opstille, og jeg har sagt ja.

— Jeg gratulerer og ønsker Dig al mulig Held, svarede Eric, idet han rakte sin Haand til Faderen, der tog den med en halvt glad, halvt skamfuld Mine.

— Tak skal Du have. Jeg maa sige, at denne Tillid er baade ærefuld og smigrende. Min Udnævnelse til Kandidat er blevet undertegnet af Egnens mest indflydelsesrige Mænd. Men Du forstaar lige saa godt som jeg, at man ikke er valgt, fordi man er foreslaaet. Nu først begynder Arbejdet for Alvor, og jeg nægter ikke, at jeg er en Smule nervøs for min Programtale, og . . . men nu har jeg det. Du sagde nylig, at Du vilde have noget at gøre. Jeg kan give Dig Arbejde. Skriv min Tale . . . Hvad siger Du til det?

— Kære Fader, hvad kan det nytte? Du vil jo ikke holde nogen socialistisk Tale?

— Nej, bevare mig vel! Naturligvis véd jeg, at vi — desværre — ikke har samme Anskuelser. Men Du behøver jo ikke at gaa i Detajler, skriv noget, som ingen Mennesker har noget at indvende imod.

— Jeg forstaar. Du vil have en Tale, der intet siger og intet mener.

— Ja, skriv en pæn, uangribelig Tale, det kan Du gøre med god Samvittighed — skønt, hvad Samvittighed angaar, saa maa man ikke være saa nøjeregnende.

— Men det var et stadigt Arbejde, jeg vilde have.

— Hvad for noget? Vil Du være Forretningsmand?

— Ja, hvorfor ikke? Du har jo levet hele dit Liv i City og har større Erfaringer end jeg.

— Hem — nej, Du passer ikke til at være Forretningsmand. Bliv saa hellere Advokat, det er bedre.

— Jeg har tænkt derpaa, men det er en langvarig Historie.

— Langvarig! Det er fint at være Advokat og det betaler sig godt, naar man har arbejdet sig op. Men . . .

Her afbrød han sig selv. Han havde hele Tiden, medens han talte med Eric, tænkt paa Alicia. Han havde ventet, at Eric selv skulde begynde at tale om hende. Denne Tavshed foruroligede ham. Havde han friet? Havde hun sagt Ja eller havde hun ikke villet have en Mand, der kun var Fa'rs Søn?

— Men det er ikke saa let at arbejde sig op.

— Let? Nej, det er ikke saa let at blive Millionær. Hvad har Du i Kikkerten, eftersom Du ønsker at blive Advokat. Penge eller Giftermaal?

— Giftermaal? Vist ikke. Hvordan i Alverden er Du kommet paa de Tanker?

— Du har altsaa forandret Anskuelse? sagde han.

— Forandret Anskuelse? Jeg forstaar ikke.

— Naa, det gør Du ikke. Jeg synes ikke om Udflugter. Lad os tale rent ud. Hvordan gaar det da med den Pige, Du var forelsket i — Alicia . . . . ja, jeg husker ikke Efternavnet? Jeg troede, at Du vilde gifte Dig med hende. Til at begynde med, syntes jeg, at Du var tosset, men nu har jeg mine Grunde til at tænke anderledes.

— Det var rart, at Du har skiftet Mening om Miss Montrose.

— Hm, det ser næsten ud, som om Du selv ogsaa havde gjort det. Er der sket noget, eller har Du opdaget, at hun ikke var saadan som Du havde forestillet Dig hende?

— Vist ikke. Mine Følelser er uforandrede. Jeg har stor Respekt for Miss Montrose og stor Medlidenhed med hende i hendes beklagelsesværdige Stilling.

— Beklagelsesværdige Stilling? Har Du da ikke læst Aviserne?

— Jo.

— Kalder Du det forfærdeligt at arve en Million.

— Det var ikke det, jeg tænkte paa.

— Ikke? Det burde Du dog sikkert tage lidt mere i Betragtning. Hvis Du ønsker at gifte Dig med hende, skal jeg ikke lægge Dig et Halmstraa i Vejen.

— Det er yderst elskværdigt af Dig; men der er ikke Tale om Giftermaal. Vore Veje er ikke de samme.

— Er I da blevet uenige om noget?

— Nej, jeg tror, at vi er de bedste Venner.

— Gud bevare os for vor Tids Ungdom! udbrød Sir George ærgerlig. Da jeg var ung, giftede man sig med den Pige man holdt af, og saa var den Sag ude af Verden. Men nu til Dags . . . . Du kommer vel snart anstigende med en anden . . . .

Under almindelige Forhold vilde Eric have let af sin Faders Resonnement, men nu følte han sig ramt paa et ømt Punkt, og han svarede tørt: Vær blot ikke bange, jeg skal nok passe paa. Hvis Du ikke kan hjælpe mig til en Beskæftigelse, saa maa jeg se at hjælpe mig selv. Du har været meget rar overfor mig, men bare Du havde lært mig noget nyttigt. Jeg vil være uafhængig, det er det eneste jeg forlanger.

— Nonsens! Hvem er uafhængig? Maaske I Socialister,

som evigt prædiker om Eders Frihed, Lighed og Broderskab? Tror Du maaske, at jeg er uafhængig? Jeg har mine Pligter, snart mod den ene, snart mod den anden. Jeg maa klæde mig om til Middagen, jeg maa forsøge at indbilde mig, at Simpson er min Tjener, naar han i Virkeligheden er min Herre. Men for at vende tilbage til Dig: efter hvad jeg har læst, bliver Miss Montrose nu en af de rigeste Piger i hele England. Er det virkeligt Dit Alvor, at Du vil forsømme en saadan Lejlighed som denne?

— Hvilken Lejlighed?

— Til at sikre Dig en Gevinst paa Ægteskabsmarkedet. Jeg indrømmer, at jeg har sagt en Del ufordelagtige Ting om hende, men det beroede udelukkende paa det, som jeg havde læst i »Skorpionen«, og alle Mennesker véd jo, at den Sprøjte hitter paa den værste Løgn, blot for at kapre Læsere. Desuden havde Din Indblanding i Affæren en skadelig Indflydelse paa Din politiske Karriere. Men nu er det jo overstaaet. Og hvad Fotografiet angaar, bør man jo ikke være altfor smaalig.

— Det er mærkeligt, saa Du kan forandre Anskuelse paa faa Uger.

— Forholdene er blevet anderledes. Men hvis Du ikke er blevet Uvenner med Miss Montrose, saa er der jo ikke noget til Hinder for, at Du opsøger hende igen. Dog, Du maa bære Dig fiffigt ad, thi nu sværmer Frierne naturligvis omkring hende som Fluer om en Sukkerskaal.

— Hvis det er muligt, vil jeg helst glemme hende, og jeg vil i hvert Fald forsøge derpaa. Men jeg ser, at vore Anskuelser er altfor forskellige, og at vi maa gaa hver sin Vej. Vær ikke bange for at sige mig rent ud, om mine Planer foranlediger Dig til at foretage en eller anden Forandring.

Sir George stirrede forbløffet paa sin Søn. Han vidste ikke, hvad han skulde sige. Erics stædige og bestemte Optræden var et nyt Bevis paa Ungdommens Forvildelse. Tidligere havde man blot truet med Arveløshed, og straks laa Synderen paa sine Knæ og tiggede om Tilgivelse. Men den Tid var forbi. Fattigdommen skræmmede ikke Eric, det var et indviklet Tilfælde, men han kunde samtidig ikke lade være med at indrømme overfor sig selv, at han for sit eget Vedkommende havde gjort sig skyldig i samme Skiften Anskuelser, som han nu bebrejdede sin Søn. Han var næsten rørt, da han sagde:

— Nej, jeg agter ikke at foretage nogen Forandring. Jeg vil bare bede Dig om at tænke lidt nærmere over, hvad jeg har sagt. Du skal heller ikke tage Dig det saa nær, hvad der staar i Aviserne. Det skulde ikke undre mig, om de i Morgen fremkom med nye Anskuelser.

— Meget muligt, sagde Eric, idet han trak paa Skuldrene. Imidlertid tænker jeg nu paa at opsøge St. Maur, eftersom Du ikke vil hjælpe mig. Han kan give mig de Oplysninger jeg behøver. Og endnu engang Held til at blive valgt i Slumpington; Talen sender jeg om et Par Dage.

— Min kære Dreng! Nu taler Du fornuftigt!

— Paa min Ære, sagde Sir George, da Eric var gaaet, paa min Ære, jeg tror, at jeg passer bedre til Kandidaturen end Eric. Jeg er det praktiske Arbejdets Mand og min egen Lykkes Smed. Saadan noget imponerer Masserne. Han er bare en Drømmer uden praktisk Erfaring, men det vil jeg ikke bebrejde ham. Pokker maa vide, hvad det er for en Kurre, der er kommet paa Traaden mellem ham og Pigen. Saadan en dum Dreng! Rører ikke en Finger for at blive Ejer af en Million! Men lad ham blot gaa sine egne Veje. Jeg angrer i det mindste ikke, at jeg har givet ham den Opdragelse, jeg har.

XVIII.

GRAYDON BEGYNDER ET NYT LIV

Eric var fuldt og fast bestemt paa at begynde et nyt Liv og glemme Fortiden. Hvad Alicia angaar, maatte han udslette hendes Billede af sit Hjerte.

Han kørte direkte til Temple og opsøgte St. Maur. Samtalen med denne gav ham en uhyggelig Følelse af alle de Vanskeligheder, han maatte overvinde inden han kunde tage sin juridiske Embedseksamen. St. Maur fulgte med ham hjem.

— Her er et Brev, det kom for et Øjeblik siden, sagde Davis, da Graydon traadte ind ad Døren.

Eric kastede et Blik paa Konvolutten. Det saa' ud til at være et Forretningsbrev, thi Haandskriften var fast og merkantilt korrekt. Han kastede det ærgerligt paa Bordet. Det var efter al Sandsynlighed en af hans Kreditorer, som havde mistet Taalmodigheden. Han begyndte sammen med St. Maur at opsætte et Liste over de Bøger, han behøvede til sit juridiske Studium. De kostede tilsammen 5 Pund. Et Blik paa hans Konto viste ham, at han ikke havde stort mere end denne Sum indestaaende i Banken, og Huslejen var forfalden for en hel Uge siden.

— Bryd Dig bare ikke om de 5 Pund, sagde St. Maur, den Bagatel kan jeg forstrække Dig med.

— Tak gamle Ven, men nu har jeg besluttet ikke at have mere Gæld. For Fremtiden vil jeg betale al Ting kontant.

— Glimrende! Men saa maa Du jo have nogen Kapital at begynde med. Hvormeget har Du?

— For Øjeblikket intet. Jeg maa vente til min Check kommer. Imidlertid kan jeg jo gaa hen paa Britisk Musæums Bibliotek og læse.

— Naturligvis. Britisk Musæum er udmærket; men det er ikke det samme at sidde i et offentligt Lokale og læse som at have Bøgerne hjemme. Jeg vilde aldrig kunne bestille noget ordentligt der. Endskønt Du jo kan gøre det til en Begyndelse.

— Jeg ser ingen anden Udvej. Ser Du gamle Dreng, jeg skylder en hel Masse Penge bort, og en stor Del af min næste Check maa jeg slynge i Gabet paa mine værste Kreditorer.

— Hvor stor er Din Gæld da?

— Det har jeg ingen Anelse om. Det véd David bedre end jeg.

Han trykkede paa en elektrisk Knap og David kom ind.

— Hvor stor er min Gæld?

— Det kan jeg ikke sige lige nu. Jeg har gennemset alle de Regninger, der er kommet, men der kommer nok flere endnu.

— Uden Tvivl. Men giv mig dem, Du har. Jeg vil nu begynde et nyt Liv. Ingenting paa Kredit mere, husk det.

— Ja, Herre.

David følte sig fristet til at smile, men han holdt dog gode Miner. Disse Ord havde han hørt før — ganske vist ikke af sin nuværende Herre, men af andre. Han hentede en hel Bunke Regninger fra det andet Værelse.

— Er ingen af dem betalte, sagde Graydon forskrækket.

— Nej.

— Herre Gud, det udgør vist hele min Aarsindtægt.

Han bladede dem igennem. En hel Del var Minder om gamle Daarskaber. Blomster, Parfumer og 16 Par Handsker osv. De satte sig ned for at regne det hele sammen, og de kom til det Resultat, at han skyldte 300 Pund bort. Hans Aarsindtægt var 500 Pund.

— Teddy, husker Du, hvad Sidney Smith sagde om at betale kontant?

— Nej.

— Han raadede alle og enhver til at gøre det. Jo før jeg begynder derpaa, des bedre. Først og fremmest maa jeg sige denne Lejlighed op. Den er for dyr. Jeg vil se at finde et eller andet Sted paa Landet, hvor jeg kan arbejde uforstyrret.

— Det bliver Du snart ked af. Jeg troede forresten, at Du havde faaet nok af Landet.

EUROPAS SMILEBAAND

»Den langtrækkendes« Virkninger.
(»Amsterdammer«, Holland).

MER PLADS —
Fædrelandet maa gøres større!
(»Simplicissimus«.)

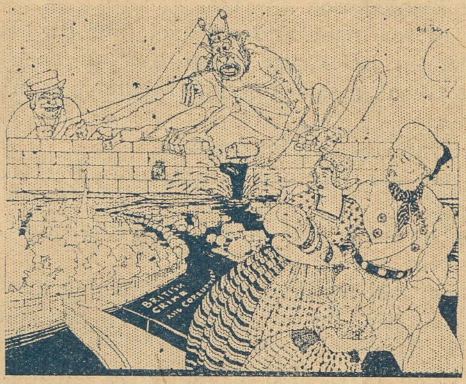

England misbruger det ententevenlige hollandske Blad »Telegraf«.
(»Der Arbiter«, Berlin).

Den 3-årige Elsa rifver sig i hufvudet.
Hennes bror löjtnanten, sarkastiskt: Har dom (de) bal i kväll?
Elsa: Ja det har dom, men *dina* å inte budna! (indbudte).
(»Strix«)

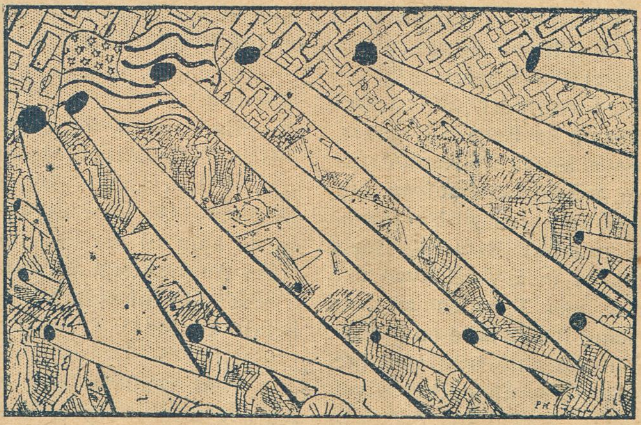

Amerika kommer. (»Lørdagsavisen«, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød = Indmad

Ingen Mangel paa Livremme.

Det har en Overgang set ud som vi skulde komme til at mangle Livremme, hvad der jo vilde være ensbetydende med en Katastrofe, naar man tager i Betragtning, hvor nødvendigt det er at stramme dette vigtige Klædningsstykke ind!

Imidlertid har en af Landets Kapitalister forstaaet at raade Bod for denne Ulykke og ser sig i Stand til at levere hver Mand sin Livrem — naturligvis mod et passende Vederlag!

Frit efter Neurupin.

Fliegere fra Neurupin
manglede en Dag Benzin,
saa de maa i megen Hasværk
unter gaa paa Valby Gasværk.
Da den værste Frygt var over
blef de fangne af en Bauer;
arrestierte ein, zwei, drei
af det dänısch polizei,
op til Meister Muchadelle
maatte alt de aus erzälle.
Nu paa Friederichsberre Slotten
stakkels deutsche hænger potten!

Ved Branden i Hillerødgade forleden, hvor en en Mængde Ligkister gik op i Luer, skal en Tilskuer have bemærket, at de nok var røget ad Hækkenfeldt til alligevel.

Altsaa, mine Damer og Herrer! I næste Numer kommer »*Ravnens*« *Sommer-Tegnekonkurrence* for Amatører med bl. a. 3 Præmier à *5 Kroner!* Passe paa!!

„En Dansker".

Adolphine: — Du havde Uret, da du paastod, at Hr. Hansen ikke interesserede sig for mig. I Aftes friede han til mig og sagde blandt andet, at han fandt mig saa sød, at han kunde spise mig.

Laura: — Jeg gratulerer, men forøvrigt er det jo en bekendt Sag, at hans Yndlingsret er Gaasesteg.

„En Nordmand"

Chefen (sorgbetynget bekymringsfuldt til bokholderen): — Desværre, Hansen, situationen er den, at jeg nu simpelthen har fallitten svævende over hodet paa mig som et, som et »Kolumbus sværd«, som det kaldes.

Bokh. (rettende): — Hr. chefen mener, som et — »Damokles egg«?

„En Svensker".

Professor Grubbelman är bjuden på bröllop. Mot slutet av den präktiga bröllopsmiddagen knackar han i tallriken (Tallerken). Gästerna bereda sig att få höra ett ståtligare tal och kunna icke annat än känna sig besvikna, när professorn helt kort säger:

— Får jag betala!

Gummialastigum!

Jeg bliver døv og stum,
rasende, sløv og dum,
Gummialastigum!
Cyklen er skæv og krum,
gummiløst Publikum,
ak, Skæbnen er os haard og grum,
Gummialastigum!

Næppe var Meddelelsen om den ny Stjærne kommen frem, før der rygtedes, at der havde vist sig en lignende. Denne sidste dukkene op i »White Star«.

Plagiat.

For Retten traadte en Literat
i Vrede mod Ali Ben,
og klaged ham for groft Plagiat
af Klagerens Digterpen.

Men Retten læste det stjaalne Sted
og talte til Klageren saa:
»Halvthundrede Slag du straffes med,
under Fodsaalen skal du dem faa.

Du frækt vil vende al Ret paalværs
naar h a m Du vil volde Pine,
der tog f r i v i l l i g af dine Vers
og gjorde d i n e F l o v s e r til s i n e!«

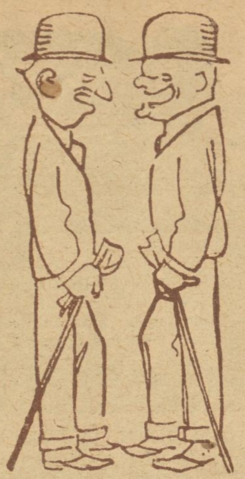

— Var Du ude og se Fyrværkeribranden hos Busch?

— Næ, der blev sagt, at Tivoli forlangte 50 Øre i Entre!

En Misforstaaelse.

To danske Herrer, der er paa Gennemrejse i Spanien, kommer ind paa en større Restauration i Madrid. De kalder paa Tjeneren og forlanger to Bøf; Tjeneren, der naturligvis ikke forstaar de Danske, glor aandsfraværende paa de to Herrer, og den ene af disse, der er Tegner, griber et Stykke Papir og tegner en Okse og skriver et Total nedenunder.

Et stort Smil opklare Tjenerens Aasyn; han iler ud og vender kort Tid efter tilbage med — *2 Billetter til en Tyrefægtning!*

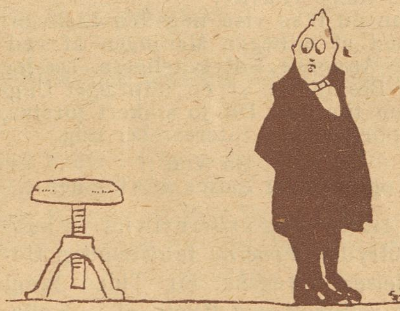

J.=C.=Land.

Mens jeg til Island drager
hvabeha, hvabeha, hvabehager,
mig ingen Zahle plager,
jeg Ro har i min Barm.
De Ismænd skal forli's
jeg lægger dem paa Is.
Hernede Solen bager —
hold Taburetten varm'

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.
EN GROS
Tørv! Brænde! Tørv!
EN DETAIL
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag og koster kun 15 Øre.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Obs.!

Vi har Tid efter anden modtaget adskillige Bestillinger paa hele Aargange af „*Ravnen*“, men har lige saa ofte maattet beklage ikke at kunne levere disse.

Det er nu lykkedes os at samle en Aargang fra hver af følgende Aar:
1913—1914—1915—1916—1917.
Disse Aargange kan nu købes ved Henvendelse til „*Ravnen*“s Ekspedition.

FLUEPLAGEN.
Bedste Middel til fuldstændig Udryddelse af Fruer, Jernvitriolopløsning, faas i Tønder à ca. 220 kg. A/S Helsingørs Skibsprovianterings-Depot. Tlf. 101 & 102.

Kære »Ravn«!
Kan du ikke vise mig den Elskværdighed at udlægge Meningen af vedlagte Annonce lidt tydeligere. Da jeg er i Besiddelse af en udpræget Ungkarlenatur, kan Du jo sikkert forstaa, at Spørgsmaalet interesserer mig.
En Ven
og ugentlig Læser af »Ravnen«.

Vi tvivler om, at Jernvitriol vil kunne udrydde *Fruerne* fuldstændig. Udryddelsen foregaar for Tiden langt mere rationelt ved Hjælp af — Kaffesurrogater!

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„Købmandsgaarden“, Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49 Stuen,

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799
Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Worning og Petersens
Xeroform Sæbe
dette Varemærke.

Georg Nielsen. Vi skal ved Lejlighed se at faa Plads til deres lille Digt. Men det er nederdrægtig uoriginalt.

Frydenlund N. Det lille Vers bliver optaget.

Stefan Sørensen. De staar Dem ikke ved at faa Digtene frem!

— Hør! du Peter, kan du ikke sige mig Vejen til Banegaarden!
— Hvorfra ved De, jeg hedder Peter?
— Aa! det kunde jeg tænke mig til.
— Naa! men saa kan De ogsaa nok tænke Dem Vejen til Banegaarden!

Tegnet af Julie Nielsen.

KRIGSSITUATIONEN

Tegnet af Børge E. Hansen.

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Fra hvilket berømt Billedhuggerværk skriver denne Gruppe sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *tre Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

I næste Numer udskriver vi den aarlige Konkurrence for Amatørtegnere. Opgaven er meget interessant, og der er tre Førstepræmier paa hver 5 Kroner.

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 24 er:

»Elverhøj«.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

Hans Rasmussen, Søndervang, Kraghave pr. Nykøbing F. Jens Andersen, Hollands Alle 14. J. Budtz, V. Munksgaard og Ed. Pedersen, Fjerritslev.

Gaaden i Nr. 23 (»Samson«) blev rigtig løst af Fru Marie Kjærbøl, Amagerbrogade 179. Johannes E. Rasmussen, Slotsgade 28. Postbud Sigurd Larsen, Visbygade 14. Frk. Astrid Pedersen, Hans Tavsensgade 4. Jens Andersen, Hollands Alle 14. Fru Anna Johannessen, Nørrebrogade 152. Georg Nielsen, Istedgade. Barber P. Jacobsen, Stenstrup St. Skrædersvend S. C. Sørensen, H. C. Andersensgade 7. O. Neubert, Silkeborg Plads 8.

„Krims-Krams".

Bogstavgaade.

Mit første i Vejr men ikke i Vind
mit andet i Krave men ikke i Skind
mit tredje i Vest men ikke i Frakke
mit fjerde i Benklæder men ikke i Jakke
mit femte i Hue men ikke i Hat
mit sjette i Kone men ikke i Skat
mit Hele er en Fugl og et Blad,
hver Gang jeg faar det, bliver jeg glad!

Ravnen.

Gaade.

Mit heler er som Hyrden,
der samler sine Faar;
og tilmed letter Byrden
for dem, der nødig gaar.
Naar den anden Halvdel rykkes
paa første Del, saa tror
jeg nok, at det vil lykkes
at bringe dig paa Spor.

Sporvogn.

En „bedre" Middag.

Der holdtes Middag hos en Mand, hvis Navn
var kendt i hele Kongens København,
et Navn, som ikke klinger blot af Ælde,
men ogsaa har en Del om Guld at melde.
Til denne Middag buden var en Kreds
af dem, der bør ved saadan Middag ses.
Bordtalen holdtes af »Intelligensen«,
en snobbet Digter, og den lød: »Essensen
af Byens Blomst, af vort Bourgoisi,
er samlet her, og naar jeg er saa fri
at be' om Ordet, fatter De af Tonen,
Begejstring gav dertil Inspirationen,
Begejstring, ej alene ved den Pragt,
som indtil Overdaadighed er lagt
i Dagens Fest, — den Skønhed, som udfolder
sig rigt ved dette Bord, vel tifold volder
mig Glæde, men bag Skønhedens Gevandt
jeg skuer gennem Øjets Diamant
i Sjælen! Mod dens Dyb bør Digtren hige.
Hvad der jeg ser er stort og uden Lige;
thi Sindets Adel er vort Selskabs Pryd:
Jeg læser smukt om Moderømhed, Dyd
om Sandhed, Ærlighed i fager Enhed,
om Troskab, Skønhed, høj Kultur og Renhed.
Og se jeg finder Kristendommens Aand,
og Brodersind mig rækker varmt sin Haand,
mens Karakter og Rankhed Øjet fryder
— Jeg finder, kort sagt, alle sande Dyder!
Og hvor slig Skønhed blev i Sjælen lagt,
med Rette bærer man den rige Pragt,
da er den mer end blot et ydre Smykke!«

Her slutter han. Og Talen gjorde Lykke,
et mægtigt Bravo hilste Digtrens Ord.
— Bevars, man kender vel sit Værd og kror
sig ikke blot af Bankbog og af Fædre.
Dog smagte Maden efter Talen bedre.
Da rejser sig en Mand, i Kredsen ny,
en Mand, hvis Navn har mer end Døgnets Ry,
en flittig Gransker i Athenes Tempel,
men uden Penges, uden Adels Stempel:

»For første og for sidste Gang i Dag
De ser mig her i dette prunkne Lag,
hidtil jeg stadig holdt mig klar af Pølen,
i Dag en Ven mig lokket har i Sølen.
Men da jeg nu er kommet her, et Ord
jeg maaske har at sige ved det Bord,
hvorom jeg ser vor Storbys første Snobber,
selv om i Stolen en og anden hopper.
Det blir ej Digtrens honningsøde Snak,
nej, snarere en folkelig Tobak,
som helt tar Duften af hans skønne Gloser.
For Svinene man bør ej kaste Roser.

Og var det maaske Smaating, Digtren saa,
da han lod sine Forskerøjne gaa
igennem jer paa Vandring efter Sjælen?
Han la' jer blot fra Ho'det og til Hælen,
han krængede jer ud i lyrisk Flugt,
og hvad han fandt, var lutter godt og smukt
— jeg følte mig som hensat i et Eden.

Dog Digtren nævnte Moderkærligheden.
Den har jeg ogsaa mødt: En Aftenstund,
da Dagen sov sin trygge Foraarsblund,
en Pige med et Barn sig sneg til Dammen,
i hende stred den nok en Kamp med Skammen!
Og aldrig, aldrig har mit Hjerte blødt,
som da hun lagde Barnet, sundt og sødt,
mens store Taarer randt, til Moderbarmen
— og siden lulled det i Søvn paa Armen!
Og tung're Sjælekamp vel ingen stred
end hun, før Barnet tyst i Vandet gled!
— Naa, Pigen endte siden rent i Skarnet.
Herinde kror sig Faderen til Barnet.

Og Digtren nævnte Ordet: Dyd — min Tro,
der var ej een i Laget her, som lo,
man er saa vant til slige hule Fraser.
Men Dyden, har jeg hørt, gaar klædt i Laser.
Og Sandhed! — tak, De nævnte, Digter, den!
den gør sig altid her blandt Løgnens Mænd.
Og Ærlighed! — se, se rent Flag De toner,
ved den man tjente sine Millioner!!
De nævnte Troskab — ja, mod hvem og hvad,
mod Hustru? — spørg din Nabos Kone ad,
mod Fædreland, mod Konge, Idealer?
Nu ja, saafremt og hvis det sig betaler.
De taler om Kultur, ved den forstaar
De næppe Viden, sanket Aar for Aar,
men sagtens det at te sig ved et Taffel,
at kunne mestre Kniv saavel som Gaffel.
— Aa skammelige Løgn om Broderskab,
hvor fandt man det i denne Kræmmerstab?
Med Kristendommens Aand De smukt Dem flotter
og aner næppe selv, hvor grovt De spotter.

Forløjede og hykleriske Flok,
I har vel Karakter og Rygrad nok,
at sætte den paa Døren, som jer tirrer,
men jeres Skraalen op mig ej forvirrer!
Mod Digtrens Tale sætter trygt jeg min,
et kraftigt: »Mene tekel upharsin«.
Javist, I blegner, aner Drøn og Bulder
af Folkets Mænd, som Skulder imod Skulder
alt rykker frem og vokser til en Hær!
Med den jer sidste Time rykker nær,
thi i det Samfund, Folket selv vil grunde,
der er ej Plads for slige glubske Hunde
som I og alt jer guldbehængte Slæng;
da brister jeres Digters sidste Streng
hans sidste store Kvad til Røverkulen
— og Folket trænger ind og rydder Bulen!«

Med disse Ord han imod Døren gik,
de værste Skældsord han til Afsked fik,
en raa, en hyklerisk, fortørnet Latter!
Og Digteren forsøger sig saa atter,
men ingen gider lytte til hans Ord.
Og trods Champagnen og det gode Bord
blev Vinen meget sparsomt konsumeret.
Ak, Stemningen var — mildest talt — spoleret!

Per Bonde.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Tiderne skifte! Tegning af Emil Poulsen

„Guldregn".

Der skal en god Slaa-paa-Tromme til en god Put-i-Lomme!

*

Enden kroner Værket, sagde Manden — han satte sig paa sit Ur.

*

Ord betyder meget, men det er dog lovlig stærkt at sige om en blankslidt Frakke, at den har sin Glansperiode!

*

Kvindernes ypperste Kunst er at lade sig — besejre.

*

En Maler skulde male to procesførende, hvoraf den ene havde tabt, den anden vundet. Saa malede han de to Personer, den ene nøgen, den anden i bar Skjorte.

*

En Rejsende i Ørknen fandt i Sandet en Løves Skygge. Løven havde brølet saa voldsomt, at dens Skygge af bar Skræk var bleven tilbage.

*

Nuomstunder er der saamange Ræve, at det ikke kan betale sig at være Gaas.

*

Aviserne er Secundviserne paa Tidens Urskive.

*

Hvad er egentlig Forskellen paa Dyr og Mennesker?

Man kan sige, at Mennesket er et Dyr, som koger sin Føde, men den egentlige Forskel ligger i, at Mennesket driver Handel, det gør ingen anden Skabning.

*

Da en haardt saaret engelsk Soldat gjorde Vrøvl over Kosten, udbrød Sygeplejersken heftigt: De ved vist ikke af, at der er Krig!

*

Heldet banker en Gang paa hver Mands Dør. Uheldet er langt mere selskabelig anlagt!

*

Retfærdigheden er som et Spindelvæv. Den holder Fluerne tilbage, men lader Hvepsene slippe igennem.

*

Det Menneske er lykkeligt, som til sin Livs Aften ikke har haft Besøg af tre Personer: Lægen, Sagføreren og Præsten.

Hvordan han fik sig en Kone og tre Børn.

Efter en regnfuld Dag sad Antoine Garnerin og saa med dyb Melankoli Solen bryde gennem Taagen.

Aldrig havde han været mere misfornøjet med sin Skæbne en netop nu, skønt mange vilde have fundet den misundelsesværdig.

Han var Ejer af den henrivende Villa, han beboede, og fra hvilken han havde den smukkeste Udsigt over de grønne Enge, Floden og de vidtstrakte Skove, som ogsaa tilhørte ham, og desude ejede han en stor Formue.

Han havde altid været et pligttro Menneske, en god Søn og en god Medborger og velgørende som faa.

Som Løjtnant i Reserven kæmpede han tappert i Lothringen og i Champagne, og det var først efter at han havde faaet venstre Ben stærkt læderet af en Granatstump, at han lod sig kassere som udu-elig til videre Krigstjeneste.

Efter at være bleven rask igen gjorde han det til sin Opgave at hjælpe og støtte dem, der var bleven ramt af Krigen: men trods dette var han meget misfornøjet med sig selv.

Paa denne herlige Dag, da Solen legede Skjul med Skyerne, sad han og bebrejdede sig, at hans Liv paa Jorden havde været som en Plantes, der ingen Frugter bar.

Medens han sad saaledes hensunket i triste Betragtninger, hørte han Støj nede ved Laagen, der skilte Haven fra Landevejen. Han gik hen til Vinduet og saa en ung Dame staa derude med to smaa Piger og en lille Dreng.

Den gamle Tjener stod og parlamenterede med Damen, men efter nogen Tøven besluttede han sig dog til at lade dem komme ind og gik selv foran for at underrette sin Herre om Besøget.

»Det er en Dame nordfra, som vil tale med Herren.«

»Bed hende komme ind.«

Damen saa ud som var hun segnefærdig af Træthed og Bekymringer. Hun var blond, rødblond med dybe violblaa Øjne og en Teint, som sikkert under almindelige Forhold var frisk og skær men nu var noget bleg og gusten.

Damen sagde sit Navn:

»Jeg hedder Germaine Marescq — men det Navn har de vel sagtens aldrig før hørt? fortsatte hun med bedrøvet Stemme, »mit Pigenavn var Warocque.«

Antoine gjorde en Bevægelse med Haanden, som tydeligt viste, at han ikke havde den fjerneste Anelse om, hvem hun var.

»Min Fader Jacques Warocque var gift med Frøken Benardet,« vedblev Damen.

Nu begyndte Antoine at spidse Øren, og da Damen spurgte: »Var Deres Moder ikke en Frøken Benardet fra Amisckes?« svarede han:

»Jo det er fuldkommen rigtigt.«

»Saa er vi i Familie med hinanden. Efter min Mands Død flygtede vi, og endnu fatter jeg ikke, hvorledes det lykkedes os at komme til Holland. Jeg kommer ikke som Tiggerske. Jeg og mine Børn ejer to store Gaarde deroppe, og jeg skal nok holde dem, som vil hjælpe os, skadesløse.«

Lidt efter lidt tøede Antoine op. Han holdt meget af Børn, han fandt de tre Smaaunger tiltalende, og de kom til ham netop i det Øjeblik, da han dybest følte sin Ensomhed. Han lod derfor sin Haand glide kærtegnende over en af Smaapigernes Hoved og sagde:

»Betragt dette Hjem som Deres og bliv her, saa længe De trives her.«

Damen gav sig til at græde, en stille behersket Graad uden Snøften, og hendes Opførsel tiltalte Antoine.

Alt efter som Tiden gik, blev han mere og mere henrykt for sine Gæster. Den unge landflygtige Enke var en dygtig og økonomisk Husmoder, som befriede Antoine fra alle Omsorger for Husets Ledelse, og hun gjorde det med saa stor Omtanke og Dygtighed, at de daglige Udgifter ikke var større nu, end da han var alene.

Børnene forgudede ham lige fra Begyndelsen. Det forekom ham, som Solskin og Glæde nu lyste op i hans Hjem.

Germaine Marescq begyndte at trøste sig over Tabet af sin Mand, og det var en Fornøjelse for Antoine at se den smukke blonde Enke med det venlige Smil færdes i hans Hjem og sprede Hygge i det.

Antoine fik i Løbet af nogle Maaneder Smag for Familielivet, og naar han tænkte paa, at den Dag maaske skulde komme, da han blev ensom i sit Hjem igen, lagde Melankolien sig atter over hans Sind.

Da han en Dag kom hjem, fandt han Germaine siddende i dybe Tanker. Hun havde en gammel Bog i Haanden, en Bog fra Romantikens Periode.

Da Antoine traadte ind, lagde hun den fra sig paa et Bord og saa op paa ham med et uroligt usikkert Blik.

Dette forbavsede ham, hvorfor han spurgte:

»Der er vel ikke hændt Dem noget ubehageligt?«

Hun tøvede et Øjeblik og sagde derefter med lav Stemme:

»Jeg er bange for, at jeg har tilsmuglet mig en Plads, som ikke tilkommer mig.«

Hun tog atter Bogen, aabnede den og viste ham et Navn, som stod skrevet paa Titelbladet.

»Er det ikke Deres Morfars Navn?« spurgte hun.

»Jo, og hvad saa?«

»I saa Tilfælde er den Familie Benardet, som Deres Moder tilhørte, ikke den samme, som min Moder stammede fra. Vi er altsaa ikke Slægtninge, og jeg har ingen Ret til deres Gæstfrihed.«

De saa begge to lige bestyrtede ud.

Efter et Øjebliks Betænkning udbrød Antoine:

»Det har jo ikke noget at betyde! De var og er mig stadig velkommen.«

»Nej, nej,« protesterede hun, »det er ikke det samme. Jeg har ulovligt trængt mig ind, hvor jeg ikke hører hjemme. Det vil jeg hver eneste Dag gentage for mig selv.«

De tav begge en Stund, og Antoine, der nu troede at kende Garmaine Marescq, indsaa, at hun havde Ret, naar hun sagde, at hun hver eneste Dag vilde bebrejde sig sin Paatrængenhed.

»Lad os nu ræsonnere fornuftigt om Sagen,« sagde han til sidst. »Jeg er kommet til at holde meget af Deres Børn, og jeg tror, at jeg ogsaa har vundet de Smaas Hjerter. Jeg vilde blive fortvivlet, dersom De rejser herfra, Vil De bringe et Offer for min Skyld? Vil De følge mig til Kirken?

Hun saa uforstaaende paa ham, men da Meningen gik op for hende, spurgte hun:

»De vil altsaa gifte Dem med Moderen for Børnenes Skyld?«

»Ja, det vil jeg: men jeg vil ogsaa meget gerne have Lov til at adoptere Børnene for Moderens Skyld.«

Hun lo, en lille klingende skælmsk Pigelatter, og han spurgte sig selv om hun maaske havde overlistet ham — — men han lærte snart at indse, at det var den bedste Hustru paa Jorden, som Skæbnen paa en saa underlig Maade havde sendt ham.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over
Socialistisk Litteratur
udleveres **gratis.**

RAVNEN
KOSTER KUN
15 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 2800
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger Clichéer ved A/S H Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegninger af Hp. Hansen

Han efter Sejrspalmer higer, vil gerne virke vis,
men Palmerne til former sig som fæle Bircheris.

Her ser De Andersen, det nye Æventyr.
Det siges, ogsaa han ret til til Ræven tyr.

Al dømme efter Vandindholdet hos Hr. Asger,
saa maa hans »Pære« nærmest lignes ved et Græskar.

Pilzner i Tinget vil blive Plageriet,
ganske lisom hjemme i Bageriet

Fire nyvalgte Højremænd.

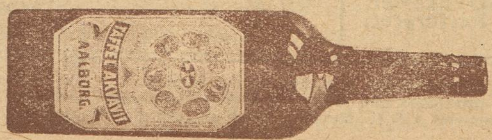

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 27 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 4. Juli 1918.

Tegning af O. Hartig.

„Ravnen"s Krigsho'der I: Spionen.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

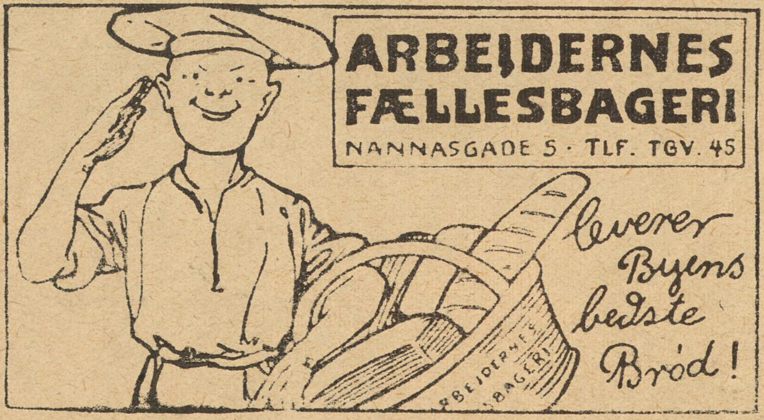

Vadskeriet
„Ventegodt"
Tlf. Brønshøj 93 og 96
Lufttørring.

Køb
Alfa
Margarine

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK)
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1,00.
Nørre Farimagsgade 57.

Køsters Mavebitter
Svane Apotheket
god Randers velsmagende
Bør nydes overalt Faas overalt.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Cyklister.
Send Deres gamle Dæk til Reparation.
Ny Metode.
Prisen er 1 Kr. for første Hul og 25 Øre for efterfølgende. Hvert Dæk kan repareres. Garanti i 6 Md.
Mekanisk Dæk Reparationer.
Nørrebrogade 14.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Anarkiet i Rumleby. I.

Udskrift af Rumlebys Historie ved ***Per Bonde.***

Første Fortælling,

som efter en indledende Beskrivelse af Rumleby handler om »Anarkisten«s Ankomst og den Rædsel, han vækker i Byen.

Et Sted i Danmark, hvor en spejlblank Fjord
sig skærer et Par Mile ind i Landet,
hvor Fuglen bygger, og hvor Kornet gror,
og ranke Bøge spejler sig i Vandet,
der ligger Rumleby, forglemt af Verden
og værner om sin Borgers stille Færden.

En Flække som saa mangen i vort Land
ved fede Marker og ved grønne Enge,
hvor Livet gaar, trods Krig og Verdens-Brand
sin vante, stille, fredelige Gænge,
hvor hver Mand trolig passer Dagens Virke
og trisser Søndag Morgen til sin Kirke.

Hvor alle bygger paa den sikre Grund,
og hvor man trægt og sindigt Foden flytter,
hvor kun politisk Kævl en stakket Stund
kan hidse op de slumrende Gemytter,
hvor Borgerne er alle gode, brave,
de fleste med og faa kun uden Mave.

Til denne By der kom en Dag i Vaar
— og Gud maa vide hvorfra og hvorledes —
en Russer. Han en Dag paa Torvet staar,
og to Madammer, som gemytlig stredes
om hvordan Kapellanen havde præket,
de saa med ét et Ansigt arret, skægget.

Med Øjne, hvori Tigrens glubske Blik
forgæves søgte sig i Smil at skjule,
mens Ho'det gav et kejtet, klodset Nik,
og Læberne sig aabnede en Smule
og hvæsede sit Kaudervælsk imod dem
— det var som Mod og Snakketøj forlod dem.

Og da den hele Skikkelse de ser,
lang, mager, hærget, laset og som væltet
af Jorden frem og endnu fuld af Ler,
men med Revolver og med Dolk i Bæltet,
Madammerne aldeles Vejret mister,
til de faar Luft i Vrælet: *Anarkister!*

Et Vræl, hvis Mage aldrig hørtes før;
af Rædsel taber Kræmmeren sin Alen,
Madammerne i hver sin Gadedør
sig sætter rystende af Angst paa Halen;
og Klokkeren i Kirketaarnet entrer,
mens »Anarkisten« ned ad Gaden slentrer.

Men Rygtet farer hurtig, som et Lyn,
fra Dør til Dør det Rædselsbuddet tuder;
forsvarlig laaset bli'r hvert Hus i By'n,
forskræmte Øjne ses bag alle Ruder –
hver Mand har nok at værge i sit eget
— et Nu, og Hovedgaden er som fejet,

som blæst for Folk og Fæ aldeles ren!
Den fremmede igennem Byen tramper
forbauset, spejdende. Mod Gadens Sten
han hører sine egne Træskoklamper.
Han haanlér, viser sine hvide Tænder,
men tom er Gaden, hvor han saa sig vender!

Dog se, ved Byens Udkant møder han
en Mand, som ej vil vige: Byens Slagter;
i Slagsmaal var han altid første Mand,
og da den fremmede med Ord og Fagter,
ja, ganske særlig ved Gestikuleren,
sig vil forklare — al Parlamenteren

afbryder Slagteren paa Slagsbror Vis
og stikker Russeren en saadan Skalle,
at den som Adgangskort til Paradis
vel vilde være gyldig nok for alle,
hvis Hoved var lidt svagt, hvis Hjernekasse
var ikke ubetinget første Klasse.

Men heldigvis var Russeren solid.
Vel saa en Stund han Sol og Stjerner ramle,
dog da han havde sundet sig en Tid,
han kunde dog til Selvforsvar sig samle:
han rev en voldsom Ladning Eder a' sig,
begyndte rasende at bide fra sig.

Og Død og Djævel som der vanked Klø!
Paa én Gang Slagteren en Dolk saa blinke
imod sig, og da just ej til at dø
han var beredt, han greb i Dørens Klinke,
og før den fremmede fik set og sanset,
han havde i sit Hus sig trygt forskanset.

Men nu vil Skæbnen —: ganske tæt herved
bor Byens polske Skræder Golombiewski!
han hørte Rus'rens Rasen og fór ned
af Bordet med et Udraab: Baderewski;
Et Spring — han staar paa Gaden, og med Varme
den fremmede sig kaster i hans Arme!

Snart sidder han ved Golombiewskis Bord
i munter Snak ved Aftensmaden bænket,
mens Skræderen ham med et lystigt Ord
just har det femte Velskomstbæger skænket.
— Skønt Rumleby sig end i Rædsel vaander,
den dog en lille Smule lettet aander.

Men Snakken løber rundt som aldrig før:
»Saa du hans Blik? Hans Øjnes vilde Lynen?«
Den Nat man skyder Slaa for hver en Dør
og gemmer Hovedet godt under Dynen.
Dog stygge Syner gennem Tanken jager,
og Rædselsdrømme hele Byen plager!

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Hr. Gullasch

Storgrosserer Thomas Mathiesen hører til de ikke ganske faa, som Krigen har gjort rige. Han behøver ikke at nægte sig noget — og han gør det heller ikke!

Thomas Mathiesen ejer nu baade Luksusbil og Motorbaad, Villa ved Rungsted og Elskerinde i en Manikuresalon.

Hvad hans Privatbolig angaar, saa er den naturligvis vældig elegant udstyret og indrettet.

Det billigste Stykke, han har, er en Porcellænsplatte, som har kostet mindst saameget, som en af hans Kontorister har i Maanedsløn.

Storgrossereren havde forleden Aften Gilde for sine Venner med Damer, og disse blev ikke trætte af at beundre de mange forskellige kostbare Sager.

Grossereren afsluttede tilsidst Fremvisningen ved højt og tydeligt at sige:

— *Ja, hvor jeg spytter, saa spytter jeg paa Kunstværker!*

Vise om Professor Nicolajs vidunderlige Flugt til Valby.

(Mel.: Da jeg i Vuggen laa.)

Et Sted i Neu Ruppin
blev født en Dreng saa fin,
og han hed Nicolaj,
jeg Fa'ren kender ej.
Den Dreng var fuld af Spøj,
han futted og han røj,
og næsten som en Høj
han gik og fløj.
Og skønt han læste til Filosofi
(en Videnskab med ham Lombroso i!)
han gik dog sammen med Meininger
og viftede med Vingerne.

Men saa kom Krigen fæl
og slog hans Far ihjæl,
og Nicolaj en Bog
skrev i et hæftigt Sprog.
Han raabte »Ned med Kri'n,«
det hørtes i Berlin,
det var en mindre fin
Gang Neu Ruppin!
Og Nicolaj blev saa i Spjældet sat,
men her fik heldigvis ham Heldet fat,
i hvert Fald slap han da af Spjæl*de* ud,
hvorpaa han atter skældte ud.

Tænk, den forslugne Rad
han vilde have Mad
og ægte »Spaten Brau«,
men saa blev Staten grov,
og Nicolaj han saa,
hvordan det vilde gaa,
saa tænkte han, jeg maa
vist ovenpaa.
Saa stjal han en af »Bleriotterne«,
den mest forsultne af Pilotterne
trak Hatten dybt ned over Ørerne,
saa sejled Desertørerne.

De saa fra tynde Sky
paa Warnemünde By
og sang saa højt paa Stand
»Adjø mein Vaterland!
Adjø til Sorg og Savn,
vi skimter København,«
hvorpaa de landed kry
i Valby By.
Det var vistnok den enogtyvende,
at Nicolaj kom til os flyvende.
Se, København den bli'r da brugt
a' no'n
som første Klasses Flugtstation!

Professor Nikkelaj,
ja, hvem kan stikke Dig?
De Øjeblikke jeg
blev kold — og sikke bleg!
Jeg vil bedrikke Dig
og Rikke tigge Dig
om ikke hun maa Dik-
kedikke Dig!
I Valby tømte Du jo Rejsens Glas,
hvorpaa Du tabte hele Rejsens Das,
og Stedet, hvor Du mældte Rejsens
»Pas«
— skal hedde »*Nikkelajsens Plads*«!

Sankte Hansen.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

Graydon bed sig i Læberne. Han var ked af, at St. Maur havde erindret ham om den ubehagelige Begivenhed i Uxbridge, netop nu, da han vilde forsøge at glemme alt, der stod i Forbindelse med Alicia.

— Den Slags Ting hænder ikke en og samme Person flere Gange, sagde han. Og hvadenten jeg skal bo paa Landet eller her i Byen, vil jeg være gældfri, og hvordan skal jeg blive det, hvis jeg ikke straks begynder at indskrænke mig. Lad os nu straks se paa den Regning, der kom før.

Med disse Ord tog han Brevet, David havde givet ham, da han kom hjem.

— Hvem er det fra?

— Det kan være det samme. Jeg véd, at det er noget ubehageligt.

Han kastede det atter paa Bordet. Det faldt med Bagsiden opad, og han fik Øje paa Navnet *Perry og Satimer.* Han tøvede et Øjeblik. Derefter tog han det atter op og brød det. Det lød som følger:

»Mr. Eric Graydon!

Vi vil være Dem meget forbunden, hvis De saa hurtigt som muligt vil sætte Dem i Forbindelse med os, da vi ønsker nogle Oplysninger angaaende Miss Montrose. De har uden Tvivl hørt, at Testamentet er bleven fundet.

Med Højagtelse

Perry og Satimer.«

Trods Eric Graydons Beslutning om at glemme Alicia, var det tydeligt, at det ikke vilde blive saa let, som han i Begyndelsen havde troet. Han rakte Brevet til St. Maur, som læste det, og derefter leverede det tilbage, uden at sige et Ord.

— Naa, Du siger ikke noget, bemærkede Graydon. Hvad mener Du?

— Det kan være ligegyldigt, hvad jeg mener. Det ser næsten ud, som om Perry og Satimer troede, at Du endnu interesserer Dig for den unge Dame — og maaske har de Ret?

Graydon svarede ikke. Han følte sig ilde til Mode ved at berøre dette pinlige Emne. Han havde fortvivlet forsøgt at glemme alt, han havde tænkt paa at læge sit Hjærtes blødende Saar ved at kaste sig over Studierne og begrave sig blandt Bøgerne, og nu skulde Fortiden evigt og altid forfølge ham, hvor han gik og stod. De to Venner sad længe tavse, og tilsidst foreslog Eric, at de skulde gaa hen i Klubben og spille et Parti. De gik, men Eric havde Uheld, thi sandt at sige, tænkte han hele Tiden mere paa Alicia end paa Kortene, og tilsidst kastede han dem fra sig og begav sig hjem alene.

— Jeg er ked af, at jeg har maattet gøre Dem Ulejlighed, Mr. Graydon, sagde Perry, da Eric den følgende Dag indfandt sig paa hans Kontor, men Sagen er den, at vi er kommet i Forlegenhed. Vi vilde gerne vide, hvor Miss Montrose bor. Hun skal være flyttet fra Masedan, men hun har ikke meddelt os sin nye Adresse. Vi troede, at De muligvis kunde give os Oplysning derom.

— Hvor kan De tro det? Jeg véd ikke mere om Miss Montrose end De selv.

— Men De rejste jo til Uxbridge for at træffe hende — i det mindste mente vi, at det var derfor De var taget dertil — De blev jo Genstand for et Overfald. Jeg haaber, at De nu er kommet Dem helt? Er det lykkedes Politiet at komme paa Spor efter Slynglerne?

— Det tror jeg ikke.

— Besøgte De hende da ikke?

— Ikke før jeg forlod Sygehuset, og da sagde man mig, at hun var rejst til Brighton.

— Ja, det sagde man ogsaa til os, men det kan ikke hjælpe meget. Det var derfor vi skrev til Dem. Vi fik straks Meddelelse om, at Tegnebogen var bleven fundet, og jeg rejste straks til Basingstoke. Jeg fik baade Brevet og Testamentet at se, begge Dele var tydeligt nok skrevet af Haggar, men Myndighederne vilde ikke overlade mig dem før de var blevet undersøgte af Scotland Yards Detektiver, og jeg maatte derfor nøjes med Kopier. Scotland Yard har lovet mig Originalerne om et Par Dage. Imidlertid er det af største Vigtighed, at vi træffer Miss Montrose.

— Det betvivler jeg ikke.

Advokaten var meget forbavset over, at Graydon var saa ligegyldig.

— De har altsaa ikke truffet eller hørt noget fra Miss Montrose, siden hun forlod Masedan? sagde Perry.

— Jeg mødte hende en Dag tilfældig i Nærheden af Charing Cross, og jeg tror næsten, at hun bor i et Hotel eller Pensionat der i Nærheden.

— Gav hun Dem ikke sin Adresse?

— Nej, jeg bad ikke derom.

— De maa undskylde min Nysgerrighed. Talte De sammen om Mr. Haggars Testamente?

— Nej, det er over en Uge siden, jeg saa hende, og dengang var Testamentet endnu ikke bleven fundet. Jeg frygter for, at jeg ikke kan være Dem til nogen Nytte, sagde Graydon, idet han rejste sig.

— Vent et Øjeblik, Mr. Graydon, tror De, at De kommer til at træffe Miss Montrose igen?

— Det kan jeg umuligt sige.

— Men hvis De skulde gøre det, vil De saa ikke skrive til os? Naturligvis haaber vi paa, at hun selv lader høre fra sig. Uden Tvivl har hun set Brevet og Testamentet offentliggjort i Aviserne.

— Men hvis hun ikke lader høre fra sig?

— Ja, saa har vi ingen Instrukser. Men vi skal først og fremmest undersøge om Testamentet er ægte. Det vilde have sparet os meget Besvær, hvis han havde ladet os besørge det. Som Sagen nu staar, maa vi tilkalde de Personer, som har skrevet under. Jeg har annonceret efter dem.

Eric stod skødesløst støttet til sin Paraply. Han vilde gerne gøre Advokaten et Par Spørgsmaal, men han var bange for, at denne skulde tro, at de var dikteret af egoistiske Hensyn.

— Hør, Mr. Perry sagde han tilsidst, sæt, at Testamentet er ægte . . . .

— Undskyld et Øjeblik, Mr. Graydon, sagde Advokaten, idet han, da Telefonen ringede, førte Telefonrøret til Øret.

Graydon betragtede Perrys Ansigt og lagde Mærke til, hvor det forandredes, at han fik en Meddelelse fra det ydre Kontor.

— Hvilket et Held, Mr. Graydon, udbrød han. Miss Montrose er kommet. Vil De træffe hende?

— Nej, det er bedst, at jeg gaar.

— Naa, sagde Advokaten forbauset, men De kender vel Deres egne Sager bedst.

— Mr. Perry, jeg vilde nu helst have Lov til at komme igen om en Times Tid. Jeg har intet med de Sager at gøre, som De og hun skal forhandle om. Hun saa ikke rask ud, da jeg sidst saa hende, og jeg vil gerne vide, hvordan hun har det nu og om hun ser meget opreven og bekymret ud.

Mr. Perry saa' forskende paa Graydon og tilføjede:

— Hvis De ikke vil træffe den unge Dame, gør De bedst i at gaa ud ad min private Indgang.

I en hel Time gik Graydon om paa Gaden. Han var forfærdelig oprørt, og Tankerne snurrede i hans Hoved. Den Kærlighed, han havde forsøgt at dræbe, var pludselig bleven vækket til nyt Liv, og han indsaa, at det vilde være umuligt at bekæmpe den længere.

Efter hvad Alicia havde sagt, svævede han i Fare. Det kunde kun være en bestemt Person, hun nærede Frygt for — nemlig den Mand, hun havde sagt, hun var gift med. Men naar hans Liv var i Fare, var hendes eget mon ikke ogsaa det?

Det var Tanken herpaa, som havde foruroliget ham, da de sidst skiltes, og han havde stadig spurgt sig selv om han havde handlet rigtigt. Havde han Ret til at prisgive hende til denne Slyngel, til hvem hun var bundet. Var Kærligheden ikke det inderligste Baand.

Men Graydon kom ikke til noget Resultat. Da Uhret fra det nærmeste Klokketaarn slog, vendte han tilbage til Perry og Satimer.

— Mr. Perry bad mig om at vise Dem ind paa sit Kontor, sagde en af Kontoristerne, endnu før Graydon havde faaet Tid til at sige et Ord.

— Er Damen gaaet?

— Det véd jeg ikke. Mr. Perry sagde blot, at jeg skulde vise Dem ind, saasnart De kom.

Graydon fulgte efter Kontoristen, som aabnede en Dør, paa hvilken der stod: »Privat« og meldte ham.

Graydon traadte ind og befandt sig Ansigt til Ansigt med — Alicia.

XIX.

ALICIAS BESLUTNING

Overraskelsen var stor paa begge Sider. Graydon saa', at Alicia var lige saa forbavset som han selv over det uventede Møde.

— Jeg beder om Undskyldning. Jeg vidste ikke . . . . begyndte Graydon, da Mr. Perry afbrød:

— Det er godt, Mr. Graydon. Kom blot indenfor. De maa ikke blive vred, fordi jeg ikke forberedte Miss Montrose paa Deres Ankomst.

Graydon traadte ind.

— Det var ikke min Mening, sagde han, De er vel ikke vred.

— Nej, hvorfor skulde jeg være det?

Deres Blikke mødtes. Tusind tavse Spørgsmaal læstes i hans, Angst, Sorg og Bekymring i hendes. Han mindedes hendes Ord: »Eric, jeg elsker Dig«, og hans Stemme skælvede let, da han sagde:

— De ser ikke rigtig rask ud? Er der sket noget?

— Nej, intet. Jeg har kun været lidt forkølet. Det er kun en Bagatel.

Under denne korte Samtale havde de helt glemt Advokaten. Han mindede dem om sin Nærværelse ved at hoste let. De vendte sig straks om mod ham.

— Sid ned, Mr. Graydon, sagde han. Jeg vil gerne lægge Beslag paa Dem for ganske kort Tid, for at vi kan pleje Raad sammen. Jeg har ikke bedt Miss Montrose om Tilladelse dertil, men jeg gør det nu. Maa jeg fortælle Mr. Graydon om Deres Beslutning.

— Gør det blot. Jeg ønsker, at han skal vide alt.

Det var umuligt at tage Fejl af den Beredvillighed, hvormed Alicia gav sit Samtykke, og Erics Ansigt lyste. Det syntes at bevise, at hendes Beslutning om at skilles fra ham ikke var saa rodfæstet.

— Jeg maa da fortælle, Mr. Graydon, at Miss Montrose har meddelt, at selvom Mr. Haggars Testamente viser sig at være ægte, vil hun ikke modtage en Øre af Arven. Jeg har forsøgt at formaa hende til at forandre Beslutning, men forgæves. Maaske har De bedre Held med Dem, Mr. Graydon. Da jeg vidste, at De vilde komme, tog jeg mig den Frihed at opholde Miss Montrose, indtil De kom tilbage. Jeg haaber, at De begge tilgiver mig.

— Hjertens gerne, hvad mig angaar, udbrød Graydon, idet han lod sit Blik hvile paa Alicia, for at se, hvad Virkning Advokatens Ord vilde gøre paa hende.

— Uden Tvivl har De handlet meget velmenende, sagde Alicia, idet hun slog Øjnene ned. Det er sandt. Mr. Perry har gengivet mine Ord rigtigt. Hvordan det end gaar, tager jeg ikke mod noget. Og der er forøvrigt ingen Grund til at tro, at Mr. Haggar skulde være saa gavmild.

— Det kan jeg ikke gaa med til, Miss Montrose, svarede Advokaten. Naar man har læst Mr. Haggars Brev — for saa vidt det da er ægte, og der er jo ingen Grund til at tro det modsatte — kan man ikke finde noget besynderligt i, at han har testamenteret sin Formue til Dem. Og den Samtale, jeg havde med Mr. Haggar angaaende hans Testamente, har overbevist mig om, at det var hans Mening, at gøre Dem til sin Arving.

— Hvorfor skrev han Brevet, udbrød Alicia, det var unødvendigt, vi havde talt nok om det Emne. Jeg gav aldrig Mr. Haggar den ringeste Opmuntring, det tror De vel heller ikke, fortsatte hun henvendt til Graydon.

— Nej, det har jeg aldrig troet.

— Tak for de Ord. Men Mr. Perry, De har ikke fremført alle mine Grunde. Det er skrækkeligt at tænke sig, at jeg skulde drage Fordel af den stakkels Mr. Haggars Død. Jeg kan aldrig glemme den Maade, hvorpaa han døde. Jeg glemmer det aldrig. Ingen véd, hvad jeg har lidt. Jeg tænker undertiden paa, at . . .

Hun tav. Hendes hvide Læber skælvede, og der kom atter et forfærdet Udtryk i hendes Øjne.

— Det er umuligt, ikke at respektere Deres Motiver, Miss Montrose, sagde Advokaten høfligt, skønt jeg synes, at De har en altfor følsom Samvittighed. Mener De ikke ogsaa det, Mr. Graydon.

— Miss Montrose har fuldstændig Ret, sagde Eric.

— Mener De det? Men juridisk set spiller det ingen Rolle, hvad De eller hun mener. Hvis Testamentet befindes at være ægte, saa tilhører Pengene Miss Montrose, hvad enten hun vil have dem eller ej. Der maa træffes Anstalter med, hvad de saa skal anvendes til. Der er et, der forundrer mig, og det er, at der ikke er indsat nogen Executor testamenti . . . .

— Mr. Perry, tro De ikke, at det var bedre at vente med at tale om alt det, indtil vi fik at se Resultatet.

— Jo, men det er Miss Montrose, der har fremført sin Beslutning. Forøvrigt vil jeg straks gaa i Gang med at undersøge Fundet.

— Naa, saa er vor venskabelige Raadslagning vel til Ende?

Advokaten saa' paa Alicia, som om han vilde udforske, om hun stod fast ved sin Beslutning. Hun bøjede langsomt Hovedet.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

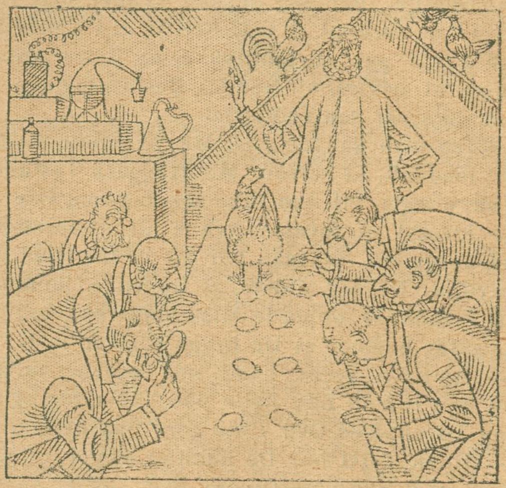

FLERE ÆG!
En tysk Professor skal have opfundet en Høne, der kan lægge to Æg ad Gangen.
(»Simplicissimus«)

Gumman, som fåt löständer: (forlorne Tænder) — Ja, si togga må, dä duger di inte te, men te läsa må å di rent förbaskadt bra.
(»Strix«)

HJERTESUK.
»Ja, du Erling! Vi to kunde hat det godt sammen vi, hadde jeg bare ikke giftet mig med din mor!«
(»Tyrihans« Norge)

Den något skelögda sergeanten: Kom ihåg, kamrater, att fosterlandets öga (Øje) vilar på er, att överstens öga vilar på er, at kaptenens öga vilar på er och att också mitt öga vilar på er!
Nr. 114. Vilket av dom, sergeant?
(»Søndags-Nisse«)

BEGYNDERE i „KRIGSFAGET".
(»The Illustrated London News«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Dansen gaar. —

Hvis i en Butik det Ord
Kaffe du kan læse,
stil Dig op, hvor Manden bor
og dans Polonaise.

Dernæst Turen vid're gaar
ind paa Grøntorvspladsen,
ser du at en Vogn der staar,
kigger du i Kassen;
tager Bonden om hans Hals,
træder en Kartoffelvals.

Kul og Traad og Flæsk og Ris
faar du vistnok næppe,
uden du paa Kunstnervis
først forstaar at steppe.

Skal du ha' Maizenamel,
gaar du til Balletten,
tager i dens Prøver Del —
særligt Minuetten.

Daglig bydes op til Dans
helt til Aften silde.
Ak, vi danser her til Lands
en ynkelig Kvadrille!

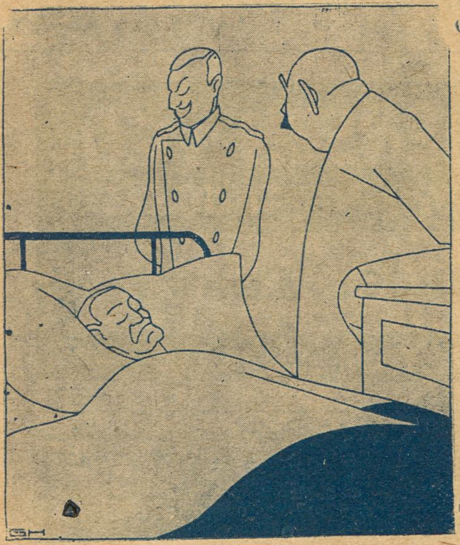

Officeren: Han blev lidt modfalden under Udfaldet, for han fik det Indfald, at han vilde falde.

Overlægen: Og nu faar han et Anfald, og Udfaldet af Anfaldet bliver Dødsfaldet!

Til behagelig Underretning.

Ved en lille Ildebrand sagde en gammel Dame til en Brandmand: Hør, sig mig, lille Brandmand, hvorfor har De altid Rem under Hagen? Det har Politibetj-ntene aldrig.

— Det skal jeg sige Dem, lille Frue, vi Brandmænd bruger den til at hvile Kæberne paa, naar vi er trætte af at besvare Folks Spørgsmaal!

Krigshumør.

De staar ved Hellens Grav, Fru Müller og hendes anden Mand, og Fru Müller siger: Ja her hviler nu den prægtige Hædersmand. Du havde sandelig ikke været min Mand nu, hvis ikke Fritz havde lidt Heltedøden paa Valpladsen.

Den anden Mand svarede tankefuldt: Ja, Krigen er Menneskehedens Forbandelse!

Hørt paa Gaden.

— Jeg mødte i Gaar Bogholder Jansen. Hvor *har* det Menneske dog skæmmet sig. *Jeg* er mager og *Du* er mager, men *han* — jeg forsikrer Dig for, at han er mindst ligesaa mager som Du og jeg tilsammen!

Fra Sikringstyrken.

Infanterist 88 havde »pjækket den«, men mødte ulykkeligvis sin Løjtnant i Nyhavn.

For at klare den, springer 88 i Vandet og svømmer grinende omkring. Løjtnanten iler til og kommanderer: 88! Kom øjeblikkelig i Land!

— Gu' gør je' ej' raabte 88 — her befaler kraftstejle mig kun Marineofficerer!

Underlige Notitser.

Paa et Friluftsteater i Jylland blev der lagt et Eksemplar af »*Ravnen*« paa hver Side af Scenen for at erstatte de fra Dyrehaven kendte Ravne.

*

»Mellemlollands Avis« skriver, at naar man ser den Ro, hvormed en Skovsnegl kravler henover Vejen, skulde man ikke tro, at der var Verdenskrig i Europa.

*

En herværende Tobaksfabrikant kalder sig nu Godsejer, fordi han for Tiden har saa meget med Hø og Halm at gøre.

*

En Læge ved en Krudtfabrik i Norge har raadet Arbejderne til at *gaa rigeligt i Luften.*

*

Et Blad i Sydsjælland meddeler, at hvis der kommer Sporvogn til Taastrup, vil der sandsynligvis blive *fast Stoppested* ved Vridsløse.

*

En noget anløben Herre, der forleden var i »den Offentlige« meddelte sin Kone, at han havde set *Muus* deroppe.

Herregud svarede Konen — er Du nu begyndt paa det igen!

*

I Sverige har man fundet et Brød, der viser sig at være 1000 Aar gammelt. Finderen overvejer om han skal aflevere det paa Oldnordisk Musæum eller bruge det til Øllebrød.

*

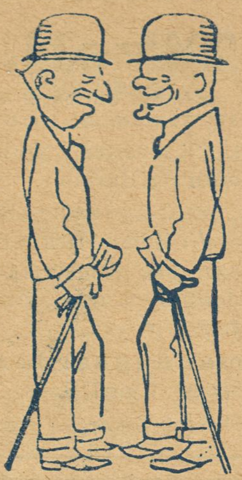

— Du de tyske Flyvere var til at begynde med i god Tro, da de landede i Danmark.

— Saa — hvordan det?

— Jo, de troede, det var *Sachsen-* Valby!

„En Svensker".

UR EIT TESTAMENTE. »Min trogne betjänt (trofaste Tjener) skall ha de 300 tomma vinbuteljer, som ligga i källaren. Innehållet har han redan druckit ur.«

„En Nordmand"

»Kan De si mig om det er her i huset, der er en — hundeklinik?«

»Nejda, det er længer oppe i gaten det. Her bor der en sanglærerinde.«

»Aa saa naa! Ja, det forklarer min fejltagelse. Jeg bare gik etter gehør, jeg.«

„En Dansker".

En »Kraftkunstner« sad paa en Kafe og pralede med sine Kræfter.

— Jeg kan løfte 200 Kilo som ingenting, sagde han.

— En Tilhører: Det var ogsaa noget! Jeg kan med en Haand standse et helt Jærnbanetog!

»Kunstueren«: Hvadbehar? — Hvad er De?

Tilhøreren: Lokomotivfører!

Faderen til en Volontør, der er ansat paa et herværende Kontor, henvendte sig forleden til Bogholderen og beklagede, at denne havde givet Sønnen en paa Øret. »Hvis min Dreng skal have en paa Øret, saa skal det i hvert Fald være af Chefen selv.

— Undskyld, svarede Bogholderen, maa jeg gøre opmærksom paa, at *jeg er Chefens højre Haand!*

— Du, ved Du hvad, med de Strømpe priser, vi nu har, ku' det næsten betale sig at ha' hinner der til Kone!

Tivoli.

Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.

Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.

Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.

„Købmandsgaarden“, Festarrangement med Dans.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Forlovelses-ringe

Københavns Specialforretning.

Gothersgade 34, Th. Halgreen

Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

Morgentoilettet er en Glæde naar man bruger

Worning & Petersens Xeroform Sæbe

Forsøg Pudsepudderet

‚Anik'

KOFOD LIND, En gros.

Korups Have Telefon VALBY 4.

Kl. 7: Valby Sommerrevy 1918.

Stor Familiehave.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Kære Ravn!
Kunde Du ikke faa en lille Plads i Dit Blad til nedenstaaende lille Spøgegaade.
Hvornaar er en Mand ingen?
Løsning: Naar han hedder »Niemann« (Tysk, betyder: ingen).
Vi har nemlig her i Byen en Mand med dette Navn.

Din Læser i Viborg.

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB

Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319

HOVEDKONTOR:

Telegramadresse: „NORDASSUCO“

WALKENDORFSGADE 16

Assurer hos os.

5. OPLAG

GYLDENDALSKE BOGHANDEL

JOHAN SKJOLDBORG

NYE MÆND. Roman.

Omslagstegning af FR. KRAUL. Kr. 4,50; indb. 6,50.

Uddrag af Anmeldelserne:

»En digterisk Stordaad«. N. P. J. i »Nordsjæll. Venstreblad«.

»At læse den er en Oplevelse«. K. K. Nicolaisen i »Nordjylland«

»Den er meget af et Storværk«. »Hver 8. Dag«.

»Alle bør læse »Nye Mænd««. P. Jørgensen i »Møens Folkeblad«.

»En Hymne til Hjemmelivets Pris«. »Vejle Amts Folkeblad«.

»Det er den smukkeste Bog, dansk Hjemstavnsdigtning endnu har frembragt.« »Gads Magasin«.

Nørrebros Kludelager

giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m. m.

Strikkede Uldklude til Dagspriser.

Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.

Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,

Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

JENS JAKOB JENSEN & CO.

Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.

EN GROS

Tørv! Brænde! Tørv!

EN DETAIL

Indehavere af Viksø Tørvefabrik

„EL UNIVERSO“

INDREGISTRERET

FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK

TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3

Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.

Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.

Telefon, Amager 732.

Ærbødigst
CARL ANDERSEN

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

„Ravnen“s Tegnerkonkurrence for Amatører.

Vi har atter den Fornøjelse at henvende os til vore tegnende Venner blandt Amatører over det ganske Land.

Ved at betragte hosstaaende Tegning vil man se, at den ved Hjælp af *Bogstaver* er bleven til en Elefant.

Opgaven er den at *tegne Dyr ved Hjælp af Bogstaver* og bedst, hvis det Ord, Bogstaverne danner, staar i Forbindelse med det Dyr, de fremstiller — altsaa som Prøven her: *India* og *Elefanten!*

Alle Dyr kan anvendes lige fra Loppen til Flodhesten! Kan man f. Eks. ved Hjælp af H. A. N. E. tegne en Hane, er Opgaven løst og Præmierne vinker!

Vi udsætte **3 Præmier à 5 Kroner** for de bedste Løsninger og giver ekstra **5 Orginaltegninger** i Opmuntringspræmier til de Tegnere, som efter Redaktionens Skøn gør sig fortjent til dem.

Vore Venner faar hele Juli Maaned til at arbejde i, og i August falder Dommen. Vi forbeholder os Ret til at offentliggøre samtlige Tegninger, og ønskes disse returnerede, maa Porto vedlægges.

Tegningens Størrelse er ret ligegyldig, men de maa udføres med kulsort Blæk (helst Tusch) og *uden* Farver!

Opgaverne sendes til »Ravnen«s Red. inden Juli Maaneds Udgang, og Konvolutterne mærkes »Dyr«

Med Haabet om den sædvanlige mægtige Tilslutning ønsker vi vore Tegnere en god Arbejdslyst og et lykkeligt Haandelag!

Redaktionen.

Naar Tegnekonkurrencen er afsluttet, genoptages Præmie-Serien *»Moderniserede Klassikere.«*

Tegning af K. Stochholm.

Indbrudstyven: Før kunde min Familie ikke lide min Bestilling, men nu da jeg har lagt mig efter at stjæle Brødkort, er de forfærdelig glade ved mig!

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 25 er:
Dalsgaard: Et Besøg af Mormoner hos en Landsbysnedker paa Salling.'

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:
J. Petersen, Jægersborggade 8, J. A. Jensen, Vesterbros Torv 47, Valdemar Petersen, Jagtvej 39.

Rebus.

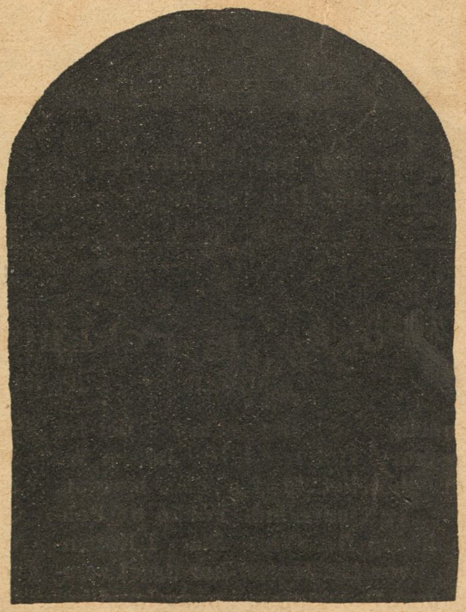

To Skorstensfejere, der er sprungne af Boulevardbanen medens den kører gennem Tunnelen.

Halv Stang.

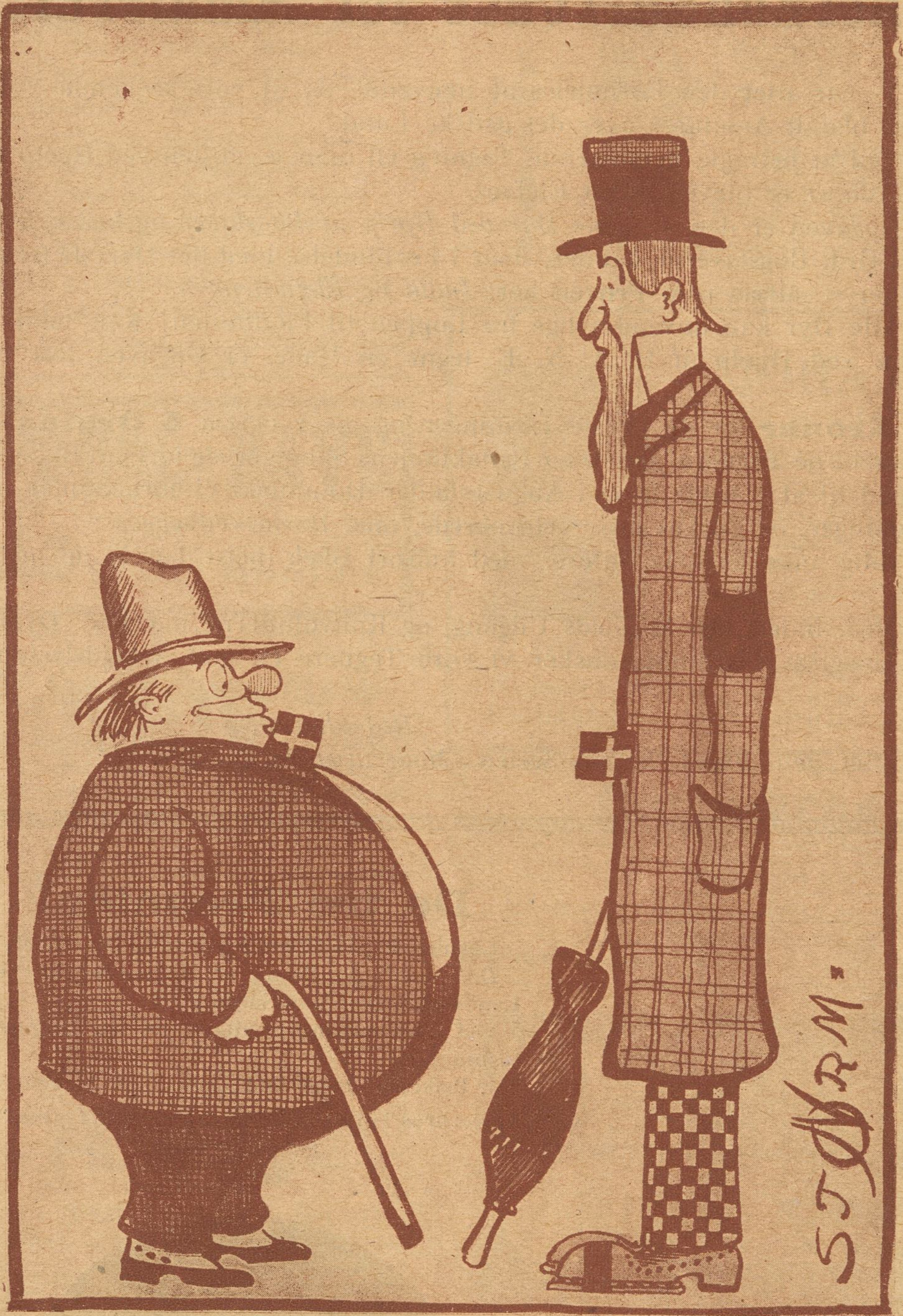

Tegning af Storm Nielsen.

— Hvorfor har Du dit Flag helt dernede paa Maven, Madsen?
— Jo, ser Du, jeg har Sorg, saa det er paa *halv Stang!*

"Pokko og Pokkina i Pærekjøbing„.

(Af et Referat i „Pærekjøbings Tidende").

Endelig — endelig lykkedes det for vor smarte Hotelvært Hr. Jansen fra Madratshotellet at f. a den berømte Danser og Danserinde Pokko og Pokkina herop fra ›Vhite Star‹ i København, hvor Hr. Jensen har ligget sammen med Derektøren, i underhandling om Parret, som Derektøren nødig gav afkald paa, da deres Berømmelse var noget omstridt. Allerede som de var ankommet ilede vor Repaarter hen til Madratshotellet, hvor han blev indladt i Hotellets fineste Værelse, hvor Lord Nelson dør paa Væggen (i Olietryk) og traf Madame Pokkina i færd med at fortære Hr. Jansens berømte stykke Smørrebrød belagt med Kartofler til 75 Øre pr. stykke som hun skyllede ned med ›Kirsebærvin‹ af den bedste. Hva har lokket dem her til vores ringe By, og som svar herpaa fik vi af den bekendte Madamme, at vores Malurtbitter er temmelig billig her, men iøvrigt henviste hun til sin Mand, der sad ude paa Toilettet, og igennem Sprækkerne interwiuvede vi ham ganske ugenert Naa, men til Festaftenen, allerede fra Kl. tre om Morgenen havde Folk staaet i Kø, sel Borgmesteren gik med en lille Hat paa, stod opstillet, og Arrestforvaren havde taget Byens to Fanger med for at have dem i sin nærhed og selve Betjenten gik paa Stylter, for at have oversigt over, det hele gik roligt til. Naa, men Aftenen kom og Kl. 7 var alt optaget inde i Salen, og Balkonen var stivet af med Vognstænger for at holde, ja sel i Flygelet havde Larsens to smaa Tvillinger taget Plads, hvor den ene var saa ungdommelig, at han hen paa Aftenen maatte følge Naturens lov, saa Flygelet fik en biklang (Piano-Guano). Imidlertid lød Byens Mælkeklokke, og under stødvise Hyl gik Tæppet op, og ind dansede det fejende Par, hvilken ynde og hvilke Ben, Ben som man kun ser i Spiritus. Efter Programmet lød det første Nummer ›Flamingoen i Barselnød‹ og den af Pærekjøbing Beboere, der har haft lejlighed til at se saadan en lille komme til Verden vil ikke finde noget mere gribende, undtagen Jordemoderen, hun er jo vant til at tae saadant noget for sig sæl. Efter Bravo og Hurraraab, fik man ›Gaasens Død‹ og selv om de fleste tænkte paa Steg, gav det ikke det andet Nummer noget efter, desværre røg Snekasterens Hun-Hund der tilfældig var mødt uden Billet derop, og førend nogen kunde forhindre det, havde den sat Tænderne i Madames Gumpe, der viste sig at være af Vat. Maskinmanden, der hjalp (vi mener hende) fik hende endelig bragt ud (vi mener Hunden) og Slutningsnummeret kunde begynde. Men ak hvad skete, for at hædre de Danske skulde der danses en art kombineret Galop ›Sørgetoget drager forbi‹ et Surrogat af Champagnegaloppens Toner. Her kom en af. Musikkerne, hvor Proppen akydes af, til at ramme i Madames Bagdel som stadigvæk er fremme, og et Hyl af Smerte genlød i Salen, men hendes Kavaller brugte en Mund, medens han lod en Tallerken gaa rundt til hans betrængte Brødre og Søstre i Æbletoft, og han fulgte Publikum langt ud paa Torvet. Men Hovedsagen er, Pokko og Pokkina har været her, og da de imorges stod i en Kreaturvogn for at tage afsked inden de drog til Hjallerup marked, var der mangen en Herre, der tænkte om Pokkina ›Ja, hvem der havde saadan et Ben (Trykfejl: to Ben.)

Nesthort.

En lille Misforstaaelse.

Tegning af Osvald Jensen

Ryg: **C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.**
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Spøgelset i Eksprestoget.

Da jeg for en Del Aar siden rejste fra Chicago til New York, mærkede jeg om Morgenen, da jeg rejste mig fra det Hjørne af Kupeen, hvor jeg havde min Soveplads, at Toget holdt stille. Konduktøren sagde, at saadan havde det været de to sidste Timer, medens jeg sov de retfærdiges Søvn.

I Kupeen ved Siden af — den stødte umiddelbart op til Maskinen — sad Lokomotivføreren og ventede paa det første Signal til Afgang. Jeg gik hen til ham og gav mig til at passiare med ham om Lokomotivet. Jeg bød ham en Cigar, som han med Tak modtog.

Det var en pæn Mand paa omtrent 40 Aar og med et venligt Ydre; det syntes at være ham en Fornøjelse at vise mig alle Ventiler og andre Maskindele, som kunde ses derfra, hvor vi sad.

Imellem to Damprør blev jeg opmærksom paa et lille Glasskab med forgyldt Ramme. Indenfor Glasset sad noget, som lignede et ganske almindeligt Møl.

— Hvad betyder det? spurgte jeg.

Lokomotivføreren smilte. — Det er et Minde. Det Møl har jeg sat i Glas og Ramme, fordi det frelste mit og halvtredie Hundrede andre Menneskers Liv.

— Hvor i Alverden kunde dette Insekt frelse Menneskeliv?

— Det skal jeg fortælle Dem, hvis De har Lyst til at høre Historien. — Der er Tid nok, det varer noget, inden vi atter kan køre videre.

Jeg satte mig til Rette, og han begyndte:

— Det var om Foraaret. Jeg kørte dette Tog med den samme Maskine og med den samme Fyrbøder, som jeg endnu har. Han hedder Jim Meade. Han staar derhenne. Det er en flink Fyr, men forskrækkelig overtroisk; han tror paa Spøgelser, Drømme og Varsler. Før plejede jeg at more mig over hans Fantasier, men jeg gør det ikke mere, siden vi har set *den sorte Dame*.

Det skete saaledes: Vi skulde forlade Marley om Natten Klokken 1 og være i Surray Klokken 6. Der rasede et frygteligt Uvejr, som allerede var begyndt om Aftenen, og som havde naaet sit Højdepunkt, da jeg gik hen til Udkigshuset. Det var nær ved Midnat, og det var, som om Stormen vilde rive det lille Hus med sig. Dens Hylen lød meget uhyggeligt.

Jim var paa sin Plads. Alt var klar til Afgang, og efter at jeg havde taget mit Tjenestetøj paa, gik jeg langs med Toget til Stationen. Jeg forsynede Maskinen med Olie og vidste, at nu var alt i Orden. Medens vi sad inde i vor Kupe, piskede Stormen Regnen mod Vinduerne.

— Det bliver en haard Tur, Frank, sagde Jim, jeg vilde ønske, vi var velbeholdne ved Vejs Ende.

Jeg lo og spurgte: — Hvad er det, der gør Dig ængstelig?

— Aah, jeg føler, at der sniger sig noget ind paa os. Jeg er til Mode, som om der vil hænde en Ulykke. Jeg føler det gennem Marv og Ben.

Sandt at sige var jeg selv lidt uhyggelig til Mode. Toget var langt, og næsten alle Passagererne sov. Der er noget trykkende i at vide, at Hundreder af Mennesker er betroede til ens Ansvar. Denne Ængstelse virkede hin Nat stærkere paa mig end sædvanligt.

Naa, jeg lo af mig selv og over min Ængstelighed; men jeg gik dog endnu en Gang al Ting efter for at overbevise mig om, at alt var i Orden. Saa indtog jeg min Plads paa Maskinen. Klokken lød, og af Sted gik det ud i Mørket og Uvejret. Jeg satte fuld Kraft paa, og vi for med 40 Miles Fart i Timen. Mørket var uigennemtrængeligt og afbrødes kun af de enkelte Stationslys, som vi for forbi i rasende Fart.

Ved den første Station, hvor vi tog Vand, forvissede jeg mig atter om, at alt var i Orden, medens Jim undersøgte det elektriske Ovenlys. — Banen var klar til næste Holdeplads, og Farten gik videre. Mørket blev om muligt endnu tættere, Stormens Hyl stærkere, og Regnen mere og mere voldsom. Tilsidst lagde der sig om os en tæt Taage, som hindrede os i at se noget som helst.

Da pludseligt, gennem Mørke og Regn, ser jeg foran os en kæmpestor Kvindeskikkelse med en lang sort Kaabe, der flagrede for Lufttrækket. Hun slaar om sig med de lange Arme — og saa, da jeg bøjer mig fremefter for at se nøjere til, er hun paa en Gang forsvunden.

Jeg var saa lamslaaet af Forfærdelse, at jeg end ikke formaaede at række Haanden ud efter Ventilen til Dampfløjten. I dette Øjeblik saa Jim, der havde staaet bøjet over Fyrhullet, hen paa mig.

— Halløj, Frank! Hvad er der?

Jeg svarede ikke. Mit Sind var altfor optaget af den underlige Skikkelse, jeg havde set.

Vi nærmede os nu Rock-Creek, hvor en Bro førte over Floden. Jeg var saa ængstelig til Mode, som ingen Sinde tidligere.

Vi drejede om ad Kurven og kørte hvislende hen mod Rock-Creek Stationen, der kun laa en Fjerdingvej fra Broen.

Da vi nærmede os Broen, var jeg netop ved at se til Dampmaaleren, men vendte mig om for at se efter Jim, der havde udstødt et højt Skrig. Han stod stiv paa sin Plads med vidt opspilede Øjne og syntes at være et Bytte for den forfærdeligste Skræk. Hans skælvende Haand pegede ud i Mørket.

Der var den igen paa Sporet, den rædselsfulde Kvindeskikkelse. Lyset fra Lokomotivet faldt lige paa den; snart stod den stille, og snart bevægede den sig i den vildeste Dans. Men stedse holdt den sig paa Sporet foran os.

— Frank, hviskede Jim næppe hørligt, kør ikke over Broen der. For Guds Skyld, kør ikke over — ikke før Du og jeg er sikre paa, at der ikke er noget i Vejen.

Jeg tror nok, at jeg selv var temmelig forvirret. Men jeg gav al den Kontradamp, vi kunde magte. Jeg kunde ikke modstaa en indre Indskydelse, at Toget maatte bringes til at standse jo før jo heller. Da vi endelig holdt stille, kunde vi høre Vandets Brusen i Floden foran os. Jeg stod ud af Lokomotivet og traf Togføreren, der kom ilende imod mig.

— Hvad er der i Vejen? Hvad er der? spurgte han bestyrtet.

Nu syntes jeg, at jeg stod der som en Nar. Der var ingen »sort Dame« at se mere. Heller ikke var der noget usædvanligt at opdage, saa langt man kunde se ind i Mørket.

— Hvad der er i Vejen? gentog jeg. Vi har set noget — hvad det var, kan jeg ikke bestemt sige; men det saa ud som et sort Spøgelse, der syntes at vinke advarende til os med sine lange Arme.

— Er De gal, Frank? spurgte Togføreren. Man skulde virkelig tro, at De var det. Men da vi nu en Gang holder ved Sporet over Broen, kan vi jo gerne undersøge Sagen lidt nærmere. Vi tog vore Lygter og gik fremad, idet vi saa os om til alle Sider. — Pludselig blev vi staaende, aldeles lamslaaede. For vore Fødder gabede den dybe Kløft, og dernede bruste Vandet med voldsom Kraft. Floden var som Følge af Regnskyl svulmet op og havde revet Broen bort. Der var kun nogle Træstumper og en sammenfiltret Masse af Jernstænger, som hang paa Stenpillerne.

Og i nogen Frastand dukkede atter den sorte Kvindeskikkelse op, aftegnende sig skarpt paa den Lysstribe, Ovenlyset fra Lokomotivet kastede paa Vejen. Skikkelsen svingede med Armene som i vild Glæde.

Togføreren stirrede ned i Kløften og saa derefter paa mig. — Var det den Tingest der, som fik Dem til at standse? spurgte han.

— Ja.

— Saa er det mere end et lykkeligt Tilfælde, der har frelst os i Nat, Frank!

Vi gik langsomt tilbage til Toget. Nogle af Passagererne var stegne ud og kom henimod os. Blandt dem var der en ung Fyr. Det viste sig snart, at han var klogere end alle vi andre tilsammen. Da han saa den sorte Kvindeskikkelse vendte han sig om og saa efter Ovenlyset. Derpaa gik han hen til det, og da jeg fulgte hans Bevægelser opmærksomt, opdagede jeg en underlig mørk Plet paa Glasset om Blusset.

— *Det er Deres sorte Dame*, sagde han.

— Og ganske rigtig: der var hun! Den Natsværmer, som De ser her, den sad paa Indersiden af Kuplen.

Ja, det er hele Historien. Natsværmeren, der flagrede om det elektriske Blus havde kastet den sorte Skygge. Hvorledes den var kommet indenfor Glasset vidste vi ikke, men det var rimeligvis sket, da Jim undersøgte Ovenlyset, mens vi holdt og fik Vand.

At denne Natsværmer frelste os hin Nat, kan man for mig gerne kalde et Tilfælde. Jeg tror nu, at det var en Tilskikkelse af Forsynet. Derfor har jeg bevaret det lille Dyr til Minde om vor vidunderlige Redning.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, I. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pastorvig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22 HJ. AF SILKEGADE. KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Paa Afbetaling leveres Frakke-Habitter fra 75 Kr. Vinterfrakker fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64.

PERRET'S LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 2800
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen „Jylland"
Randers.
anbefaler sine hyggelige Restaurations- og Selskabslokaler J. ANDERSEN.
Telefon: RANDERS 344.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Avertér i „RAVNEN".

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen

— Houla, Du Torbjørn Skallagrimson, kan Du se I. C. hist paa Snekken?
— Ja, ved Geyser! Men jeg havde glædet mig til at hilse paa Piper, og saa er han slétikke med!

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 28 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 11. Juli 1918.

Tegning af Emil Poulsen

„Ravnen"s Krigsho'der II: Vekselerdrengen.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

Avertér i „RAVNEN".

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Cyklister.
Send Deres gamle Dæk til Reparation.
Ny Metode.
Prisen er 1 Kr. for første Hul og 25 Øre for efterfølgende. Hvert Dæk kan repareres. Garanti i 6 Md.
Mekanisk Dæk Reparationer.
Guldbergsgade 9.

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftfg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

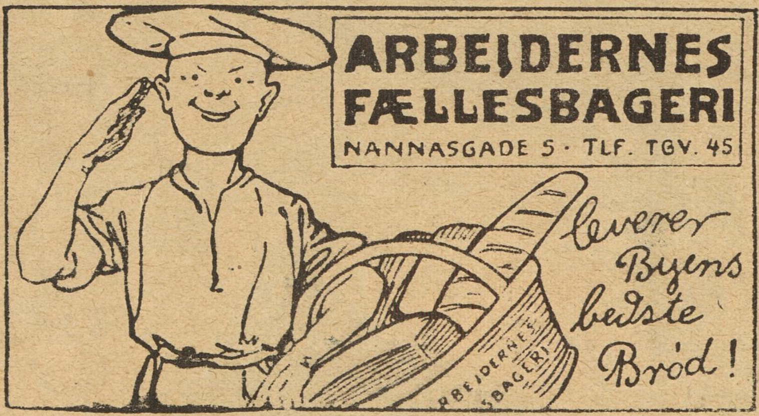

Forsøg Pudsepudderet
‚Anik'
KOFOD LIND, En gros.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** **TEL. 3684. 3349**
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„Ny Ravnsborg"
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7
Sommer-Cabaretten **„Linie 6„**
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Anarkiet i Rumleby. II.

Udskrift af Rumlebys Historie ved ***Per Bonde.***

Anden Fortælling,

i hvilken berettes, hvorledes det gik Borgmesteren, Hr. Bulderman, som trods sin Frygt for »Anarkisten« alligevel ikke vilde undvære sin Fredags-L'hombre.

I Rumleby faar Græsset Lov at gro,
som bedst det vil imellem Gadens Stene:
et smukt Symbol paaFred, idyllisk Ro,
thi Byen ligger der forglemt og ene;
paa Torvet Græsset meterhøjt sig rejser
om Pumpen, som her majestætisk knejser.

— To Dage svandt, og ingen har endnu
set mere til den fremmede, som bragte
en Luftning med af Østens vilde Gru,
og hvis Tilsynekomst i Byen vakte
en panisk Skræk, som end i Hjertet luer
paa Byens Borgermænd og Borgerfruer.

Ak, over den Dags Rædsler sent gror Græs,
saa profeterer han, Borgmestergubben
Hr. Bulderman, som — om ej i sit Es —
alligevel i Aften vil i Klubben.
Sin Fredags-L'hombre han kun nødig svigter
— desuden har man som Borgmester Pligter.

Hos Købmand Muus man venter kun paa ham,
og som det sømmer sig en Bys Borgmester,
han kommer sidst, thi hvilken uhørt Skam
om han kom før de andre L'hombregæster!
— — Naa, snart ved Toddyen og ved Cigaren
gaar L'hombren højt til livlig Passiaren.

Men Doktor Grave fører Talen hen
paa Anarkisten, mener det er givet,
den fremmedes Mission i By'n er den
at lave Oprør, myrde Politiet.
Da anslaar Hr. Borgmestren Embedstonen:
»Vær rolig, vi os sikre vil Personen

i Morgen eller Overmorgen — dog lad se —
jeg har nok hørt de Rygter, som er fløjet
igennem Byen, dog — hm — ja, maaske
den hele Rædsel er lidt ubeføjet.
Dog, kort sagt, vær kun trygge, kære Venner,
hos mig den Sag er i de bedste Hænder.«

Dog Snakken stadig gaar om Anarki,
selv Apotekeren sin Uro røber.
— Først hen mod Midnat L'hombren er forbi;
sig Hr. Borgmestren i sin Kappe svøber,
han taaler daarlig Natteluften, Skroget.
— »Nej, fy for Pokker, hvor det dog er taaget!«

Ja, over Byen ligger Taagen tæt.
Borgmestren skrider dog, koldblodig, tapper,
hen over Torvet, til han med et Sæt
forfærdet standser! — efter Luft han snapper:
»Du, store Gud — se der igennem Taagen!«
Han vakler, skælver, hvisker: »Er der nogen?«

Men ingen svarer, skønt — jovist han ser
et Bøsseløb imod sit Hjerte rettet!
Hans Blod blir Is; saa skal han aldrig mer
faa set sin Hustru! kun et Nu, og slettet
han er af Livet ud! For alle Tider
han over i det store Intet glider!

Dog nej, nu maa han vise, han er Mand;
den Tanke sidste Gnist af Mod ham raner:
Fortvivlet begge sine Hænder han
i Vejret strækker, som han i Romaner
har læst, man gør, naar man paa Livet trues.
Saadan han staar et helt Kvarter og grues.

Men stadig det fordømte Bøsseløb
imod ham peger truende i Taagen!
Maaske han slippe kan for bedre Køb:
Er det ej Livet, men kun Tegnebogen
den djævelske Bandit berøve vil ham?
Borgmestren kaster hurtig Bogen til ham.

Sin Slipsnaal, Ring, sit Guldur! Ak, men nej
han stadig staar der, lige rank urørlig
og spærrer med den Fandens Skyder Vej,
han Anarkisten, stejl og ubønhørlig!
Nej vist, den Skurk er endnu ej fornøjet:
Borgmestren maa nok ogsaa af med Tøjet!

I Huj og Hast og mer og mer nervøs
kan kaster Permissioner, Vest og Jakke:
For Satan, én Gang maa han slippe løs,
og den fordømte Røver bort sig pakke!
Men nej, se om han vil! — Borgmestren raller,
det sortner for hans Blik, hans vakler, falder.

Besvimelsen knap varer et Minnt.
Han vaagner, ser sig liggende paa Maven
og tænker: »Bulderman, nu er du skudt,
ja, maaske allerede lagt i Graven,
begrædt af din til Døden tro Elvire!«
Dog nej, han rejser sig paa alle fire:

»Jeg lever! jeg er hel! — den skumle Ka'l
er borte!« Hurtig naar han hjem til Porten.
Men Fruen, som modtager sin Gemal
kun iført Underbukserne og Skjorten,
hun staar en Stund perfleks — aldeles lammet.
»Men Adolf, er du syg?« hun faar dog stammet.

Snart ligger Hr. Borgmestren i sin Seng.
Men Fruen trofast varme Omslag skifter,
han snakker vildt: »Nej, Anarkist, min Dreng,
du er for grøn!« — »Hjælp! Byen han forgifter!«
Udmattet snart af Aft'nens Kval og Kummer
Borgmestren sover ind i rolig Slummer.

— — —

Da Solen næste Morgen venligt lo
til Hr. Borgmestren gennem Kamrets Rude,
det ringede paa Porten: »Værsaago',
det har jeg fundet liggende derude
ved Pumpen, grønt og vaadt af Græsset.
Det er Borgmestrens sagtens hele Læsset!«

Der stod en fregnet Købmandslærling med
Hr. Buldermans Habit! »Fra Høker Flommesen
jeg skulde spørge, om til no'n Fortræd
hans Herlighed Borgmesteren er kommen?
Her er hans Tegnebog, hans Ur og Klæder —!«
Men Fruens Øjne store Taarer græder.

»Vist ikke, nej. Her tag det som Ducør.«
»Jeg siger Tak,« og Karlen letter Huen.
— Borgmestren er i mer end slet Humør,
da han straks efter humper ind i Stuen.
Han stirrer ned paa Torvet. Som en Kejser
her Byens Pumpe majestætisk knejser.

Med eet forstaar han alt: O store Gud
— hans Blod ta'r til at hamre og at koge —
den gamle Pumpe — Pumpen med dens Tud,
og den forbistrede, fordømte Taage!
Borgmestren raser om i rastløs Humpen:
Gaarsdagens Skurk var Pumpen! Pumpen!! Pumpen!!!

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

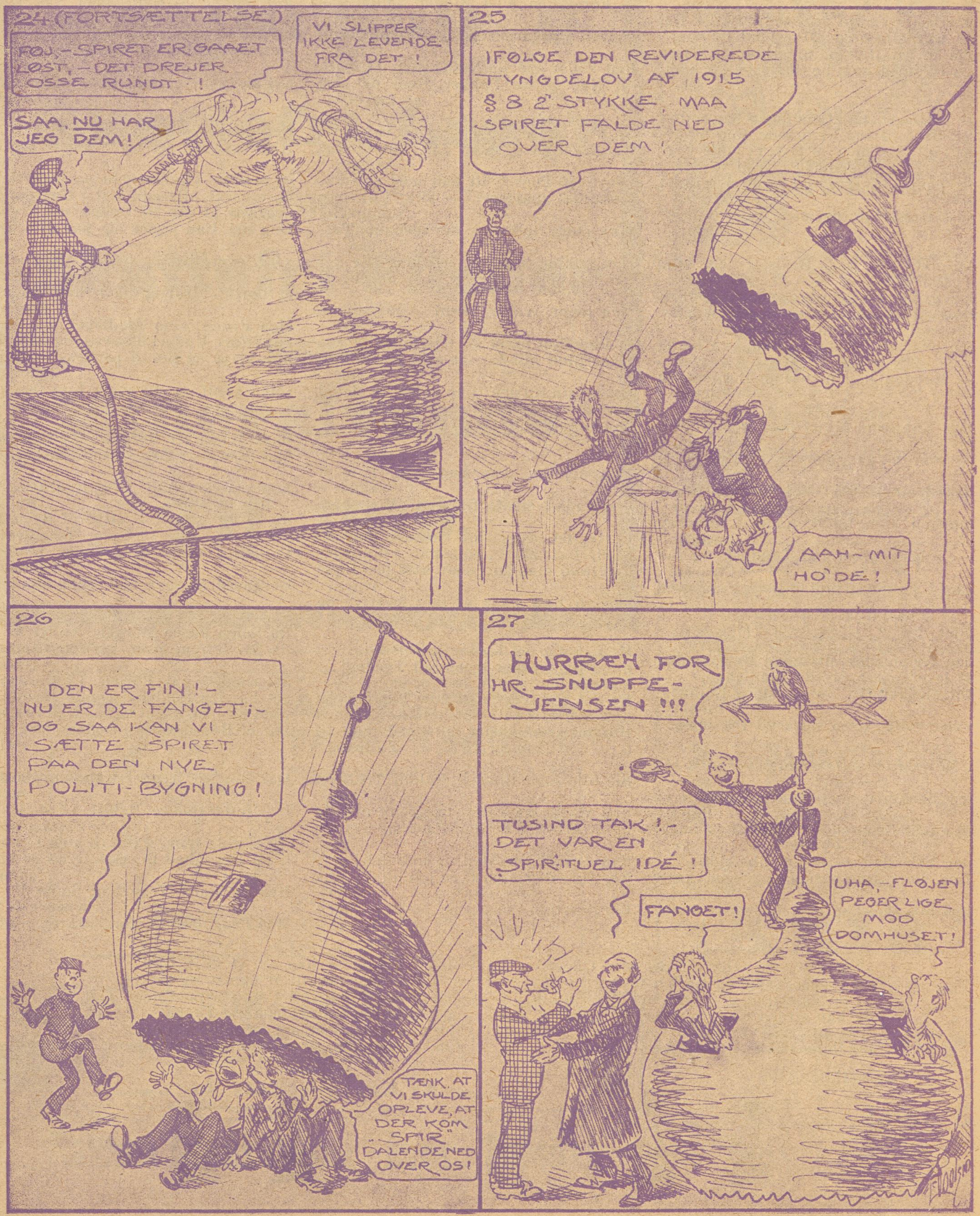

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Gerrighed.

Gaardejer Sofussen er vel nok den geriske Mand i 14 Miles Omkreds!

Han blev forleden set siddende inde i sit snavsede Kammer i Færd med at flække en Æske Tændstikker for paa den Maade at faa to ud af hver. Og saa havde han endda taget sine Skindbukser af — for ikke at slide paa dem!

Forleden Aften havde nogle Galgenfugle faaet fat i en Portion Tjære og en Børste, og da Sofussen var gaaet til Ro, tjærede de hans to Fag Vinduer til med Tjæren.

I Løbet af de efterfølgende to og et halvt Døgn vaagnede Sofussen flere Gange men vilde ikke staa op for at undersøge, hvad der var Grunden til den lange Formørkelse.

Omsider stod han dog op og bandede jo nok en Del, da han opdagede Sammenhængen, men han blev formildet, da han havde skrabet al Tjæren af — saa var den Tjære tjent.

Og saa havde han ikke behøvet at spise noget i to og et halvt Døgn!

Mine Ferie-Børn!

(Mel.: Jeg havde til min Mesters Birthe)

Nu er det varmt og Ferien vinker,
alle de Smaa skal ud at »gro«.
»Paradis« Drenge og Piger hinker
lige fra Kastrup og til Hobro.
Jeg har en Masse Piger og Drenge
spredt over hele det danske Land,
for dem jeg nu vil slaa mine Strenge,
synge og digte saa godt jeg kan.

Kresjan har loft, at han vil vinde
elleve Pund i Ferien.
Han fik en Plads ved *Kristiansminde*
som Numer et i Serien.
Gudrun i *Gudhjem* bliver saa solbrændt,
sidder og piller de røgede Sild.
Hun er skam flink og har mig en Ol sendt,
saa jeg af Glæde blev ganske vild!

Knud er paa *Knudstrup* hos en Bonde,
som til at fede ham vel har Raad.
Svend han har Plads ved de *Svendborg* Sunde,
der kan han pjaske i Sejlebaad.
Hans er paa *Hansholm* hos en Fisker,
der for sin Mad er godt bekendt,
Grethe paa *Grathes Hede* smisker
med saa'en nydelig ung Student.

Lise i *Liseleje* driver,
Ella i *Ellekilde* bor,
og fra *Karleby Karl* mig skriver,
at han er bleven saa tyk og stor.
Kaj er i *Kajrød*, hvor han kniver
sig en Gang Bøf hver evige Da',
og den lystige, krøllede *Fritz* — ja,
han er saa glad i *Fredericia*.

Vicca er sejlet til *Reykavikka*,
op til det morsomme Iseland.
Tænk Dem nu blot, hvis hun faar et Blik a'
ham den dejlige *I. C.-Mand!*

— — Alle de Børn, jeg har skrabet sammen,
har jeg sendt ud nu paa hver sin Vej.
Nu vil jeg rejse bort fra Madammen
— hvis de paa *Bistrup* har Plads til mig!

Jørgen Grønsvær.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— De har hørt, hvad jeg har sagt, og jeg har ikke forandret min Beslutning.

Eric betragtede Alicia. Skal vi gaa? spurgte hans Øjne. Hun rakte Mr. Perry Haanden til Afsked, og Graydon aabnede Døren. Han fulgte hende ud.

De søgte hen til Gray-Parken. De gik tavse ved hinandens Side, skønt begge havde saa meget at sige. Eric ansaa hendes Tavshed for et godt Varsel. Hvis hun virkelig for Alvor havde besluttet at skilles fra ham, havde hun sikkert ikke ventet med at sige ham det.

— Skal vi længere fortsætte denne Komedie, Alicia, sagde han tilsidst. Du ønsker lige saa lidt, som jeg, at vi skal skilles.

— Det drejer sig ikke om, hvad vi ønsker.

— Det er jeg ikke rigtig overbevist om. Hvis vi ikke nærede noget Ønske, var Livet ikke værd at leve. Vi hår aldrig talt rigtig fortroligt med hinanden. Det er det, jeg ønsker, Alicia.

— Jeg véd det, jeg véd det, svarede hun, men det er umuligt.

— Og hvorfor?

— Det véd Du lige saa godt som jeg — der findes Hindringer . . . .

— Ja, og de skræmmer mig ikke. Lad os begynde med den værste Hindring, Din Mand. Har han nogen Magt over Dig, eftersom Du er saa bange for ham?

— Han har kun den Magt, Loven har givet ham, at forfølge, true og forskrække mig.

— Du tager Fejl. En saadan Magt giver Loven ingen. Er der intet andet? Men jeg bør maaske ikke komme med saadanne Spørgsmaal?

— Hvis Du vil udforske min Fortid, maa jeg svare nej.

— Kæreste, udbrød han, hvor kan Du tro noget saadant. Nej, nej! Men Du siger, at han han truet Dig. Det er mere end Grund nok for mig til ikke at forlade Dig. Fortalte Du Perry, at Du var gift?

— Nej, hvad skulde det have nyttet?

— En Advokat ser Sagen fra et andet Synspunkt. Han vilde maaske have kunnet hjælpe Dig.

— Nej, Mr. Perry kan intet gøre, og da jeg véd, at Du er det eneste Menneske, der kender min Hemmelighed, er jeg tryg, da jeg véd, at Du ikke bryder Dit Ord. Hvis mit Ægteskab blev almindelig kendt — aa, det vilde dræbe mig.

— Alicia, der er ligesom et Slør mellem os. Jeg vil ikke bede Dig om at trække det til Side, men . . . Tro ikke, at jeg er nysgerrig, naar jeg nu spørger, hvilke Planer Du har lagt for Fremtiden?

— Aa, jeg havde mine Planer, da jeg for nogle Uger siden rejste til Uxbridge. Jeg har nu og da skrevet nogle Fortællinger, og jeg tænkte paa at skrive nogle flere, men saa kom der noget uforudset i Vejen. Og nu — nu begynder jeg at tabe Modet. Hvad hjælper det at lægge Planer? Det er saa haabløst at kæmpe mod Ulykken.

— Din største Ulykke syntes at være, at Du betragter Dig selv som svag, saa at Du ikke har andet at gøre, end at resignere. Saaledes tænker jeg aldrig.

— Og jeg heller ikke, svarede hun hurtigt. Skal jeg give Dig et Bevis. Jeg fortalte ikke Mr. Perry alle Grunde, hvorfor jeg ikke vil modtage en Øre af Mr. Haggars Penge. Hvis denne Mand — jeg afskyr at kalde ham min Mand — faar at vide, at jeg er blevet rig, vil han gøre mit i Forvejen saa ulykkelige Liv til et Helvede. Han vidste allerede før Testamentet blev fundet, at der var bleven oprettet et saadant. Han tror nu, at han kan skræmme mig til at modtage den store Arv, for at han kan lægge Beslag paa den. Men hellere vil jeg dø, end at han fik den.

— Men naar han ser sine Forhaabninger lagt i Grus, vil han maaske ophøre med at forfølge Dig, udbrød Graydon ivrigt.

— Jeg véd ikke. Han er i Stand til hvadsomhelst.

— Hør, Alicia, sagde Graydon beslutsomt. Der er kun en Udvej. Jeg har tænkt derpaa lige siden Du fortalte mig om Dit ulykkelige Ægteskab. Jeg har forsøgt at kæmpe mod Tanken, men forgæves. Du maa forene Din Skæbne med min. Vi maa aldrig skilles. Jeg véd ikke mere om Dig, end hvad Du selv har fortalt, men jeg har Tillid til Dig . . . .

— Nej, nej udbrød hun forskrækket. Jeg vil ikke ødelægge Dit Liv. Jeg kan ikke.

Hendes Stemme var fast, men Graydon lagde Mærke til, at den ikke længere var saa bestemt, som før.

— Du glemmer, at Du vil lægge mit Liv øde, hvis Du siger nej.

Hun betragtede ham frygsomt og med rødmende Kinder. Han saa det og fortsatte.

— Lad os være alt for hinanden. Hvad bryder vi os om Verden? Hvis Du tænker paa mine politiske Planer, saa kan jeg fortælle Dig, at de ikke eksisterer mere. Min Fader og jeg forstaar hinanden fuldstændigt. Vi har besluttet at gaa hver sin Vej. Jeg er fri og kan gøre, hvad jeg behager. Min Fader har ikke længere noget imod Dig. Han blev tværtimod vred, da han hørte, at vi var skilte. Dog, tilføjede Eric ironisk, er det sket efter at Testamentet er bleven fundet. Min Fader er Forretningsmand og ser alt fra sit Synspunkt. Penge er alt for ham . . . .

— Der kan aldrig blive Tale om Giftermaal. Det véd Du, sagde Alicia i en bestemt Tone. Men har vi ikke talt længe nok derom? Hvad kan det hjælpe at fortsætte? Vi bliver jo alligevel nødt til at sige hinanden Farvel.

— Nej, det er ikke sandt. Jeg er enig med Dig i, at vi har talt længe nok. Nu maa vi handle. Jeg agter ikke at sige Farvel. Og Du ønsker det heller ikke. Forrige Gang overrumplede Du mig. Nu véd jeg mere om Dig og de andre. Jeg vil aldrig forlade Dig. Vil Du vente en Uge.

— En Uge? Og hvorfor?

Graydon var kommet til at tænke paa sine Finanser. Om en Uge vilde hans Check komme, og desuden kunde han skaffe nogle flere Penge ved at sælge sine Heste.

Han havde ikke noget klart Forslag at forelægge Alicia, men tusinde ubestemte Ideer foresvævede ham. En af disse Ideer gik ud paa at forlade London sammen med hende og rejse til en eller anden fredelig gammel By paa Fast-

landet, hvor hun kunde skrive af Hjertens Lyst. Selv vilde han saa, naar han havde udhvilet sig, vendte tilbage til London og skaffe sig en Plads, medens han læste til Eksamen. Eller maaske kunde han ogsaa friste sin Lykke ved Pennen. Hvis han havde Held med sig, vilde det være den hurtigste Maade at tjene Penge paa.

— Naa, Du siger ikke, hvad der vil ske i Slutningen af Ugen, sagde Alicia, vækkende ham af hans Drømme.

Han fortalte hende straks om det Luftslot, han havde bygget, og hun hørte roligt paa, hvorledes han med glødende Farver udmalede, hvor lykkelige de vilde blive, hvis hun vilde samtykke i, at han blev hendes Ledsager gennem Livet.

— Hvorfor skulde vi ikke kunne blive Venner — Kammerater? sluttede han. Er det da aldeles umuligt?

— Ikke umuligt, men . . . .

— Saa vil jeg ikke vide af Indvendinger, sagde han. Lad os gaa hen og spise Frokost sammen og tale nærmere om Sagen?

Hun gjorde ingen Indvendinger, men hun gav ham heller ikke noget bestemt Svar paa hans Spørgsmaal. Hun gik dog saa vidt, at hun, da de havde taget Plads i en nærliggende Café, betroede ham, hvor hun boede.

— Jeg kender godt Poynters Hotel. Ikke videre hyggeligt? Hvorfor rejser Du ikke til Brighton?

— Jeg vil helst blive, hvor jeg er, sagde hun med sagte Stemme. Fortalte jeg Dig ikke, at man udspionerer mig? Hvis jeg rejser, vækker det blot Mistanke. Du véd ikke, hvilken frygtelig Fjende, Du har at kæmpe mod.

Hun gav ham altsaa Lov til at kæmpe — for hendes Skyld! Det var altid noget, og skønt hun ikke med et Ord havde ladet ham forstaa, om hun syntes om hans Planer, vidste han, at Sejren var hans.

Medens de spiste fortalte Alicia om sin Skoletid, det vanvittige Ægteskab og sin hurtige Anger. Men hun fortalte ikke alt, hun kunde ikke.

Og imidlertid stod en tredje og betragtede dem — nemlig Jenny Bassett. Den lille Spion var fulgt efter Alicia til Sagførerkontoret, hun havde set Graydon komme ud derfra, og hendes skarpe Øjne havde straks genkendt den smukke unge Mand, hun havde set i Moreden. Hun havde set ham vende tilbage efter en Times Forløb, og hun havde staaet trofast paa sin Post lige indtil de var kommet ud sammen. Derpaa havde hun fulgt dem som en Skygge lige til Restauranten, og da hun formodede, at de ikke vilde gaa derfra lige med det samme, skyndte hun sig hen til Douglas Bolig.

— Dette her bør indbringe mig mindst 1 Pund. Jeg vidste nok, at der var Kærlighed med i Spillet.

XX

JIM ROOKSONS UDBRUD

Douglas var lige staaet op, da han pludselig hørte sit Signal paa Portklokken. Denne Lyd bragte hans Nerver i Oprør. Maaske var det Politiet. Han listede sig ned i Etagen nedenunder og kiggede ud gennem et Trappegangsvindu. Han genkendte Jenny og blev noget beroliget, skønt ikke helt. Var der noget galt paa Færde, siden hun besøgte ham nu i Stedet for at vente til den aftalte Aftentime?

— Jeg har Nyheder at meddele, hviskede Jenny, saa snart hun havde aabnet Døren.

— Gode eller daarlige?

— Hvordan kan jeg vide det? Jeg ved jo ingenting. Du er jo altid saa hemmelighedsfuld. Det er blot det, at jeg fulgte efter Miss Montrose hen til den Advokat du omtalte, og . . .

— Vent et Øjeblik medens jeg løber ind efter min Hat. Vi kan ikke tale ugeneret her.

Han styrtede op ad Trapperne. Al hans Nervøsitet var forsvundet. Meddelelsen om at Testamentet var bleven fundet havde naturligvis formaaet Alicia til at opsøge Perry og Satimer for at forhøre sig derom. Der var intet foruroligende i dette. Han gik atter ned til Jenny og tog hende med sig hen i en lille fredelig Restaurant. Han bestilte nogle stærke Drikkevarer, og først da de hver havde taget sig et Par gode Slurke, bad han Jenny fortælle.

Jenny gjorde, hvad han bad henne om, og Douglas mørke Ansigt blev mørkere og mørkere jo mere han hørte. Han sagde ingenting, men han bed sig haardt i Læberne og trommede irriteret paa Bordets Marmorskive.

Imidlertid snakkede Jenny Bassett løs af Hjertens Lyst.

— Du kan være sikker paa, at han er forelsket i hende og hun i ham. Den Slags Ting forstaar jeg mig paa, ser Du. Det er vist ikke rigtigt heldigt for den Mand, som betaler Dig, om den Fyr snupper baade Pigen og Pengene. Hvordan gaar det saa med alle de Penge, Du talte om?

— Bryd dig ikke om det, Jenny. Jeg er ikke bange for saadan en Hvalp.

Det var som om disse Ord blev sagt til en tredje Person. Han saa samtidig saa dyster og truende ud, at Jenny mod sin Vilje blev bange for ham. Men saa tog han sig med et sammen og forsøgte at beherske sig. Jennys Tillid til ham maatte ikke rokkes. Han havde Ret, at Perry havde annonceret efter Jenny og Rookson, og Afgørelsens Dag nærmede sig med store Skridt. Han kunde klare sig uden Rookson, men Jenny — hun var hans bedste Trumf.

— Hør, lille Ven, sagde han med en haard Latter, Du er paa den sikre Side, hvem saa end Miss Montrose gifter sig med. Naar hun faar Pengene og begynder at lade dem rulle, hvad kan saa forhindre Dig i at gaa op til Herskabet og sige, at du ved, hvordan det havde sig med Testamentet. Tror Du ikke, at hun er villig til at betale dig rigeligt i Stedet for at miste alt?

— Det synes jeg ikke om . . . Og jeg kan blive straffet for Pengeafpresning.

— I saa Fald kan Du jo angive mig, saa klarer Du dig selv.

— Hvad tænker Du paa? Tror Du, at jeg kunde gøre den Slags Ting? Jeg er ganskevist ikke nogen Helgen, men en Forrædder bliver jeg aldrig. Det er ikke pænt af Dig at sige saadan noget . . .

Hun var pludselig blevet helt ophidset. Hendes Kinder blussede, hendes Mnnd skælvede og hun tørrede Øjnene med en Snip af sit Lommetørklæde.

— Du lille Tosse, lo Douglas. Tror Du, at jeg mente det? Det var jo Spøg.

— Jeg synes ikke om den Slags Spøg.

— Se saa, drik nu dit Glas ud og faa dig et nyt. Saa gaar vi ind et andet Sted og har det hyggeligt et Par Timer og bagefter kan vi saa gaa ind paa en eller anden Varieté.

Han lagde Armen om hendes Liv, og Jenny blev lidt efter lidt beroliget. Hun havde sine sentimentale Øjeblikke.

De sad endnu en Times Tid og talte sammen om alt muligt og Douglas syntes at være i udmærket Humør. Saa bragte han atter forsigtig »sine Affærer« paa Bane. Han holdt en Avis hen til hende.

— Hvad siger Du om at gaa op til Sagføreren i Morgen, lille Jenny? Læs her. Han pegede paa Annoncen.

Hun saa' paa ham og blev hurtigt alvorlig.

— Jim Rookson kommer vel ikke derhen?

— Det skal jeg nok ordne. Husk paa, at Du maa erindre hvert Ord, der bliver vekslet mellem Dig og Advokaten. Jeg møder Dig, naar Du kommer derfra. Saa skal jeg nok instruere Rookson senere.

Jenny sad fordybet i Avisen, Douglas sad dampende paa en Cigar med Øjnene fæstede paa et Spejl, i hvilket han kunde iagttage alt, der foregik i Lokalet.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

STATISTIK.
— Nå, hur är det med Perssons gumma?
— Joe, doktorn säjer, att ho ska dö, men ätter statistiken om dödliheten i Norrtelje Tidning, så ä dä små utsekter!
(»Strix«)

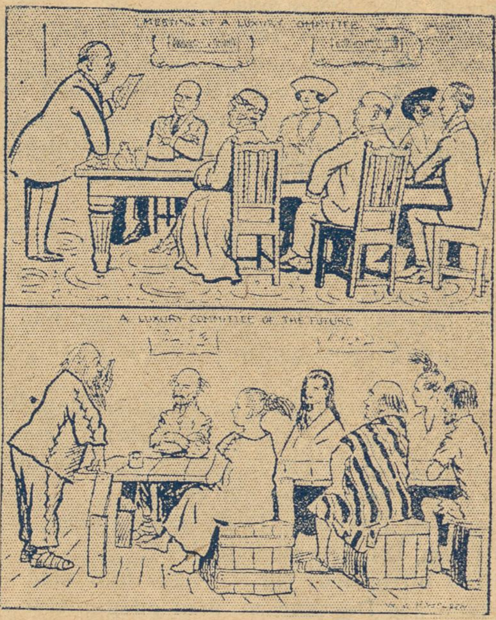

En fin Komites Møde før og under Krigen.
(»Daily Mirror«.)

Det var i hine »gode gamle dage«, da bønderne fleresteds her i landet hadde for skik hvert aar ved vaaraanas-tider at ta sognets sjælesørger med paa en vandring ut over aker og eng og la hs. velærværdighet nedbede Herrens velsignelse for aaret over disse.
»Her, min kjære Ola«, erklærer velærværdigheten straks: »her hjælper ikke *bønner;* her maa der *gjødsel* til!« (»Tyrihans«, Norge.)

Stockholms mest fruktade och mest betalade författare

Herr stockholmskällarmästaren diktar de ohyggliga fantasipriserna till en ny spännande matsedel.
(»Søndags-Nisse«)

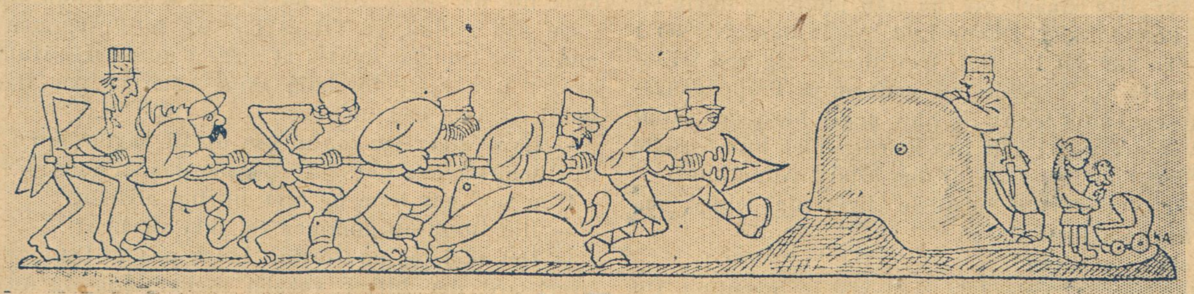

Stormløbet mod Tyskland.
(»Simplicissimus«.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Regn.

Det smælder mod Stene,
skyller og vasker,
det perler fra Grene,
det pisker og plasker.
Og alle smaa Knopper
med Feber i Øjet
drikker og bader
og sitrer fornøjet.
Og alle smaa Rødder
suger som gale.
og Egnen faar Farve
og vaagner af Dvale.

Hør hvor det summer
fra graatunge Hvælv!
Se, hvor det skummer
i Bæk og i Elv!
Snart dækker hun op
paa grønduget Bord
med herlige Retter
den frugtbare Jord!

Krigshumør.

To Irlændere, Pat og Mike, besluttede at desertere. De havde faaet nok af Felttogets Strabadser, og nu skulde det være forbi med *de* Narrestreger, de vilde hjem igen til Tipparary. Men Maaden? Forgæves brød de i lang Tid deres Hjærner, indtil Mike endelig en Dag sagde:

— Kan du se Koen deroppe?

— Javel, svarede Pat, hvad er der med den?

— All right, Pat, en mørk Aften gaar vi op og slaar den ihjel, og naar vi har flaaet den, kryber vi ind i Huden og traver af, forstaar Du?

Pat nikkede.

Og en mørk Nat udførte de to Irlændere deres Forehavende.

Da de var kommet et Stykke fra deres egne Linier, begyndte Pat, som agerede Bagkrop at blive træt af at trave over Grøfter og Pløjejord.

— Holdt! brølede han.

— Vi har ikke Tid, svarede Mike fra Forkroppen, Du maa se at holde den gaaende.

Efter nogen Tids Forløb begyndte Pat atter at klynke:

— Holdt, holdt! stønnede han, jeg *kan* ikke mere, vi *maa* puste lidt.

— Aldeles umuligt, raabte Mike i yderste Spænding, *nu* først gælder det! Du maa gøre en Kraftanstrængelse, løb Menneske, løb!

— Kan ikke, pustede Pat, er vi forfulgte af Fjenden?

— Værre end det — løb!

— Hvad er der dog?

— *Der kommer en Tyr!*

— Ja, i Aar bliver der altsaa ikke Raad til at tage til noget Badested, men nu har jeg købt en Konkylie — den kan vi skiftes til at holde Øret ved!

MISFORSTAAELSER.

I Anledning af den lille morsomme Historie med de to Billetter til Tyrefægtningen som vi bragte i Nr. 26, har vi fra ærede Læsere faaet tilsendt en hel Række andre »Sprog-Misforstaaelser«.

Af den store Bunke hidsætter vi følgende: En Dame kom ind paa en Restauration i Paris og vilde gerne have et Stykke med Tunge. Da det var hende umuligt at udtrykke sig forstaaelig, viste hun Tjeneren sin Tunge. Tjeneren nikkede venligt, gik og kom lidt efter tilbage med — *en Læge.*

Forslag.

Var det ikke en Ide at lave en ny Straffelov med følgende Paragraffer:

M o r d —: L.vsvarig Tab af Ernæringskort.

T y v e r i —: Tab af 300 Gram Smør og 7 Svinekødsmærker.

F a l s k —: Tab af 3 Gange 4 Rugbrødsmærker ved hver Kortuddeling.

G a d e u o r d e n —: Tab af fra 1 Franskbrødsmærke til 4 Sukkerkort.

— Hva Fa'en, har Du smidt Overskægget, Stoffer?

— Ja, Du, Snapsen er nu saa sjælden, at der ikke er Raad til at lade noget hænge i Skægget!

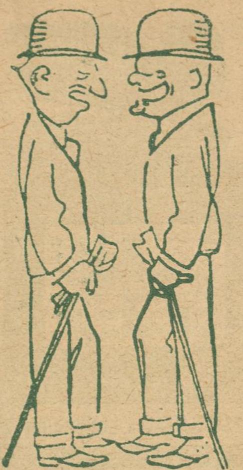

— Kan Du nævne mig noget, der er godt for Utøj?

— Ja, Sæbe.

— Sæbe — det skræmmer det jo væk! Jeg spurgte om noget, der var godt!

En af Jørgen Lunds.

— Tænk, jeg læste i Gaar, at en Tyv havde begaaet Indbrud hos en Mand og stjaalet 500 Kroner fra et Skab uden at opdage at der laa 20.000 Kroner lige ved Siden af. Tænk om han vilde komme hjem til mig, saa maatte han gærne stjæle 20.000 — naar bare han vilde lade 500 ligge!

Underlige Notitser.

En ellers dygtig Jæger vilde forleden skyde en Ræv i en Kornmark, men ramte ikke. Nu siger hans Kamerater, at han ikke engang kan tage en Ræv paa Kornet.

•

En Mand var i Forgaars ude at se paa Grund til et Hus. Det endte med en dundrende Middag og allerede næste Dag begyndte *Tømmermændene.*

•

En Opfinder arbejder for Tiden paa en Frugtautomat, der kan modtage 5- og 10-Kronesedler.

•

Under den stærke Kulde midt i Juni hængte Københavns Skøjteløberforening en Plakat op ved Søpavillonen. Der stod dog at Banen var lukket.

•

D'hrr. Grønlands- og Nordpolsfarere er de eneste fornuftige. Med et helt Skib fuldt af »hamstrede« Madvarer sejler de bort fra Krig og Ernæringskort — for at blive modtaget med Jubel, naar de vender tilbage!

Bøn.

Vore Bønner var ikke forgæves,
de kunde dog Regn os skaffe.
Gid af Bønner og Regn jeg ku' lave
mig en rigtig god Kop Kaffe!
Ave.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

H. D. Abel Kathrinegade. Meningen er god nok, men Versene er desværre ikke gode nok.

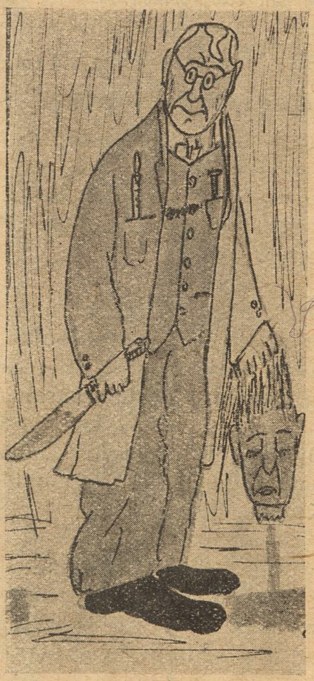

Professoren: Ved alle Sygdomme skal De, mine kære Kandidater helst foretage Operationer. Denne Patient f. Eks. led af heftige Tandsmærter, men nu er han kureret.

Tegnet af Albert Rasmussn.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.
EN GROS — **Tørv! Brænde! Tørv!** — EN DETAIL
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m.m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag og koster kun 15 Øre.

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„**Købmandsgaarden**“, Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

URE — Urmager og Guldsmed **Helvig Jensen**
Aaboulevard 66. Telf. Nora **3342 x**
Gode Lommeure fra 15 Kr.
Broscher, Ringe og Armbaand i stort Udvalg og til billige Priser.
Brugte Ure tages i Bytte og sælges med 1 Aars Garanti.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — Elektr. Drift Telf. Nora 1799
FORLOV DEM IKKE
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Korups Have Telefon VALBY 4.
Kl. 7: Valby Sommerrevy 1918.
Stor Familiehave.

A. Jensen, Nørresundby. Tegningen vil blive benyttet, naar Plads haves.

Carl Liden, Helsingør. Deres — lidt Engstrøm-paavirkede — Grogdrikker kan ikke benyttes eftersom det er fysisk umuligt at lave Klicheer af Tegninger, der er udført med blaat Blæk.

Henning T. Deres lille I. C. skal nok komme frem.

H. J. Esbjerg. Ved Lejlighed.

S. Gundersen. Det er jo hun en Bagatel og ret beset kan den ikke gøre Krav paa »Anerkendelse.« Vi skal se at skaffe Plads til den!

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Avertér i Ravnen.

En Forvandling!

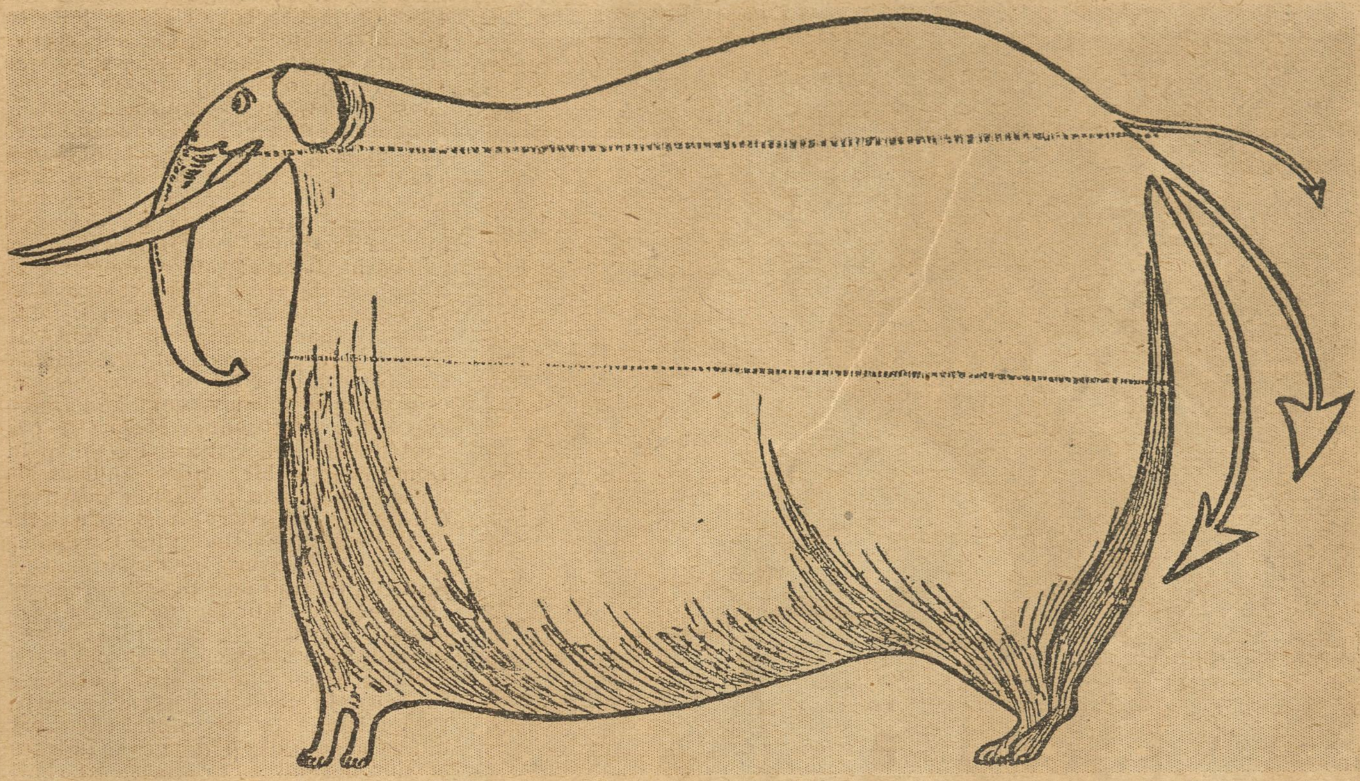

Dette frygtelige forhistoriske Dyr vil, naar man bøjer Papiret sammen efter de to punkterede Linjer — blive forvandlet til en lille skikkelig Grævlingehund!

De tre Præmier!

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 26 er:

Thorvaldsen: Ganymedes med Jupiters Ørn.

Ved Lodtrækningen tilfaldt de tre Originaltegninger:

C. J. Larsen, Vesterbrogade 65. Gymnastiklærer M. Jensen, Ved Amagerport 22. J. Madsen, Brødregade 34, Randers.

„Krims-Krams“.

Spøg.

Spørg med stor Ro i din Kreds: »Hvad er det, man sidder paa, ligger paa og børster Tænder med? Naar Tilhørerne i nogen Tid har forsøgt at løse Spørgsmaalet, saa sig ganske tørt: Det er en Stol, en Seng og en Tandbørste!

Gaade.

Mit Første betegner mer end en,
men mindre end to kan det ikke være.
Mit andet blev bygget af svære Sten,
og fordum ved den stred mægtige
Hære.
Mit Hele er et Bynavn. Nu maa du,
Kære,
med Løsningen ikke være for sen.

Viborg.

Tegning af Helge Nielsen.

— Bare jeg vidste hvem jeg skal udlægge som Far til Barnet, Adolf eller Grossereren?

— Guj Thinka! Du kan jo udligge Grosisten og gifte dig med Ædolf!

Tobaksringe.

Lav en Terning, hvis Sider er saa store som dette Billede.

Den kan laves af Brevkort eller Karton, og Siderne kan klæbes sammen med Frimærkepapir. Klæb saa Billedet her paa en af Siderne og udskær med en skarp Kniv den runde Mund. Naar Terningen er tør, blæser man Tobaksrøg ind gennem Mund-Aabningen, stiller Terningen paa Bordet og ved at give den Side, som er lige overfor Hullet, smaa Knubs med Fingeren, vil man se de nydeligste Røgringe strømme ud af »Røgerens« Mund.

Blus!

Tegning af M. Kristensen.

— Skal Du nu ud og rende med Frøken Madsen igen? Er Du ikke snart for gammel til at rende efter »Lygtemænd.«

— Nej. Hendes Far er nemlig Direktør for Belysningsvæsnet!

Den store Udsmuglingsaffære i Pærekjøbing.

(Af et Referat i „Pærekjøbings Tidende").

Ja saa sandt! Pærekjøbing kommer med. Krigens vandrende Svindlergespenster har ogsaa naaet os og i morgen vil man se Byens Navn paa den sorte Liste baade i Skive Stiftstidende saavel som Islandsposten paa Fæøerne. — Hvorfor spørger vore forbavsede Abornenter (circa 84) før det vi har en Udsmulingsaffære hvori selve Byens Præst velværdige Pastor Himmelev og Kanonfotograf Raspesen er Hovedmændene i en afære, som vi skal gaa helt tilbave til Nonnerne der smuglede Kaffebønner ud i Bønnebøgerne som Pærekjøbings Beboere vil huske fra Nonnevejens-forlængelse. Ku Hiadis, hvor er i henne. — Vi vil her nøjagtig referere det ganske flygtigt. Skomager Hækker der tilfældig kom gaaende Kl. 4 om Morgenen fra et større Sold (vi dementer, efter vi senere har erfaret at han er gift, men at vi syntes han saa saa forsollet ud) saa til sin forbavselse Betjenten komme ned igennem Frøkornsvej med Præsten under Armen han gispede ol. a. paa at Betjenten skulde have Præsten til Hustru, hvis hun maaske havde opgivet Aanden til Beklavelse, men nej de gik saamænd ind paa Raadhuset hvor Herredsfogeden var beskæftiged af Acterne om det store Knappenaaletyveri i Ferskenstræde og af Hamlet, den af Sjagspir. Øjeblikkelig styrtede Skomageren, til vor Avis, hvor min Kone der skriver Dametidende standsede midt i Kartoffelmaasen som hun var ved at skrive om (Skomageren kan hente sit Honnora af 75 Øre paa vort Kontor). Naa straks for vi op til Domhuset og blev straks indladt, da de saa os, vi kan jo komme der hvad Øjeblik det skal være og erfarede straks at Pastoren var anholdt for Udsmuling paa en Tur til Sverig havde han smuglet Kaffe og Gummi ud i Bukseben, og med Herrens Ord i Munden, med vores Lastdamper »Dyden« — Er det ikke altersverende? her staar en Mand som Pærekjøbing Beboer hører med Andagt, og saa er han ikke bedre end os selv. Pastor Himmelev der aldrig ellers har udført noget i den Tid han var i Kirken er som bekendt i Foreningen for »Forkravlede Tvillingers Genhjælp« og har vist ogsaa været med i den store Bedrageriaffære for et par Aar siden saa alle Kommentarer er overflødige.

Den anden Udsmuglerrist Kanonfotografen havde efter forklaringen sat en Kasse paa Kajen hvor i Kanariefuglefrø var lastet og bundet en Snor fra den ud til Damperen i Circa 40 Alens afstand langt væk fra Toldvæsenet, og meningen var saa at hale den op paa rum Sø. Ganske vist hørt Toldbetjendt Ditlefsen et Klask 5 Minutter efter Damperen var sejled, men gav ikke Ulejligheden med at undersøge, da han troede det var en der havde druknet sig. Ved et rent tilfælde skete Opdagelsen ved at Dykker Evorsen der paa dette Tidspunkt var i Vandet og sad paa Bunden, og efter hvad man siger af Spritdampene paa Kysten, var i Færd med at nyde sin medbragte Hang i Speretus af Tangudverkning paa Havsens Bund, for Folk i Byen ikke skal faa ondt af det, ser han et underligt Dyr komme hen ad Bunden, men han som er modig slog Kassen op og Kanariefuglefrøet strøede ud, det rene Pip, derefter satte han sig paa Kassen og blev hevet med op, hvor den anden fik et Ligfald af forfærdelse og Dykkeren slap med et Vandfald. For at sige det straks Præsten og Kanonfotografen har ingen Forbindelse undtagen at de telefoner til hinanden. Det er paa Tide at Poletiet søger mere hos Geistligheden end de gør, hvem ved om Pastoren ikke var skyld i at Madam Sivertsen kvalte den ene Tvilling (vi erfare senere det var den anden — et punkt som burde klares). Foreløbig er Kapellanen fra Hudløse sat til at stedfortræde, han skal i alle tilfælde ogsaa have faaet noget ud af Sognet; og ellers slutter vi den delikate affære med at Præsten i et Interviuf har udtalt, at han saa uden ængstelse paa den paatænkte Lysttur til København selv om den blev lidt længere end tidligere antaget.

Nesthort.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Vel ved Magt, i Varme bagt og Badedragten ulden.
Med megen Kløgt har begge søgt at faa en Plads paa — Kullen!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Fine Ting med Ramasjang.

Jeg saa i et eller andet Dagblad en Bekendtgørelse om, at der den og den Dag afholdtes en større Auktion over et kolossalt Lager af Konserves, Frugtsafter og en hel Del mere eller mindre nyttige Ting.

Nu havde min ellers saa elskværdige Hustru den sidste Uges Tid gaaet og surmulet, vel sagtens nærmest af den samme Grund, de fleste Kvindfolk gaar og ser sure ud for: Sommerhat og Sommerkjole. Stamherren, vor eneste og kæreste her paa Kloden, var i et frygteligt Humør, det var Tænderne, og da der den Formiddag, Auktionen skulde afholdes over Hermetikerne, var mere end ubehageligt hjemme, besluttede jeg mig til at slaa et Slag hen i Auktionslokalet.

Nu maa jeg i Parentes bemærke, at selv holder jeg knusende meget af at løbe til Auktioner, det har jeg efter en gammel nu hedenfaren Tante. Hun gav Pokker i Teaterforestillinger og Cirkus, blot hun kunde komme i Kirke og paa Auktioner, saa var hun tilfreds, og saa var det jo ogsaa saa rart billigt, — naar hun da ikke, hvad der af og til hændte, købte noget gammelt, værdiløst Skrammel, som næste Dag blev smidt ud til Skrallemanden. — Jeg har nu selv været lige saa tosset, og naar jeg saa glædesstraalende og i den allerbedste Mening kom hjem til min elskede Viv med en eller anden antik Vase, en Konsol eller hvad det nu var, jeg havde set mig varm paa, var det som jeg havde faaet en Spand koldt Vand over Hovedet, naar min Kone erklærede, at hun dog fandt, vi havde Skidt nok til at fylde op med i Huset, og naar jeg endelig havde for mange Penge, saa fandt hun, det var mere passende, jeg overlod hende dem, end selv at gaa og drysse dem ud til det bare Ingenting. Jeg har nu altid været en god Ægtemand og aldrig svaret igen, og det gjorde jeg heller ikke i de Tilfælde, jeg tav og samtykkede. — —

Naa, saa gik jeg altsaa til den Auktion over Hermetikerne og Frugtsafter m. m. Nu vidste jeg, at der ikke var noget mere kærkomment for min — iøvrigt ikke altid lige blide og stilfærdige — Svigermoder, end netop Konserves. Hun elskede Konserves, det var saa rart nemt for hende, den pæne, gamle Dame, — blot Laaget af — haps! saa var Maden færdig. — Derfor *vilde* jeg ogsaa købe noget til hende, det kunde maaske formilde hendes Sind. . . .

Der lod til at være godt Køb paa Auktionen, og jeg købte ind, som skulde vi hele Aaret kun leve af Hermetik. Efter at have forsynet mig med et stort Parti Ærter — grove og mindre grove — Snittebønner, Voxbønner og Gud ved hvad for Bønner, kom Turen til Frugtsaftene. Her tog jeg mig et lille Pusterum. Jeg har aldrig været videre forgabet i Saft, og hvis jeg nu havde købt et større Parti, saa havde den, det var jeg klar over, staaet paa sød Suppe mindst de tre Gange om Ugen hjemme, og er der noget, jeg kan gaa af Vejen for, saa er det sød Suppe, selv om der er nok saa mange Blommer og Rosiner i.

— — Nu raabte Auktionarius: »Her har vi et Parti smaa fine Ting, noget med Ramasjang i,« og han saa selv skrupforelsket hen til nogle smaa fikse Daaser med en frygtelig Masse Medaljer og »højeste Udmærkelser« paa. — »Dette her er F. F., kan De tro,« raabte han og gav sig til at slikke sig om Munden. »Det er »Gaffelbidder«, mine Damer og Herrer, ægte svenske og norske »Gaffelbiddere«, forstaar De — en kongelig Ret.«

»Jeg synes, de ser noget »bovne« ud,« tillod jeg mig spagfærdigt at bemærke, da jeg fandt, at Laaget paa »Gaffelbiddere« hævede sig noget mistænkeligt.

»Det er netop det fine ved det, de er *lagrede*, forstaar De, men det skal man selvfølgelig være en Kender og Fagmand for at vide. — Saa vil jeg tillade mig at lukke en Daase op og vise Dem.«

Auktionarius drejede rundt paa Æsken med en lille dertil hørende Nøgle . . . Haps! Efter tre Omdrejninger fløj en syv, otte smaa lække »Gaffelbiddere« op og bed sig fast i den lidt konsternerede Auktionarius' just ikke helt mælkehvide Ansigt.

»De er s'gu lagt ned i Tomat ogsaa, kan jeg se,« sagde jeg, for Auktionarius' Ansigt lignede et Stykke Landbrød, belagt med Sild og Tomat.

»Det var blot en lille Fejltagelse; jeg havde været for hurtig i Vendingen med at dreje, — men dejlige er de,« tilføjede han og gav sig til at pille »Gaffelbidderne« ned fra Ansigtet.

Jeg købte — trods alt — det halve af en Kasse og sluttede saa Indkøbet af Hermetik for den Dag.

Min Svigermoder sendte jeg 25 Daaser og beholdt selv Resten.

— — Min Hustru og Pigen havde travlt med Køkkenrengøring, da jeg kom hjem fra Auktionen; hun stod og sømmede nye Gardiner paa i Køkkenet, saa jeg maatte selv tage imod Varerne fra Auktionen.

»Naa, denne Gang har Du da købt nogenlunde fornuftigt,« sagde hun og gav mig et anerkendende Nik. »Ja, blind Høne kan saamænd ogsaa finde et Korn.«

Komplimenten *kunde* nu være fremkommet lidt mere delikat, men da jeg til dagligt ikke var vant til at høre Komplimenter, følte jeg mig helt tilfreds med den, jeg fik.

— — Da min Hustru var færdig med at hænge Gardiner op, og Pigen ligeledes med sit Arbejde, lignede vort Køkken et helt lille Dukkekøkken, fint og propert som det var.

»Der kan Du se, Du har en Hustru med Sans for Orden og Renlighed,« sagde hun, »alt skinner her som det var nyt. Men I Mandfolk lægger saamænd ikke engang Mærke til det, og langt mindre paaskønner I alt vort Arbejde,« tilføjede hun med et let Suk.

»Herre Gud, lille Ingse, jeg er saa straalende glad for Dig, min egen Snut, saa glad, saa glad — Men skal vi nu ikke for Morskabs Skyld prøve disse delikate »Gaffelbiddere«, de skal være en hel Delikatesse, siges der, en Himmerigsmundfuld.« Jeg tog en Daase frem og satte den paa det hvidskurede Køkkenbord, efter dog forsigtigt først at have bredt en Avis ud paa Bordet. — Saa satte jeg »Patentnøglen« i og drejede rundt. — — Ritsch — Ratsch — Ritsch! — snurrede og gærede det i Daasen, og min Kone og Pigen kom interesseret nærmere for at se, hvad det var for en sydende Lyd, da — o, Ve! Op fra den infame Daase fløj et halvt Dusin »Gaffelbiddere« og plantede sig i min Kones, Pigens og mit Ansigt, Resten af Daasens Indhold anbragte sig rundt om i Køkkenet, saavel i de nystrøgne Gardiner som i det nyhvidtede Loft. Min Hustru gav et Rædselsskrig fra sig, mens Pigen begyndte at steppe rundt paa Gulvet, selv stod jeg aldeles maalløs over det skete.

»Herre min Gud, mit Ansigt, mit Køkken, mit fine nye Køkken! — Aa, jeg bliver blind for Livstid! Tag de Igler bort fra mit Ansigt!«

Og saa satte min Kone sig ned paa Køkkenstolen og gav sig til at besvime. — Jeg maatte op paa Stigen for at pille de infernalske »Gaffelbiddere« ned, og det var ikke noget helt let Stykke Arbejde. —

Faa Minutter efter kimede det unødvendigt haardt paa Entredøren. Jeg skyndte mig ud at lukke op for Svigermoder, der i Stedet for et »God Dag« gav mig et haardt Stød for Brystet. — »Morder!« sagde hun og ilede harmdirrende ud i Køkkenet, hvor min Kone just var ved at komme til sig selv.

Jeg fandt det raadeligst at lukke mig inde paa mit private Kontor, men herfra kunde jeg høre Ord, der fik mit Blod til at stivne.

». . . Tænke sig den Laban . . . at sende mig . . . Skruptudser med Krudt og Dynamit i . . . Paa højsalig Frederik den Syvende sad der tre . . . Venus fra Milo havde to op under . . . Ih, nej . . . skilles . . .«

Jeg listede mig stille ud af Kontoret. — —

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22 HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

RAVNEN
KOSTER KUN
15 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 2800
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade.
F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen

Landstingsmand *Alex. Foss* har skænket Byen en Statue af Ole Rømer. Eksemplet har smittet: *Jul. Schovelin* vil skænke: »Flugten fra Folketinget«, *Rambusch* »Krudtets Opfinder« (Statuen har ikke Spor af Lighed med Giveren!) *Jul. Wulff* »Folketingsmand, der taler Fingersprog« og *Pitzner* skænker en Statue af »Napoleonskagens Opfinder«.

16 Sider

15 Øre

RAVNEN

Nr. 29 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 18. Juli 1918.

Tegning af Osvald Jensen.

„Ravnen"s Krigsho'der III: Fru Gullasch.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

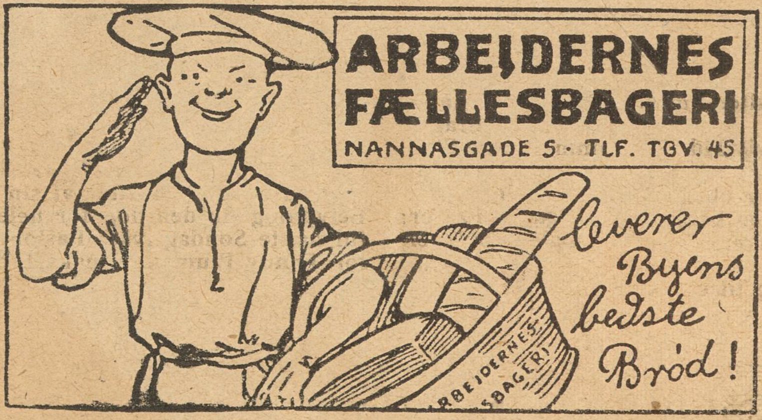

Vadskeriet
„Ventegodt“
Lufttørring.

Køb
Alfa
Margarine

Avertér i „RAVNEN“.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1.00.
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Cyklister.
Send Deres gamle Dæk til Reparation.
Ny Metode.
Prisen er 1 Kr. for første Hul og 25 Øre for efterfølgende. Hvert Dæk kan repareres. Garanti i 6 Md.
Mekanisk Dæk Reparationer.
Guldbergsgade 9.

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Anarkiet i Rumleby. III.

Udskrift af Rumlebys Historie ved *Per Bonde.*

Tredie Fortælling,

som er en lille Kærlighedskomedie og handler om Bagersvend Bolle, der snildt benytter sig af Anarkistfrygten til at naa sine Ønskers Maal: at føre den unge, smukke Konditorenke til Alteret.

Paa Hovedstrøget bor Fru Fanny Plum,
den unge Enke efter Byens rige
Konditor Plum. Hun er maaske lidt dum,
men hun i Skønhed næppe har sin Lige
i Rumleby og Omegn, skønt man finder
her mange særlig nysselige Kvinder.

Og siden hendes Mand i Fjor fór hen
til sine Fædre, har Fru Fanny drevet
Konditoriet; dog en Mestersvend
fra Nabobyen har hun indforskrevet,
men ak, hans Hjerte var ej af de kolde
(hans Navn var Karl Mathias Nielsen-Bolle).

Fru Fannys Ynde gjorde ham kaput,
og skønt som Bager han var vant til Varme,
han blev i den Grad i den Skønne skudt,
at Søvnløsheden plagede den arme.
En skønne Dag han i Konditoriet
med stort Besvær fik til Fru Fanny friet.

Men Fruens Svar var kun et køligt Nej.
Hans Sorg og Smerte ingen Grænse aner,
og mer end een Gang Staklen var paa Vej
til Gadekærret pint af Selvmordsplaner:
nu var det afgjort, og bestemt var Dagen
- da Anarkistens Ankomst ændred Sagen.

Den Rædsel, som han vakte, greb Fru Plum,
thi efter Blod og Guld Rebeller tørste,
og alle vidste, at den Pengesum,
Plum hende efterlod, var af de største;
og hun bli'r angst, nervøs som ingensinde,
til første Offer han nok vælger hende!

Hun ligger ene, hvem kan hendes Raab
vel høre, kommer han som Tyv om Natten?
Men Fruens Angst gi'r Bagersvenden Haab,
nu bli'r det maaske ham, som hæver Skatten;
thi snart Fru Fannys Skræk vil hende lære,
at hun en Ægtemand kan ej undvære.

Men ak, se Dagen gaar, og ikke Spor
man siden mærket har til Anarkisten.
Fru Fanny snart igen sig rolig tror,
og hendes Bejler gribe maa til Listen:
i hendes Rædsel maa han holde Livet,
hvis han skal sejre, det er ganske givet.

Og hør nu blot, hvor snedig han gaar frem:
Fru Fanny bor paa første Sal til Gaden;
hans Lejlighed den ligger hel bekvem,
men ud til Gaarden vender den Facaden:
to mørke Hummere, vil ingen nægte,
med Indgang til Konditori't direkte.

Men gennem dette absolut man maa
dernæst en Gang og et Par Kamre, førend
man naar Butikken (hvis man ej vil gaa
henover Gaarden ind ad Køkkendøren),
i Stuen over denne Fruen sover,
og Pulterkamret ligger oven over.

Vor Bagersvends Idé — just ikke ny —
var den at fange en tre—fire Katte
(af Katte var der nok i Rumleby),
dernæst for Rotter han en Fælde satte;
snart havde han en halv Snes store, fede
— og nu var alt til første Træfning rede.

Da først Fru Fanny kommen var til Sengs,
og Lyset slukket var bag Jalousiet,
krøb Bolle op paa Taget med en Drengs
Behændighed. Han slap Menageriet,
imens forsigtig han omkring sig skotter,
ind gennem Vindvet: Katte, Mus og Rotter.

Paa Pulterkamret, hvor man havde bragt
fra Arilds Tid af Skrammel store Stabler,
begynder nu en vild og blodig Jagt,
hvis Mage kendes kun i gamle Fabler:
det klirrer, rasler, ringler, buldrer, skramler,
og af og til en større Stabel ramler.

Og Fruen vaagner, hendes Aandedræt
af Rædsel standser, Angstens Sved den kolde
paa Panden springer frem og med et Spjæt
hun flygter, iført Kaabe, ned til Bolle:
»Han er her, Anarkisten!« faar hun jamret.
»Hvor, kære Frue, hvor?« — »Paa Pulterkamret!«

Nu faar Hr. Bolle vist, at han er Mand:
han undersøger Sagen meget nøje,
dog intet Spor af Indbrud finder han,
og Fruen maa hans Stiklerier døje:
— »Naar Fruen drømmer den Slags, tør jeg mene,
det er fordi, De er saa meget ene.«

— Den næste Aften Svenden alt har klart
til anden Træfning; han har nemlig fundet
et dobbelt Klædeskab paa Loftet, og i Fart
et Stykke Reb omkring dets Fødder bundet,
thi Skabet er i sjælden Grad affældigt,
dets Ben er løse, hvilket just er heldigt.

Til Rebet binder han et Stykke Tov,
igennem Vindvet snildt han dette fører
ind i sit Kammer. Og da Fruen sov
den næste Nat, og ej en Vind sig rører,
da ramler Skabet om med stor Spektakel;
at Loftet holdt, var nærmest et Mirakel.

I næste Øjeblik staar Fruen bleg
ved Bolles Vindu: »Kære, lad mig ligge
herovre, hører De!« hun næsten skreg.
»Ved alt, hvad helligt er, saa tør jeg ikke
eet eneste Minut derovre være!«
Og Bolle aabner Døren: — »Ja men, kære —«

— ↗ —

At han den næste Morgen skaffer væk
omhyggeligt sit Tovværk, det er givet.
Og Fruen kom sig atter af sin Skræk.
Betydning fik den dog for hele Livet:
thi næste Søndag lyser Pastor Polle
for Fanny Plum og Ungkarl Nielsen-Bolle.

Da Nigger Jim saa dobbelt.

Tegninger af A. Østrup.

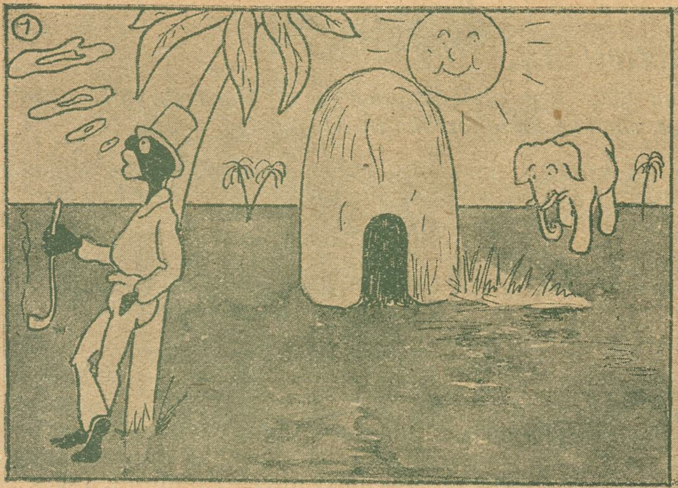

Her ser I Jim, der staar og laver Ringe
og haaber paa, at de vil Lykken bringe.

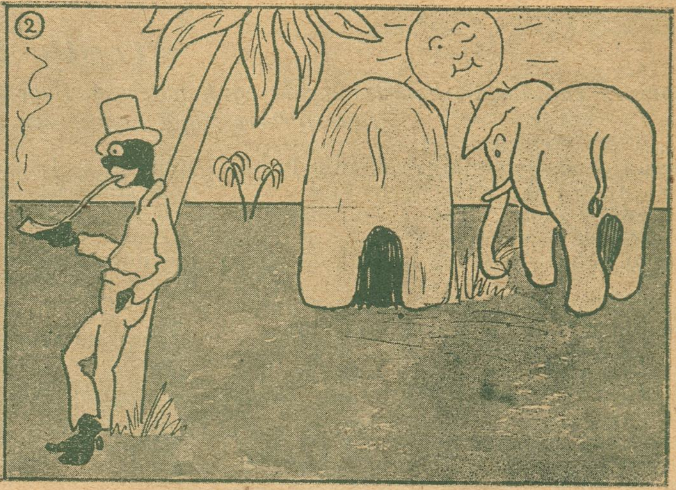

Ved Hytten ses nu Elefanten.
den ligner Hytten — ia min santen!

Og Jim han blir saa rædselslagen,
at han sig sætter ned paa Bagen.

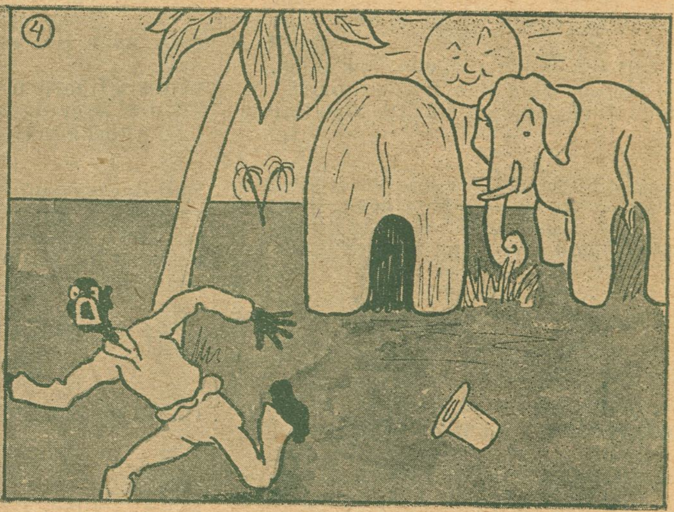

At en kan blive to han ikke fatter
og iler bort, forfulgt af Solens Latter.

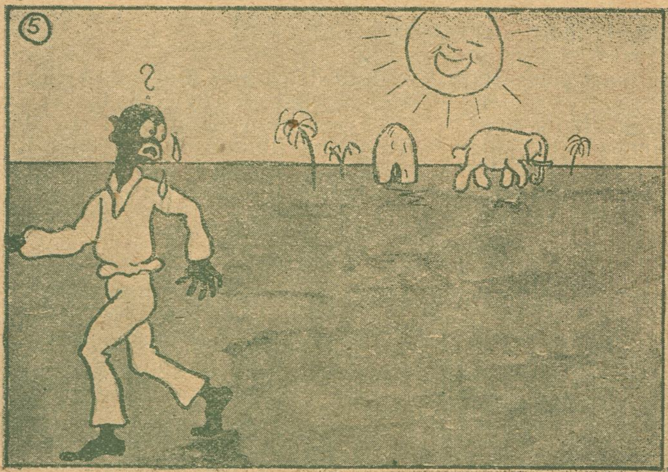

Ham meget let man overrasker,
sir Elefanten mens den hjemad trasker.

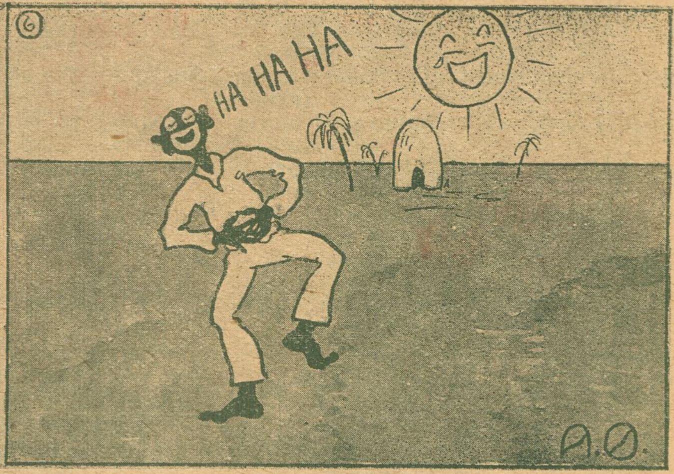

Et mægtigt Grin opfylder nu Sahara
›Mig gjorde Elefanten Nar a'!‹

Snuppe Jensens Æventyr fortsættes i næste Numer.

Arbejdernes Fællesorganisations
Brændselsforretning A/S
Frederiksberggade 16. København B.
Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.
Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:
KUL, KOKS OG BRIKETTER
samt fuldstændig tørt Rødbrænde
opsprængt i danske Skove.
Prima Kvaliteter, Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares
Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

„En Amerikaner“.

En Amerikaner var kommen i et stort Middagsselskab i London, og Talen faldt paa Lynchskikken i Fristaterne.

— De har vel ogsaa været Vidne til saadan noget, spurgte Husets Frue Amerikaneren.

— Mange, mange Gange, lød Svaret.

— Det vilde være interessant at høre en af Deres Oplevelser paa dette Omraade.

— Den sidste Gang var Aftenen før jeg rejste til Europa. Mine Venner gav et Gilde for mig paa et Hotel. Under Gildet kom en farvet Tjener til at hælde Indholdet af en Suppeterrin ned over en Dames Silkekjole. Det kostbare Toilette var fuldstændig ødelagt. Øjeblikkelig greb Damens Mand Kellneren i Kraven, lagde en Løkke om Halsen paa ham, og paa et Vink af Damen svævede han i Luften.

— Forfærdeligt! udbrød Husets Frue gysende. Og det stod De rolig og saa paa?

— Aa nej, svarede Amerikaneren i en ligegyldig Tone. Medens det gik for sig, var jeg paa Vej ned ad Trapperne til Køkkenet for at skyde Kokken, fordi han havde kommet for meget Salt i Maden.

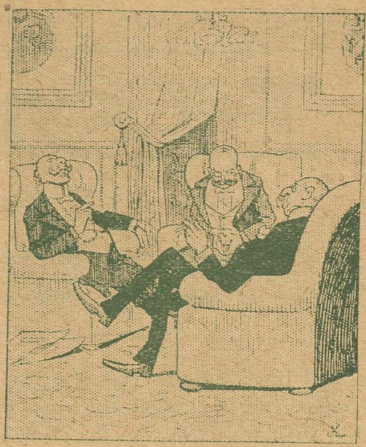

Millionærernes Klagesang.

(Mel: Dejlige Øresund.)

Jeg hedder Rævenklo,
bor: Østergade 2,
hvor jeg daglig mine Kurser skærer.
Men — hvor er Tiden fæl,
fin's der mon nogen Sjæl,
som har Medynk med os Mil'jonærer?

Tænk Dem en Smule om,
maaske de alle kom
til at fatte vor fortrykte Stilling.
Hvad hjælper Sølv og Guld,
Kassen og Lommen fuld,
naar man ej kan bruge hver en Skilling?

Bilen den samler Mug,
og med et Sjæle-Suk
ser jeg Motorbaaden stille ligge.
Hvor køber jeg Benzin,
hvor skal jeg hamstre Vin,
hvor kan man faa dejlig Mad og Drikke?

Før jeg hos Wivel sad,
aad al hans gode Mad,
syv à otte kostelige Retter.
Nu gaar de ned til to,
den er da mindre go' —
det en Mil'jonær skam ikke mærker!

Før aad jeg Kaviar,
Østers og fin Pigvar —
borgerlige Retter altid stinker!
Nu er man efter lidt,
finder det godt og fedt,
blot en Høker har en Portion Finker!

Før holdt jeg svært af Bøf,
nu er den nærmest Bluf,
Suppen er lidt Vand med et Par Nudler.
Kaffen det værste Sprøjt,
Smørret er tyndt og sløjt,
som jeg knapt tør byde mine Pudler.

Med en Baron jeg før
boede Dør om Dør,
han min Omgang var, hvor Byen lever.
Vi spiste dejlig Mad —
nu er man næsten glad,
blot man faar en Omgang Fedtegrever!

Dyrtidens Skæbne-Sværd
truer en Mil'jonær —
aldrig jeg med Fedt mig her forsoner!
Bliver det saadan ved,
ender det sikkert med
jeg i Millionerne mig droner!

Peder Paul.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

Medens han ventede paa Jennys Svar, saa han i Spejlet, hvorledes Døren langsomt blev aabnet og et Hoved blev stukket forsigtigt ind og derefter atter hurtigt trukket tilbage. Douglas opfangede kun et Glimt af Mandens Ansigt, men det var tilstrækkeligt. Han var sikker paa, at det var Rookson, han havde set, og han blev pludselig urolig.

— Jenny, sagde han hurtigt, lad os gaa.

De gik ud gennem en anden Dør og tilbragte nu Resten af Aftenen med at gaa fra den ene Café til den anden. Jo mere Jenny tænkte paa, hvad der forestod hende den følgende Dag, jo ængsteligere blev hun, men hun talte dog ikke derom til Douglas.

Medens de sad i en Musikhal, sagde Douglas pludselig, at han vilde gaa hen til Rookson, men at han kom tilbage om to Timer.

— Sig ikke et Ord om, at Du har været sammen med mig, hviskede hun.

— Aa nej, vær ikke urolig for Jim. Jeg ved, hvordan jeg skal tage ham.

Douglas begav sig lige hjem til sin Bopæl. Han gik op ad Køkkentrappen.

— Hallo! raabte han op ad Trappen. Har her været nogen?

— Ja, Hr. Douglas, svarede en Stemme. Klokken to i Eftermiddags var her en Mand, der vilde tale med Dem. Jeg sagde, at De var gaaet ud, men han vilde sikkert kunne træffe Dem i »Kronen og Scepteret«.

— Dumrian! mumlede Douglas, idet han gik ud paa Gaden.

— Det var altsaa derfor Jim kom og stak Hovedet ind, tænkte han.

Efterretningen var foruroligende, hvis Rookson havde villet tale med ham, hvorfor var han saa ikke kommet ind. Men, fortsatte han, maaske saa' han at jeg var sammen med nogen, og det er muligt, at han ikke genkendte Jenny, der sad bøjet over Avisen.

Han fortsatte sin Vej i Retning mod King Cross. Han dukkede ind i den grimme og snavsede Labyrinth af Gader, i hvilken det Hus Rookson boede i, laa. Da han var naaet hen til det, blev han ubeslutsom staaende i nogen Tid, men med et tog han sig sammen og ringede paa Rooksons Klokke.

Jim kiggede forsigtigt ud gennem et Trappevindu. Skæret fra en Lygte lyste paa Douglas blanke Hat. Ingen Detektiv kunde være saa elegant, og med et ejendommeligt Blink i Øjnene gik Rookson ned og aabnede Døren.

— Jeg vil gerne tale lidt med Dig. Kom her ud.

— Er alt roligt? spurgte Jim.

— Jeg vilde ellers ikke have bedt Dig derom, men naar Du alligevel i Morgen eller i Overmorgen skal hen til Sagføreren, er det nok saa godt, at Du bliver vant til at færdes paa Gaderne.

Rookson hentede sin Hat og de styrede Kursen mod Kings Cross. Douglas ventede, at Jim skulde sige noget om sit Besøg i Burton Crescent, men denne tav.

— Du har vel set Annoncen i Bladene i Dag? sagde Douglas tilsidst, for at bryde den uudholdelige Tavshed.

— Ja.

— Det er godt. Inden Du gaar til Sagføreren er det vist bedst, at vi gennemgaar Historien endnu engang. Skal vi ikke gaa hen og faa en lille Forfriskning?

— Nej Tak, sagde Rookson. Du sagde, at Du vilde tale med mig, og det er netop det, jeg ønsker.

— Hvad er der i Vejen med dig, Jim? Du er saa gnaven.

— Gnaven? Har jeg maaske ikke Lov til at være det?

— For mig gerne.

De var kommet forbi Kings Cross og gik langs med Caledonia Rood, da Rookson pludselig standsede og pegede hen mod Regentskanalen.

— Lad os gaa derhen. Jeg har noget at sige Dig — og jeg vil ikke have Vidner.

Douglas var nu klar over, at Rookson vilde faa et af sine sædvanlige »Udbrud«.

Douglas samtykkede uden ringeste Tøven. Det kunde ikke nytte at modsige Rookson, naar han var i det Lune. Desuden havde han sine Planer. Disse gik ud paa at skille sig af med sin besværlige Medskyldige som nu ikke mere kunde være ham til nogen Nytte. Han saa' paa det mørke Vand. Lejligheden var kommet.

De gik begge tavse i Mørket. Til højre laa en høj Bygning, et Varemagasin, og til venstre var der en Mængde Skure. Foran dem flød Kanalen. Douglas gav nøje Agt paa sin Kammerat, men Rookson stirrede kun frem for sig. Pludselig vendte han sig om og betragtede Douglas.

— Naa, begyndte han. Du er vist gode Venner med Jenny Bassett, hvad skal det betyde?

— Dit Tossehoved! Det betyder ikke noget. Jenny har været min Medhjælper ligesom Du.

— Jasaa. Og alligevel vil jeg sværge paa, at hun er noget mere for Dig. Lyv ikke! Tror Du ikke, jeg kender Dig, Bert Douglas. Du har spillet falsk Spil. Du ved meget godt, at hun er *min* Pige. Jeg behøver ikke at sige mere. Du har forsøgt at gaa mig i Bedene, din Skurk.

— Sikke noget Sludder, Du dér siger. Jenny er intet for mig.

— Jasaa! Saa jeg maaske ikke selv, hvordan I sad sammen i »Kronen og Scepteret« i Eftermiddags. Jeg ventede ikke at finde hende i dit Selskab, skønt jeg ikke var overrasket. Jeg har udspioneret Jer en hel Uge. Jeg har set, hvordan Du har kysset hende, naar I skilles. Jeg har set . . .

— Hold nu op. Hvad er det, Du laver Vrøvl over? En Pige tager ingen Skade af et Kys.

— Men den Mand da, hun tilhører? Jeg vil ikke vide noget af den Slags. Jeg har Dig i min Vold, det ved Du. Husk Testamentet — husk den 15. Juli! Sæt, at jeg gaar til Sagføreren. Sæt, at jeg gaar til Scotland Yard . . .

Douglas aandede hurtigt.

— Jasaa, Du omgaas med den Slags Planer. Lad os saa hellere gøre op med det samme.

Rookson havde løftet Armen og en Kniv blinkede i hans Haand. Douglas bøjede sig lynsnart. Stødet gik fejl og ridsede ham kun i Skulderen, og i samme Øjeblik ramte hans

knyttede Næve Rooksons Ansigt. Men Slaget havde ikke været videre stærkt. Inden Rookson for anden Gang kunde gøre Brug af Kniven var Douglas sprunget ind paa ham for at afvæbne ham.

Ikke et Ord undslap deres Læber. De tænkte blot paa at dræbe. Begges Øjne brændte. Vanvidet havde mangedoblet Rooksons Kræfter; ellers vilde han forlængst have bukket under for sin stærke muskuløse Modstander. Desuden svækkede Saaret Douglas højre Arm. Da det var ham umuligt at vriste Kniven fra Rookson, begyndte han Tomme for Tomme at trænge ham baglæns tilbage mod Kanalen. De to Mænd nærmede sig under Gravens Tavshed mere og mere det mørke Vand. Rookson hængte som en Vildkat ved sin Modstander.

Douglas var holdt op med at bekymre sig om Kniven. Han havde udtænkt en anden Plan for at tilintetgøre sin Modstander: Trække ham med sig ned i Kanalen. Han vidste nemlig, at Rookson ikke kunde svømme, medens han selv derimod boltrede sig som en Fisk i Vandet.

Ved Kajen laa der en Pram, som var fortøjet til en Pæl, der stod ca. 3 Meter fra Vandet. Netop som Douglas gjorde en sidste Anstrængelse slyngedes han pludselig ud i Kanalen dragende Rookson med sig. Han var snublet over Rebet; men det havde ikke gjort noget, blot han ikke i Faldet havde slaaet Hovedet mod Baadens Ror . . . Planløse, forvirrede Bevægelser og Plasken; saa hørtes der en gurglende Lyd, og alt blev stille. Kun nogle Ringe, som bredte sig over det mørke Vand, vidnede om de to Mænds Dødskamp.

* * *

Ved Indgangen til Musikpavillonen stod Jenny og ventede, medens Publikum forlod Lokalet. Hun saa sig om til højre og venstre efter Douglas. Klokken var nu snart tolv, men Douglas kom ikke. Hun drev langsomt ned ad Piccadilly. Men Douglas indfandt sig stadig ikke. Ærgerlig steg hun op i en Motoromnibus og kørte hjem. Hun sov meget urolig om Natten.

— Der har du din Te, Jenny, sagde hendes Moder næste Morgen.

— Er der kommet noget Brev?

— Nej.

— Han kunde da godt have skrevet et Par Linier, mumlede Jenny, idet hun rynkede Panden.

Hun gabede et Par Gange, drak sin Te og stod op. Alt syntes hende bagvendt denne Morgen. Hendes Nerver var i Oprør og et Par Gange spurgte hun sig selv, om hun ikke skulde blive hjemme. Men hun havde givet Douglas sit Løfte, og hans Ord var hendes Lov. Hun savnede ham nu mere end nogensinde før, trængte til lidt Opmuntring. Nej, Aftalen med ham vilde hun ikke bryde! Saasnart hun var færdig med at klæde sig paa, kørte hun til Warwick Court.

XXI
ALICIAS HEMMELIGHED

Mr. Perry havde været optaget fra den tidlige Morgen. Han havde haft Besøg af Detektivinspektør Shagford, som blandt andet havde fortalt, at han havde opdaget, at en tidligere Straffefange, James Salmon, efter sin Løsladelse fra Dartmoorfængslet havde optraadt under Navnet James Rookson. Om det var den samme Mand, man annoncerede efter, vidste han ikke, men Sagføreren havde lovet at telefonere til Scotland Yard, hvis »James Rookson« skulde indfinde sig. Efter at Detektiven var gaaet, havde Mr. Perry slaaet sig ned for i Ro og Mag at studere David Haggars Brev og Testamente i Originalen, som han først havde faaet i Hænde den foregaaende Aften.

Efter at have studeret dem nøje en halv Times Tid, gik han til Telefonen, men ikke for at tale med Scotland Yard. Han ringede til Dolamore, den berømte Grafolog. Dolamore lovede at komme før Frokost, og Perry vendte tilbage til sit Skrivebord for at genoptage Undersøgelsen af Aktstykkerne, da en af hans Kontorister traadte ind.

— Der er en ung Dame, som gerne vil tale med Dem. Hun siger, at hun hedder Jenny Bassett.

Mr. Perrys ubevægelige Ansigt lysnede op.

— Lad hende komme ind med det samme, Benson, og bring mig min Notebog.

Jenny blev vist ind. Hun behøvede ikke at spille bly, thi hendes Nervøsitet var ægte nok. Hun ønskede næsten, at hun aldrig var gaaet derhen. Hun kastede et forskrækket Blik omkring sig og syntes at blive lettet, da hun saa, at Rookson ikke var til Stede.

Hun satte sig paa Kanten af en Stol og betragtede Advokatens haarde Ansigt. Hendes Erfaringer havde gjort hende til en god Menneskekender, og hun forsøgte at udforske, hvad han kunde være for et Slags Menneske. Hans Ydre syntes hun ikke om. Da hans gennemtrængende graa Øjne rettedes mod hende, blev hun først for Alvor klar over, hvilken farlig Situation hun befandt sig i.

— De hedder Jenny Bassett? sagde Mr. Perry, efter at han havde betragtet hende nærmere.

— Ja.

— Hvad er Deres Ærinde?

— Jeg saa Annoncen, hvor man anmodede mig om at give Møde her.

— Har De skrevet dette Navn?

Han holdt Haggars forfalskede Testamente frem.

— Ja.

Advokaten begyndte nu at stille hende en hel Del Spørgsmaal paa sin korte, skarpe, myndige Vis, idet han betragtede Jenny under sine buskede Øjenbryn paa en Maade, som gjorde hende mer og mer urolig. Det varede ikke længe, før hun maatte begynde at tænke sig om før hun svarede. Den Historie, som Douglas havde lært hende, forslog ikke. Perry kom med saa mange Spørgsmaal, som hun ikke havde ventet. Paa hvad Tid havde Mr. Haggar ringet, eller var hun tilfældigvis selv kommet til Stede? Var Rookson eller hun kommet først? Havde Rookson og hun talt sammen om dette, efter at de havde skrevet under? Dette var kun en Del af de Spørgsmaal, der blev stillet hende.

Det var ogsaa ubehageligt, at hvert Ord, hun sagde, blev stenograferet af Kontoristen. Det var heller ikke rart at høre, at hun senere vilde blive taget i Ed paa, hvad hun havde sagt. Det lød saa uhyggeligt og øgede hendes Nervøsitet.

Lidt efter lidt begyndte Sagføreren at gaa over til Ting, som hun syntes ikke kom Underskriften ved. Saaledes ansaa hun det for næsvist at spørge om, naar hun var flyttet fra »Empress Hotel« og hvorlænge det varede, inden hun fik en ny Plads, naar og hvorfor hun flyttede fra Eaton Square, og hvad hun for Tiden bestilte. Perry gjorde ogsaa Spørgsmaal om hendes Moder. Tilsidst mistede hun Taalmodigheden og udbrød.

— Jeg er ikke kommet herhen for at tale om mig selv. Hvad jeg og min Moder bestiller er noget, der ikke angaar andre, og jeg svarer ikke mere paa nærgaaende Spørgsmaal. Jeg har gjort, hvad jeg blev anmodet om i Annoncen. God Morgen!

— Vent et Øjeblik, Miss Bassett. Bare et Par Spørgsmaal endnu, saa skal jeg ikke besvære Dem mere.

Medens Jenny talte, saa Advokaten paa de Optegnelser, Shagford havde givet ham.

— Naar forlod James Rookson »Empress Hotel?« sagde Mr. Perry, idet han saa op.

Naa, nu sad hun nok rigtig godt i det! Hun vidste meget vel, at Rookson var flyttet i Juni. Men det kunde hun jo ikke fortælle, og hun sagde derfor, at hun ikke kunde huske det. (Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

— Jeg vilde gerne gøre mig nyttig under Krigen, men det eneste, jeg kan, er at danse Tango! (»Simplicissimus«.)

— Det var da godt, vi fik Hundekiks igen, saa man kan faa lidt Selskab, naar man er ude at spadsere! (»Daily Mirror«.)

Variation over Rottefængeren fra Hameln! (»Fliegende Blätter«).

— Tycker kandidaten om att dansa?
— Ja, mycke!
— Då tycker jag kandidaten ska låra sig det! (»Søndags-Nisse«).

Han: Hvad var det, min lille ven?
Hun: Aa vær saa snild aa hold søster mi for mig mens atte jeg — snyter mig! (»Tyrihans«, Norge.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

I Blommetiden.

I Frugthaven de sad
paa hver sin Side af Bænken.
Han pilled' paa et Blad,
hun smeded Kærlighedslænken.
Han sagde ikke et Muk,
hun tænkte: »Ah, Mellemakten«
og ønsked med et Suk:
»Gid vi var færdig med Pagten«.

Hun saa i en rosenrød Sky
sit Navn og hans i Avisen;
hvor det klang: »Amalie Rye
forlovet med Peter Mathisen.«

Hun bøjed' sig sagte frem
og saa med de Øjne milde
»Mathisen, hvad fejler Dem?
De er saa forunderlig stille?«
Han sukked og stirrede ud
med stive, fortvivlede Blikke.
Hun tænkte: »Det kommer, ved Gud«
Han mumled': »Jeg siger det ikke!«

Hun rødmed' og hvisked' sagte:
»Sig mig det, er De snild;
De skal mig bare betragte
som En, de betror Dem til.«
»Naa ja«, han pustede ud,
og med resigneret Mine
han stønned': »Aa Herregud,
jeg har saan'en — Mavepine!«

I dit Ansigts Sved — —

— Hvad er det dog, De laver dèr?
— *Is!*

En Tidens Mand.

Han lever højt i Sus og Dus
Af Havregrød og Smør og Sukker
Med Mel og Gryn og Flæsk i Hus,
Saavel som Vin — og Garn i Dukker.
Til Surrogat skal han ej ty,
Ren The er strængt paakrævet.
En Mand, der er i Land og By
Ret kendt, — og derfor her *fremhævet.*

Witzansky: Jeg har blottet mig tit og er gaaet ofte i Vandet, men at jeg sprang i *den Foss*, det er ligegodt den værste Vandgang!

Paa et herværende Teater kom en kendt komisk Skuespiller ind for at fremsige en Monolog, men netop som han skulde begynde, gik Teaterkatten over Scenen. Skuespilleren kiggede lidt paa Dyret og sagde saa: Vil Du ud med Dig! Dette her er en M o n o l o g og ikke nogen K a t a l o g!

Moderne Rebusser.

Hvad er det, man kan ryge nu for en billig Pris, men som der dog har været »lagt paa« fra Jordens Skabelse?

Visne Blade.

Hvor føler man sig hensat, naar man har spist en stor Bøf?

Til Sundholm.

Hvad er det, som kommer langsomt, men gaar hurtigt?

Ernæringskortene.

Hvor kan man endnu for et Par Kroners Penge faa Frikadeller at se?

I Teatrene.

SPROGKYNDIG

En af vore kendteste »Gullaschmænd« var forleden paa en Forretningsrejse til Lybæk. Ved Afrejsen fra Hotellet skrev han i Fremmedbogen: »Her alles gut für resten, aber *Dass* is schlegt!«

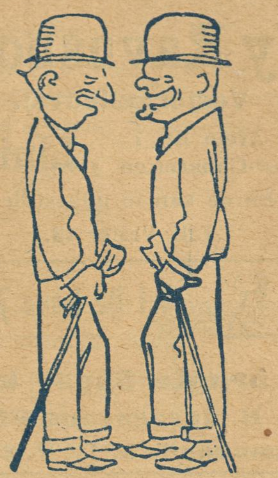

— Du, kan Du sige mig, hvad det højeste Udslag af Magelighed er?

— Næ, det kan jeg ikke.

— Det er, naar en Mand lader lave en Kop med 4 Hanke, saa han altid er sikker paa at faa rigtig fat paa Koppen!

„En Svensker".

MUSIKALISKT. Frun: — Otto, det sjunger i mitt ena öra.

Mannen (musikdirektör): — I vilken tonart?

„En Nordmand"

Hun (til den ugifte unge advokat):

»Tænk, det er spaadd mig, at jeg skal bli gift med en jurist.«

Han: »Se, se! Da blir Deres mand og jeg kanske kolleger.«

„En Dansker".

1. Chef: Hvorlænge har Hansen arbejdet hos Dem som Bogholder?

2. Chef: Cirka fire Timer.

1. Chef: Jeg troede, han havde været i deres Tjeneste i længere Tid.

2 Chef. Det har han. I seks Maaneder!

Forskellig Hastighed.

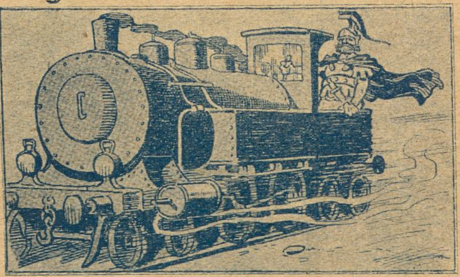

Saadan iler Krigen

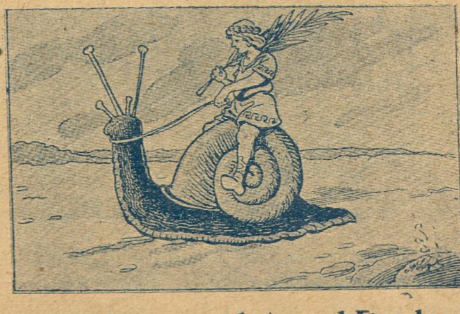

og saadan gaar det med Freden!

„Ny Ravnsborg"

Vesterfælledvej.

Hver Aften Kl. 7 Sommer-Cabaretten „Linie 6,,

Borde kan forudbestilles.

Telf. Vester 43.

Alle brugte Sager købes.

C. H. Jørgensens Eftf.

Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Forlovelses-ringe

Københavns Specialforretning.

Gothersgade 34, Th. Halgreen

Lige for Regnegade. — Grundlagt 1880.

URE Urmager og Guldsmed

Helvig Jensen

Aaboulevard 66. Telf. Nora **3342 x**

Gode Lommeure fra 15 Kr.
Brocher, Ringe og Armbaand i stort Udvalg og til billige Priser.
Brugte Ure tages i Bytte og sælges med 1 Aars Garanti.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Udraaberen: »Væs'go, mine Damer og Herrer, kom indenfor, her er Entreen sat saa lav, at De maa bukke Dem for at komme ind — —!«

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB

Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319

HOVEDKONTOR:

Telegramadresse: „NORDASSUCO"

WALKENDORFSGADE 16.

Assurer hos os.

ZOOL. HAVE

aaben hver Dag.

Righoldig Dyrebestand.

Korups Have

Telefon VALBY 4.

Kl. 7: Valby Sommerrevy 1918.

Stor Familiehave.

Tivoli.

Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.

Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.

Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.

„Købmandsgaarden", Festarrangement med Dans.

Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —

men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN".

JENS JAKOB JENSEN & CO.

Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.

EN GROS

Tørv! Brænde! Tørv!

EN DETAIL

Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager

giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m.m.

Strikkede Uldklude til Dagspriser.

Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.

Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,

Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Nutids-Filosofi.

Tegning af M. Kristensen.

Det siges, at man ikke skal stille sit Lys under en Skæppe — det er der sgu hellerikke Raad til i disse Tider!

„Krims-Krams".

Bogstavgaader.

Hvilket *Trestavelsesord* forandres ikke, hvad enten det læses forfra eller bagfra?

Regninger.

Hvilke Smykker kan ved Ombytning af Bogstaverne danne Navnet paa et lastefuldt Menneske?

Ringe — Gnier.

Regneopgave.

Anders og Jens har tilsammen over en 1 Krone. ›Laan mig 10 Øre, saa har jeg dobbelt saa mange Penge som du,‹ sagde Anders. ›Nej‹ sagde Jens, ›laan du hellere mig 10 Øre, for saa har vi lige mange.‹

Hvor mange Penge havde hver?

Anders 70, Jens 50.

De tolv Glas.

Her er en morsom Kunst, som kun de færreste kan løse.

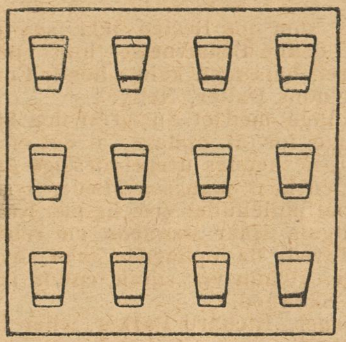

Stil 12 Glas i tre Rækker som Billedet viser, og spørg saa, hvem der kan flytte 3 Glas saaledes, at der saavel i hver *vandret* som i hver *lodret* Linie staar *fire* Glas.

Du kan godt tage et lille Væddemaal paa det.

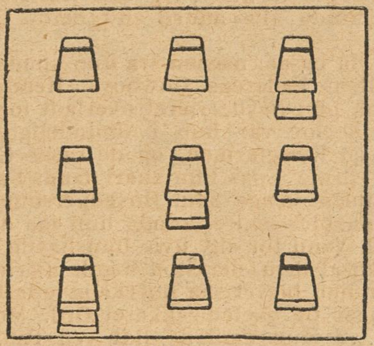

Her er Løsningen!

Begravede Byer.

Af denne Sætning kan der udfindes syv danske Bynavne: *Husk saa Læge Nis Herrings Brødkorts Talon, Margrethe.*

Hvilke er Byerne?

Korsør, Aarhus, Stege, Marstal, Herning, Ringsted, Holbæk.

Krøsus-Vers.

Hvorledes faar man følgende Vers til at rime?

Til Krøsus sa' den vise Solon
ved Synet af hans Skatte:
›Først bag Gravens vilde Hegn
Du Hvile finder!‹

Læs ›Kolon‹ og ›Udraabstegn‹ med, saa kommer Rimene.

Udfyldnings-Opgave.

uge
blandt
ilter
skorte
egn
rent
ase
dol
oppe

Foran hvert af disse Ord skal der sættes et Bogstav, saa der dannes nye Ord.

Forbogstaverne læste fra oven og nedad danner Navnet paa en By i England.

Liverpool.

Bestil ›Ravnen‹ hos Social-Demokratens Bude.

Amerikansk Kærlighed.

Det var Efteraar.

Præriegræsset laa allerede gulnet og vissent; men Vejret var endnu smukt og varmt. En let Brise førte en mild, kølig Luft med sig fra Sarcofloden, ved hvis Bredder enkelte Trægrupper strakte deres Kroner op mod Himlen.

Af levende Væsner var der paa den store Slette ikke andre at se end en ung Pige og en ung Mand, der sad paa Bredden i Græsset, som her endnu var friskt, og deres Heste, der aad det saftige Græs paa en lille Holm en Meter fra Bredden.

Denne Dame, som for Resten ikke saa ud til at ville bryde sig om denne Benævnelse, hun vilde sikkert føle sig mere smigret, hvis man kaldte hende Cowgirl, var Rancheren Mr. Weldons Datter, Nelly.

Hun var en Pige med et Ansigt af den Slags, man maa se paa to Gange for at opdage, at det er smukt. — Ved første Øjekast saa hendes uregelmæssige Ansigt meget almindelig ud; men naar man saa Glæden lyse ud af hendes Øjne og to dybe Smilehuller vise sig paa Kinderne, medens hendes gyldentgule Haar dannede en rebelsk Glorie om hendes lille Hoved, da opdagede man, hvad man ellers vilde forsværge, at hun var smuk, endda ikke nogen ganske almindelig Skønhed.

Hendes Ledsager, Richard Parker, eller Dich, som hun kaldte ham, var Cowboy paa hendes Faders Ranch. Han var en Mand med et dristigt, ja, man kan godt sige et forvovent Ansigt. Hele hans Skikkelse tydede paa Spændstighed og Kraft. Han var da ogsaa den bedste Lassokaster og Rytter i flere Miles Omkreds. I den Retning gav Nelly ham for Resten ikke meget efter. Hun kunde svinge en Lasso trods nogen Cowboy, og den Hest, som hun ikke kunde ride, skulde alle andre end netop Dich nok lade gaa i Fred.

Hun havde da ogsaa, næsten fra hun kunde gaa, opholdt sig mest mellem Faderens Cowboys. Hendes Moder var død tidligt, saa hun havde været overladt for meget til sit eget Selskab, derfor var hun i Almindelighed tyet ud til Barakkerne ved Kvægfarmen, og de raske Cowboys, hvis Spilopper og drøje Spas hun snart fandt Smag i, betragtede hende inden længe som Hovedpersonen i deres Bedrifter. Da hun blev ældre, kunde hun faa dem til at gaa gennem Ild og Vand for sig, hvis hun havde villet.

Dich var den af dem, der stod hende nærmest; men den sidste Tid var han blevet saa mærkelig indesluttet. Nu sad han jo der igen og mælede ikke et Ord. Mon det skulde være fordi . . .? Hun smilede lidt ved Tanken; men det kunde jo ikke være andet. Den gode Dich var nedtrykt over, at hendes Fætter skulde komme Dagen efter. Der havde jo været megen Tale om den Fætter, som hendes Fader havde sagt, hun skulde giftes med. Hun sad og ønskede, at Dich var hendes Fætter i Stedet, saa var alt jo godt.

Dich for sin Part sad og holdt Øje med en af hendes viltre Krøller, som tittede frem under den brune Filthat. Vinden førte den hid, snart did. Han var misundelig paa Solen, som uhildet fik Lov at kysse hendes Ansigt.

De var ude paa deres sædvanlige Morgentur; men deres glade Latter, som ellers kunde høres viden om, vilde i Dag ikke rigtig bryde igennem.

— Skal vi saa ride hjem, Nell? sagde Dich efter en længere Pavse med et Ansigt som en Bedemands.

Han hentede Hestene, og kort efter var de paa Hjemvejen ned langs Sarcofloden.

De red Side om Side, men pludselig standsede begge Hestene som paa Kommando.

— Hvad er dog det der? spurgte Nelly og pegede mod Jorden et Par Alen fremme.

— Aha, en Præriehund! raabte Dich, glad over endelig at finde noget, hvorpaa han kunde udlade sit opsparede Raseri. Den skal ikke længere glæde sig over Tilværelsen. Han rettede Revolveren mod den.

— Dich! raabte Nelly og sprang af Hesten. Jeg vil aldrig mere bryde mig den mindste Smule om Dig, hvis Du skyder. Kan Du da ikke se de smaa Hvalpe?

Præriehunden havde rejst sig og stod bjæffende foran dem, parat til at sætte Livet ind paa at forsvare sit Afkom, hvis trinde Legemer trimlede rundt imellem hverandre for at finde de moderlige Mælkebeholdere.

Det var et kosteligt Syn at se, hvorledes de blinde Øjne dog omsider naaede hen til Moderen, som uden at tage videre Hensyn til Tilskuerne lagde sig ned med Hvalpenes blegrøde Snuder trykkede ind mod Legemet.

— Nell, sagde Dich og nærmede sig hende, som endnu stod og frydede sig over det hyggelige Familiebillede. Du sagde før, at Du ikke vilde bryde Dig om mig mere, hvis jeg skød; men jeg skød ikke, altsaa bryder Du Dig en lille Smule om mig.

Nelly gjorde ikke Tegn til at ville svare paa Dichs logiske Slutningsrække. Hun hoppede i Sadlen, mens Dich fik travlt med at spænde Buggjorden fastere.

— Ved Du, hvad jeg har voldsom Lyst til, Nell? fortsatte han omsider. Jeg kunde lide at beholde Dig for mig selv og sparke din modbydelige Karl af en Fætter ud, naar han kommer.

— Naa, det lader Du nok være med, hvis jeg ikke giver Dig Lov. — Nelly lo. Hun var med et bleven kaad. — Hvad siger Du til en Kappestrid? Dersom Du indhenter mig, før vi naar hjem, skal Du faa Lov til det, som Du har en saa voldsom Lyst til, og endda faa et Kys i Tilgift.

Dich saa et Øjeblik forbløffet efter hende. Saaledes plejede hun jo aldrig at lege med ham. Han kom dog snart paa andre Tanker, og et Sekund efter sad han i Sadlen og galopperede efter hende. Det var jo da nok Umagen værd at prøve.

Begge Hestene for hen over Græsset; men det lod ikke til, at Nelly i Dag red saa godt, som hun plejede, thi Dich naaede hende længe før, de endnu kunde øjne Ranchen. Nu bad han ikke om Forlov, men lagde Armen om hendes Liv og kyssede hende, mens Hestene galopperede under dem.

Den næste Dag ankom den ventede Fætter, Harry Blake. Det var et ganske forfærdeligt ranglet Menneske, som i sit Cirkuscowboyskostume gjorde et ovenud komisk Indtryk. I hans Bælte stak et helt Arsenal af Vaaben, og de lange Stylter af Ben havde han stoppet ned i et Par langskaftede Blanklædersstøvler med umaadelige meksikanske Sporer, som flettede sig sammen for hvert Skridt, naar han ikke passede paa.

Men af Skade bliver man efterhaanden klog, og lidt efter lidt lærte han at placere Fødderne i ca. 1½ Alens Afstand fra hinanden for at undgaa de generende Sammenstød.

Han var i det hele og store en rigtig nydelig ung Mand, men Cowboy — aldrig!

Mr. Weldon kunde rigtig godt lide ham; men Nelly sværmede ikke officielt for det rødhaarede Uhyre. Hun var bange for, at Cowboykammeraterne skulde more dem over hende, hvis de saa hende ride ud sammen med ham. Det var først efter, at Harry Blake havde opholdt sig 14 Dage paa Ranchen, at Nelly efter en meget alvorlig Reprimande af hendes Fader maatte bide i det sure Æble og invitere Mr. Harry Blake med paa sin Morgentur i Stedet for Dich, hvad denne rasende maatte finde sig i; men han svor en frygtelig Hævn over den »lange Hallunk«s Hoved. Om Aftenen red han til Coltos og traf her ved en Bar en gammel Kammerat og Ven fra Mr. Weldons Ranch. Han hed Patrick O'Murnell og boede nu, efter at han var bleven gift, paa sin egen lille Farm længere oppe ved Sarcofloden.

Dich og han sad længe og talte hviskende sammen. Enkelte Gange blev Samtalen afbrudt af Irlænderens Latterbrøl. Det var øjensynligt, at det var noget meget morsomt, de talte om.

(Fortsættes Side 462.)

Er det muligt! at fremstille en tilfredsstillende Skosværte?

Frise af Kurt Wenzel.

Otto: Mor, jeg var nær ved at blive kørt over, da jeg gik fra Skolen.

Mor: Men Barn — hvordan gik det til?

Otto: Jeg faldt paa Gaden, men der kom ikke nogen Vogn.

*

Erik staar med en Pakke under Armen og betragter et Slagsmaal mellem nogle Drenge.

Saa kommer hans Onkel forbi og siger:

Men, Erik! Du kommer jo for sent til Middag!

Erik: Næ, jeg gør ikke — for jeg har Rødspætterne her!

*

Fru Jansen: Ak ja, hvad er en Kvindes Liv? Ikke andet end Slid og Slæb!

Lille Sofie: Det er ikke sandt, Mor — Du gaar jo aldrig med *Slæb!*

*

I ›Hinketiden‹ kommer en 7-aars Dreng hjem fra Skole og fortæller glædestraalende til sin store Broder: I Dag hørte vi om Røverne. Jesus sagde til den ene: ›I Dag skal Du være med og hinke Paradis!‹

*

Hans: Mor, naar Folk har Sorg, ligger de saa med sorte Natkjoler?

Mor: Nej, naturligvis ikke.

Hans: Føler de da ikke saa megen Sorg om Natten som om Dagen?

*

Dame: Naa, det er din Bedstemoder. Er det paa din Fars Side eller paa din Mors Side?

Barn: Somme Tider er hun paa Fars Side, og somme Tider er hun paa Mors Side!

*

Selma havde faaet en Ballon af sin Moder og legede henrykt med den i Frederiksberg Have.

Men pludselig gik Snoren itu, og Ballonen steg til Vejrs.

Først kom Taarerne frem i Selmas Øjne, men saa beherskede hun sig, kiggede efter Ballonen og sagde:

Værs'go', smaa Engle!

*

Lille Ole var slem til at komme nederst i Klassen, og en Dag blev hans Far vred og sagde:

Hvad skal det betyde, at Du altid er nederst i Klassen?

— Det betyder ingenting, svarede Ole — de lærer jo det samme i begge Ender!

*

Fremmed Herre: Hvad hedder Du, min Dreng?

Dreng: Kristian.

Herre: Hvad er din Far?

Dreng: Han er død.

Herre: Ja, men hvad var han, før han døde?

Dreng: Da var han levende.

Herre: Javel, men hvad var han, da han var levende?

Dreng: Da var han ikke død!

*

Der sad en gammel Kone og saa paa, at Børnene legede. En af de smaa kom hen til hende og sagde: Kan Du knække Nødder?

Den gamle: Nej, lille Ven, jeg har mistet mine Tænder.

Barnet haler en Haandfuld Nødder op af Lommen: Vil Du saa gemme dem for mig?!

*

Herren: — Det er mærkeligt, at vort Trappegelænder altid er snavset. Inde hos Olsens ser det altid ud, som det var poleret.

Fruen: Ja, men Olsens har tre Sønner!

*

Gustav er for første Gang paa Landet og staar og ser paa Grisene.

Da han hører dem grynte, raaber han:

— Mor, Grisene taler, li'som naar Far sover!

*

Lille Dreng hos Urtekræmmeren: Je' skulde be' om en Pilsner og 73 Øre tilbage. Far kommer paa Lørdag med Kronen!

Da Dich kom hjem, var han i bedre Humør, end han havde været, siden Mr. Harry var indtraadt paa Skuepladsen. Af de mange Latterudbrud i Barakkerne den Aften kunde man forstaa, at hans Lystighed havde virket smittende.

Morgendagen oprandt med straalende Vejr efter Aarstiden. Nellys Humør var slet ikke saa straalende. Hun saa slet ikke glad ud, da hun sammen med Fætteren kom over til Staldene for at hente Hestene til Turen; men da Dich havde talt med hende et Øjeblik, mens Mr. Blake var optaget af at polere sine Blanklæders, lyste hendes Ansigt op.

Efter et Dusin smaa mislykkede Forsøg opnaaede Mr. Harry Blake at komme i Sadlen, og de tog af Sted. Mr. Blake var efter Omstændighederne en ret respektabel Rytter; kun havde Hesten en vis Mani for at gaa til den modsatte Side af den, som han vilde. Han gjorde ikke nogen overvældende heldig Figur til Hest. Der var da ogsaa en Cowboy, der kom med en meget respektstridig Udtalelse, som lød i Retning af »en Ildklemme paa en So«. De ridende forsvandt ned langs Flodens Løb mod Skovene.

Harry Blake var i en forfærdelig Kattepine, for det første rystede Hesten ham saa grusomt, og for det andet klemte de fine Blanklædersstøvler ham ganske nederdrægtig, og for det tredie, sidste og værste, han havde denne Morgenstund lovet Mr. Weldon at erklære Nelly sin Kærlighed paa Rideturen.

Han tog flere Gange Tilløb; men hver Gang tabte han Modet i sidste Øjeblik.

De naaede de første Trægrupper og forsvandt mellem Stammerne. — Efterhaanden, som de kom længere og længere ind mellem Træerne, rykkede Nelly sin Hest nærmere ind til Harrys. Det saa ud, som om hun ikke var rigtig modig.

— Jeg bliver altid saa nervøs, naar Skoven saaledes lukker sig om mig. Det er akkurat, som om jeg er bange, sagde hun tilsidst med et sky Glimt i Øjnene. Naa, endelig kom da Lejligheden. Nu først vise hende, at hun kunde føle sig tryg under hans Beskyttelse.

— Bange, naar jeg er hos Dig? Det kan Du ikke mene. Som om der i det hele taget kunde tilstøde Dig noget, saa længe jeg er i Nærheden. Nej, før vilde jeg lade mit Liv, før der skulde tilstøde Dig noget!

I det samme var Mr. Marry paa Nippet til at falde af Hesten af Skræk; thi han havde næppe udtalt, før der lød en Stemme mellem Buskene: »Hands up!« Han skjalv som et Espeløv, da han fra Buskene saa tre Revolverløb skinne sig i Møde. Banditten maatte gentage Opfordringen, før Harry havde sammenskrabet saa megen Karakterstyrke, at han kunde hæve de rystende Arme over Hovedet.

Et Par Lassoer svirrede ud fra Buskene og Jagde sig tilrette om de to Par oprakte Haandled. Endnu et Par Kast, og de lystridende var Fanger. De blev trukne ind mellem Træerne, og Harry, der bad for sit Liv, blev bundet paa Hesten, som fik et Par Slag bag, saa den i hurtig Fart vendte Næsen hjem efter.

Der blev stor Opstandelse paa Ranchen, da den holdt stille i Gaarden. Mr. Harry var bundet fast paa dens Ryg, saa Benene med de store Sporer hængte ved Hestens Mule, og hans Hoved ved dens Hale. Da han var bleven befriet for sin ynkelige Stilling, og han nogenlunde havde overvundet sine Tænders Klapren, fortalte han, hvad der var sket, selvfølgelig paa en Maade, der i en ikke alt for høj Grad prostituerede ham selv.

Et Øjeblik efter var Dich Parker i Sadlen og red bort, fulgt af alle Cowboys for at afsøge Skoven; men de opnaaede intet Resultat. Banditterne var forlængst forsvundne med deres Bytte.

Mr. Weldon haabede nu kun paa at det hele kun drejede sig om en Pengeafpresning, og slog sig til Ro med det. Der skete jo saa ofte noget lignende i Vesten. Der gik en Uge hvori ingen hørte noget til Nelly og hendes Bortførsel; men en Morgen kom Dich ind hos Mr. Weldon med en Seddel, som havde været slaaet fast paa Yderporten og den bragte Løsningen paa Gaaden. Skrivelsen med dens ikke helt regelrette Ortografi lød i restaureret Stand saaledes: »Hvis De ikke vil se Deres Datter død og begravet, maa de lægge to Tusind Dollars ude ved Sarco, i den lille Træplantning i Nærheden af Vejen. Ved mindste Tegn paa Forræderi bliver Udsendingen skudt ned.« Det var kort og fyndig Besked.

— Naa, det tænkte jeg nok. Det var der Skoen trykkede. Der er jo ikke andet at gøre end opfylde Forlangendet. Hvad mener Du, Harry? sagde Mr. Weldon og vendte sig mod Mr. Blake, som sad flot tilbagelænet i en Armstol.

— Ja, send endelig Pengene derud saa hurtig som muligt. Det var nogle fæle Karle, svarede han og mente dermed at have gjort sit til Sagen.

Men Mr. Weldon var af en anden Mening.

— Nu synes jeg, at der var en udmærket Anledning til at vinde Nellys Agtelse. Dersom Du tager derud og saaledes sætter Livet ind paa at frelse hende, kan Du være sikker paa Nellys Beundring.

— Jeg? raabte Harry forskrækket. Jeg skulde endnu en Gang give mig i Kast med de forfærdelige Røvere? Aldrig i Evighed! Aldrig! Gud fri mig vel! De skyder mig jo ned som en Hund. Bevares vel, det er selvfølgelig ikke, fordi jeg er bange.

Han lagde Haanden paa sit Vaabenarsenal og kastede nonchalant det ene Ben over det andet. Ved denne uberegnelige Bevægelse ramte Sporen Dichs Buldog, som sad ved Siden af Stolen og indsugede Duften af Harrys Blanklædersstøvler. Den for ham nu rasende i Benene, saa han maatte retirere helt op paa Stolen.

— Bob, læg sig! kommanderede Dich, som næppe kunde bare sig for Latter.

Men nu blev Mr. Weldon vred.

— Du gør mellem os sagt en ynkelig Figur, gør Du! Kan Du forstaa det? Og Du mener at ville have Nelly; men Du kan tro nej. Nelly skal have et Mandfolk, forstaar Du! Og det er Du ikke. — Føj for Pokker.

Weldon spyttede langt ad Harry, som endnu ikke dristede sig til at forlade sit Tilflugtssted.

Nu tilbød Dich at besørge Pengene ud til Banditterne.

— Tak skal Du have, Dich, sagde Weldon, da han var bleven Herre over sine Følelser. Jeg har nok lagt Mærke til dine Aftenture og har forresten tænkt mit. Der skal Du se, Harry, her er en Mand, som ikke har det mindste med Sagen at gøre; men ikke desmindre har han hver Aften den sidste Tid strejfet om i Skovene for at søge efter Nelly. Man ser først rigtig, hvad han er for en Kærnegut, naar man ser ham ved Siden af saadan en — en — hvad skal jeg sige? — saadan en Kælling, som Du. Men han skal ogsaa blive belønnet efter Fortjeneste, kan Du tro.

Dich, kom her hen! — Find hende, Dich, og bring hende helskindet tilbage, saa skal Du faa hende, min Dreng — hvis hun da vil have Dig, saa er jeg da sikker paa, at hun bliver gift med et Mandfolk.

Dich begav sig straks paa Vej. Da han havde naaet Skoven, drejede han i en stor Bue uden om Ranchen og red til den modsatte Side op langs Floden mod Patrich O'Murnells Farm. Da han kom saa nær, at man fra Farmen kunde se ham, løb en ung Pige ham i Møde. Det var Nelly, frisk og uskadt.

— Naa, hvorledes spændte det af? skurgte hun.

— Storartet; men vent nu til vi kommer ind til Pat og hans Kone, saa skal jeg fortælle det hele.

De sammensvorne fik dem en hjertelig Latter paa Mr. Harrys Bekostning, og Pats to Karle fik de to Tusind Dollars til Deling for deres Assistance.

Først sent fik de to unge Mennesker Lov til at forlade deres gæstfri Vært og Værtinde. De naaede først hjem tidligt næste Morgen; men tidligt nok til at faa Mr. Blake at se, da han som Ridderen af den bedrøvelige Skikkelse paa sin Rosinante forlod Skuepladsen, for sine Bedrifter.

☛ Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales. ☚
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, l. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON Nº 7057.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i Ravnen.

Forsøg Pudsepudderet
‚Anik'
KOFOD LIND, En gros.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.
Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
PERRET & Co.
Triple Orange — Triple Orange

PERRET's LIKØRER
serveres paa Cafeer og Restauranter til Priser,
som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 2800
(GEORG C. MØLLERS EFTF.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

TEL. 3684. 3349 — **S. JOHANNESSON's** — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
RÆBORDING KØBENHAVN

Det er galt for Bryggerier, som maa mønte ud pr. Styk
— det at brygge var tilforn som Fod i Hosen.
Nu kan *Mosekonen* ikke mere lave Sommer-Bryg,
hun maa flygte — der er nemlig *Tørv* i Mosen!

Tegning af Emil Poulsen.

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 30 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 25. Juli 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

„Ravnen"s Krigsho'der IV: Frøkenspekulanten

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

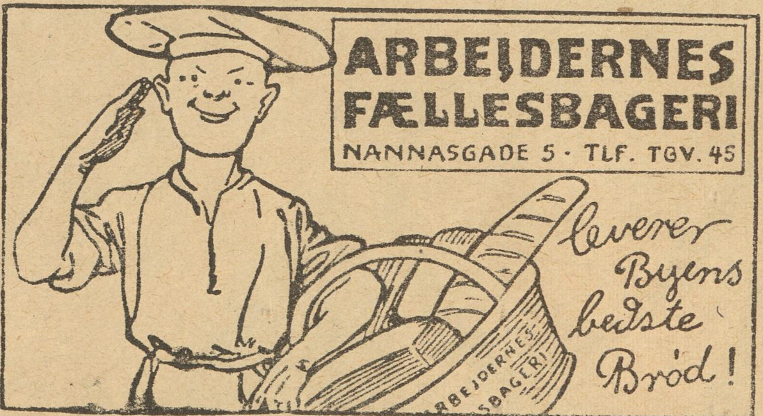

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON's** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

Avertér i „RAVNEN“.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Cyklister.

Send Deres gamle Dæk til Reparation.
Ny Metode.
Prisen er 1 Kr. for første Hul og 25 Øre for efterfølgende. Hvert Dæk kan repareres. Garanti i 6 Md.
Mekanisk Dæk Reparationer.
Guldbergsgade 9.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Forsøg Pudsepudderet
‚Anik'
KOFOD LIND, En gros.

„Ny Ravnsborg“
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7 Sommer-Cabaretten **„Linie 6„**
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

Anarkiet i Rumleby. IV.

Udskrift af Rumlebys Historie ved *Per Bonde.*

Fjerde Fortælling,

som handler om Svedenstruppernes Tog til Rumleby, forklædte som Anarkister, og om hvorledes Konsul Madsens Herremiddag blev en ynkelig Fiasko for de indbudte, men en mægtig Sukces for Svedenstrupperne.

Halvanden Mil fra Rumleby, hvor brat
Chausseen drejer af til venstre, ligger
en Landsby, Svedenstrup, bag Skov og Krat,
dens Gaarde venligt over Fjorden kigger;
man ser den først, naar man er over Broen,
da har man ret tilvenstre for sig Kroen.

De Folk i Svedenstrup har gammelt Nag
til Rumleby, der paastaas at en Trætte
imellem — naa, det kommer denne Sag
kun lidet ved, her er blot at berette:
de gæve Svedenstruppere for Tiden
paa Rumlebyerne har Horn i Siden.

Til Svedenstrup omsider Rygtet naar
om Anarkisten, som i Staden hærger;
en Storm af Latter gennem Byen gaar,
og Svedenstrupperne sig sammensværger:
Her er en Chance, som min Sæl skal bruges;
paa Kroen ud de skumle Planer ruges.

— — —

I Rumleby har Livet meget svært
at falde i de gamle vante Folder,
i Grunden er det heller ikke sært:
den fremmede endnu i Skjul sig holder,
og stadig gaar man — medens Sladren suser —
langt uden om den Hytte, som ham huser.

Ti Dage svandt, og ingen har ham set.
Den elvte Dag om Aftenen til Gilde
forsamlet er hver Notabilitet
paa Hotel Rumleby, og det er silde
før man i Salen bænket bli'r om Bordet,
og Værten — Konsul Madsen — be'r om Ordet.

Den Herremiddag, som han gi'r en Gang
om Aaret til hver Mand, som noget gælder
i Rumleby, er sgu af første Rang!
Naa, klædt til Fest han skuer sine Fæller,
og som — selv her — den gode Tone kræver,
til Velkomst just sin Sølvpokal han hæver.

Da aabnes Døren bag ham med et Brag,
og ærgerlig han vender sig, men taber
sit Bæger, blegner, dratter paa sin Bag
og raaber himmelhøjt: »Du milde Skaber!«
Der staar en Fyr med Maske! »Ej, Singotski!
Hands up, min Ven! Vi er et helt Komplotski!«

De andrer farer op med stort Postyr,
at slippe ud en Bagvej nogle prøver,
men standses af en ny maskeret Fyr
— og der en tredje, fjerde, femte Røver!
Man i en Krog af Salen sammen stimler,
af Rædsel Konsul Madsen næsten himler.

De Herrer svinebindes to og to
og bæres ned i Kældren, just ej varligt,
hoverende de sorte Djævle lo
og laased Døren efter dem forsvarligt.
— »Naa, sikke Nyt der spørges vil i Byen!
Hej, Tjener! Bring os saa i Hast Menuen!«

Og Tjener Holm, som bli'r bevogtet skrapt
af slig en drabelig maskeret Røver,
serverer Middagen præcist og rapt,
og Indhug gør man sgu som sultne Løver
paa Bordets ekstragode, lække Sager.
— »Skaal, Kammerater, haaber Maden smager!«

»Skænk i, Hr. Holm, du er min Tro en Gut,
du din Haandtering bravt endnu har passet,
men husk, Hr. Snapsevrider, du bli'r skudt,
hvis een af os har ingenting i Glasset
saa meget som et halvt Minut, forstaar du?
en Ladning prima Rævehagel faar du!«

En anden rejser sig: »Nej, stands en Gang,
I æder, Dævlen plyndre mig, som gale!
Nu vil vi synge den omdelte Sang,
og siden har jeg tænkt at holde Tale.
Naa, stem saa i, I kender alle Tonen
den gamle Slagsang: »Du skal rose Konen!« —«

En Larm, for hvilken ingen finder Ord,
et Drikkeri saa ganske uden Grænser!
Om en og anden falder under Bord,
de andre næppe hans Forsvinden ænser,
et Hav af Vine, der er langt til Bunden,
og Festen varer ud paa Morgenstunden!

Men da de ligger slagne een for een
de gamle Kæmper, slumrende paa Valen,
i skøn Forvirring Hoveder og Ben;
en Snorken runger mægtig gennem Salen.
Kun een endnu at krumme Armen orker,
saa falder ogsaa han omkuld og snorker.

— — —

Naar Svedenstrupperne har lagt en Plan,
saa er den lagt til mindste Enkeltheder,
og næppe nok det første Gry af Da'n
sit Rosenskær i Øst paa Himlen spreder,
før fire Vogne gennem Gaden rumler
til Rædsel for hver morgengnaven Skumler.

Ved Rumleby Hotel de standser brat,
syv stærke Karle ned paa Gaden springer,
ind i Hotellet, hvor de straks ta'r fat
at rydde Salen: de hver falden bringer
i Hast til Vogns, men varsomt de ham lægger
i Halmen, som den haarde Bundfjæl dækker.

Men Tjener Holm imens har set sit Snit
at aabne for de brave Spidsers Fængsel;
de har just ikke sovet særlig blidt
og jamrer højt om Nattens Gru og Trængsel,
mens over han de Pokkers Reb faar skaaret,
just som den sidste »Røver« ud bli'r baaret.

De stormer op paa Gaden tidsnok til
at se saa meget, at de fuldt ud fatter,
de Svedenstrupper været har paa Spil;
og sent de glemme vil de Karles Latter,
imens med Pisken Smæld paa Smæld de knalder
og rumler ud af By'n med stort Rabalder!

Tilbage staar den kjoleklædte Trop,
de første Mænd af Byens Borgerslægter;
de raser vildt og raaber: »Stop dem, stop!«
imens med Arme og med Ben de fægter.
— — Som Nederlagets Mænd ved Næsen tagne
de Herrer lusker hjemad, flove, slagne. —

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Tegning af Emil Poulsen.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S
Frederiksberggade 16. København B.
Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.
Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:
KUL, KOKS OG BRIKETTER
samt fuldstændig tørt Rødbrænde
opsprængt i danske Skove.
Prima Kvaliteter, Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares
Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Aandsnærværelse.

Hun vaagnede af en dyb Søvn og saa, at hele Huset stod i Flammer.

— Barmhjærtige Himmel, stønnede hun — jeg er fortabt.

Nu tror maaske Læserne, at den ulykkelige unge Kvinde var ude af sig selv af Fortvivlelse. Men det var hun aldeles ikke, thi hun gjorde den glædelige Opdagelse, at den frygtelige Hede havde opvarmet hendes Krøllesaks lige tilpas, saa den kunde bruges med det samme.

Og da den første Brandmand kom styrtende ind i hendes Kammer for at redde hende, havde hun den Tilfredsstillelse at vide, at hendes Haar var kruset ligesaa smukt som ellers.

— Intet er saa galt uden at det er godt for *Noget*, mumlede hun, da den behjærtede Brandmand tog hende i sine Arme og bar hende ned ad Redningsstigen.

Visse Vanskeligheder.

(Mel: Fjærnt mod Syd, du skønne Spanien.)

Jeg er en lovlydig Borger,
Øvrigheden frygter jeg.
Skønt det volder mange Sorger,
gaar jeg Lovlighedens Vej.
Tænk dog blot, hvad der kan ske,
hvis man Paragrafferne
ikke husker og man fusker
i sit Fag — ja, saa faar man:
(Saa vidt jeg husker, er Begyndelses-straffen ikke saa særlig svær. Det højeste man i første Omgang kan faa er 5 × 6 Dages varmt Vand og Majsbrød og 6000 Kr. i Bøde.)

Man skal passe sin Disago,
eller hvad det kaldes for.
Hvordan mon det gaar min Nabo,
han skal nemlig knaldes for-
di han fulgte »Ritzaus Bur.s«
Mælding om den svenske Kurs
lidt usikker og en »Stikker«
mældte ham, og nu faar han:
(Mindst et halvt Aar paa Brødsukkerlille foruden 51,000 Kr. og 17 Øre i Bøde!)

Jeg en Tante har i Tyskland,
og hun klager tit sin Nød:
»Det er dog et væm'lig spysk Land,
jeg er ved at blive blød.
Men kun et min Læbe ved,
Send et Stykke Sæbe ned!«
— Tak for Sæben, en paa Kæben
fik jeg af vor Forbudslov:
(Det er i Følge Udførselsforbud af 17. Febr. 1917 forbudt at sende Marseillesæbe til Berlin. Overtrædelse heraf straffes med 200 Slag »Kat« under Fodsaalerne og 700,000 Kr. i Bøde!)

Gi' en Mand lidt billig Drikke
straffes haardt — naturligvis.
Ak, jeg stak forleden Nikke-
laj en Snaps til gammel Pris.
Og han græd og raabte »Habs!«
Otte Øre for en Snaps!
— men Betjenten Delikventen
napped, og nu faar jeg mindst:
(15 Aars Tugthus, offentlig Radbrækning i Fælledparken og 8 Aars Ærestab — og alt det, bare fordi Franskmænd og Tyskere ikke kan blive enige!)

Jørgen Grønsvær.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Hendes Øjne

En Roman om Kærlighed og Penge

— Jeg har faaet at vide, at han ikke opholdt sig paa Hotellet i Juli, og altsaa heller ikke den Dag, han underskrev Testamentet.

— Det véd jeg ikke noget om. Jeg véd kun, at jeg har skrevet mit Navn. Det er det eneste, der angaar mig.

Det er ikke saa sikkert, Miss Bassett. For Øjeblikket har jeg ikke flere Spørgsmaal at gøre, men De faar ikke Lov til at gaa endnu. Vær saa venlig at gaa ind i Værelset ved Siden og vent. Jeg skal ikke opholde Dem længe.

— Men jeg maa gaa. Det er nødvendigt. Jeg skal møde en Dame Kl. 12, og det er den næsten nu.

— Bryd Dem ikke om det. Vi maa nødvendigvis overbevise os om, at Deres Historie er sand.

Jenny havde ikke noget Valg. Og forresten hvad havde hun at frygte? Hun havde jo ikke gjort noget ulovligt.

Hun rejste sig og Kontoristen skulde netop til at aabne Døren for hende, da Telefonen ringede. Mr. Perry gjorde Tegn til Jenny, at hun ikke skulde gaa. Hun standsede og Advokaten fortsatte Telefonsamtalen. Derpaa saa han hurtigt op og rettede et Spørgsmaal til Jenny, som næsten fik hende til at falde bagom.

— Miss Bassett, De var gode Venner med James Rookson?

— Ja... paa en Maade...

— Var De ikke forlovet med ham?

— Nej... nej, ikke rigtigt.

— De vil altsaa ikke tage Dem nær, hvis De fik at høre, at der var hændet ham noget?

— Nej... det tror jeg ikke... men naturligvis vilde jeg blive ked af det... Hvad er der sket?

Jenny var blevet bleg. Der laa noget alvorligt i Sagførerens Stemme, der gjorde hende angst. Hun skælvede let.

— En Mand, som Politiet kender under Navn James Salmon, men som antagelig er identisk med James Rookson, er bleven fundet død i Regentkanalen ved Caledonia Road. Hvem han er, kan De nok afgøre bedre end nogen anden. Naturligvis kan vi tilkalde Folk fra Hotellet, men jeg har fortalt Politiet, at De var her. Det vil spare Tid, hvis De følger med Detektivinspektøren. Han kommer om et Øjeblik.

— Nej, bed mig ikke om det, udbrød Jenny. Jeg afskyer at se Lig. Jeg kan ikke!

— Men De maa, sagde Perry med Bestemthed. Det er en meget mystisk Affære, og De kan hjælpe Politiet. Man har fundet en til i Kanalen. Man ved endnu ikke, hvem han er, og det gør Sagen endnu mere indviklet. Jeg er ked af, at jeg er nødsaget til at give Dem et saa uhyggeligt Hverv.

Jenny hørte knapt, hvad Mr. Perry sagde. Hun stirrede stift frem for sig, og Sagføreren, som saa, at hun var meget ophidset, bad hende i en noget venligere Tone end før om at sætte sig ned. Hun adlød og sad stille og bleg indtil Shagford traadte ind.

— Her er Miss Bassett, som vi talte om i Telefonen; sagde Mr. Perry.

— Miss Bassett og jeg har vist truffet hinanden før, sagde Inspektøren høfligt.

Jenny tog sig ikke nær, at Detektiven genkendte hende. Shagford talte hviskende med Perry i et Par Minutter, derefter vendte han sig mod Jenny og sagde, at han var færdig. De gik og Perry gav sig til at undersøge Dokumenterne gennem et Forstørrelsesglas. Kort Tid derefter kom Grafologen.

Delamore gav sig straks i Lag med Brevet og Testamentet. Sagføreren sad i sin Stol med Hovedet støttet i Hænderne og afventede hans Udtalelse.

— Brevet er skrevet af én Person og Efterskriften og Testamentet af en anden, sagde Grafologen tilsidst. Papiret har ligget i Vand, men man kan dog se, at der er en ret betydelig Forskel i Haandskriften. Bogstaverne har ganske vist samme Form med smaa Afvigelser her og der, men Blækket i Efterskriften og Testamentet er bleven betydelig mere angrebet af Vandet end Blækket i Brevet. Det beviser, at det sidste er af betydelig ældre Dato. Alt det andet er forfalsket.

— Det er ogsaa min Mening, svarede Sagføreren.

Douglas havde gjort sig skyldig i samme Fejl som saa mange andre durkdrevne Forbrydere. Han havde været altfor snu. Hans Paahit med at væde Dokumenterne for endnu bedre at skjule Forfalskningen havde haft den stik modsatte Virkning.

Medens saaledes, de saa omhyggeligt gennemtænkte Planer afsløredes paa Sagførerens Kontor, førtes Jenny til Dødens uhyggelige Bolig. Hun var bleg som et Lig og skælvede som et Espeløv.

Shagford sagde.

— Ikke sandt, De kendte denne Mand under Navnet James Rookson?

— Ja, det er Jim, svarede Jenny gysende.

Dækket blev atter lagt over Liget og hun blev ført hen til en anden Baare.

— Skal hun ogsaa se den anden? spurgte Opsynsmanden Detektiven.

— Nej, nej, nej, jeg vil ikke! skreg Jenny.

Hendes Protest kom for sent. Shagford havde nikket til Opsynsmanden og det hvide Lagen var bleven trukket til Side.

Et hysterisk Skrig hørtes, og hun vilde være faldet omkuld, hvis Shagford ikke havde grebet hende. Det eneste romantiske, hun havde haft i sit fattige Liv, hendes eneste Kærlighedshistorie, var til Ende. — — —

Nogle Dage senere skrev Mr. Perry til Alicia og meddelte hende, at Testamentet uden Tvivl var falskt, og han lykønskede hende i hendes Beslutning om at afstaa ethvert Krav paa den.

»Jeg maa indrømme, skrev Sagføreren videre, at denne Sag har sat mig i Forlegenhed. Om De kan hjælpe mig med at løse Gaaden, ved jeg ikke. Jeg troede tidligere, at jeg havde hele Mr. Haggars Fortrolighed, men maaske har jeg taget Fejl.

Alicia modtog Brevet paa Poynters Hotel netop som Eric aflagde en Visit.

Da Perrys Brev kom, saa hun det hurtigt igennem og rakte det derefter til Graydon.

— Forstaar Du Meningen med dette? spurgte hun roligt.

— Naar ikke en Jurist kan forstaa det, hvordan kan Du saa forlange, at jeg skal kunne det?

— Du kender mere til min Historie end Perry. Husker Du dengang jeg kørte i Automobil sammen med . . . med min Mand? Jeg har aldrig fortalt Dig, hvad der da tildrog sig; — men nu skal jeg gøre det.

Graydon lyttede til med aandeløs Interesse medens hun fortalte, at det var Douglas, der havde forfattet det falske Testamente.

— Men, sagde han, da hun var færdig, selv om Testamentet havde været ægte, havde han ikke kunnet røre en Øre af det, der var skænket Dig personligt.

— Tror Du ikke, at han havde fundet en Udvej til at tvinge mig til at give ham, hvad han forlangte? Frederik Verlan — det var hans rette Navn — var et frygteligt Menneske. Jeg er sikker paa, at det var ham der overfaldt dig i Uxbridge. Jeg ved, hvad der vilde være sket, hvis jeg havde nægtet ham Penge — han vilde have taget Hævn over dig, Eric. Sagde jeg ikke mangfoldige Gange, at Du svævede i Fare? Det var derfor, at jeg vilde, at vi skulde skilles.

Eric Graydon tav. Han begyndte at forstaa Alicia.

— Aa Du kendte ikke Verlan, Du kendte ham ikke. Kun et Menneske i hele Verden kendte hans forbryderiske Natur, og det var hans ulykkelige Hustru. Kom nærmere, Eric. Jeg har noget at sige Dig, men jeg maa hviske. Hold min Haand — saadan! Jeg vil føle Dig rigtig nær.

Han gjorde som hun bad, og hun fortsatte med lav og skælvende Stemme.

— Det Fotografi, som blev fundet hin forfærdelige Nat, havde Verlan taget. Han var en dygtig Fotograf, og foregav, at han vilde have et Portræt af mine Øjne . . . .

— Foregav? afbrød Eric hende. Hvorfor skulde han da ikke have ment det alvorligt.

— Naaja, det kan være det samme. I hvert Tilfælde tog han Fotografiet omtrent to Maaneder før vort hemmelige Giftermaal. Husker Du, at der paa Bagsiden stod skrevet: »Til F V«? Det var mig, der havde skrevet det. Jeg syntes at genkende min Mand i den Herre, der sad ved Siden af Mr. Haggar, og jeg blev forskrækket. Maaske havde Dramaet aldrig fundet Sted, hvis jeg var gaaet derind, men jeg kunde ikke. Saa snart Fotografiet blev fundet, vidste jeg straks hvem Morderen var.

— Alicia!

— Aa, jeg ved at jeg burde have omtalt alt dette, men det var saa grufuldt. Naturligvis løj jeg, da jeg sagde, at Fotografiet havde været i Mr. Haggars Besiddelse, men hvad skulde jeg gøre.

— Der findes meget, der undskylder den lille Løgn Elskede.

— Maaske. Jeg ved blot, at mit Liv fra da af har været en eneste Periode af Selvpineri og Samvittighedskvaler Den afskyelige Hemmelighed, jeg holdt skjult var nær ved at dræbe mig. Tilgiv mig Eric, hvis Du kan . . . .

— Tilgive Dig? Min stakkels Elskede, hvad har jeg at tilgive? Jeg har kun en eneste Bebrejdelse at gøre dig: hvorfor skænkede Du mig ikke straks din Fortrolighed?

— Det var umuligt. Det havde da været Din Pligt at aabenbare alt og Enden derpaa kunde kun blive en. Hans Blod vilde være kommet over mig, og jeg vilde ikke kunne udholde den Byrde selv om han var en Forbryder.

Hendes forklarede Øjne var rettet mod ham, men der laa ikke længere nogen Frygt i Blikket. Den frygtelige Hemmelighed, der havde staaet imellem dem var ikke længere nogen Hemmelighed. Et andet Mysterium havde fanget deres Sjæle — Kærlighedens underbare, hellige Mysterium.

ENDE.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

I.
PRINS ZERTHO D'AUZAC.

— Nej, Zertho! Du glemmer, at Liana er min Datter, Datter af Brooker, for Øjeblikket Kaptajn ved Garden og stadig — det haaber jeg da — en virkelig Gentlemann.

— Og alligevel vilde mangen en Kvinde med Stolthed modtage Tilbudet om at blive Prinsesse d'Auzac bemærkede den lange mørkskæggede, smukke Mand paa Engelsk og støttede sig mod Sofakanten, medens han saa sig omkring i den lille, enkelt møblerede Spisestue. Han var omkring de fyrre, bredskuldret, sortøjet og med lange, smalle Hænder, der var hvide som en Kvindes.

— Bedste Ven, vi kender jo begge to Verden ganske godt, svarede Kaptajn Erle Brooker. De fem Aar, vi har tilbragt sammen har idetmindste lært os, at der findes Kvinder og Kvinder.

— Ja, det var netop det, jeg ventede Du vilde sige, indskød den anden spodsk. Nu da Du er vendt tilbage til England og har begravet Dig i dette Hul, er Du bleven sentimental. Det er meget muligt, at det er fint at være det, men Dig klæder det ikke, og det ligner Dig heller ikke.

— Grunden er, at mine økonomiske Forhold ikke mere tillader mig at leve med.

— Men Du kunde have vundet en Formue, hvis Du havde fulgt med mig ned til den lille, rare Bank i Nizza, Du ved jo forøvrigt, at i mit Selskab lider man ingen Mangel paa Mønt.

— Ja, det kunde have været meget behageligt; men jeg havde mine Grunde til at trække mig tilbage fra Nizza og fra Dig.

— Liana overtalte Dig.

— Ja.

— Og Du lod Dig lede af hende, af en lille Pige, indskød Prinsen leende, og forlod for hendes Skyld Spillebordet og dets Glæder, naa, jeg spørger Dig endnu engang, om Du tager mod mit Frieri.

— Nej, aldrig svarede Brooker, intet skal faa mig til at ofre min Datters Lykke.

— Dumheder!

— Min Beslutning er urokkelig.

Zertho stod tavs, hans Ansigt blev haardt og sammenbidt. Inden i ham glødede et saa mægtigt Raseri, at han, hvis han ikke havde været i Besidelse af den Dannelse og Overlegenhed, som han var, ved at slippe det løs, kunde have forvoldt sig selv og andre ubodelig Skade.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

1) Deres Ansigt byder ikke meget for en Billedhugger —
2) Men nu har jeg dog faaet et ganske godt Resultat! (»Daily Mirror«.)

Mine Øjne er ganske gode, men mine Arme er for korte! (»Lustige Blätter«.)

Søndagsstegen sikret!
(»Meggendorfer-Blätter«).

— Gå eran väg, otäcka karl — annars ropar jag på min man, som ä poliskommissarie, och då kommer han och tar er!
— Jaså — ja, har han tagit frun, så kan han ta vad fan som helst!
(»Søndags-Nisse«).

PÅ BIO I GRÖNKÖBING.

Ett elegant ungt par sitter under pågående föreställning och pratar högt.
Han: Kära Marianna, om du lagar den här handsken åt mej, ska ja bjuda dej på kondis i morron.
Sjåar-Kalle (som sitter strax bakom paret): Va dä anbelanger te å bju på kondis, ska ja bju er bägge två, bare ni vill vara så full i fan å hålla käften.
(»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Flæskenøden.

(Mel.: Juleaften aah, hvor er du sød).
København hvor er du sød, fordi
nu skal alle Folk ha' Svin paa Sti,
Christiansborg og selve Raadhus' Hal
vil man lave om til Svinestald,
Angleterre, Scala, Røde Kro —
tusind Grisebasser snart bebo —
husk, hvor Flæsket stadig er i Pris,
derfor maa vi alle ha' en Gris —
Gris — Gris — Gris — Gris — Gris
— Gris,
derfor maa vi alle ha' en Gris.

I mit Skrivebord er Plads til tre,
naar de pænt vil ligge ned paa Knæ,
min Kanariefugl vil sætte Pris
paa at dele Pladsen med en Gris,
snart Betjenten sér man paa sin Tur
patroillere med en Gris i Bur,
gamle Tanter — den er ikke fin —
vistnok slaar sig paa et Skødesvin
Svin — Svin — osv.

Ja, foruden Varme, Tag og Klæ'r
maa vi ogsaa have Grisetæ'r.
Tænk den tarveligste Kavaler
kan snart ikke være »fedtet« mer,
Hundegriseriet gi'r ej stort,
Katte, Rotter maa vi ha' paa Port,
Danmarks Løsen under Fred og Kri':
hele Folket holder Svin paa Sti —
Sti, Sti — osv.

E. F. G.

Oscar Stribolt.

For 25 Aar tilbage
han nærmest var en *Skygge.*
Nu ønsker vi til Lykke
en *Sol* med glade Dage!

Det danske Generalstabskvarter mælder

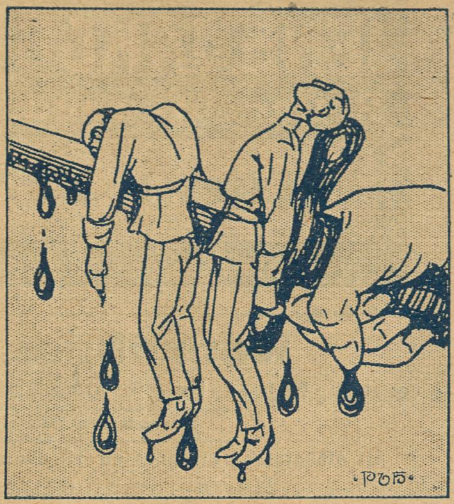

»Vore Soldater er ved godt Mod. Kun to døde.«

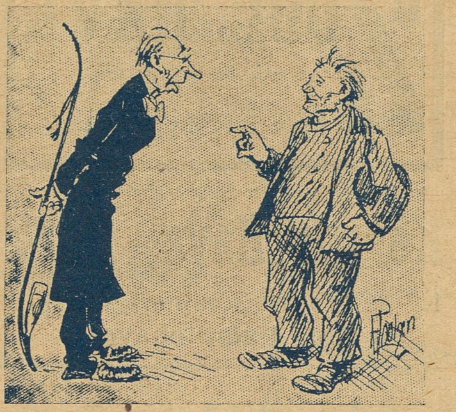

Præsten: Er Ole Sørensen virkelig saa forstokket, at han ikke kender et Ord af den augsburgske Trosbekendelse?

Ole S.: Den *augsburgske* Trosbekendelse, jo, det er jo den, der gaar ud paa at man skal plage Soldater, indtil de tager Livet af sig, men *det* er da ikke kristeligt!

Underlige Notitser.

Skotøjshandlerne opkøber i denne Tid Fonografvalser for at omsmælte dem til Skosværte. De mest smæktende Tenorplader gaar bedst.

*

Efter Forlydende vil Tobaksrøgere foretage en Demonstration til Kristiansborg.

Demonstranterne agter at møde med et Fakkeltog, bestaaende af tændte Surrogatcigarer.

*

En bekendt Læge har udtalt, at den spanske Syge helt har fordrevet den sjællandske.

*

Forhenværende Generalkonsul Pay slap altsaa for Tiltale. Hidtil har Folk gaaet uden om ham, men nu vil de nok begynde at tiltale ham.

*

Det er ligemeget, hvad Slags Brød, der bages; det gaar i Folk som om det var smurt — med giftig Olie!

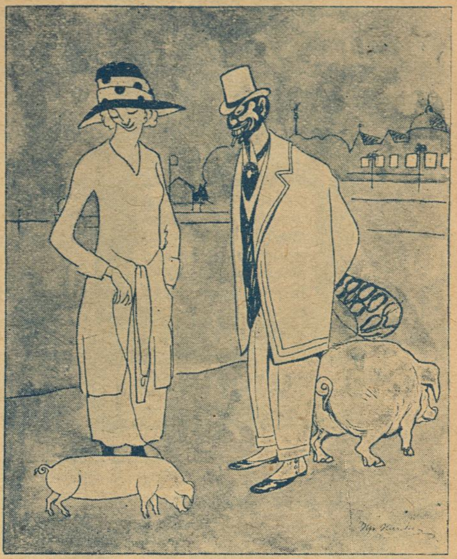

— God Morgen Frue! Til Lykke med den lille — — Gris!

Den spanske.

Hvis Du faar den spanske Sy'e,
maa Du ikke raske, stry'e
Spansk-Grønt maa Du ikke røre,
det kan let til »Sygen« føre.

Hvis der kommer i din Stue
den bekendte *spanske Flue,*
maa Du end'lig la' den fly'e,
den har nok den spanske Sy'e.

Hvis Du dog »den spanske« mærker
og det slemt i Ryggen værker,
hør et Raad, det sidste nye:
Du skal bare *Spansk-rør* ry'e!

— — Og nu kan De elendige Karl godt gaa hen og begaa Selvmord — værs'go' — men jeg siger Dem, at saa skal jeg Fanden gale mig skaffe Dem 5 × 6 Dages Vand og Brød!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

– Hør Ane, hvordan kan det være at min Barberkniv er saa sløv.

— Ih, det synes jeg da ikke, jeg bruger den hver Dag til at skrælle Kartofler med, og da er den udmærket.

J. Warnich.

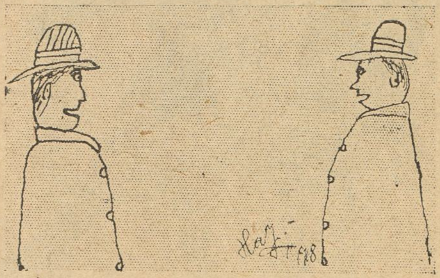

— Hvorfor har vi faaet Flæskekort?

— Fordi vi er kommet til Kort med Flæsket.

Hans Albert Jensen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32. Tlf. 10.983.
EN GROS
Tørv! Brænde! Tørv!
EN DETAIL
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m.m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Korups Have Telefon VALBY 4.
Kl. 7: Valby Sommerrevy 1918.
Stor Familiehave.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Urmager og Guldsmed
Helvig Jensen
Aaboulevard 66. Telf. Nora **3342 x**
Gode Lommeure fra 15 Kr.
Broscher, Ringe og Armbaand i stort Udvalg og til **billige Priser.**
Brugte Ure tages i Bytte og sælges med 1 Aars Garanti.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Gamle Tandsæt
pr. Tand 1—25 Kr.
Fru Jensen, Viborggade 34, 2.

Avertér i Ravnen.

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„Købmandsgaarden“, Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

Køb RAVNEN

Postkort-Fotografier.
Blandede 3 Kr., **sorterede** 4 Kr. pr. Dusin. 100 Stk. Rygefilm 3 Kr.
Stort gratis Katalog medfølger.
Postordreforretningen „Fremad“
Brobergs Allé 4. København S.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Kære »Ravnen«!
Herved tillader jeg mig at fremsende en lille Annonce fra »Berlingske-Tidende«. Det kalder jeg »Gullasch«.
Med Højagtelse
A. F. C. C. H. J. 544.

3 RØDE ENKRONESEDLER sælges for 1000 Kr. pr. Stk. Billet mrk. 140, til Bien, Trianglen.

Ja, De har Ret! Det ender nok med at 1000-Kr.-Sedlerne gaar ned i *1 Krone.*

Tegning af Inger Hartvig.

Hun: Han kalder mig »sit Livs Sol«!
Han: Ja — Du kommer vist ogsaa til at gøre ham det hedt, naar I bliver gift!

„Krims-Krams".

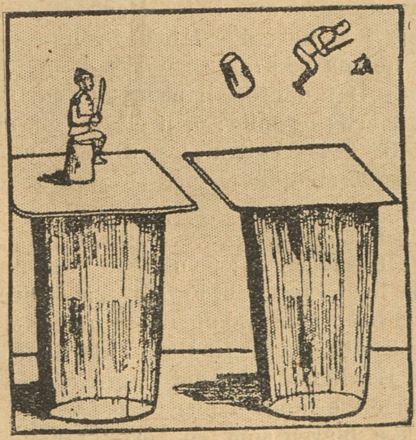

Soldaten paa Krudttønden.

Det følgende har ikke Spor med Krudt at gøre; Effekten hidkaldes ved et lille Knald, som hverken giver Røg eller Lugt. Man skal kun bruge Vand og Papir. Et Vandglas fyldes tre kvart med Vand og herover lægges et Spillekort med den farvede Side nedad, saaledes at Siderne af Kortet gaar lidt ud over Glassets Rand. Længden er ligegyldig. Man lader nu Glasset ganske rolig staa hen en halv Times Tid, og imedens laver man en lille Soldat af Pap, som man kan male og gøre rigtig fin. Han stikkes ned i en Revne, som man skærer i en Prop af en lille Medicinflaske. Nu er imidlertid den halve Time gaaet, og der er imens foregaaet noget meget mærkværdigt med Kortet, som har ligget over Glasset, det har nemlig bøjet sig ned imod Vandoverfladen, grundet paa, at Fugtigheden fra Vandet har suget det ned mod Vandfladen. Man tager nu meget forsigtig og vender Kortet om, saa den hvælvede Side kommer opad, og herpaa sættes saa Soldaten.

Den lille Fyr er selvfølgelig meget stolt over den Opmærksomhed, som vises ham fra alle Sider, men ak! Hovmod staar for Fald! Thi Kortet vil snart med et lille Knald bøje sig ned mod Vandfladen paany, atter tiltrukket af Vanddampene, hvilket denne Gang kun varer faa Minutter, og den tapre Kriger flyver bort. Det er et meget morsomt lille Kunststykke, der meget let lader sig arrangere.

Hvornaar er det bedst at spise smaa Æbler og Pærer?

Naar man ingen store har!

Hvad gaar uafbrudt rundt omkring Træet uden at blive træt?

Barken.

Hvad er det for et Ord, som maa gøres to Stavelser længere for at blive kortere?

Kort.

Spørg din Ven, om han i en Fart kan nedskrive Tallet elleve Tusind, ellevehundrede og elleve. Naar han saa har malet en hel Masse Ettaller ned, saa meddel ham, at Tallet skrives saaledes: 12111.

Tegning af Helge Nielsen.

— Jeg drømte i Nat at jeg var bleven sagt op og skulde flytte. Gid Pokker havde Huslejenævnet!

En stor Kvinde.

Den Syge gyser lidt og trækker Plaiden tættere om Skulderen.

— De maa gaa hjem nu, Herre, siger Sygeplejersken der staar ved Siden af ham.

— Ja, svarer han sagte, uden dog at tage Blikket bort fra Solen, der langsomt daler, medens den til Afsked, pragtfuldt og højtideligt kaster sine Guldstraaler over Himmel og Hav.

Kunde man blot dø som Solen i Storhed og Ro, tænker Douglas Lindsay. Men atter hører han Sygeplejerskens advarende Stemme: Vær nu fornuftig, Herre!

Den Syge rejser sig besværligt, kaster et sidste Blik ud over Havet og vender sig saa bort med et Suk. Han véd, at han vil faa Hoste i Nat, men ikke, om han i Morgen vil faa Solen at se igen. Han tager Sygeplejerskens Arm og gaar langsomt imod Hotellet.

I Gaar døde her jo en ung Pige, ikke sandt? spørger han.

— Jo, Herre, og der siges, at hendes Forældre er ganske utrøstelige.

— Lykkelige lille Menneske! — At dø saaledes — elsket og begrædt.

Sygeplejersken svarer ikke. Der ligger en saa bitter Sorg i hans Ord. Ingen vil græde over ham, den stakkels, rige Mand.

Endnu en Gang vender han sig om. Pragten er borte! Havet ligger blegt og graat; Skyernes purpurfarvede Paladser er forsvundne, Lyset er dødt. Natten bryder frem.

— Hver Aften dør Solen, og hele Jorden sørger over den, tænker den Syge, medens han gaar ind i Kurhotellets rigt udstyrede Forhal.

— — —

Da Lægen nogle Timer senere traadte ud af Lord Lindsays Værelse, kaldte han paa Sygeplejersken.

— Vi maa være forberedte paa alt. Han kan højst have et Par Døgn endnu.

— Vil han komme til at lide meget? spurgte Sygeplejersken.

— Legemligt lidt, sjæleligt meget? svarede Lægen, der var en fin Psykolog. I nogen Tid har han været angreben af en nedbrydende Spleen, der forøvrigt ikke er sjælden hos saadanne Patienter. Den Tanke, at tiltræde den sidste Rejse saa ensom, volder ham stor Angst. Frøken Mary, gør hvad der staar i Deres Magt for at lette ham i de sidste Timer; det er den eneste Barmhjertighed, vi kan vise ham nu.

— Hvad kan jeg gøre for ham?

— Aah, De er Kvinde, og ved et Sygeleje bliver alle Kvinder Mødre og finder de Ord, der kan bringe Ro. Her kan jeg intet lære Dem.

Tankefuld gaar hun ind i Sygeværelset, hvor den døende ligger med lukkede Øjne. Stille bøjer hun sig over Sengen og betragter ham. Ja, han har allerede Dødstegnene paa Panden, Næsen er tynd og spids, og de blodløse Læber er let aabnede.

Hun trækker de svære Gardiner for Vinduerne, dæmper Lyset i Ampelen, tager en Bog i Haanden og sætter sig i Lænestolen ved Siden af Sengen.

Den Syge har aabnet Øjnene og betragter den unge Sygeplejerske. Hendes harmoniske Bevægelser virker paa ham som stille, dæmpet Musik; i fem Maaneder har hun nu plejet ham, og denne Tid har været den bedste i hans Liv. Han har i de sidste Aar haft saa mange Sygeplejersker, men ingen af dem har efterladt blot det ringeste Spor i hans Erindring. Men Frøken Mary var Opofrelsen selv. Maaske nærede han en særlig Hengivenhed for denne sidste, fordi hun var hans Landsmand og talte til ham i hans eget Sprog. Han talte ikke til hende som til en underordnet, men som til en Dame, der viste ham den Ære ved sin kærlige Omhu, ja, blot ved sin Nærværelse at mildne hans store Smerter og Ensomhed.

Den Syge lukkede igen Øjnene og prøvede paa at sove. Stilheden bredte sig over Værelset, medens den Syge dyssedes til Ro af Bølgernes fjerne, dæmpede Skvulpen mod Stranden og Blæstens ensformige, melankolske Susen i Granerne.

Søs'er Mary læste i sin Bog. — Hvad var det, der stod?

— Naar din Broder er i Nød og rækker sine skælvende Hænder imod Dig, saa skal Du tage imod ham og hjælpe ham, selv om han er en Fremmed.

Søster Mary betragtede den Syge. Ak, han var jo netop en saadan Fremmed, der var i Nød. Hvad skulde hun dog gøre for at hjælpe ham?

Flere Timer gik. Ud paa Natten for den Syge op i et voldsomt Hosteanfald, der jog ham op og rystede hans magre Legeme, der bøjede og krympede sig i Smerte.

Søster Mary støttede ham; den forfærdelige Hoste ligesom skar igennem hendes eget Bryst. Saa faldt han tilbage, udmattet, medens en svag Rallen hørtes i hans Bryst.

Hun vilde ringe, kalde paa Hjælp; men med en bydende, fortvivlet Bevægelse holdt han hende tilbage. Hvad kunde det nytte? Det var dog snart forbi. Og han ønskede ikke, at nogen skulde være Vidne til hans Dødskamp.

Hans Fingre famlede over Tæppet med en hjerteskærende Anstrengelse, som søgte de at holde fast paa det bortflygtende Liv. Søster Mary tog disse stakkels Hænder i sine og søgte kærtegnende og blidt at dæmpe deres Feber.

Den Syge aabnede Øjnene og saa paa hende med et Blik fuldt af uendelig Taknemlighed, medens tunge Taarer løb ned over de indfaldne Kinder.

Søster Mary havde aldrig set ham græde.

— Søster Mary, hviskede han. — Ikke sandt, det er forfærdeligt at skulle dø saaledes, ganske alene uden et eneste Væsen, der elsker en — ganske alene?

Som et fjernt Ekko hørte hun Lægens Bøn:

— Gør, hvad der staar i Deres Magt for at lette ham de sidste Timer — af Barmhjertighed. Og hun svarede:

— Er jeg her da ikke?

— De! Aah De! udbrød han heftigt, ja De plejer mig godt; De er kærlig og mild; men jeg ved jo, at De er saaledes mod alle Deres Patienter, at De endnu i Aften vilde have den samme Medfølelse med en døende Tigger. Ikke sandt?

Han havde Ret.

Hun burde have sagt Ja; men i den døendes Øjne læste hun Angsten for Svaret, en Frygt, der svævede imellem uendelig Glæde og bitter Skuffelse. Hun følte, at Sandhed i dette Øjeblik vilde være en Ubarmhjertighed og Løgnen en Trøst, at Kærlighed var det eneste, der vilde hjælpe ham igennem disse tunge Timer.

Var hun ikke bleven som en Søster for denne stakkels, rige Mand, og var hendes Religion ikke Forsagelse?

Og stille sagde hun: Nej! Ganske sagte lød det som en Tilstaaelse.

Over hans Ansigt gled der et Udtryk som en Befrielse, en Klarhed, som naar Solen pludselig bryder frem; saa kom Svagheden over ham, og han faldt tilbage i Sengen. Men han havde grebet den unge Sygeplejerskes Haand og ført den op til sine Læber, andagtsfuld som i et Overmaal af Lykke, medens han besværligt hviskede: Tak, Tak, Mary!

(Fortsættes Side 478.)

Tegning af Osvald Jensen.

Langsom Gift — Hurtig Gift

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Da Tjeneren om Morgenen kom ind i Sygeværelset, fandt han sin Herre siddende oprejst i Sengen. — Han vilde staa op og forlangte utaalmodigt at blive klædt paa.

Tjeneren rullede Gardinerne op, og Rivieraens store Sol, som den Syge i Gaar havde taget Afsked med, viste sig atter for ham i al sin straalende Glans; sejrrigt sendte den en Strøm af Lys ind i Sygeværelset og hyllede ham ind i sine varmende Kærtegn.

Omhyggeligt lod han sig klæde paa, spiste Frokost med god Appetit, og da Lægen kom for at se til ham, gik han ham hurtig i Møde.

— Aah, udbrød han livligt, jeg har det meget bedre idag.

Af Finfølelse viste Lægen ingen Forbauselse. Han kendte disse Kinder, der faar stærkere og livligere Farver, ligesom før de visner. Han kendte de Brystsyges lykkelige Overdrivelse.

Døden viser undertiden Barmhjertighed med sine Ofre.

Lægen gav ham Tilladelse til køre en Time i Solen.

Den unge Sygeplejerske blev rød, da hun opfangede det Blik, hvormed Lord Lindsay modtog hende, da hun kom for at ledsage ham ud til Vognen. Det var, som om et tungt Ansvar hvilede tyngende paa hendes Skuldre. Hun vilde tale med ham som før; men han tog hendes Rødme for Forvirring og saa paa hende med en saa indtrængende Bøn, der ligesom fremmanede Nattens Tilstaaelse og forpligtede hende til ved Handling at bekræfte sit Ord.

— Mary.

Søster Mary vidste intet at svare, hun smilte blot til ham og blev fra dette Øjeblik standhaftig i sin Rolle.

Hun vilde lægge Tæpper over ham; men han afværgede det utaalmodigt og holdt sig stiv og rank i Vognen, som om han vilde fremtvinge Helbredelsen og ved sin Holdning jage Døden paa Flugt. Langsomt kørte Vognen ned at Boulevarden.

Det var en af de Februardage, hvor selve Luften synes at skælve af Glæde, hvor Mimoserne flammer som blomstrende Guldneg, hvor Palmetræerne vellystigt udfolder deres Kroner i Lyset, og det stille Hav tilhvisker Mennesket gyldne Forjættelser . . . .

Lord Lindsay indsugede denne Luft, som var det en foryngende Drik. Han opdagede nye, uanede Skønheder i Landskabet, og al denne Pragt var som en solbelyst Ramme om en elskelig Kvindes Hoved. Den næsten forklarende Renhed, der laa over hendes unge Ansigt, gød Liv og Mod i hans frygtsomme Forhaabninger. Han pintes ikke mere af denne trøstesløse Ensomhedsfølelse.

En gammel Kone rakte en Kurv med Violer frem imod Vognen.

— Køb . . . . de bringer Lykke.

Han tømte Kurven i Søster Marys Skød.

Den unge Pige vilde forhindre det . . . .

— Nej, Herre, ikke saadan . . . . ikke saadan.

Hun saa, hvor han blev bleg.

— De maa ikke mere sige Herre, Mary.

Uvilkaarligt saa hun forbavset paa ham.

— Der er slet ingen, der kalder mig Douglas mere.

Han havde grebet hendes Haand under Blomsterne. Søster Mary kom til at ryste lidt ved denne Berøring. Det var hende umuligt at følge ham videre.

— Hvis De blot holder lidt af mig, vil jeg snart blive helt rask, sagde han bedende.

— De vil blive helt rask, gentog hun sagte, uden at se op.

— Og saa vil De aldrig mere forlade mig, vel?

Søster Mary krympede sig. Der var noget i hende, der gjorde Oprør imod dette. Og alligevel! Hun maatte holde ud; han var jo Døden saa nær, at han slet ikke følte dens Komme.

I alt, hvad der omgav hende nu, følte Søster Mary som en Befaling; en uimodstaaelig Opfordring til Barmhjertighed — i Sejlene, der stræbte mod et fjernt, forjættet Land, i Vindens Susen, i de bøjede Pinjer, i de lukkede, forladte Villaers hemmelighedsfulde Vemod . . . . og hun lod sin Haand blive i hans under Blomsterne.

Der gled et stille, lykkeligt Udtryk over den Syges Ansigt, som holdt han i sin Haand selve Livet med alt dets Glæde og Haab.

Dagen efter modtog Lord Lindsay flere Besøg. Da Søster Mary om Aftenen sad ved hans Seng, talte han med mat og tonløs Stemme. — Han talte om Fremtiden, kun om Fremtiden. Om en Villa ved Kysten, hvor de skulde bo, naar han var bleven rask, og hun var bleven hans Hustru.

Hans Bryst hævede sig haardt og besværligt; men han havde ingen Smerter.

Der laa i denne Ubevidsthed noget skønt, straalende, som syntes at lovsynge Døden.

Søster Mary følte det komme, det forfærdelige, det hellige — der uvægerligt, uden Naade kommer til Menneskene.

Og den unge Kvinde bøjede sig over den døende, bad for ham og trykkede sine Læber mod hans.

— Stakkels, stakkels Mand, tænkte hun, i Dig kysser jeg al Menneskehedens uendelige Smerte.

Lord Lindsay lukkede Øjnene, betaget, overvældet af den lykkelige Vished. Morgenen brød frem, bleg og graa. Lord Lindsay vaagnede ikke mere. Stille, lykkelig var han gaaet ind til det lyse Land.

— — —

Da Lord Lindsays Testamente — dateret og underskrevet af ham selv Aftenen før hans Død — blev aabnet, erklærede Notaren i Vidners Overværelse, at den Afdøde lovformeligt havde ophævet sit første Testamente, efter hvilket hele hans Formue skulde tilfalde Syge og Fattige i hans Fødeby. Notaren brød det forseglede Brev og læste:

— Jeg udnævner herved den Kvinde, der elsker mig, og som skal være min Hustru.

Der blev en lang Pause, hvor alle Øjne vendte sig mod den unge, engelske Sygeplejerske.

Søster Mary var blevet meget bleg. Hun havde aldrig tænkt paa Følgerne af sin Barmhjertighedshandling.

Nu rejste hun sig, tog Testamentet ud af Notarens Hænder, læste det igennem og vendte sig derpaa frit og aabent mod Lovens Mænd, medens hun langsomt rev det i mange Stykker.

— Mine Herrer, sagde hun højt og fast, kun Lord Lindsays første Testamente er gyldigt. I hans sidste Villie stod der: Jeg testamenterer min Formue til den Kvinde, der elsker mig. Han døde lykkelig i denne Tro, men — jeg har aldrig elsket ham.

Er det muligt! at fremstille en tilfredsstillende **Skosværte?**

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22 HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over **Socialistisk Litteratur** udleveres **gratis.**

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

RAVNEN
KOSTER KUN
15 ØRE
NUMRET
UDKOMMER
HVER TORSDAG

PERRET'S LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 2800
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2. TF.354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E.BORDING KØBENHAVN

De før saa foragtede Klude er steget højt i Værdi. (Dagspressen).

Der er Liv i Kludene for Tiden!

Tegning af P. V. Hansen.

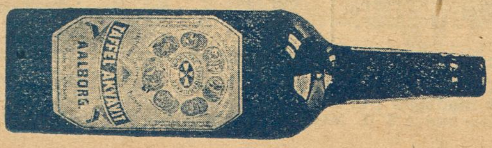

KRIGSJUBILÆUMS-NUMER

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 31 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 1. August 1918.

Tegning af P. V. Hansen

„Ravnen"s Krigsho'der IV:

Løjtnant Petersen, der vil paatage sig at ordne Hindenburg!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

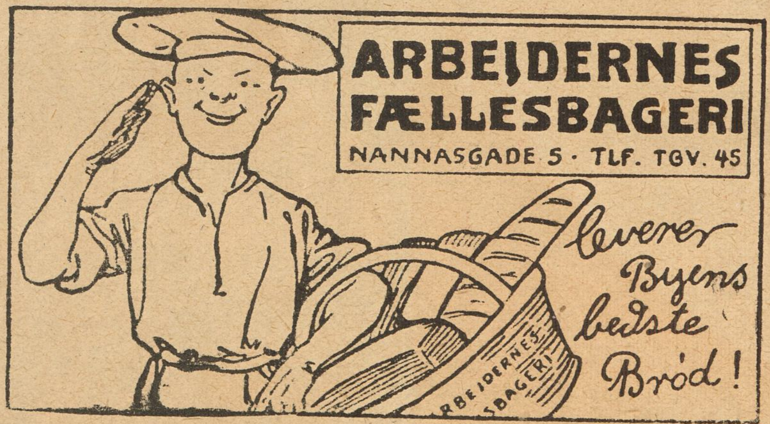

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1,00.
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Anarkiet i Rumleby. V.

Udskrift af Rumlebys Historie ved *Per Bonde.*

Femte Fortælling,

i hvilken berettes, hvorledes »Anarkisten«s Ankomst jager en saadan Skræk i Bryggerens Kone, at hun nedkommer for tidlig med Tvillinger, og hvorledes det videre gaar med hende og Gemalen.

At Rumlebys Moral maa kaldes god
som Helhed taget, har jeg pointeret;
den træge rumlebyske Borgers Blod
har sindigt Slægtled efter Slægt pulseret
med de normale Slag og Varmegrader;
til Flirt man kender ej i Byens Gader.

Til smaa Erobringer har ingen Trang,
dog her et Forbehold jeg straks maa tage,
thi Byen har dog haft sin Don Juan,
om hvem man for et Par Aarstid tilbage
i alle Kroge hørte Sladren mumle,
det var den unge Brygger Osvald Humle.

Han var da Ungkarl. Men med megen Smag
han valgte sine Husbestyrerinder
og skiftede omtrent hver Maanedsdag,
en Ting man der i Byen sælsom finder.
Der blev nok hvisket et — og snart et andet
— Bestyrerinderne tog ud paa Landet.

Naa, heldigvis blev Manden snarlig gift
med Overlærer Tampes Datter, Lise,
en snedig diplomatisk Storbedrift
af Madam Tampe, hviskede de vise.
Som Rigmand Humle var i høj Grad agtet,
og som »Parti« særdeles eftertragtet.

De unges Bryllup stod i Maj i Fjor,
og snart de fandt, de passed' for hinanden;
han elskede sin ranke Lisemo'r,
og hun var viljeløst fortabt i Manden;
og snart fra Bryggerens Fru Tampe sendte
den Bulletin: Begivenhed i Vente.

Men ak, saa kom den Dag, som præntet staar
for Evighed i Rumlebys Annaler,
da Rædslen fra den fjerne Verden naar
med Anarkistens Indtog By'n og maler
hver Rosenkind aldeles bleg og hvidlig:
Fru Lise Humle nedkom — lovlig tidlig —

med Tvillinger! to bitte Smaapus, som
det hele Bryggeri i Oprør jager;
og bred og mægtig Fruens Moder kom,
med Myndighed hun hele Magten tager.
Af Lykke Humle er just ej beruset:
først Tvillinger! — saa Svigermo'r i Huset!

Det bli'r sgu lidt for meget for en Mand,
Ræson i alting bør der fan'me være,
og Svigermo'rens Kommanderen han
kan ej sig finde i som Mand af Ære;
han slaar i Bordet, tordner løs sin Mening
— — Fru Tampes Ansigt blev som en Forstening.

Dog, stakkels Humle, Himlen staa ham bi,
thi Svigermor sig overfuset mener,
selv Lise Anfald faar af Hysteri;
det kommer til de drabeligste Scener,
til Helvede forvandles Hjemmets Eden,
og Humle stikker af fra Re'ligheden.

Hvorhen skal ikke røbes, der bli'r sagt,
i Landets Hovedstad Rekreationen
Hr. Humle søger, for naar Stormen lagt
sig har, at vende hjem til Konen.
I Rumleby Fru Tampe Hjemmet værger
og hun og Lise listig Hævn ham sværger.

En Hævn besynderlig og raffinert:
man gennemroder grundigt Humles Gemmer,
hans Fortid bli'r med sælsom Fryd studert,
man snakker, drøfter før man sig bestemmer,
med Posten saa en Ladning Breve sendes.
En sær Beslutsomhed paa Lise kendes.

Snart efter Rumleby i Optog ser
seks af Hr. Humles Husbestyrerinder
hver med et lille Barn, mens Byen ler,
de gravitetisk Vej til Bryg'rens finder.
I Bryggergaarden kælne Duer kurrer,
i Spisestuen Kaffekanden snurrer.

Da Humle langt om længe vender hjem,
Tilgivelse han faar af Husets Frue.
Han aabner Sovekamrets Dør paa Klem:
»Hvad Pokker, har du anlagt Vuggestue?«
Men Lise rødmer, moderømt hun sukker.
Gemalen ser ej to, men otte Vugger!

Det jager ham i Hjertet som et Stik,
han stønner, sveder, knap han sanser mere,
han sender Lise hjælpeløst et Blik:
»Min kære, kom der — kom der virklig flere?«
Men Lisemo'r i blide Ord blot minder
ham om hans mange Husbestyrerinder.

Den lette Rødme Lise yndigt klæ'r,
hans Hænder ta'r hun barnligblødt i sine:
»Du ved jo, Osvald, hvor jeg har dig kær,
og dine Børn skal ogsaa være mine.«
— Men Humle kommer sent sig af sin Svimlen,
han staar, som han var faldet ned fra Himlen.

Hvad Pokker, skal han græde eller le?
— »Hvor morsomt, tænk dig, det er Piger alle!
Men kom dog nu, du skal dem rigtig se
og sige, hvad vi hver især skal kalde.
Du Skurk, du har ej levet helt asketisk,
vi maa vel gi' dem Navne alfabetisk!«

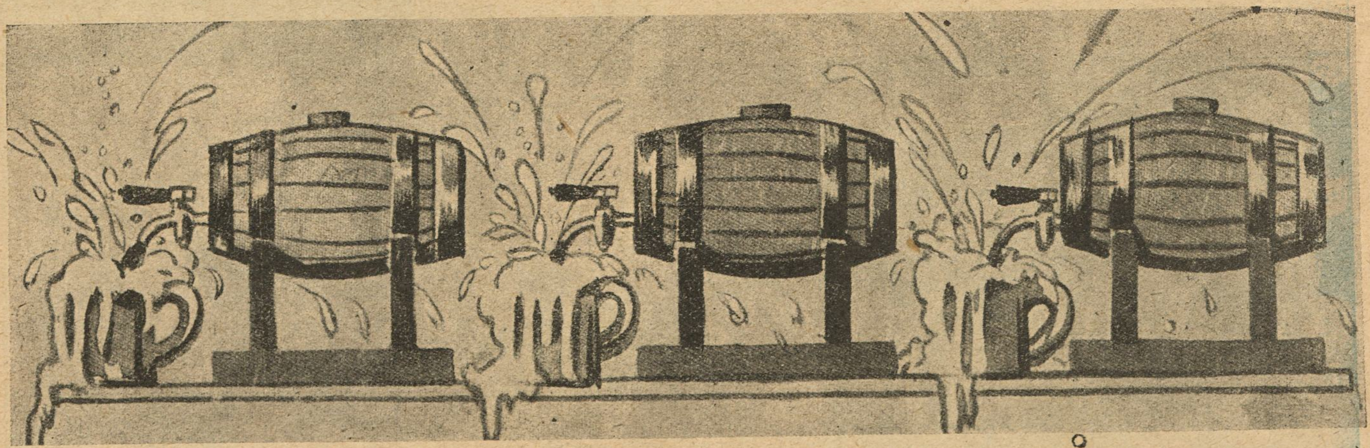

PRIVAT-DETEKTIV
SNUPPE-JENSENS
EVENTYR
UNDSKYLD MIG, HR. SNUPPE-JENSEN, AT JEG ATTER AFBRYDER DERES FERIE, MEN NU ER DER TO BEVÆBNEDE TYVE I MIN VINKÆLDER!
DENNE GANG BLI'R DET OS, DER SEJRER!
JA, - DET GAAR OS BEDRE END VORES KAMMERAT I FORRIGE NUMER. - HAN SIDDER NU I „SPJÆLDET"
ET GLIMRENDE SAMMENTRÆF, - SER DE, - MIT LOMME-BAROMETER VISER TORDEN!
?
SAA SÆTTER MAN BLOT SKODDEN FOR VINDUET OG FORANDRER DENNE LYNAFLEDERS RETNING!
AHA!
NU HAR DE VIST NOK!
JA, DET VAR DET 38 LYN!
FUT!
INDESPÆRREDE LYN!
HJÆLP!
SAA SLIPPER VI LYNENE LØS!
PAS PAA, SAAFUS, DET LYNER!

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rødbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Jeg kan den altsaa ikke.

Mel.: »Næste levende Billeje«.

Hernede paa Dosseringen —
(men ikke mine Ord igen!)
jeg saa forleden Midda'
et Syn, som jeg blev svedt a'.
En Mand, der havde Kikkert med
— De kender ham vist sikkert med —
sig stilled' op med sit Stativ
og stod saa som et Siv.
Hans Øje saa dybt i Glassene,
men det var jo ikke upassende,
og Folk gik forbi i Stimevis,
og han stod og kigged i Timevis
(lader som han ser i en Landmaaler-
kikkert)
hvorfor skal Manden kigge?
— *Jeg* kan den altsaa ikke!

Se, Rikke hun har faa't en Ven
(men ikke mine Ord igen!)
og han er varm paa Pakken,
mens jeg er harm i Nakken.
Jeg regner ham for cirka flot,
men blød er jo hans Birgamot,
mens hun — hun ligner en famos
Gang muggen Abrikos.
Hendes Ansigt er som et Vaskebrædt,
og hvis at jeg kender den Taske ret,
saa griner hun a' den pæne Mand,
som ikke fra hende »spæne« kan,
men for Rikkes Fod maa tigge.
(Ser forelsket ud)
— *Jeg* kan den altsaa ikke!

Jeg holder af lidt Grin og Spænd
(men ikke mine Ord igen!)
i Maj jeg svedte Tran da,
jeg sad i »Alexandra«.
Jeg kalte fatte Bettys Kunst,
men bejler til den Ladys Gunst,
for at faa denne Direktør
sendt over til Løgstør.
— Naa, saa kom Fjelstrup spejdende,
Suffløren var gelejdende,
og Fjelle gik til Rampen ned
og sa' med slukte Blikke:
— Jeg *kan* den altsaa ikke!

Paa Opera jeg kommer, men
(nu ikke mine Ord igen!)
det er en slem Butik, vi
har faaet med Musik i.
Jeg sad og hørte Wagnersang,
det var saa'n, at mine Lagner hang
til Tørring hele næste Da',
men jeg den bedste ga' —:
De ved denne her med »Isolde-Kval«
og ham denne store og stolte Gral;
de synger denne her, De ved Besked,
den begynder saa højt, og saa gaar
den ned
for saa paa F at ligge —
(Søger Melodien)
Ja, *jeg* kan den altsaa *ikke!*

Jeg er en lille tørstig Svend
(men ikke mine Ord igen!)
den kaade, vaade Vare
tit bringer mig i Fare.
Se, i Gaar, da jeg tog min Kælk,
tænk, saa saa jeg et Fad med Mælk,
og Mælken stod paa Bjælken, hvor
at Kælken hang i Aar.
Naa, jeg vilde glad det Fad ta' fat,
men tænk der kommer en Rad til Kat,
og saa skulde Katten rive mig,
men jeg skal fan' me' give Dig —
hvem fik den Mælk at drikke?
— *Jeg* — — Katten altsaa ikke!!

Sankte Hansen.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

Bagved de fyldige Læber skjulte der sig to Rækker stærke, hvide Tænder, som man dog kun saa', naar han lo, hvilket dog kun skete yderst sjældent. Alligevel var der ved denne Mands Ansigt noget, som vakte ens Interesse, selv om man ikke følte sig absolut tiltalt af det. Det Indtryk, han gjorde paa en, glemte man ikke hurtigt.

— Anser Du mig for en Mand af Ære, spurgte han endelig.

— Ligesaavel nu som før, svarede Kaptajnen med en dæmpet Latter. Men hvis Du ønsker Dig en Hustru, kan Du let finde en anden Pige — det behøver da absolut ikke at være Liana. Jeg er bange for, at vi to kender hinanden altfor godt til, at vi kan stole paa hinanden i Længden.

Der indtraadte atter en Pavse. Den nedgaaende Sols Straaler faldt ind gennem det aabne Vindu, som vendte ud mod en lille gammel Have, fuld af duftende Roser. Tværsover Plænen førte en Sti ned til den støvede, brede Landevej. Aftenluften var hed og trykkende. Fjærnt hørtes Lyden af legende Børn. Kaptajnens Hus laa ved den østlige Ende af den lille By Stratfield. Det var en lille lav Bygning, hvis Mure skjultes af tæt Efeu. En gammel Dame, som havde boet her i mere end et halvt Aarhundrede, var død forrige Aar og det var nu timedes Byens Indbyggere at opleve den mærkværdige Begivenhed, at Fremmede slog sig ned iblandt dem. De nysankomne var Kaptajn Erle Brooker, hans Datter Liana og dennes Selskabsdame og Veninde Nelly Bridson. Den sidste var en Datter af en af Brookers Kammerater ved Garden. Hun mistede sine Forældre, da hun var ni Aar gammel, blev optaget i Kaptajn Brookers Hus og havde siden da været Lianas uadskillelige Ledsagerske. Imidlertid begyndte man snart at betragte de Fremmede med en vis Ligegyldighed. Det blev hurtigt fastslaaet, at de Møbler, de førte med sig, saa ud til at være købt paa en Auktion, at Tyendet bestod af en fransk Pige, som gjorde smaa billige Indkøb i Byen, samt at de to unge Piger, naar de var alene, altid plejede at tale Fransk i Stedet for Engelsk. Brookers blev derfor kaldt »det fattigtfine Herskab« og betragtedes af alle med en vis Ringeagt.

Den gamle Præst havde aflagt en Visit hos de nyankomne, men var bleven meget ugæstfrit modtaget af den gamle, forhenværende Garderkaptajn, og da dette blev almindeligt bekendt, var Følgen den, at ingen nærmede sig deres Hus. Dette ærgrede i Grunden Brooker, dels for sin egen og endnu mere for de unge Pigers Skyld. Han havde nemlig besluttet sig til at bosætte sig paa Landet i Stedet for i London, ikke alene, fordi det var billigere, men også, fordi han havde et svagt Haab om, at de unge Piger kunde faa Indpas i en morsom Omgangskreds, hvor der dyrkedes Fornøjelser som Tennis og Thedrikning, der ikke kostede altfor mange Penge. Heri blev han imidlertid sørgeligt skuffet. Zertho havde virkelig Ret, naar han sagde, at Stratfield var et frygteligt Hul, navnlig da efter et Ophold i Orienten og ved Rivièraen. Brooker var allerede ked af sit Liv som pensioneret Officer. Han led under sin Mangel paa Penge og havde knapt til det allernødvendigste. Men alligevel: sit gode Humør mistede han ikke. Dertil havde hans Liv været altfor fuldt af Omskiftelser, Sejre og Nederlag, lange Nætter ved Spillebordet, Vinding og Tab og Rejser til — snart sagt alle — de fineste Badesteder i Europa. Han bar trods alt sine halvtreds Aar godt og havde endnu ikke et graat Haar. I tyve Aar havde han levet i Spændingen mellem Vinding og Tab, og dette havde givet hans Ansigt et markeret Præg. Han slentrede tilsyneladende endnu ligesaa sorgløs gennem Tilværelsen som da han som ung Officer og Søn af en højt anset Pair kunde trække en Veksel paa 30,000 Pund. Naar han tænkte over sin nuværende Stilling og paa de to unge Piger, hvis Ve og Vel var afhængig af ham, smilte han blot sorgløst ligesom da han sidst forlod Spillebordet, efter at have mistet sin sidste Louisdor.

— Men hvorfor i Alverden har Du gemt Dig i dette Hul? begyndte Prinsen igen. Straks jeg kom til London, gik jeg op i »Nationalsportsklubben«, vis paa at træffe Dig dér, men Portieren fortalte mig, at Du havde slaaet Dig ned her og aldrig kom til Byen. Jeg besluttede da straks at opsøge Dig.

— Jeg har ikke Raad til at leve i London, svarede Kaptajnen og rullede omhyggeligt en Cigaret mellem sine Fingre.

— Og alligevel afslaar Du mit Frieri til Din Datter! Du forsumper her, Brooker; men Penge vilde sætte Liv i Dig igen, gamle Dreng.

— Det tvivler jeg ikke om, men jeg har mine Grunde til at bo her ude.

Zertho d'Auzac rynkede sine mørke Øjenkroge og sendte Kaptajnen et mistænksomt Blik.

— Du har maaske Forventninger med Hensyn til Liana.

Brooker svarede ikke.

— Men ingen anden kan gøre Dig et Tilbud som dette, fortsatte Prinsen i en stolt Tone.

Der kom et hurtigt Glimt af Vrede i Kaptajnens Øjne.

— Jeg siger Dig endnu engang, Zertho, at jeg aldrig giver Dig min Datter til Ægte! Mindst af alle skulde *Du* faa hende til Hustru — Nej, ikke for 100,000 Pund.

Prinsens Blik blev sort af Vrede; men han vendte sig hurtigt bort med en haard, kold Latter og stillede sig hen ved Vinduet, hvor han fløjtende fremtog et Cigaretetui, der bar hans Navn og Vaaben.

I det samme saa' han to, nydelige unge Piger gaa op ad Havens Gangsti henimod Huset. Ens klædte i mørke, velsiddende Nederdele og lysegule Bluser samt Sømandshuer med sorte Baand, gik de leende gennem Haven. Den højeste af dem var Liana Brooker, hun var slank og yndefuld, havde et smukt Ansigt med et Par dybe, graa Øjne, en Næse og en Mund, der vidnede om Ungdom og Hjertensgodhed, og desuden havde hun det fortryllende over sig, som er egent for den franske Kvinde. Det sydlandske Blod og de store, udtryksfulde Øjne havde hun arvet efter sin Moder, som stammede fra St. Tropez, og den kosmopolitiske Opdragelse, hun havde faaet, havde allerede gjort hende til en Verdensdame. Skønt selv ren, god og glad, havde hun, en Æventyrers Datter, allerede set en hel Del af det Liv, hvor Kvinderne mister deres Renhed og hvor Mændene optræder som Skurke. Til Kaptajnens Ros maa dog siges, at han altid havde holdt sin beskyttende Haand over de unge Pigers Ære. Lianas Skønhed var straalende,

hundrede Mænd havde indrømmet det for sig selv. En saadan Kvinde som hun vilde kunne gøre den største Lykke i Selskabslivet, og det var derfor ikke saa underligt, at Grev Zertho d'Auzac, der engang havde været hendes Faders fattige Kammerat, men nu var blevet stenrig ved at arve et Familiegods i Luzenborg. Han forstod, hvilken Opsigt hun vilde vække i Berlin og St. Petersborg, og var nu rejst til England for at anholde om hendes Haand. Ren og god som hun var, havde hun modstaaet alt ondt omkring sig. Hun var vokset op paa Steder, hvor Laster og Forbrydelser var dagligdags, men hun havde beholdt sin kvindelige Renhed og Godhed trods alt.

Hendes Veninde var lys, med en skær, fin Hud og glade blaa Øjne. Nelly var maaske ikke saa smuk som Liana, men hun var dog Typen paa en engelsk Skønhed.

De to Piger fik samtidig Øje paa Zerthos kraftige Skikkelse ved Vinduet og hviskede noget til hinanden. Prinsen havde uventet indfundet sig samme Dag til Lunchen og havde deltaget i deres tarvelige Maaltid. Efter at han havde udtalt Ønsket om en privat Samtale med Kaptajnen, var de to unge Piger gaaet en Tur.

Da de nu opdagede, at han endnu var der, var de ikke glade. Ingen af dem havde nogensinde kunnet lide ham. Liana havde altid følt en ubevidst Afsky for ham, hvilket havde foranlediget hendes Fader til at rejse fra Monte Carlo. Zertho kendte godt Lianas Antipati, og han vidste vel, at han uden Faderen ikke vilde have Held med sig. Men han forhastede sig aldrig. Det var hans Styrke, at han kunde vente i Aaringer paa at naa sit Maal. At dømme efter den Maade, han hilste de unge Piger, da de traadte ind, havde han allerede smedet sine Planer.

Han drillede Liana med, at hun nu var blevet en lille Landsbyskønhed, hvortil hun svarede:

— Det Liv er dog bedre end det jeg hidindtil har ført, min Herre.

— Ak, ogsaa De er blevet sentimental, indskød han smilende. I Englændere er dog ubegribelige. Taaler De nu heller ikke mere Spil?

— Vi er meget glade ved at være her, jeg ønsker ikke at vende tilbage til Kontinentet, dette urolige Liv med Fester den ene Dag og Tab den næste.

— Heller ikke jeg, sagde Nelly smilende. Dette Sted er ganske vist ensomt, dei er sandt, men vi har dog altid, hvad vi behøver. Se bare paa vort Hus her! Er denne nydelige engelske Have ikke bedre end de uhyggelige Hotelværelser i Nizza. Kaptajnen er ogsaa glad og han bander ikke mere.

— Han gaar vel ogsaa snart til Søndagsskolemøder, formoder jeg, indskød Prinsen sarkastisk.

— Jeg forstaar ikke, hvorfor De kommer herud for at forhaane os i vor Fattigdom, sagde Liana, min Fader lever et hæderligt Liv her.

— Jeg beder Dem undskylde Frøken, baade Dem og Deres Fader, svarede Prinsen med høfligt Buk. Hvis mine Ord har saaret Dem, tager jeg dem straks i mig igen. Det var ikke min Hensigt at krænke Dem. Men jeg synes, at det hele er saa komisk . . . .

— Jeg kender Dem ud og ind, Prins Zertho, og véd, at De ikke mener noget ondt med, hvad De siger, indskød Kaptajnen, der altid saa Sagen fra den lyse Side. Men i hvert Tilfælde: sig, hvad De har paa Hjerte til mig alene, og ikke til de unge Piger.

— Jeg haaber Damerne vil tilgive mig, naar jeg lover aldrig at gøre det mere.

Hans mørke Øjne sendte Liana et gennemtrængende Blik, fulgt af Beundring og Had. Han saa paa sit Ur og fortsatte:

— Om tyve Minutter gaar Toget til London og jeg er ikke rigtig fortrolig med Vejen til Stationen, hvem vil følge mig paa Vej? Vil De Liana?

— Nej, indskød Kaptajnen, det kan Nelly gøre, Liana skal gøre noget for mig.

Prins d'Auzac bed sig i Læben; men i næste Øjeblik lo han muntert og sagde:

— Naa, kom saa da, Frøken Nelly!

Han trykkede Lianas og Kaptajnens Haand til Afsked, bukkede høfligt og forlod Stuen.

Imidlertid havde Nelly taget sin Cykle frem. Hun vilde først følge Prinsen til Stationen og derefter cykle til Burgfield for at gøre nogle Indkøb. I straalende Humør cyklede hun langsomt ved Siden af Zertho.

Da de var forsvundet om Hjørnet, spurgte Liana sin Fader, hvad det var, hun skulde gøre for ham; men denne svarede, at det kun var et Paaskud for at hun kunde slippe for at følge Prinsen paa Vej, thi han vidste jo, at hun ikke syntes om ham.

— Jeg afskyr ham, Fa'r, sagde hun sukkende, og jeg er overbevist om, at han hverken er Dig eller mig nogen op rigtig Ven.

Efter at have kastet et Blik paa Uret, forlod hun Værelset og gik nynnende gennem Haven og ud paa Landevejen.

Kaptajn Brooker stod et Øjeblik og snoede sit Overskæg.

— Jeg forstaar ikke, hvorfor Zertho har ulejliget sig med at opsøge mig her, mumlede han. Jeg havde haabet, at han havde villet lade mig i Fred og at denne frygtelige Begivenhed skulde være glemt. Det lød godt nok med Frieriet til Liana; men jeg kender ham — han har noget ondt i Sinde. Kaptajnens Ansigt blev pludselig askegraat og hans Øjne store af Forfærdelse. Han anede, hvor Zertho vilde hen.

II.

EN TIGGER PAA HESTERYG

Sir John Stratfield laa hin Eftermiddag døende i sin Seng paa Stratfield Slot. I flere Aar havde han lidt af en indre Sygdom, og i Dag havde to Læger, der telegrafisk var blevet hidkaldt fra London, erklæret, at han ikke havde langt igen.

Slottet, en gammel smuk Bygning med graa Taarne, og dækket af Vedbend, laa i en stor Park, omtrent en Mil fra Landsbyen Stratfield, paa en Høj midt imellem denne Landsby og Burghfield.

Den nedgaaende Sols Straaler faldt ind i Sygeværelset, hvor der herskede dyb Stilhed. Ved den døende stod fire Mænd med alvorlige, højtidelige Ansigter. Den døende talte i usammenhængende, afbrudte Sætninger.

To af Mændene var Læger, den tredje var Advokaten Richard Harrison af Firmaet Harrison og James, og den fjerde var George Stratfield, Baronens ældste Søn.

Den eksentriske gamle Baron, som var kendt over hele Grevskabet, som en stor Despot og en ulykkelig Fader, aabnede endnu engang Øjnene. Han vinkede sin Søn tæt hen til sig.

— Lov mig en Ting, George, sagde han med den yderste Anstrængelse, lov mig, at Du aldrig vil gifte Dig med denne Kvinde.

— Sig mig Fader, hvorfor Du nærer en saadan Modvilje mod Liana.

— Jeg har mine Grunde dertil.

— Men jeg elsker hende, fortsatte den unge Mand, og jeg kan ikke gifte mig med nogen anden!

— Rejs da langt bort, glem hende og bliv Ungkarl! Erle Brookers Datter skal aldrig nogensinde blive en Stratfield, lød det skarpe Svar, som blev udtalt med den yderste Anstrængelse.

George, en høj, smuk ung Mand med lyst Haar og blaa Øjne, var det typiske Billede paa en engelsk Gentleman. Han var iført Ridedragt, thi allerede om Morgenen inden Lægerne var kommet, var han redet til Stratfield for at møde Liana.

(Fortsættes.)

Nedsat Pris, kun Kr. 1,85

Dette Tilbud gælder kun i **9** Dage.

Skønhed-Kønsliv-Livsglæde!

En indholdsrig og værdifuld Bog — et af Oplysningsliteraturens Mesterværker, indeholdende ca. 300 Sider trykt paa godt Papir samt forsynet med talrige anatomiske Illustrationer.

Dette opsigtsvækkende, yderst interessante Værk af den verdensberømte Forfatterinde Mrs. I. V. Buthler omhandler paa et klart og letfatteligt Sprog de for hvert Menneske aktuelle Emner: Skønhedsværdien, Kønslivet og Livsglæden, set fra Naturens og Fornuftens Synspunkter, og bør læses af enhver Mand og Kvinde. Tusind gode og nyttige Raad gives her til begge Køn. Forlaget har nu ladet trykke et mindre Oplag af denne udmærkede Bog, som ikke maa forveksles med de mange forekommende mindre og billigere Bøger af lignende Indhold. Bogladeprisen er 7 Kr., men i Reklameøjemed sendes den direkte fra Forlaget **i 9 Dage**, for kun 1 Kr. 85 Øre pr. Ekspl., hvorfor de, som ønsker at benytte dette udmærkede Tilfælde, bør rekvirere snarest ved at indsende nedenstaaende Bestillingsseddel.

Af Indholdet fremhæves:

Afdeling I.

Kropslig Skønhed.
Levemaaden og dens Betydning for Skønheden.
Bad som Middel for Skønhed og Helse.
Figur og Holdning. — Hvorledes Figuren kan forbedres. — Hvorledes en gratiøs Holdning bedst vindes.
Toilettet.
Fedme og Magerhed. — Hvorledes dette reguleres.
Diverse Midler.
Hvorledes Barmen gøres fyldigere.
Ansigtshygiejne. Rynker, Vorter, misprydende Haarvæxt, Filipenser, røde Pletter og andre Hudurenheder.
Haaret. Haarsygdomme, Haarets Affald, Haarets Graanen, Haarfarvning. Frisyren.
Aandedrættet.
Tænderne. Hvorledes Tænderne bedst holdes friske, løse Tænder.
Læberne. Stemmen.
Øjnene. Rødkantede Øjne. Øjenhaar og Øjenbryn. Ørene. Næsen. Middel mod Næserødme.
Hænderne. Hvorledes Hænderne kan gøres hvide, Haandsved, Middel mod røde Hænder.
Armene. Armsved. Hvide Arme.
Neglene.
Fødderne. — Ligtorne, ømme Fødder, Krampe, Fodsved, misdannede Fødder.
Diverse.

Desuden indeholder denne Afdeling ca. 125 forskellige Recepter, efter hvilke hvem som helst for en ringe Sum selv kan fremstille alle saadanne Toilet- og Skønhedsmidler, saasom Haarvand, Pomade, Brillantine, Haarfarvningsmiddel, Krølletinktur, Tandpulver, Læbepomade, Hudcrem o. s. v.

Afdeling II.

Sexuelle Spørgsmaal.
Kønslivets Betydning for Helbred og Skønhed.
Ukyndighed om Kønslivet er farligt.
Mandens og Kvindens forskellige Temperament.
Parringsdrift og Forplantningsdrift.
Kulturens og Afvekslingernes Indflydelse.
De sande og gode Elskovsforhold.
Tiden for Mandens og Kvindens Modenhed.
Hvorledes Kønsorganerne er indrettet.
Hvorledes Kønsorganerne fungerer.
Kønsdriftens naturlige Tilfredsstillelse
Det ægteskabelige Samliv.
Middel til at fremme ægteskabelig Lykke.
Naar bør man indgaa Kønsforbindelse.
Naturen kræver Afbrydelse.
Forskrifter for Nygifte.
Formaalet med Forplantningen.
Menstruationen. Svangerskabet.
Tegn paa Svangerskab.
Det menneskelige Æg. Befrugtningen.
Naar sker Befrugtningen lettest.
Hvorledes Befrugtningen undgaas.
Æggets Udvikling. Fostrets Udseende i forskellige Stadier.
Normal Fødsel. Beregning naar den bør indtræffe. Smertefri Forløsning. For tidlig Fødsel. Mistoster. Hvad der kan fremkalde Misfoster.
Ufrugtbarhed hos Manden.
Impotens og svækket Kønsdrift.
Kønssygdomme. Farer som lurer.
Hvor ligger Skylden.
Hvorledes Smitte undgaas.

Afdeling III.

Livsglæde. Livslykke.
Sand og falsk Livsglæde.
Hvorledes den højeste Livsglæde opnaas og bevares m. m. m. m.

Obs! Nedsat Pris, kun **Kr. 1,85.**
Forudbetaling modtages ikke.

Gyldig i 9 Dage.

BESTILLINGSSEDDEL
til
A/S Ørnens Bogforlagsekspedition,
København B.

Undertegnede ønsker sig tilsendt mod Postopkrævning .... Ekspl. af I. W. Buthlers **»Skønhed, Kønsliv, Livsglæde«**, ca. 300 Sider à Kr. 1,85 pr. Eksemplar plus Porto og 15 Øre til Emballage.

Navn: ....

Adresse: ....

Postadresse: ....

(Skriv Navn og Adresse tydeligt).

Aktieselskabet

Ørnens Bogforlagsekspedition.

København B.

Rød Indmad

Jubilaren!

Til Lykke, Jubi'lar,
huløjede Barbar,
med de fire Aars Blod,
der flød som en Flod!
Jeg syn's, i din Iver
for ny Offensiver
lidt gammel Du bliver?
Er Bægret fuldt nu?
Skal mere Tumult Du
vel ha' arrangeret?
Du blir' for feteret
af Verdens de Store?
Det vilde os more,
i Fald Du lod slagte
af Krigsaandens mægtige
saa mange og vægtige,
som Du kunde magte!
Det gav dog et Haab
om, at Smaamandens Raab
man ej overstemte
nu, Du skal holde Daab
over Krigstidens femte!

Fisk.

Ikke en *Fisk* at købe i Fiskelandet Danmark! gør man Vrøvl med Fiskehandleren, slaar han paa *Torsken*, og forlanger man *Rødspætter*, er man naturligvis dum som en *Østers*. Vil man have *Makrel*, bliver man til *Aal*, og forgæves spejder hele Byen efter et *Sildeglimt* — de Handlende *trækker i Land*, medens Storeksportøren er frisk som en *Fisk!* Han klipper Kuponer paa sine Fisk — fin *Klipfisk!*

Man faar næsten Lyst til at stikke sa dan en *Haj* et Par *Skaller!*

Hilse eller ikke.

Et Par Smaavink.

Møder Du en Bekendt, der har siddet 4 Aar i Forbedringshuset for Klausulbrud, skal Du selvfølgelig ikke hilse. Har han derimod ved Hjælp af Sagføreren og sin gode Familie faaet lavet den om til 3 Maaneder, hilses der.

*

Skal man hilse paa en Dame man møder paa et ensomt Sted? Hvis Damen hilser først, skal man hilse igen; men se Dig godt for!

*

Hvis Du en Aften har faaet lidt for meget, saa gaa til Side eller tilbage, hvis Du møder en Bekendt. Hvis det er en Fremmed, saa gaa lige paa.

*

Møder man sin fraskilte Kone, hilses der ikke.

*

Hvis man ser en Bekendt sidde i en lukket Drosche med en Politibetjent ved sin Side, er det bedst *ikke* at hilse.

*

Hvis man staar nede i en Lyskasse og leder efter et eller andet og en Ubekendt skulde falde ned, hilses der selvfølgelig.

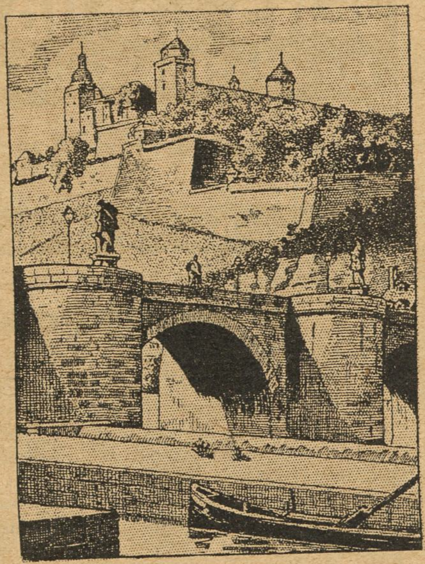

Würtzburg.

Naar ringer i Würtzburg
de Klokker til Fred,
mens Aftensol synker
bag Vesterled?
Naar hviler den Kriger
sit blodige Sværd
og haster mod Hjemmet
til dem, han har kær?

1 Kr.!

Jeg ønskede tit, jeg var Millionær
i Drømme saa ømme og søde.
Min nyeste Drøm er lige saa kær:
En Enkroneseddel af de røde!

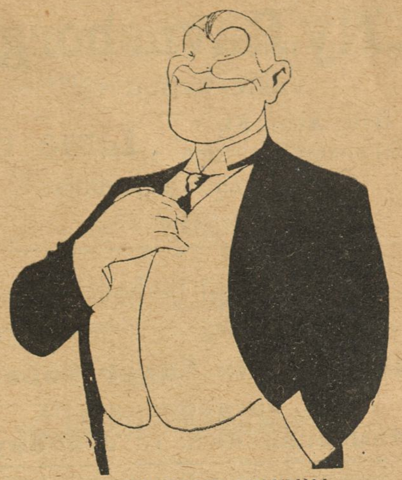

FREDERIK JENSEN.
Han klarede stolt »den spanske«
og kastede kækt sin Handske
til »Revyer«, der misbruger ganske
den gode, gamle danske!

Underlige Notitser.

Det vil absolut blive betragtet som Ironi, hvis man i disse Tider giver et Fødselsdagsbarn en Cigarafspidser, en Kaffekande eller et Likørstel i Gave!

*

Ovre i Randers lever en Herre, som baade spiller Violin, Billard og fin Mand.

*

Den engelske Marine har antaget en Skuespiller til Tjeneste ved Flaaden, fordi han i flere Aar har spillet Kadet i »Rejsen til Kina«.

*

Et Blad her i Byen foreslaar, at Betjentene skal forsynes med *hvide* Stave for at lyse bedre op, naar de anviser Vej.

Det plejer ellers at sortne, naar Politiet »viser Staven«.

*

En Pakke Smørrebrød reddede forleden en Flyver. Ja, alt er jo omvendt! De fleste plejer at flyve for at redde en Pakke Smørrebrød.

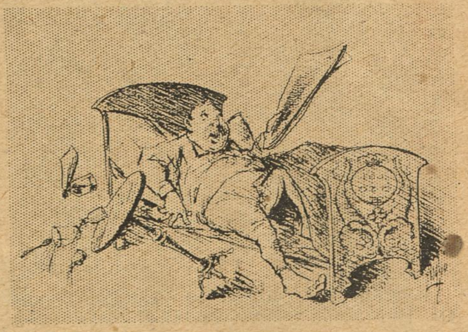

Krigsgrosserer Guldström: — Ikke et Øjeblik vil jeg længere ligge syg af denneher spansk Syge; — jeg troede, det var en mondæn Sygdom, — og saa ser jeg her i Bladet, at 60 Straffefanger i Vestre Fængsel er angrebet!

„Ny Ravnsborg“
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7 Sommer-Cabaretten „Linie 6„
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. V. 2068 y.

14K 18K For-lov-elses-ringe
Forlov-elsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Gamle Tandsæt
pr. Tand 1—25 Kr.
Fru Jensen, Viborggade 34, 2.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49. Stuen

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Korups Have Telefon VALBY 4.
Kl. 7: Valby Sommerrevy 1918.
Stor Familiehave.

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„Købmandsgaarden“, Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.
EN GROS
Tørv! Brænde! Tørv!
EN DETAIL
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig højeste Pris for alle Slag Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m. m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. Tlf. Nora 3354 x.

„EL UNIVERSO“
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

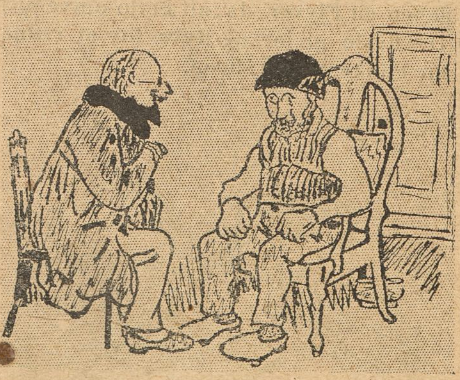

Lægen (der ved første Besøg har sagt til Per Jensen at han ikke maa ryge mere end to Cigarer om Dagen): Hvorledes gaar det?
Per J.: Jov Tak, Hr. Dovter, ded gaar reiti godt, ded værste var mæ de to Cigarer, ded knev svært mæ aa rye dom, je ble daarli hver Dav, for je ryer ellers inte Taabak.

Tegnet af J. Rasmussen.

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon. Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

„Krims-Krams“.

Papirservietter.

Man kan selv med stor Lethed fabrikere smukke Papirservietter. Disse kan laves af h.idt eller farvet Papir, som lægges sammen paa Midten, saa om igen paa Midten og yderligere to Gange paa samme Maade

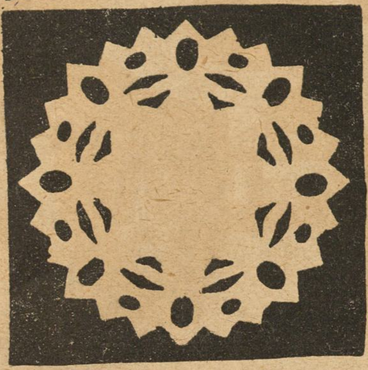

Derved fremkommer en Figur som paa den øverste Tegning, idet man runder Papiret i den brede Ende med en Saks, saa at det hele ligner et fladtrykt Kræmmerhus. Derefter tegnes med Blyant de paa øverste Tegning viste Figurer, og disse skraverede Dele klippes væk. Papiret bredes ud og glattes med et varmt Strygejærn, og Servietten er — som den nederste Tegning viser — færdig. Form og Størrelse kan med lidt Opfinsomhed varieres.

Et mærkeligt Tilfælde.

Et Aar bestod det franske Parlament af to Partier, det ene paa 221, det andet paa 181 Medlemmer. Det første Parti kaldes »Laqueue de Robespierre« (Robespierres Eftermænd) det andet »Les honneles gens« (Ordentlige Folk).

Hvis man nu i begge disse »Øgenavne« giver hvert Bogstav sin Talværdi efter deres Plads i Alfabetet, saaledes at A bliver Nr. 1, B Nr. 2, osv., og summerer alle disse Tal, viser det sig, at i første Tilfælde faas 221 som samlet Sum, i andet Tilfælde 181 — altsaa præcis Partiernes Medlemstal.

Altsaa saaledes:

L a q u e u e d e
12 1 17 21 5 21 5 4 5
R o b e s p i e r r e
18 15 2 5 19 16 9 5 18 18 5 = 221
og L e s h o n n e t e s
12 5 19 8 15 14 14 5 20 5 19
g e n s
7 5 14 19 = 181

Rebusser.

K

Stork (stor k)

1. 500. E. 50. A. 5. E.
Her staar Navnet paa en dansk Ø. Hvilken?

Endelave.

Værk 1 Værk.

Et Mellemværk.

Bedstefars Briller.

Bims Beretning.

Børge bragte Bedstefars Briller. Bagerens brutale Brødkusk brasede bagefter Børge — Brillerne brækkede.

Bedstefar bandede bistert, Bedstemor blev bange, bad bønligt Børge bringe Brillestumperne bort.

Bag Byen boede Brillemanden; Børges brave Broder bragte Brillerne, bad Brillemanden besørge begge Brilleglassene behandlede.

Byens Beboere bagte Brød — Bagerens brovtende Brødkusk blev brødløs, betlede bestandigt. Betjenten besørgede Brødkusken bragt bort. Brummetur — Brystkrampe — Begravelse.

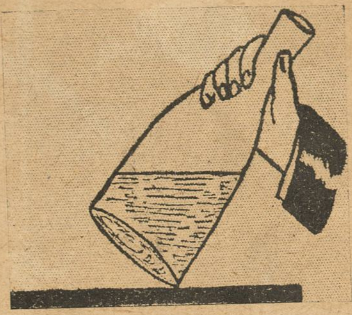

Det skulde jo ikke være nogen Kunst at holde en Karaffel halv fyldt med Vand, som Tegningen viser, og saa svinge den til højre og venstre et Par Gange *og derpaa pludselig standse den.* Men prøv paa det — det er ikke saa let som det kan se ud til

Tegning af Anton Hansen

Negerkongen: — Gaa hen og laan 50 Reis og telegrafer til Centralmagterne, at jeg erklærer dem Krig!

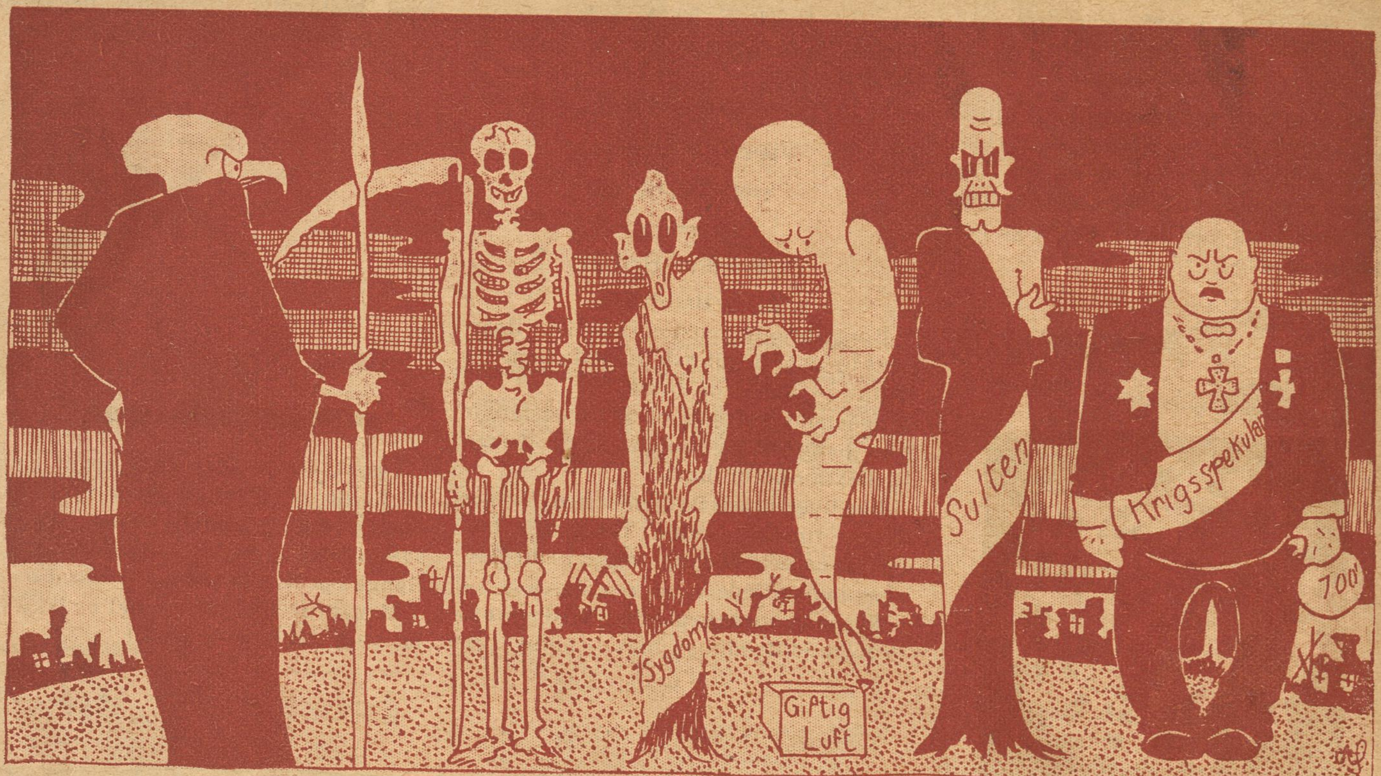

Tegninger af A. Østrup.

Krigen holder Revy over sine trofaste Medhjælpere.

Fotografiet, der talte.

Jeg var ude af mig selv af Henrykkelse, fordi jeg for første Gang skulde paa Vagt. Naar man kun er 17 Aar, er der alligevel en Del af Barnet tilbage i En, selv om man er Soldat. Det, som de ældre tager som en ganske dagligdags Begivenhed, faar let en kæmpemæssig Betydning, Fantasien løber saa let af med En i den Alder. Jeg havde brugt over en halv Time til at pudse min Patrontaske, Knapperne i Vaabenfrakken skinnede som Sølv, og Stjernen i min Kepi straalede som den nyfødte Sol, naar den gløder i Østen, ja, jeg er vis paa, at jeg kunde ikke have anvendt mere Omhu paa Pudsningen, selv om jeg skulde have været ud at fri. Men jeg følte ogsaa paa mig selv, at jeg var ualmindelig fin. Efter at have spist gik jeg ind i Samlingsstuen og gav mit hvide Lædergehæng en sidste Omgang, mens jeg i Tankerne memorerede alle de Paragrafer, der findes i Tjenestereglementet for Skildvagter. Der er en ganske frygtelig Bunke.

Catapana, der stod ved Siden af mig, bøjede sig pludselig tæt hen til mig og sagde i en hviskede Tone: »Ja, i Aften har vi altsaa Ligvagt.«

»Saa, hvem er det, der er død?«

»Hvem der er død! Det véd Du vel lige saa godt som alle vi andre.«

Jeg saa forbavset paa ham; jeg havde ikke hørt det mindste om noget Dødsfald. Han fortalte mig da, at Regnskabsføreren Giacometti om Morgenen, medens vi andre var paa Eksercerpladsen, havde dræbt sig selv ved et Karabinskud i Hjertet.

»Giacometti! Den kønne, høje unge Mand med det lyse Overskæg, ham, der nylig var blevet forfremmet?«

»Ja, netop ham. Tænk Dig, jeg havde Kasernevagt og var netop i Færd med at feje Trappen oppe ved Regimentskontoret, da der pludseligt lyder et Skud fra den lille Korridor ovre i højre Fløj. Hvad kan det betyde, tænkte jeg; men i næste Øjeblik var Korridoren fuld af Mennesker. Skrivere, Ordonanserne og et Par Underofficerer, ja selv Bataillonsadjudanten kom styrtende ud paa Gangen; men der var intet at se. Alle Dørene ud til Gangen stod nu aabne, den eneste, der var lukket, var Giacomettis, og den var laaset indvendigt fra.

Det var der, Skuddet var kommet fra. Violini, Regnskabsføreren ved tredie Bataillon, kom nu til. Han bankede paa Døren og raabte: Giacometti! Giacometti! Giulio! Men Døren var og blev lukket, og Giacometti svarede ikke, og da Violini lagde Øret til Nøglehullet, hørte han ikke andet end et uforstaaelig Mumlen og en svag Rallen. Adjudanten gav mig Ordre til at hente en Smed. Jeg satte Kosten fra mig og løb ned ad Trapperne, saa hurtigt jeg kunde. Da jeg kom ned i Gaarden, mødte jeg den vagthavende Officer, der var aldeles bestyrtet over Skuddet og ikke vidste, hvorfra det stammede. Det er oppe i Kontoret, svarede jeg, det er Regnskabsføreren, der har skudt sig. Saa skyndte jeg mig igen afsted efter Smeden. Da jeg kom tilbage med ham, var hans Hjælp imidlertid overflødig; de

(Fortsættes Side 494).

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Tegning af Osvald Jensen.

Hvornaar gaar denne Drøm i Opfyldelse?

Skosværten LUNA tilfredsstiller alle Fordringer. En gros Tlf. Palæ 1159 x. Faas overalt

havde paa en eller anden Maade faaet Døren op, og den stakkels Giacomettis Værelse var fuldt af Folk. Selv laa han dødbleg paa Sengen. Hans vidt opspilede blaa Øjne syntes at være rettede mod Døren. Man havde trukket hans Frakke og Vest af, og paa hans hvide Bryst, lige ved Hjertet, var der et lille sort Hul og et Par mørke Blodraaber. Jeg saa det kun lige et Øjeblik, saa skyndte jeg mig bort. Det gjorde saadan et forfærdeligt Indtryk paa mig. Da jeg atter kom ud paa Trappen og fik fat i min Kost, kom den tykke Stabslæge vraltende op. Hvor er han? spurgte han pustende og stønnende af Anstrengelse. Derinde, svarede jeg og pegede paa Døren. Selvfølgelig kom Lægen for silde; den arme Giacometti var død, Hjertet var for længst hørt op at slaa. I et Hjørne ved Siden af Sengen stod Karabinen, han havde skudt sig med.«

»Jamen, hvad Grund kan han dog have haft til at skyde sig?« spurgte jeg, stærkt interesseret.

»Ja, hvem véd det? Saa snart Lægen var kommet, smækkede de Døren i for Næsen af mig, og dermed var den Historie forbi. Men, det var det, jeg vilde sige: i Nat skal vi holde Vagt ved ham. Er Du bange?«

»Bange?« Jeg maalte ham med et foragteligt Blik. »En Soldat bange? Det manglede bare!«

Catapana bankede sin Pibe ud og puttede den i Lommen. »Ja«, svarede han sindigt, »jeg for min Part holder da hellere Vagt over et eller to levende Mennesker end over et Lig. Man véd aldrig .... der siges jo saa meget ....

De første Timer stod jeg paa Post udenfor Kaserneporten, og jeg skal love for, at der faldt Tiden mig ikke lang. Soldaterne kom i Flok og Følge ud af Kasernen. Idet de slap udenfor Porten, var det ligesom de trak Vejret lettere. Kepien blev sat lidt mere paa Snur og den venstre Haand koket anbragt paa Sabelhæftet, og saa gik det i langsom, slentrende Gang op ad Gaden under en Krydsild af beundrende Blikke fra alle de smaa, søde Expeditricer, der stod i Butiksdørene og slikkede Aftensol. Oppe omkring Torvet slog Soldaterne sig ned ved Fortovs-Restauranterne og nød Hvilens Sødme efter en strabadserende Dag. Overalt var der Latter og højrøstet Snakken, den glade Ungdom tog Revanche for den tvungne Tavshed i Geleddet.

Oppe paa første Sals Balkon sad Kasernekommandanten, Oberstløjtnant Gallis to smukke, elegante Døtre, som, skønt de næppe havde nogen Anelse om min Ringheds Eksistens, beskæftigede mine Tanker baade tidligt og silde. Jeg stod støttet til mit Gevær, mens Solens Straaler spillede i den blanke Sabelbajonet, saa den lignede det pure Guld. En underlig Stolthedsfølelse greb mig, og jeg følte en vis Fryd over det vældige Ansvar, der hvilede paa mine Skuldre. Hele Kasernen med alle dens Beboere, Frøknerne Galli inebefattet, stod jo i Øjeblikket under min personlige Beskyttelse.

De to Vagttimer svandt med forbavsende Hast, saaledes at Afløsningen var mig i allerhøjeste Grad uvelkommen. Naa, jeg maatte imidlertid ind i Vagtstuen, og den første, jeg traf der, var Stefani, der havde haft de to første Timers Vagt ved Giacomettis Baare. Han gik brummende omkring og bedyrede, at ingen Magt paa Jorden skulde faa ham til at gøre Vagttjeneste deroppe mere. Han var hvid i Ansigtet som en kalket Væg og kendeligt nervøs.

»Hvad er der i Vejen, Stefani? spurgte jeg.

Han vilde imidlertid ikke ud med Sproget; kun saa meget fik jeg ud af ham, at han ikke for meget godt vilde op i Nærheden af Giacomettis Lig mere. De andre haanede ham, men han blev ved sit; de maatte med Fornøjelse kalde ham en Kujon, blot han maatte slippe.

Ved Midnatstid blev det min Tur. Korporalen førte os op ad de halvmørke Trapper, og med Geværet i Armen betraadte vi Korridoren ved Kontoret. Døren til Giacomettis Værelse stod aaben, og Lyset derinde fra kastede en trekantet lysende Plet ud paa Gangen. Der var dødsstille overalt. Pietro, som havde Vagten, gav mig Instruktionerne og traadte ind paa min Plads i Geleddet, hvorefter Korporalen og Folkene fjernede sig med taktfaste, dæmpede Skridt, medens jeg blev alene tilbage.

Det vil være vanskeligt for mig at gøre nøjagtigt Rede for, hvilke Følelser, der besjælede mig. Jeg stod først lænet op til Væggen og turde ikke se ind i Værelset. Den lysende Plet paa Gulvet var afbrudt af et uregelmæssigt Skyggeomrids, hvis Oprindelse det ikke var mig muligt at forklare; Lyset inde i Værelset blafrede og gjorde Skyggerne urolige. Lidt efter lidt fik Nysgerrigheden Overtaget, og jeg fik Mod til at se ind i Værelset. Jeg følte en inderlig Medlidenhed med denne kønne unge Mand, der gennem en eller anden ubarmhjertig Skæbnes Tilskikkelse var drevet i Døden. I Gaar livsglad som faa andre og nu død og kold paa Baare. Jeg gik et Par Skridt ind i Værelset. Der laa han paa Sengen med Hovedet hvilende lidt skraat paa Puden og med lukkede Øjne; han sov den evige Søvn. Stakkels Fyr!

Det er en mærkelig Indflydelse, Dødens Tilværelse kan øve paa Ens Sind; man ængstes og drages paa een Gang. Saaledes gik det ogsaa mig i dette Tilfælde. Jeg maatte hen til Sengen, jeg følte det som en Trang at overbevise mig om, at han virkelig var død, at det ikke var noget Bedrag. Det blafrende Skær fra Lyset jog lette Skygger hen over den Dødes Ansigt. Det rislede mig koldt ned ad Ryggen; men jeg skød Hjertet op i Livet. — Jeg pudsede Lyset, der stod ved Hovedenden, og dets klare, rolige Skær gav mig atter Modet tilbage.

Oven over Sengen hang et stort Gruppebillede af hans Familie.

Tænk, hvilken Sorg der vilde blive, naar Budskabet om hans Død naaede dem; thi han var død, det var let at se, nu da jeg var ham saa nær. Hans Bryst var blottet, og lige ved Hjertet var der et aabent Hul — Vejen, ad hvilken Døden havde fundet ham.

Stakkels Giacometti! — Hvorfor havde han dræbt sig? Ja, hvorfor? Det er dette lille mærkværdige Ord, der saa ofte giver os Mennesker Stof til Eftertanke. Det var, som om alle hans Ejendele her inde i Værelset, Møblerne, hans Klæder, Billederne paa Væggene og først og fremmest det store Gruppebillede over Sengen spurgte i flerstemmigt Kor: Hvorfor? Der var ikke Spor af Holdepunkt for en Besvarelse. Giacometti var en dygtig Mand, hans pekuniære Forhold var i bedste Orden, han var afholdt af alle — kort sagt, i et og alt en tilsyneladende lykkelig Mand. Hvad var da Grunden til hans fortvivlede Handling? Det maatte vel være den store Eros, der havde mødt ham paa hans Vej; men der hang intet Kvindeportræt paa hans Væg, og der var ikke efterladt noget Brev til den Troløse — det plejer jo ellers altid at være Tilfældet. Det vidste jeg efter Romanerne. Nej, her var intet, slet intet Holdepunkt.

Jeg strøg ham med varsom Haand over Haaret og vilde netop rette lidt ved Hovedpuden, da jeg fik Øje paa et Kabinetsbillede, der var stukket ind under Puden. Her var sagtens Gaadens Løsning. Jeg tog Fotografiet, og mit Blod blev til Is, da jeg saa, hvem det forestillede. Det var Marie Galli, Oberstløjtnantens Datter — hende, som jeg elskede. Han havde altsaa ogsaa elsket hende, og nu skulde hendes Rygte gives til Pris for alle de Fremmede, der snart vilde komme herind i Værelset.

Nej, det maatte ikke ske. Jeg stak Billedet i Lommen.

»Ikke sandt, Giulio, det er rigtigt jeg bærer mig ad? Du vilde aldrig have bragt hende i Fordærv. Hvil i Fred. Giulio, Du har elsket, og Du er lykkelig ....«

Jeg hørte Afløsningen komme og indtog min Plads udenfor Døren.

Det er nu mange Aar siden; men jeg glemmer aldrig min første Vagt.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, I. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Avertér i „RAVNEN“.

Forsøg Pudsepudderet
‚Anik'
KOFOD LIND, En gros.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

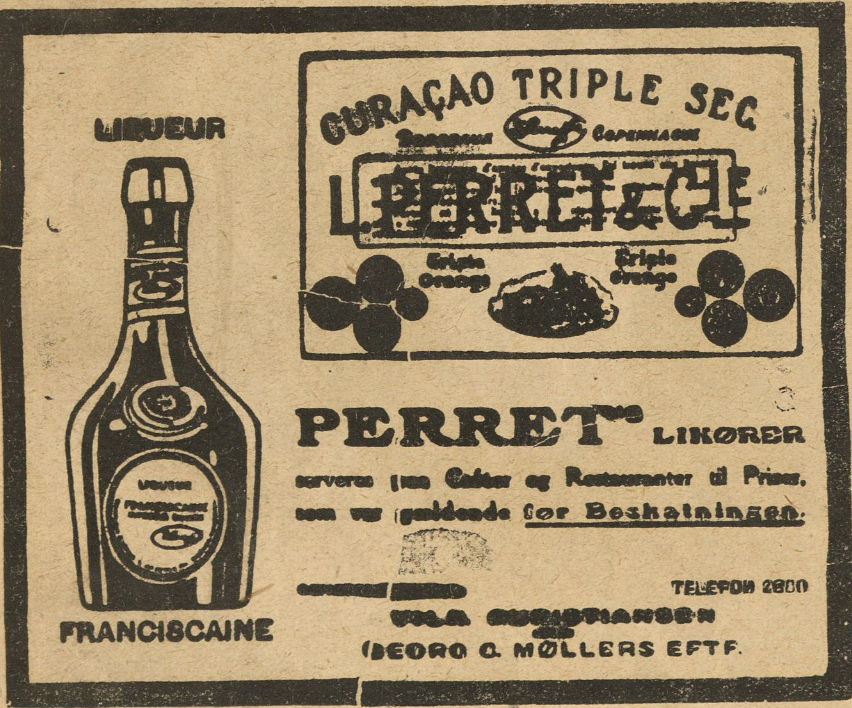

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag Abonnementspris: 1 Kr 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49
Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner
Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E.BORDING KØBENHAVN

Tegning af Alfred Proessdorf.

**Af Sværdet ikke ramt, af Kugler ikke saaret,
men hvem i Verden har vel større Smærte baaret!**

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

16 Sider
15 Øre

RAVNEN

Nr. 32 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 8. August 1918.

Tegning af Hp. Hansen

„Ravnen"s Krigsho'der VI: Den udenlandske Korrespondent.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekatering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Forsøg Pudsepudderet
‚Anik'
KOFOD LIND, En gros.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

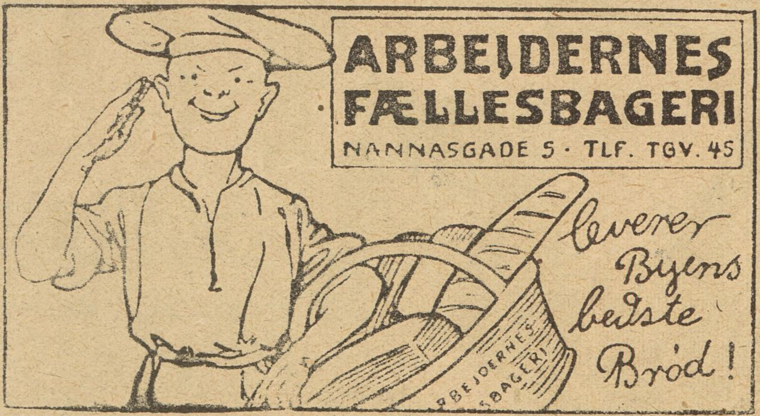

C&G
Køb
danske Varer
hos
Crome & Goldschmidt

TEL. 3684 3349 — **S. JOHANNESSON'S** — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ
13. Højbroplads 13.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Anarkiet i Rumleby. VI.

Udskrift af Rumlebys Historie ved *Per Bonde.*

Sjette Fortælling,

som er en kraftig Advarsel mod Drik og Kortspil og forøvrigt indeholder Gaadens Løsning og denne sandfærdige Beretnings Afslutning.

I Byens Udkant Glombiewski bor,
hans Hytte har tre, fire lave Stuer.
Naar Solens Straaler over Eng og Fjord
med Aftenrødens Glans i Ruden luer,
man skulde lidet tro, hans Bolig rummer
den Mand, som Aarsag blev til Byens Kummer.

Det Væv af Gru, som Frygt og Sladder spandt
omkring den fremmede, blev tæt med Tiden,
den Dør, bag hvilken han et Fristed fandt,
har, mente man, ej været aabnet siden.
Mysteriet, den gamle Rønne huser,
selv. Byens lærde Hoveder ej knuser.

Og Rumleby, som hidtil laa i Hi
og sov sin stille Søvn, forfærdet grunder:
Hvad vil han, myrde, skabe Anarki?
for eet er sikkert, noget stikker under,
og dette noget er ej af det gode
— ak, man bli'r me'r uhyggelig til Mode.

— — —

En Morgen sidder Esse, Byens Smed,
med Snedker Spaane i Gæstgiveriet,
den sjette Genstand glider sindigt ned,
mens Snakken stadig gaar om Anarkiet.
»Nu har det Ævl os saagu længe plaget,«
gi'r Værten, Kølle, sit Besyv i Laget.

»Det er paa Tide, vi faar fuld Besked,
vi er for Pokker Mænd og ikke Harer;
hvad mener Spaane?« — »Tja, hvem Dævlen ved —«
med mange Æh'er Spaane sindigt svarer.
Men Smeden hæftig Diskussionen standser,
han slaar i Bordet, Glas og Flasker danser:

»Ja, jeg er Dævlen dunke mig en Mand
og anta'r, I vil gælde for det samme;
men denne »Feber« i det hele Land
vil gøre os og Rumleby til Skamme!
Kom, ræk mig Næven, vi hinanden lover
endnu i Dag een af os Trøjen vover.«

»Ja godt, men hvem? for det er ligetil,
at det Besøg lidt mer end Trøjen gælder!«
— »Ja, hvem?« — »Nuvel, vi derom rafle vil.«
— Saa rafles der, man sveder, kaster tæller.
Og Spaane takker Herren, som ham skabte,
thi Spillet endte med, at Smeden tabte.

Skønt Smeden bli'r lidt bleg, han raaber højt:
»En Genstand til!« Han den i Tavshed drikker.
»For Pokker, Kølle, hvilket djævelsk Sprøjt —«
saa gaar han, vender sig i Dør'n og kigger
en Gang tilbage, si'r i graadkvalt Tone:
»Hvis ej I ser mig mer — saa hils min Kone.«

Han gaar! — ved alle Helgener han gik
i Rædslens Hytte ind! og Byen snapper
forfærdet efter Luft, og Snakken fik
en Del at løbe med paa alle Trapper.
Da det blev Aften, og han ej sig viste,
begyndte Snedkeren paa Mandens Kiste.

Der gik en Dag, een til og endnu een,
for Smedens Kone til al Jammer viet.
For at faa udleveret Mandens Ben
den fjerde Dag hun gaar til Politiet,
bestiller undervejs med Suk og Taare
to Sørgesalmer: Ved Smed Esses Baare.

Og Øvrigheden indser, at her maa
den — for en Gangs Skyld hurtigt — ta' Affære.
Betjenten Løve faar det Hverv at gaa
til Golombiewskis Hus med otte svære
solide Kæmpekarle, som har Næver,
og myndig han igennem Gaden skræver.

Ved Huset kommanderer Løve Holdt!
det kendes som hans spage Stemme ryster,
men Manden fryser, det er Fandens koldt,
bevares, Løve er sgu ingen Kryster.
De fire Karle han som Vagt posterer,
de andre han til Stormløb kommanderer.

Men Døren aabner villigt dem sit Gab,
Entréens Tomhed truer dem i Møde.
Nu mønstrer Løve end en Gang sin Stab:
»Vi ta'r dem, Folkens, lev'ne eller døde!«
De stormer ind og finder — Golombiewski,
Smed Esse og — min sandten — Baderewski.

Hr. Løve standser, som et Faar han glor,
saa ta'r han Embedsmine paa og smasker;
de Herrer sidder alle ved et Bord,
omkring paa Gulvet ligger tømte Flasker.
En Dunst af Spiritus Lokalet fylder,
mens tæt Tobaksrøg alt i Taage hyller.

Og Løve grunder, og han grunder haardt,
den tunge Luft hans stakkels Hoved tynger:
»Min Tro og Salighed, de spiller Kort,
paa Bordet ligger Pengene i Dynger!«
Sig Golombiewski rejser: »Hvad er dette?
Værsgo' de Herrer, hvis De vil Dem sætte.«

Men Løve svarer koldt: »Nej, mange Tak,
De, Golombiewski, kender mig, jeg tænker,
saa vi behøver ikke megen Snak!«
— »Ej, Løve, vil han lægge os i Lænker!?«
»Vi kommer for at be' om en Forklaring
og tage Dem og ham der i Forvaring!«

»Nej, se til Løven, tror han nu igen
at vinde en af sine store Sejre!
Han der, Hr. Baderewski, er min Ven
og Flygtning fra de tyske Fangelejre.
Den Gæstfrihed som Rumleby ham viste,
han just ej ved sin Ankomst særlig priste.

Han har Passion for Kortspil. Det er klart
den overdrives kan til sine Tider,
for naar man sidder hyggeligt og rart,
let Dag og Nat ud i hinanden glider.«
»Ja,« raaber Smeden hurtig, »Død og Pine,
jeg maa nok se at komme hjem til Trine!«

Han stikker Næven frem til Tak og gaar;
men næppe er han kommen ud paa Gaden,
før Konen, som paa Vagt i Spænding staar,
gi'r Glædeshyl, som runger gennem Staden.
»Katrine dog, er du da fra Forstanden!«
men Trine favner, kysser, knuger Manden.

— — Endnu den samme Dag for Skranken stod
den polske Skræder Golombiewski,
dog hans Forklaring taget blev for god.
To Dage efter rejste Baderewski.
Med ham forsvandt hvert Pust af Anarkiet,
— og Rumleby kan aande op befriet!

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

En ubehagelig Papegøje.

Unge Pedersen (paa Besøg): Har De haft denne Papegøje længe, Frøken Laura?

Frøken Laura: Ja, vi har haft den i flere Aar.

— Den er vist meget klog?

— Ja, den kan gengive alt, hvad den hører.

— De havde en meget klog Papegøje hos en Familie, som jeg tidt besøgte. Den kunde nøjagtig gengive Lyden af et Kys. Det er Deres fjedrede Ven maaske ogsaa i Stand til?

Frøken Laura (fornærmet): Nej, min Herre, den kan ikke efterligne en Lyd, som den aldrig hører.

I dette Øjeblik blander Papegøjen sig i Samtalen og bemærker højt og tydeligt:

— Vent lidt, kære Carl, jeg skal først bære Fuglen ud af Stuen —!

16 Grader!

(Mel.: Vort Fødeland var altid rigt —)

Vel tør jeg kalde mig en Mand
og ikke nogen Skrælling,
men tvende Ting jeg ikke kan,
og det er Vand og Vælling.
Jeg ser Alverden gaar i Bad,
ja, selv min Kone bader,
men jeg er ikke rigtig glad,
før det er *16 Grader.*

Hvis man er Militærperson,
saa bli'r man kaldet Sjover,
i Fald man ved sin Batal'jon
blot springer nogle over.
Hvis En et vældigt Spring kan ta',
de andre straks ham hader —
jeg har en Fætter, som har avanceret *16 Grader.*

Forleden bød en gammel Ven
mig paa en lille Toddy,
og jeg fik en og en igen
og det var med »Bot-bot« i.
Men jeg ku' let den Finkel ta',
gik hjem som til Parader —
før krøb man i en Vinkel a'
saa'n cirkus *16 Grader!*

Er Du renonce paa Sprut og Skum
og bange for din Kone,
saa lav Dig dog lidt »Radium«,
men med den rette »Tone«.
Sæt Du det daglig paa dit Bord,
den ikke særlig skader,
men den skal være stærk som Thor
og holde *16 Grader.*

Jeg ved, at Børn er Himlens Gunst,
men skal mig Ro om Natten!
Det er vel nok den største Kunst,
naar man har samlet atten!
Ja, der er rigt'nok Fest hos os
og vældige Ballader,
ved Aftenstid naar to de slaas
— og henved *16 Grader!*

Jørgen Grønsvær.

I forrige Uges Vise var den 11 Linje i 3 Vers falden ud. Linjen lyder:
Men skruede saa Lampen ned,

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

Han svarede ikke sin Fader. Han vilde ikke gøre ham imod i hans sidste Stund. Ejheller vilde han give et Løfte, som han var fast bestemt paa at bryde.

— Lover Du mig det saa? hviskede Sir John udmattet. Der indtraadte en lang Pavse.

Nej, svarede George endelig. Jeg kan ikke love Dig at opgive Liana, thi jeg elsker hende.

— Elsker! Bah! Jeg siger Dig endnu engang, at denne Kvinde aldrig skal blive din Hustru; hvis Din Broder John var her i Stedet for i sit Regiment i Indien, vilde han give mig Ret. Brookers Datter skal aldrig komme ind i vor Familie.

— Hvad ondt véd Du da om hende? spurgte Sønnen. Du har jo aldrig set hverken hende eller hendes Fader.

— Jeg véd mere end Du aner, sagde den døende. Vil Du eller vil Du ikke opfylde mit Ønske?

Der kom et Drag af haard Beslutsomhed i den gamles Ansigt.

— Nej, Fa'r, jeg kan ikke opfylde Dit Ønske?

— Saa skal Du ogsaa komme til at bære Følgerne, udbrød den døende forbitret og befalede sin Søn at forlade Værelset.

George tøvede først, men den døendes Vilje maatte respekteres. Han gik derfor ned i Bibliotheket og kastede sig i en af de store Lænestole.

— Jo, han elskede Liana

Med sit livlige, halvt engelske, halvt franske Væsen, sit mørke Haar og sine vidunderlige graa Øjne stod hun himmelhøjt over alle andre Kvinder han havde set. For et Par Maaneder siden havde de tilfældigt mødt hinanden paa Landevejen til Stratfield. Hun sad paa Grøftekanten og var i Færd med at reparere sin Cycle. Hans Tilbud om at hjælpe hende blev modtaget med Taknemlighed, og samme Dag følte De, at De elskede hinanden. Daglig gik de lange Ture, men de bar sig saa forsigtigt ad, at George først for en halv Time siden var blevet klar over, at hans Fader anede det. En eller anden maatte have set ham og Liana sammen og have bagtalt hende overfor Baronen.

Som han nu sad dér med Benene over Kors og Hænderne bagved Hovedet og Blikket rettet mod det gamle, malede Loft tænkte han paa, at Slottet maaske inden faa Timer ikke mere vilde være hans Hjem. Der var blevet telegraferet efter hans ældre Broder, Major Stratfield, som i de sidste fem Aar havde været i Indien; om nogle Uger vilde han komme hjem og overtage Slottet, medens George, som den yngste Søn vilde blive nødt til at forlade det gamle Hjem med en aarlig Rente, hvis Størrelse han ikke kendte før Testamentet blev aabnet.

Georges Liv havde sandelig ikke været nogen Dans paa Roser. Hans Moder døde nogle Maaneder efter hans Fødsel og hans Fader havde altid været en haard Mand, gnaven og mistænksom. Han deltog aldrig i Selskaber, ærgrede sig over hver Penny, hans Søn kostede ham ved Universitetet, og nød heller ikke den mindste Sympati hos Egnens Befolkning. Medens George var en velset Gæst i alle Familier, blev hans Fader aldrig indbudt af nogen.

Hvad George end foretog sig, gav hans Fader ham ikke den mindste Opmuntring. Han havde gjort en smuk Karriere ved Universitetet og vundet flere Udmærkelser — til ingen Nytte, thi hans Fader erklærede en Dag pludselig, at han skulde komme tilbage til Stratfield, ellers kunde han ikke gøre Regning paa nogen pekuniær Støtte mere. George lystrede, endskønt det kostede ham stor Overvindelse, thi han foretrak sine Kammeraters Selskab fremfor Omgangen med sin mærkværdige Fader. Alligevel fik han ingen Grund til at angre, at han var vendt tilbage til Stratfield, thi en Maaned efter sin Hjemkomst traf han den henrivende unge Pige, som han nu agtede at gøre til sin Hustru. Kun Nelly, der besørgede Brevforbindelsen mellem Georges og Liana, var indviet.

Efter Lianas Ønske havde George endnu ikke aflagt Visit hos Kaptajn Brooker. Sandt at sige var denne fine og henrivende unge Pige lidt generet over deres fordringsløse Hjem, Faderens slidte om end flot syede Klæder, og de øvrige tydelige Tegn paa Familiens Fattigdom; hun frygtede for, at Georges skulde opdage noget om Faderens æventyrlige Fortid. Hun havde fortalt ham, at hendes Fader var fransk af Fødsel; men hun havde ikke fortalt noget om det brogede Selskab, blandt hvilket de havde færdedes paa Kontinentet, ej heller at hun var Datter af en Æventyrer, der var velkendt i alle Europas Spillehuse. Alt, som angik Fortiden, beholdt hun for sig selv, thi hvis George havde vidst noget derom, havde han sikkert forladt hende og hun elskede ham lige saa varmt som han hende. George havde vel nok undret sig over hendes Tavshed angaaende sit tidligere Liv ligesaavel som over Sammenhængen mellem hendes Plejesøster, og han kunde ikke lade være med bagved denne Hemmelighedsfuldhed at ane en Familietragedie; men i sin store Lykkerus beskæftigede han sig ikke videre dermed.

Liana elskede ham, og det var ham nok.

I en halv Time sad han i samme Stilling i det gamle Bibliothek hensunken i dybe Tanker. Den synkende Sols sidste skarpe Straaler, som faldt ind i Værelset, vakte ham pludselig til Bevidsthed. Han saa paa sit Ur, Klokken var allerede seks, og Liana ventede ham under Jernbanebroen ved Parkvejen en Fjerdingvej herfra.

Han rejste sig; men kom pludselig til at tænke paa, at han ikke kunde forlade Slottet, saa længe hans Fader laa for Døden. Han satte sig atter. Liana maatte bære over med ham.

Hans Broder John havde aldrig været hans Ven — derfor var han sikker paa, at han vilde komme til at forlade Stratfield; navnlig én Ting vilde han komme til at savne her: det kære, gamle Bibliothek, hvor han havde tilbragt saa mange glade, lærerige Dage, og hvor han ofte var tyet hen for at undgaa Faderens daarlige Lune. Han saa sig omkring og sukkede dybt. Han tænkte paa sin Faders Ord: »Erle Brookers Datter skal aldrig blive en Stratfield.« Hvad mente han dermed? Kendte han noget, som Liana og Nelly omhyggeligt søgte at dølge.

Døren gik op, og den gamle Jurist traadte ind.

— Det er min smertelige Pligt at meddele Dem, at Deres Fader er død, sagde han alvorligt. Det smerter mig meget, at De i hans sidste Stund voldte ham en saa stor Sorg.

George saa skarpt paa Juristen og sagde:

— De sagde nylig, at De var min Faders Ven. De vil da sikkert ikke lade mig svæve i Uvished om, hvor stor en Arv der er tilfaldet mig.

— Nej, De skal ikke komme til at svæve i Uvished. Deres Fader har gjort Dem fuldkommen arveløs. — Se her, hvad han har bestemt i sin sidste Stund.

Han rakte den unge Mand et Stykke Papir. George greb det. Han læste det tre Gange igennem, og de lange, tørre Linier, de kolde, haarde Ord gav hans Haab Dødsstødet. Han kunde nu ikke bede Liana om at blive hans Hustru.

I Følge Testamentet blev der tillagt George en Sum paa 100,000 Pund, men kun paa den Betingelse, at han inden to Aar giftede sig med Mariette, Datter af en vis Fru Sepage, Rue Touthier 89, Paris. Hvis hun imidlertid allerede skulde være gift eller hun skulde vægre sig ved at modtage de 20,000 Pund, som i Testamentet tilbødes hende for for at gifte sig med George, skulde kun den halve Sum tilfalde denne, den anden Halvdel hans ældre Broder.

— Det er sandelig en meget ejendommelig Bestemmelse, sagde gamle Mr. Harrison, medens han atter gennemlæste, hvad han havde skrevet ved sin Vens Dødsleje efter hans Diktat.

— Hvordan kan min Fader dog tro, at jeg vil kunne gifte mig med en Kvinde, jeg aldrig har set? udbrød George. Det er i Sandhed mærkeligt. Han maa ikke have været ved sin Fornufts fulde Brug, da han bad Dem om at nedskrive det.

— Jo, han var fuldstændig klar, men jeg indrømmer, at jeg var lige saa forbauset som De. I hvert Tilfælde staar det fast, at hvis De ikke gifter Dem med den omtalte Kvinde, saa faar De ikke nogen nævneværdig Arv.

— Det er min Faders Maade at hævne sig paa, udbrød Sønnen bedrøvet. — Jeg vilde gifte mig med Liana, den Kvinde, jeg elsker, men for at forhindre mig deri, forsøger han at binde mig til en ganske ukendt.

— Hvorom alting er, saa maa vi forsøge at finde hende, bemærkede Harrison, thi De vil da vel næppe lade 50,000 Pund slippe Dem ud af Hænderne. Det kan jo være, at hun allerede er gift, eller at hun vægrer sig ved at modtage de Penge, De skal tilbyde hende.

— Men jeg vil ikke gifte mig med nogen anden end Liana, sagde George med Bestemthed.

— Min kære, unge Ven, De skal ikke være saa halstarrig. De kan da ikke være en Daare for denne unge Piges Skyld, som De tilfældigvis har truffet paa Deres Vej.

— Jeg vægrer mig ved at forlade Liana, svarede George. Selv om jeg forekommer Dem at være en Daare, saa kan jeg vel bære det. Min Ruin er den sidste af min Faders Eksentriciteter. Jeg er Familiens Ulykke.

— Ikke desto mindre er det min Pligt at give Dem Raad, sagde Juristen. Jeg er ogsaa nødt til at opsøge denne franske Dame. Har De aldrig hørt Deres Fader omtale en Familie ved Navn Sepage?

— Nej, aldrig. Han har ikke været udenfor Englands Grænser i de sidste tyve Aar, hvorfor jeg antager, at det maa have været et ældre Bekendtskab. Men hvad Grund har han mon haft til denne Handlemaade?

— Saa vidt jeg kan se, har hans Hensigt været en dobbelt. For det første mente han vel, at De vilde blive saa fortvivlet over at skulle miste en saadan Sum, at De vilde rette Dem efter hans Vilje, og for det andet vilde han ved at lade Dem gifte Dem med den franske Kvinde, forhindre Dem i at blive gift med den Kvinde, han nærede saa stærk Antipati imod.

— Men hvorfor kunde han ikke lide hende? Harrison, fortæl mig, hvad De véd om den Sag, bønfaldt den unge Mand.

— Jeg véd intet. Han sagde kun, at en saadan Kvinde ikke passede for Dem.

— Hvor har han ikke været haard og hjerteløs overfor mig. Jeg arbejdede flittigt ved Universitetet og havde modtaget flere Udmærkelser, da han befalede mig at komme hjem og holde sig med Selskab. Han vilde ikke tillade mig at uddanne mig, saa at jeg kunde komme til at tjene til mit eget Underhold, og alligevel har han nu blottet mig for alle Eksistensmidler.

— Jeg føler Medlidenhed med Dem, sagde den gamle Jurist venligt. Den franske Dame er maaske allerede gift, og i saa Fald slipper De for hende og faar de 50,000 Pd.

Et mat Smil gled hen over Georges Ansigt.

— Men hun er maaske ogsaa en gammel Heks, indskød George hurtigt. Det er øjensynligt et gammelt Bekendtskab.

— Saa meget desto bedre for Dem, thi hvis hun er omkring de tredive Aar, er hun antagelig allerede gift. Men i hvert Tilfælde maa vi opsøge hende.

— Det er meget mystisk det hele.

— Ja, det er virkelig hemmelighedsfuldt, og dog plejede Deres Fader altid at have gode Grunde for sine Handlinger. Derfor er jeg ogsaa overbevist om, at der bagom alt dette ligger et hemmelighedsfuldt noget, hvorom jeg ingen Anelse har. Vi maa imidlertid først opsøge Marietta Sepage!

— Min tilkommende Hustru, sagde George med et bittert Smil, idet han rejste sig. — Men jeg gifter mig aldrig med hende.

Med disse Ord aabnede han Døren, gik igennem Vestibulen og kom ud paa Trappen, foran hvilken Morton holdt med Ridehesten.

Et Minut senere galopperede George afsted gennem Alléen. Solen var nu gaaet ned og George frygtede for, at Liana, træt af den lange Ventetid, var vendt hjem. Derfor gav han sin Hest af Sporerne og var snart ude paa den saakaldte Parkvej, der førte til Byen.

Med Sorg tænkte han paa, at han, grundet paa manglende Eksistensmidler, vilde blive nødt til at sige Farvel til Kærlighed, Lykke og Glæde i Livet, og gaa sin ensomme Vej med et tungt Hjærte.

— Hvad kan det nytte, at jeg elsker hende, naar jeg aldrig faar Midler til at byde hende et Hjem? Det er jo kun at bedrage hende og sejle under falskt Flag. Og alligevel elsker jeg hende højere end alt paa Jorden. Jeg er i Sandhed en Tigger paa Hesteryg.

Og han lo koldt og bittert, da han i Egenes Skygge red ned ad Landevejen for at møde sin Elskede. Skumringen var faldet paa; han saa sig om efter den kære Skikkelse, men forgæves. Det var jo ogsaa for sent. Hun havde selvfølgelig, da Mørket begyndte at falde paa, atter begivet sig hjem.

Han red videre. Da mødte et Syn pludselig hans Blik og fik ham til at standse med et forbløffet Udraab.

Paa Grøftekanten, netop hvor Vejen slaar en Bue, laa en ung Pige med fremstrakte Hænder og Ansigtet mod den støvede Vej. Ved Siden af hende laa der en væltet Cykle. George sprang af Sadlen og løftede hende op. Hendes Hat var faldet af og hendes lyse Haar i Uorden. Og fuld af Rædsel saa han i Halvmørket, at der paa hendes lyse Bluse oppe ved Halsen var flere Blodpletter.

Det var Nelly Bridson, og hun var kold og død. Hendes Teint var askegraa og fra hendes Mund løb der en Strime Blod. Hendes smaa behandskede Hænder var haardt lukkede og en forfærdelig Angst stod malet i hendes Træk. I Nakken havde hun et stort og gabende Saar. Nelly Bridson var blevet skudt.

III.

VI KAN IKKE GIFTE OS.

George Stratfield blev staaende helt forstenet af Rædsel. Der var ingen Tvivl om, at hun var bleven myrdet.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

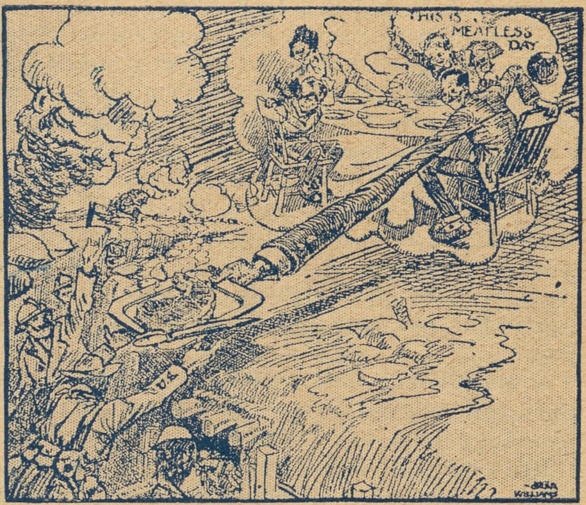

Vore Soldater skal ikke sulte!
(»Nordlyset«, New York).

Mister Barnums (Wilsons) Hjælp til de Allierede. (»Simplicissimus.«)

Der er en Mand, der har en Tændstik!
(»Daily Mirror«.)

Min Onkel har sendt mig en lille Gris til min Fødselsdag. Ak, var jeg dog bare bleven født et Par Uger senere! (»Fliegende Blätter«.)

Hvorledes Tyskerne ordner Nationalitets-spørgsmaalet i de erobrede Distrikter mod Øst. (»l'Écho de Paris«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Eksport Opsang.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Sikken et Held vi har saa lidt
baade af Kød og Fisk og Fedt,
selv om de Handlende melder Pas,
har man til Stor-Eksport én masse,
Haller og Kølerum, alt er fælles,
indenlands, udenlands — intet tælles.
derfor gaar ogsaa det meste bort,
der er s'gu Mening i den Eksport.

En Million maa først man ha' —
— Resten kommer den næste Da' —
til sine Formænd har man blot
saadan Fidusen som Knold og Tot,
saa gaar Koen fra Horn til Pa'taarn
simpelthen opigennem Eleva-torn,
— nede staar Tot og oppe staar Knold,
det er jo mere end nok — Kontrol!

Men der skal Støtte af Staten til
— det er jo noget, den gerne vil —
Halen af Hesten og Hornet af Koen,
Skriget af Lammet og Trynen af Soen
forbeholdes til Brug for danske,
det er det saakaldte indenlandske,
tænk, det mener man dog er haardt,
der er dog Mening i den Eksport. —
F. F. G.

OBSERVATION

Naar Søvandet er 16 Grader, siger man, at det er varmt. Naar en Kop Kaffe er 16 Grader varm, siger vi, at den er Pjask-kold!

Mellem Politikere.

— Jeg har besluttet mig til at sige Sandheden helt og fuldt. Det kan sikkert aldrig skade, naar dog samtlige Tilhørere er overbeviste om, at det er Løgn.

Barakker paa Boulevarden.

Smaabørn med Bøger og Pakker spøger og snakker, ned ad Boulevarden de gakker, naar mod Skoletid det lakker. Ideen med Skolebarakker er vakker, *Kaper* vi takker.

Underlige Notitser.

En Mand kørte forleden paa Cykle 24 Timer i Træk mellem Taastrup og Køge, og nu har han planlagt en lignende Tur mellem Glostrup og Roskilde. Han ender nok paa Sct. Hans!

*

Nogle Spekulanter er begyndt at indkøbe Kontrolmærker paa »den Underjordiske« i Haab om, at de — ligesom Enkronesedlerne — vil faa stor Værdi ad Aare.

*

Nogle Bagere har henvendt sig til Økonomiraadet og har anmodet det om at maatte stille Franskbrød under Betegnelsen »*Smaatbrød.*«

*

Fru Jensen tabte i Gaar et Brødmærke paa Gulvet, traadte paa det og udbrød: »Der kommer Brødmærker til Huset!«

*

Nu skal Automobilerne drives ved Gas. Køretøjerne skal hedde *Gasværker* og Chaufføren faar Titlen *Vand- og Gasmester.*

Der indrettes særlige Vogne for *Gas*tronomer, og hver Passager forsynes med *Gasmaske.*

„En Svensker".

Björklund: — Din fästmö lär, efter vad jag hört, våra ett mönster av huslighet och flit.

Eklund — Jo, det kan du slå dig i backen på! Med n jag gjorde henne min kärleksförklaring passade hon till och med på att sy fast en lossnad knapp i min väst.

„En Nordmand"

Mama: — Hvorfor kommer du saa sent hjem fra skolen hver eneste middag, Hans?

— Jo, fordi vi har et saant stort ur paa skolen.

— Hvad ialverden er det for noget tøv?

— Jo, det er saa stort at det tar saan lang tid for viserne at komme rundt. Hvis vi hadde et saant litet ur som vort hjemme, skulde jeg komme meget tidligere.

„En Dansker".

En Herre kommer i sidste Øjeblik ind paa en Barberstue og raaber: Kommer jeg forsent? Jeg ser ud som et fuldstændigt Pindsvin —

Svenden: Naa, Pindene skal vi nok faa af saa forsaavidt kan De være rolig —!

Til en Gris.

Ride, ride, ranke —
naa, hvor der skal vanke
Fedtegrever, Grisetæ'r og røget Flæsk
og Skanke.

Frodig som en Ranke
Du vokser for min Tanke:
Snart Du som et Fedesvin skal i Salon'en
spanke.

Folk maa gerne anke
og kalde mig en Pjanke, —
jeg kysser dog Din Tryne og Din runde,
fede Flanke.

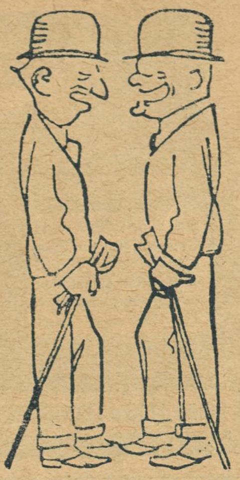

— Du, nu hedder det ikke mere »at gaa paa *Kafe*«. Nu hedder det »at gaa paa Surrogat«.

— Det er den rene *Tilsætning* at gaa paa nogen af Delene!

Moderne Skrifttyderi.

A. — Jeg ser af deres Haandskrift, at De er vant til at drikke Spiritus, men De kan ikke faa noget. Af Klatterne paa Papiret ser jeg, at De drikker Kaffesurrogater.

*

B. — De er sparsommelig anlagt, hvilket ses af, at De har fortyndet Blækket. De er stærk Røger, men Tobaksovsen her paa Skriftprøven stammer fra Halm og Hø.

*

C. — De har Smag for Kartofler og maa være en ødsel Natur, siden De har spildt Brændevin paa Papiret. De er velhavende og har Raad til at spise Bøf, eftersom Papiret er fuldt af Løglugt. Men De har dog ikke Raad til at købe Sæbe!

*

D. — Jeg ser paa deres vaklende Skrift, at De ikke kan faa deres Ernæringskort til at slaa til.

(Prøver paa moderne Skrifttyderi fra Grafolog Mortensen, Saxogade 101.)

Under en enestaaende Deltagelse og med mange overraskende morsomme Besvarelser sluttedes Indleveringen af Bidrag til »Ravnens Dyr-Konkurrence«. I et af de første Numre paabegyndes de interessante Afsløringer!

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Tænk — hvor morsomt; ved »Thalia-Teatret er engageret en Frk. »Lüstig« og en Hr. »Munter« — jeg syn's det er »løjerligt«, at der ikke ogsaa er en »Lehman«, for sikken »Lattersukces« al den »Glade Ungdom« maa kunde faa naar de i Forening med en »Vendelbo« og en »Munk« tolker det goe danske Humør. — Jeg tror skam jeg skal derud en Aften, og nyde et Par Stykker af Hr. Kiærsgaards gode Smørrebrød med »Kollega« og Asie paa, — at han serverer »Frikadeller« syn's jeg, at man med »Billighed« kan forlange om ogsaa Teatret nu er opkaldt efter »Thalia« — jo, jeg vil ha' en »Munter Lüstig Aften« — Tralia —

Ærbødigst
H. P. Fjolstrup.
Provins-Frikadelle.

— Lille Frue hjælp en Arbejdsløs.
— Vi giver til »Arbejdet adler«.
— Gid man var med i den Bestyrelse.
Tegnet af Carl Johansen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads.
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.
EN GROS
Tørv! Brænde! Tørv!
EN DETAIL
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m. m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Korups Have Telefon VALBY 4.
Kl. 7: Valby Sommerrevy 1918.
Stor Familiehave.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„Købmandsgaarden“, Fest-arrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

„Ny Ravnsborg“
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7
Sommer-Cabaretten „Linie 6„
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799
Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Gamle Tandsæt
pr Tand 1—25 Kr.
Fru Jensen, Viborggade 34, 2.

Avertér i „RAVNEN“.

Tegning af Georg Thuesen

— Vil Du tænke Dig, Theobald, at da jeg sagde til Bageren, at jeg kunde putte hele hans Franskbrød i Munden paa *en* Gang, saa svarede han, at det var ikke *Brødets* Fejl!

„Krims-Krams".

Kom-igen-Tromlen.

Den nedenfor afbildede Tromle har den morsomme Egenskab, at naar den rulles henad Bordet, sagtner den lidt efter lidt Farten og ruller derefter tilbage til det Sted, fra hvilken den startede.

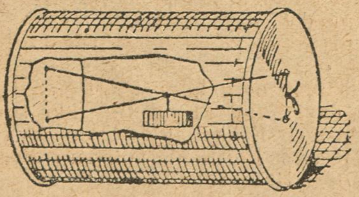

Man kan lave saadan en »Kom-igen-Tromle« af en tom Tobaks- eller Konservesdaase. I Stedet for det ødelagte Laag laver man et af Pap eller Cigarkassetræ og borer to smaa Huller i Bunden og i Laaget som Tegningen viser. Gennem disse Huller trækkes en Gummisnor og inde i Tromlen midt paa Snoren anbringes en lille Vægt, et Lod, en Sten eller et Stykke Bly. Laaget sættes fast (med et Par Stifter) og Gummisnoren strammes godt og dens Ender knyttes sammen — man har saa et Stykke morsomt Legetøj.

Nervøsitetsprøve.

Her foreligger en udmærket Prøve paa, om man har rolige Hænder og om man er nervøs eller ikke. Læg 5 Tændstikker ved Siden af hverandre paa Bordet og tag saa den nederste Tændstik op med begge Tommelfingrene, den næste mellem begge Pegefingrene og saa fremdeles.

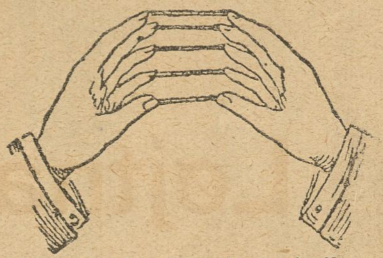

Det vil nok begynde at knibe allerede naar man kommer til Ringfingrene — men det kan gøres! Har man saa faaet Tændstikkerne op, skal de lægges pænt paa Plads igen!

Skyerne danner sig undertiden
til Slotte med gyldne Tinder.
Af Piberøgen her paa Siden
man Slottenes Portner finder.
Følg Stregen som fra Nøgleknippet gaar
igennem Røgen til hans hvide Haar.

5 5 5 80 I

Hvilken kendt Have i København læses her?

Tivoli.

Skosværten LUNA tilfredsstiller alle Fordringer. En gros Tlf. Palæ 1159 x. Faas overalt

Løjtnantens Vandgang.

»De er juridisk Kandidat og vil være min Oppasser! Det er en ansvarsfuld Stilling, som dog har visse Tillokkelser, men Jurister har ikke noget særligt Krav paa at komme i Betragtning, 87! Hvor kan det falde Dem ind?« spurgte Premierløjtnant Tolstrup.

»Jeg har en Del Arbejde for en Sagfører, og som Hr. Premierløjtnantens Oppasser haaber jeg at kunne udføre det i Kvarteret,« svarede 87, født Nyskov.

»Godt! Ja, Pladsen er jo ledig, og kan De børste mine Bukser uden juridiske Spidsfindigheder, og kan De anvende Deres juridiske Kundskaber — lejlighedsvis — til at fortolke visse militære Love og Bestemmelser saaledes, at de lader sig forene med et nogenlunde behageligt Menneskeliv — ja, saa lad gaa! — Men gaa nu ikke hen og bild Dem ind, at De er et dannet Menneske, 87, som kræver visse Hensyn; er De med! De, Hensyn, der skal vises, gælder kun mig, og en Jurist og en Reserveskraldemand er, militært set. Hip som Hap! Jeg skal nu have Kvarter hos Direktør Fjord, og det paahviler altsaa Dem at bringe min Bagage derhen. Træd af!«

Direktør Fjords Villa var et prægtigt Kvarter. Familien var elskværdig og livlig, Bordet altid veldækket, Haven stor og smuk, og det Værelse, der overlodes Løjtnant Tolstrup, var ligefrem indtagende. Han var da ogsaa som i Paradis, og hvad der meget bidrog hertil, foruden de allerede nævnte Herligheder, var Frøken Kaja, Husets Datter, og hans Oppasser, hvilke to naturligvis intet havde eller burde have med hinanden at gøre. Vi skal ikke komme ind paa en flink Oppassers Betydning for en Løjtnant, heller ikke en køn og kvik ung Piges, det er jo noget, der ligger lige for, men derimod berøre de Komplikationer, der kan opstaa, naar Pigebarnet er af den Anskuelse, at en Oppasser og en Premierløjtnant erotisk set er Hip som Hap. Det er haarde Ord, og Tolstrup var da heller ikke den Mand, der vilde anvende dem, men han følte dog meget snart Trang til at markere den Prioritet, som Tradition og sund Menneskeforstand altid har givet Løjtnanter i unge Pigers Hjerter.

»Ser De, 87, jeg interesserer mig noget for Frøken Fjord,« sagde han en Morgen under Paaklædningen. Jeg forudsætter, at De forstaar, hvorfor jeg giver Dem denne Oplysning.«

»Fordi Premierløjtnanten ønsker, at jeg, naar Lejlighed gives, skal vise Damen smaa Opmærksomheder«,

Løjtnantens Øjne forespurgte Oppasseren om han var meget dum eller meget klog. Oppasserens Ansigt udtrykte noget uransageligt ophøjet, noget sfinxagtigt gaadefuldt.

Efter en lille Pavse sagde Tolstrup:

»De kan have fri i Dag. Jeg vil ikke se Dem førend i Aften, her er Nattegn til Kl. 12. Skaf mig først 4 gode Pladser til Koncerten i Eftermiddag, her er 20 Kr. — nu ingen Kommissionsudgifter eller Stempelpenge! Børst mig paa Ryggen og forsvind ilsomt!«

Da Tolstrup højere op paa Dagen kom fra Tjenesten, traf han Direktør Fjord ved Havelaagen og udbad sig da den Ære at maatte invitere Familien til Koncerten. Invitationen blev modtaget med Tak, og baade Fru og Hr. Fjord havde megen Nydelse af Koncerten, Datteren var tilfældig ikke hjemme den Eftermiddag, og Premierløjtnanten var saa underlig adspredt.

Den næste Morgen var Tolstrup lidt morgengnaven, det var ikke hans Sædvane, han var ellers et flinkt Menneske og meget omgængelig.

»Morede De Dem godt i Gaar, 87?«

»Jo, Tak, Premierløjtnant! — Morede De Dem lige saa godt, saa har vi begge haft en god Dag.«

Løjtnanten saa skarpt paa ham, men 87 var fremdeles uransagelig.

»Jeg synes ikke om, at De færdes saa meget i Haven, 87 De maa som et dannet Menneske kunne forstaa, at jeg ikke kan give Dem en Ordre, naar De spiller Krocket med Frøken Fjord eller pudser hendes Cykle. Med det samme, vi taler om at pudse, saa maa jeg paatale, at De i Gaar satte Frøken Fjords Støvler udenfor min Dør, og mine formodenlig udenfor hendes! Jeg ved ikke om der ligger en Tanke bagved denne maaske forsætlige Forveksling; men jeg maa bestemt kræve af min Oppasser, at han ikke giver sig af med at tænke! — Børster De ogsaa Frøken Fjords Fodtøj, Kandidat juris 87?«

»Nej, det er Laura, der børster Fodtøj her i Huset, ogsaa Premierløjtnantens, og det er hende, der har begaaet Forvexlingen.«

»Godt! Det er altsaa en Sag mellem Dem og Laura,, med hvem De altsaa er gode Venner. Jeg skal dog have hende i venlig Erindring. Nu kan De besørge et Brev for mig til Løjtnant Heller og et Kondolationskort til Oberst Farring ved 37. Regiment, saa gaar Formiddagen saa rart for Dem. De maa gaa straks, for Heller skal besørge min Tjeneste i Dag.«

87 kom afsted, og Løjtnanten satte sig ved Skrivebordet og fik noget Papir halet frem af en Dynge juridiske Skrivelser og Udkast. Skrivebordet var nemlig ellers overladt 87 til hans Hjemmearbejde, men denne Dag havde Løjtnanten selv Brug for det til Udarbejdelse for en Rapport. Han havde netop kasseret den fjerde Kladde, da det bankede let paa Døren, og da han havde svaret »kom«, stak Laura sit uredte Hoved ind gennem den halvaabne Dør. Ved at se Løjtnanten, der ellers aldrig var hjemme om Formiddagen, blev hun forvirret og vidste øjensynlig ikke, hvad hun skulde sige.

»Er det Laura? De søger maaske Deres gode Ven 87? Det smerter mig at se Deres Skuffelse, lille Laura«.

»Aa, det skal Løjtnanten ikke tro — det er slet ikke mig! Frøkenen vilde bare vide, om — om — De var alene.«

»Jeg? — Hm! — Sig til Frøken Fjord, at jeg lige straks skal være til hendes Tjeneste! — Kan De ikke lide at komme en Tur ind til Byen og more Dem en Dag, Laura? Jeg vil gerne gøre Dem en Glæde som Paaskønnelse for den Ulejlighed, De nødvendigvis har haft af mit Ophold her; og hvis De saa synes om det, saa vil jeg foreslaa Dem en Tur til Hovedstaden med 87.«

»Jo, det vil jeg rigtignok gerne, men hvad tror Løjtnanten, at Frøkenen vil sige?«

»Frøken Fjord. Ja, det maa naturligvis være paa Deres Fridag. De har jo nok en Fridag af og til, ikke sandt? Men nu skal jeg nok tale med Frøken Fjord om det.«

Faa Minutter efter opsøgte Løjtnant Tolstrup Frøken Fjord, og han fandt hende i Havestuen.

(Fortsættes Side 510)

TIGGER-HUMØR.

Den Blinde: Giv en stakkels blind Mand en 10 Øre.

Lille Hans: Mor, han kan godt se med det ene Øje!

Den Blinde: Ja, saa lad os da sige 5 Øre, gode Frue!

*

— De siger, De er Skomager, hvorfor arbejder De saa ikke?

— Fordi jeg ser saa daarligt, goe Herre.

— Saa kan De jo anskaffe Dem Briller.

— Ja, men det er ogsaa dertil, jeg tigger!

*

Fruen: Hvadfornoget? Er de Støvler for slidte? Jeg vil gøre Dem opmærksom paa, at min afdøde Mand gik med dem til lige Dagen før han døde.

Tiggeren: Saa var det min Salighed ogsaa paa høje Tid, at han døde!

Den gamle Dame: Men min gode Mand, selv om De har været 15 Aar i Tugthuset, kan De umulig ha' glemt alt. De maa kunne finde en Anledning til at gøre Brug af, hvad De har lært.

Vagabonden: Ak nej, ærede Frue, i den lange Tid har meget forandret sig — — — ja, for at sige det rent ud — Laasene er nu til Dags langt mere indviklede!

Hvad for noget gaar De og tigger? De var jo for kort Tid siden ansat hos Smith & Co.

Meget rigtig, Hr. Grosserer, m·n man sku dog helst engang blive sin egen Mand!

— Min kære Ven, sagde den gamle, ædle Menneskeven til Tiggeren, hvor længe har De gaaet arbejdsløs?

Tiggeren: Jeg er født 1872, ædle Herre!

*

— Du, Stoffer! Nu har vi ikke været i Seng i tre Nætter; skal vi nu ikke gaa ind i Herberget og sunde os i Nat?

— Nej, Jørgen, jeg gider sgu ikke sove!

*

En Herre gaar forbi en Tigger og kas'er en Mønt i hans Hat. Tiggeren ser bønligt paa H·rren og siger:

— Undskyld, Herre — — 10 Procent i Dyrtidstillæg!

— Goe Herre, hjælp en stakkels Mand, som samler ind til en Livrente!

*

Tiggeren har faaet en Tallerken Suppe og sidder paa Trappen og spiser den.

Fruen: Smager det Dem?

Tiggeren: Storartet! Ganske li' som hjemme!

— Gode Frue, hjælp en fattig Mand, som ikke har faaet Mad i 2 Dage!

— Men stakkels Mand, gaa med mig hjem og faa noget at spise!

— Jamen Frue, skal vi saa ikke hellere gaa hen paa en Beværtning?!

Tiggeren (til den elegante Dagdriver): Jeg er ogsaa Dagdriver — hjælp en Kollega, Herre!

»God Morgen, Frøken! De udbad Dem min Nærværelse og har derved gjort mig en stor Glæde!«

»God Mo-gen, Hr. Premierløjtnant! Ja, Pigen har vist udført sin Kommission paa en mindre diplomatisk Maade«, begyndte Kaja lidt forlegent og satte sig i en Kurvestol. »Men det er ganske rigtigt, at jeg vil bede Dem gøre mig nogle Tjenester.«

»Det er jeg ked af, Frøken,« sagde Tolstrup og tog Plads i en anden Stol i hendes Nærhed.

»Saa?«

»Ja, meget! Jeg vil gerne gøre alt muligt for Dem med Fornøjelse, men jeg troede rigtignok, at det var min Nærværelse . . .«

»Selvfølgelig, men De ved nok, at man paaskønner de Goder, man har, men stadig ønsker nye Goder. Nu ønsker jeg og mine Forældre Deres Nærværelse i Aften ved en lille Familiefest!«

»Jeg takker meget, Æren og Fornøjelsen er lige stor! Tør jeg spørge om Anledningen?«

»De skal faa den at vide i Aften. Dernæst beder jeg Dem skille Dem af med Deres Oppasser i Aften.«

»Give ham fri? Meget gerne, men . . .«

»Men?«

»Jo, Frøken, der er jo visse Regler med Hensyn til Subordination, der maa efterleves. Jeg formoder, at De ønsker ogsaa at invitere 87, men mit nuværende Forhold til ham er en afgjort Hindring for, at vi træffes sammen. . .«

»Det var kedeligt! Jeg har altsaa Valget mellem Dem og ham!«

»Ja, Frøken Fjord«, svarede Tolstrup langsomt og med Vægt. »Alene det, at De erkender at staa overfor et Valg, gør mig lykkelig.«

Kaja tøvede, hun saa ud i Haven, medens hendes Fingre ligesom for egen Regning legede med en Klynge Fuchsiablomster.

»Godt, saa siger vi, at 87 ikke eksisterer i Aften. De lader ham altsaa forsvinde? spurgte hun endelig.

»Fuldstændig — De har valgt — og jeg er lykkelig!«

»Ja, jeg har valgt, Hr. Premierløjtnant! Som Krigsmand erkender De Lovligheden af Krigslist, ikke sandt?« tilføjede hun, idet hun rejste sig.

»Selvfølgelig,« svarede han med et forstaaende og lykkeligt Smil, idet han ogsaa rejste sig, »Tør jeg benytte Lejligheden til at underrette Dem om, at jeg har givet Deres Pige, Laura, en lille Paaskønnelse for den Ulejlighed, hun har af mit Ophold her, og at jeg har tilbudt hende at bede Dem om at give hende fri i Dag — hun vilde gerne til Byen.«

»Ja — vi har jo ganske vist dette lille Selskab i Aften, men — hun egner sig dog ikke til at varte op — synes De vel?

»Hun er rædsom!«

Hun var ogsaa rædsom, da hun om Eftermiddagen i fineste Puds stillede sig op i Havelaagen og modtog 87, som kom hjem, træt, varm og støvet, efter at have udført de ham paalagte Ærinder. Han vilde gaa forbi hende med et Nik, men hun greb ham i Ærmet og sagde:

»Jeg staar her og venter paa Dem, for jeg har en Besked fra Løjtnanten. De har faaet fri Resten af Dagen!«

»Skulde De sige det til mig?« spurgte 87 lidt mistroisk og med Betoning paa hvert Ord.

»Ja, og jeg har ogsaa faaet fri. Vi skal til Byen sammen og more os, jeg har faaet 10 Kr. til os begge!«

»Hvad skal vi? Har Løjtnanten sagt, at jeg skal »more« mig med Dem, og endda givet Dem Penge til os begge? Er han gal?

I Lauras rødhaarede Hoved begyndte nu at dæmre en ængstende Forstaaelse af Forskellen mellem en juridisk Kandidat og en Hjælpepige. Lidt usikkert og slukøret svarede hun:

»Ja, han sagde saadan noget. — Han spurgte, om vi var gode Venner, og saa sagde jeg ja, for der er da ikke saadan noget mellem os, vel?«

»Sludder!« sagde han, »at jeg skulde tage til Byen?«

»Ja — med mig. Han og Frøkenen sad i Havestuen og blev enige om det, jeg hørte det altsammen — det var en Krigslist, sagde hun!« Og da Laura mærkede, at hun ad denne Vej fangede 87's Interesse, fortsatte den søde Pige: »Ja, Frøkenen sagde, at hun nu havde truffet sit Valg, og at De ikke eksisterede mere, det sagde hun!«

»Ryg og rejs! Lad mig komme frem, hvor er Frøkenen?«

I hurtige Skridt naaede 87 Villaen og fandt Kaja i Havestuen sammen med Løjtnanten. Dette havde han ikke forudset, men hurtig i Tanken vilde han benytte Lejligheden til at faa Sagen fuldt opklaret.

»Melder Hr. Premierløjtnanten, at jeg har afleveret de to Breve«, sagde han lidt skødesløst og gik helt hen for at hilse paa Kaja.

»Staa stille og ret Dem op, naar De afgiver en Melding — og saa plejer man først at banke paa Døren! Om igen! befalede Tolstrup.

87 maatte udenfor igen, det var drøjt. Han bankede paa, traadte ind, rettede paa sig og begyndte:

»Melder Hr. Premierløjtnanten . . . . .«

»Saml Hælene! Stræk Grabberne — og se paa mig!«

87 var paa Kogepunktet.

»Jeg anmoder Hr. Premierløjtnanten om at sige mig, om jeg skal beordres til Byen med Laura i Aften?«

»Deres Forespørgsel er holdt i en noget skødesløs Form, 87! Hvem er »jeg«, og hvem er »Laura«? De kan altsaa godt more Dem med Laura eller hvem De vil for mig!«

»Javel! — Naa, Frøken Fjord, hør saa et Øjeblik . . .«

»Halløj — Halløj, 87! Træd af — paa reglementeret Maade — — Gaa ind i mit Værelse og vent der til jeg kommer! — Luk Døren efter Dem!«

Da Premierløjtnanten om Aftenen indfandt sig som Gæst fik han straks det rigtige Indtryk af, at det ikke var en helt ringe Begivenhed, der fejredes. Saavel i Havestuen som i de øvrige Værelser var der ødslet med Blomster, ude mellem Træernes Grene hang lange Rækker af orientalske Lamper, der skulde tændes ved Mørkets Frembrud, og Gæsternes Talrighed og Paaklædning pegede i samme Retning. Tolstrup traf mellem dem sin Regimentschef med Hustru og Datter og blev præsenteret for en meget anset Højesteretsagfører, som han vidste var 87's Principal.

Naturligvis traf han snart Kaja, og han fandt det ikke upassende at anslaa en lidt hjerteligere og fortroligere Tone overfor hende, hvad hans Stilling som en i Huset indkvarteret Officer og hans Samtale med hende tidligere paa Dagen vel ogsaa gav ham nogen Ret til. Og saa var hun ogsaa saa bedaarende sød, saa — ja, rent ud sagt, ubeskrivelig.

Desværre fik han hende heller ikke til Bords, men kom tværtimod meget langt fra hende. Det var en yngre Civilist, der fik Fornøjelsen; hvem han var, vidste Tolstrup ikke, thi han havde ikke set ham førend nu ved Bordet, og nu var han næsten gemt bag en stor Buket. Men Kaja var meget optaget af ham, næsten for meget, syntes Tolstrup, og det værste var, at hun saa ofte saa hen til Tolstrup, smilende saa underligt skadefro!

Omsider rejste Direktør Fjord sig, slog paa Glasset og kom — efter ikke faa spøgefulde Sidebemærkninger — med den officielle Kundgørelse om hans Datter Kajas Forlovelse med — Kandidat juris Nyskov.

Syv og firs!

87 var i Grunden det eneste, Tolstrup sansede, medens han følte, at han sank dybt ned i en mørk og kold Kælder! — Man rejste sig — ja, utroligt — men det var 87, der sad deroppe, skændigt formummet som lumpen Civilist!

Premierløjtnanten overlevede Resten af Middagen, men havde dog kun faa lyse Øjeblikke. Efter Bordet lykkedes det ham at faa Kaja lidt for sig selv.

»Min Lykønskning, Frøken! — De har valgt — det sagde De allerede i Morges — men Valget overrasker mig! Jeg har misforstaaet Dem!«

»Hvorledes forstod De mig!« spurgte hun skælmsk.

Tolstrup vidste ikke ganske, hvorledes han skulde trække sig tilbage, men svarede usikkert:

»Ja, De vilde ikke træffe Kandidat Nyskov i Aften, han existerede ikke for Dem — tror jeg.«

»Ja, det er en Misforstaaelse, Hr. Premierløjtnant! Det var 87, der ikke skulde eksistere — han er i Byen med Laura og morer sig med hvem han vil! — Maa jeg præsentere Kandidat Nyskov for Dem; han er Dem meget taknemlig, fordi De tog 87 til Oppasser, for 87, Nyskov og jeg har nemlig kendt hinanden længe og vilde gerne være i Hus sammen! — Kom med mig, Hr. Premierløjtnant, og modtag selv hans Tak, han staar derhenne og taler med Deres Oberst! — Lad mig nu se, om De kan holde Kandidat Nyskov og 87 ud fra hinanden, ellers bliver Historien endnu mere indviklet, for Kandidaten maa jo ikke være her som Militær, og 87 maa jo ikke være her som Civil — vel!«

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Kontor-Artikler.

Tryksager hurtigt og billigt.

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

PERRET's LIKØRER
serveres paa Cafeer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 2600
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN

Højt paa Straa!

Frit efter Edelfelt. Tegning af Emil Poulsen.

Ride, ride Ranke, Grisen hedder ›Næring‹,
den skal hjælpe Fynbo, den skal hjælpe Færing,
den skal hjælpe hele Danmark fra at dø af Tæring!

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 33 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 15. August 1918.

Tegning af O. Hartig.

„Ravnen"s Krigsho'der VII: Krigsgrossereren.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

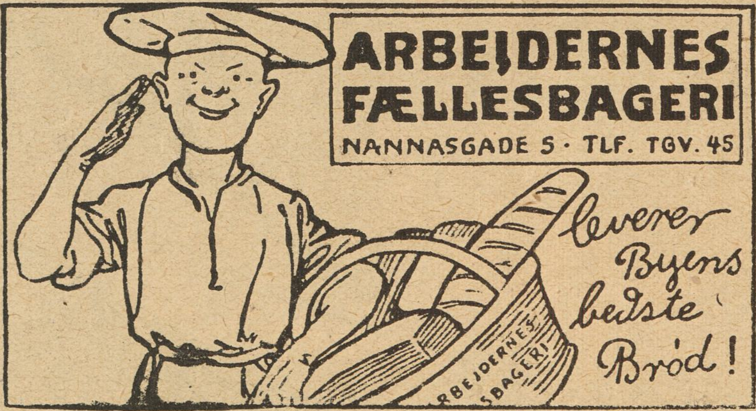

Vadskeriet „Ventegodt"
Lufttørring.

Husmoder! Prøv

„Thea" Essens.

Sund og velsmagende.

Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.

„Thea" København.

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3558.

Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1.00

Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.

Henst. v. Sygdom og Arbløsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus

Tilskæring af Mønstre

Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,1

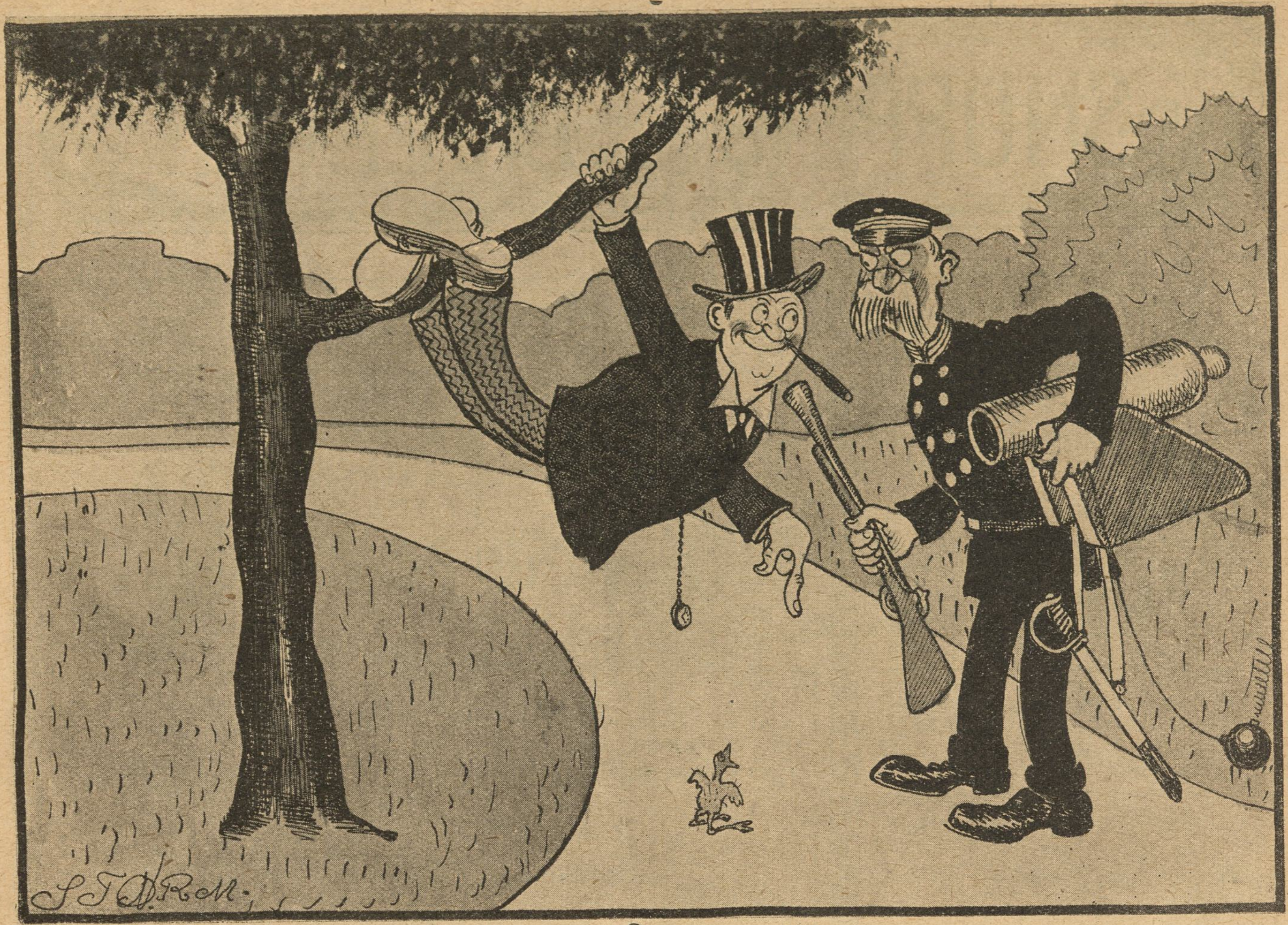

Tegning af Storm Nielsen.

Betjenten: — Hva' Fa'en laver De dér?
Petersen: (mangeaarig Medlem af Foreningen til Dyrenes Beskyttelse)
— Jo, De ka' jo nok se den stakkels Svaleunge dér, som er faldet ud af Reden; — je' laver en *Svalerede* til den, al'saa!

Nu blomstrer Hylden.

Idag har jeg hævet Sommerens Skat,
mens atter jeg træder de grønne Enge
og bryder mig Vej gennem oret Krat!
. . . Ak, nu er Tiden, jeg vented' saa længe:
den lune Dag og den lyse Nat,
mens Hylden blomstrer og dufter langs Vang og Vænge.

Jeg stirrer frem under Blomsterflager,
mens jeg har Ly i den gamle Hyld.
Ja, hvor er Egnen dog lys og fager,
og hvor er Dagen dog skøn Idyl,
mens Hylden blomstrer og dufter om Mark og Ager.

Paa Gærdet blusser den vilde Rose,
en tørnet Busk i sin Sommerbrand.
Og Storken dypper sin røde Hose
i Aaens soldags-glitrende Vand,
mens Hylden blomstrer og dufter om Kær og Mose.

Forbi mig summer en svimmel Bi
afsted til de filtrede Humleranker . . .
Jeg sidder saa tryg og saa fuglefri;
og jeg er ene med egne Tanker
mens Hylden blomstrer og dufter om Vej og Sti.

Jeg lægger mig ind i det grønne Ly
blandt Ulvefoden paa Grøftevolden.
Over mig Hvælvets fjerlette Sky . . .
Ja, føler en Stodder sig ikke holden,
mens Hylden blomstrer og dufter om Land og By.

Jeg har, sandt at sige det, nok af Kval,
men vil dog i Dag med Paven ej bytte:
Afsted ved det tidligste Hanegal
og ligge herude og drømme og lytte,
mens Hylden blomstrer og dufter om Gaard og Hytte.

Jeg holder saa sært af den fattige Busk,
hvert Aar den trofast giver sin Gave:
først Blomsternes Flage, saa Bærrenes Dusk . . .
Jeg føler mig hjemligst i Danmarks Have,
naar i Sommersol efter Foraarsrusk
Hylden blomstrer og dufter om Øer med Kæmpegrave!

Frederik Skousbo.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S
Frederiksberggade 16. København B.
Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.
Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:
KUL, KOKS OG BRIKETTER
samt fuldstændig tørt Rodbrænde
opsprængt i danske Skove.
Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares
Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Værdig Elev.

Den gamle Søkaptajn sad ved Kaminen og røg sin Pibe, da hans Søn Kaj kom ind.

— Det er haardt Vejr i Aften, sagde Kaj.

— Haardt, raabte den gamle Kaptajn og stoppede Piben paany — næ, min Søn, jeg har været ude for ganske anderledes haardt Vejr. En Gang, da vi sejlede Kap Farvel rundt, rejste der sig en Storm af den anden Verden. Først røg der to Master, og saa knækkede vort en halv Alen tykke Anker midt over, men der var ingen, der tænkte paa at krybe i Læ!

— Ja, men jeg vil dog gøre Dig opmærksom paa, Far, at Stormen i Aften er saa stærk, at den har blæst Ankerne fra mine Frakkeknapper og — —

— Stop! udbrød den gamle, stop, Du behøver ikke at sige mere. Du gør mig Ære, min Dreng — Du gør mig Ære!

Pære-Vise!

Mel.: Konferensr. Wegener den brave.)

Skolelærer Møller har vel tyve Unger,
som han daglig lærer Stil og Mat'matik,
og den Stakkel han maa bruge tyve Tunger
for for Stilen at faa aabnet deres Blik.
Ak, hvor vilde han dog gerne ud af Buret,
og med megen Længsel kigger han paa Uret,
naar saa Timen slaar, saa si'r den gamle Lærer:
Ak, Gud ske Lov jeg færdig er med mine »*Pærer*«!

Lille Peter er i Byen for sin Mester,
som i mange Aar sin Fødselsdag har holdt.
Ogsaa denne Gang skal han ha' flere Gæster,
men han mangler i sin Krone flere Volt.
Lille Peter løber hen til *Lund* og *Law'rentz*,
hjemad gaar det atter — denne Gang dog bavlæns,
og pladask paa Gaden ligger Pakken, kære,
og lille Peter færdig er med sine »*Pærer*«!

Stoffer ser jeg tit, naar jeg gaar over Broen,
dér har han sin Plads og sælger moden Frugt.
Men hans Stemme, den forstyrrer Aftenroen,
for han synger nemlig ikke særlig smukt!
Saa forleden saa jeg Stoffers Pige komme,
Vognen den var tom og tung var Stoffers Lomme,
og han raabte: Nu skal den sku rigtig skære,
nu er jeg færdig — Bang — med alle mine »*Pærer*«!

Af min Svoger var jeg bleven inviteret
paa en lille Tur med »Sjus« og »Ramasjang«;
og jeg mødte stiv og flot og fint friseret
og tog Plads i Svogers pæne Char-à-bang.
Men saa vilde Hesten ikke ud af Stedet,
og nervøs jeg sad og rokkede i Sædet.
Saa begyndte den — og deraf nu man lærer
Hesten være færdig skal med sine »*Pærer*«!

Sankte Hansen.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Skosværten LUNA tilfredsstiller alle Fordringer. En gros Tlf. Palæ 1159 x. Faas overalt

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

Et Stykke fra hende laa der et lille fint malet Miniatureportræt, besat med Diamanter, forestillende en smuk Kvinde.

Til sin store Forundring saa han, at Portrættet forestillede Lady Agnes Stratfild, en i sin Tid berømt Skønhed. Dette Portræt var for et Par Aar siden forsvundet fra Samlingen paa Slottet, og det var aldrig blevet opklaret hvordan.

Ganske overvældet af denne Opdagelse steg han atter til Hest for at hente Politiet og galopperede i rasende Fart til Landsbyen Stratfield. Her fik han fat i en Læge og en Politibetjent, og efter at der var blevet telegraferet efter Detektiver, vendte de alle tre tilbage til den myrdede.

Doktoren foretog en omhyggelig Undersøgelse, der ikke lod mindste Skygge af Tvivl tilbage om, at Nelly Bridson var faldet for Morderhaand.

I en Time maatte de vente paa Detektiverne. Endelig viste der sig en Vogn med to Opdagelsesbetjente. De undersøgte endnu en Gang den døde, og fulgte hendes Spor hele Vejen til Burgfield. Tre hundrede Alen fra denne By drejede Sporene pludselig af fra Vejen og førte ind paa en Sti, der gik ind over Markerne.

Dette undrede dem højligen; men ved nærmere Undersøgelse viste det sig, at Græsset mellem Stien og Landevejen var meget nedtraadt. Andre Ting syntes at tyde paa, at den ulykkelige unge Pige havde sat sig ned her for at hvile sig. Øjensynlig havde hun saa mødt en eller anden. Thi Græsset bar tydelige Spor af to Personers Fødder, og hun var derefter kørt ned ad Landevejen til Stratfield, hvor hun var blevet skudt.

Den Stilling, hvori det døde Legeme og Cyklen laa, tydede paa, at Skuddet havde ramt hende cyklende; hun var da steget af, havde vaklet nogle Skridt fremad og var saa styrtet næsegrus til Jorden.

Pludselig opdagede Georges Blik en lille Tingest, som laa skjult i Græsset. Det var en almindelig sort Haarnaal. Detektiverne sammenholdt den med den dødes, den var af samme Tykkelse og Facon — om end en lille Smule længere.

— Uligheden i Længden betyder intet, sagde en af Detektiverne. Kvinderne anvender jo ofte forskellige Slags Haarnaale. Hun har øjensynlig tabt Haarnaalen, da hun sprang af Cyklen.

Formodningen om, at den Person, som Nelli havde mødt paa Vejen, var en Kvinde, var dermed afvist. Georges ansaa det for klogest ikke at nævne noget om, at han skulde have mødt Liana paa dette Sted. Maaske havde hun sendt Nelly af Sted med et Brev. Hvorfor skulde denne ellers have anvendt denne daarlige Cyklevej og ikke være kørt af den store Landevej. Han vidste ikke, at hun ellers altid plejede at køre ad Landevejen, da hun havde anset den anden Vej for umulig for cyklende. Hendes Forfølger var forsvundet uden at efterlade sig noget Spor. Efter to Timers Søgen opgav Detektiverne derfor Haabet og talte sammen om paa hvilken Maade man bedst skulde meddele Kaptajn Brooker den sørgerlige Nyhed og flytte den døde til hendes Hjem. Man mente først, at George burde meddele Kaptajnen det, men han afslog paa det bestemteste at gøre det, han havde nemlig aldrig aflagt Visit hos Brookers og han vilde nødig bringe denne Mand, hvis Datter han ønskede at ægte, saadanne Nyheder. Det var derfor Betjenten, der fik Hvervet, og George bad ham om ingenting at sige til Liana, men at anmode om en privat Samtale med Kaptajnen. Han vidste, hvilket forfærdeligt Slag det vilde være for hans Elskede paa en saa uhyggelig Maade at have mistet sin trofaste Veninde. Han vilde derfor skaane hende saa meget som muligt; bedst var det, at hendes Fader meddelte hende Sandheden saa lempeligt, han kunde. Han kastede et sidste Afskedsblik paa den døde unge Pige, steg til Hest og red tilbage til Slottet.

— Der er næppe nogen Tvivl om, at Liana har sendt Nelly herhen, for at underrette mig om, at hun var forhindret. Men hvordan er hun kommet i Besiddelse af dette Portræt? Og hvem har myrdet hende?

Fordybet i sine Tanker red han langsomt fremad under Birketræerne, som hælvede deres Kroner over Vejen og gjorde den endnu mørkere. Engang syntes han at høre noget rasle inde i Buskene.

— Jeg kunde sværge paa, at jeg saa noget hvidt flagre derhenne, mumlede han. Men jeg er jo nu saa nervøs — det er sikkert kun Indbildning.

Endnu engang kastede han et Blik tilbage, hvorpaa han i rask Trav satte afsted gennem Kastanjealleen mod Slottet.

Han sov kun lidt den Nat. Han tænkte paa sin Kærlighed, sin Fremtid og paa det haarde Slag, der nu havde ramt Liana Gang paa Gang, og han forsøgte at udforske, hvorledes Portrættet var kommet i Nellis Eje, og han grundede over Mordet paa den unge Pige, hvis glade Latter saa ofte havde glædet ham. Det var altsammen uforklarligt, uudgrundeligt.

— — —

I det store Slot herskede dyb Stilhed, thi dets Herre var død og hans Søn, der var saa afholdt af alle Tjenestefolkene og de undergivne, var bleven arveløs. Da det begyndte at dages, faldt George endelig i Søvn, fuldt paaklædt, som han var, og det var allerede langt ud paa Morgenen, da han vaagnede. Han gik ned i Bibliotheket og skrev en Billet til Liana, hvori han bad hende om et Møde ved Parklaagen Kl. 11. Sir John kunde nu ikke mere forstyrre dem. Først var George i Uvished om, hvorvidt han burde indbyde hende til Slottet, men han følte, at han maatte træffe hende snarest muligt, for at forsøge at trøste hende, og det var da bedre, at de mødtes paa hans Faders Ejendom end ude paa Landevejen.

Til aftalt Tid kom hun sagte gaaende henad Vejen med et roligt Ansigt. Deres Møde var tilsyneladende køligt, da de kunde ses fra Slottets Vinduer, men saasnart de var kommet ind gennem Laagen og ind mellem Træerne, tog han hende i sine Arme og trykkede et Kys paa hendes Læber.

Førende hendes Haand til sine Læber sagde han mildt:

— Vi har begge gjort sørgelige Erfaringer siden vi sidst traf hinanden Liana. Jeg tager inderlig Del i Din Sorg.

— Er Sir John død, spurgte hun.

Han nikkede bekræftende.

— Saa har Døden tilføjet os begge Tab, sagde hun suk-

kende. Stakkels Nelly! Jeg kan næsten ikke forstaa, at det er sandt.

— Jeg heller ikke, min Elskede, svarede han. Men vi maa se modigt paa Sagerne, hvis vi skal komme til Klarhed deri.

— Man fortalte mig, at det var Dig, der først saa hende, sagde Liana skælvende og med Taarer i Øjnene. Fortæl mig alt!

— Jeg har desværre meget lidt at fortælle. Jeg fandt hende liggende død ved Vejkanten og hentede straks Læge og Politi.

— Men hvorfor var Du egentlig paa Parkvejen?

— Jeg var redet ud for at møde Dig, som vi var kommet overens om?

— Men vidste Du da ikke, at jeg ikke kunde komme, udbrød hun forbavset.

— Hvordan skulde jeg dog kunde vide det?

— Jeg havde jo sendt Dig en Billet om, at min Fader havde faaet et uventet Besøg, og at vi maatte opsætte vort Møde til om Aftenen.

— Et Brev, udbrød han forbauset. Der er ikke kommet noget Brev.

— Men jeg gav Nelly det, for at hun kunde lægge det i Postkassen inden Kl. halvtolv i Gaar Formiddags, saa at Du kunde have det Kl. 5. Saa maa hun have glemt det.

— Øjensynligt, sagde han, men kan Du forstaa, hvorfor hun cyklede ad Parkvejen? Det er en Gaade for Politiet, hvorfor hun cyklede ad den daarlige Vej i Stedet for ad den almindelige?

— Nej, det forstaar jeg ikke. Man har erfaret, at hun har været hos Tolmers i Burgfield og købt Silke og derpaa er cyklet den lige Vej mod Stratfield. Pludselig er hun imidlertid vendt om, er cyklet en halv Mil tilbage og er derefter drejet ind paa Parkvejen. To Arbejdere paa Sims Farm saa hende vende om.

— Hun var alene, formoder jeg?

— Sikkert, svarede Liana. Ligesaalidt som jeg var hun bange af sig. Vi var vant til at cykle her baade ved Dag og Aften.

— Tragedien har efter Doktorens Mening antagelig fundet Sted før Solen gik ned. Har Du nogensinde vidst, at hun havde nogen Fjende?

— Nej, hun havde jo, som Du véd et saa elskeligt Væsen, og jeg tror ikke, at hun havde en eneste Uven i hele Verden?

— Nogen hemmelig Beundrer maaske?

— Ikke saavidt jeg véd, og hun havde ingen Hemmeligheder for mig. Efter at vi er kommet tilbage til England, har jeg ikke hørt hende tale med Beundring om nogen Mand.

— Men i Udlandet havde hun maaske en Beundrer?

— Ja, i Nizza. Charles Holroyde, en ung rig Englænder, der sidste Vinter boede paa Grand Hotel, beundrede hende meget.

— Var Du i Nizza paa samme Tid?

— Ja.

— Kender Du hans Adresse i England?

— Nej. Maaske gjorde Nelly det. Jeg mødte dem flere Gange sammen paa Promenaden, og han syntes at være saa glad og interesseret. Den Diamantbroche, hun plejede at bære, gav han hende ved den sidste Karnevalsfest.

— Nu husker jeg, udbrød George, at hun ikke havde Diamantbrochen paa, da jeg opdagede hende!

— Nej, mærkeligt nok var netop den stjaalet, medens bendes Guldur og Kæde var tilbage.

— Ved Politiet noget om dette?

— Ja, jeg fortalte det i Morges til Detektiven og gav ham en Beskrivelse af Broschen. Paa Bagsiden var hans og Nellys Initialer indgraverede, saa at den var let at genkende.

— I saa Fald bliver det ikke svært at finde Morderen, bemærkede George, medens de vandrede fremad i den skyggefulde Park. Har Du nogen Anelse om, hvorvidt stakkels Nelly korresponderede med denne Hr. Holroyde, efter at hun havde forladt Nizza?

— Det tror jeg ikke — thi Sagen var den, at de engang blev uenige — jeg har aldrig rigtig vidst hvorfor — de skiltes, og skønt han skrev flere Gange, svarede hun aldrig.

George fik mørke Anelser. At Brochen, et ualmindeligt værdifuldt Stykke — og kun Broschen var blevet stjaalet, var dog besynderligt, men forsmaaede Elskere véd undertiden ikke, hvad de gør; maaske var dette Mord begaaet i Skinsyge! Og medens han vandrede fremad ved Siden af den blege, tilslørede unge Pige, grundede han dybt over, hvad der kunde være Motivet til Mordet.

— Fortalte Politiet Dig, at jeg ved Siden af den døde fandt det Miniatureportræt af Lady Anne, som har været forsvundet fra Slottet i mere end tyve Aar, spurgte han.

— Ja, de vidste baade mig og min Fader det, men ingen af os havde nogensinde set det før. Hvordan det er kommet i Nellys Eje er os en fuldkommen Gaade. Det er et tungt Slag at have mistet hende. Vi har altid været som Søskende, og den Skæbne, som har ramt hende — er ogsaa ganske ufattelig. Vi er ganske haabløs fortvivlede, Far og jeg!

— Men Du har jo mig endnu, Liana, sagde George, idet han standsede og drog hende ind til sig. Jeg elsker Dig, det sagde jeg Dig jo allerede for to Maaneder siden, og det staar jeg fast ved!

Hun stod stille og stirrede frem for sig. Hans Hjerte bankede heftigere og heftigere, og Farven kom og gik paa hans Kinder. Han kom nu pludselig til at tænke paa, at han egentlig ikke havde Ret til at begære hende til Hustru.

— Ved Du, sagde han tilsidst, idet han greb hendes Haand, at jeg synes, at Du er den elskeligste og reneste Kvinde i Verden. Jeg vilde bede Dig om blive min Hustru, mit alt i Livet, — men jeg vover ikke at bede Dig . . . .

Liana stod ganske stille, uden at møde hans Blik. Men hele hendes Skikkelse skælvede.

— Jeg har ikke Evne til at kunne sige alt, hvad jeg føler, mine Ord bliver saa intetsigende — men Liana, jeg elsker Dig. For mig er der blot en eneste Kvinde paa Jorden, og det er Dig!

Han saa hende varmt ind i Øjnene.

— Ja, George, jeg føler, at Du elsker mig, sagde hun med et lyst Smil, og det er skønt at være elsket!

Han kyssede hendes Haand, men hun drog den sagte til Side og sluttede Læberne haardt sammen. Han tog hende i sine Arme og talte livlige, ildfulde Ord. Men hans Stemme kom mere og mere til at skælve — han huskede paa, at han nu var en fattig Mand.

— Nej, nej, mumlede hun og frigjorde sig fra hans Omfavnelse, vi kan elske hinanden, men vi kan ikke gifte os med hinanden. Der findes saa mange andre Piger, som kan gøre Dig langt lykkeligere end jeg.

Han forsikrede hende imidlertid, at hun for ham var den ideelle Kvinde.

— Hun rystede paa Hovedet og sagde:

— Det beviser blot, hvor lidt Du kender til mig, George!

— Jeg véd kun, hvad jeg selv har set og hørt, svarede han.

Snart angrede han imidlertid, at han ikke bedre havde kunnet beherske sine Følelser. Var han ikke fattig, og alligevel havde han bedt hende om at blive sin Hustru? Burde han ikke samtidig sige hende, at han ingen Penge ejede? Nej, han kunde ikke længere beherske sine Følelser.

— Jeg elsker Dig! udbrød han.

Hun strakte sin Haand ud og i samme Øjeblik sluttede han hende i sine Arme. Hun hverken kunde eller vilde gøre Modstand.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

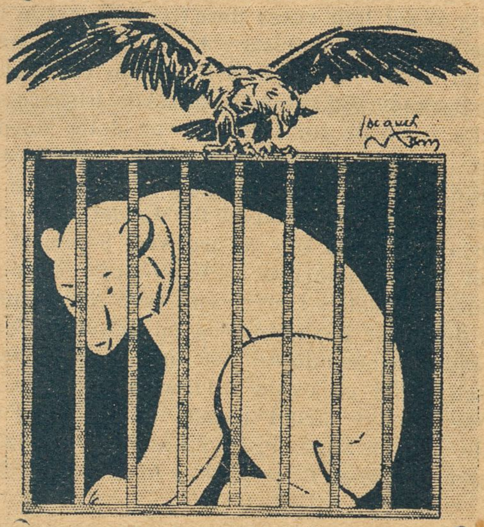

Rusland sidder velforvaret i sit Bur!
(»Le Journal«, Paris.)

Hvorledes han klarede Husundersøgelsen. (»Søndags-Nisse«).

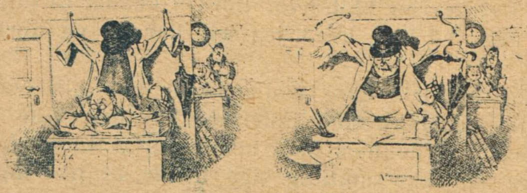

Den praktiske Bogholder.
(»Meggendorfer-Blätter«).

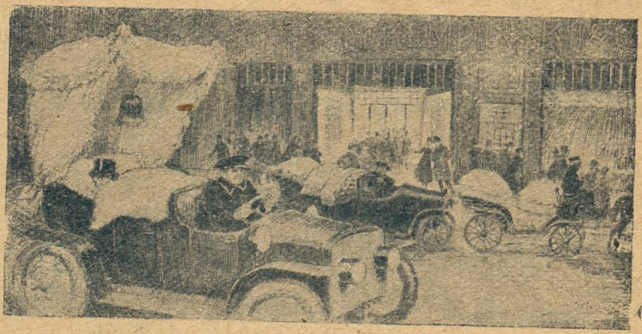

Ifølge Politibestemmelse skal alle være i Seng Kl. 1. Berlinerne gaar derfor lige fra Kafeen i — Automobilsengene!
(»Lustige Blätter«.)

At tale om Ølknaphed er noget Vrøvl. Jeg har Gudskelov tjent saameget paa Bryggeriet, at jeg kan drikke Champagne!
(»Simplicissimus«.)

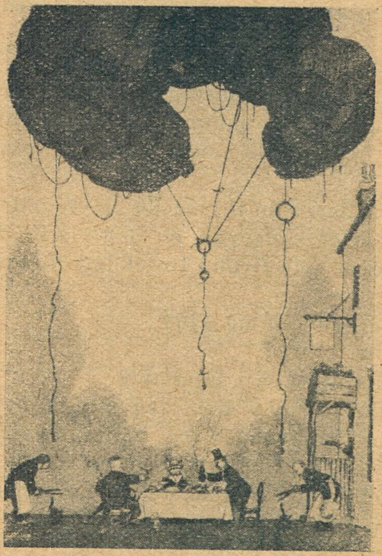

En gammel Drageballon som Proptrækker.
(»La Guerre«, Paris)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

En alvorlig Situation:
Indenrigsministeriet fastsætter Maksimalpris paa Kludesko.

Fjerkræ.

Naar der er Brand paa *Duevej*, maa »*Ravnen*« det føre paa Bane. Hvorfor? Fordi at det *Skader* ej at mindes »den røde *Hane*.«

Aktuelt.

— August, naar vi nu bliver gift, saa skal vi ha' vores egen lille Gris.

— Kære Kaja, jeg behøver ikke at have nogen Gris, naar bare jeg har Dig!

Verdens korteste Drama.

Tæppet gaar op.

En ung Mand ligger ved en smuk Dames Fødder.

De holder hinanden inderligt omfavnet.

Døren i Baggrunden gaar op — Ægtemanden træder ind, klædt i Rejsedragt.

Han kaster Haandkufferten fra sig, trækker en Revolver frem og skyder.

Bum!

Damen segner død til Jorden

Bum!

Den unge Mand styrter om.

Ægtemanden nærmer sig, sætter Lorgnetterne paa og betragter nærmere Ofrene for sin Hævn.

— Almægtige Gud! Jeg er gaaet ind i en forkert Lejlighed!

Tæppet falder.

Underlige Notitser.

Direktør *Falck* er afrejst til Kristiania for at iværksætte Kampen mod Fluerne.

Med samme Tog rejste Løjtnant v. Roben for at deltage i Kampen mod Bolsehevikerne i Rusland.

•

En Herre smed forleden sine Benklæder foran en Damptromle paa Strandvejen. Han sparede derved Pengene til Presning.

•

Et Blad paa Fyn meddeler, at Kasino har aabnet Sæsonen med »Jagten efter Lygten.«

•

Hos en fattig Særling, der forleden afgik ved Døden fandt man 19 Franskbrødsmærker.

•

Ernæringsraadet har udstedt Kundgørelse om, at det er forbudt at fodre Hunde med Vandgrød, Pebernødder og Slikasparges.

•

En rød Enkroneseddel byttes med en Amerikadamper. To Bladlus fra Herman Bangs efterladte Skrifter sælges til højste Pris. Sammesteds byttes et Lorgnetglas, som har tilhørt afdøde Prof. *Andersen Bang* og 5 Teblade fra Salomon mod et Smørmærke. Billet mærk »Kalorius« modtager dette Blads Ekspedition.

•

En Mand er paa en underfuld Maade bleven kureret for Døvhed. Dagen efter den vellykkede Operation, hørte han fra sin Broder i Amerika.

•

Hm Hm!

Klausulæder Kaspersen havde en vigtig Sag for hos Thorup. Da »Æderen« skulde paa Forretningsrejse i Sverige, bad han sin Sagføre telegrafere Resultatet.

Dagen efter sin Ankomst til Sverige modtog Kaspersen følgende Telegram fra sin Sagfører:

»*Retfærdigheden har sejret.*«

Kaspersen telegraferede omgaaende:

»*Appeller Dommen!*«

Hørt paa Gaden.

Et Ægtepar fra Landet standser udenfor et Aviskontor paa Raadhuspladsen og læser:

»*Den tyske Flaade klar til Aktion*«

Konen udbryder: Tænk, at den skal sælges!

Fra en stor Restauration.

Gæst: Tjener, maa jeg be om en Kop Kaffe.

Tjeneren: (maaler ham) Det ser De ikke ud til at have Raad til!

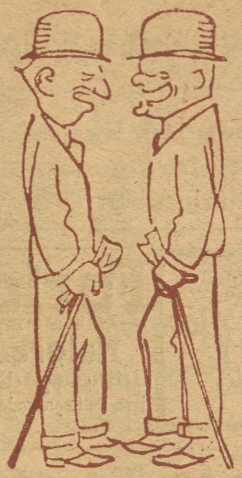

— Det er underligt med den spanske Syge: har man haft den een Gang, risikere man let at faa den en Gang til, hvorimod andre gaar aldeles fri!

— Ja men Du skal se, det ender nok med at Sygdommen bliver *rationeret!*

»*Spansk.*«

Paa et herværende Hospital blev forleden indlagt en gammel Kone som pludselig var bleven angreben af »spansk Syge.« Straks efter Ankomsten stak Sygeplejersken et Lægetermometer i den gamles Mund for at tage Temperaturen. Da hun noget efter fik Besøg af sin Mand, spurgte han, om hun havde faaet noget Mad.

— Meget lidt, svarede Mutter; der kom en Dame og gav mig et lille Glas at suge paa!

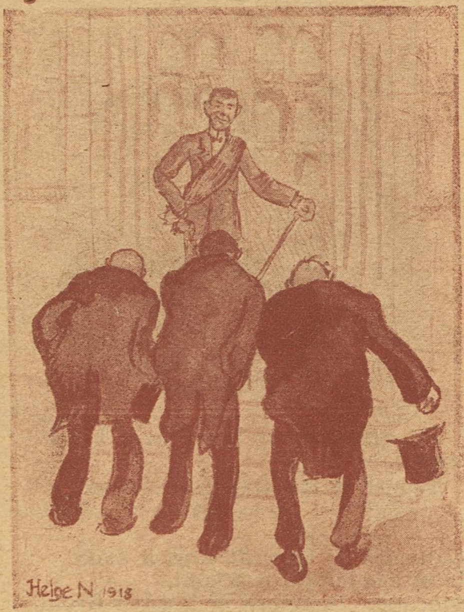

Prins Knud og tre Sogneraadsformænd er samtidig blevne Dannebrogsmænd.
(*Dagspressen.*)

En Deputatiom af d nske Sogneraadsformænd og Dannebrogsmænd anmoder Dannebrogsmand Prins Knud om at lade sig vælge til Sogneraadsformand.

Vil De have Penge

Alle brugte Sager købes.
C H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Forlov elsesringe
14K 18K
Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Gamle Tandsæt
pr Tand 1—25 Kr.
Fru Jensen, Viborggade 34, 2.

Imellem os.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

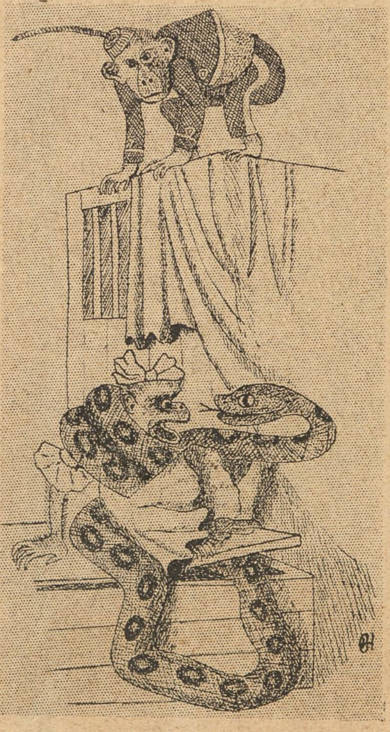

En ægteskabelig Mesalliance i et Menageri.
Tegnet af Harder Christensen.

Danmark — hvor du dog er skøn
Intet kender jeg saa kønt,
som naar Danmark er klædt i Grønt.
Naar Solen højt paa Himlen staar,
og Lærken klare Triller slaar.
Naar Knopper paa Træerne springer ud,
naar Solens Straaler bruner min Hud.
Naar Danas Have staar i Flor,
og Blomster frem af Jorden gror,
naar Rug og Havre spirer paa Mark,
ja saa er der skønnest i Danmark.
V. Cristian Hansen.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16
Assurer hos os.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Korups Have Telefon VALBY 4.
Kl. 7: Valby Sommerrevy 1918.
Stor Familiehave.

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„Købmandsgaarden", Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32. Tlf. 10.983.
EN GROS
Tørv! Brænde! Tørv!
EN DETAIL
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m. m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53
Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2.
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

„Ny Ravnsborg"
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7
Sommer-Cabaretten „Linie 6,,
Borde kan forudbestilles.
Tlf. Vester 43.

„Krims-Krams“.

Regnekunst.

Sig til en Kammerat: »Tænk paa et Tal, mindre end 10. Multiplicer det med 2. Læg 16 til. Divider med 2. Træk saa det første Tal fra, saa faar du 8 tilbage.«

Saaledes kan man blive ved at svare enhver lige saa hurtig, som de selv kan regne Resultatet ud. Hemmeligheden er blot, at det endelige Svar altid er lig med Halvdelen af det Tal, der lægges til.

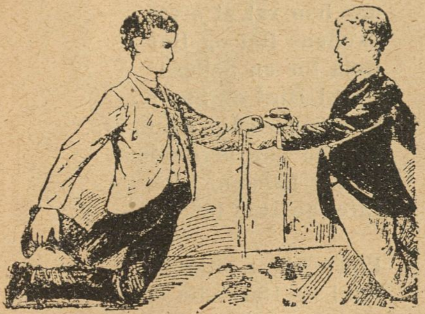

En vanskelig Kunst.

To Personer skal knæle ned som Tegningen viser. I venstre Haand har hver et Glas, mens de med højre Haand holder det højre Ben oppe fra Gulvet. Nu gælder det, at den, som har det fyldte Glas kan faa Indholdet hældt over i den andens tomme Glas uden at spilde. Som Regel vil selv de mest fortvivlede Anstrængelser føre til et *vaadt* Resultat!

De 43 Tændstikker.

Læg 43 Tændstikker paa Bordet og indbyd en af de tilstedeværende at spille med. I skal skiftevis tage et Antal Stikker fra Bunken; det højeste Antal der maa tages ad Gangen er 5, og det mindste 1. Den, der saa bliver tvungen til at tage den sidste, har tabt.

Lad din Modstander tage først og sørg blot for, at det Antal Du tager, lagt til det, han tog, udgør 6 — saa bliver han nødt til at tage den sidste!

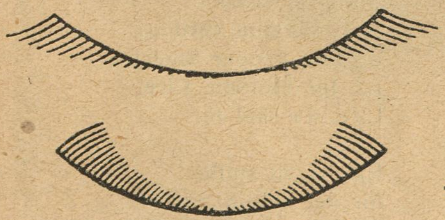

Øjenforblindelse.

Tilsyneladende er den øverste Bue større end den nederste — Stregerne regnes ikke med. Men i Virkeligheden er de lige store.

Hvad er Forskellen mellem to Gange fem og tyve — og to Gange fem og tyve?

20.

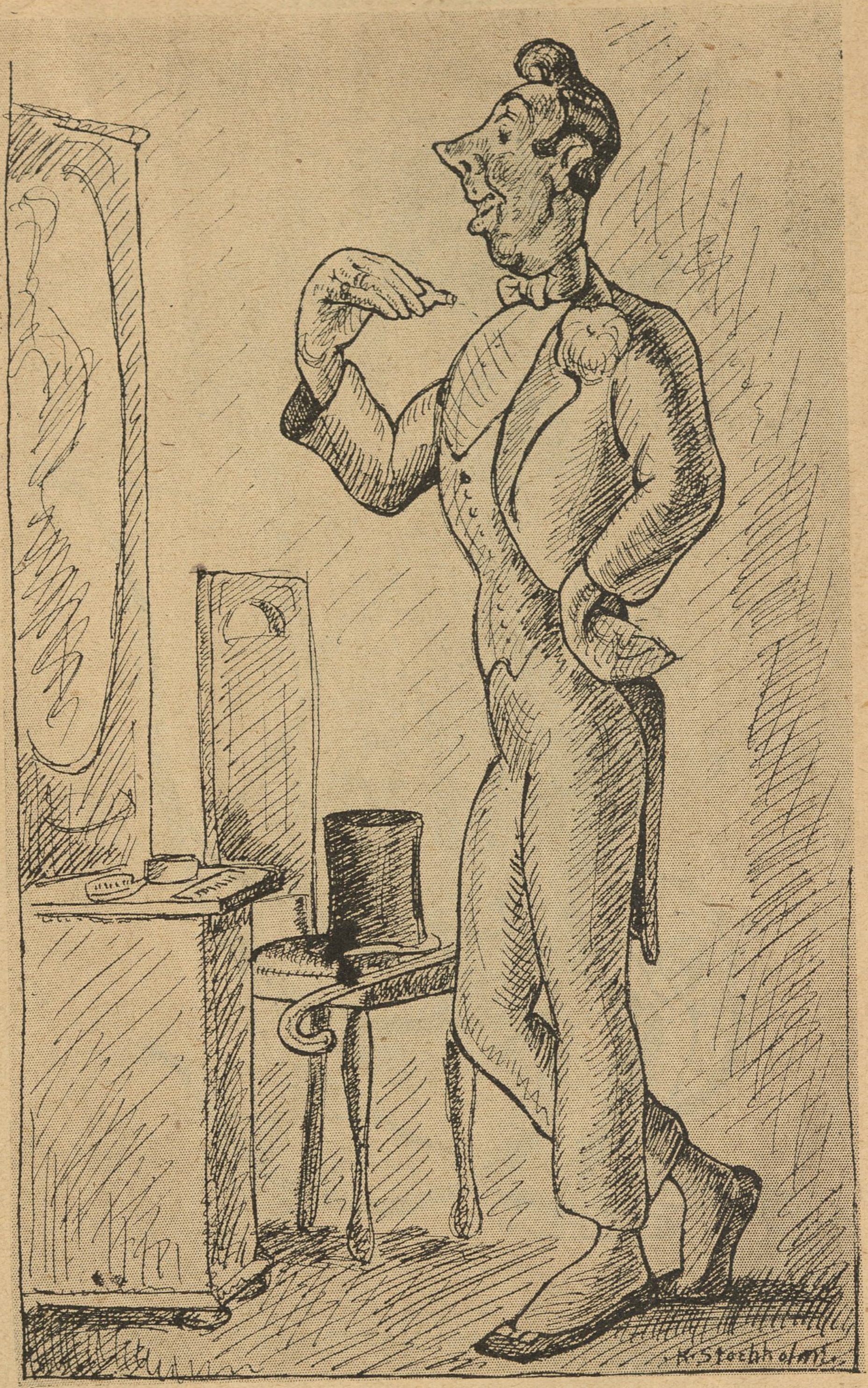

Tegning af K. Stochholm.

Lapsen: Jeg tror, jeg vil stænke lidt Brændevin paa mit Tøj; det lugter saa fint!

Rebusser.

U D R

Etuder.

AA = LE

(= lige)

Aal i Gelé.

21

En dobbelt Vedel.

ABSSSS

Tosser efterabe Tosser.

AFET

(Af førend e i)

Afførende Te

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen.

Overbetjent MARKER.

Ikke venlig.

Paa en Kafe spurgte en ung Mand en ældre, gnaven udseende Herre, der sad ved samme Bord, og som han kendte en Smule til, om han var ententevenlig eller centralmagtvenlig?

Den ældre Herre svarede: Jeg er overhovedet aldeles ikke venlig!

Galant.

En fransk Oberst var forleden paa Tjenesterejse i Amerika, hvor han traf en smuk, men krigsgal Amerikanerinde.

Hun: Har De personlig dræbt nogle Fjender?

Han: Ja, det har jeg rigtignok.

Hun: Men hvilken Haand?

Han: Naturligvis med den højre.

Damen greb hans Haand og kyssede den.

Han: Aa, hvor jeg angrer, at jeg ikke sagde, *det var med Munden*, jeg slog dem ihjæl!

Lire, le —.

Eja, dumme Lire,
atter denne Klang!
du skal le, for Fanden,
lær det dog en Gang.
Le og le kun trøstigt,
Livet er jo lystigt,
Verden er letfærdig,
og min Tøs elskværdig.
Le for Fanden, Lire,
Lire, du skal le!

Dumheden har Magten,
Frækheden, hans Bror,
har han sat at styre
Skudens Rat og Ror —
Heja for en Sejlen!
Og til Hjul og Stejlen
Sandhed stadig dømmes,
Løgnen kun berømmes.
Le for Fanden, Lire,
Lire, du skal le!

Pigen hist i Silke,
Fløjl og Hermelin —
har Du godt med Mammon,
blir hun gerne din.
Pigen hist i Pjalter
maa først til et Alter
redelig du føre,
før hun lar sig røre.
Le for Fanden, Lire,
Lire, du skal le!

Den faar sagtens Embed,
som betaler flot,
hvis hans Navn kun klinger,
og hans Blod er blaat!
Den, som sanker Viden;
den, hvis Liv er Striden
kun for Børn og Konen,
dør som Lassaronen.
Le, for Fanden, Lire,
Lire, du skal le!

Se, de store suger
Næring af de smaa.
Præsten tit er Pranger,
Degnen ligesaa.
Le, for Fanden, Daare,
alting er saare
godt i denne Verden;
du kun kender Smerten —
Le, for Fanden, Lire,
Lire, du skal le!

Eja, vi vil spille
for det hele Slæng.
Latteren skal sprudle
fra din sidste Streng.
Tosser og Doktores,
alle vil de mores!
Lad saa Strengen briste,
husk dog til det sidste
skal du le, min Lire —
Le, for Fanden, le!

Per Bonde

Tegning af Gustav Halldin.

— Hvorfor staar Du og glor som om Du var faldet ned fra Himlen, Valde?
— Fordi Du ligner En, der lige er kommen op fra Helvede, Tovald!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

En Krigshistorie.

Det var i Krigens første Aar — 1914. Og det led mod Aften i det lille belgiske Hjem.

Fru Durabeau sad paa Sønnens Yndlingsplads — i Sofahjørnet — den var blevet hendes, siden han var rejst i Felten.

Hun sad og støttede det smukke, graa Hoved paa sin Arm og hun mindedes Mørkningstimerne fra før, naar han bad:

— Ingen Lys endnu, Mama, man passiarer saa rart saadan i Halvlys.

Ja, hvor han altid kunde tale! — Og han blev let ivrig, hendes kære, varmblodige, eneste Dreng.

Nu var han ude paa et af Forterne udenom Anvers.

Og Tyskerne var nær, sagde man. Hun følte sig saa tung om Hjertet som endnu aldrig før.

Og den lille Niece, Agnes, der krøb sammen henne ved Vinduet, var nok i samme Sindsstemning.

De havde siddet længe saadan uden at tale.

Agnes Tanker fløj i samme Retning, og det endnu inderligere, endnu mere bævende bange. Sidste Aften, han var hjemme, havde hendes Fætter Felix taget hendes Haand, løftet hendes Ansigt i Vejret og tvunget hendes Øjne, dem hun altid helst vilde skjule, til at se paa sig — disse store, skræmte lyseblaa Øjne under det tunge askeblonde Haar.

— Glem mig nu ikke, lille Agnes — lille Barndomsveninde! Og naar jeg kommer tilbage —. — —

Den unge Pige rødmede helt op under sit lyse Haar. Ingen anede jo, hvor meget hun altid havde holdt af sin kønne, prægtige Fætter — og naar han nu kommer tilbage, hvilken Fryd, hvilken ujordisk Lykke!

Hver af de to Kvinder tænker saaledes paa ham — og finder ingen Ord. Og en til herinde tænker vist paa Felix — hans store, brune Hund, Marechal.

Den sørgede mest uforbeholdent, da han rejste, og den ikke denne Gang som ellers fik Lov til at rejse med ham. Den hylede flere Dage i Træk, vilde ingen Føde tage — de maatte indespærre den — nu var den dog bleven roligere, men den syntes stadig at længes og at vente.

I Aften er den igen sælsom urolig. Den har ligget og halvsovet ved Fruens Fødder og i Søvne af og til sukket som et bedrøvet Barn, der har grædt sig i Søvn. Nu rejser den sig og gaar over til Agnes.

Hun bøjer sig ned og klapper den stille, og den udstøder et langt, sørgmodigt Gisp, der underligt og uhyggeligt finder Genklang i de to ensomme Kvinders Sind.

Fru Durabeau beslutter sig til at bede Agnes bringe Lampen ind, skønt det egentlig ikke er helt mørkt endnu; men inden hun faar det sagt, hænder noget:

Marechal farer pludselig med logrende Hale henimod Indgangsdøren, og Stilheden i den lille Stue brydes af dens glade Gøen.

— Den har hørt et eller andet udenfor! siger Fruen — hendes Hjerte begynder — hun véd ikke selv hvorfor — at hamre stærkt.

— Saa — saa, beroliger Agnes den. Ogsaa hun lytter spændt. Saa, Marechal, kom her! Der er er jo ingen.

Marechal, der er kommen hen til hende, lader sig kærtegne, men vender ikke sit Hoved om til den unge Pige Dens klare, sorte Perleøjne er vendt mod Døren.

Tavse, grebne af en uforklarlig Gru, ser de to Damer paa den. — Dens Gøen er brat forstummet, den logrer ikke mere med sin Hale, men Agnes, der holder den fast om Halsen, mærker, hvor den skælver, mens den bevæger Hovedet ganske lidt. Det er, som dens Øjne fulgte en, der gik op og ned — op og ned — paa den lange, mørkstribede Løber.

— Marechal! Agnes kunde næppe faa Ordene frem; hvorfor er Du saadan i Aften?

Og Moderen siger:

— Lad os hellere faa Lys, lille Agnes!

Og nu river Hunden sig løs med en sagte, ynkelig, klagende Piben og løber selv et Par Gange op og ned paa Løberen, løftende Hovedet i Vejret, som om den saa op til nogen.

Men nu vinder den unge Pige Sejr over den sære Lammelse, der i de sidste Minutter har taget Magten fra hende,

— Tante Marion — aa Tante!

Fru Durebeau knuger hende ind til sig. Ingen af dem vover at nævne det Navn, de tænker paa, eller den Frygt, der besjæler dem. De følger kun med stive Blikke Marechal, der nu synes igen at være falden til Ro og med et langttrukkent Gisp, der lyder næsten som en menneskelig Hulken, lægger sig hen i sin Kurv i Kakkelovskrogen. Og Mørket falder tættere og tættere i den lille Stue.

Næste Dag kommer Rædselsbudskabet:

Anvers er indtaget af Tyskerne!

Og Dagen derpaa kommer Brevet fra Felix' Overordnede:

— Det er os en sørgelig Pligt at maatte melde Dem Deres Søns, vor tapre unge Kammerats Død. Under Belejringen traf en fjendtlig Kugle ham, den gik igennem Lungen, og der var intet Haab. Ankommen til Lazarettet forblødte han sig stille, var uden Bevidsthed og uden Smerter. Han var en sympatethisk og almindelig afholdt ung Kollega. Gud Styrke Dem, Frue, i Deres tunge Sorg. Efter hans sidste Ord at dømme, maa han have troet sig hjemme.

Fru Durabeau formaar ikke at læse videre, i stum Smerte knuger hun sine Hænder om Brevet. Men Agnes knæler ned ved Siden af Marechal og trykker dens Hoved op til sig, idet hun vedbliver at hulke dens Navn — Marechal — Marechal, som — og i den Tro vil lille Agnes dø engang — saa ham, den elskede, sidste Gang, da han var der for at sige Farvel.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, I. Bagb.
Telefon Palæ 2056

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Tags 800.

HERMAN JUST's
Parisserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbestoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 153? v. — Raadmandsgade 2. Tlf. Tags 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsens Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Forsøg Pudsepudderet
‚Anik'.
KOFOD LIND, En gros.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

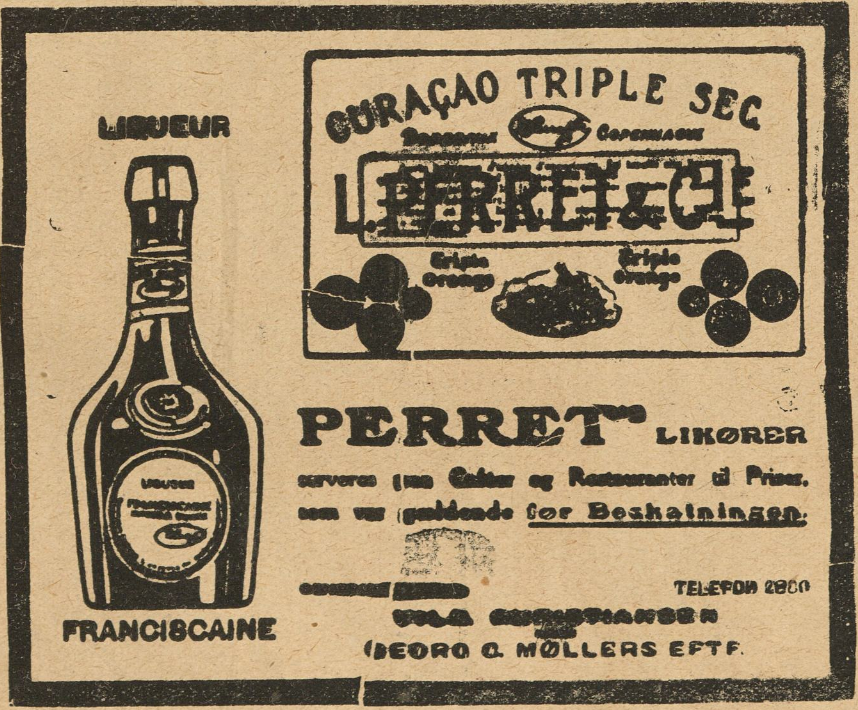

TEL. 3684. 3349 — **S. JOHANNESSON'S** — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Emil Poulsen.

Hver Mand sin Gris —.

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 34 Redigeret af AXEL WESSEL. ☼ Torsdag den 22. August 1918.

Tegning af Gustav Halldin.

„Ravnen"s Krigsho'der VIII: Pigen, der fanger „fremmede Fugle".

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pastervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Husmoder! Prøv
„Thea" Essens.
Sund og velsmagende.
Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.
„Thea" København.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

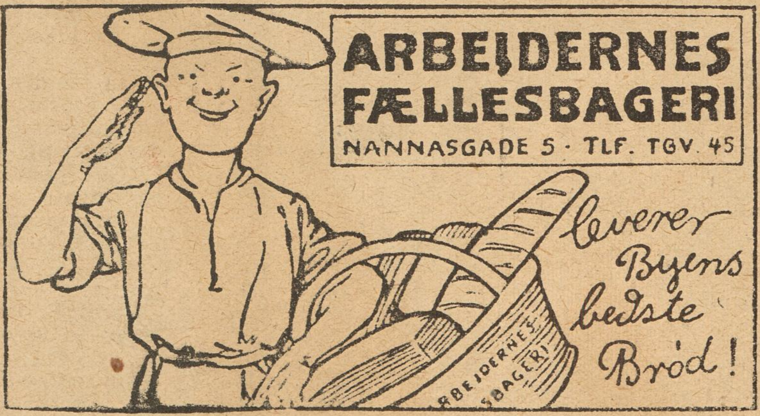

C&G
Køb danske Varer hos Crome & Goldschmidt

TEL. 3684. 3349 S. JOHANNESSON'S TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Tegning af G. Bergstrøm.

Det synkende Ammunitionsskib.

Modepræsten.

Har du hørt ham præke, Gerda?
Aa, han præker, saa man smelter
hen i Taarer — alt det fromme
ligesom af Hjertet vælter
frem og sætter fagre Blomster.
I hver Drøm, jeg drømmer, Helt er
han og ingen, ingen anden!
— Aldrig stygge Ord om Fanden,
bare Sødme, liflig Honning —
er det sært, han blev mit Hjertes
uforlignelige Konning?

Troligt Søndag efter Søndag
jeg nær Prækestolen bænker
mig og lytter til med Andagt,
og hans fromme Blik mig lænker.
Hvad han siger? — spørg mig ikke;
aa, men det er Ord, som stænker
Vaarregn i mit Indre, bringer
Hjertet Grøde, Sjælen Vinger,
det er Ord, men Ord som klinger!
— Vi er helt forgabet i ham.
— Asta, Gertrud, Dagmar, Inger.

Hvad han siger — aa han taler!
I halvanden Time gyder
Ordenes Musik sig festligt
over mig — aa, Barn, de fryder
mig ved deres Klang alene!
Aldrig i hans Tale lyder
Skrat af Dommedagsbasuner;
det er bare Ord, som luner,
Ord om Himmelens Forlening.
— Aa, man lytter kun og spørger
ej om Indhold eller Mening. —

Saadan er han, Modepræsten.
Naar han staar paa Prækestolen,
bænker hans Tilhørerinder
sig saa tæt ved Naadesolen,
at dens Lys kan falde paa dem.
Se dog blot, fra Præstekjolen
Ridderkorset mod hver Synder
blinker Trøst! —
Til Præstens Hynder
hjemme alle smaa Gertruder
har saa travlt med at brodere
lækre, bløde Sofapuder.

Per Bonde.

Statistikens Paalidelighed.

Af *Orla Bock.*

Tallene har en storartet god Egenskab, — de lyver ikke! — Selv om salig Gustav Wied paastaar at to og to er fem, er det alligevel en uomstødelig Sandhed at to og to kun er fire.

Og hvad man kan bevise med Tal det staar fast. Bare man forstaar at manøvrere rigtigt med sine Tal, kan man have Krammet paa ethvert Menneske. Ikke desto mindre har jeg en god Ven, Hr. Kolumbus Petersen, hvem jeg stadig morer mig med at bevise de mest mærkværdige Ting med tørre Tal, og han kan dog aldrig faa det til at stemme. Netop i disse forrykte Dyrtider, har vi rig Lejlighed til at anstille statistiske Eksperimenter.

Som nu f. Eks. forleden Dag, da min Ven havde set en Annonce i Avisen angaaende en Kakkelovn, ved hvilken man kunde spare 50 pCt. Brændsel. Jeg beviste Kolumbus, at to Gange 50 er Hundrede, og han købte derfor to Kakkelovne, og holdt helt op med at fyre; men han er meget utilfreds med Resultatet og mistænker nu de tørre Tal for at de alligevel farer med Løgn.

En anden Dag traf jeg den gamle Alkoholog i meget daarligt Humør, fordi han havde læst, at Brændevinens Styrke skulde nedsættes indtil 30 pCt. Jeg trøstede ham da med, at naar han saa drak 3 Snapse, var han oppe paa 90 Procent, og saa blev han straks i straalende Humør. Men saa pillede jeg ham ned igen, ved at forklare, at naar en Snaps indeholdt 30 Procent Sprit, maatte den ogsaa indeholde 70 Procent Vand, — to Snapse var altsaa 140 Procent Vand, — der kunde altsaa ikke være Spor af Spiritus i Snapsen, — og saa rablede det for Kolumbus og han besvimede.

Han anser nemlig Vand for udmærket til Drivkraft og til Brug for Søfarten, men at det skulde kunne anvendes til det indvortes Menneske, benægter han paa det bestemteste.

En anden af mine Bekendte beklagede sig en Dag, — i dybeste Fortrolighed, — til mig over, at det pinte ham at han stammede fra saadan en tarvelig Familie. Han er ikke stolt af sin Herkomst.

»Hvad vil du give mig Jensen, — sagde jeg, — hvis jeg kan bevise, at du er en født Prins?«

Han vilde give mig hvad som helst, men det vilde jeg ikke have, og saa blev vi enige om en Sjus.

»Ser Du — begyndte jeg — læg nu nøje Mærke til hvad jeg siger! — Du har jo ligesom alle andre Mennesker haft to Forældre, hver af disse har ogsaa haft to Forældre o. s. v. Naar vi nu siger, at der gaar tre Generationer paa et Aarhundrede, og vi saa gaar tilbage til circa Aar 1200, saa har Antallet af disse dine Forfædre været mindst to Millioner!

Men ser Du, den Gang havde hele Danmark ikke mere end en og en halv Million Indbyggere, og det maa altsaa alle sammen have været dine Forfædre! — det er ikke til at tage fejl af! —

Og ser Du Jensen, — den Gang levede Valdemar den Store, — han er faktisk en af dine Forfædre, — Du er ergo Prins og Broder til Valdemar Sejer, selv om Du saa hedder Jensen aldrig saa mange Gange!

Siden den Dag gaar Jensen i en lang Bue uden om sig selv af lutter Ærbødighed og Højagtelse.

— De eneste Væsener, der ikke respekterer Tal og Statistik, det er Kvinderne. — Men de er jo som bekendt altid ulogiske.

Vi har en Glasknuserske i vor Tjeneste, og min Kone har skrevet alt op, hvad hun har slaaet itu i den sidste Maaned.

Jeg holdt en lille Moralprædiken for Damen, og forklarede hende med Fakta og tørre Tal, at hun i den Tid, hun havde været i vor Tjeneste, havde slaaet en Tredjedel Tallerken og en halv Kop itu hver evige Dag.

Det duperede hende mod Forventning aldeles ikke.

»Ja, hvad Herre Gud«, sagde hun, »en Tredjedel Tallerken og en halv Kop kunde Herskabet jo ikke have nogen Nytte af alligevel!«

Det kan ikke nytte at man vil bevise Kvinderne noget ved Hjælp af Tal!

Tegning af Emil Poulsen

Arbejdernes Fællesorganisations
Brændselsforretning A/S
Frederiksberggade 16. København B.
Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.
Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:
KUL, KOKS OG BRIKETTER
samt fuldstændig tørt Rodbrænde
opsprængt i danske Skove.
Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares
Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Brugte Sække købes
samt Grammofonplader (ligegyldig hvilken Stand) høj Pris.
Afhentes overalt og betales paa Stedet.
„Magneten" Hedebygade 15.
Telefon Vester 1590 x.

Taske Kliniken 49
Opretning, Farvning, Hanke, Foer.
C. Herrmann. Grdl. 1871. St. Pederstr. 49.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Ikke ud af Stedet!

En Dame, der solede sig oppe ved Dronningemølle-Kanten, blev forleden overfaldet af et mægtigt Regnskyl. Hun tyede ind i et lille Hus hos en gammel Bonde, hvor hun sad og kiggede paa Regnen. Men saa begyndte det pludselig at regne ned i Hovedet paa hende — Taget var i høj Grad utæt.

— Sig mig, min gode Mand, sagde Damen, hvorfor stopper De ikke de Huller der i Taget?

— Synes Fruen, at jeg kan gaa ud og gøre det i det Vejr, spurgte Bonden.

— Nej, svarede hun, men det kan De da gøre, naar det bliver tørt

— Jamen saa behøves det jo ikke, svarede den gamle Bonde, og saa snakkede de ikke mere om det!

Peber-Vise!

(Mel.: Ser I hvem der kommer der).

Fy, føj, den er gruelig gal,
sikken Jammerkval
vi har hvert Kvartal —
udsolgt er nu al Kanel
baade stødt og hel
li'som Mel!
Men ej tilforn
jeg manglede mit Peberkorn,
og uden »Krads«
er Maden lidt for hvas!
jeg maa ha' Peber i min Mad,
hvis jeg skal være gild og glad,
en Taare i mit Øje flød
af Sorg og *Peber-Nød.*

Pyt med denneher Kanel,
jeg kan ta' en Del
af et brunt Panel.
Men den er da *pebrel,* naar
man ej Peber faar
i et Aar!
Hvem er vel from,
naar Peberbøssen først er tom,
hvad er Ens Liv
foruden »Peber-Riv«?
Jeg laver selv lidt Peber-Frø,
hvis Jomfru Hansen blot vil dø,
saa »støder« jeg skam pø om pø
den gamle *Peber-Mø.*

Tænk blot paa en røget Aal
eller Flæsk og Kaal
og min Ærteskaal —
den smager jo fersk og raa,
hvis man ej kan faa
Peber paa!
Det »sorte Drys«
det smager mig som Djævlekys,
og Sild maa faa
Cayenne-Peber paa.
Se, »Peber-Mynter« ejer jeg
og snart et Skib jeg lejer mig,
saa rejser jeg til Afrika,
dér faar jeg *Pabrika.*

»*Stødt P.*« kan De være paa
at jeg nok skal faa
Krydderier smaa.
Jeg er — hvad De mærke kan —
»Peberkagemand«
med Forstand!
I Ny og Næ
jeg høvler »Pebernøddetræ«,
det kan man ta'
den spanske . . . *Peber* a'.
Ja, det er en Ravage slem,
jeg ta'r min Platmenage frem
og rejser uden mange Ord
derhen — *hvor Peb'ren gror!*

Sankte Hansen.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

Var det mon muligt, at han vilde gifte sig med hende? Og hun selv? Jo, hun elskede ham, og hun ligesom søgte Beskyttelse ved hans stærke Bryst. Hun hulkede sagte.

— Min Elskede — min egen Elskede — sagde han jublende, Du elsker mig, Du elsker mig!

— Ja, sagde hun næsten hviskende, jeg elsker Dig!

IX.

HAARNAALE

Det hemmelighedsfulde Mord vakte naturligvis stor Opstandelse i hele Omegnen. Journalister og Fotografer kom i Skarevis for at tage Fotografier af Mordstedet og Kaptajn Brookers Hus og indhente Oplysninger angaaende Mordet. Næste Retsdag, som indtraf et Par Dage senere, ventede man at faa nye Oplysninger i Sagen. Kaptajn Brooker havde aldrig søgt at vinde sig Naboernes Venskab, og dette bevirkede, at en stor Skare af skandalelystne Mennesker havde samlet sig udenfor Værtshuset længe før Retten blev sat. Man vidste, at Kaptajnen Dagen efter Mordet havde aflagt et kort Besøg i London, og om denne Rejse og dens Formaal var der blevet diskuteret meget. Paa Vejen til Stationen havde man lagt Mærke til, at han, der ellers altid saa saa glad og fornøjet ud, nu var meget alvorlig og dyster.

Kaptajnen og Liana gik gennem Folkemængden ind i Værtshuset, i hvilken en Sal blev benyttet som Retssal. Dommeren indtog sin Plads og Vidnerne blev ført ind i et Rum ved Siden af Retssalen. Her præsenterede Liana George for sin Fader. George lagde straks Mærke til den slidte Frakke. Det kraftige Haandtryk og hans godmodige Ansigtsudtryk gjorde dog et godt Indtryk paa George. Han følte straks, at Kaptajn Brooker, den Mand, mod hvem hans Fader havde næret saa stor Antipati, var en Gentleman.

— Vi træffer hinanden under ejendommelige Forhold, Hr. Stratfield, sagde Kaptajnen alvorligt. Jeg hørte, at det var Dem, der fandt stakkels Nelly. Jeg har aldrig haft den Ære at se Dem, men jeg har ofte hørt dem omtale.

George og Liana saa paa hinanden.

— Jeg beklager Deres Tab og jeg tager varmt Del i Deres og Lianas Sorg, sagde den unge Mand.

Kaptajnen saa med et højst forbauset Ansigt paa Baronens Søn. Han havde jo kaldt hans Datter ved Fornavn og syntes altsaa at kende hende vel. Det havde han aldrig hørt om.

I samme Øjeblik aabnedes Døren til Retssalen, og en Betjent kaldte Kaptajnen ind. Han traadte frem foran Bordet, hvor Retten var samlet og aflagde Vidneeden.

— Er De Kaptajn Erle Brooker? spurgte Dommeren.

— Ja.

— Kender De den myrdede? Hvem var hun?

— Helen Mary Bridson, Datter af min Kammerat, Kaptajn Bridson. Hun blev fader- og moderløs i Elleveaarsalderen og jeg har opdraget hende.

— Døde hendes Fader i London?

— Nej paa Kontinentet.

— Havde hun nogen Slægtning paa mødrene Side?

Kaptajnen strøg sig over sit Skæg og svarede:

— Ikke efter hvad jeg véd.

— Kendte De hendes Moder?

— Nej, svarede Kaptajnen, efter at have tænkt sig om et Øjeblik.

— Og De kender ingen, som De kunde tænke Dem, nærede Uvilje mod den unge Pige.

— Nej.

— Hvornaar saa De hende sidste Gang.

— Mandag Aften, da hun fulgte en Gæst til Stationen. Han skulde til London. Hun cyklede med og sagde, at hun bagefter vilde høre til Burgfield, for at gøre nogle Indkøb.

— Hvem var denne Gæst? Hvad hed han?

Han tog et Stykke Papir, skrev Prins Zertho d'Auzac og rakte det til Dommeren.

Den nysgerrige Tilhørerskare saa skuffet ud, men kunde dog ikke undlade at bemærke, at Dommeren, da han læste, hvad Kaptajnen havde skrevet, saa yderst forbløffet ud.

— Er De sikker paa, at denne Herre virkelig rejste med det Tog, han opgav? spurgte Dommeren.

— Ja, svarede Brooker. Politiet og jeg har været i London hos min Ven og faaet det bekræftet.

— Havde den unge Pige nogen hemmelig Beundrer?

— Det tror jeg ikke.

— Kan De ellers oplyse noget af Vigtighed.

— Nej, desværre ikke.

Kaptajnen fik Anmodning om at tage Plads og hans Datter blev kaldt ind.

Liana traadte ind, bleg og nervøs og iført Sørgedragt. Hun tog højre Handske af og aflagde Vidneeden.

— Hvornaar saa De sidst den myrdede? spurgte Dommeren.

— Da hun cyklede til Jernbanestationen, sagde Liana dæmpet og med dirrende Stemme.

— Har De nogen Anelse om, hvorfor hun cyklede ad Parkvejen og ikke ad Hovedlandevejen fra Burgfield til Stratfield?

— Nej, svarede Liana, vi har kun en Gang cyklet ad Parkvejen, men vi fandt den saa daarlig, at vi bestemte aldrig at bruge den mere.

— Da De Frøken Brooker var den myrdedes intime Veninde, formoder jeg, at hun havde villet meddele Dem, hvis hun havde en Tilbeder. Tror De, hun havde en saadan?

— Nej, svarede Liana og rødmede svagt, idet hun saa sig omkring i den overfyldte Sal.

— De havde en Gæst hos Dem — jeg har hans Navn her, fortsatte Dommeren. Kendte den myrdede ham?

Faders og Datters Blikke mødtes hurtigt, da hun saa ud over Tilhørerskaren.

— Aaja, svarede hun. Han kom ganske uventet paa Besøg. Vi har kendt ham i 5—6 Aar.

— Og var han altid venlig mod den unge Dame?

— Ja, altid.

— Det eneste, som paa Vejen er blevet frastjaalet den myrdede, synes at være en Diamantbrosche! kender De noget dertil.

— Til hvad? udbrød Liana nervøst og blev pludselig ligbleg.

— Til Broschen.

— Jeg véd blot, at hun var meget glad ved den, hun havde faaet den af en Herre, hun traf ved Rivieraen for halvandet Aar siden.

— Var det en Tilbeder?

— Nej, jeg tror aldrig, at hun har haft en saadan.

— Og dette Miniaturportræt, som blev fundet ved Siden af den Døde? spurgte Dommeren og holdt Portrættet op.

— Nej, aldrig.

Liana fik nu anvist Plads ved Siden af sin Fader og Lægen blev kaldt ind.

— Vil De være saa venlig at sige os Resultatet af Lægeundersøgelsen, Dr. Louis, sagde Dommeren, da Doktoren havde aflagt Vidneeden.

Doktoren læste op af Protokollen og beskrev den myrdedes Udseende og Stilling, da han kom til Stedet.

— Og hvad var efter Deres Mening Dødsaarsagen?

— Hun blev skudt, da hun cyklede fra Jernbanebroen ad Stratfield til. Mordvaabnet var en af Hærens Revolvere. Her er Kuglen, som jeg tog med mig. Med disse Ord lagde han den paa Bordet. — Morderen har skudt hende fra venstre Side, medens hun cyklede. Hun er øjensynlig staaet paa Cyklen ved Begyndelsen af Parkvejen, har kørt rask gennem Jernbanebroen og er derefter staaet af, da hun blev truffet af Skudet.

— Var Døden øjeblikkelig?

— Nej, men et saadant Saar maa dog altid hurtigt foraarsage Døden.

En forfærdet Mumlen hørtes gennem Mængden. Næsten alle havde set Nelly Bridson med sit glade, venlige Ansigt cykle om i Omegnen, og alle var nu oprørte over den Skæbne, der havde ramt hende.

Derefter blev George Stratfield kaldt ind. Medens han højtideligt aflagde Eden, faldt hans Blik paa Liana. Hun sad bleg og stiv med et besynderligt haardt Udtryk i sit smukke Ansigt, noget som han aldrig før havde set. Han stirrede paa hende i Uro og Forbavselse.

Imidlertid førte Dommerens Spørgsmaal ham bort fra Tanken paa Liana, og han maatte fortælle, hvorledes han hin skæbnesvangre Aften efter Faderens Død var redet hen ad Parkvejen og med Forfærdelse havde opdaget Nelly Bridsons døde Legeme. Han beskrev, hvorledes han havde løftet hende op, og, da han havde set, hun var død, straks redet til Byen efter Læge og Politi.

Liana lyttede opmærksomt til hans Beretning. Hun knyttede Haanden haardt sammen og et Par Gange, da Dommeren gjorde George Spørgsmaal, sad hun i aandeløs Spænding, indtil han havde svaret. Det var, som om hun anede en eller anden truende Fare. Deres Blikke mødtes flere Gange, og trods Sløret saa George, at hun stadig havde det mørke, haarde Udtryk i Øjnene, som om hun pintes af en eller anden Tanke.

— Jeg formoder, at De kender dette Portræt, sagde Dommeren og tog det frem.

— Ja, svarede han, det er utvivlsomt det samme, som har været forsvundet fra min Faders Samlinger i over tyve Aar. Man antog, at det var blevet stjaalet. Min Fader udlovede flere Gange en større Sum, hvis nogen kunde skaffe det til Veje igen, thi det er et Familieportræt.

— Jeg formoder, at De ikke har nogen Anelse om, hvordan det er kommet i den unge Dames Besiddelse?

— Nej, det har jeg ikke. Jeg blev selv yderst forbavset ved at finde det dér.

— De har ikke fortalt, i hvilken Anledning De red ad Parkvejen den Aften?

Atter spændtes Lianas Opmærksomhed.

— Jeg havde aftalt at møde en Person dér, svarede George nølende.

— Kendte De Miss Bridson?

— Ja, vi havde truffet hinanden ved flere Lejligheder.

— Var det den unge Dame, De skulde træffe?

— Nej, svarede George med Bestemthed.

— Hvem var den Person, De skulde møde? spurgte Dommeren og saa paa George.

— En anden Dame.

— Har jeg Ret i min Formodning om, at det var Miss Brooker?

George bed Tænderne sammen af Misfornøjelse med, at hans Forhold til Liana blev almindelig kendt, men nikkede bekræftende.

— Ved De noget om, at Miss Brooker havde skrevet til Dem, at hun var forhindret i at møde Dem?

— Ja, hun har senere fortalt mig det. Hun havde givet Miss Nelly Brevet, for at denne skulde lægge det i Postkassen, men jeg modtog det ikke.

— Det ser lidt mystisk ud med dette Brev, sagde Dommeren; jeg har det her, det blev fundet af en Politimand, sønderrevet paa et Dige i Nærheden af det Sted, hvor den døde havde ligget.

George kom ved disse Ord pludselig til at tænke paa, at Nelly, som kendte Brevets Indhold, muligvis med Villie havde ladet være med at lægge det i Postkassen for selv at faa Lejlighed til at tale med George om noget — men hvad dette noget kunde være, det stod ham ikke klart. Det saa ud, som om Dommeren havde faaet samme Tanke, thi han spurgte:

— Skulde den myrdede muligvis have haft nogen Grund til at søge et Møde med Dem?

— Nej, ingenlunde, svarede George sikkert, skønt han stadig grublede over, at man havde fundet Lianas Brev paa Parkvejen.

— De hjalp Politiet med at søge Spor til Forbrydelsens Opdagelse; fandt de nogle?

George hævede Blikket og mødte den Kvindes Blik, han elskede. Det tætte Slør kunde i dette Øjeblik ikke skjule det besynderlige Udtryk af Forfærdelse, som laa i hendes Ansigt. Hendes Læber skælvede, Kinderne var dødblege, og hele hendes Maade at være paa tydede paa, at hun frygtede Opdagelsen af en eller anden forfærdelig Sandhed.

— Under min Søgen fandt jeg kun en Haarnaal i Græsset ved Vejkanten, svarede George kort og bestemt. Han tænkte nu ikke paa Dommerens Spørgsmaal, men kun paa den ejendommelige Forandring, der pludselig var foregaaet med Liana.

— Haarnaalen er her, sagde Dommeren og lagde den frem paa Bordet. Vi vil nu bede Frisør Fawcett komme herind og give nogle Oplysninger om dem.

Frisøren tog Naalen i Haanden og sagde:

— Jeg har paa Politiets Anmodning sammenlignet denne Haarnaal med dem, som den døde bar i sit Haar og som hun havde paa sit Toiletbord. Jeg fandt, at de, skønt de tilsyneladende saa ganske ens ud, saa var dog de Naale, hun anvendte, af den almindelige Slags, som man køber i enhver lille Forretning, men denne derimod var af den ypperligste Kvalitet, fabrikeret af Clark & Lister i Birmingham, og de kan kun faas hos første Klasses Frisører i større Byer.

— De mener altsaa, at denne Haarnaal ikke har tilhørt den døde? indskød Dommeren.

— Jeg er ganske sikker paa, at det ikke kan have været hendes.

— I saa Fald ser det ud, som om en anden Kvinde havde været i hendes Nærhed, før hun døde!

George saa paany paa Liana. Hendes Øjne straalede stadigt uroligt, hendes Læber skælvede, hun var graa i Ansigtet. Det gav et Sæt i hende, hver Gang der blev sagt noget, og hun søgte at berolige sig ved at tage sine Handsker af og paa.

(Fortsættes).

Læs Annoncen andetsteds i Bladet.

EUROPAS SMILEBAAND

Taalmodighed.
(»Lørdagsavisen« Kristiania)

Tilbage!
(»Le Figaro«, Paris.)

— En gång var jag så hungrig så jag

höll på att äta upp en polishund.
(»Søndags-Nisse«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød = Indmad

Birch — Ballin.

— Du, Kresjan, nu skal du se, nu er der En, der skal ha' paa Tæven!

B. — B.

Professor Birch ryger nu kun B-B-Pibe. Den er lavet af Stolebenstræ og har faaet Navnet: »Birch-Ballin-Piben.«

Da Drengene i Aftes hylede op og kaldte Pjerrot frem paa Pantomimeteatret, stak han Hovedet ud mellem Paafuglefjerene og raabte: Husk paa, det er en hvid Mand, Du taler til!«

I gaar ringede Telefon 7017 og en Mands-Stemme spurgte: »Hvem taler jeg til?«

Hvid, Mand, svarede Sylvester Hvid.

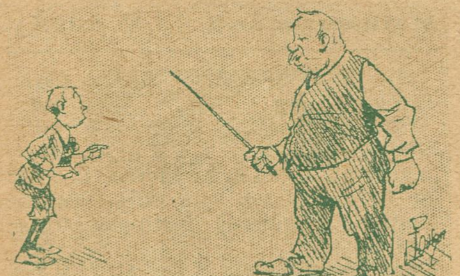

Faderen: — Kom her Din Slubbert; Du kan tro, Du skal smage Spanskrøret!

Sønnen: Jeg tør ikke, Far, jeg er saa bange for den *spanske Syge!*

»Underlige Notitser.«

I en gammel Have talte Nælderne og Roserne sammen. »Vi betyder noget,« sagde Nælderne, for vi er til Tøj, men I er kun til Knaphullerne!

•

De danske Myndigheder har nægtet at udlevere Træbenet til en invalid russisk Officer. Motiveringen var: Træmangel i Landet.

•

I Anledning af at det nyopførte »Palais de danse« vil tage en meget høj Entre, venter man, at »Figaros« gamle Stampublikum vil lave Bal i Gaden.

•

En Negerstamme i Ny Tasmanien har erklæret Tyskland Krig og er begyndt at æde de tyske Missionærer.

•

En af vore kendteste Forfattere ligger inde med Stof til hele 3 Romaner. Derimod mangler han Stof til et Sæt Tøj.

•

Sig mig, hvad Du giver for en Flaske Whisky — og jeg skal sige Dig, hvem Du er!

„En Svensker".

Äktenskapsmäklaren: Nå, vilken av de båda herrarne har frun nu bestämt sig för?

Änkan: Ja, jag är ännu i valet och kvalet vilken av dem jag skal gifta mig med. Min salig mans rockar (Frakker) passa inte åt Jonsson och bygorne (Benklæderne) inte åt Andersson.

„En Nordmand"

Følgende skotøj-avertissement stod nylig at læse i et utenbys blad:

«Kjøp Deres skotøj i N. N.'s forretning. Gaa ikke andetsteds for at bli narret.»

Det minder om hin Kristiania-kjøbmand som averterte:

«Hvorfor gaa over bækken efter vand? Kjøp Deres vine hos, etc., etc.

„En Dansk-Amerikaner".

En Dansk-Amerikaner, som var paa Lystrejse i Skotland, var oppe paa et Bjerg sammen med en af de indfødte. Skotten gjorde meget Væsen af det vide Udsyn, og Dansk-Amerikaneren spurgte til sidst for Spøg:

»De kan vel ogsaa se Amerika, naar Luften er helt klar?«

»Aah, man kan se meget længere bort.«

»Hvordan det?«

»Hvis det er klart i Nat, kan vi se Maanen.«

»Nordisk Film.«

Forleden sprængte »Nordisk Films-Kompagni« en hel Villa i Luften, hvad der jo i denne Bolignødens Tid maa siges at være flot.

Det pengestærke Kompagni agter efter Forlydende i den nærmeste Fremtid at brænde følgende nye Sensationer af:

Et Middagsselskab, der fortærer 70 Pund Oksekød.

En Brydekamp i Melklister.

Hr. Fønss tænder en Cigar med en rød Enkroneseddel.

15 Smørmærker kastes i Havet.

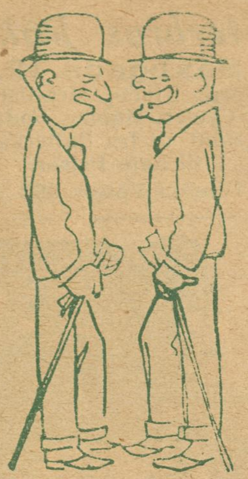

— Du, jeg synes, at det, at Politiet slaar løs paa Urostiftere og sagesløse Folk i Flæng, er en stor Ubetænksomhed.

— Værre, kære — en *Knippel-Dumhed!*

Forleden blev der afholdt Koncert for de gamle paa Varlov. Programmet var saaledes:

Ouverture til „Søvngængersken".
Valsedrømme.
Lumbyes Drømmebilleder.
Hartmanns Vuggevise.
Sof i Ro.

Koncerten sluttede med „Vaagn af din Slummer".

»En Barber.«

Kunden (til Barberlærlingen, som har givet ham en dyb Flænge i den ene Kind og derefter gentager Eksperimentet paa den anden): — Nej hold nu op! Jeg taaler ikke Gennemtræk — saa faar jeg Tandpine!

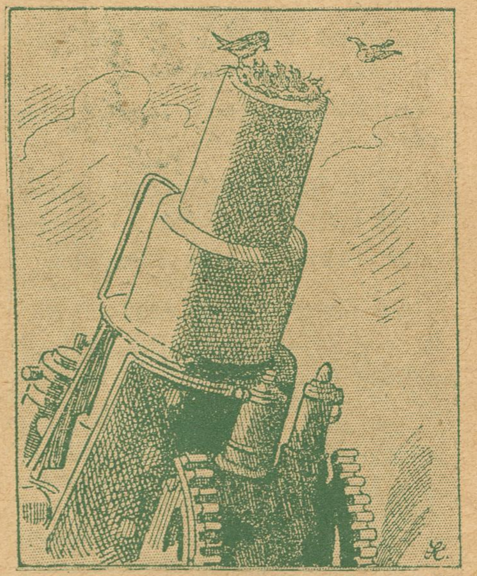

Fredstegn?

I en af de store Kanoners Mundinger har et Fuglepar bygget sig en Rede. Folk, der deraf tager Varsel om, at Freden er nær, skal vi gøre opmærksom paa, at Kanonen med Fuglereden staar i Schweitz.

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Poul Jensen. Nej — *saa* let laver man ikke Vers!

Børge Hansen. Et Par af dem skal komme frem.

M. Simonsen. Tak, ved Lejlighed.

D. Johansen. Den ene af dem kommer paa Tryk.

Konstabel C. Nielsen. Tak, men Versene er for almindelige.

Willy v. L. Beklager ikke at kunne benytte Digtet.

C. K. K., Silkeborg. Tak, men det egner sig ikke for »Ravnen«.

Gudmund Pedersen. Benyttes.

Orla Traulsen. For tynd.

V. A. K. C., Nykøbing. Tegninger udført med *Blyant* gaar lige i Papirkurven.

Godtfred P. Lidt for »gammeldags«.

Agerbeck. For ubetydeligt.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.
EN GROS — EN DETAIL
Tørv! Brænde! Tørv!
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m. m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Korups Have Telefon VALBY 4.
Kl. 7: Valby Sommerrevy 1918.
Stor Familiehave.

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„Købmandsgaarden“, Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

„Ny Ravnsborg“
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7
Sommer-Cabaretten **„Linie 6„**
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799 — Elektr Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Gamle Tandsæt
pr Tand 1—25 Kr.
Fru Jensen, Viborggade 34, 2.

Køb RAVNEN

Avertér i „RAVNEN“.

„Krims-Krams".

Den tunge Spand.

Stil en Spand trekvart fyldt med Vand tæt ind til en Væg og lad »Ofret« staa bøjet over Spanden saa langt fra Væggen, at han lige kan naa at støtte Hovedet imod den. Lad ham saa løfte Spanden saa højt som til Brystet og i denne Stilling, uden at røre Fødderne, prøve om han kan rette sig op.

Han maa være glad, hvis han slipper for at faa et Par Buler i Panden!

At se Planter vokse.

Hvis man i Solskin betragter Stammen og Grenene af en Balsamine gennem en stærk Lup, vil man kunne se, hvorledes Saften cirkulerer deri. Og man vil da se, at den bevæger sig hurtigere end Minutviseren paa et Ur.

Hvis man vil se Planter spire frem i en Fart, kan det gøres ved at blande to Dele Havejord og en Del godt læsket Kalk. Naar man i denne Blanding saar Salatfrø, der er dyppet i Vinaand, vil det vokse frem paa et Øjeblik.

En Kortkunst.

Har Du nogensinde tænkt Dig, at man kan finde et bestemt Kort i en Bunke blot ved at veje det? Her er ellers den gængse Metode.

Du lader en af Selskabet udtrække et Kort, Du tager det selv, og lægger det derefter med Bagsiden opefter paa Fingerspidsen, som om Du vilde veje det. I Virkeligheden undersøger Du imidlertid, om det ikke skulde have et eller andet særligt Kendemærke, og hvis Du ikke kan finde noget saadant, sætter Du behændigt et lille Mærke med en Negl.

Saa stikker Du atter Kortet ind i Bunken og blander dem. Derefter gennemgaar Du hvert Kort, idet Du lader som om Du vejer det paa Fingerspidsen men i Virkeligheden blot for at finde Mærket paa det udtrukne Kort. Naar Du saa finder Kortet, vil Tilskuerne tro, Du har fundet det ved at veje det. Med lidt Behændighed kan dette Kunststykke udføres meget fikst.

Et Dyrtidsministerium.

Tegning af N. P. Sørensen.

Løve: Statsminister, ***Ugle:*** Kultusminister, ***Slange:*** Udenrigsminister, ***Snegl:*** Trafikminister, ***Guldfisk:*** Finansminister, ***Pindsvin:*** Forsvarsminister, ***Hamster:*** Indenrigsminister.

Rebusser.

Hvor mange Dage vil det tage at dele et Stykke Klæde paa 30 Meter i Stykker paa 1 Meter hvert, naar der klippes 1 Stykke af om Dagen?

29 Dage.

R A 19 NG R

(A nedenunder r et ni n g r forkert!)

Ane! Den Underretning er forkert?

800 EL 8 R

(800 = ti Ole)

Ti Ole! Lotte taler.

† 11

Korsetter.

5 , MA 6

KomM ama mellem fem og seks.

De to Mønter.

En morsom Øjenforblændelse fremkommer ved følgende Eksperiment:

Fyld et Glas, der løber spidst opad (f. Eks. et Champagneglas) halvt med Vand og læg en 2-Øre paa Bunden af det. Dæk derefter Glasset med en Underkop, der slutter tæt til Randen, og vend i en Fart Glasset og Underkoppen, saa Vandet ikke løber ud.

Der vil da foregaa den Forandring med Mønten, at den nu synes at være dobbelt saa stor, som den er i Virkeligheden, og hvad der er mærkeligere: — et Stykke ovenover vil Du tydelig se endnu en 2-Øre!

Det er bare en Øjenforblændelse, som Virkeligheden desværre ikke tager for gode Varer.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

„Ravnen"s Præmie-Kon-

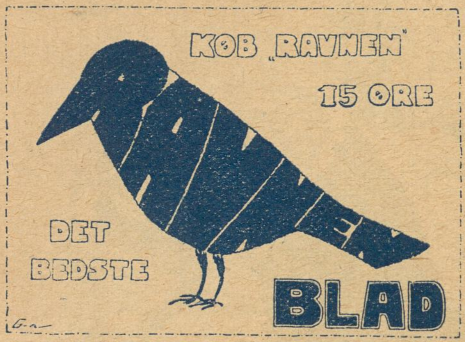

»Bogstavs-Dyr.«

Vor Konkurrence gik denne Gang ud paa at tegne Dyr ved Hjælp af Bogstaver, og det gjaldt om at faa et »Sammenspil« mellem »Dyret« og de Bogstaver, som var anvendt til Tegningen. Vi har haft den Glæde at modtage en Mængde udmærkede Besvarelser og paabegynder i Dag de interessante »Afsløringer.«

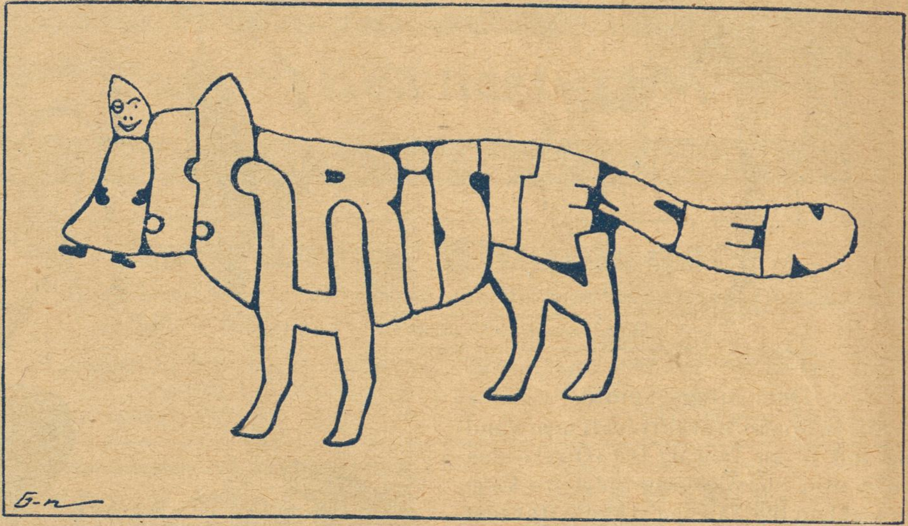

1) **Ræv — I. C. Christensen.** Tegnet af Georg Nielsen, Istedgade 91.

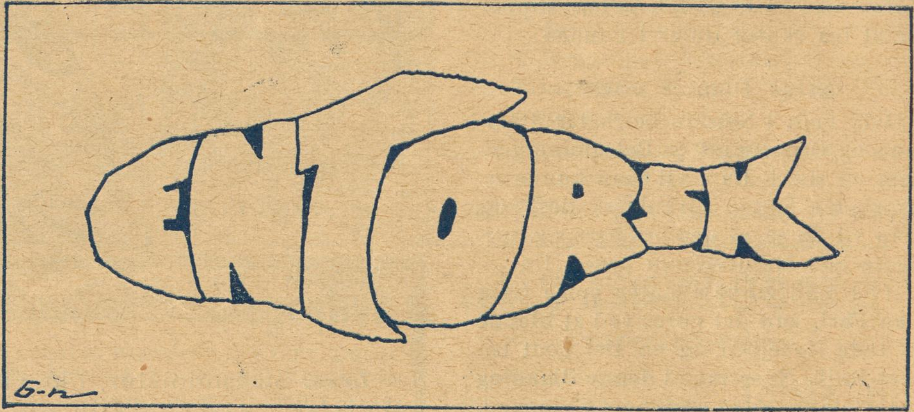

2) **En Torsk** (samme Tegner). **5 Kroner i Præmie.**

Kat. Tegnet af Arthur Jensen, Østerbrogade 57.

Struds-Sahara. Tegnet af Edith Larsen, Frederikstorv, Aalborg. En Originaltegning i Præmie.

Svin — Pæredansk. Tegnet af Th. Nielsen, Villa »Iris«, Langaa. En Originaltegning i Præmie.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

kurrence for Amatører.

Stork. Tegnet af Marie Hansen-Engel, Blaagaardsplads 3. (S'et er uheldigt).

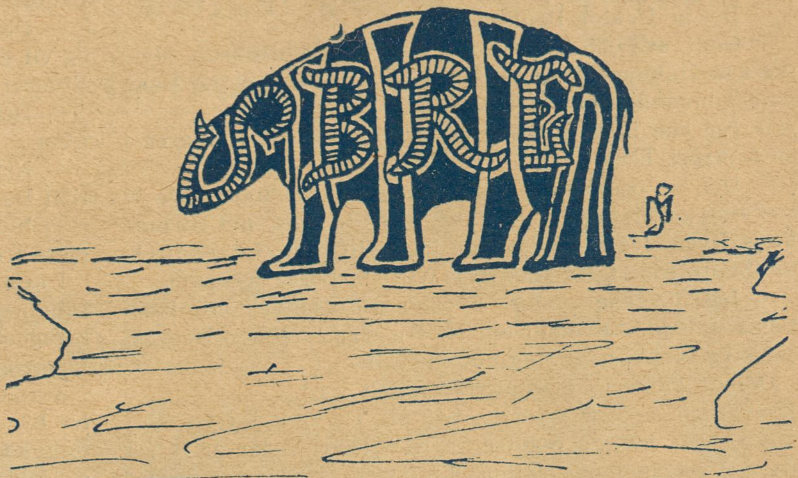

Bjørn — Sibirien. Tegnet af Martin Skovdam, Mathiasgade 92, Viborg. (For meget »Kød« udenom Bogstaverne)

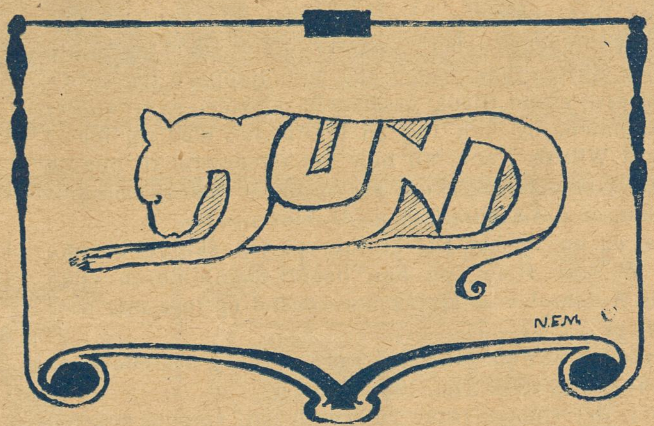

Hund. Tegnet af Niels E. Mortensen, Jerichausgade 18. (H'et kommer ikke tydeligt frem).

Hane. Tegnet af Erik Thure, Søndersted pr. Regstrup. (Fiks, men e'et er slemt).

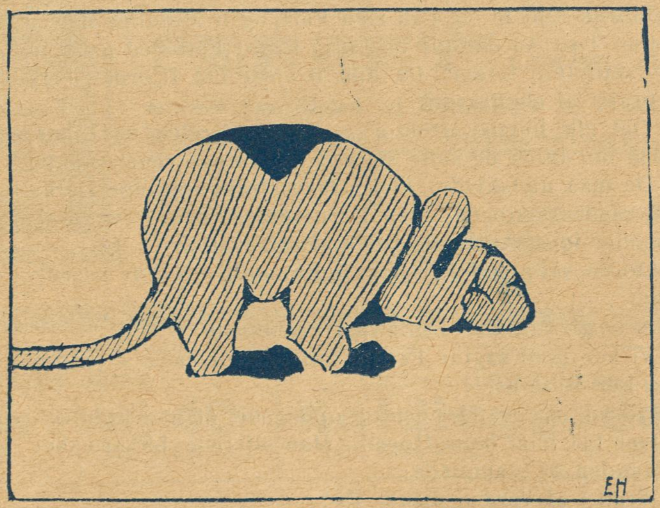

Mus. Tegnet af E. Hansen, Ægirsgade 45. En Originaltegning i Præmie.

(Præmieuddelingen fortsættes i næste Numer.)

Skosværten LUNA tilfredsstiller alle Fordringer. En gros Tlf. Palæ 1159 x. Faas overalt

Med en Røver ved Rattet.

Doktor Poulsen vækkedes midt om Natten ved en Telefonringning. Han sprang op og svarede:

— Det er Doktor Poulsen.

— Godt, svarede en Stemme. Mit Navn er Hobson. Maaske kan Doktoren ikke huske mig, men vi har en Gang truffet hinanden paa et Hotel.

— Jeg kan ikke huske Deres Navn, svarede Doktoren i en forarget Tone.

— Det er ogsaa lige meget, fortsatte Stemmen. Da vi traf hinanden, kunde jeg ikke fortælle Dem mit Ærinde her i Byen. Jeg er Revisor, og jeg er tilkaldt af Bankdirektør Smith for at gaa Kasserer Wilsons Bøger igennem.

— Jeg kan ikke forstaa, hvorfor De blander mig ind i Deres Arbejde her midt om Natten. Jeg forsikrer Dem, at det ikke interesserer mig det ringeste.

Doktor Poulsens Stemme lød meget vred.

— Tillad mig at fortsætte, saa vil De nok forstaa Aarsagen. Jeg har nu revideret Hr. Wilsons Bøger og — ser De, jeg arbejder om Natten, for ikke at Kassereren skal vide noget om det.

— Jeg bryder mig ikke om dette her! afbrød Doktor Poulsen. Hvis dette skal være en Spøg, er det et meget daarligt Paafund!

Men Stemmen fortsatte ganske roligt:

— Ved Undersøgelsen i Nat viser det sig, at Wilson har bestjaalet Banken for flere Tusind Dollars. Direktør Smith, som hele Natten har ventet paa min Rapport, tog straks ud til Kassererens Hjem, da han fik at vide, hvordan det hang sammen, og han tog en Politimand med sig for at arrestere Wilson. Netop nu blev der telefoneret til mig og sagt, at Wilson havde skudt sig og ligger haardt saaret.

— Naa, er det saadan! sagde Doktoren.

— Ja, og nu ønsker Direktøren, at jeg skulde komme ud til Wilsons Hjem, og han beder om Doktoren vilde tage sin Automobil og straks køre derud og tage mig med paa Vejen.

— Inden ti Minuter skal jeg være paa Vej, svarede Doktoren. Skal jeg møde Dem ved Banken?

— Nej, det vilde maaske vække Opsigt, dersom nogen i Nærheden er vaagen. Hr. Smith ønsker, at Sagen foregaar saa stille som muligt. Wilson bor jo en halv Mil fra Byen ved store, nordre Landevej. Jeg venter Dem paa Vejen her om nogle Minutter. Farvel saa længe . . .

Doktoren klædte sig paa i en Fart, og ti Minutter senere sad han i sit Automobil og kørte i fuld Fart ned gennem de folketomme Gader. Da han drejede om Hjørnet, blev han prajet af en Person.

— Det gik hurtigt, Doktor — sagde Manden og hilste, gik bag om Bilen og satte sig ved Doktorens venstre Side.

— De maa undskylde, at jeg ikke straks huskede Deres Navn, sagde Doktoren; men Deres Ansigt synes jeg nok, jeg kender igen. Antagelig fra en Restauration.

Doktoren satte god Fart paa Automobilen og de susede af Sted.

Efter nogle Minuter sagde den Fremmede:

— Vi kan godt sagtne Farten lidt, jeg vil lære at styre denne her Maskine.

Doktoren saa paa Manden og opdagede, at han holdt en Revolver tæt mod hans Hoved. Han stirrede forskrækket paa Manden og stammede:

— Hvad i al Verden mener De?

— Mener, mener? spurgte den Fremmede højt. Det er min Mening at komme væk her fra Byen.

Doktoren troede først, at Manden var gal og besluttede at se Tiden an med Ro.

— Hvilken Vej vil De? spurgte han roligt.

— Til den næste By! svarede Manden. Kør bare til.

— Ja, De skal komme der saa hurtigt som muligt. Jeg skal vise Dem, hvorledes man kører stærkt.

Automobilen var nu i meget stærk Fart.

— Ja, lær mig nu Kunsten, sagde Manden med en kort Latter. Siden kan De stige ud og overlade Bilen til mig.

— Dette Haandtag regulerer Farten, underviste Doktoren, og vil De standse helt pludseligt, skal De anvende denne Bremse paa Gulvet.

— Denne? spurgte den Fremmede og lænede sig langt frem.

— Nej, ikke den store — den mindre tilhøjre for Dem. Kan De se den?

— Nej, det kan jeg ikke, sagde han og lænede sig endnu mere frem.

I samme Øjeblik standsede Automobilet brat, saa at den Fremmede blev slynget ud af den. Doktoren, som havde beregnet denne Effekt, holdt sig straks parat og satte øjeblikkelig Maskinen i Gang.

Automobilet havde kun fjernet sig nogle faa Meter, da tre Revolverskud hørtes, og Kuglerne susede omkring Doktorens Øre. Men han blev ikke ramt og fortsatte Farten.

Klokken var fem, da Doktoren standsede Bilen udenfor Wilsons Villa.

En Tjenestepige kom søvnig ud og aabnede Døren paa Doktorens gentagne Ringninger.

— Hvorledes gaar det med Hr. Wilson? spurgte Doktoren.

— Han sover endnu, svarede Pigen.

— Sig da til Hr. Smith, at jeg er her.

— Hr. Smith er ikke her, sagde Pigen forbauset.

— Er det Dig, Poulsen? hørtes nu en Stemme oppe fra Etagen.

Doktoren saa op og fik Øje paa Kassererens venlige Ansigt.

— Er Du ikke syg? spurgte han. For Himlens Skyld, kom straks herned, jeg har noget meget vigtigt at meddele Dig.

Kassereren kom ned i største Hast, og Doktoren berettede Historien for ham.

— Telefoner straks til Direktør Smith, at han møder os i Banken om et Kvarter.

Der maa være sket noget, tænkte Kassereren. Jeg klæder mig paa nu, og saa begiver vi os paa Vej.

Lidt senere stod Kassereren, Direktøren og Doktoren foran Bankens opbrudte Pengeskab.

— Vi ere bestjaalne! Alle Penge og Værdipapirer er forsvundne! sagde Kassereren fortvivlet.

Efter en hurtig Raadslagning besluttede de, at Wilson skulde blive ved det opbrudte Pengeskab, og Smith og Doktoren begive sig til Politiet for at faa nogle Politimænd med sig paa sig paa Jagt efter Tyven.

De fandt hurtigt det Sted, hvor den Fremmede var bleven kastet ud. Han var sikkert kommen til Skade, thi der fandtes Blodspor i Græsset.

En hastig Undersøgelse førte til det overraskende Resultat — inde i det tætte Krat nær ved Landevejen laa den mystiske Røver dræbt af en Revolverkugle. Han havde altsaa besluttet at fælde sin egen Dom, da han saa sit Kup mislykket.

Men hvor havde Røveren gemt de mange Penge? Al Søgen viste sig forgæves, og man belavede sig paa at vende tilbage til Byen.

I dette Øjeblik opdagede Doktoren, at Benzinen løb ud af Automobilet; en af Røverens Revolverkugler havde skudt Hul i Benzinbeholderen.

Doktoren afmonterede Automobilets bagerste Del — og fandt her en lille Haandkuffert.

Da han aabnede den, laa alle Bankens Penge for hans Blik. Røveren havde benyttet Lejligheden, da han entrede Automobilet, til at skjule sit Bytte i det lille Rum.

Den modige Doktor fik et nyt Automobil foræret af den taknemlige Bankdirektør.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

A/S H. MATZEN REPRODUKTIONSANSTALT LEVERER DE BEDSTE CLICHEER KØBMAGERGADE 22 HJ. AF SILKEGADE KØBENHAVN K. TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD

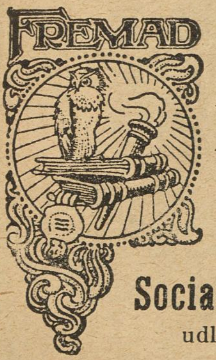

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over
Socialistisk Litteratur
udleveres **gratis.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

PERRET's LIKØRER
serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende **før Beskatningen.**
TELEFON 2800
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsens Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Storm-Nielsen.

Politiets nye „Tanke", som i en nær Fremtid vil blive taget i Brug — men kun mod fredelige Personer.

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 35 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 29. August 1918.

Tegning af Kurt Wenzel.

Cigaretten falder ham ud af Munden
— bange for hende og bange for Hunden. —
Sikken dog en Fyr, han er vist for vandet —
Frieriet løber nok ud i Sandet!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1,00.
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,1

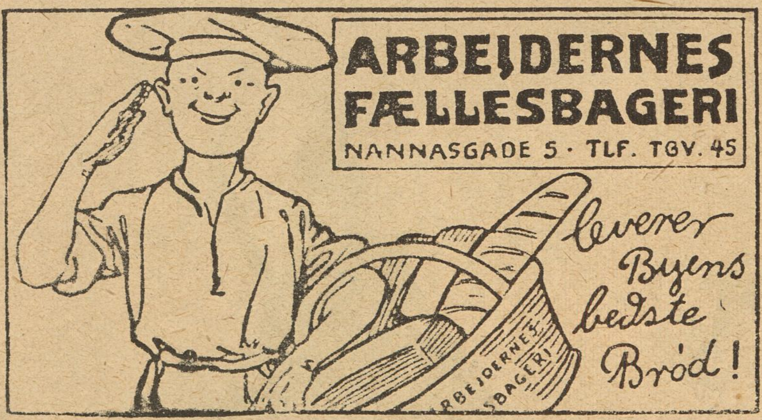

Husmoder! Prøv
„Thea" Essens
Sund og velsmagend.
Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.
„Thea" København.

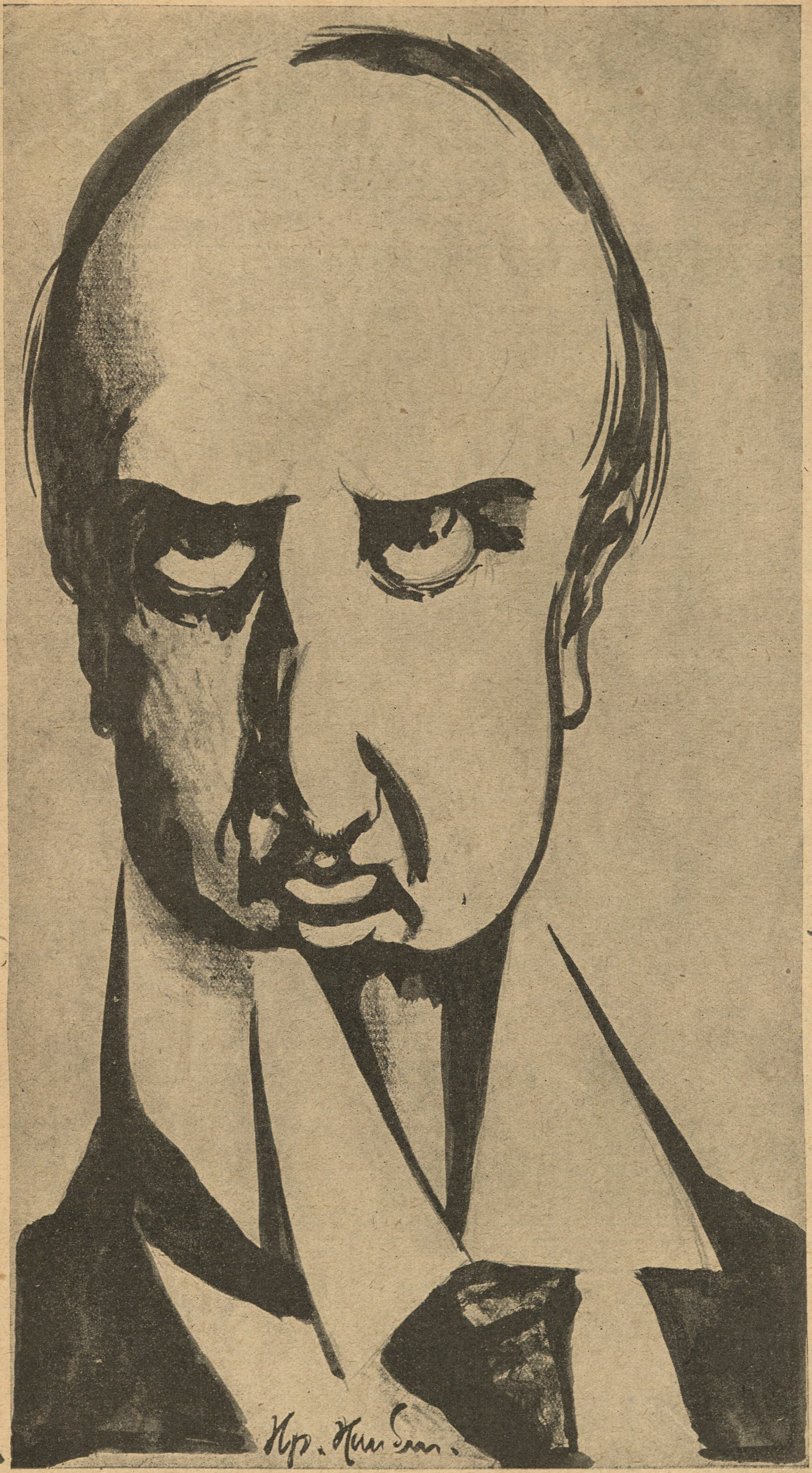

Ved Rigets Ror
trods Hylekor
han holdt sig stor
i Syd og Nord.
Trods Wulff
og Foss,
der gærne slaas
(for ham og os
en væm'lig Klods!)
han holdt sig rank,
da Modet sank,
var fri og frank
bag Panden blank.
Ved Fest og Blus
jeg gærne „Dus"
drak i en „Sjus"
med *Scavenius!*

Tegning af Hp. Hansen

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

Tegning af Emil Poulsen.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Brugte Sække købes

samt **Grammofonplader** (ligegyldig hvilken Stand) **høj Pris.**

Afhentes overalt og betales paa Stedet.

„Magneten" Hedebygade 15.

Telefon Vester 1590 x.

Taske Kliniken 49.

Opretning, Farvning, Hanke, Foer.

C. Herrmann. Grdl. 1871. St. Pederstr. 49.

Vil De spise godt

paa Nørrebro,

saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**

Bedste Varer. Bedste Spisested

Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Tretten til Bords!

To Herrer i en Jernbanekupe kom i Samtale om Overtro.

— Har De nogensinde siddet tretten til Bords? spurgte den ene.

— Ja, en Gang, svarede den anden.

— Naa, gik det ulykkeligt for nogle af dem?

— Ja, for de fleste af dem.

— Nej virkelig! Paa hvilken Maade gik det dem galt?

— Jo, ser De, vi sad i et Sagførerkontor, hvortil jeg var stævnet af mine Kreditorer. De var elleve, Sagføreren var den tolvte og jeg den trettende — og *ingen af dem fik en rød Øre.*

Du spørger —?

(Revyvise).

(*Jørgen Jammerdal* kommer ind paa Scenen med sin lille Søn ved Haanden. Drengen spørger og Faderen svarer:)

Mel.: Du spørger, min Dreng —

Du spørger, min Dreng,
hvorfor *Smørprisen* nu er saa høj,
og hvorfor at *Fedt* kun kan ses —
paa din Fars gamle Tøj?
Jo, ser Du, min Søn,
disse Smørtyve under sig sletingen Rast
for bare at jobbe og holde paa
Bøtten fast!

Du spørger, min Dreng,
hvorfor *Støvlerne* staar i en Pris
som før man gav ud
for en pæn lille Tur til Paris?
Ja, spørg *Max Ballin*
og han gi'r Dig et Svar og slaar
»Pløkker« med Pli,
saa selv *Lauritz Birk* maatte pænt
holde *Bøtten* i!

Du spørger, min Dreng,
hvorfor Kaffen'er bleven saa sløj,
og Smagen saa tynd,
mens at Prisen er morderlig høj.
Ja, jeg har skam prøvet en Kaffe,
der vælted din Fader omkuld;
jeg spurgte saa Værten — han
skældte mig *Bøtten* fuld!

Du spørger, min Dreng,
hvorfor *Slegen* er borte i Aar,
og hvordan det gaar
med det *Kød*, som vi sletikke faar?
Ja, kæreste Du, jeg var inde at søge
en fin Fuglesteg,
jeg blev jo lidt bleg, da man bød mig
en — *Butterfly!*

Du spørger, min Dreng,
hvorfor Stormil'jonæren gaar fri,
skønt Fedtet han ta'r
af den fattige Mand — og af Li'.
Jo, ser Du, min Dreng, her i Verden
gaar Slyngler med Roser paa Kind,
en *Høker*, der »mixer« — *han* puttes
i *Bøtten* ind!

Du spørger, min Dreng,
om hvornaar vi kan spise os mæt?
Ja, Svaret er Brand
skal brodere mig slet ikke let!
Jeg haaber og tror, at vel Tiden vil
komme, naar Krigen er endt
og *Mandfolk* er rede til rask at faa
Bøtten vendt!

Set. H.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

— Nu maa Politiet altsaa gøre Efterforskninger efter Ejerinden af denne Naal, sagde Dommeren. Vi kan altsaa antage, at Miss Bridson ikke var alene, da hun blev dræbt.

George havde nu taget Plads ved sin Elskedes Side. Kun én Gang saa hun op paa ham, men undgik derefter hans Blik. Hun saa endnu ud til at være under Indflydelse af en forfærdelig Frygt.

Mon hun, tænkte George, anvendte den Slags Haarnaale i sit smukke, mørke Haar? I næste Øjeblik lo han imidlertid af sin Mistanke. At hun frygtede for, at en eller anden forfærdelig Sandhed skulde blive opdaget, var øjensynligt, men at en af hendes Haarnaale var faldet i Græsset derhenne, lød utroligt. Var hun ikke hans Brud? Han havde ikke Ret til at mistænke hende for noget urigtigt. Men — alligevel havde hverken Politiet, Dommeren eller han selv nogensinde spurgt Liana, hvor hun havde opholdt sig paa den Tid af Dagen. Han kunde ikke helt løsrive sig fra Tanken.

Medens han sad hensunken i Tanker, vækkede pludselig nogle Ord fra Dommeren hans Opmærksomhed.

— I den dødes Lomme har man fundet dette Brev, som synes ret ejendommeligt. Det er skrevet paa Fransk, men jeg oversætter det her paa Engelsk. Det er skrevet paa fint Papir og øjensynlig af en dannet Person og adresseret til Stratfields Postkontor, hvor det blev afhentet af Adressaten for omtrent ti Dage siden. Afsenderens Adresse findes ingen Steder, men Brevet lyder saaledes: »Kære Nelly! Snøren er nu trukket saa stramt sammen, at den snart vil briste. England er for Øjeblikket sikrere end Syden, men saadan vil det ikke være længe. Derfor bliver jeg her, men heldigvis ikke »en convalescense«. Men sig intet til Liana, men husk, at Sagen maa forblive en Hemmelighed, ellers maa De eller jeg gaa til Grunde. For mig selv er jeg ikke bange, men for Dem. Vi er adskilte, men alligevel er vore Interesser fælles. Tænk paa mig, og vær altid opmærksom overfor enhver Overraskelse. Paa Gensyn.« — De af Dem, der kan Fransk, ved vel, at Udtrykket »en convalescence« er et almindeligt Tyveudtryk i Frankrig og betyder under »Politiopsigt«. Den hemmelighedsfulde Brevskriverske har et ret ejendommeligt Navn — Marietta Sepage.

— Marietta Sepage? raabte George med en saa forfærdet Stemme, at alle saa hen paa ham. Det udenlandske Navn havde gjort et altfor dybt Indtryk paa ham til at han kunde glemme det.

Forfatterinden til dette ejendommelige Brev, som indeholdt Forbryderudtryk, var den ukendte Kvinde, som han efter sin Faders Testamente var bestemt til at gifte sig med!

V.

KAPTAJN BROOKERS INDVENDING.

Endnu en Time sad Rettens Medlemmer og talte frem og tilbage om det ejendommelige Brev, som blev fundet i Nellys Lomme, og derpaa rejste Detektiverne til London.

Kaptajn Brooker var gaaet hjem sammen med sin Datter, og de sad nu sammen i den lille Dagligstue. Brooker havde taget sin fine Overfrakke af og gik nu i sin slidte, skønt velsyede Hjemmejakke, medens Liana sad i en Lænestol, endnu iført den store, sorte Sørgehat. Vinduerne var aabne, og Værelset fyldtes af Rosenduft fra Haven.

— Vor uheldige Skæbne synes ogsaa at have forfulgt os hertil, sagde Kaptajnen og stak Hænderne i Bukselommerne. Den stædige gamle Dommer vilde have en Masse at vide om vor Fortid. Jeg begyndte at blive bange for, at vi vilde blive tilkaldt til et nyt Retsmøde.

— Hvorfor bange? spurgte Liana forbavset. Du har sikkert intet at frygte!

— Nej, ikke netop det, svarede Faderen og kastede et hurtigt Blik paa hende. Men der havde da kunnet komme Ting frem, som det var bedst at beholde for sig selv.

Liana saa forskende paa sin Fader og sagde derpaa vemodigt og alvorligt:

— Af hvilken Grund mistænker Du Zertho, Fa'r?

— Mistænker Zertho! Det har jeg aldrig gjort.

— Benægt ikke Sandheden, sagde hun mildt bebrejdende. Jeg ved, at Du, før Du rejste med Detektiven til London, sendte ham Budskab derom, saa at han kunde faa Tid til at flygte, hvis han var skyldig.

— Men han vidste øjensynlig ikke noget om hele Tragedien, svarede hendes Fader og rullede sig en Cigaret. — Zertho havde jo ingen Grund til at myrde Nelly. Det er jo forøvrigt bleven bevist, at han rejste med det Tog, han havde bestemt at rejse med.

— Men hvorfor ulejligede Du Dig da til London?

— Jeg havde særlige Grunde dertil.

— Grunde, som ikke en Gang jeg maa kende til?

— Ja, Liana. Kvinder kan ikke tie over for den Mand, de elsker, og hvis Hemmeligheden bliver bekendt, saa gaar mine Planer i Vasken.

— Du mistænker altsaa nogen? spurgte hun i en lav, skarp Tone.

— Ikke direkte mistænker, men jeg har en Plan, som jeg tror vil føre til Gaadens Løsning.

Det gav et Sæt i Liana og Fader og Datter saa paa hinanden. Hun syntes, at han havde et mistænksomt Glimt i Øjnene.

— Kan jeg ikke hjælpe Dig med at fuldføre Dine Planer? Du ved jo, at jeg mange Gange har bragt Dig Held ved Spillebordet?

— Nej, sagde han og rystede paa Hovedet. Jeg maa være ganske alene derom, og Du deler naturligvis alle Tanker med Mr. George Stratfield!

— Liana rødmede dybt, men sagde intet. Hendes Fader, som var en ivrig Ryger, tændte sin Cigaret og sad i lang Tid hensunken i dybe Tanker. Han tænkte paa Nelly, som nu laa kold og stiv deroppe i Værelset, Offer for en uhyggelig Forbrydelse.

— Hvorlænge har Du kendt denne Mand? spurgte han tilsidst.

— Tre Maaneder.

— Har han friet til Dig?

— Ja, svarede hun med skælvende Stemme og rødmede paany.

Han trak Vejret dybt, rejste sig og saa ud igennem Vin-

duet. Det var som om han betænkte sig paa at sige noget til hende. — Tilsidst vendte han sig mod hende og sagde kort!

— Du maa bryde denne Forbindelse, Liana. Du kan ikke gifte Dig med ham.

— Men kære Fa'r, hvorfor maa jeg ikke gifte mig med George? begyndte hun, efter en Stund at have grundet over Faderens og sin egen Skæbne.

— Jeg kan ikke forklare Dig Grunden nu, svarede Faderen sagte, men en Dag, naar jeg er blevet helt klar over Sagernes Stilling, skal Du faa alt at vide.

— Men jeg kan aldrig komme til at elske nogen anden Mand! udbrød hun med sænket Blik.

— Du kender nu mit Ønske, Liana, sagde Faderen noget haardt, og jeg er overbevist om, at Du vil respektere det.

— Jeg kan ikke! Det er mig aldeles umuligt, sagde hun og rejste sig. Du kan jo ikke give nogen Grund, og da vi elsker hinanden, forstaar jeg ikke, hvorfor Du vil gøre Indvendinger.

— Jeg tvivler ikke om, at I elsker hinanden, men jeg har gode Grunde for mine Indvendinger, det vil Du selv en Dag blive overbevist om.

— Har Du da noget imod George personlig?

— Ikke det mindste, jeg synes tværtimod godt om ham. Men jeg siger endnu en Gang paa det bestemteste, at et Giftermaal mellem Jer er en Umulighed, hvorfor I maa skilles saa hurtigt som muligt.

Med disse Ord forlod Kaptajnen Værelset.

Hensunket i Tanker stod Liana ved Vinduet paa samme Maade som Zertho havde staaet der, da han havde begæret hende tilægte. Øjensynlig havde hendes Fader Antipati mod Familien Stratfield, men det skulde nok lykkes hende at omvende ham, saaledes som hun havde gjort saa mange Gange før i andre Spørgsmaal.

Den næste Eftermiddag var flere hundrede Mennesker samlede paa Stratfields Kirkegaard for at bivaane de to Begravelser.

Nelly Bridson blev stedet til Hvile under en Sørgepil, og Sir John Stratfields Kiste blev anbragt mellem hans Forfædre i Koret. Det lykkedes George at faa sagt nogle Ord til Liana om at møde ham om Aftenen. Da Mørket faldt paa, mødtes de da ogsaa i Kastaniealleen, der førte op til Slottet.

George førte hende straks ind i Biblioteket.

— Jeg har en Bøn om Tilgivelse, kære, sagde han, da Tjeneren havde lukket Døren. Jeg blev nemlig nødt til at lade vort Møde ske aabenlyst.

— Aa, ingen Forseelse, sagde hun smilende. Vi holder af hinanden og bryder os ikke om, hvad Verden synes og tænker.

— Det er sandt, men — jeg har ogsaa noget andet at sige, som maaske vil volde Dig Smerte . . . Liana, vi maa skilles.

Hun saa paa ham og blegnede.

— Skilles, gentog hun.

— Ja, jeg indser, at jeg er nødt til at forlade Dig.

— Og i Forgaars bad Du mig om at blive Din Hustru, sagde hun bebrejdende. Hvad har jeg da gjort, siden Du behandler mig saaledes.

— Du har intet gjort, Liana, uden at Du har bundet mig til Dig, sagde han og saa hende alvorligt ind i Øjnene.

Han stod en Stund tavs; hans Sjæl var tungsindig og endelig sagde han:

— Jeg har bedt Dig om at komme herhen i Aften for at fortælle Dig alt, thi naar jeg rejser herfra, frygter jeg for, at jeg aldrig kommer tilbage.

— Hvorfor? spurgte hun forbløffet.

— Fordi jeg ikke mere er rig, svarede han og rødmede dybt, da han mødte hendes Blik. Jeg kan ikke narre Dig, men maa sige dig hele Sandheden; min Fader har fundet det for godt at overlade hele sin Formue til min Broder og gøre mig arveløs. Jeg kan derfor ikke gifte mig.

Liana blegnede af Frygt og Forundring.

— Og af den Grund tænker Du paa at forlade mig? sagde hun og strøg sig med Haanden over Øjnene.

Hele hendes Sjæl var i Oprør og Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder, idet hun lagde Haanden paa hans Arm.

— Tilgiv mig, bad han alvorligt; jeg ved, at jeg har gjort Uret imod Dig. Jeg burde kun føle Taknemlighed mod Dig for Din store Godhed imod mig. Men nu er jeg en fattig Mand og tør ikke nære andre Følelser for Dig end Højagtelse.

— Aa, tal ikke saa koldt til mig! udbrød Liana fortvivlet og hulkende. Jeg kan ikke udholde det. Du har sagt, at Du elsker mig, og jeg har elsket Dig fra første Gang, jeg saa Dig og elsker Dig endnu højere end mit Liv.

— Ak, en hemmelighedsfuld Skæbne synes at forfølge os begge og at fordømme os til at skilles.

— At skilles, men hvorfor?

— Om kort Tid vil min Broder komme og tage Slottet i Besiddelse, thi det er ikke længere mit Hjem. Jeg vil rejse til London og forsøge at tjene mit Brød ved Universitetet. Men det bliver en fattig Mands Brød, og derfor er Giftermaal umulig for mig. Jeg maa sige Dig hele den nøgne Sandhed og give Dig fri.

— Give mig fri! udbrød hun sørgmodigt. Jeg vil ikke være fri, jeg elsker Dig, George!

— Men Du elsker mig ikke tilstrækkeligt til at kunne vente paa mig i lange, mørke Dage og Aar. Husk, at jeg er fattig, uden Haab, uden Fremtid, uden alt, har kun min Kærlighed til Dig tilbage.

Hun saa elskelig ud som hun stod der med den nedgaaende Solglans i Haaret og taarefyldte Øjne.

— Fattig eller rig, det kan være det samme, sagde hun mildt, thi jeg elsker Dig, George!

— Og skønt vi maa skilles, skønt jeg maa rejse fra det herlige, friske Liv her og lukke mig inde i et Kammer i London, vil Du alligevel forblive min? Mener Du det, Liana?

— Ja, det gør jeg, svarede hun ømt og dybt rørt. Det er ikke Din Skyld, at Du er blevet fattig, og naar Du vender tilbage fra London, saa husk, at der findes en Kvinde, der elsker Dig.

Med Taarer i sine smukke Øjne lænede hun sig mod hans Skulder og modtog hans varme Kys.

— Jeg ved, sagde han, at jeg har et stivt, engelsk Væsen, men, Liana, hvis Hæderlighed og Arbejdsomhed kan tvinge mig til Maalet, saa vid, at jeg vil naa det. Mange vil kunne beundre Dig, men ingen vil kunne elske Dig saa højt og trofast som jeg.

Hun saa op, men da var det, som om et andet Ansigt kom imellem dem, et blegt, fint Ansigt med mere Poesi, mere Romantik og Lidenskab. Det syntes hende som et Syn fra Fortiden. Hun blev staaende, stum og stiv.

George saa dette og det forskrækkede Udtryk i hendes Øjne. Uden at ytre et Ord, iagttog han hende med Forbavselse.

Liana aabnede de blege Læber som for at tale, — men lukkede dem haardt sammen igen og hun aandede tungt og dybt.

— Hvorfor er du saa tavs? spurgte han tilsidst.

Atter aabnede hun Læberne, men sluttede dem atter.

— Hvis Du er beredt paa at vente paa mig, skal jeg gøre mit bedste, sagde han tilsidst ømt, forbavset over den pludselige Forandring, der var foregaaet med hende og lidet anende Aarsagen dertil.

Men pludselig forvandledes det forskrækkede Ansigt til et muntert smilende, og hun sagde:

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

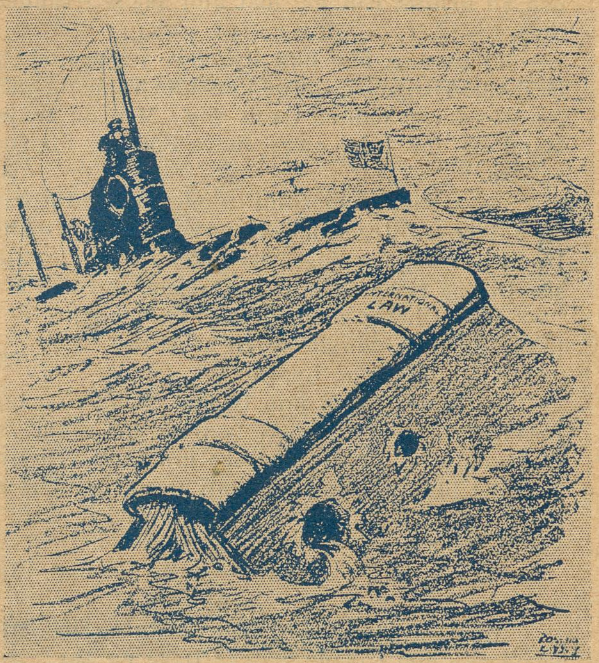

Tyskland og de internationale Love.
(»World«, Amerika).

Skräddar-Olle har fått sluta sina dagar. Kolportören Salvén frågar änkan, om det inte är tomt efter d'n dyra bädangångne. Hon svarer med nästan otillbörlig glädje:

— Nej, o nej, för ja vet ju att han ä i himlen å får sy hvite väster, *bare* hvite väster!
(»Strix«)

Chefen: Hvar har Jonsson gjort af den gamla osten?
Biträdet: Den har gått. Jag sålde den som tvål (Sæbe) för 10 kr. kilot.
(»Strix«)

VARIATION:
Pengene eller — Støvlerne!
(»Fliegende Blätter«)

Unge Knollerstierna konfirmeras
Prosten examinerar:
— Vari bestod Kristi förnedring?
— Fadern var timmermand (Tømmermand).
(»Søndags-Nisse«)

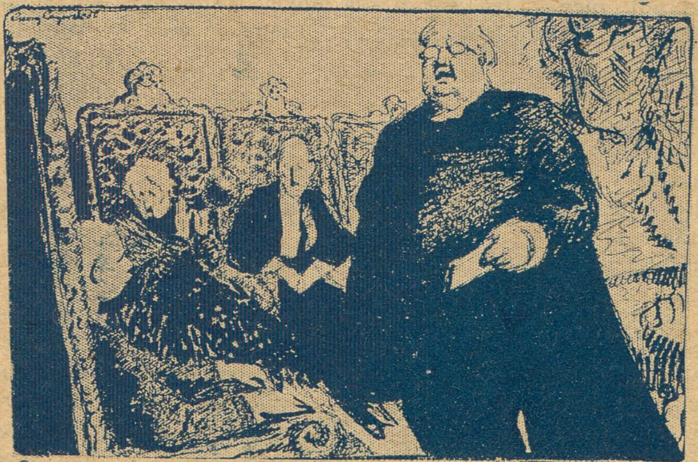

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Ny Figaro.

Panik paa Vesterbro:
kaput er »Figaro!«
Ej mer sig der kan sno
Niels Novgerod og Ko.
med Skaller og med Kno.
Nu er det med Esprit
i Kjole og i Hvidt,
som »Løget« tar' paa Kridt,
for han vil holde Tridt!
Forbi er Huldas »Sjans,«
thi hun og hendes »Mands«
Begreber om en Dans
er tem'lig »udenlands«
— — —
Hvem skulde ogsaa tro
at gamle »Figaro«
— Vester nitten tre —
gik hen og blev Palæ!

Motion.

Forleden Dag gjorde Direktør *Skaarup* i »Scala« *Carl Alstrup* opmærksom paa, at han — Alstrup — begyndte at blive lidt svær.

— De faar vist for lidt Motion, sagde Skaarup.

— Tværtimod, svarede Alstrup, jeg løber tre Gange om Dagen *rundt om Stribolt!*

Hvad kalder man et Menneske, som tilbringer sin meste Tid paa Beværtning? Opvarter.

Bort med Numrene!

Som bekendt forlanger Politibetjentene, at deres Numre skal fjærnes. Bare det nu ikke faar Følger!

Vi har hørt en lille Fugl synge for »Ravnen,« at flere *Husejere* vil ha' taget Numrene af deres Ejendomme, og at ogsaa *Handskemagerne* vil afskaffe Numrene.

»*Bodega*« vil ikke længere have Numre paa deres Vine, og *Soldaterne* agter at gaa i Politiets Fodspor.

Rygter om, at *Telefonselskabet* og *Lotteriet* vil afskaffe *deres* Numre er dog grebet ud af Luften.

Program
i Tivolis Koncertsal 1921.

1. * * * Klausulmarch.
2. J. Olsen: Efterklang og Balade af Op. »Flæskeudførslen.«
3. A. Andersen: Sørgemarch af Op. »Jærnbanen.«
4. Kraul: Hyldest til Teen. Vals.
5. C. Nielsen: Symfoni du Caffe i C. Moll
   a: Foran Kaffebutiken.
   b: Kaffen faas.
   c: Surrogaternes Indtogsmarch.
6. F. Nansen: Kogespritgalop.

Reddet!

I Pærekjøbing Teater stak en Maskinmand, der laa og lavede Bølger, pludselig Hovedet igennem Bølgetæppet. Folk begyndte at le, men Skuespilleren, som styrede et Skib gennem det oprørte Hav, skreg: »Mand over Bord«!

Maskinmanden sank aabenbart tilbunds i Bølgerne, men Situationen blev reddet!

Underlige Notitser.

Censor er nu begyndt ogsaa at stryge i — sit Kravetøj.

*

En Uhrmager i Skive forlanger 40 Gram Franskbrødsmærker, naar han sælger et gammelt Uhr.

Han henholder sig til, at et saadant Uhr er en »Krydder.«

*

I den nye Udgave af Salomonsens Leksikon vil Ordet *Petroleum* udgaa.

*

En Avis har fornylig paastaaet, at Dr. *Birch* er bleven sværtet altfor meget til at han kan gøre Krav paa at kaldes »en hvid Mand«

*

En Missionær i England stod forleden paa en Mark og opsendte Bønner mod det høje. Pludselig faldt der en Pose Bønner ned i Hovedet paa ham.

Det var en Flyver, der tabte dem.

*

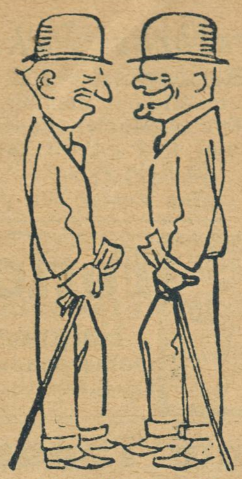

— Hvorfor gik Luftskipper Jensen ikke op i Gaar.

— Nej, de sagde, at han var bleven *skør i Ballonen.*

At være gift kan være som en eneste dejlig Sang, men kommer der Børn, minder det mest om en stor Opera, hvor der vræles paa Komponisten hver eneste Nat.

Pr. Telefon.

Hør Telefonen ringer,
Johansens Røst man hører deri,
»Er det Numer nittenni?
— undskyld jeg er saa fri!«
Hvad mon Johansen bringer
af Nyt? — Jeg fik en underlig Smag,
det er vist en vigtig Sag —
saa kom det med et Brag:
Skælver!
Johansen er haard som Cement,
og rolig han si'r til enhver Abonnent.
— Op med 50 Procent!

— Hvad drejer den Møllerske Kæmpeproces sig i Grunden om?

— Om den afdøde gamle Tantes efterladte Ernæringskort!

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

Forlov-elsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Gamle Tandsæt
pr. Tand 1—25 Kr.
Fru Jensen, Viborggade 34, 2.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget
og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele
til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

Frk. Julie Nielsen. Det vil vare noget, før det bliver deres Tur igen!

Engel Rasmusen. Tak. Ved Lejlighed.

Herluf Kildeg. Odense. Det er lidt sværdt at fatte Vittigheden i Teksten, men maaske faar vi Plads til baade den og Tegningen.

Nr. 63 Kompagniets værste Drukkenbolt men tillige mest forslagne Hoved skal i Spjældet, men bliver forinden visiteret og frataget alle sine Ejendele. Da han har siddet et Par Timer i »Buret« kimer han som en rasende paa Vagtkommandøren og forlanger at ville se sin Pung som Vagtkommandøren skal opbevare til hans Løsladelse. Korporalen er selvfølgelig ikke lutter Elskværdighed; men 63 fastholder sit Forlangende og Pungen maa hentes frem til 63. Han efterser den, den indeholder ikke en Skilling. Han rækker Vagtkommandøren den, og siger: »det stemmer, der skal heller ingen være.« M. P.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Korups Have Telefon VALBY 4.
Kl. 7: Valby Sommerrevy 1918.
Stor Familiehave.

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„Købmandsgaarden", Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.
EN GROS
Tørv! Brænde! Tørv!
EN DETAIL
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m. m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — **Ludvig Frederiksen,** Ny Vært.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

„Ny Ravnsborg"
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7
Sommer-Cabaretten „Linie 6,,
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

Dansk Høstscene eller

Tegning af O Meier

„Le-Mand og Lo-Kone“.

Geografi og Zoologi.

Find fem danske Byer, som hver indeholder et Zoologisk Navn.

Den første By gemmer det i sin *første* Stavelse, den næste By i sine *to første* Stavelser, den tredie By i sin *sidste* Stavelse, den fjerde har Navnet i sin *Helhed* og den femte skjuler »Zoologien« i sit Indre.

Sorø, Svaneke, Løgstør, Odder, Køge.

Bogstav-Gaader.

rift
ase
otte
rende
jord
vige
larm

Foran hvert af disse Ord skal der sættes et Bogstav, saa der dannes nye Ord.

Forbogstaverne læst fraoven og nedad danner et Pigenavn.

Dorthea.

A	A	A	E
E	L	L	N
N	N	N	R
R	U	U	V

Af hostaaende Bogstaver dannes fire Ord, som skrevne under hverandre og læst fra venstre og fra oven giver Løsningen paa følgende Gaade:

Det *første* os om No. dens Oldtid minder;
det *andet* i en mægtig Sø udrinder;
at *fjerde* er et *tredie*, let man finder,
saa kaldes maaske mange fagre Kvinder.

R	U	N	E
U	R	A	L
N	A	V	N
E	L	N	A

„Krims-Krams“.

Visitkortopgaver.

TOR PORS-KØSTER.

Storeksportør.

ALFRED T. Ø. T. KRIEGER.

Telegrafdirektør.

JULIAN ROST.

Journalist.

LUDVIG BREDA.

Bladudgiver.

ANDERS BAKHOLT

Tobakshandler.

„Ravneklubben“ Smedeværkstedet D. S. B. Aarhus.

Aarhus d. ²⁶/₇ 18. Vi sender Dem hermed et Billede af Ravneklubben D. S. B Vi er allesammen gamle Holdere af »Ravnen« og fejrer vort 10 Aars Jubilæum i Etablissementet Staustrup. Den gamle »Ravnefar« staar i Midten.

Med venlig Hilsen
»Ravneklubben.«

Skosværten LUNA tilfredsstiller alle Fordringer. En gros Tlf. Palæ 1159 x. Faas overalt

„Bogstavs-Dyr“, Præmiekonkurrence for Amatørtegnere

Tiger — Djunglen. Tegnet af **Niels Skjoldborg,** Callisensvej 3. **5 Kroner i Præmie.**

Slange. Tegnet af **H. Wichmann-Olsen,** Barbermester, Istedgade 73.

Stork — Nilen. Tegnet af **L. Kjellander,** Klerkegade 23.
En Originaltegning i Præmie.

„Fra He“ — Ræv. Tegnet af **H. Reinau Larsen,** Kongensgade 6, Aalborg.

Hare. Tegnet af **Hans Holm,** Oehlenschlägersgade 21.
En Originaltegning i Præmie.

I næste Numer følger Fortsættelsen med de **Ekstrapræmier,** som de udmærkede Resultater paakræver!

Hane. Tegnet af **Henrik v. Seydewitz,** Vinkelvej 6.
En Originaltegning i Præmie.

Den moderne „Carmen“.

Efter Sven Brach' »Carmen«-Plakat. Tegning af G. Nielsen

Her ser De „Danmarks Don José“, Jens Peter, paa sin Baare,
hans Haand er mat, hans Pande varm, i Øjet ses en Taare.
Han tro'ede selv der Stof var i ham til en Holger Danske —
som mange førend ham er han nu falden for *„den spanske“*.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Gavebrevet.

Dommeren havde indtaget sin Middag og nød nu med stort Velbehag sin fine Havaneser, medens hans Blik tankefuldt dvælede ved den Stabel af Breve, der laa foran ham paa Bordet.

Hans Tanker gik tilbage til den overfyldte Retssal. Han havde den Dag paahørt en Sag, pro et contra, angaaende en falsk Veksel. Den næste Dag maatte Dommen falde — og i Tankerne formulerede han sin Tale i Udtryk saa overbevisende, at den Tiltaltes Skyld vilde være udenfor al Tvivl.

Han saa ingen formildende Omstændigheder i denne Bedragerisag, og skønt Fangen vedblivende hævdede at være uskyldig, vilde han dog blive dømt efter Lovens strengeste Straf — vilde endog blive dømt paa Indicierne.

Arthur Maxwell var Kasserer i Firmaet Lightbory & Dufton. Den sidste Partner i dette, gamle Lightbory, var nu død, efterladende den meget store Forretning til sin Nevø, Thomas Faulkner. Denne beskyldte Kassereren Maxwell for, efter Lightborys Død, at have tilvendt sig ti Tusind Kr. Maxwell tilstod at have hævet denne Sum, men paastod med stor Sikkerhed, at den var en Gave fra hans gamle Chef. Som Kasserer havde han Fuldmagt til selv at udstede Chequen.

Ulykkeligvis for Fangen var Gavebrevet bortkommet, det eneste Bevis paa hans mulige Uskyld. Faulkner — paa sin Side — fremlagde Beviser, som var absolut fældende for Fangen.

— Arthur Maxwell, formulerede Dommeren sin Tale. De er blevet beskyldt for at have tilvendt . . . .

Stemmer udenfor hans Arbejdsværelse standsede hans Tankegang. Han blev ærgerlig, han forlangte altid en absolut Ro efter Middagen, den Tid, hvor han overtænkte Dagens Arbejde; og Familien saavel som Tjenestefolkene respekterede hans Ønske.

Hastigt trykkede han paa det elektriske Ringeapparat for at give Tjeneren en Irettesættelse.

Imidlertid blev Døren revet op med den for Børn karakteristiske Voldsomhed, og hans Datter Grace, en lille Pige paa tolv Aar, løb hen til ham.

— Fa'r — her er saadan en sød lille en, som vil tale med Dig. Maa hun komme ind?

Og førend Dommeren kunde svare, var Grace tilbage igen med en lille Pige i syv Aars Alderen ved Haanden.

Det var et yndigt Barn med lyse Krøller — indrammet af en rød Hætte og over sig et stort Slag, der halvt dækkede en pudsig lille Puddelhvalp.

Dommeren rejste sig ved denne Afbrydelse med et Udtryk, som fik Grace til med Hurtighed at forsvinde ud af Døren. Den slog i med et Brag. Han kunde høre de hastige Fodtrin ude i Hallen og smilte uvilkaarligt ad sin lille Datters Forskrækkelse.

Det fremmede Barn stod frygsomt og stirrede mod den lukkede Dør.

— Hvad er Du for en? spurgte han irriteret. Hvad vil Du?

Barnet kom lidt nærmere, og nu saa Dommeren, at det trak lidt i hendes Mundvige, og at Øjnene blev blanke af tilbageholdte Taarer.

— Saa, saa — Du Lille — bliv ikke bange, men sig mig, hvad Du vil, sagde han venligt.

— Jeg vil give Dig Tommy, sagde hun og rakte den fede, strittende Hvalp op imod ham.

Dommerens Ansigt viste levende de forskellige Følelser af Forbavselse og Irritation, som denne Gave vakte hos ham. Men ved at se ind i de troskyldige Barneøjne bredte sig et fint Smil over det ellers saa alvorlige Aasyn.

— Kom her, Du bitte Menneske, sagde han muntert. Er den til mig — den rare lille Hund?

— Ja, men jeg har mange Ting endnu, som Du skal have, sagde hun, medens hun aabnede en stor Pakke. Ud krammede hun en Mængde Legetøj og holdt tilsidst en Bog med kolorerede Billeder frem for ham.

— Jeg har selv malet disse Billeder. Og stolt viste hun ham dem, hvorefter hun stak Bogen i Haanden paa ham.

Det er meget sødt af Dig at give mig alt det; men hvorfor vil Du ikke selv beholde alle disse prægtige Ting? spurgte han smilende.

— Det vilde jeg ogsaa helst . . . . allerhelst Tommy, svarede den Lille med Taarer i Øjnene; men . . . . men — men . . . .

— Naa, men det maa jeg sige . . . . Du da er da oprigtig; denne Frejdighed fornøjede ham meget. Men hvor skal jeg saa have dem?

— Du skal have det altsammen — jeg vil gi'e Dig det — ogsaa Tommy; for saa lader Du Far komme hjem til Mor og mig igen, svarede hun og saa tillidsfuldt op paa ham. Mor har sagt, at Du har beholdt ham og laaset ham inde, saa han maa blive der, til Du lukker op for ham; det er Synd mod min Papa.

Efter Barnets Ord blev der dyb Stilhed. Dommerens Ansigt var igen blevet alvorligt, en Stund sad han og fikserede hendes lille Person.

— Hvad hedder Du? spurgte han haardt.

— Dorothy Maxwell, sagde hun forskrækket over den pludselige Stilhed og Alvor.

I dette Øjeblik følte han det samme Stik i Hjertet, som da han første Gang maatte dømme et Menneske til flere Aars Fængsel. — Han, som selv elskede Friluftslivet og elskede sin Hustru og lille Grace, vidste, hvor tungt en Dommers Hverv kan være.

Hans Hustru traadte stille ind i Værelset. Hun var en indtagende graciøs Kvinde, en Del Aar yngre.

— Aha! udbrød han, saa Du staar bag dette Anslag, min kære Agnes?

— Du er vel ikke vred derover, James? spurgte hun skyldbevidst.

— Aa nej, svarede han langsomt. Men hvad mener Du, det kan hjælpe. Jeg kan jo ikke forklare den Lille det umulige i hendes Forlangende. Det var grusomt at lade hende komme op i dette Ærinde. — Hvorledes er hun kommet her?

— Det var hendes egen Ide; og saa gik Moderen ind paa den og bragte hende herhen. Den stakkels Kone er næsten sindssyg af Fortvivlelse og griber efter det mindste Halmstraa. Jeg syntes, det var saa kærligt af Barnet at ville ofre alt for sin Fader . . . . synes Du ikke det samme, James?

— Men, min kære, Du maa jo dog vide, at det ikke kan forandre noget, sagde Dommeren bebrejdende.

— Ja, ja, jeg forstaar nok, at Manden vil blive dømt, efter hvad jeg har hørt om Sagen; men jeg tænkte: maaske Synet af hans Barn kunde mildne din Dom lidt.

Dommeren satte Barnet fra sig. Tankeløst famlede han med Haanden mellem Legetøjet paa Bordet, mens et trist Udtryk lejrede sig om hans Ansigt.

— Du mener altsaa, Agnes, at jeg er haard og uretfærdig i mine Domme, sagde han.

— Nej, svarede hun hurtigt — Der findes ingen mere retfærdig Dommer i England end min James . . . . Det veed jeg, og det siges der altid om Dig. Men tror Du ikke James, at Loven, uden lidt Barmhjertighed ved Siden, er noget haard? Bliv ikke vred paa mig, kære Ven; jeg har aldrig før blandet mig ind i dine Sager . . . . og jeg vilde hellere end gerne . . . . var det ikke for den ulykkelige Kvinde her udenfor. Men der er noget saa rørende ved hendes Tro paa Mandens Ærlighed, sagde den unge Kone bedrøvet.

Dommeren svarede intet. Han bøjede sig ned over et Papir blandt Barnets Legetøj, hvorpaa der var tegnet en Ko.

— Jeg kan tegne Hunde bedre, sagde den lille Dorothy og vendte Billedet om for at vise ham Hunden paa den anden Side.

Dommeren tog Papiret fra hende. Der var kommet et spændt Udtryk i hans Øjne, og han studerede Papiret med stor Interesse.

— Hvad i Alverden . . . . Her er det Brev, Fangen altid taler om. Du veed, Agnes, at Manden siger, han modtog et Gavebrev fra gamle Lightbory, kort før denne døde, hvorefter han skrev Chequen. Han fik lige mundtlig takket Chefen herfor, førend denne døde. Senere hævede han saa Pengene. Men ingen troede hans Fortælling om Gavebrevet, som han jo heller ikke kunde fremlægge. Det ser imidlertid ud til at være dette, hør her:

»Min kære Maxwell! Doktoren har i Dag meddelt mig, at min Sygdom snart vil faa en dødelig Udgang. Jeg ordner nu mit Bo. Dem vil jeg hermed takke for den Tid, De med saa stor Troskab og Pligtopfyldelse har arbejdet for mig — og som et Udtryk for denne min Taknemmelighed sender jeg Dem herved Ordren til at udfylde en Cheque, lydende paa 10,000 Kr., som Gave til Dem og Deres Hustru. Mine bedste Ønsker for Deres Fremtid.

Deres gamle Chef
Thomas Lightbory.

— Aa, James! Saa er Fangen altsaa uskyldig? raabte Fru Agnes glædestraalende.

— Det ser saadan ud, ja. Dersom Brevet her viser sig at være ægte. Saa er hans Uskyld bevislig nok. Hvor har Du faaet dette Papir fra, lille Ven?

— Jeg tog det i Fars Skuffe. — Jeg havde ikke noget at tegne paa, og saa tog jeg det uden at bede om det først. Bliver Far vred for det? spurgte hun angst.

— Nej, mit Barn, nu bliver han nok glad, sagde han mildt. Gaa nu med denne Dame ud til din Moder og sig hende, at din Fader kommer hjem til Jer i Morgen . . . .

Næste Dag blev Maxwell løsladt. Han forlod Fængslet med Ære.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsens Gummivarelager

12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Hvorfor gaa

og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.

4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC
L. PERRET & CIE
Triple Orange
Triple Orange

PERRET'S LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

TELEFON 2600
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.

N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349 TEL. 3684. 3349

S. JOHANNESSON'S

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Emil Poulsen

Her ses den moderne Uffe hin Spage:
Den stærke løb væk, men ramt blev den Svage!

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 36 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁂ Torsdag den 5. September 1918.

Tegning af Emil Poulsen.

Bonden: Jeg maa bede de Damer om at aflevere et Rugbrødsmærke hver — De har nedtraadt en halv Kvadratmeter af mit Korn!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

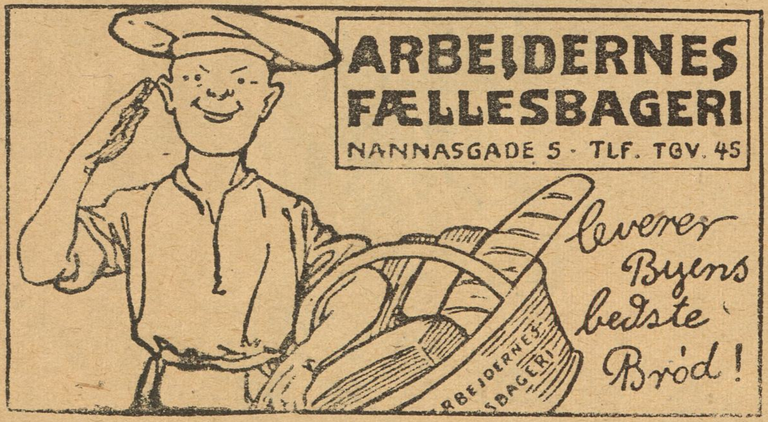

TEL. 3684 3349

S. JOHANNESSON'S

TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST

Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer

Pastorvig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.

P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
a la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Husmoder! Prøv

„Thea" Essens.

Sund og velsmagende.

Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.

„Thea" København.

Christianshavns Ligkistelager

2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

Tegning af Storm-Nielsen.

Da Sæbemanglen var paa sit højeste.

Pinligt.

En Herre fik for nogen Tid siden Tilladelse af Justitsministeriet til at bese Fængslet i Vridsløselille. Da han kom hjem, fortalte han sin Kone om, hvad han havde set, og tænkte ikke paa, at Per, hans lille 4 Aars Søn hørte efter.

Nogle Uger efter rejste Familien med Jernbanen til Roskilde for at spise til Middag hos Tante Julie, og da Toget kom forbi en stor paladslignende Bygning paa Vejen, spurgte Drengen naturligvis sin Far om, hvad det var for et Hus.

Da han fik at vide, at det var Vridsløse, fik han alle Kupeens Passagerer til at skotte mistænksomt til Faderen, ved at spørge med høj Røst:

— Var det det Fængsel, du har været i, Far?

Morlille.

Nej, Herre min Gud, saa Du rokker af Sted,
en anden en kan jo knap følge med,
Morlille, Morlille!
og dog er Du gammel, har snehvidt Haar,
er bøjet af Gigt og af onde Aar,
Morlille, Morlille!

Og sig mig, hvad har Du vel der i din Bylt?
Du bær den som var den med Rigdomme fyldt,
Morlille, Morlille!
Du drejer om Hjørnet — om ikke jeg tror,
Du styrer din Gang mod et Laanekontor,
Morlille, Morlille!

Der aabner Du Bylten saa stridende stærk:
aa, Herre min Gud, din eneste Særk,
Morlille, Morlille!
de sidste Klude, som hjemme Du fandt,
dem sætter Du for et Par Kroner i Pant,
Morlille, Morlille!

Hvad siger Du, har Du derhjemme en Dreng,
som Sygdom og Sult har tvungen i Seng,
Morlille, Morlille!
— den sidste af seks — de andre fem
Vorherre forlængst tog til sig hjem,
Morlille, Morlille!

Dit Hjerte har grædt, mens tappert Du stred,
Du frygter den truende Ensomhed,
Morlille, Morlille!
Du kæmper fortvivlet mod Kulde og Nød,
mod snigende Sygdom og lurende Død,
Morlille, Morlille!

Dog ingen Dig glatter dit snehvide Haar,
din trofaste Strid ingen Verden forstaar,
Morlille, Morlille!
— naar først din Dreng og Du selv er gemt,
din haabløse Kamp er for evigt glemt,
Morlille, Morlille!

Per Bonde.

Modens Offer.

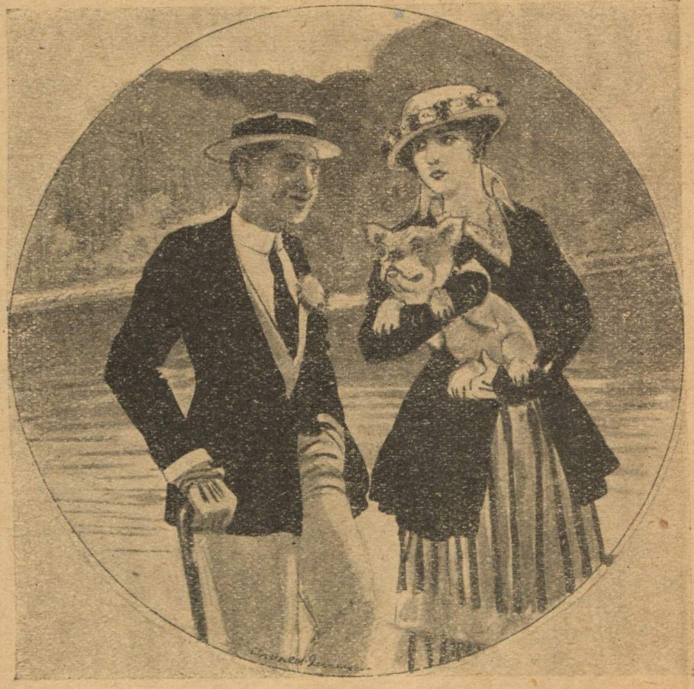

Tegning af Osvald Jensen

Herren: Hvor har De gjort af den lille Puddel, som De holdt saa meget af?

Damen: Aa, den var ikke længere moderne, og saa lod jeg den dræbe!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Tegning af Emil Poulsen.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Brugte Sække købes

samt Grammofonplader (ligegyldig hvilken Stand) høj Pris.

Afhentes overalt og betales paa Stedet.

„Magneten“ Hedebygade 15.

Telefon Vester 1590 x.

Taske Kliniken 49.

Opretning, Farvning, Hanke, Foer.

C. Herrmann. Grdl. 1871. St. Pederstr. 49.

Vil De spise godt paa Nørrebro, saa gaa hen i Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.

Bedste Varer. Bedste Spisested.

Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Skammeligt.

— Er din brune Hest død, Mads Kristian?

— Ja, den laa i Morges i Stalden og var stendød.

— Det var slemt.

— Ja, det var saa meget skamligt. Paa den Maade er det min Sæ'l ingen Kunst at være Hest. Hele Vinteren igennem har den staaet og ikke bestilt andet end at æde og drikke, og nu da vi skulde til at begynde paa Foraarsarbejdet, gaar Bæstet hen og lægger sig til at dø.

Dyrtids-Duet.

(Mel: »Makkedulle-Visen«)

A: Se Goddag, min kære Ven,
Tak fordi vi saas igen,
sikken dejlig Villa, Du har bygget her!

B: Skal vi ikke gaa en Tur?

A: Jo, — men i dit Fadebur,
Mad og Drikke ved Du nok, det har jeg kær!
Først en Kaffetaar
jeg dog foreslaar
med lidt lækkert, der kan varme saa man skolds!

B: Du maa tro, jeg er fra Mols.
kan Du finde Spor af »Bols,«
maa Du kalde mig et rigtigt Ærke-Fjols!

A: Hvis din *Auto* er *mobil*,
skal vi rulle et Par Mil,
det er saa kedeligt at sidde paa en Stol.

B: Jamen kære, stop nu lidt,
jeg har ikke Spor af Sprit,
der er ikke Gnist af Kraft i min Benzol.

A: Naa, Du mælder Pas,
tak, saa er den hvas,
ja, men kære, sig mig, har Du ingen Gas?

B: For en Smule Gas vi slas,
og hvis Du kan skaffe Plads
til lidt Gas, saa maa Du kalde mig for Mads!

A: Naa, men gi'r Du da en »Sjus,«
for Du har vel Spiritus
til en Mave, der er slunken sløj og tom?

B: Ak, du lieber Augustin,
ikke mindste Drip af Vin,
her er »Thomas« nu for Whisky og for Rom!

A: Naa, men jeg si'r Tak,
hvis Du har Tobak,
uden Røg er man jo kun et stakkels Kræ!

B: Hvis Du finde kan lidt »Bæ«
paa mit gamle Kesbærtræ,
maa Du kalde mig et nederdrægtig Fæ!

A: Nu kan Du gaa F. i Vold,
kalder Du det her for Sold?

B: *Saaler* det sorterer under Max Ballin!

A: Men har Du helleringen Frugt?

B: Ikke uden denne Lugt
efter Æbler, der er spiste op af Svin!
Jeg er ganske blød,
jeg har ingen Brød,
thi min Bager han har lagt sig ganske todt.
Skal man græde eller le —
han Du hitte blot lidt Te,
maa Du kalde mig en større Idiot!

Jørgen Grønsvær.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

— Ja, George, Du er den eneste Mand, jeg elsker. Hvis Du er nødt til at rejse for at studere, saa rejs, og tag en Velsignelse med fra den Kvinde, som har lovet at blive Din Hustru!

Han sluttede hende i sine Arme, og den ulykkelige unge arveløse Stratfield nød den Lykke og Velsignelse, som kun store Sjæle føler en Gang i Livet.

Han fulgte hende hjem, og hun sad derefter længe alene paa sit Værelse. Da hun havde hørt Faderen gaa i Seng og hans Dør blive lukket, rejste hun sig og gik uroligt frem og tilbage. Hendes Ansigt var ligblegt, og hun mumlede nogle besynderlige Ord, medens hun strøg sit yppige Haar tilbage fra Panden.

— Jeg elsker ham, hviskede hun, og alligevel, hvis han vidste, hvis han bare vidste!

Og hun rystede.

Hun trak Gardinerne til Side og saa ud i Haven, der laa i Maaneskin. Hun tøvede et Øjeblik, hendes Hænder skælvede, hun lyttede med tilbageholdt Aandedræt. Derpaa gik hun hen til sit lille Toiletbord, aabnede en Skuffe og tog derfra et Smykkeskrin. Hun aabnede det og fremtog en lille aflang hvid Celluloidæske. Derefter gik hun stille ud af Værelset og ud i Haven hen til et lille Æbletræ.

Der fik hun fat i en Spade og gravede et lille Hul under Træet. Hurtigt tog hun den lille hvide Æske op af Lommen, saa sig omkring for at se om hun blev iagttaget, og lagde Æsken i Hullet, saa fyldte hun Jord ovenpaa og glattede ethvert Spor ud.

Da hun havde sat Spaden paa Plads, gik hun ind paa sit Værelse og stod længe med Haanden trykket mod sit hæftigt bankende Hjærte.

VI.

FRISTELSER.

Mange Uger var gaaet. For Liana var Dagene lange og ensformige, thi George var rejst, og Slottet var nu taget i Besiddelse af Major Stratfield, en stolt, hovmodig, tyk Herre, som tidt red gennem Byen, men aldrig værdigede nogen et Ord.

Siden hendes Elskede var rejst, var Liana blevet helt sløv og brød sig ikke om noget, mindst om at cykle, thi dette mindede hende om den tragiske Skæbne, som havde ramt Nelly.

Hun sørgede ogsaa over, at Faderens Opførsel overfor hende var forandret; han syntes ligegyldig for alt, som angik hende, og hun havde en Fornemmelse af, at hendes blotte Nærværelse foruroligede ham.

Han var bleven en hel anden overfor hende siden den Aften han forbød hende at gifte sig med George.

Der var ogsaa en anden Ting, som voldte Liana megen Ængstelse og Uro. Den Hemmelighed, som hun troede bevaret i sit eget Indre, var efter al Sandsynlighed kendt af en anden, thi da hun en Morgen kom ud til Træet, hvor hun havde nedgravet den lille Æske, forekom det hende, at der atter var bleven gravet i Jorden.

Hun maatte altsaa alligevel være bleven beluret. Hun gik derfor i en evindelig Uro, som gjorde hende sløv for alt andet.

Hun vidste ogsaa, at Detektiverne stadig søgte at opklare Nellys Mord, og hun var overbevist om, at Sandheden før eller senere maatte komme for Dagen.

To Gange om Ugen skrev George til hende. Takket være Majoren, som havde givet ham en lille Kapital, der gav 300 Kr. i Rente om Aaret, var han ikke helt uden Penge, men da det ikke havde været ham muligt at faa noget ordentligt Arbejde, led han dog ofté Nød. Gamle Mr. Harrison hjalp ham undertiden med hvad han kunde.

En Aften hen paa Efteraaret, da Dagene var mørke og kolde og de visne Blade raslede hen over Jorden, fik Kaptajn Brooker et Telegram. Han kastede det i Ilden uden at sige, hvem Afsenderen var.

Næste Morgen rejste han til Paddington, og kørte derefter til et Hus i Cookstreete.

En Tjener førte ham ind i et lille, smukt møbleret Værelse hvor der duftede stærkt af Cigarrøg. Han havde næppe faaet sat sig i en Lænestol, før Prins Zertho traadte ind, elegant klædt, munter og smilende.

— Velkommen, Brooker, gamle Dreng, sagde han og rakte Kaptajnen Haanden. Jeg er nu kommet hjem igen, som Du ser. Man tager alligevel Del i Livet med mere Glæde og Interesse, naar man har Penge paa Lommen! Folk undskylder ogsaa lettere smaa Fejltrin, naar man har en fin Titel og godt med Penge!

— Ja, saadan er det — Penge, altid Penge, indskød Kaptajnen med et Suk.

— Men hvorfor sidder Du ogsaa derude og grubliserer? Hvis Du er saa dum, at Du ikke vil spille, saa maa Du jo ogsaa lide og forsage.

— Spil er modbydeligt! udbrød Brooker hæftigt. Mit Held er forbi. Sidste Gang, jeg spillede, tabte jeg et Par Heste. Systemet duer ikke — alle taber paa det?

— Men en Gang vandt Du da 36,000 Francs!

— Ja, det var da Liana sad ved Siden af mig. Det er mærkværdigt, hvilket Held den Pige har med sig.

— Hvorfor tog Du hende da ikke med, men rejste hjem?

— Hun vilde ikke rejse dertil.

— Vilde ikke, udbrød Prinsen, er Du da ikke hendes Fader? Jeg formoder, at hun maa adlyde Dig!

— Hun har i den senere Tid faaet en meget bestemt Villie, hun var ikke saadan tidligere. Efter at stakkels Nelly døde, gaar hun i Kirke hver Søndag og interesserer sig ikke for noget.

— Stakkels Nelly, sukkede Prinsen. Jeg tænker ofte paa den Aften, da hun trykkede min Haand gennem Kupévinduet og med et venligt Smil sagde mig Farvel. Hun var da glad og munter som altid. — Og en Time senere blev hun skudt. Mon der nogensinde vil komme Klarhed over den Sag.

Kaptajnen stirrede mod Væggen og tog et langt Drag af sin Cigar.

— Politiet gør sit Bedste, sagde han tilsidst, men endnu har de ikke fundet Sporet!

— Og jeg tvivler om, at de vil finde det.

— Men der kan jo komme uventede Ting for Dagen.

— Ja, naturligvis. Men Brooker, hvor kan Du være saa tosset at bo i et saadant lille Hul, Du som er vant til et helt andet Liv.

— Kære Du, den lille Rente jeg har, rækker knapt til at betale Huslejen, Slagteren og Bageren. Og alligevel kom der en Skattcopkræver forleden Dag, ha — ha — ha! og Kaptajnen lo.

— Du skulde have opgivet Din Indtægt til ti Tusinde Kroner om Aaret, sagde Zertho smilende, det havde givet Dig Kredit . . . Men tænker Du da ikke paa Liana? Hvor uheldigt er det ikke for en ung Pige med hendes Temperament at leve borte fra al Livets Glæde! Med alle disse sørgelige Minder om sig vil hun blive gammel længe før Tiden.

Kaptajnen svarede ikke. Han havde selv iagttaget, hvor nervøs hun var blevet i den senere Tid — og hvor bleg og tavs.

Zertho havde Ret.

— Jeg nægter ikke, at Du har Ret, svarede han tankefuldt, men hvad hjælper det at tale om Livsglæde? — — Hvordan kan man have det morsomt uden Penge og Venner?

— Det er let ordnet. Baade Du og Liana kender Rivieraen godt, og der vil I kunne more Jer.

— Nej, hun vil ikke dertil. Hun hader det Sted!

— Bah, udbrød Prinsen utaalmodigt. Hvis hun nu er lidt religiøs, som Du siger, synes hun naturligvis ikke om sit tidligere Liv, men den Slags Idéer kan Du let rokke — ellers skal jeg gøre det!

— Hvordan det?

— Jo i December skal jeg rejse til Nizza, og bliver der Vinteren over, og Du kan da være min Gæst, og vi skal have det fornøjeligt som før.

— Det gaar ikke, indvendte Kaptajnen kort.

— Ingen Indvendinger, min Ven. Da jeg laa syg af Tyfus i Ostende, levede jeg flere Maaneder paa Din Gavmildhed, nu vil jeg gøre Gengæld!

— Men husk, hvad jeg sagde Dig om Liana, jeg staar stadig fast derved. Jeg er ogsaa overbevist om, at hun aldrig vil gifte sig med Dig.

— Er der da nogen anden, hun synes om?

Kaptajnen nikkede bekræftende. Zertho bed Tænderne sammen.

— Hvem da? En eller anden lille Herre fra Landet, formoder jeg!

— Sir Stratfields Søn!

Prinsen fór op og stirrede forbavset paa Kaptajnen.

— Sir Johns Søn! Aldrig! udbrød han.

— Jo! Besynderligt nok er dette sket, svarede Kaptajnen sagte.

— Men min bedste Ven, Du kan vel ikke tillade noget saadant? Du maa ikke gøre det! udbrød Prinsen meget heftigt.

— Jeg har allerede sagt hende, at det aldrig kan blive til noget Ægteskab, men hun vil ikke høre paa mig, sagde Kaptajnen og strøg sig henover Overskægget.

— Men rejs da bort med hende, saa de ikke kan træffes. Kom til Nizza i December, som jeg har sagt. Et Giftermaal med George Stratfield er en Umulighed, det indser baade Du og jeg, men et Giftermaal med mig er en Mulighed, sagde Prinsen.

Erle Brooker rystede paa Hovedet. Det stod ham nu klart, hvorfor Prinsen indbød dem til at komme til Nizza.

— Og er jeg med alle mine Fejl alligevel ikke at foretrække for en Stratfield?

— Jeg forstaar ikke, hvorfor vi skal tale mere om den Sag, sagde Brooker roligt. Liana skal aldrig blive Prinsesse d'Auzac! Du er oprigtig talt ikke den Mand, jeg ønsker, at Liana skal gifte sig med.

— Jeg ved det, gamle Dreng, og Du er heller ikke den Mand, jeg under andre Omstændigheder ønskede til Svigerfader. Men jeg har Penge, og nu til Dags ser Kvinderne ikke saa meget paa, om Manden er gammel, grim eller lidt udlevet, bare han har Penge.

— Nuvel, Brooker, lad mig spille mit Spil, og jeg er overbevist om, at hun vil samtykke i at blive Prinsesse d'Auzac. Jeg har ogsaa andre Grunde til at gifte mig med hende end Beundring alene. Men lad hende blot komme bort fra den usle Hule, hun nu bebor, og søg at forhindre hende i at træffe Stratfields Søn, og gør det snarest. Rejs med hende til Kysten, til Paris, ja hvorsomhelst i en Maaned, indtil vi alle kan træffes i Nizza!

— Men hvorfor vil Du absolut føre mig tilbage til Spillehelvedet? sagde Brooker tankefuldt. Man kender mig, og det var ikke altid rent Spil, vi spillede!

— Bah, udbrød Zertho utaalmodigt. Du plejede aldrig før at forurolige Dig for Morgendagen. Dernede vil Du leve op igen, og af Politiet har vi intet at frygte.

— Men hvis jeg kommer derned, vil jeg ikke spille, min Tid er forbi.

Prinsen saa paa ham med et ejendommeligt mørkt Blik.

— Som Du vil, sagde han, gik hen til sit Skrivebord, skrev en Check paa fem Hundrede Pund, lagde den i en Konvolut og rakte den til Kaptajnen.

— Jeg har bedt Dig om at føre Liana bort fra Stratfield, hvor hun er omgivet af saa sørgelige Minder. Tag dette til at bestride Udgifterne med. Men lad hende frem for alt ikke mærke, at det kommer fra mig.

Brooker tog mekanisk mod Konvoluten, fikserede sin Ven og blev ganske bleg af Vrede. Han krøllede den sammen og kastede den fra sig paa Gulvet.

— Nej, jeg vil aldrig modtage Dine Penge, udbrød han foragteligt. Du frygter for, at Liana skal faa at vide, at Du vil købe hende, men hun skal faa det at vide, og hun skal aldrig blive Din Hustru!

— Nuvel, sagde Zertho med et haanligt Smil, gør som Du vil, men jeg siger endnu en Gang, at Liana skal blive min Hustru!

— Hun skal ikke blive det.

— Jo hun skal, sagde Zertho med flammende Øjne. Og Du skal komme til at anvende denne Check der paa den Maade, jeg har bestemt, uden at sige noget til hende derom. Og Du skal ogsaa komme til at føre hende til Nizza og blive der indtil jeg har vundet hende.

— Jeg vil ikke gøre nogen af Delene, og jeg vil hellere se hende død.

Zertho gned Hænderne som han plejede, naar han var vred, og hans store, røde Ansigt fik et saa grumt Udtryk, som hans Ven kun havde set en eneste Gang før.

— Hør, Brooker, udbrød han, gik hen til Kaptajnen og hviskede nogle Ord.

— Gode Gud, Zertho, udbrød den ulykkelige Mand og blev med et ligbleg. Du agter vel ikke at melde mig, sagde han hviskende.

Jeg gør det, lød det bestemte Svar. Jeg tier kun paa Betingelse af, at Du retter Dig efter mig. Jeg haaber, at Du nu har forstaaet!

— Du vil altsaa have Liana til Hustru ellers tier Du ikke stille. Store Gud! udbrød han fortvivlet, sank ned i en Lænestol og strøg sig over Ansigtet med rystende Hænder.

VII

DEN EFTERSØGTE MARIETTE

George Stratfield sad en kold Januaraften alene i sin dystre Ungkarlelejlighed i et gammelt Pensionat i London. I Haanden holdt han et Brev fra Liana, et ganske mærkeligt Brev, der fik ham til at gruble over, hvorvidt han virkelig havde handlet rigtigt, da han for hendes Skyld havde givet Afkald paa sin Arv. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

Første tyske Soldat: Hvad er det for noget?
Anden do.: En fransk Kuglesprøjte fra Amerika.
— Aha — en Nevtraliøse! (›Ulk‹).

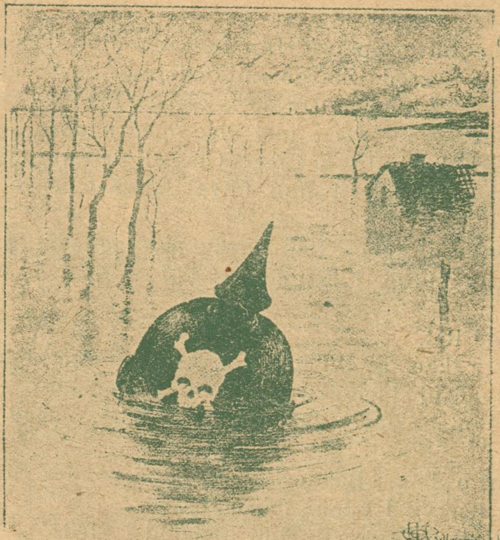

Fra Tilbagetoget.
(›Le Rire‹, Paris).

ORGANISATION: En Haveejer, der nummererer sine Kirsebær!
(›Simplicissimus‹.)

— Vet ni hvem den mannen var som talade vid grafven?
— Ja, hanses namn känner jag icke, men jag vet att hans hustru har gifvit den aflidne (afdøde) lavemang. (›Strix‹)

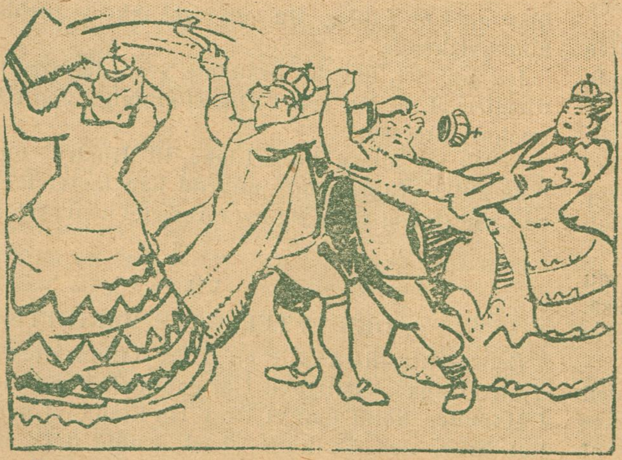

Det hollandske kvindelige Fredsforbund har bønfaldt Dronningerne i de krigsførende Lande om at anvende al deres Indflydelse paa deres kronede Mænd for at faa en Ende paa Krigen. Det kommer vist til at gaa varmt til! (›Tidens Tegn‹, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

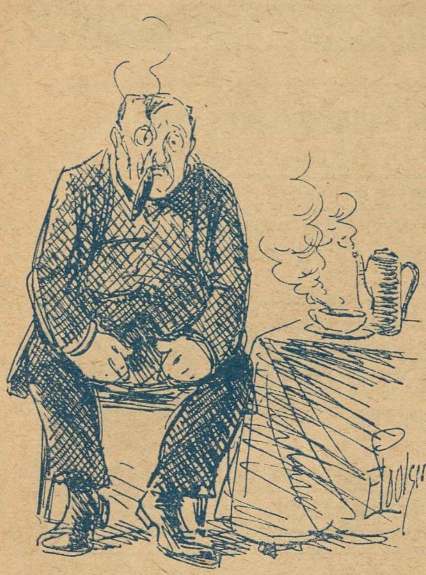

Surrogater.

Naturligvis savner jeg min Bajer ligesom alle andre Mandfolk, men det er mig som en Slags Erstatning, naar jeg lader Duften af min *Malt*-Kaffe blander sig med Røgen af min *Humle*-Cigar, samtidigt med at jeg sidder og *brygger* paa Situationen!

Underlige Notitser.

Man skal ikke give Bagerbørn Hvedebrød — naar man ingen Rugbrød har.

*

I Japan er Rismanglen saa stor, at de ikke engang kan faa *Ris* — paa Raadstuen.

*

En bekendt, højstaaende dansk Officer er kun General, naar han er *ude*. Hans Kone er nemlig i høj Grad General-*inde*.

*

Max Ballin er nu ked af al den Polemik om Støvlerne og vil have Fred. I den Anledning kalder han sig *Pax* Ballin.

*

En Bagermester bebrejdede i stærke Ord sin Svend, fordi han nedlagde Arbejdet. »Husk paa, det er en *hvid* Mand, Du taler til,« svarede Svenden.

Mand og Kone.

Konen: Hvor var Du i Aftes?

Manden: Det er Løgn!! Hvem har sagt det?

„En Svensker“.

Elsie: — Käre kusin Emil, kan du tänka dig, att jag drömde i Natt om dig. Du gav mig en kyss!

Emil: — Nå, men vad sa' din mamma då?

Elsie: — Åh, hon var inte inne i samma rum — alldeles som nu.

„En Nordmand“

»Fatt Dem i korthet stod til paamindelse paa døren hos den udmerkede doktor Grinatus Bister, som altsaa ikke var nogen ven av mange ord. Kom saa en dag en arbeider op til hám og rakte uten et ord sin vel indesluttede venstre tommeltott frem.

»Skaaret?« spurte doktoren bister.

»Bitt«, svarte arbeideren.

»Hund?«

»Katt!«

»Godt!«

»Nei, ondt!«

„En Dansker“.

En Handelsrejsende har faaet en større Ordre og søger at paanøde Forretningsføreren for det Firma, af hvilket han har modtaget Ordren, en Opmærksomhed i Form af en Kasse Havannacigarer.

»Nej,« svarede Forretningsføreren, »prøv ikke at bestikke en hæderlig Mand. Jeg kan ikke tage imod den.«

»Men det er ingen Bestikkelse, det er en Present.«

»Jeg kan ikke,« svarede den anden.

»Naa, saa kan vi jo sige, at jeg sælger Dem Kassen for 50 Øre.»

»Ja,« svarer Forretningsføreren, »naar det er Dem saa magtpaaliggende, og j g ikke vil sige Nej til et velment Tilbud, kan jeg jo tage to Kasser.«

Hun: Det maa være svært for Britta at ha' Columbussværdet hængende over sit Hoved!

Han: Du mener vel Damoklessværdet?

Hun: Det kan vel komme ud paa et — Columbus havde vel ogsaa et Sværd!

Naar man spørger er gammel tysk Kone, hvornaar Krigen holder op, svarer hun: Det ved den gode Gud. Spørger man en Soldat, svarer han: Det ved Fa'en!

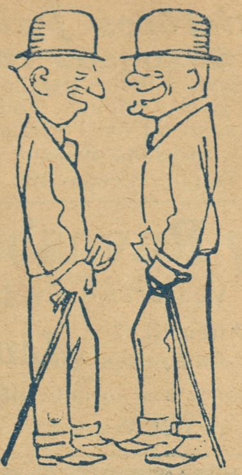

— Den Kvinde er ikke født som jeg skal gifte mig med!

— Skal vi saa ikke gaa ind og drikke en Pilsner, medens Du venter?

Den spanske Syge.

Det er endelig lykkedes en herværende Videnskabsmand at afsløre den spanske Syge og han har ventligst givet »Ravnen« følgende interessante Oplysninger: »Den spanske Syge« skyldes en Bakcille, der baade kan komme med Toget, med Damper og pr. Flyver.

Den ligner en Rigsdagsmand paa Gangen og er lidt mindre end en Doktorregning af de smaa. Den er en Slags Surrogat for Influensa og vanskelig at undgaa, da den hverken har Lanterner eller Cykleklokke i Brug. Straks ved Ankomsten her til Byen henvendte den sig i det spanske Konsulat, hvor den fik Frokost og Pas, og den begav sig straks paa Visitter rundt om i Landet.

Særlige Kendetegn: Den bliver blaa i Hovedet, naar den ser en spansk Flue og kan ikke fordrage Folk, der spiller »Espana Vals« paa Klaver.

Her er to Mænd, som i Kunsten virker.
Den tynde dekorerer i Kirker;
den tykke »dekorerer« saa vidt jeg ve'
bestandig henne paa en Kafe!

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

„Ny Ravnsborg“
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7 Sommer-Cabaretten **„Linie 6„**
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

K. Madsen, Mosbjerg. Tak for tilsendte, men det egner sig ikke for »Ravnen«.

V. C. Hansen. Maaske — ved Lejlighed.

Restauratør C. W. Hansen. »Hønen« kom for sent — Indleveringsfristen udløb den 31. Juli.

Aage Larsen. Tak for det grinagtige Avisudklip, hvis pudsige Form mærkelig nok ofte ses i Aviserne.

E. Nielsen, Vester Fælledvej. Det gør os bitterlig ondt, men Versene er ikke gode!

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.
EN GROS — EN DETAIL
Tørv! Brænde! Tørv!
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m. m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

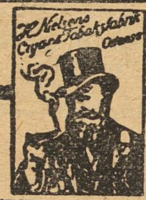
„EL UNIVERSO“
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732.
Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„**Købmandsgaarden**“, Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

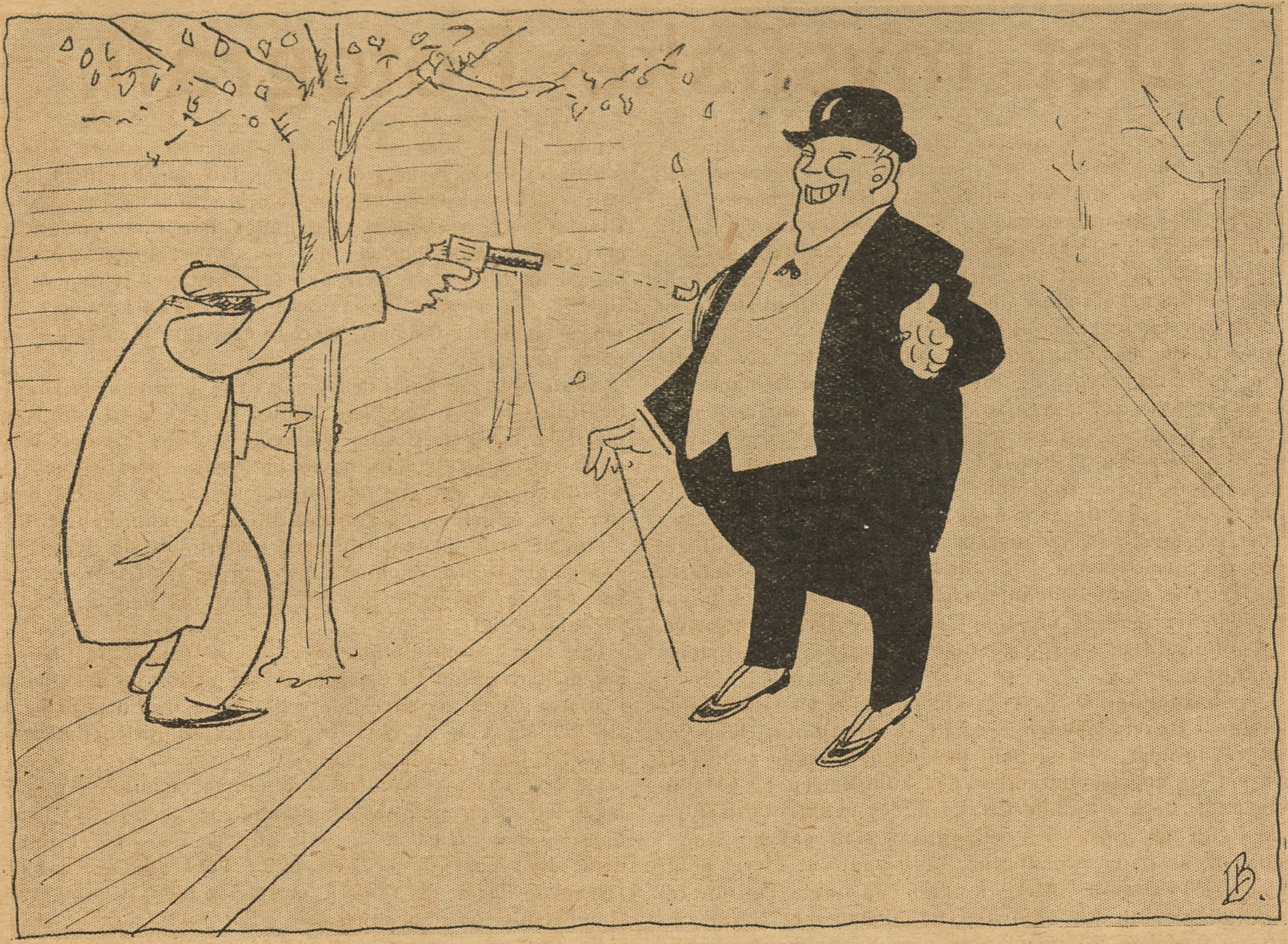

Tegning af G. Bergstrøm.

— **Nej, min Ven, dèr gaar den ikke igennem, for i den Lomme har jeg mine Ernæringskort!**

„Krims-Krams“.

Visitkortopgaver.

Ø. F. BRYDER.

Fyrbøder.

OVE FRØHLANDER.

Hofleverandør.

L. U KRUSE BYRDAL.

Klausulbryder.

T. T. AA. F. BIRK.

Fabrikant.

M. A. R. RUGE.

Urmager.

S. TÆRP.

Præst.

C. I. T. VÆVER.

Vicevært.

Ved at ombytte disse Bogstaver faar man at vide, hvor Tegneren har været henne.

MOSES BØG,
Tegner.

Gøteborg-Messen.

Herunder skjuler sig Stedet, hvor en historisk Begivenhed foregik for nogen Tid siden.

SIR. BOSSANG ROTTCHIL

Christiansborg Slot.

Hvilken Stilling skjuler sig herunder.

JON. T. J. RODEER.
Brogade 3 B.

Jord og Betonarbejder.

Hvilken dansk Digters Navn skjuler sig heruder.

DR. N. N. HOLCH.
AMAGER.

Holger Drachmann.

Gaade.

Til indvendig Brug er det ret behageligt,
skal det bruges udvendigt er det beklageligt;
det vokser paa Marken i sydlige Lande,
det vokser paa Træer ved nordiske Strande.

Ris.

Det mystiske Fotografi.

Man vidste i Tyskland, at den eneste højere Officer i England, som havde nogen Forstand paa Ubaadene, var Lord B., anden Admiralitetslord, og derfor den eneste, som havde virkelig Forstand paa at bekæmpe dem. Længe havde man i Friederichsstrasse arbejdet paa at faa ham uskadeliggjort. Et Par Gange blev der skudt paa Hans Herlighed, naar han kom kørende i sin Bil ind til Admiralitetet, men aldrig var det lykkedes at komme ham til Livs.

Alle disse »Smaaattentater«, som Lord B. selv kaldte dem, more ham egentlig mere, end de gjorde ham forskrækket. Som saa mange store Mænd, om hvem man ikke kunde tro noget saa barnagtigt, var Lorden meget overtroisk, og fra sin Tjenestetid i Inden som ung Marineofficer bar han endnu en Amulet paa sig i Form af en Ring, som skulde beskytte ham mod alle skjulte »Fjender«.

Det var først paa Sommeren, at Løjtnant Cagville tilligemed sin unge Hustru, Alice Steward, kom ud til Margata eller rettere et af Badehotellerne udenfor Margate for at tilbringe to Uger af de knapt tilmaalte Hvedebrødsdage, som Admiralitetet havde tilstaaet ham, at denne Historie hændte.

Der havde lige til Krigens Udbrud boet en »Købmand« Gerston i Dover. Manden var af tysk Afstamning, men ingen havde noget at sige ham paa, og han havde endog erhvervet sig engelsk Borgerret. Saa kom Krigen, og Gerston forsvandt; der var imidlertid ingen, der tænkte derover, da han i Juli var rejst til Tyskland, saa man antog i Almindelighed, at han som engelsk Undersaat var blevet holdt tilbage i Tyskland — det vil sige i den første Tid, for ret snart gik det op for Autoriteterne, at han ikke havde været den fredelige Købmand, som man havde ment. — Der skete saa mange mystiske Ting, hvis Traade alle førte tilbage til samme Punkt, til den lille Fiskehandel, som Gerston havde drevet i Dover By. Man satte alt ind paa at faa fat i Manden, idet man af flere sammenstødende Tilfælde kunde skønne, at Manden endnu maatte befinde sig i England.

Det havde imidlertid været umuligt at finde saavel ham som hans Hustru, og man opgav at søge videre efter dem.

Som Søofficer var Cagville naturligvis ofte kommet i Klubben i Dover, og her havde han flere Gange set Gerston, som han kaldte sig — det viste sig for Resten senere, at han hed Gerstein —, og han kendte ham derfor godt af Udseende.

Samme Aften som det unge Par var ankommet til Badehotellet, kom Cagville meget ophidset op til sin Kone paa Værelserne og fortalte hende, at han mente bestemt at have set og genkendt den tyske Spion. Han havde mødt ham lige nu nede i Portnerlogen; vel havde han før været glatbarberet og velskabt, nu havde han stort Fuldskæg og et stift Ben og maatte støtte sig til sin Sygeplejerske, men Cagville var alligevel sikker paa, at det var Gerston, og nu vilde han straks underrette Myndighederne om Opdagelsen.

»Nej, min Ven! det skal Du netop ikke gøre«, sagde hans lille kloge Kone; »thi dersom Du virkelig har Ret i, at det er Gerston i Forklædning, som Du har set, saa har han jo sin Hensigt med at være her.«

»Ja, netop!« sagde den unge Officer; men det er jo netop den, jeg vil forhindre ham i at udføre.«

»Meget rigtigt, min Ven!« svarede den unge Kone; »men bedre vilde det være at tage ham paa fersk Gerning og dermed konstatere, hvad det er, han har i Sinde. Ellers sender de jo bare en anden ud paa den samme Mission, for hvem det maaske lykkes. Nej, lad mig hjælpe Dig, og lad os vente. For Øjeblikket kan de jo ikke lave videre Ulykke her, Fæstningsværker findes her ikke, det er kun et fredeligt Badested, saa det er sikkert noget andet og større, de stiler efter, naar han tør vove sit Liv ved at vise sig her, saa tæt ved Dover, hvor hver Mand kender ham.«

»Ja, maaske har Du Ret«, svarede Cagville; men lad os saa passe paa ham.«

Næste Morgen kom den unge Frue igennem Forhallen til Hotellet. Der sad den »ældre Herre« med sin Sygeplejerske og læste Posten igennem. De havde været tidlig oppe, og Sygeplejersken havde Fotografiapparatet med sig.

Tilfældigvis var det et Apparat af ganske samme Slags som Fru Cagvilles, og »ganske tilfældigt« kom Fruen til at forveksle dem, medens Officeren underholdt sig livligt med den gamle Herre. Macborth hed han og var fra Wales, han var her for at nyde den friske Luft og Badene for sin »kroniske Gigt«.

Saa snart som muligt ilede de op i Hotellets Mørkekammer, der stod til Gæsternes Disposition, og fremkaldte Pladerne; men til deres store Skuffelse og Forundring viste det sig kun at være tre ganske ens Billeder af selve Hotellet, taget fra Bagsiden.

»Satans ogsaa!« bandede Løjtnanten, »skulde jeg have taget fejl. Men nej, det er umuligt, jeg kender jo baade ham og hans Hustru. Jeg vil aflægge Ed paa, at det er dem. Men naar de er her under Forklædning, hvorfor Djævelen ligger de saa og morer sig med at fotografere Hotellet for bare Fornøjelse.«

De tog saa nogle Kopier af de tre Plader og leverede dem og Apparatet tilbage med mange Undskyldninger.

Om Eftermiddagen undersøgte de igen Fotografierne.

»Hvad er det for nogle Træer, som staar der foran Hotellets Bagside?« sagde pludselig Løjtnanten. »Hotellet er s'gu rigtigt nok, men der er ingen Træer bag det, og dog findes de her paa Billedet. Hvorledes hænger det sammen?«

»Ja, og læg Mærke til en Ting til, der er flere Mennesker paa Altanen, men ingen af dem synes at lægge Mærke til Fotografen; det plejer Folk dog uvilkaarligt at gøre. Jeg tror, at . . . .

Den unge Frue standsede og saa ud af Vinduet. Han fulgte hendes Blik.

»Der . . . . derude til venstre staar jo de Træer, men de er jo to Kilometer borte. Hvordan kommer de med paa Pladen?«

»Ja, Du har Ret«, svarede den unge Frue. »Det er Træerne, og det beviser, at min Ide var rigtig. Billedet er taget paa lang Afstand gennem et Kikkertobjektiv, og se, der i Værelset her overfor staar en Mand med et Lommetørklæde i Haanden; det kunde se ud, som om han viftede med det.«

»Ja, min Sandten, Du har Ret! Men hvem er det, og til hvem vifter han?«

»Hvem det er, kan jeg ikke sige Dig; men at han gør Tegn til Fotografen, det er sikkert.«

»Ved at forespørge hos Værten fik Cagville at vide, at den eneste Tjener paa Hotellet, der ikke var født Englænder, var en gammel Fyr, der vistnok var Svensker eller Finne »eller saadan noget«; men han var saa skikkelig og saa »rar«, og alle Gæsterne holdt af ham.

»Vi kalder ham allesammen John her, men han hedder jo nok noget andet«, tilføjede han.

(Fortsættes Side 574).

„Bogstavs-Dyr", Præmiekonkurrence for Amatørtegnere

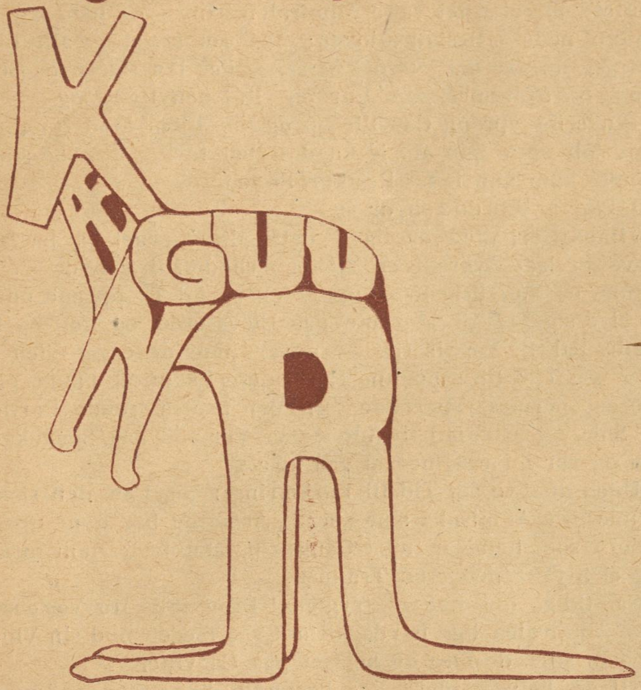

1) **Kænguru.** Tegnet af E. S. Olsen, Ringstedvej, Holbæk.

Ravn. Tegnet af Skomager V. Thorbjørnsen, Frejasgade 10.
En Originaltegning i Præmie.

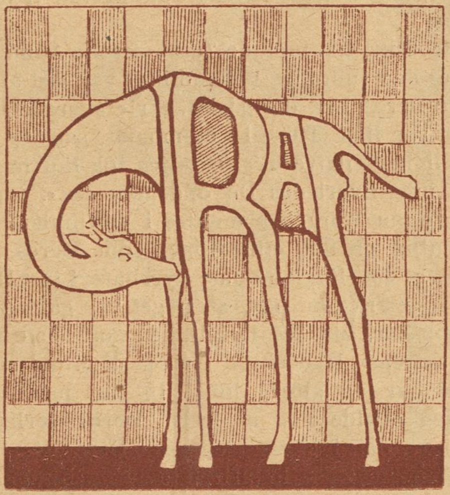

2) **Giraf.** (Samme Tegner)
5 Kroner i Præmie.

Piphans. Tegnet af Johanne Træb, Grønnegade 24, Aarhus.

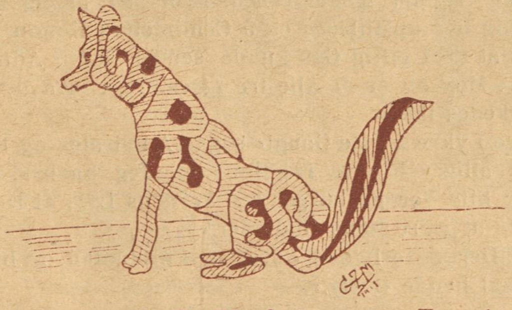

Ræv — **I. C. Christensen.** Tegnet af Gunnar Madsen, Holmbladsgade 69.

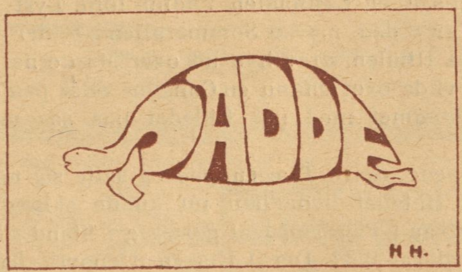

Padde. Tegnet af Hans Holm, Oehlenschlägersgade 21.

(Fortsættes i næste Numer).

Skosværten LUNA tilfredsstiller alle Fordringer. En gros Tlf. Palæ 1159 x. **Faas overalt**

Om Aftenen talte de unge Ægtefolk længe om, hvad de skulde gøre, dersom de i det hele taget skulde gøre noget.

»Jeg tror, det hele er ingenting«, mente han. Den sølle Fyr har kun gemt sig her for ikke at blive interneret, og ud af Landet kan han jo ikke komme.«

»Muligt, skønt jeg tror det ikke«, svarede hans Hustru. »Disse tre Fotografier, tagne fra samme Sted med et langtrækkende Kikkertobjektiv og med den samme Mand med den hvide Klud i Haanden, tyder paa det modsatte«

»Ja, hvad; de har maaske villet tage ét Billede uforstyrret af Hotellet og paa Afstand .... det er det hele.«

»Nej, min Ven! En Mand, selv om det ikke er John, staar ikke og vifter i Vinduet med en Lommeklud til deres Fornøjelse, medens de tager tre Plader. Det kan Du dog forstaa, ikke?« sagde hun lidt hidsig.

Cagville sad længe og tænkte.

Saa røg han paa en Gang op fra Stolen.

»Død og Pine! Fire Kilometer. Der er en halv Times Gang herfra og over til det gamle Taarn i Skoven derovre; det vil jo omtrent passe. Billedet eller Billederne er tagne derfra; men .... men jeg forstaar kun ikke, hvad Glæde de kan have af at fotografere Hotellet her i den Afstand. Det vilde jo være sindssygt at bringe det i Forbindelse med noget .... noget af den Slags.«

»Ja, jeg forstaar det heller ikke, ikke endnu da, men Du kan være sikker paa, at den Slags Folk arbejder ikke for deres Fornøjelses Skyld, de har en bestemt Hensigt dermed.«

»Ja, men hvilken, det véd jeg ikke. Jeg vil straks lade den gamle svenske Tjener arrestere«, udbrød Cagville, »saa maa han fortælle os det, hvis der er noget under det.«

»Nej, det vilde være det dummeste Du kunde gøre nu«, svarede hun; »thi i samme Øjeblik er de rette Skyldige advarede, og vi faar aldrig fat paa dem paa fersk Gerning.«

»Paa fersk Gerning«, vrissede han, »ja det kan lyde rigtigt nok, men ....«

»Men nu har Du kun at passe paa »den gamle Herre« dernede. Resten skal jeg nok klare. Vort Vindue ligger jo lige under det, hvor Manden viftede med Tørklædet. Gaa Du nu i Seng, for i Aften er der næppe mere at gøre.«

Næste Morgen gik de to Unge en lang Tur, de kom ikke op i Ruinen med det gamle Taarn, dertil skulde man først have Nøglen hos en gammel Forvalter, og det var for langt ud af deres Vej; men de tog et Par Plader af Hotellet, set fra Bakken, hvor Taarnet laa, og gik saa hjem.

Om Aftenen ankom Admiral Lord B. til Hotellet. Lorden havde nu engang forelsket sig i denne stille Plet, saa hver Gang han havde et Par Dage til sin Raadighed, tog han altid herud, og om Aftenen sad Lorden sammen med sin Adjutant og Løjtnant Cagville og dennes unge Frue og befandt sig udmærket.

Lorden var træt af Rejsen og sin lange Arbejdsdag og gik tidligt til Ro, og da Mrs. Cagville ligeledes havde trukket sig tilbage, og Løjtnanten endnu følte Lyst til at gaa en lille Tur i den mørke Sommeraften — der var ingen Maane paa Himlen, drev han ud over Markerne mod Skoven. Han vilde over endnu en Gang for at se paa de Træer, der var kommet med paa Billedet paa saa mystisk en Maade.

Han naaede ogsaa Trægruppen og satte sig ned og saa over mod Hotellet, hvor han nu kunde skimte sin unge Kone, der var i Færd med at gøre sig i Stand til Natten.

Men hvad var det? Der i Etagen ovenover, lige ved Siden af Admiralens Værelse, der laa lige over deres Sovekammer — der viste sig et Lys, som en tændte en Cigar, og — nu igen — det samme tre Gange i Løbet af faa Minutter. Skulde det være Admiralen, som .... han sad jo endnu nede i Restaurationen; men ret snart maatte han vel gaa op, og det var det Værelse, der laa lige over Gerstons Sovekammer, som Lordon altid benyttede, og ....

Pludselig sprang Cagville op og løb hjem mod Hotellet, han løb som han aldrig havde løbet før, og ganske stakaandet kom han ind i Restaurationen.

»Hvor er Lordon, hvor er ....«

»Hans Herlighed er lige i dette Minut gaaet op paa sit Soveværelse«, svarede en Tjener ærbødigt drævende.

Som en Vanvittig fo'r Løjtnanten op ad Trapperne uden at give sig Tid til at vente paa Elevatoren og helt op til tredie Sal til Værelserne ovenover hans egne, og uden at give sig Tid til saadanne Ceremonier som at banke paa Døren, nærmest sparkede han den protesterende Portier til Side, og brød ind til Admiralen, der sad paa Sengekanten og var i Færd med at gaa i Seng.

Uden at give sig Tid til Forklaringer tog han den skældende lille Admiral i sine stærke Arme og bar ham, upaaklædt, som han var, ud i Gangen og skubbede ham foran sig et Stykke ned mod Trappen.

Samtidigt lød der et frygteligt Brag inde fra Værelset, som Admiralen lige havde forladt saa meget mod sin Vilje, og han stirrede bleg og betaget paa Cagville.

»Hvad betyder det ....« begyndte han, men endnu et Brag derindefra afbrød ham, og Gangen fyldtes med den ækle gule Røg fra det moderne Sprængstof, hvormed Granater lades.

»Du gode Gud! hvad er det?« stammede Admiralen, hvis Raseri over den »uhøflige Behandling« var ved at lægge sig.

»Det var Deres Liv, det gjaldt, Sir!« svarede Løjtnanten rolig. Der var ikke Tid til Ceremonier, saa jeg maa bede Deres Herlighed tilgive mig, hvis jeg tog lidt haardt.«

»Fortæl mig, hvorledes De opdagede det«, sagde Admiralen, da de om Morgenen mødtes i Vestibulen.

»Ja, egentlig er det min Kone, som Deres Herlighed skylder Deres for England saa dyrebare Liv. Hun gjorde kun mig opmærksom paa, at noget var galt, og da jeg i Aftes gik en Tur, saa jeg Lysglimtene og læste i almindeligt Morsesystem: Han er — fyr om ti Minutter! — — — Saa hurtigt har jeg aldrig løbet; thi det maatte gaa hurtigt, om jeg skulde naa at frelse Deres Herlighed, men Gud ske Lov, det lykkedes, og som Deres Herlighed véd, har Tjeneren, den gamle afholdte John, bekendt, at han var købt af den tyske Kaptajn, hvis rigtige Navn er von Gerstein, til at signalisere til ham, naar Deres Herlighed befandt Dem i Deres Soveværelse. Resten er jo saa lige til. For at udmaale Afstanden nøjagtigt har de taget Fotografierne fra det gamle Taarn, hvor der aldrig kommer nogen, og her opstilledes en 5 Centimeters Kanon, hvorfra en Granat med giftig Gas kunde sendes ind i Admiralens Værelse. Men nu er de alle tre arresterede, saa dette Forsøg lykkedes ikke.«

»Bedre Lykke næste Gang!« sagde Admiralen og lo. »Men De skal alligevel have Tak for det. Jeg haaber, at naar den nye lille Verdensborger ser Verdens Lys, at De vil tillade mig at være hans Gudfader.«

»Tak, Deres Herlighed!« svarede Løjtnanten og bukkede. »Han skal hedde Beaty.«

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✳ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22 HJ AF SILKEGADE
KØBENHAVN K
TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD

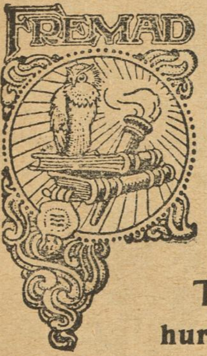

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Kontor-Artikler.

Tryksager **hurtigt og billigt.**

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.

Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.

Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Alle Mænd! Fra 15—70 Aar, der ønsker **Sundhed** og **Styrke**, køber Bogen, **Hvorledes man bliver stærk!!** Pris 1.75. Faas i Bogladerne, Hovedekspedition: Aksel Andersen, Nørrebrogade 18 A. København N.

Avertér i Ravnen.

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

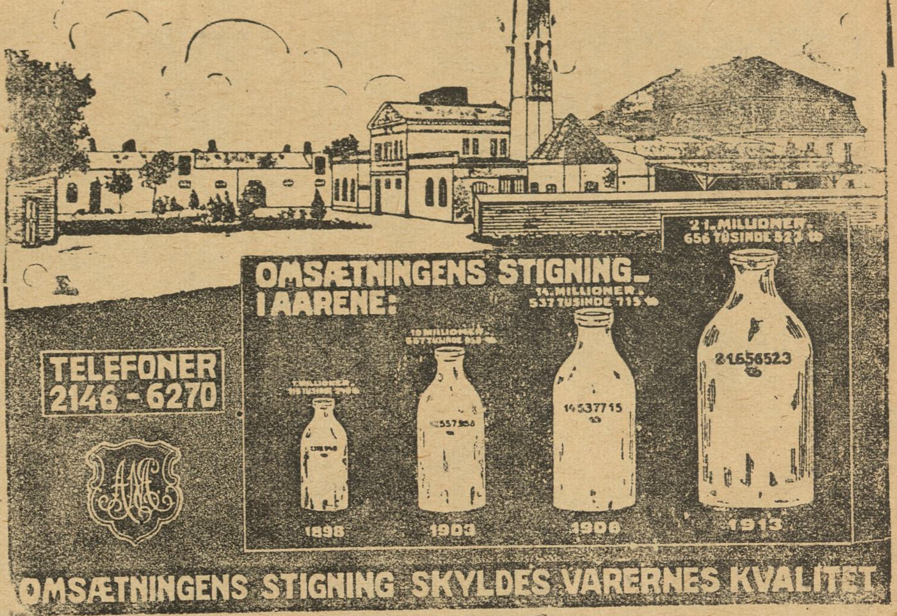

LIQUEUR

PERRET'S LIKØRER serveres i alle Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

TELEFON 2080

GEORG C. MØLLERS EFTF.

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.**
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF·354· NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsens Gummivarelager 12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet. 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Under Bagerstrejken!

Tegning af Storm-Nielsen

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 37 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 12. September 1918.

Tegning af Magnus Kristensen.

Leve Civilisationen!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3553.
Diner à Kr. 1,75 o Middag à Kr. 1,00.
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa
• Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16.¹ Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,¹

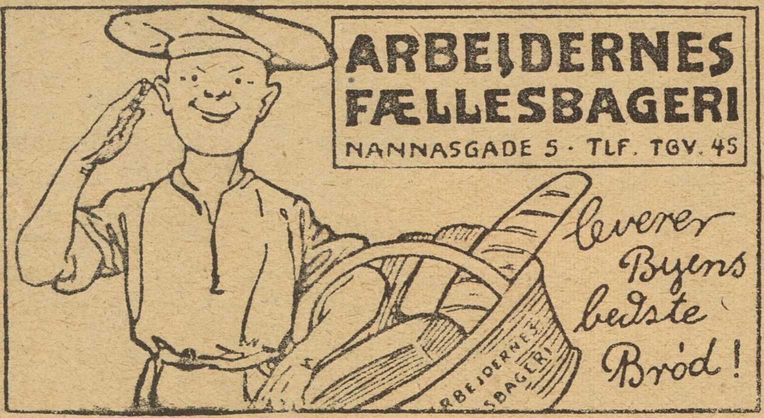

Husmoder! Prøv
„Thea“ Essens
Sund og velsmagende.
Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.
„Thea“ København.

Fin Mand.

Tegning af Helge Nielsen.

Enhver Stodder kan sgu traske rundt i Sommerkluns til et Par hundrede Syle, men gaa i Pels til 2000 Krus og med De'mander og vaskeægte Panama — det er der kuns en fin Mand som a' der kan!

Hørt hos en Læge.

Den lille kokette Frøken Petersen var i Gaar oppe hos den gamle Dokter N. N., bekendt for sin Gnavenhed og »stærke Mund.« Den lille Frøken jamrede over sin daarlig Hals, men blev afbrudt af Doktoren med følgende Bemærkning:

— Ja, naturligvis! De gaar jo med en saa bar Hals, at De kan anvende Navlen som Brosche!

Annelise.

Annelise, rød og rund, var næppe voksen,
førend
Vaa en kom en Morgenstund og bankede
paa Døren.

Livet kom med Fuglesang og Sol paa alle
Vange,
dybt i Annelise klang de foraarsfyldte Sange.

Se, hun sprang saa ung og kaad som
Markens Blomst for Vinden,
Øjet fanged Glædens Graad, og Rosens
Rødme Kinden.

Skovens Fugle, Blomster smaa, alt lo ved
Livets Under,
Venner kan man saglens faa i Vaarens
kaade Stunder.

Annelises Hjerteslag kun jublede mod Livet,
og sig selv en solfyldt Dag hun har til
Vennen givet.

Høstens Glød i Mark og Lund var næppe
slukket, førend
Sorgen stod en Morgenstund og bankede
paa Døren.

Sorgen er saa sejg og haard, og den har
gode Stunder,
snakker om en svunden Vaar, om Glæden,
der gik under —

snakker om den kaade Leg, for hvilken
man maa bøde;
Annelise hvid og bleg, den smiler træt i
Møde.

Over Land og Fjord og Vig sig
Vinterkulden strækker,
den om Annelises Lig sit bløde Tæppe lægger.

Heja, det er atter Vaar med Sol og
Blomstermylder,
kaade Pigehjerter slaar, og Jubel Landet
fylder.

Se blot, atter møder frem en Flok af
Anneliser.
— Ej, hvad vil I lytte til en Drømmers
dumme Viser.

Lev og elsk, thi ingen Kval endnu jert
Hjerte nager;
Somren har sin Nattergal, som Vintren
sine Krager.

Per Bonde.

Tegning af Emil Poulsen.

Arbejdernes Fællesorganisations Brændselsforretning A/S

Frederiksberggade 16. København B.

Telefon: Central 6068 med Omstilling til samtl. Afdelinger.

Telegramadresse: ARBEJDERKUL, KØBENHAVN.

Alle tyske Brændselssorter:

KUL, KOKS OG BRIKETTER

samt fuldstændig tørt Rodbrænde

opsprængt i danske Skove.

Prima Kvaliteter. Billigste Priser.

Enhver skriftlig Forespørgsel besvares

Indhent Tilbud!

En gros Salg. En detail Salg.

Brugte Sække købes

samt **Grammofonplader** (ligegyldig hvilken Stand) **høj Pris.**

Afhentes overalt og betales paa Stedet.

„Magneten“ Hedebygade 15.

Telefon Vester 1590 x.

Taske Kliniken 49

Opretning, Farvning, Hanke, Foer.

C. Herrmann. Grdl 1871. St. Pederstr. 49.

Vil De spise godt

paa Nørrebro,

saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**

Bedste Varer. Bedste Spisested

Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Av.

Filmsfotograf Guldmand havde af sit Kompagni modtaget det ærefulde og vanskelige Hverv at drage til den tyske Front og optage en stor Tropperevy for Kejseren til levende Billeder. Guldmand rejste paa 1. Klasse og boede paa de flotteste Hoteller — Filmen skulde jo bagefter give mange Penge. Fra en udvalgt Plads optog Fotografen den store Revy og rejste sejersglad hjem Han begav sig straks ind i ›Mørkekammeret‹ for at fremkalde det sensationelle Billede.

Her viste det sig, at han havde glemt at sætte ›Film‹ ind i Kassen!

Villa-Byggere.

Mel.: Der er et Land —

Der er et Land, hvor tæt og stort der bygges,
hvor ›Villahuse‹ vokser op som Græs,
hvor hver en Plet til Grunde skal udnyttes,
hvor hele Landet er et Flyttelæs.
De stiger frem ved Strand og Bælt og Sunde,
de skyder op omtrent paa maa og faa.
Naturligvis der kræves ›visse Grunde‹,
som man kan bygge sig en Villa paa!

Jeg var forleden til en Fællesspisning,
den smagte lidt af ›Gullasch‹ rent ud sagt,
og dér fik jeg en lille ›Brugsanvisning‹,
og den blev af en ›Gullaschherre‹ bragt.
Han holdt en Tale om at *lave Penge*
›og skidt om Du en Fattigmand skal flaa;
sælg Pølsen, selv om den har hængt for længe
— *det* kan Du bygge Dig en Villa paa!‹

Har Du et Træ med rigtig mange Blommer
og et med Pærer, saa er den ›riæl‹.
Det er jo det med Frugten, at den kommer
fra Jorden frem saad'n ganske af sig sæl'.
Din Udgift staar vel kun i et Par Kroner,
af *Træets* Kroner kan saa Guld Du faa,
Du sælger dyrt til Arbejdsfolkets Koner
— *det* kan Du bygge Dig en Villa paa!

Køb saa lidt Kød med Sener og med Tarme
og rod det sammen med lidt Krydderi,
og i Annoncer skal Du mægtigt larme
og skrive lidt om ›ren Filantropi‹.
Din ›Daasemad‹ af Menigmand erhverves,
og han maa spise den saagodtsom raa,
men det, Du tjener paa din ›Bøfkonserves‹
— *det* kan Du bygge Dig en Villa paa!

Og hvis Du skaffer Dig en Tønde Fusel
og blæser paa, hvad der er Lov og Ret,
saa kan Du ›Sprøjtet‹ uden Spor af Blusel
levere frækt med Whiskyetiket.
Kom bare godt med Vand i Spiritussen
og lav et Navn, helst ganske i det Blaa,
forlang saa mindst tre — fire Kroner ›Sjussen‹
— *det* kan Du bygge Dig en Villa paa!

Man skal paa Sand ej bygge sine Huse,
det er et gammelt og sandfærdigt Raad,
men har *Begærlighed* Du valgt til Muse,
saa bliver *Svindel* pludselig til Daad!
De danske kan endnu en Flaaning taale,
og al Slags Jobberi kan sagtens gaa,
kan Du faa Prisen op paa — *Knappenaale*
— *det* kan Du bygge Dig en Villa paa!

Peder Paul.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

Hun havde været i Syden i tre Uger, og skønt hun skrev hver Uge, blev hendes Breve mere og mere kølige, og han forstod, at hun skrev for at holde sit Løfte og ikke for at glæde ham med Skildringer fra sit daglige Liv.

George strøg sig over Panden, lagde Brevet i Konvolutten igen, saa paa Poststemplet og stoppede det saa atter i Lommen.

— Nej, sagde han højt, jeg kan ikke tro det. Hun sagde, at hun elskede mig; mon hun elsker mig endnu?

Pludselig lød en stærk Ringen. George lukkede op og til hans Forbauselse stod Faderens Sagfører, Mr. Harrison, udenfor.

— Goddag, Mr. George, hilste han og traadte indenfor Døren. De er alene, ser jeg. Det er godt, thi jeg vil tale med Dem i ti Minutter.

George kastede sig i sin Lænestol og strakte Benene ud som han plejede, naar han vilde lytte opmærksomt til noget.

— Det drejer sig vel om Fa'rs Testamente, sagde han med et Suk. Men hvad kan det hele nytte?

— Jo, jeg har forpligtet mig til at finde denne Kvinde. Man har allerede fundet det første Spor. Jeg har betroet Privatdetektiven Rutter Sagen, og han har meddelt mig, at der ikke bor nogen Madame Sepage ved Rue Toullier 89 i Paris, men Politiet husker, at en Kvinde, som antagelig var Enke, engang havde boet paa fjerde Sal sammen med sin Datter. De havde imidlertid kun boet der i nogle Maaneder. Imidlertid var Datteren, som skal have været ung og smuk, pludselig forsvundet, og man mente, at hun, der havde en smuk Stemme havde modtaget et eller andet Engagement. Rutter gennemsøgte alle mulige Kaféer, men hidtil har han ikke fundet nogen ved Navn Mariette Sepage.

— Naa, saa er han jo ikke kommet paa Spor efter hende, sagde George.

— Jovist. Brevet, som fandtes i Miss Nellys Lomme, viser jo, at hun endnu lever og holder til blandt de lavere Samfundslag.

— Og det var altsaa Meningen, at jeg skulde gifte mig med hende, hvordan hun saa end var. Min Fader har nok foresat sig at straffe mig haardt for min Vægring ved at adlyde ham, bemærkede George med Bitterhed.

— Det gaar nok i Orden altsammen, sagde Harrison. Det er min Pligt at finde Mariette Sepage, og bagefter kan De jo gøre, som De vil.

— Det er mærkeligt, at stakkels Nelly var den eneste, der kendte hende. Hverken Liana eller hendes Fader har nogensinde kendt en Person, ved dette Navn, og de kan ikke forstaa, hvor Nelly har gjort dette Bekendtskab? Læs selv, der staar ingen Hemmeligheder i Lianas Breve, de er meget køligere end før. Vi er skilte, og jeg frygter, at jeg ikke har handlet rigtig fornuftigt.

— Husker De det Raad, jeg gav Dem paa deres Faders Dødsdag?

— Ja, svarede George alvorligt. Dengang troede jeg, at hun virkelig elskede mig, og jeg var derfor beredt paa at forsage alt, for hendes Skyld. Men nu — hendes Breve er blevet køligere og hun har maaske ved Rivieraen truffet en Mand, der har mange Penge og kan byde hende den Komfort, hun er vant til. Hun er maaske blevet træt af at vente.

— Nuvel, hvis den unge Dame efter et Par Maaneders Skilsmisse begynder at glemme Dem, saa kan jeg kun lykønske Dem til, at De har faaet Sandheden at vide før det var for sent, sagde Harrison roligt.

— Men jeg elsker hende alligevel, og jeg kan ikke andet, svarede den unge Mand.

— De har kun erfaret, hvad Tusinder andre har. De fleste af os har engang elsket. De fleste Mænd gemmer i deres Hjerte Billedet af en Kvinde, som de for længe siden har mødt og elsket, men som glemte dem. Men er der ellers ikke noget, jeg kan hjælpe Dem med?

— Tak for Deres Venlighed. Jeg er bleven saa nervøs af den sidste Tids Hændelser. Lianas ejendommelige Opførsel, Nellys Død og hendes Bekendtskab med den ukendte Kvinde, som min Fader havde bestemt skulde blive hans Hustru, alt er en uudgrundelie Gaade.

— Ja, men endnu haaber jeg at finde Marietta Sepage, og gennem hende vil vi nok faa en Del Oplysninger. Indtil da maa vi vente taalmodigt.

VIII.

DEN ENGELSKE PROMENADE I NIZZA.

Nizza, Violernes, Konfettiens og de skønne Damers By, staar i sit skønne te Flor i Februar Maaned, og rede til at modtage Kong Karneval. Medens der hersker Taage og Regn i England, er det Sommer dernede. Det er da heller ikke saa mærkeligt at levelystne Mennesker fra alle Europas Hovedstæder samles i Nizza paa denne Aarstid.

En Morgen, fjorten Dage efter Harrisons Besøg hos George, saa' man iblandt den fornøjelseslystne, snakkende Skare, Liana og Prins Zertho. Klædt i en perlegraa Dragt med Parisersnit og en stor Straahat gik hun leende og spøgende. Hun lignede slet ikke den lille Pige fra Stratfield som i en tarvelig Bomuldsbluse og med sort Nederdel cyklede omkring i Omegnen. Med sin smukke Figur, sin moderne Frisure og sit smukke Sprog, kunde man antage hende for Pariserinde. Der var ogsaa mange, der tilkastede hende beundrende Blikke, noget som blev bemærket af hendes Ledsager, der, klædt i sort Jakke og graa Silkehat, gik rygende paa sin Cigaret og lyttede til hendes spøgefulde Tale.

Liana kendte godt Byen Nizza. Hun havde der tilbragt nogle forfærdelige Maaneder, da Faderen var uden Penge og levede af at spille. Hun vovede da ikke at vise sig paa Promenaden, dels paa Grund af sine tarvelige Klæder, dels paa Grund af Frygt for at træffe nogle af sine Bekendte fra deres Velmagtsdage i Monte Carlo, Mentona o. s. v. Men nu var hun vendt tilbage til det Sted, hun afskyede. Lykken var atter bleven dem bevaagen. Hendes Fader havde Penge nok til at lade dem begge leve et komfortabelt Liv — hvorfra han havde faaet dem anede hun ikke — og Zertho var jo Millionær.

Næsten daglig var de Gæster paa Villa Chevrier, og Zertho inviterede hende til Køreture, Middage og Koncerter. Liana vidste intet om hans Indflydelse paa hendes Fader, og hun

behandlede ham altid som en gammel Ven af Familien. Zertho havde altid givet de to unge Piger Blomster og Presenter og det var ogsaa ham, der efter deres Hjemkomst til England havde givet dem Cykler. Skønt han saaledes altid havde vist sig som en Ven, betragtede Liana ham dog stadig med en vis Mistro; hvorfor stod ikke klart for hende.

— Hvorfor er De saa tankefuld? spurgte Zertho, da han saa' hendes tankefulde Blik.

— Det er et af Kvindens faa Privilegier at le, sagde hun smilende. Jeg tænker paa Forskellen mellem vort Liv her for to Aar siden og nu.

— Lykken kommer, sagde han. Deres Fader skal i Morgen køre til Monte Carlo, og jeg haaber Fru Fortuna vil være ham bevaagen.

Liana saa bebrejdende paa ham og sagde:

— Det er Dem, der har overtalt ham til at køre dertil. Hvorfor har De gjort det, naar De ved, at en halv Time ved Spillebordet vil bringe ham tilbage til sin gamle Spillelidenskab? Det er ikke rigtig gjort af en Ven.

— Aa, tilgiv mig, udbrød han, jeg tænkte ikke et Øjeblik paa, at De ikke syntes om, at han tog dertil. Jeg skal søge at hindre ham i at rejse.

Hun blev glad over dette, thi hun var bange for, at Faderen skulde miste sine Penge. Ak, lidet anede hun, at de elegante Dragter, hun bar, og som blev beundrede af alle, bekostedes af Zertho. Hun levede i Ukendskab til Hemmeligheden mellem de to Mænd, den Hemmelighed, som de havde beseglet netop med hendes egen Person.

Liana og hendes Fader gik efter Middagen ud til Place Massena for at se Kong Karnevals Festtog gennem Byen. Hele den beboede Avenue de la Gare var rigt illumineret og store Blomsterguirlander med kulørte Lamper hængte tværs over Gaderne. Kong Karneval og Dronning Karneval var klædt i Guld og Silke og sad paa en forgyldt Trone. Der var Vogne med straalende Feer og Vogne med skønne Bondepiger, alt ledsaget af en brusende Militærmusik. Overalt kastedes Blomster og Konfetti, hele Nizza var et Blomsterhav. I hele to Timer passerede Toget frem og tilbage, og Liana var blandt de livligste af Tilskuerne.

Da hun sammen med Faderen og Zertho vendte hjem, foreslog den sidste at foretage en Spadseretur, da det endnu ikke var sent og det var et herligt Vejr.

— De synes at more Dem godt hernede og dog afskyede De engang dette Sted, sagde Prinsen smilende.

— Ja, det var i de strenge Dage. Man kan jo more sig hernede, naar man har Penge.

— Saa maa min Fornøjelse jo være meget stor, thi jeg har jo mange Penge, sagde Zertho og bad Liana tage Plads paa en Bænk ved Siden af sig. Men alligevel fattes der mig noget — jeg har endnu ikke fundet den Kvinde, der kunde ønske at blive min Hustru.

— Aa, det vil sikkert ikke blive saa vanskeligt, svarede Liana, som forbavsedes over hans Ord, da hun altid havde set ham ligegyldig overfor enhver skøn Kvinde, de havde truffet.

— Liana, sagde han og greb hendes Haand, jeg har noget at sige dig, noget du maa vide — ja, du ved det, du aner det —

Liana blev ganske bleg, men beherskede sin indre Uro, der fik Blodet til at stivne i hendes Aarer.

— Jeg maa sige dig Sandheden rent ud, fortsatte Prinsen, — jeg elsker dig!

Hurtig trak Liana sin Haand til sig og rykkede sig længere bort fra ham.

— Mig, udbrød hun foragteligt.

— Ja, netop Dem! Men kan De sige mig, hvorfor De finder mig saa afskyelig? spurgte han lidenskabeligt.

— De er ikke afskyelig, men — jeg nærer ingen varmere Følelser overfor Dem, det er alt!

Hun bed Læberne haardt sammen. Hun var ikke en lidenskabelig sydlandsk Kvinde, men hun kunde føle varmt og dybt og længtes ligesom enhver Kvinde efter Kærlighed. Hun tænkte paa den Mand, hun havde lovet at elske, men som var bleven fattig og ikke i de første Aar kunde gifte sig med hende. Efter en lang Pavse, udbrød hun:

— Aa, hvorfor har De sagt det?

— Jeg forstaar ikke — jeg haaber ikke, at jeg har gjort Dem vred, svarede han smilende.

— Aa, le ikke, udbrød hun, medens hun selv lo hysterisk. De ved, at De har bedraget mig, thi De kan ikke med Haanden paa Hjertet sige, at De elsker mig.

Et haardt og misfornøjet Udtryk viste sig paa hans Ansigt.

— Jo — jo det kan jeg, svarede han, men naar jeg er heftig i mine Udtryk, er det fordi jeg saalænge har skjult min Kærlighed.

— Vær saa god ikke at sige mere, bad hun.

— De behøver ikke at give mig Svar nu, Liana! Lad mig vente, medens De ransager Deres Hjerte!

— Mit Svar er allerede bestemt, sagde hun alvorligt. Jeg har nemlig givet en anden mit Løfte, derfor kan jeg ikke modtage Deres Tilbud.

Dette syntes ikke at gøre videre Indtryk paa Zertho.

— I mange Aar har jeg tænkt paa dig, Liana og det har været min Redning overfor mange daarlige Kvinder, jeg har stolet paa dig — og jeg stoler endnu paa dig. Bliv min Hustru, og al den Kærlighed, jeg ejer, skal tilhøre Dig alene.

— Prins Zertho, sagde hun med Bestemthed, sig ikke mere, jeg beder Dem derom. Jeg respekterer Deres Følelser, men forlang intet mere af mig!

— Nuvel, sagde han, jeg skal vente — og jeg skal gentage mit Spørgsmaal, naar De har besindet Dem.

— Lad os nu gaa hjem, sagde Liana, Aftenluften begynder at blive kølig.

Og de gik tavse tilbage.

En Time senere, da Liana var gaaet ind paa sit Værelse, fik Kaptajnen Bud om at komme over til Zertho, og de to Herrer slog sig ned i Prinsens smukke Salon.

— I Aften har jeg bedt Liana om at blive min Hustru, sagde Prinsen. Men hun sagde nej.

— Ganske som jeg havde ventet, svarede Kaptajnen køligt.

— Ganske som jeg havde ønsket, mener du, sagde Zertho. Men jeg kunde forstaa, at du ikke har forsøgt at overtale hende eller indvirke paa hende, som vi kom overens om.

— Nej, jeg har intet gjort.

— Nuvel, du kender mig tilstrækkeligt, Brooker, til at vide, at jeg, naar jeg har foresat mig noget, fører det igennem, koste hvad det vil. Jeg forstaar desuden ikke din Modvilje mod, at Liana skal blive Prinsesse d'Auzac, det vilde jo blive til din Fordel, og du vilde aldrig komme til at staa uden Penge.

— Men hun elsker dig ikke, Zertho.

— Elsker mig ikke! Dumheder, udbrød Prinsen heftigt. Om en Uge vil jeg gentage mit Frieri, og hvis hun saa vægrer sig, saa . . .

— Og saa — udbrød Brooker ude af Stand til at skjule sin Uro.

Prinsen tog nogle sammenfoldede Avisudklip ud af sin Skrivebordsskuffe og holdt dem frem for Kaptajnen med en triumferende Mine.

— Nej, nej, udbrød Kaptajnen og for tilbage.

— Nuvel, gentog Zertho haanligt, mærkeligt nok ser det ud til, at din sidste Udvej er at blive min Svigerfader. Du kan let overtale Liana, men hvis du intet foretager dig, ja saa kender du Følgerne.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Det gaar tilbage!
(»Daily Mirror«.)

Den siste brændevinsdoktor.

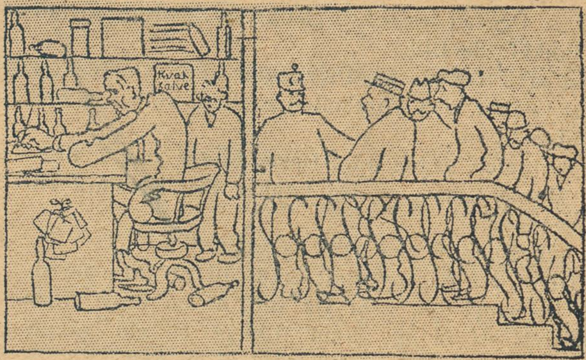

Bare han kan bedømme, om kognak gaar an!
Den, som Gud gir et embede, faar ogsaa forstand.
(»Tidens Tegn«. Norge)

Tyskland vil sluge hele Verden!
(Tegning af L. Raemacker, Holland).

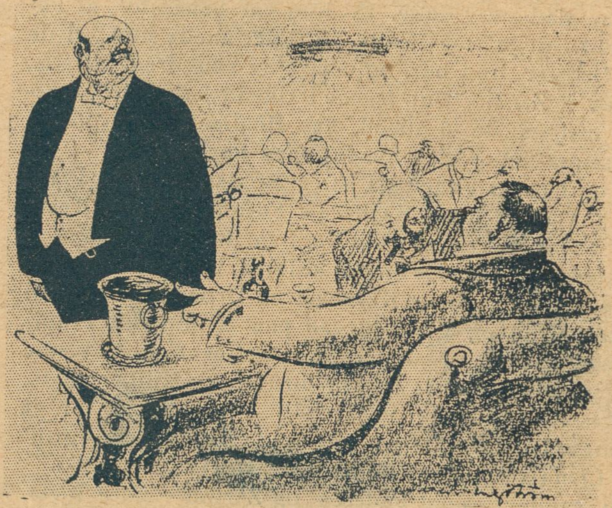

På stadshotellet i en norrländsk stad en kväll strax före stängdags (Lukketid).
En frackklädd herre passerar rådman Rambergs bord och denne säger med befallande røst:
— Kypare, jag skall ha en halfva punsch till, innan dom stänger!
Den frackklädde (indignerad): — Jag är ingen kypare, jag är grosshandlare Johansson från Norrköping!
— Det gör ingenting. Raska på bara!
(»Strix«)

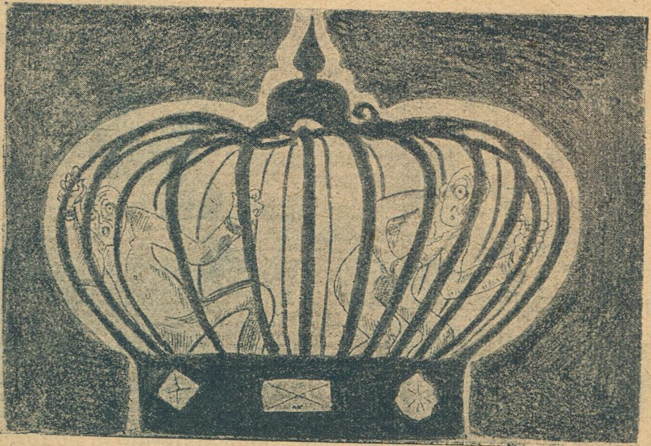

De frie Kongeriker Finland og Polen.
(»Lørdagsavisen«, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Giv os i Dag vort daglige Brød eller

Morgenstemning udenfor en Brødbutik.

Rundskuedag.

„Pærekøbing Ugeblad" agter efter nogenlunde sikkert Forlydende at arrangere en „Rundskuedag", og kan foreløbig byde paa følgende Sensation:

1) En af Max Gallins originale Fokturaer fra 1917.

2) Adgang til „Røde Kro", hvor Direktøren vil demonstrere moderne Sceneteknik.

3) Gratis Fotografering og Aflevering af Fingeraftryk paa Domhuset.

4) Adgang til at se, hvorledes et Rugbrød bages

5) En Rejse med den første Morgen-Sporvogn Linie 5.

6) Hovedgevinst: En Snaps Akvavit, udskænket af Anders Jensen, Paladshotellet.

7) Et Kvartal af „Fyrtaarnet" og to Fribilletter til den „Underjordiske".

8) En Benaadningsansøgning for Klausulbrud.

Underlige Notitser.

En herboende Mand har under Bagerstrejken lejet sig en Maskeradegarderobe for ved Hjælp af Forklædninger at kunne skaffe sig et helt Rugbrød.

•

Naar »Aladdin« kommer op paa det kgl. Teater, vil det blive spillet i to Dele. Det er det første Forsøg paa at rationere Scenekunst.

•

I Præstø Amt gik Byens to Bagere forleden i Demonstrationstog til Raadhuset. Det lokale Politi spredte dem for alle Vinde.

•

En herværende Teaterdirektør har lovet de Skuespillere, som paa Scenen deltager i store Soupeer hos Fyrster og andre højtstaaende Personer, to Stykker Smørrebrød og en Bajer, naar Akten er forbi.

•

Nyboders Politi vil om kort Tid stationere en Betjent i Krokodillegade for at regulere Færdslen med Automobilerne dersteds.

•

I »Riddersalen«, hvor før Manegekunstnerinden Baptiste Schreiber optraadte, ses nu den forhenværende Skolerytter Edith Gibson. Efter Forlydende vil Etablissementet blive omdøbt til »Beridersalen«.

•

I »Palais de danse« er alle Priserne fordoblede og Disciplinen næsten prøjsisk. Gæsterne føler sig da ogsaa som unter den *dobbelte Adler.*

BEMÆRK!

Husk altid Skriftstedet: »Det er bedre at give end at tage«.

Især hvis Du er Bokser.

Spørgsmaal.

Naar en Ton er tusind Kilo, hvor meget vejer saa en Maraton?

„Aandrighed".

Der var en Gang en Mand og en Kvinde, og saa mistede han alle sine Penge — Og saa er den ikke længere.

„En Svensker".

Det är fråga om automobiltrafik och kammarherrn på Gällinge agiterar vid kyrkan för den nya linjen.

Men Gustaf i Sjöåsen säger: — Ja nog ä di bra förståss di här bilera ta å färdas i på e t sätt, å ja har ock åkt bil en gång, men den gången ångrar ja. För ja va i stan å kum försent te tåget å va tvongen te å ta bil hem. Förr, när en körde mä häst, hannt en mä två litter på den väjen, (brugte man to Liter Brændevin paa Vejen) men nu kan man knapt få fram nattsäcken förrän ja va i Sjöåsen!

„En Norsk-Amerikaner".

Han var en livlig ung herremand og kom ikke altid særlig tidlig hjem. Han stod i frivillig regiment, og nu skulde han til fronten og tok en rørende avsked med sin forlov de.

— Elskede, naar jeg er langt borte, vil du da se paa den stjernen hver aften og tænke paa mig?

— Det skal jeg, min egen ven. Hvis jeg i det hele trængte noget som kunde minde om dig, saa vilde jeg vælge den stjernen.

— Hvorfor det?

— For den er saa sent ute om aftenen og er saa blek om morgenen.

„En Dansker".

Postmesteren: Det Brev skal der dobbelt Porto paa, det er for svært.

Bonden: Ja, det er den gamle Historie, — men er Brevet for let, saa si'r De sgu ikke noget!

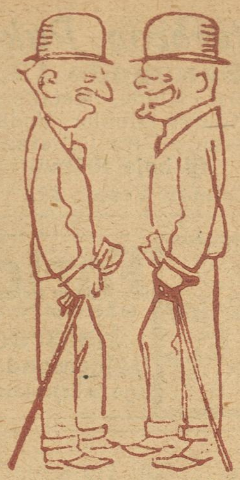

— Jeg ved ikke om Trafikministeren har haft den *spanske* Syge, men nu har han da faaet den *portugisiske.*

— Saa, hvo'den de'?

— Jo, han er jo bleven hel *porto*-gal!

Internationalt.

En Normand kom i Gaar kørende med Bil gennem Østergade og var saa uheldig at paakøre først en fransk Dame og straks efter en Herre fra Ramænien. En tysk Læge, der tilfældig kom forbi, forbandt de saarede, hvorefter nogle tililende Russere bar de tilskadekomne ind til en Polak, som har Butik lige ved Siden af det ungarnske Konditori. En svensk civil Betjent fik tilkaldt en dansk Kollega, som desværre led af spansk Syge; de saarede blev derfor bragt ud i Droskerne af vore egne Kinesere.

Neu Ruppin.

Pesche-Koedt er fremdeles en
drabelig Stride-Mand.
Nys foer han i Harnisk for at
fælde »den hvide Mand.«

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. V. 2068 y.

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Alle Mænd! Fra 15—70 Aar, der ønsker **Sundhed** og **Styrke**, køber Bogen, **Hvorledes man bliver stærk!!** Pris 1,75. Faas i Bogladerne,
Hovedekspedition: Aksel Andersen, Nørrebrogade 18 A. København N.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Stort Udvalg i sort Fodtøj

Imellem os.

H. Holst og andre ærede Indsendere af »Bogstavdyr«: Fristen udløb den 31 Juli, men vi skal i denne Rubrik gengive en Del af de forsinkede »Dyr!«

E. Hansen, Ægirsgade 45. Postvæsnet kan ikke finde Dem!

Telefon
1848

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16
Assurer hos os.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand:

Tivoli.
Sommersæsonen fra 8. Maj til 15. September 1918.
Hver Aften: Koncerter i Koncertsalen, Glassalen og Haven.
Hver Uge: Solist- og Symfoni-Koncerter, — Revy i Sommerteatret — Forestillinger paa Kunstnerplænen. — Pantomimer m. m. — Talrige Forlystelser o. s. v.
„**Købmandsgaarden**", Festarrangement med Dans.
Entré 50 Øre for Voxne. 25 Øre for Børn

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.
EN GROS **Tørv! Brænde! Tørv!** EN DETAIL
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m. m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

„Ny Ravnsborg"
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7
Sommer-Cabaretten **„Linie 6"**
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

„Krims-Krams“.

Trylleskriften.

Et lille Trylle-eksperiment, som altid morer:

Man træder frem i Selskabet med et Brev, aabner det og viser det frem for Deltagerne. Brevet skal indeholde to Ord, et Bynavn og et Personnavn eller Spørgsmaalet: Hvem bliver forlovede? Efter at Tilskurene har læst Ordene brænder man Brevet og lader Asken falde ned paa en Tallerken, og nu paastaar man at kunne trylle Ordene (eller de Forlovedes Navne) frem.

Man tager Asken op i den ene hule Haand og gnider derefter Asken ind paa den anden Haands Overflade (eller et Stykke op paa Armen) puster Asken bort — og de ønskede Ord staar nu at læse.

Man skal nemlig i Forvejen ved Hjælp af Æggehvide skrive de paagældende Ord paa Haand eller Arm. Æggehvideskriften er usynlig, men kommer tydelig frem, naar Asken gnides ind i den.

Tegning af O. Hartig.

Hun har saa bedrøvet et Blik, fordi
at nu er Ferietiden forbi.
At træffe Bestemmelsen: *Rejse* er slem,
men træffer hun *ham*, naar hun kommer hjem?

Klog lille Fyr.

— Far, sagde den lille Krøltop, jeg har faaet fat i et Blyant, der kan skrive rødt, grønt, blaat, gult, sort og hvidt eller hvilken som helst Farve.

— Da ikke med den samme Blyant, mente Faderen.

— Den selv samme, bedyrede Drengen — skal vi vædde 25 Øre?

Saa væddede de — og Drengen tog en almindelig Blyant op af Lommen og skrev paa et Stykke hvidt Papir »rødt,« »grønt,« »blaat« osv. —

Han vandt altsaa Væddemaalet!

En Fader er 6 Gange saa gammel som sit Barn. Om 24 Aar er han dobbelt saa gammel. Hvor gammel er begge nu?

6 — 36

I hvilken By saar man Roer?

I ingen. Man saar Roefrø.

Et slemt Bistik!

1) **Ravnen.** Tegnet af G. Nielsen, Istedgade 91

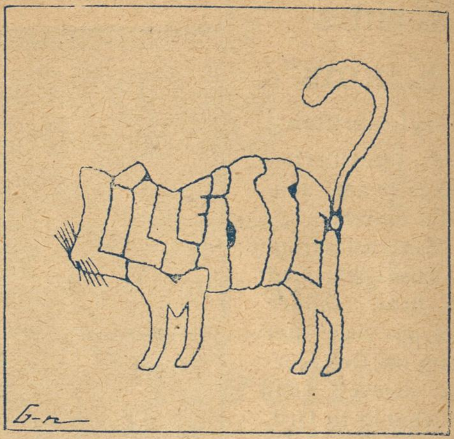

2. **Lille Missen.** (Samme Tegner)
En Originaltegning i Præmie.

Bogstavsdyr.

Vor originale og sjælden fornøjelige Tegne-Konkurrence afsluttes med dette Nummer og vi takker alle de udmærkede Deltagere, hvem vi hermed forbereder paa, at en ny og mindst lige saa spændende Tegne-Konkurrence startes i det kommende *Oktober-Kvartal.* Altsaa:
Tak for »Dyrene« og *Paa Gensyn!*

Struts og **Flodhest.** Tegnet af Henrik v. Seydewitz, (præmieret i Nr. 35, denne Gang hædrende Omtale!)

Vand – Svane. Tegnet af L. Kjellander, Klerkegade 23.

Ravn. Tegnet af Svend Gundersen, Jagtvej 14.
En Originaltegning i Præmie.

Ravn – København. Tegnet af Egmond Hvid, Thisted.

Gris. Tegnet af Arthur Jensen, Østerbrogade 57.

1) **Hest — Galop.** Tegnet af Helge Nielsen, Aarhus.

2) **Dromedar — Afrika.** (Samme Tegner). Da Hr. H. Nielsen ikke kan betragtes som Amatør (han har, som bekendt, faaet flere Tegninger offentliggjorte i »Ravnen«), staar han udenfor Konkurrence. Vi belønner imidlertid hans udmærkede Bidrag med en **Originaltegning** fra en af hans ældre Kollegers Haand!

Rubinens Hævn!

Jagtsæsonen var lige begyndt, og Major Weston, som ejede et lille Gods i det sydlige Skotland, havde i den Anledning indbudt nogle Venner, for at de i Fællesskab kunde nyde Jagtens Glæder. Herrerne kendte allesammen hverandre fra tidligere Aar; kun en Mand ved Navn Fitzgerald var ny indenfor Kredsen. Majoren havde nylig gjort hans Bekendtskab, og da han viste sig at være en fortræffelig Selskabsmand og dertil Jæger med Liv og Sjæl, havde han ogsaa indbudt ham. Det lille Selskab hengav sig med største Iver til den ædle Jagtsport.

Saaledes forløb en Uge paa den fornøjeligste Maade. Men saa skete der pludselig noget, som vakte den største Bestyrtelse i Selskabet. En Morgenstund gjorde man nemlig den Opdagelse, at der om Natten var forøvet Indbrud i Majorens Arbejdsværelse. Tyven, som fra Havesiden var krøbet ind gennem et Vindue, havde brudt Pengeskabet op og derefter gjort sig usynlig. Mærkeligt nok havde han kun tilegnet sig en enkelt Genstand, nemlig en værdifuld Rubin, som Majoren holdt meget omhyggeligt gemt.

Da Herrerne med Undtagelse af Fitzgerald, som paa Grund af Hovedpine havde trukket sig tilbage til sit Værelse, samme Aften drøftede Begivenheden, ytrede Weston, at Tyveriet egentlig ikke gik ham synderlig nær til Hjerte.

»Naar alt kommer til alt«, sagde han, »er jeg i Grunden nærmest ligeglad over, at jeg er blevet af med den uhyggelige Sten.«

»Uhyggelige, hvad vil det sige?« spurgte en af Herrerne. »Du har jo vist os den en Gang. Det var en ualmindelig smuk Rubin og uden Tvivl meget værdifuld.«

»Sandt nok«, indrømmede Majoren, »men den stod i Forbindelse med en Tildragelse, som jeg aldrig kan tænke paa uden at føle en Kuldegysen, og som jeg nødig omtaler.«

»Aa, til os kan Du vel fortælle den Historie«, mente Vennerne, og de blev ved at plage ham saa længe, at han omsider gav efter.

»Det er en mærkelig Historie«, begyndte han, »og havde jeg ikke selv oplevet den, vilde jeg næppe tro den. Men nu skal I altsaa høre. Under mit sidste Ophold i Indien foretog jeg sammen med to Venner ved Navn, Simson og Harper samt nogle indfødte Tjenere et Strejftogt gennem Landets Indre. En Dag havde vi foretaget en usædvanlig lang og anstrengende March. Det var ikke til at tænke paa at naa den lille Garnisonsby før Daggry, og da et voldsomt Uvejr var i Anmarsch, maatte vi sørge for at faa Tag over Hovedet for Natten. Skønt den trykkende Varme næsten lammede enhver Bevægelse, slæbte vi os dog videre, indtil vi naaede en lille Nybygd, som bestod af en halv Snes Hytter. Beboerne her, som var Hinduer, sad paa Hug udenfor deres usle Boliger og betragtede os nysgerrigt. Da vi nærmede os en gammel Mand og bad om Natlely, rystede han imidlertid afværgende paa Hovedet og raabte:

»Kom ikke nærmere, Herre! Vi har Pest her i Byen. De maa finde Dem i at sove under aaben Himmel, thi med Undtagelse af Rajahens Ruin findes der i vid Omkreds intet Sted, hvor De kan overnatte.

»Saa gaar vi til Ruinen!

»Nej, nej, gaa ikke derhen, advarede en af de andre Hinduer. Ruinen er fuld af onde Aander.

Vi lo naturligvis og besluttede trods de Indfødtes Varsler at tilbringe Natten der. Ingen vilde dog føre os derhen, og den største Del af vore Tjenere var saa overtroiske, at de nægtede at følge med os. Kun med stort Besvær opnaaede vi, at man viste, hvad Vej vi skulde gaa. Men vi kom langsom fremad, fordi et næsten uigennemtrængeligt Krat uophørlig standsede vore Skridt. — Endelig naaede vi en aaben Plads, midt paa hvilken en ruinlignende Bygning med halvt forfaldne Taarne og Kupler ragede i Vejret, men Harpers Tjener, en Muhamedaner, holdt os ængstelig tilbage.

»Gaa ikke derhen, Herre! sagde han halvt advarende, halvt bedende. Det kan blive Døden for os alle!

»Hvorfor det?« spurgte Harper.

»Fordi der en Gang har boet en ond Rajah her, forklarede Tjeneren. Han hadede Menneskene og elskede kun sine Skatte. De smukkeste Juveler, han ejede, gemte han i et Skrin og knyttede en frygtelig Forbandelse til dem. Efter hans Død kunde enhver, som havde Mod dertil, forsøge at løfte Skatten. Og mange kom ogsaa vandrende hertil, men ingen vendte tilbage. De døde alle en forfærdelig Død, og deres Aander vandrer ved Nattetid omkring mellem Ruinerne. Den, som gaar derind, maa dø!

Men vor Nysgerrighed nu var blevet vakt. Vi lod de to Tjenere blive tilbage i Forhallen og traadte ind i Bygningens Indre. Foran den ene Væg stod der et kæmpestort Afgudsbillede, ved hvis Fødder, der var oprejst et Alter, og paa dette laa en Del Trækloder væltede omkring mellem hverandre. Kun fire af dem var ikke væltede, og paa hver af dem laa der et pæreformet Glashylster, som omsluttede en Rubin af vidunderlig Skønhed. Maalløse stirrede vi paa de kostbare Stene; men samtidig faldt vore Blikke paa en Mængde Menneskeknogler, der laa hulter til bulter omkring paa Gulvet, og mellem de kødløse Knogler laa strøet lynende Diamanter, Smaragder og Rubiner af uskattelig Værdi. Harper var den, der først kom til sig selv.

»Du godeste Gud, hvilke Rigdomme!« udbrød han, idet han opfyldt af Begærlighed bukkede sig ned for at fylde sine Lommer med de værdifulde Stene. Simson fulgte hans Eksempel, medens jeg derimod holdtes tilbage af en uovervindelig Ængstelse. Jeg vendte mig om mod Alteret og løsnede et af Glashylstrene fra den Træklods, til hvilken det var fastgjort. I det samme kom Harper hen til mig og begyndte ogsaa at tage fat i et af Hylstrene.

»Hvilken herlig Rubin! sagde han beundrende. Se en Gang her, Simson.

Denne saa op og betragtede Stenen, som Harper holdt hen til ham, hvorefter de i Forening søgte at aabne Hylsteret; men Resultatet blev, at Glasset brast itu mellem Hænderne paa dem. Fra Harper hørtes et lille Udraab: Jeg har skaaret mig paa Glasset! Jeg ogsaa, lo Simson. Den Tingest der var fyldt med Vand eller en lignende Vædske. Vent lidt, saa vil jeg forsøge med den anden.

Men idet han strakte Haanden ud for at tage det ene af de Hylstre, der endnu laa paa Alteret, saa jeg, hvorledes hans Ansigt fordrejedes af Smerte, og under voldsomme Krampetrækninger styrtede han om paa Gulvet, men rejste sig et Øjeblik efter igen og fo'r som vanvittig løs paa Harper, hvem han øjensynlig forsøgte at kvæle. Ogsaa denne syntes samtidig at have mistet Forstanden, og stønnende og brølende som vilde Dyr brødes de med hinanden i Mørket, thi under Kampen var Lygten faldet paa Gulvet og Lyset gaaet ud. Jeg stod som forstenet med tilbageholdt Aandedræt og ude af Stand til at gøre en Bevægelse. Hvor længe den forfærdelige Kamp mellem de to Mænd varede, ved jeg ikke, mig forekom det en Evighed. Efterhaanden blev deres Stønnen svagere, men jeg mærkede saa pludselig, hvorledes en rystende Haand greb fat i mine Ben, og skrækslagen sled jeg mig løs og styrtede over Hals og Hoved derfra uden at se til Siderne.

Hvad der videre skete, er jeg ude af Stand til at fortælle. De indfødte Tjenere fandt mig næste Morgen liggende bevidstløs i Paladsets Forgaard, og det varede tre Døgn, inden jeg atter kom til mig selv. I min Lomme fandt jeg et af de skæbnesvangre Hylstre med den deri indesluttede kostbare Rubin. Jeg tog det med mig til Europa, men har aldrig haft Mod til at aabne det. Jeg tror nemlig, at Vædsken indeholder en uhyggelig, hurtigdræbende Gift, for hvilken alle de Mennesker, der eftersiræber Rajahens Skat, falder som Ofre.

Majoren havde næppe udtalt de sidste Ord, før Stilheden i Huset blev afbrudt af en højlydt Stønnen. Herrerne rejste sig straks for at undersøge Sagen. Den stønnende Lyd kom fra Fitzgeralds Værelse, og da Major Weston aabnede Døren, viste der sig et uhyggeligt Syn for de indtrædende. Paa Gulvet laa Fitzgerald i en uhyggelig forvreden Stilling med Fraade om Munden og med et frygteligt fordrejet Ansigt. Det var let at se, det var Dødskampen. Hans krampagtigt knyttede Haand omsluttede en funklende Rubin, og rundt om ham laa Skaarene af et knust Glashylster.

Skosværten LUNA tilfredsstiller alle Fordringer. En gros Tlf. Palæ 1159 x. Faas overalt

Folkets Hus, Jagtvej 69 ⁂ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, I. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden.
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Pastorvej 3. Tlf. Byen 1537 v
Raadmandsgade 2 Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.
Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade)
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708

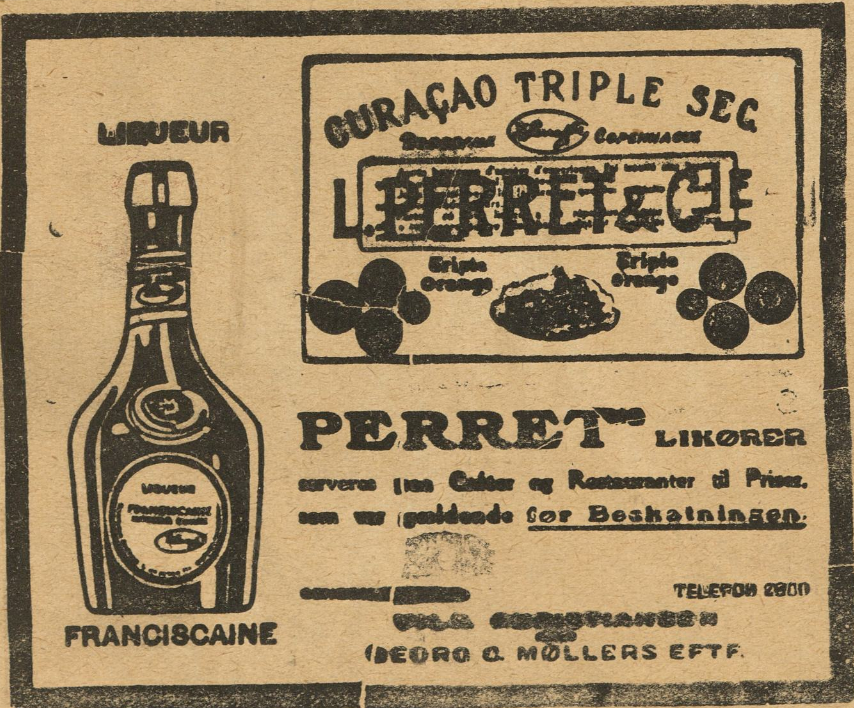

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F. E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Alfred Proessdorf

Slag-Markens Høstmand.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 38 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 19. September 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Hvormeget godt, der bor i Damen her, det ved kun Manden,
for Hatten skjuler godt for Pladsen for Forstanden —: Panden.
Maaske hun tænker ondt om Mand og Barn og Ægtestanden,
men et godt Øje det har hun — til en eller anden.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pastorvig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

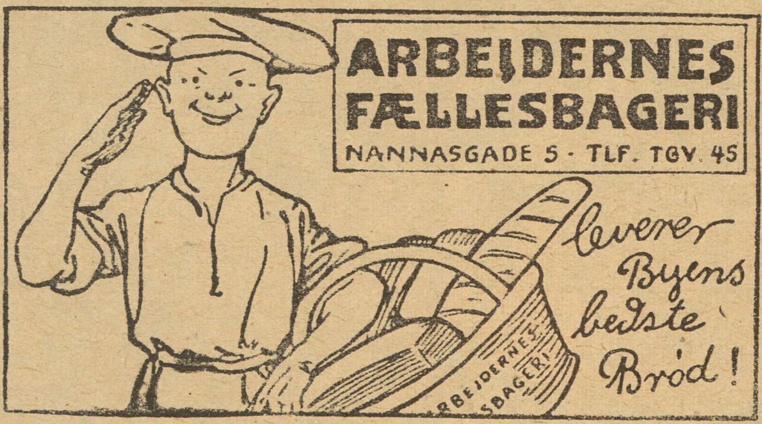

Husmoder! Prøv
„Thea“ Essens.
Sund og velsmagende.
Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.
„Thea“ København.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

TEL. 3684. 3349 — **S. JOHANNESSON'S** — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

Tegning af O. Meier.

Pigen er yndig — jeg griber min Lyre.
Frugt er dejlig — kan daarlig mig styre.
Æbler er navnlig — godt for min Nyre
men de er nu saa — forbandet dyre!

Løgnens Ansigt.

Stundom alvorligt, dog oftest smilende,
sjældent uroligt, men hyppigt hvilende,
ofte erfarent og venligt beklagende,
altid betagende —

Stundom køligt, dog oftere varmende,
alt tilgivende, mildt forbarmende,
mandigt behersket, til Tider lidt
magelígt,
altid behageligt —

Klogt og forstandigt og stundom
grundende,
ofte i Ro, men dog aldrig blundende,
festligt i Glæde i Sorg tit rørende,
altid forførende —

Altid det samme og altid skiftende,
aldrig aabent og ærligt skriftende,
dog trods et Drag af det lurende,
vejrende,
altid besejrende —

Saadan er Løgnens Ansigt — vækkende
Tillid og Tiltro og aldrig skrækkende;
Skæbnen saa sørgelig ofte prænter det,
hvor mindst du venter det.

Løgnens Ansigt — ja, ofte nok ligner det
den, du elsker — du kysser,
velsigner det,
gir det dig selv og dit Liv — ak, da
strander det,
for sent du forbander det!

Per Bonde.

Lille Historie.

Der gives virkelig Lejligheder, hvor det er meget fornuftigere at være Numer to end Numer et . . . .

Han sad ene paa en af Kongens Nytorv-Bænkene og drev i Varmen. Og kedede sig forresten. Saa kom hun og satte sig ved Siden af ham; med passende Afstand. Hun var lyst sommerklædt med stor opkrammet Hat og grønne (tætvævede) Strømper; men ellers saa hun saamænd anstændig nok ud. Forresten var hun ikke køn, men net og frisk, og Figuren var god. De sad der en lille Stund, som anede de ikke hinandens Tilstedeværelse, hun mest, selvfølgelig. Men han havde naturligvis straks sét sit. Han syntes ganske godt om hende, i sin lette Kedsomhed. Men hvorledes . . ?

Saa kom den tredie. Han var øjensynlig fra Provinsen; men med adskillige bevægede Hovedstadsbesøgs Sejghed i Kroppen. Nogen Adonis var han ikke; men han var stærk og sund og solbrændt. Det gav et tungt Gisp i den ellers ikke forvænte Bænk, da han klaskede ned. Og det lyse Pigebarn der ved hans Side passede ham lige med det samme. Ladet til Halsen med Flyvelyster, gik han straks løs paa hende. Han lettede et Par Tommer paa den bløde Hat af landlig Tilsnit, og mælede uden smaalig Hensyn til Omgivelserne: Undskyl,' men den Dame har vel ikke Løst til a' besé Byen med mig? Vi . . . Han sendte et langtfra indiskret Blik ned til de grønne Strømper; men saa fandt han op til hendes Ansigt, og kørte straks fast i den nye Sætning. Hun var ret bleg, men hun blev dog nogle Streger blegere. Hun sagde ikke meget, men det hun svarede ham, var underbygget af en dybt krænket Kvindes uhyggelige Skarphed: Nej! . . . De tager tilsyneladende ganske fejl . . Ikke mere. Men hun var med et blevet ganske rank, og Øjnene stirrede fornærmede langt ud over Nyhavn. Provinsmanden blev et Sekund eller to lidt flad; men han havde sikkert været ude for lignende Situationer før, for han gjorde det eneste, der var at gøre: han blev siddende de passende Minutter, lettede paa Hatten og forsvandt stilfærdigt.

De to sad altsaa atter alene sammen. Han ventede det konventionelle Stykke Tid. Saa vendte han sig med udsøgt Naturlighed mod hende og bemærkede halvt smilende, halvt deltagende: Det er dog ganske meningsløst, at en ung Dame midt om Dagen kan blive udsat for saadan noget . . . Ja, ikke sandt? der var endnu Indignation i Stemmen, men den var nu frisk og kvindelig. Han sagde endnu et Par Ord om den Ting, og saa faldt han pludselig ud af Stivheden; antagelig havde hun ventet et Par Ord — netop de Par Ord — fra den Kant. Hun vendte sig mod ham, lidt behersket, men venligt. Han arbejdede videre: Damer kan dog fordre Hensyn. . .

De var stadig aldeles enige. Og lidt efter var de i Samtale. Han var vant nok til at tale frit med Kvinder; vidste bestemt, hvorledes saadant et lille Pigebarn skulde behandles. Uden at hun mærkede det, havde han snart skiftet Emne: den varme, dejlige Sommerdag . . . Skiftede igen: hvor lyst dog klædte Københavnerinderne . . . Da han vidste, hun var ganske tryg, sagde han beskedent og tjenende: Tilgiv, men det er saa stegende . . . Vil Frøkenen ikke nyde en Forfriskning . . . foran d'Angleterre . . .? Han havde klistret sit mest vindende Smil paa, og hun besvarede det med en klædelig Undseelse: Jo . . Tak. . .

De rejste sig og fulgtes langsomt, næsten lige høje og slanke. Samtalen fortsattes. Han følte, at han meget godt . . . forsigtig . . . kunde tage hendes Arm. Men han var en gammel rutineret Københavner, og lod det vente — til deres næste Møde Dagen efter.

Frederik Skousbo.

Tegning af Emil Poulsen.

KUL
AFB A/S
KØB BRÆNDSEL HOS
ARBEJDERNES FÆLLESORGANISAT: BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRIKETTER
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068
~ 19-AN-18 ~

Brugte Sække købes
samt Grammofonplader (ligegyldig hvilken Stand) **høj Pris.**
Afhentes overalt og betales paa Stedet.
„Magneten“ Hedebygade 15.
Telefon Vester 1590 x.

Taske Kliniken 49.
Opretning, Farvning, Hanke, Foer.
C. Herrmann. Grdl. 1871. St. Pederstr. 49.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

ELSE.

Hvorfor jeg synger om Else,
— Du mener, hun er det ej værd?
Aa nej, hun er kun en Tøjte,
kun een i den skamløse Hær. —

Og dog, jeg ved ej hvorledes,
men siden jeg saa dette Blik,
hun sendte mig over Gaden
i Aftes — til Sjælen det gik.

De griske graadige Øjne,
den Latter, saa ukysk — erfar'n —
— Jeg har jo kendt lille Else,
fra hun var et smilende Barn.

Jeg har jo kendt lille Else
med Fletning og kortskørtet Kjol'.
Hun lyste i Baggaardsvrimlen
som selve Vorherres Sol.

Hun var som et Glimt af Sommer
i alle de fattige Hjem,
i gamle forslidte Aasyn
hun lokkede Smilet frem. —

— Men ak, den Blomst, der kan trives
og grønnes i Sommerens Lys,
den visner i Fattigmands Stue,
den dræbes i Baggaardens Gys.

Og Skønhed, som skabte den rige
en Livslykkens Højtidsstund,
den er en Forbandelse mere
paa Armods haabløse Grund.

Hun var kun Barn, lille Else,
saa lidt hun af Livet forstod;
han kom fra en fremmed Verden
og var saa usigelig god.

Ham gav hun sit Smil, sin Ungdom,
sin barnlig troskyldige Sjæl!
Og han? — hvad regned han Blomsten,
han traadte en Nat under Hæl!

— — — —

Jeg mødte Else i Aftes
— aa, Herregud for et Blik,
hun sendte mig over Gaden;
det dybt mig i Sjælen gik.

De griske graadige Øjne,
den Latter, saa ukysk — erfar'n!
— Og jeg, som har kendt lille Else
fra hun var et smilende Barn.

A. J.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

— Jeg havde aldrig ventet mig noget saadant af dig. Zertho, sagde Kaptajnen og betragtede sin Vært med lynende Øjne. Du tager ikke det ringeste Hensyn til mine Følelser som Fader, du ved ogsaa, at Liana er min eneste Glæde paa Jorden!

— Vi er ikke længere Kompagnoner ved Spillebordet, sagde Prinsen med et haardt Blik i sine mørke Tanker. Vi spiller mod hinanden nu. Og du kan nok indse, at det er mig, der har Trumfen paa Haanden.

IX.

FOR HANS SYNDS SKYLD.

Tidligt næste Morgen stod Liana ved det aabne Vindue og saa' ud mod den blaa Sø. Prinsens Ord den foregaaende Aften stod endnu tydeligt for hende og hun tænkte paa, at han havde sagt, at han vilde gentage sit Frieri, Skulde hun tage mod det? Nej, hun nærede Mistro til ham saaledes som hun altid havde gjort. Medens hun stod og tænkte paa, hvor umuligt det vilde være for hende at modtage hans Tilbud, da hun ikke elskede ham, kom Pigen ind med et Brev til hende.

Hun saa, straks, at det var fra George. Da hun havde læst det, kastede hun sig ned paa sin Seng og borede Hovedet ned i de broderede Puder og brast i heftig Graad. Hun hadede Zertho og hun elskede George.

Imidlerlid var hendes Fader staaet op og havde begivet sig ud paa en Spadseretur. Han gik ned til Søen og betragtede derfra det højtliggende Slot.

— Ja, mumlede han, denne Draabe faar i Sandhed Bægeret til at flyde over. Stakkels Liana! Hvordan skal jeg kunne sige hende Sandheden? Hvis jeg gør det, hvis jeg aabenbarer hende den Hemmelighed, jeg troede var min egen, vil hun, som jeg i alle disse Aar har elsket og hæget om, vende sig bort fra mig med Foragt,

Han knyttede sine Hænder og hans Ansigt fik et fortvivlet Udtryk.

— Nej, det er absolut umuligt at sige hende Sandheden, sagde han med et Suk. Det vilde kun bringe hende til at hade mig, jeg kan ikke — jeg vover ikke. Jeg maa jo ofre Liana for at redde mig selv, Zertho er ikke til at spøge med. Jeg maa adlyde og overtale Liana til at blive Prinsesse d'Auzac. Jeg har strittet imod hele Tiden, jeg har søgt at holde hende borte fra Verdens Ondskab og Synd. Jeg har forsaget alt for hendes Skyld, og nu bliver dette Enden paa det hele. Hun skal rives fra mig og gives til denne Slyngel, hvis Rigdomme har forvandlet ham fra Ven til Fjende. Ak, sukkede han, og støttede sit feberhede Hoved mod Haanden, al Lykke og Glæde vil ødelægges for hende, hendes unge Liv vil blive formørket for min Skyld. Jeg, hendes Fader, maa overtale hende til at foretage et Skridt, som hun vil angre hele Livet. Men det maa ske. Liana maa binde denne Mand til Tavshed gennem Giftermaal, det er den eneste Maade, jeg kan blive reddet paa.

Pludselig reves han ud af sine Tanker ved en glad Latter, og da han vendte sig om, saa han Liana og to søde engelske Piger, som boede paa samme Pensionat som Brookers.

— Hvordan i Alverden er du kommet saa tidligt op, Fa'r? udbrød Liana.

Kaptajnen smilede.

Efter at have sagt Farvel til de unge Piger begav Liana og hendes Fader sig hjemad. Da de havde spist til Middag i Pensionatet og sad i deres lille private Salon, sagde Kaptajnen pludselig, idet han saa hende lige ind i Øjnene:

— Liana, jeg har længe villet tale alvorligt med dig, men jeg har nølet dermed, fordi . . . ja, fordi jeg vidste, at du var lykkelig, og jeg vilde nødig forvolde dig Smerte.

— Smerte! Hvad mener du, Fa'r?

— Du har følt dig lykkelig og glad i Nizza, ikke sandt, og Zertho har gjort Livet behageligt for os begge, fremstammede han.

— Javist. Takket være ham har vort Liv her været ganske anderledes end sidste Gang?

— Du synes at befinde dig vel i Zerthos Selskab?

Det gav et Sæt i hende. Hendes Fader kunde da vel ikke vide, hvad der var foregaaet paa Spadsereturen den foregaaende Aften.

— Men jeg har lagt Mærke til, at du i den senere Tid har set særlig glad ud, naar du har været sammen med ham. En Kvinde kan sjældent beherske sine Følelser.

Hun rødmede, da hun svarede:

— Jeg tror ikke, at jeg har set gladere ud i hans end i andres Selskab!

— Det er imidlertid om Giftermaal, jeg vil tale med dig.

— Giftermaal, sagde hun leende. Aa, jeg vil ikke gifte mig for de første Par Aar og hvad skulde der blive af dig? Jeg troede ogsaa du havde imod, at jeg giftede mig tidligt?

— Det gjaldt kun saalænge du ikke havde Udsigt til at gøre et rigt og fornemt Parti!

Hun saa spørgende paa sin Fader, men vovede ikke at komme med nogen Indvending, da hun saa' hans alvorlige Ansigt.

— Du mener Zertho, bemærkede hun kort.

— Ja, naar Du betænker, at jeg intet ejer, vil din Lod som en fattig Mands Datter ikke blive behagelig. Jeg er uden Penge og uden Venner.

— Nej, du er ikke uden Venner, udbrød Liana og slyngede sine Arme om hans Hals. Jeg er din Ven og vil ikke gifte mig og forlade dig. Og hun brast i Graad.

— Hvis du er min Ven og vil vedblive at være det, saa maa du gifte dig, Liana, sagde han, skønt Ordene næsten blev stikkende i hans Hals og han hadede sig selv, fordi han havde udtalt dem.

— Nej, Fa'r — jeg vil aldrig forlade dig!

— Men du maa, sagde han og strøg hendes smukke Haar. Tænk hvilket rigt og fornemt Parti du gør. Du maa ikke sige nej!

— Men hvorfra ved du, at Zertho elsker mig?

— Han har sagt mig det, næsten hviskede Kaptajnen, han bad om mit Samtykke!

— Men jeg kan ikke komme til at elske ham. Du vil sikkert heller ikke have, at jeg skal binde mig til en Mand, jeg ikke føler Tillid til.

Hun havde Ret. Hendes Ord slog hans Samvittighed.

— Men Udsigten til at blive den rige Prinsesse d'Auzac vil gøre meget, Liana, du maa gifte dig med ham.

— Aldrig Jeg elsker kun én Mand, og kan aldrig komme til at elske nogen anden, sagde hun med Bestemthed.

— Glem ham!

Hun stod tavs et Øjeblik og sagde derpaa roligt:

— Hvorfor gør du alt for at overtale mig til at gifte mig med den Mand, som hverken er din eller min Ven? Af hvilken Grund vil du tvinge mig til at gøre noget, som kun vil bringe mig Sorg og Ulykke? Jeg elsker George, og vil kun gifte mig med ham.

— Men saa vil du ødelægge baade min og din egen Fremtid.

— Din Fremtid! gentog hun og veg forbavset tilbage fra ham. Sandheden syntes nu at staa hende klar. Nu forstaar jeg dig. Hvis jeg bliver Prinsesse d'Auzac, en Millionærs Hustru, vil du aldrig komme til at mangle Penge.

Han bed Tænderne haardt sammen og formaaede ikke at tale. Han vilde ofre sin unge Datters Liv for at sikre sig selv. Men han var nødt til at handle saaledes, han bøjede skamfuldt sit Hoved.

— Jeg ved, at jeg vilde blive rig med Zertho, men jeg hader ham.

— Men hele vort tidligere Liv har været Nød og Bekymringer, derfor er det naturligt, at jeg ønsker dig Rigdom, sagde Kaptajnen.

— Aa, jeg ved det, stakkels Fa'r, thi du har aldrig været en Skurk som Zertho. Man lo af din Omsorg for Nelly og mig og din Stræben for at holde os borte fra alle Verdens Laster og Daaskaber. Men, hvis du elsker mig, maa du ikke forsøge at tvinge mig til Ægteskab med en Mand, der er mig forhadt. Selvom vi vil blive fattige, saa vil jeg ikke klage, det er jo ikke første Gang, at jeg har maattet forsage. Overtal mig blot aldrig til at gifte mig med Zertho.

— Du maa! Du maa glemme unge Stratfield og blive Prinsesse d,Auzac, sagde Faderen bestemt, men dog med en hvis Uro.

— Aldrig!

— Men du maa, raabte han heftigt. Det er nødvendigt — for min Skyld, Liana. Du maa gifte dig med ham — for min Skyld.

X.

MASKE OG DOMINO.

Det berømte Blomstertog i Nizza blev afholdt i straalende Solskin, paa den engelske Promenade. Liana kørte i en Vogn, dekoreret med Violer, Roser og Silkebaand og hendes Vogn havde faaet Prisen for sin Udsmykning. Zerthos Vogn var prydet med gule Roser og hvide Liljer og han sad der sammen med nogle glade Kammerater. Folkemængden kastede Blomster over Køretøjerne og Liana blev i den Grad bombarderet, at Haarnaalene løsnedes og Haaret bølgede frit ned over hendes Skuldre.

Om Aftenen fulgtes Kaptajnen, Liana og Zertho til Operaen, hvor Festdeltagerne samledes i Maske og Domino. Brooker og Zertho bar tætte Masker med røde Næser, medens Liana vakte almindelig Opmærksomhed ved sin henrivende Odaliskdragt, som Zertho havde bestilt i Paris. Som Følge af den store Trængsel kunde man vel ikke danse, men det gik meget livligt til.

Teater og Fornøjelser var nu blevet Lianas Liv. Efter den Dag, da hendes Fader havde opfordret hende til at gifte sig med Zertho, var der sket en Forandring med hende. Hun var ikke længere tavs og ligeglad med alt, men hun kastede sig ivrigt ind i enhver Fornøjelse, som kunde faa hende til at glemme det, der nagede hende. Zertho saa med Fornøjelse hendes glade Feststemning, thi han anede ikke, at det glade Ydre skjulte en tung Bitterhed, ej heller at han, naar hun havde danset hele Natten og henrykket alle mandlige Beundrere med sin glade Latter ved Hjemkomsten, naar hun blev alene kunde tilbringe flere Timer med at græde bitterligt og gentage Navnet paa den Mand, hun elskede. Hun skjulte sin Hjertesorg saa godt, at ingen uden hendes Fader anede noget.

Paa alle Festdagene til Ære for Kong Karneval saas Zertho og hans smukke Ledsagerinde alle Vegne. Kaptajnen fulgte dem sjældent, thi efterhaanden som Datteren blev gladere og gladere blev han tavsere og mere tilbagetrukken. Zertho følte sig meget smigret over, at Liana var den mest beundrede Kvinde i hele Nizza, men han havde dog nogen Skyld deri, thi var det ikke ham der skaffede hende de kostbare Toiletter.

Den sidste af Kong Karnevals Festdage var kommet. Zertho bar en hvid Pjerrotdragt med store, røde Fløjlsknapper, medens Liana bar en Domino af rød Silke og en Clownhat af mørkerødt Fløjl. Begge bar store Blomsterkurve med Konfetti til at kaste omkring sig. En hel Sky af Konfetti svøbte sig om Liana og hendes Ledsager.

— De er sikkert træt og varm, sagde Zertho tilsidst. Man bliver tørstig af alt det Støv, lad os gaa hen i »Café de la Victoire«.

Paa Vejen dertil genkendtes de af flere Bekendte, der overdængede dem med Konfetti.

Da de naaede Kafeen, fik de anvist et Bord i Haven, idet der var fuldt optaget indenfor. Medens de sad og nippede til deres Glas, gik en Kvinde i sort Fløjlsdomino forbi dem og kastede en hel Haandfuld Konfetti lige i Ansigtet paa Liana. Denne rejste sig straks og kastede en Haandfuld mod den ubekendte. Denne standsede da og syntes at fiksere dem begge, hvorpaa hun kastede en Haandfuld til mod dem.

De omkringsiddende begyndte nu alle at bombardere den ubekendte, men hun syntes kun at have Interesse for det unge Par. Tilsidst bortfjærnede hun sig dog.

— Saa' De hendes Øjne sagde Liana til Zertho. Hun saa paa mig som om hun vilde dræbe mig.

— Ja, svarede han. Det saa ud til, at hun var halvgal. Men hun vil i hvert Fald ikke kunne genkende Dem.

Liana blev pludselig tavs og alvorlig. Det var som om hun havde genkendt et Par sorte lynende Øjne. Et Ansigt fra Fortiden dukkede op i hendes Erindring, en Tanke gennemfor hende og gjorde hende stum. Hun skælvede og blegnede bag Masken, men i næste Nu lo hun af sin egen Uro. Nej, det kunde ikke være saaledes, det var umuligt, det var Fantasi. Og saa gav hun sig atter til at tale spøgefuldt med Zertho.

Men de havde ikke hørt de Ord den fremmede Kvinde mumlede, da hun i undertrykt Vrede og med flammende Øjne havde vendt sig bort fra dem.

— Nej, jeg har ikke taget Fejl, mumlede hun paa Fransk, medens hun lo haanligt. Da jeg saa dig danse i Jardin Public, syntes jeg nok jeg kendte dig, Liana, og jeg fulgte efter dig og kastede Konfetti i dit smukke Ansigt for at faa det at se. Mærkeligt at vi tilfældigt skulde mødes. Du aner, intet om min Nærværelse og om den uhyggelige Opdagelse jeg vil bringe for Dagen. Saa vil det smukke Smil, som nu henriver dine Beundrere, forvandles til Taarer, din glade Latter til stum Fortvivlelse, og din Renhed til Skam og Vanære.

XI.

MONTE CARLO.

Kong Karnevals Regimente var til Ende i Nizza, alle hans Festdekorationer blev taget ned, og Livet gik sin vante Gang igen.

En Eftermiddag en Uge senere ledsagede Liana skønt modstræbende sin Fader og Zertho til Monte Carlo. Alle disse Spillesale var sørgelige Minder for hende, men tilsidst lod hun sig overtale og fulgte med. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Reformering indenfor Diplomatiet.
(»Daily Mirror«.)

Toffelhjälten (i förtroende till jungfrun): Hör nu Emma, jag tror att min hustru och dotter vil göra en utländsk resa, har Emma hört, om jag skall med? (»Strix«)

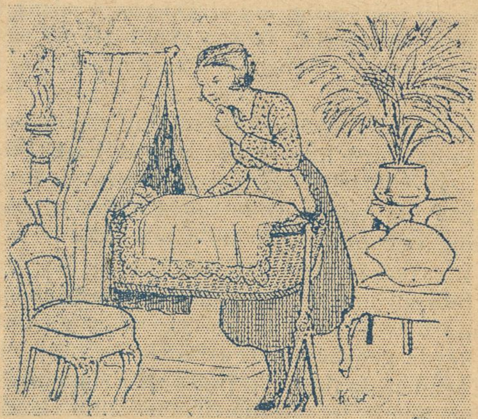

Barnefrøkna (dansk, ved vuggen): »Naar nu pappa her er franskmand og mama er norsk og jai er dansk, da sku' et, skam bli ganske artig aa høre, hvad sprog den lille kommer til aa tale'«
(»Tyrihans«, Norge.)

En Kontraoffensiv i »Champagne«.
(»Punch«, London)

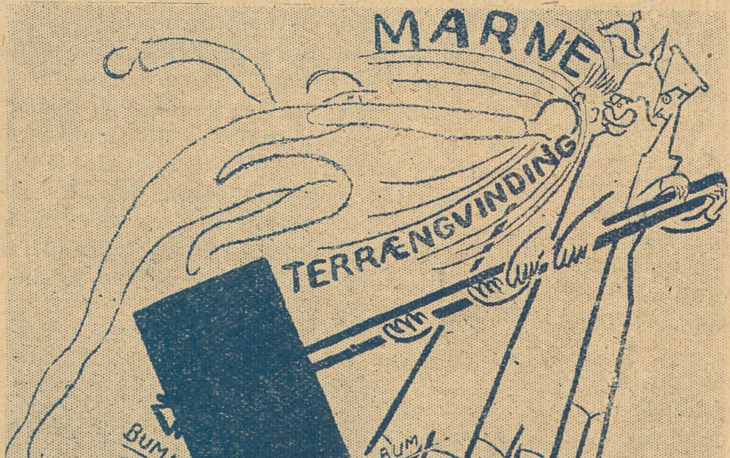

TYSKE HAMMERSLAG
OG
FRANSKE SLAGORD.

Terrænvinding og Marne er bare slagord . . .
(Ludendorfs uttalelser 3. aug.)
(»Lørdagsavisen«, Norge)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Sidste Nyt.

Mel.: Vort Land, Vort Land —

Vort Brød, vort Brød
vi atter nød,
hvor før et Pund vi snød!
Den Mester »rasker« Dejgen lidt for blød,
langt bedre Svenden laver Skorpen sprød.
Nu har vi alt det Brød, vi vil —
hvem gi'r en Dram dertil?

Vor Fisk, vor Fisk
for Bord og Disk
ej synes mer bestemt.
De faar et Mærke paa og svømmer bort,
og, tænk Dem, de kan finde til — »Eksport«.
Hvor maa den By dog være go',
dér ku' jeg li' og bo!

Vort Svin, vort Svin
er kun til Grin
for hele vort Kvarter.
Vi fik et lille Hjemmesvin paa Kost,
og det har ædt en Kat og Gaardens Post.
Men selv faar vi ej Flæskesteg,
for Svinet løb sin Vej.

Vor Kunst, vor Kunst
staar i en Dunst
af Pengeraseri.
Men nu skal »Næringen« jo gives fri,
der bli'r Teater i hver Svinesti,
paa hver en Mark skal vi vel ha'
den »frie Opera«.

»Vort Land«, »Vort Land«
»Vort (arme) Land«
er bleven *Aften*blad.
Som *Morgen*bitter var den lidt for stram,
som *Middag*sdrik forandet sur og ram;
nu glider den i *Mørket* hen
— God *Nat, Poul Jacobsen!*

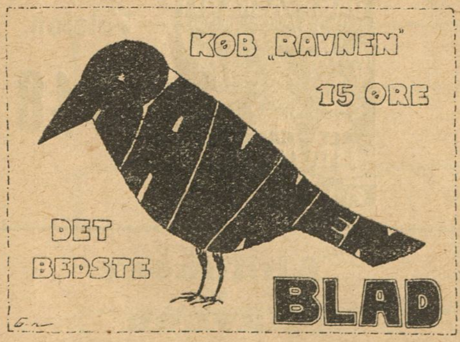

Ved en Koncert sad en Tilhører og rystede misbilligende paa Hovedet. Hans Sidemand spurgte, om han maaske selv spillede. Jo, det gjorde han da. Paa hvilket Instrument? Ikke paa noget Instrument, svarede den misfornøjede — jeg spiller i Klasselotteriet!

Gullasch.

»En nybagt Gullaschfrue havde anskaffet sig Telefon i god Tid. En Dag ringer hun og ønsker at tale med Bestyrerinden.

— Det er Fru Konradsen her. Nr 10083. Jeg og min Familje skal ud i Eftermiddag og her er ingen hjemme. Den Dame som passer min Telefon kan faa fri i Eftermiddag!«

Bagerstrejken.

En god Moral var det dog alle Dage:
Slaa ikke større Brød op end Du kan bage!

Selv om *alle* andre efterhaanden skulde vise sig at være Modstandere af Dans, saa vil der dog altid være *en* Klasse Mennesker, som vil holde paa dens Betydning.

Skomagerne.

Underlige Notitser.

Under Politistrejken i London har Værthusholderne sparet mindst 8000 Kr. i danske Penge ved at lade være med at sætte Øl i Gadedørene.

*

Udlændingene i København har indsendt en Klage over de meningsløse Priser hos de Handlende.

*

Forleden Søndag spillede Orkestret i Zoologisk Have for sidste Gang. Samme Dag døde en Zihter-Aal i Akvariet.

*

En af de gamle 25 Øres Gasbaloner blev i Gaar set svævende over Fælledparken.

*

En Dranker fra »de bedste Kredse« blev i Gaar indlagt for at have set *hvide Mænd.*

*

En Svensker i »Palais de danse« bestilte i Aftes hos Tjeneren en Flaske Træspiritus.

*

En Arbejdsmand fik forleden sat sine Møbler paa Gaden, Syndikalisterne satte dem op igen, men blev af den Grund sat fast, og nu sidder de der.

*

En Indsender klager over, at der ikke er Knager nok i Togene.

Ja, Folk *skal* nu altid have noget at hænge deres Hat paa!

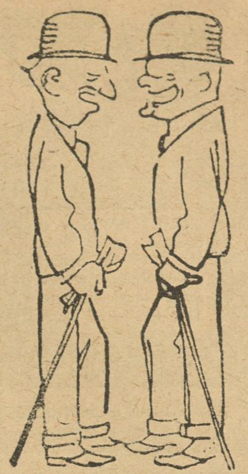

— Du, vil Du ikke lade din Frakke vende?
— Jo, men den har desværre ikke *tre Sider!*

— Kan Du saa sige mig. hvad en Ørenfigen er for en?
— Nej!
— Den er Hidsighedens Slagskygge!

„En Svensker".

Hon: Svär inte vid himlen, den ostadiga himlen.
Han: Hvad skall jag då svära vid?
Hon: Svår vid det, som Ni anser er omöj'igt kunna lefva förutan.
Han: Amalia — jag älsker dig! Jag svär det vid min aflöning!

„En Nordmand"

»Frøken Laura er nok meg:t blufærdig«?
»Ja hun siger ikke en gang den nøgne sandhet«!

„En Dansker".

Gæsten: »Hør, sig mig, hvad er det her for en Suppe?«
Tjeneren: Oxehalesuppe, Herre«!
Gæsten: »Aa, gør mig saa den Tjeneste at gaa ud og bede Oxsen stikke sin Hale i den en Gang til«!

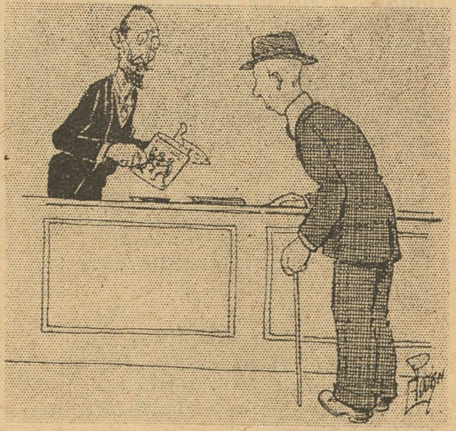

— Har De ikke sidste Udgave af Ordbog over Gadesproget?
— Den er desværre udsolgt, men her er: Autentisk Beretning om Sammenstødet mellem Birch og Ballin i den overordentlige Kommission; den er lige saa god!

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

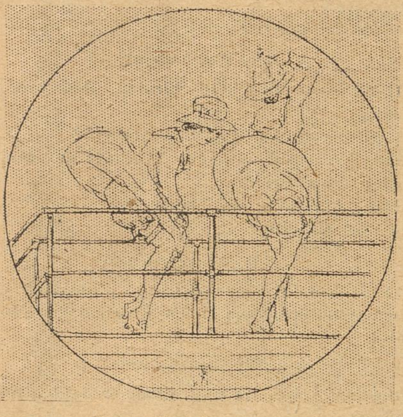

Paa Risten i »Skærsilden«.
Tegnet af Steen Hennings.

En lille Vejledning der vil være kærkommen i enhver Husholdning.

Mel:. Julia hopsasa

Af Sivsko der nu Suppe blir,
naar blot Du Dem et Opkog gir,
kom udi Suppen gamle Søm
og Suppen bliver som en Drøm
Julia Julia o. s. v.

Ud af Din Kones gamle Hat
Der faar Du Frokost nok saa glat
og har Du saa tre Fluelaar
ja, sikken herlig Ret Du faar.
Julia Julia o. s. v.

Hvis Du i Hjemmet Gilde har
en gammel Halmmadras Du tar
og saa tre fire Runkelror
og Du har straks et lækkert For.
Julia Julia o. s. v.

E. N.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

JENS JAKOB JENSEN & CO.
Reventlowsgade 32 Tlf. 10.983.
EN GROS — Tørv! Brænde! Tørv! — EN DETAIL
Indehavere af Viksø Tørvefabrik

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m.m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Cyklehandler **Jensen**
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget
og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele
til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

„Ny Ravnsborg"
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7
Sommer-Cabaretten „Linie 6"
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Skotøjs-Magasinet
„Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Stort Udvalg i sort Fodtøj

Telefon
1848

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

„Krims-Krams“.

Rebus.

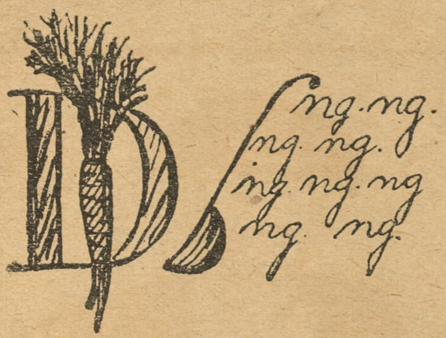

Urildslevninger.

Bogstaverne i Firkanten skal stilles om, saa de danner:

A	A	A	A
A	A	G	G
I	L	N	N
O	R	R	R

En By i Algier.
En By i Rusland,
En By i Indien.
Et Værktøj, der ofte bruges.

Læst lodret og vandret lyder Ordene ens.

O	R	A	N
R	I	G	A
A	G	R	A
N	A	A	L

Visitkortopgaver.

OLE HEJTER.

Hoteiejer.

T. GREEN.

Tegner.

ERIK NAB.

Bankier.

ANDERS T. R. E GLAHN.

Handelsgartner.

JENS BORGEN.
Mester.

Borgmester Jensen.

R. T. BJØRK.
Borgergade.

Redaktør Borgbjerg.

B. KLUG.
Lasaron.

»Gullaksbaron«.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen

Politiassistent BRUUN, Køge.

Et Kunststykke.

Prøv en Gang paa dette Eksperiment! Det gælder om at puste et Lys ud, som man stiller oven paa sit eget Hovede.

Naar man har nogen Øvelse gaar det saa let som ingenting; man staar blot ganske stille og puster af al Kraft op foran sit Ansigt.

Gaadespørgsmaal.

Mit første har *Adelen*, mit andet bruger *Bonden*, mit hele *Børnene*. Hvad er det?

Rang — le.

I næste Uge genoptages Præmieserien: »Moderniserede Klassikere«.

Forbryderliv

Af

K. Hjersing.

I

Checkbedrageriet.

Vi prøver paa det! udbrød Charlie Burton, idet han smed sin Cigarstump i en stor Bue hen mod Kaminen.

Hans værdige Kollega, Karl Horn, ogsaa kaldet ›Aalen‹ rejste sig dovent fra den Sofa, hvor han lige havde ligget og udviklet sin sidste ny Ide for sin Ven og Kollega.

De to Herrer var kendt i Forbryderkredse som to af de mest durkdrevne Svindlere og Bedragere, og Karl Horn havde faaet sit Tilnavn grundet paa sin fænomenale Evne til at sno sig ud af Politiets Kløer.

De to fashionable Herrer havde indset Fordelen ved at slutte Kompagniskab, idet den enes Hjerne kunde planlægge det, som den anden kunde udføre, thi Charlie var i Besiddelse af en Portion Frækhed, stor nok til — hvad som helst.

— Altsaa — Du mener at den i ren Netto vil give et Par Tusind? —

Hertil nikkede Aalen bekræftende.

— Ja, mumlede Charlie, vi trænger jo til dem — vi kommer jo ikke langt med de fem Hundrede, vi har!

De to Herrer iførte sig nu Hat og Overfrakke og forlod, med fem Minutters Mellemrum, det Værelse i Bowery-Kvarteret, hvor de havde deres Smuthul. Faa Minutter efter befandt de sig begge i ›Bon-Ton‹ Cafeen, deres Stamknejpe.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Næste Formiddag Kl. 10 indfandt Hr. Müller fra Bowery sig i ›Midlands Bank‹s Hovedafdeling og indsatte trehundrede Dollars, hvorefter han forlangte en Checkbog.

Ogsaa Kl. 10 indsatte Mr. ›James Smith‹ fra Jersey City to hundrede Dollars i ›Midland Bank‹s Jersey Afdeling; han forlangte ogsaa Checkbog. Om Eftermiddagen indsatte Mr. James Smith yderligere en Check fra ›Midland Bank‹s Hoved-Afdeling lydende paa to tusinde Dollars og underskrevet ›W. Müller‹. Da Checken skulde godskrives Kontoen og ikke udbetales, fik James Smith uden videre Formaliteter sin Kvittering, idet Checken ved Bankens Lukning jo vilde overgaa til Hoved Afdelingen. En Time senere præsenteredes i Bankens Hoved-Afdeling en Check fra Jersey-Filialen lydende paa 2100 Dollars og undertegnet James Smith. Telefonisk Forespørgsel fra Hoved-Afdelingen til Jersey, hvormeget indestaar paa Konto Nr. . . . . James Smith?

Svar: 2200 Dollars. — Allright. Den præsenterede Check er betalbar. — — — —

Om Aftenen sad ›Aalen‹ og Charlie Burton ved en Flaske Whisky, ombord paa en Floddamper — idet de drøftede det gamle Ordsprog ›*Verden vil bedrages*‹.

Næste Gang: ›*Million-Diamanten*‹.

Tegning af M. Kristensen.

— De' æ sgu osse en sølle Tid, man lever i! Nu har je' i tre Maaneder ikke været saa fuld, at je' har kunnet faa en Betjent te' a' følle mig hjem!

Tegning af Osvald Jensen.

Hvis en Dreng skulde vælge sig en Moder, vilde han ikke ha' hverken den adelige Dame, den store Skuespillerinde, den bilende Frøken, den lærde Kvinde, den letsindige Donna, — *men hende med Bolscherne!*

Skosværten LUNA tilfredsstiller alle Fordringer. En gros Tlf. Palæ 1159 x. **Faas overalt**

3 Kugler i Kroppen!

Coogon aabnede Brevet, som Postbudet netop havde givet ham, og trak en Check frem af Konvoluten. Han betragtede den med et tilfreds Smil. Den lød paa 200 Dollars, og Navnet — John Coolidge — som den var undertegnet med, gjorde den god nok et hvilket som helst Sted i Byen.

Det var slet ikke saa daarlig en Forretning at kunne trække saa mange Penge fra en Mand, blot fordi man kendte noget om denne Mand, som det vilde være interessant for hans Hustru og Familie at lære at kende. Det var en langt nemmere Maade at ernære sig paa end den, hvorpaa han hidtil havde erhvervet sig de fornødne Subsistensmidler — ja, Indbrud var baade besværligere og farligere end Pengeafpresning.

Han holdt ikke af at løbe nogen Risiko mere; derfor betragtede han det som en hel Guds Lykke, at hans Viden angaaende disse Ting i John Coolidges Privatliv havde bragt denne i hans Magt.

Han satte sig til at overveje, om det ikke var muligt at faa endnu flere Penge pint ud af sit Offer. Han var en Mand med Smag for at leve et ekstravagant Liv; skønt Indbrudstyv holdt Mr. Coogon nok af at gaa godt klædt, af at spise godt, spille Faro og indgaa Væddemal paa Væddeløbsbanerne.

Han sad nu med en udmærket fin Cigar mellem Læberne og spekulerede over, hvor meget han endnu med Held kunde afpresse John Cooligde.

Han havde allerede faaet dennes Pengeforsendelser bragt op til det dobbelte, idet han fra først af kun havde forlangt at faa 100 Dollars om Maaneden for at tie. Han havde sat Skræk i Blodet paa Coolidge, saa meget var sikkert. Coolidge vilde betale alt, hvad han var i Stand til, for at faa Coogon til at være tavs. Spørgsmaalet var kun, hvor meget kunde han betale?

— — —

Coolidge saa op fra sin Pult, da Coogon traadte ind i Kontoret. Der kom i hans Ansigt et Udtryk, som var en Blanding af Had, Modbydelighed og Frygt. Det var paa ingen Maade noget svagt Ansigt, og nogle Mænd vilde have betænkt sig paa at vove Pengeafpresning overfor ham. Coogon selv havde fra Begyndelsen af haft noget af denne Følelse; men den havde snart fortaget sig. Det var før han rigtig havde klargjort sig sin Stillings Styrke.

— Ah, god Morgen, Mr. Coolidge, sagde Coogon med et bredt Smil. Smukt Vejr i Dag. Kan jeg lægge Beslag paa Deres kostbare Tid, Sir — det drejer sig om et lille Forretningsanliggende.

Coolidge lod sin Stenograf forlade Værelset og lod sin Stol snurre rundt mod den Besøgende. Han vidste fuldkommen godt, hvorfor Coogon var kommet.

— Sagen er, Mr. Coolidge, af rivende Hast. Jeg ønsker ikke at være alt for haard imod Dem; men jeg tror, at vi maa forhøje Deres maanedlige Tilskud til mig med endnu 100 Dollars. De kan gøre mig en Tjeneste med at udfylde en Check til mig med det samme for næste Maaned. Og hvis De denne Gang kan lade mig faa en Check lydende paa 500 Dollars, har jeg ogsaa god nok Brug for den.

Coolidge saa et Øjeblik rødt. Han længtes efter at springe ind paa sin Plageaand, gribe ham i Struben og se ham dø langsomt. Han havde allerede haft denne Vision adskillige Gange. Saa kom han til at tænke paa Opdagelsen — og Tanken døde bort i ham.

— Hvor længe tror De dette kan vedvare, Coogon? spurgte han mørkt. Hvor meget tror De jeg endnu kan udholde? Jeg er ikke nogen rig Mand. Jeg kan ikke vedblive at forhøje Summen med 100 Dollars om Maaneden, hver Gang De anmoder mig derom.

— Og jeg formoder, De særdeles vel kan bære denne Forhøjelse, svarede Coogon ligegyldig. 300 Dollars om Maaneden vil ikke kunne ruinere Dem.

Coolidges Ansigt blev flammende rødt af Vrede.

— Jeg vil ikke betale! næsten raabte han. Jeg forbløder tildøde under Deres infame Pengeafpresning. Gaa, sig hvad De vil — De lumpne Karl!

— Godt, det skal jeg, svarede Coogon roligt, idet han gik hen imod Døren. Dersom jeg ikke kan faa 300 Dollars om Maaneden, vil jeg slet intet have.

Hans Haand hvilede paa Dørgrebet, da Cooligde kaldte ham tilbage. Han smilede og tog Plads i en Stol, medens Coolidge skrev en Check ud paa 300 Dollars og rakte ham den.

— Nu denne lille Ekstrasum paa 500 Doll., sagde Coogon uden at blinke.

Coolidge stirrede paa ham i hjælpeløst Raseri.

— Ja, jeg maa virkelig have den, tilføjede Coogon smilende.

Coolidge udfyldte paany en Check og gav ham den.

— God Morgen, Mr. Coolidge, sagde han elskværdigt og gik. — —

Coolidge sagde intet. Da Døren havde lukket sig efter hans forhadte Plageaand, sad han og stirrede frem for sig med et Blik fuldt af Fortvivlelse. Saa rejste han sig, aabnede en Skuffe i sit Skrivebord og tog en Revolver frem. Han saa ind i dens Løb og satte den for sin Tinding. Han gyste, da han følte Berøringen af det kolde Staal. Saa fjernede han den atter fra sin Tinding.

— Nej, nej — ikke det! mumlede han og lagde Revolveren ned i Skuffen, som han aflaasede.

— — —

Et Par Uger efter, da James Flynn, kendt af Politiet og i Forbryderverdenen under Navnet »Røde Flynn«, indbød Coogon til at hjælpe ham med at udføre et Indbrud samme Nat, fandt han den sidste i gnavent Humør. Farosystemet havde ikke bragt ham Penge ved Spillebordet, paa Væddeløbsbanerne havde han heller intet haft, og han trængte til Penge igen. Han havde ikke rigtig Mod til at presse Coolidge efter saa kort et Mellemrum, og han var derfor ikke uvillig til at hjælpe »Røde Flynn«,

Klokken var henved to om Natten, da de stille og øvet steg ind gennem et stort Vindue og stod i Biblioteksværelset i det Hus, som Flynn i flere Dage havde udspioneret.

De listede sig videre ind i Spisestuen og stod netop og undersøgte Sølvtøjet, da pludselig Flynn, der var kendt i sin Profession for sin skarpe Hørelse, tyssede paa Coogon.

— Jeg hører nogen — man kommer ogsaa denne Vej.

De to lyttede et Øjeblik. Lyden af et Menneske, der nærmede sig, blev nu tydeligere.

— Jeg ser helst, vi ikke skyder, hviskede Flynn. Jeg har i Sinde at springe ud af Vinduet.

Coogon gjorde sig parat til at følge efter; men i Biblioteksværelset stødte han mod en Stol, og Revolveren faldt ham ud af Haanden. Medens han stod bøjet i Mørket og famlede for at finde den paa Gulvet, blev der pludselig skruet op for det elektriske Lys, og han saa sig selv staaende foran Mundingen af en Revolver, der var rettet mod ham. Manden, der holdt den, var John Coolidge.

Coogon trak Vejret lettet. Han var frelst. Coolidge kunde ikke overgive ham til Politiet. Alt vilde komme frem, dersom han gjorde det.

— God Dag, Mr. Coolidge! sagde han med let Stemme. Jeg vidste ikke af, at dette var Deres Hus. Det er en Lykke for mig og maaske ogsaa for Dem, at det er.

Coolidge smilede elskværdigt.

— Tag Plads, sagde han, saa kan vi bedre drøfte Sagen.

— Her er intet at drøfte, svarede Coogon, De kan ikke overgive mig til Politiet — i saa Fald vilde jeg afsløre, hvad jeg ved om Dem.

Coolidge satte sig i en Stol overfor ham, stadig med Revolveren rettet imod Coogon. Det var en ganske anden Coolidge end Coogon før havde set.

— Nej, jeg tænker heller ikke paa at overgive Dem til Politiet, svarede Coolidge. Det vilde, som De ganske rigtigt bemærkede, være slemt for os begge. Jeg har i Sinde at stille Dem for en ganske anden Domstol.

Coogon blegnede, men han bevarede sin ydre Ro.

— De mener, at De har i Sinde at dræbe mig? spurgte han haanligt. Det vilde være Mord — og De ved, hvad man gør ved Mordere i denne Stat.

Coolidge lo.

— Kender De ikke Loven bedre end som saa, Mr. Coogon? Ved De ikke, at en Borger har Ret til at dræbe en Mand, som bryder ind i hans Hus? Det vil kun tage Juryen faa Minuter at frikende ham.

— Det er alligevel Mord, moralsk set, om ikke juridisk! raabte Coogon desperat. De vil komme til at bøde for det i Helvede, dersom De ikke kommer til at gøre det her.

— Jeg tror ikke paa Helvede mere, Coogon, svarede Coolidge roligt. De har lært mig det. Jeg tror, at vi faar vort Helvede her paa Jorden. De har gjort min Tilværelse til et Helvede det sidste Aar; men det vil være forbi om et Øjeblik, og jeg vil igen være en fri Mand. Er De parat til at dø, Coogon?

Coogons Svar var et Spring som en Kat hen imod sin Modstander.

I samme Sekund fyrede Coolidge, og Tyven sank sammen paa Gulvet med en Kugle i sit Bryst. Bøjende sig over ham affyrede Coolidge endnu to Kugler mod det afsjælede Legeme.

— — Saa gik han til Telefonen og meddelte Politiet om det skete.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

„RAVNEN“ udkommer hver Torsdag

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Katalog over **Socialistisk Litteratur** udleveres **gratis.**

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Alle Mænd! Fra 15—70 Aar, der ønsker **Sundhed** og **Styrke**, køber Bogen, **Hvorledes man bliver stærk!!** Pris 1.75. Faas i Bogladerne, Hovedekspedition: Aksel Andersen, Nørrebrogade 18 A. København N.

Avertér i Ravnen.

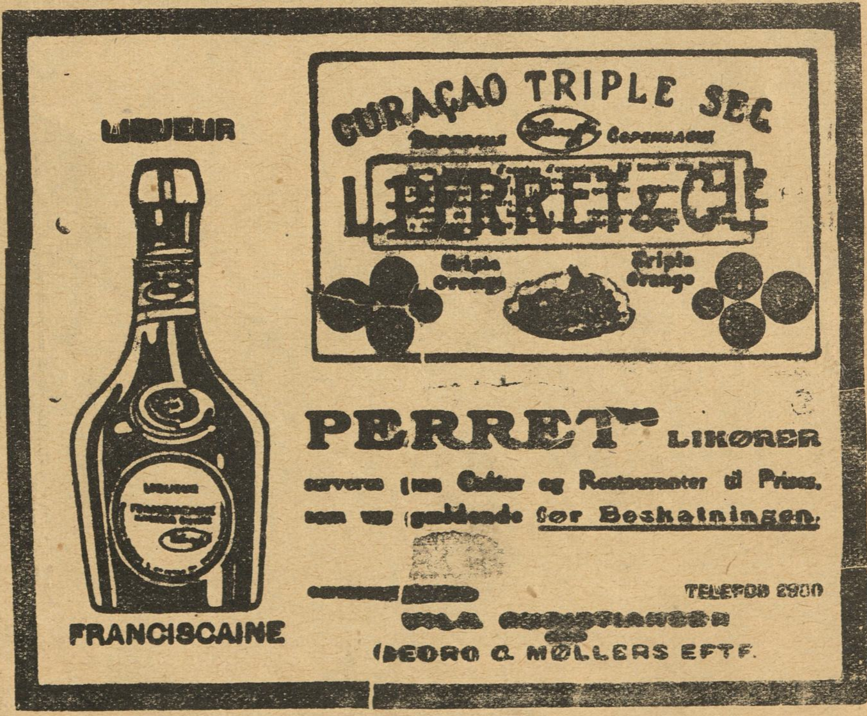

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2.
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Et Systemskifte!

Tegning af Kurt Wenzel

Pigen har Smag og Humør, og ikke det hjælper, at Poppedrengen mukker.
Poppedrengevrøvl hende keder, og nu gi'r hun *Ravnen* sit Sukker!

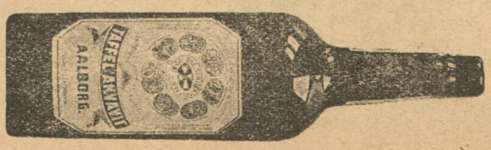

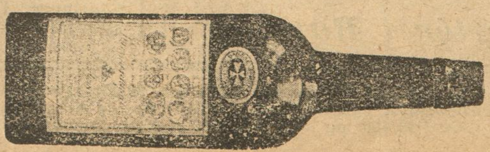

16 Sider 15 Øre

RAVNEN

Nr. 39 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 26. September 1918.

Tegning af Kurt Wenzel.

Bruger man at kysse, naar Bladene falder?
vi spurgte den Tegner (saa ung af Alder!)
Hr. Wenzel han svared: »Det gaar nok endda,
Kys, skal De vide, falder der altid a'«!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager
og
Skattefri Pilsner
samt
Mineralvande.

Tlf. 1919.

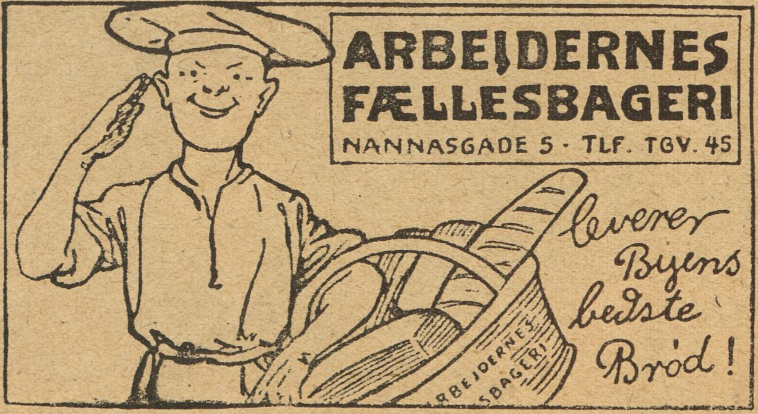

Vadskeriet
„Ventegodt"
Brønshøj L
Tlf. Brønshøj 93 og 96
Lufttørring.

Husmoder! Prøv

„Thea" Essens

Sund og velsmagende.

Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.

„Thea" København.

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3558.

Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25

Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Tegning af Osvald Jensen

En velafbalanceret Kæfert!

Den Afdøde.

To gamle Stødere sad paa Kafe'
og nød deres Whisky-Sjus Numer tre.

At begge fandt, at en bredfuld Sjus
var et af vort Jordlivs højeste Plus,

det man til Overflod tydelig saa
af de svulmende Næser let dunkle Blaa . .

saa sagde den ene og tog sig et Drag:
det maa jeg da huske: Jeg læste i Dag . . .

. . jeg læste . . hik . . . (og han Næsen snød),
at vor gamle Ven, Peter Olsen, er død!

Hva' . . . ? pusted' den anden og greb sit Glas,
. . nu . . nu . . . sad vi netop saa vel tilpas . . .

. . . er'et sandt, Du si'er, a' den gamle Dreng
. . . er Peter død i sin Himmelseng. . .

Saa sandt, som jeg støder mit Glas mod dit;
de' stod i Avisen med Sort paa Hvidt!

De saa paa hinanden med fugtigt Blik.
Saa sagde den ene: Ja skidt det gik:

Du mindes vel, han blev helt total,
og aldrig i Livet svang en Pokal?

. . Og dog ka' jeg huske, da vi drak Dus
i en ualmindelig velskænket Sjus . . .

Naa, Skaal, Du Gamle! . . . Ja Skaal igen!
Men hvora' døde forresten vor Ven . . .

Da kvalte den ene et sørgende Hik,
og sendte den anden et smerteligt Blik:

Han døde, forstaar Du, den arme Mand,
af Kedsomhed mellem to Glas Vand!

. . . Der lød et Suk fuldt af Sjælekval.
Saa sagde en Stemme: Kellner! Betal!

Fr. Skousbo.

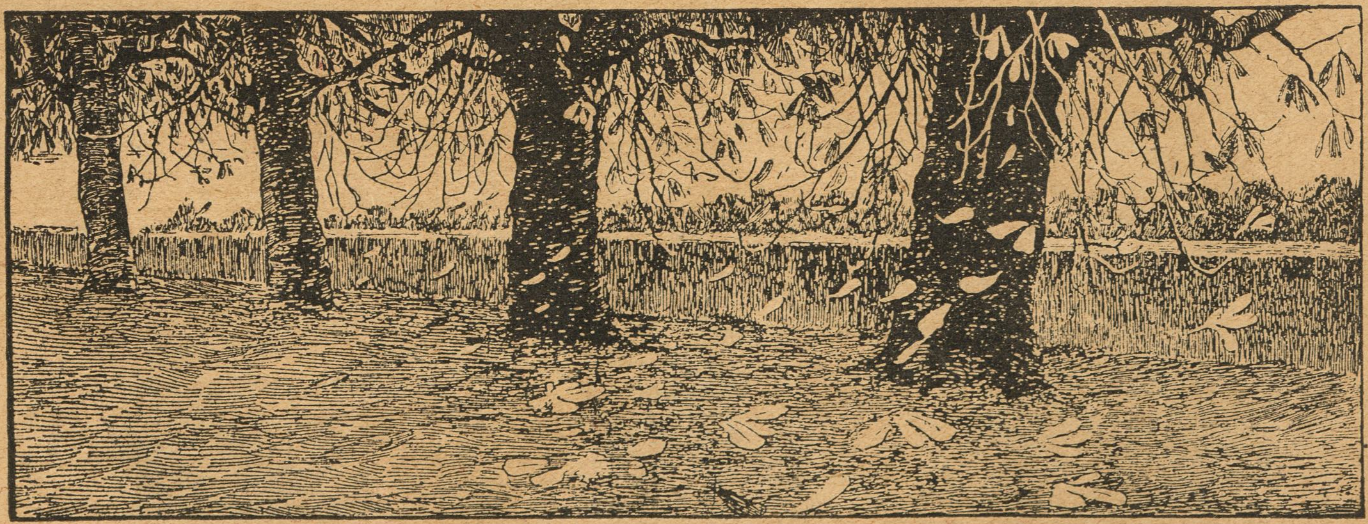

EFTERAAR.

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

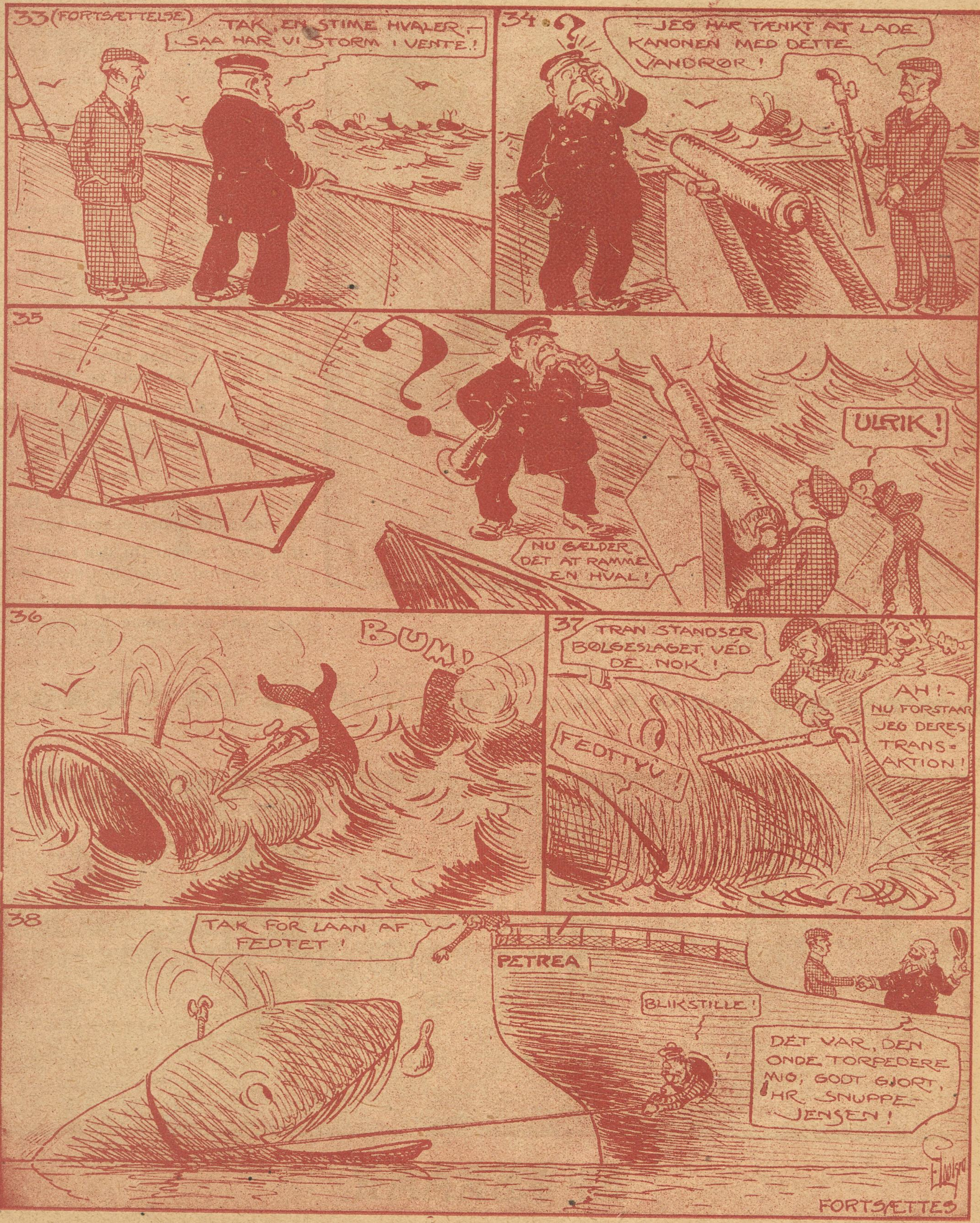

Tegning af Emil Poulsen.

AFB A/S KUL AFB A/S

BRIKETTER

KØB BRÆNDSEL HOS

ARBEJDERNES FÆLLESORGANISAT: BRÆNDSELSFORR: A/S

FREDERIKSBERGGADE 16'

BRÆNDE

TELEFON 6068 KOKS TELEFON 6068

~ 19-AN-13 ~

Brugte Sække købes
samt **Grammofonplader** (ligegyldig hvilken Stand) **høj Pris.**
Afhentes overalt og betales paa Stedet.
„Magneten" Hedebygade 15.
Telefon Vester 1590 x.

Taske Kliniken 49.
Opretning, Farvning, Hanke, Foer.
C. Herrmann. Grdl. 1871. St. Pederstr. 49.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Fri Teaternæring!

(Mel: »Pengeskabsvisen«.)

Tag Plads, tag Plads paa Bænk, Madrats,
nu bli'r der Fest i Gaden,
fri Teaternæring faar vi i vort Land.
Ja, Skuespil er *det*, vi vil
i Loen og i Laden,
vis at Du en go' Komedje spille kan!
Hver Smed maa spille »*Vølunds Smed*«,
hver Dame »*Kærlighed*«,
og »*Ridderen af Randers Bro*«
gaar i hver Kro.
Slagterne »*Det sorte Faar*«
spilde vil med Hud og Haar.
Vi skal alle se, naar »*Røverne*«
paa Børsen gaar!

Min Ostemand han spille kan
»*Den flyvende Hollænder*«,
den Komedje skal vi vistnok alle se.
Og »*Askepot*« det bliver godt,
jeg tror nu nok, det tænder,
naar bare Stykket spilles af Fyrbøder*ne*
»*Barberen i Sevilla*« maa
Frisøren huske paa,
og *Svane*-Knudsen fin
skal op i »*Lohengrin*«.
Tænk en Lampefabrikant
— o, en herlig Dilettant —
han vil gi' »*Aladdin*« —
det blir' meget in'tre'sant!

I Vartovs Gaar vil om et Aar
»*Den glade Enke*« røre,
og »Fyr-*Tøjet*« spillet blir' af Skræderne.
Og »Gift-Dem-aldrig-Jensen« vil
»*Et Dukkehjem*« opføre,
han er nemlig vældig med paa
Brædderne.
Sé, hver Korist vil ganske vist
gi' »*Mestersangerne*«,
en Drejer paa sin Kvist
gir' »*Boomerangerne*«.
I hvert lille Hønseri,
hvor Entreen bliver fri,
skal »*Den røde Hane*« gaa
imellem 7 og 9.

Min Bedstemor, tror paa mit Ord,
hun skal ha' »*Barn i Kirke*«,
»Storken« ejer ganske hendes Kærlighed.
Og Doktor Wred tænk han vil med
»*Den inbildt Syge*« virke,
mon den bitre Pille nu vil glide ned?
Ja, det blir' skam en Næringsvej
for baade Dig og mig,
det ganske Land vil svælge i
bar Gøgleri!
Allevegne spillet blir',
tænk Dem bare sikken Svir,
naar Familjen Svendsen snart
»*Familjen Jensen*« gi'r!

— *Jørgen Grønsvær.*

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

Hun iførte sig en hvid Dragt med blaat Skærf og en stor hvid Kniplingshat, som fremhævede hendes Skønhed, og før en Time var gaaet, var de naaet op ad Trapperne til Casinoet og afleverede deres Kort til Portiéren, før de traadte ind. Denne, som skulde afgøre hvem der kunde faa Lov til at komme ind, genkendte dem straks, trykkede Zerthos og Brookers Hænder og ønskede dem Velkommen.

Gennem en Skare Mennesker af alle Nationer banede de sig Vej til de høje velkendte Sale, hvor der tabes og vindes uhyre Summer. Sal efter Sal med Parketgulv og forgyldte Dekorationer, og i hver Sal interesserede Spillere rundt om Rouletbordene. Spillernes høje Stemmer, Kuglernes Rullen og Markørernes ensformige Raab bragte atter Kaptajn Brookers gamle Spillelyst til Live Han kom i Tanker om, at han havde 100 Francs i sin Tegnebog, det var jo ingen stor Sum at risikere. Han havde jo ofte paa et Par Timer vundet hundrede Gange saa meget!

– Vil du forsøge din Lykke? spurgte Zertho Kaptajnen.

— Nej, udbrød Liana alvorligt, det gør Fa'r ikke. Han har lovet ikke at spille!

— Men De vil sikkert ikke berøve ham den Fornøjelse at vinde nogle Louisdorer, fortsatte Zertho, blot for en Gangs Skyld!

Hun kastede smilende et spørgende Blik paa sin Fader.

— Jeg har lovet det, sagde denne roligt og jeg bryder ikke mit Løfte uden med din Tilladelse.

Imidlertid havde Zertho prøvet sin Lykke og faaet sin Indsats fordoblet tilbage.

Ved Synet af Zerthos Held blev Fristelsen Brooker for stor, og han spillede sine 100 Frcs. ud.

Liana søgte at standse hans Haand, men det var for sent. Hun saa bebrejdende paa ham, men sagde intet.

— Rødt har vundet! raabte Markøren og rakte Brooker en Sum, dobbelt saa stor som den, han havde sat ud. Kaptajnen saa smilende paa sine Ledsagere.

— Ja, virkelig, udbrød Liana. Men det er ikke pænt af dig, Fa'r at bryde dit Løfte. Jeg fulgte kun med hertil paa den Betingelse at du ikke vilde spille.

— Men der er jo ikke sket nogen Ulykke, svarede Brooker, jeg har jo vundet 100 Frcs.

— Men det hele er jo kun Spøg, forsikrede Zertho. Ingen af os er nu mere professionelle Spillere.

— Det er ikke rigtigt af Dem, Zertho, at opfordre min Fader til at spille, sagde Liana og saa bebrejdende paa Zertho, jeg har jo sagt Dem, at jeg ønskede, at han ikke skulde spille!

— Jeg har ikke overtalt ham til at spille, indvendte Zertho smilende, hvis han vil forsøge sin Lykke, kan jeg ikke forhindre ham deri.

Brooker, som med spændt Opmærksomhed havde fulgt Spillets Gang, lagde i det samme de to hundredede Francs ud igen. Et Par Sekunder efter meldte Markøren, at han havde vundet fire hundrede Francs.

Paa engang harmfuld og bedrøvet bed Liana Tænderne sammen og forlod pludselig de gyldne Spillesale for at gaa en Tur i Haven. Hun vidste, at Faderens Spillelidenskab nu var vendt tilbage og at det Held, han havde haft, vilde faa ham til at synke dybere og dybere. Zertho trak paa Skuldrene og sagde smilende:

— Hun er vred, men hun glemmer det nok snart igen, naar hun ser, at du vinder!

Atter satte Brooker ud og atter vandt han, og med en professionel Spillers Færdighed samlede han sine Gevinster. Han blev ivrigere og ivrigere. Ligegyldig med alt omkring sig, ligegyldig med Vennen ved hans Side, ligegyldig med sin Datter, som vandrede omkring derude, angst for, at de skulde tabe alt, hvad de ejede, spillede og vandt, spillede og vandt.

— Sikken et Held du har med dig, bemærkede Zertho, men hvorfor gør du ikke større Indsatser?

Brooker fulgte Raadet, men — tabte, satte ud igen og tabte. Paa det tredje Spil tabte han 1400 Francs. Det saa ud som om Lykken havde vendt sig. Men hans Iver steg og steg, hans Ansigtstræk var stive og hans Læber var haardt sammenknebne. Han tabte nu stadig.

— Du er tosset, udbrød Rertho, men det ligner dig, gamle Dreng.

Men Brooker hørte kun Markørens Raab. Men pludselig vendte Lykken sig — Markøren overrakte ham 83 Sedler, hver paa 100 Frcs.

Han standsede et Øjeblik, lagde de 33 Sedler i sin Tegnebog og spillede de andre ud.

— Rødt vundet, sagde Markøren og rakte Kaptajnen 8 Sedler hver paa 1000 Franes. Han spillede atter ud og fik det dobbelte ind. Saa rejste han sig endelig fra Bordet med et fornøjet Smil.

— Mærkeligt, udbrød Zertho, medens de vandrede gennem Salene. Sikken et Held du har haft. Liana bliver sikkert ikke vred, naar hun ser, at du har vundet. Lad os gaa ud i Haven, dér er hun sikkert.

— Endelig! udbrød Brooker, da de gik ned ad Trapperne til Haven. Endelig har Lykken været mig bevaagen igen.

XII.

LIANAS HEMMELIGHED.

Da Liana havde forladt Herrerne, gik hun rundt i Haven og ud paa Terrassen, som vendte ud mod Havet. Her var kun faa Spadserende, da Heden herude var meget stærk. Med sin hvide Parasol over sig, stod hun lænet ud mod Marmorbalustraden og med Blikket tankefuldt rettet mod det blaa Hav.

Hun tænkte paa, at hendes Fader nu var begyndt at spille igen og hun frygtede for Følgerne. Hun sukkede dybt og store Taarer løb ned ad hendes Kinder. Gennem sin Indflydelse havde hun faaet ham bort derfra, men nu havde Zertho lokket ham i Fristelse igen, og han havde ikke kunnet modstaa den.

Medens hun betragtede det henrivende Landskab stormede bitre Minder ind paa hende. Hun tænkte paa det forfærdelige Liv hun og Nelly havde ført her sidste Gang, medens Faderen sad ved Spillebordet; de var ofte gaaet sultne i Seng.

Derefter havde de levet lykkelige og glade i det lille

Hjem i Stratfield, men saa havde stakkels Nellys Død forandret alt.

Hun kom i Tanker om, at netop paa denne Bænk havde Nelly og hun en Dag truffet en ung, smuk Englænder omtrent paa samme Alder som dem selv.

Han havde hilst paa dem, tiltalt dem, og de havde været glade ved lidt Afveksling i deres triste Liv. Hans Navn var Charles Halrogde, og det var ham, der nogle Uger senere gav Nelly den kostbare Brosche, der var forsvundet ved hendes Død.

Hun tænkte herpaa og sukkede. Disse Dage var forbi, og Nelly, hendes eneste Ven og fortrolige, var ikke mere til; hun følte sig ensom.

I samme Øjeblik følte Liana pludselig en Haand lægge sig paa hendes Skulder, og hun hørte nogen sige:

— Liana! Endelig!

Hun vendte sig hurtigt om og stod Ansigt til Ansigt med George Stratfield.

— George, udbrød hun bestyrtet og blegnede.

— Ja, min Elskede, svarede han. Jeg spurgte efter Dig i Nizza, og man sagde, at Du var rejst hertil. Men hvad er der i Vejen, er Du ikke rask? Du er saa bleg.

— Der er ingen Ting i Vejen — slet intet. Din pludselige Nærværelse forbavsede mig, det er alt!

Men George betragtede hende mistroisk. Han forstod af det urolige Udtryk i hendes Ansigt, at hun forsøgte at skjule noget.

— Er Kaptajnen her igen? spurgte han tilsidst.

— Ja, han er derinde. Men hvorfor er Du kommen hertil? —

— For at træffe Dig, Liana, sagde han alvorligt. Jeg kunde ikke længere udholde at være skilt fra Dig, og saa en Dag besluttede jeg at rejse her til Nizza for en Uge, og her er jeg nu.

Hun saa forbauset og forfærdet ud. Han vidste jo intet om Zertho, hendes Kærlighed havde gjort hende det umuligt at sige ham hele den forfærdelige Sandhed, men nu forstod hun, at han maatte vide alt.

— Aa, hvor er her smukt, sagde han. Det forundrer mig ikke, at Du synes om Nizza.

— Jeg er slet ikke saa glad for Nizza, sagde hun med et Suk og saa paa ham med sine vidunderlig klare Øjne. Jeg vilde meget, meget hellere være i England. Jeg var meget lykkeligere der.

— Hvorfor det?

Hun sænkede Blikket og sagde sagte:

— Hvor kan Du spørge saaledes. Der havde jeg jo Dig.

— Men nu er jeg jo her, svarede han hurtigt. Dog maa jeg tilstaa, at jeg ikke blev modtaget saaledes som jeg havde haabet.

Hun bed Tænderne sammen og Stemmen var ved at svigte hende, da hun sagde:

— Jeg kan ikke kysse Dig her paa en aaben Plads!

Den besynderlige Stivhed i hendes Væsen gjorde ham urolig og vemodig.

— Du har forandret Dig meget, Liana, sagde han og betragtede hende alvorligt. Sig mig, Elskede, — hvad er der sket?

Hun stod med tilbageholdt Aandedræt. Hun elskede ham højere end sit Liv, men hun vægrede sig ved at sige ham Sandheden, han vilde da foragte hende og anse hende for falsk.

Hun var bleg som den hvide Dragt, hun bar, og hendes Stemme skælvede, da hun svarede:

— Der er ikke sket noget, der er ikke sket noget —

— Men Du er ikke glad og lykkelig som før, Liana! sagde han venligt; der er noget, der smerter Dig. Betro Dig til mig.

Hun vendte Ansigtet bort, og store Taarer løb sagte ned ad hendes Kinder.

— Nej, jeg kan ikke, George, jeg kan ikke!

— Tør Du ikke betro Dig til mig — den Mand, Du elsker, sagde han mildt bebrejdende og greb hendes Haand.

— Aa, udbrød hun, gør ikke min Byrde tungere end den er, George. Hvorfor er Du kommen her til mig — nu? Din Nærværelse forøger kun min Lidelse!

— Lidelse, gentog han. Hvad mener Du, Liana?

— Jeg maa nu sige Dig alt, sagde hun, idet hun greb ham haardt i Armen og saa paa ham med et bønfaldende Blik. Du maa ikke anse mig for grusom og hjerteløs, George, men — jeg kan ikke gifte mig med Dig!

— Hvad siger Du! udbrød han forfærdet. Hvad er til Hinder derfor? Du mener vel ikke, at Du ikke mere elsker mig?

— Aa nej, svarede hun og holdt stadig fast i hans Arm. Jeg elsker Dig, George, jeg elsker Dig saadan som ingen anden Kvinde kan gøre det, men alligevel kan jeg ikke gifte mig med Dig.

— Aa, tal ikke saaledes, Elskede. Vi holder for meget af hinanden til at skilles

— Men vi maa skilles, sagde hun fortvivlet. Men jeg vil altid, altid mindes Dig!

— Umuligt, udbrød han. Du sagde en Gang, at Du kunde vente et helt Aar paa mig, hvis det var nødvendigt.

— Jeg ved det, jeg ved det, sagde hun og strøg sig hen over Øjnene. Og jeg talte sandt!

— Har Du da allerede truffet en anden, Du elsker højere? spurgte han vemodigt.

Hun formaaede ikke at svare, og hun støttede sig til Balustraden for ikke at falde.

— Aa, George, fremstammede hun tilsidst, du aner ikke, hvilken ulykkelig Skæbne der har forfulgt mig i den sidste Tid; Du maa ikke komme med Bebrejdelser. Du maa hellere beklage mig!

— Men jeg kan ikke raade og hjælpe Dig, hvis Du ikke betror Dig til mig, sagde han venligt.

— Jeg ved, at Du maa hade mig, fordi jeg handler saa troløst, men jeg kan ikke handle anderledes. Mange, mange Gange har jeg tænkt paa at skrive det til Dig, men min Kærlighed har gjort mig det umuligt. Dog, jeg maa jo ikke tale mere med Dig om Kærlighed. Fra og med i Dag maa vi skilles. Du maa rejse herfra og forsøge at glemme alt, hvad der har været imellem os. Hvis jeg har handlet hjerteløst, saa tilgiv mig — jeg har været svag, men jeg har elsket Dig saa højt!

— Nej, svarede han med Bestemthed. Jeg vil ikke forlade Dig; thi jeg elsker Dig lige saa højt som den Gang vi vandrede omkring i Stratfield, og derfor kan Du ikke sende mig bort paa denne Maade!

— Men Du maa rejse, udbrød hun, Du maa, thi jeg er — forlovet.

— Forlovet?

Al Farve veg fra hans Kinder.

— Aa, had mig ikke, George. Tro ikke, at jeg har været falsk imod Dig, det er ikke min Skyld, sværger jeg Dig til. Det er en grum Skæbne, der har forfulgt mig og bundet mig!

Han stod som forstenet.

Hvad hedder den Mand? spurgte han tilsidst med hæs Stemme.

Uden at se op svarede hun sagte og skælvende:

— Prins Zertho d'Auzac!

Hans Blik blev mørkt. Titlen var et tilstrækkeligt Bevis for, at den Kvinde, han elskede, havde forladt ham for at opnaa Rigdom og Byrd.

Hun vilde være Prinsessé d'Auzac.

— Og hvorfor har Du skjult Sandheden for mig? spurgte han i en skarp, bebrejdende Tone.

— Fordi jeg — fordi jeg elskede Dig, George, hulkede hun. (Fortsættes).

Skønhed, Kønsliv, Livsglæde.

En indholdsrig og værdifuld Bog — et af Oplysningsliteraturens Mesterværker, indeholdende ca. 300 Sider trykt paa godt Papir og med mange anatomiske Illustrationer.

„Hvedebrødsdagene",

af Professor med., Dr. Hermann Klencke.

En opsigtvækkende Bog, yderst interessant og værdifuld, trykt paa tykt, godt Papir, ca. 300 store Sider. Bogladepris 8 Kr. Sælges af os en kort Tid for den billige Pris af kun Kr. 2,50, saa længe Oplaget strækker til.

Dette opsigtvækkende, yderst interessante Værk af den verdensberømte Forfatter Mr. I. W. Buthler, afhandler paa et klart og letfatteligt Sprog de for alle Mennesker aktuelle Emner: **Skønhedsplejen, Kønslivet og Livsglæden,** set fra Naturens og Fornuftens Synspunkter, og bør læses af enhver Mand og Kvinde. Tusinde gode og nyttige Raad gives her til begge Køn. Forlaget har nu ladet trykke et mindre Oplag af denne sjeldne Bog, som ikke maa forveksles med de mange forekommende mindre og billige Bøger af lignende Indhold. Bogladeprisen er 7,00 Kr., men i Reklamesalg leveres den direkte fra Forlaget paa kort Tid, saa længe Oplaget rækker, for kun 2 Kr 50 Øre pr. Ekspl., hvorfor de, som ønsker at benytte dette enestaaende Tilbud, snarest bør rekvirere den ved at indsende nedenstaaende Bestillingsseddel.

Denne berømte Bog, som ikke forud er blevet solgt her i Landet, skildrer den lykkeligste Tid i Menneskets Liv — „Hvedebrødsdagene" —. De elskende og nygifte erholder her utallige gode Raad og vigtige Oplysninger af to ansete Læger og Menneskevenner. — Det er disses Forfatteres store Fortjeneste, at de har fremdraget en Mængde Omstændigheder af det daglige Liv, hvilke som oftest bliver altfor lidt beagtede, men som er af den allerstørste Betydning for vor Hygge og et lykkeligt ægteskabeligt Samliv. Dette fortræffelige Arbejde, som nu er blevet oversat til de fleste Kultursprog, anbefales saa vel af Læger som af hele Pressen og er til overordentlig Nytte ikke blot for enhver Mand og Kvinde, men ogsaa for hele Samfundet og den kommende Slægts Velfærd.

Af Indholdet:

Afdeling I.

Legemlig Skønhed.
Levemaaden og dens Betydning for Skønhedsplejen.
Bad som Middel for Skønhed og Helbred.
Figur og Holdning. — Hvorledes Figuren kan forbedres. — Hvorledes en gratiøs Holdning bedst vindes.
Toilettet.
Fedme og Magerhed. — Hvorledes dette reguleres.
Diverse Meddelelser.
Hvorledes Barmen kan gøres fyldigere.
Ansigtshygiejne. — Hudens Pleje, Rynker, Vorter, misprydende Haarvækst.
Filipenser, Fregner, røde Pletter og andre Hudurenheder.
Haaret. — Haarsygdomme. — Haaraffald. — Graa Haar. — Haarfarvning. — Frisuren.
Aandedrættet.
Tænderne. — Hvorledes Tænderne bedst bevares. — Forlorne Tænder.
Læberne — Røsten.
Øjnene. — Rødrandede Øjne. — Øjensygdomme. — Øjenhaarene, Øjenbrynene.
Ørene. — Næsen. — Middel mod rød Næse.
Hænderne. — Hvorledes man faar hvide Hænder. — Haandsved. — Middel mod røde Hænder.
Armene. — Armsved. — Hvide Arme.
Neglenes Pleje.
Fødderne. — Ligtorne, ømme Fødder, Krampe, Fodsved, vanskabte Fødder.
Diverse Fødder.
Desuden indeholder denne Afdeling ca. 125 forskellige Recepter, efter hvilke hvem som helst for en ringe Bekostning selv kan fremstille alle forskellige Toilet- og Skønhedsmidler, saasom Haarvand, Pomade, Brillantine, Haarfarvningsmiddel, Krølletinktur, Tandpulper, Læbepomade, Hudcrem o. s. v.

Afdeling II.

Seksuelle Spørgsmaal.
Kønslivets Betydning for Helbred og Skønhed.
Mandens og Kvindens forskellige Temperament.
Kulturens og Udviklingens Indflydelse.
Tiden for Mandens og Kvindens Modenhed.
Kønsdriftens naturlige Tilfredsstillelse.
Middel til at fremme ægteskabelig Lykke.
Naturen kræver Afbrydelser
Forskrifter for Nygifte.
Formaalet med Forplantningen.
Menstruationen. — Frugtsommelighed.
Æggets Udvikling. — Fostrets Udseende paa forskellige Stadier.
Normal Fødsel. — Beregning naar den bør indtræffe. — Smertefri Fødsel. — For tidlig Fødsel. — Misfoster. — Hvad kan fremkalde Misfoster.
Ufrugtbarhed hos Manden og Midler derimod.
Impotens og svækket Kønsdrift.
Kønssygdomme. — Farer, som lurer.
Hvor ligger Skylden.
Hvorledes Smitte undgaas.

Afdeling III.

Livsglæde. — Livslykke.
Sand og falsk Livsglæde.
Hvorledes den højeste Livsglæde opnaaes og bevares m. m. m.

Forudbetaling modtages ikke.

Af Indholdet:

1. Hvedebrødsdagenes Kærlighedstørst.

Den højeste jordiske Lykke.
Kærlighedens Poesi og Mystik.
Hvorledes den højeste Livsglæde opnaas.
Hvorledes »Hvedebrødsdagene« kan forlænges.
En Hemmelighed, som kun faa kender
Hvorledes Kærlighedslivet kan styrkes og bevares sundt.
Om udslukt Kønsdrift og Midlerne derimod.
Kærlighed og Fornuft.
Forspildt Lykke.
De almindelige Aarsager til ulykkelige Ægteskaber.

2. Hvedebrødsdagenes Sundhedspleje.

Vilkaarene for et sundt Kønsliv.
Faren ved Ukendskab og Fordomme
Kønsdriften og Kønsmodenheden.
Kønslivets Betydning for Hukommelsen, Tænkeevnen, Energien o. s. v.
Kønssygdomme og Svaghedstilstand
De Farer, som i Særdeleshed truer »Hvedebrødsdagene«s Kærlighedsliv.
Styrkende Midler.
Aarsager til Barnløshed.
Midler imod Ufrugtbarhed.
For stor Frugtbarhed og Midler der imod.
Sundhedsregler for Mænd og Kvinder.
»Gode Venners Raad«.

3. Det ægteskabelige Samliv

Ægteskabets Formaal og Betydning for Individet
Slægten og Samfundet. Ægteskab med og uden Kærlighed.
Ulighed i Temperament, Dannelse og Anskuelser.
Ægteskab »paa Prøve«.
Forplantningen. Svangerskabet.
Kønsdriftens Beherskelse.
Misbrug og disses Følger.
Maadeholdenhedens Løn.
Hvorledes skal vi faa friske, lykkelige og smukke Børn.

4. Middel, som fremmer den ægteskabelige Lykke.

Kærligheden — Hjemmelivet — Sundheden — Økonomien — Alderen. — »Nøglen til Ægteskabets Paradis«. — Ikke »jeg«, men »vi«. — Takt, Fortrolighed, Hensyn, Sympati, Troskab o. sv. v.

5. Praktiske Raad for unge Ægtefolk og Elskende i Almindelighed.

Hvorledes Kærligheden bibeholdes og styrkes.
Hvorledes man bør opføre sig i den Elskedes Nærværelse.
Kærlighedens Fjender.
Hvilke Egenskaber Kvinden værdsætter hos Manden og Manden hos Kvinden.
Om Kærlighedsløftet, Utroskab, Skinsyge.

7. Fysisk Diætetik.

Fem vigtige Perioder i Kvindens Liv.
Hvad Kvinden maa iagttage derved.
En erfaren Læges Raad.
Kvinden som Mandens Opdrager i Ægteskabet.
Mandens Rettigheder og Pligter i Ægteskabet.
Ti Regler for det seksuelle Liv.

7. Sjælsdiætetik.

Kærlighed er den eneste Kilde til Livets ædlere Glæder.
Kærligheden og de kvindelige Yndigheders Udvikling.
Tilbøjeligheden til at ville behage.
Elskværdighed og Forfængelighed.
Den kvindelige Egenraadighed.
Hysteriske Kvinder.
Hvorledes Karakterfejl hos Manden og Kvinden kan fjernes i Ægteskabet.
Kunsten at herske gennem Kærlighed,
Hvad Manden venter af Kvinden i Ægteskabet.
Hvad Kvinden venter af Manden.

Købes begge Bøger sendes de portofrit. **RAVNEN**

BESTILLINGSSEDDEL

Udklippes og indsendes til

A/S „ØRNEN"S Bogforlags Ekspedition.
Box 217. — København B.

Undertegnede ønsker sig tilsendt mod Efterkrav følgende Bøger:

.... Ekspl. af »Skønhed, Kønsliv og Livsglæde« til den nedsatte Pris: 2 Kr. 50 Øre.

.... Ekspl. af »Hvedebrødsdagene« til den nedsatte Pris: 2 Kr. 50 Øre.

Navn ....

Adresse ....

Rød Indmad

Sparevink.

Hvordan sparer man paa Klæderne? Ved at indhylle sig i Tavshed. Hvordan sparer man paa Sæben? Ved at to sine Hænder i Uskyldighed. Hvordan sparer man paa Elektriciteten? Ved at lade sit Lys skinne. Hvordan sparer man paa Brændsel? Ved at samle glødende Kul paa andres Hoveder!

„En Svensker“.

Hr. Sv. ns o. er till f st. Under det man efter middagen sitter och pratar i salongen börjar husets lilla hund »åka släde« (køre Slæde) på golvet, såsom hundar ib'and gör.

Hr. Svensson vänder sig till husets unga dotter och yttrar, pekande på hunden:

— Jag ho pas, att vinterförhållandena i år ska' bli sådane, att vi ofta kun a hängiva oss å' samma nöje (Glæde)

„En Nordmand“

En Herre som opdaget at han stod paa sin dames slæp, var aandsnærværende nok ti at bemærke:

— Om jeg ikke evner at hente en engel ned fra Skyerne har jeg ihvertfald naglet en til jorden.

Damen tilgav ham.

„En Dansker“.

Hansen og Jansen har været paa en større »Tourne«. Den næste Middag kommer Hansen op til Jansen.

Hansen: Hvordan gaar det?

Jansen: Jo Tak, Sengen er netop begyndt at standse!

Verdensmesteren i Lassokast!

Krav om Statskontrol eller Ny Splittelse i Højre

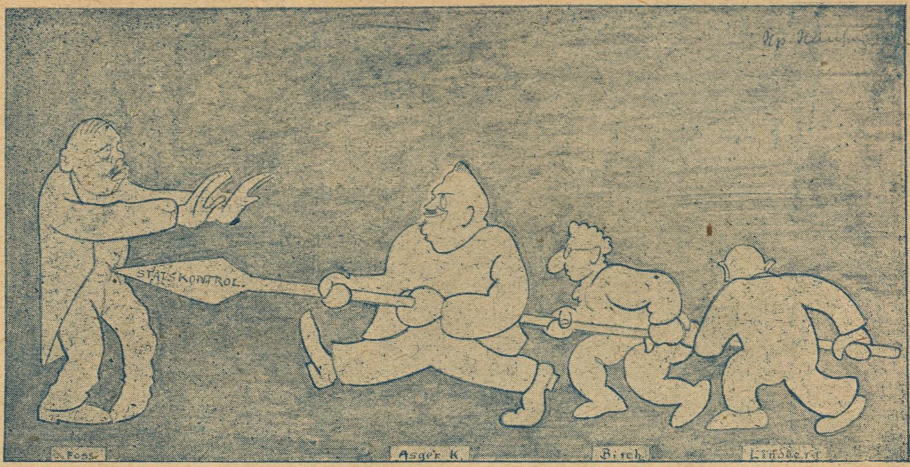

Foss: Ogsaa Du, min Søn Asger!

Observation.

Hvis man i et Konversationsleksikon vil læse om Hestepærer, staar der: Se under Heste.

Underlige Notitser.

I en Cirkus i Sydsjælland er Sabelslugeren indlagt paa Sygehuset, fordi han kom til at sluge en Knappenaal.

*

En Auktionsholder paa Vesterbro bad ved en Maleriauktion Tilskuerne om ikke at berøre et Billede af Rembrandt, da det ikke var rigtig tørt endnu.

*

Efter Forlydende har det kgl. Teater købt Østre Gasværk til Balletten.

*

En kendt Vegetarianer har udtalt, at Kødspiserne snart vil komme til at bide i Græsset.

*

Ved Middelfart Bys Rundskuedag vil Deltagerne faa Byens Arrest at se. Derimod vil Arrestanterne ikke komme til at bese Byen.

*

I et Teater i Jylland maatte en Tilskuer betale en Krone ekstra, fordi han faldt fra Balkonen ned i Parkettet.

*

En Mand i Aarhus fik sin Frakke renset for Fedtepletter og forlangte i den Anledning, at Skræderen skulde aflevere et Flæskemærke.

FRA SANGFORENINGEN.

Kor: »Unge Genbyrds Liv i Norden
Røst fra vore Fædres Grav —«

Dirigenten: Grav noget dybere, Sørensen!

En kendt, ældre Skuespiller saa for nogen Tid siden en yngre Kollega spille „Hamlet“. Nogen Tid efter spurgte den unge Skuespiller, hvorledes den ældre havde synes om Hamlet.

— Storartet, svarede den gamle Kunstner — Du spillede Hamlet, saa det maatte blive klart for enhver, hvorfor Ofelia gik hen og tog Livet af sig!

Gal i Ho'det!

Et Par Naboer, Olsen og Madsen, er bleven i saa høj Grad Uvenner, at deres Hunde ikke længere vil snuse til hinanden.

Nye Ansigter i nyt Hus.

Frk. Karen Ankersted.

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

Forlov-elsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede. maa Svarporto vedlægges.

Uh, Je ka blie syg — naar je ser saadan en Næse.
Tegnet af
Herluf P. Kildegaard, Odense.

A. I den sidste Tid har jeg ikke røget andet end Pibe.
B. Er Du da begyndt at blive sparsommelig?
A. Nej men de Mennesker som før har givet mig en Cigar, de er blevet det.
Tegnet af Daniel Nielsen.

Osmund, Fredericiagade. Tak, men Tegningerne er nederdrægtig sløje, og Vittighederne fra forrige Scalarevy.

»Tjenestemandens Klagesang« er ikke rigtig fin i Kanten, og da De ikke har vedføjet deres Adresse, kan vi ikke returnere Produktet.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

Nørrebros Kludelager
giver stadig **højeste Pris** for alle Slags Klude, Metaller, Flasker, Jern, Gummi m.m.
Strikkede Uldklude til Dagspriser.
Alt afhentes og afregnes straks overalt i Byen. Ingen Opkøbere ved Dørene.
Nørrebros Kludelager ved Chr. Sørensen,
Baggesensgade 21. **Tlf. Nora 3354 x.**

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Alle Mænd! Fra 15—70 Aar, der ønsker **Sundhed** og **Styrke**, køber Bogen, **Hvorledes man bliver stærk!!** Pris 1.75. Faas i Bogladerne,
Hovedekspedition: Aksel Andersen,
Nørrebrogade 18 A. København N.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
H G VAREMÆRKE
Amagerbrogade 145
Stort Udvalg i sort Fodtøj

„Ny Ravnsborg"
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7 Sommer-Cabaretten **„Linie 6"**
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

Telefon 1848

Avertér i Ravnen.

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Fra hvilken berømt Gruppe skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *to Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

»En Nordmand«.

Fra et møte i forlikelseskommissionen, hvortil, bl. a., en kjøpmand i kolonial, m. m. er indstevnet av en bra gammel peppermø, hvem han paa forskjellig vis i vidners paasyn og paahør har forulempet og dertil brukt en forskrækkelig mund overfor.

Forlikelseskommissæren: »Men De vil saaledes, om jeg har forstaat Dem ret, frøken, dog være villig til at la saken mot deres fornærmer her falde og forlike Dem med ham i mindelighet, med en erstatning, og hvad vil De selv anse som passende.

Frøkenen: »Ja, to kilo kaffe og to kilo raffinade skulde vel ikke være for meget forlangt i disse tider?«

Forlikelseskommissæren syntes heller ikke det.

„Million-Diamanten".

Charlie Burton og »Aalen« havde efter deres sidste Kup holdt sig i Ro i nogen Tid, og vi genfinder de to Venner i deres sædvanlige Skjul i Bowery.

Hm — Hm — »Aalen« strakte sine dovne Lemmer og raabte: Charlie!

— Hans kære Kollega vaagnede og svarede Hm — hm.

Vaagn op Charlie raabte »Aalen«! Jeg vil holde et Foredrag for Dig, og naar det er til Ende vil Du indse, at havde vi to ikke truffet hinanden, var Du aldrig kommen i Besiddelse af den halve Million, som Du vil være Ejer af om en Maanedstid. Charlie rejste sig forbavset over Ende paa sin Divan og udbrød. »Undskyld jeg afbryder Dig — men faar jeg alle Pengene paa en Gang?« »Hold Kæft, hvæsede »Aalen« tilbage og lad vær at afbryde mig. Charlie efterkom Opfordringen og lagde sig til Hvile igen, og hans Ven begyndte følgende Foredrag:

»Ser Du Charlie, jeg har i længere Tid syslet med Tanken om et større Kup, og jeg har i den Anledning stiftet Bekendtskab med en sød lille Pige — som jeg gjorde en Tjeneste efter at hun var kommen ud af »Huset«. Jeg har nu ved Hjælp af nogle første Klasses Anbefalinger, — som »Jøden« har fabrikeret — skaffet hende Plads som Kammerjomfru hos Flæske-Millionæren Grants Datter ovre paa Long-Island. Min Smaa har fortalt mig, at hendes Frøken om 8 Dage rejser til Paris med A/S »Turbina«, og hun har endvidere fundet Stumper af et Brev fra en Diamanthandler, der har Forretning paa Diamantbørsen i Rotterdam. Ved at sætte Stumperne sammen har vi faaet følgende:

— — — højst tre Uger — — — altsaa inden Udgangen af denne Maaned — — — »Grand Hotel«, Paris — — — med Slibning ca. 3 Millioner Francs — — —.«

Som Du ser, min Ven, Sagen er klar, det kære Væsen til Millionær-Datter skal selvfølgelig til Paris for at købe en Diamant af den omtalte Diamanthandler. Hun skal være der inden denne Maaneds Udgang — idag er det den 3. »Turbina« afgaar den 11. og hun er i Paris den 22., saa jeg syntes den er lige oplagt. Jeg har selvfølgelig lagt mine Planer efter som hun i Lighed med andre Dollar-Prinsesser ynder den Sport ikke at betale Told af Diamanter, og da Tolden paa denne Diamant andrager ca. firehundrede tusinde Dollars, kan Du nok forstaa mit Regnestykke ikke er galt. Jeg har faaet min Protege til at overtale sin Frøken til at tage sig med, det vil lette os Arbejdet en hel Del. Det er selvfølgelig min Mening, at ikke hun, men vi skal have Fornøjelse af Diamanten. Efter at have raadslaaet en Del blev de to Kumpaner enige om en Rejse til Paris.

Vi genfinder vore Venner paa Amerikadamperen »Turbina«, Charlie og »Aalen« som anden Klasses Passagerer — medens deres Protege med sin Frøken selvfølgelig rejste paa første Klasse. De to Venner havde jo ikke noget Arbejde paa Overrejsen, saa de fordrev Tiden med al Slags Spil, dog holdt »Aalen« stadig Øje med Frøken Grant, og det undgik ikke hans Opmærksomhed, at hun flirtede paafaldende meget med Skibets Telegrafist, en ung, ganske køn Mand. Da »Aalen« gennem sin Protege fik at vide, at Telegrafisten var indbudt til at besøge dem paa Hotellet i Paris, og at de skulde rejse tilbage med samme Baad, var han klar over, at det var her Diamanten skulde søges.

Det var meget almindeligt, at Skibenes Officerer for en større Sum indsmuglede Diamanter for visse Personer, idet Officererne havde betydelig lettere derved. »Aalen« regnede med, at selv en Millionær-Datter ikke var bange for at love en Mand det — som faar Mænd til at gøre Dumheder for Kvindens Skyld. Naar der tilmed var Udsigt til at tjene en Sum Penge, var det jo heller ikke umuligt, at Telegrafisten lod sig lokke til at gemme Diamanten og saa smugle den i Land, for saa samtidig med Afleveringen at faa en rund Sum og en smuk Kvindes Tak. Efter at have gjort disse Betragtninger, slog »Aalen« sig til Ro og Resten af Overrejsen forløb uden noget nævneværdigt.

Efter 3 Dages Ophold i Paris fik »Aalen« Meddelelse fra sin Veninde, at hun næste Eftermiddag havde fri — da hendes Frøken havde vigtige Forretninger at udføre. Nu var »Aalen« i sit Es og næste Eftermiddag stillede han sammen med Charlie udenfor »Grand Hotel«. Efter at de havde ventet en Timestid, forlod Helen Grant Hotellet tilfods, og de to Gentlemen fulgte efter. Hun gik imidlertid kun ud for at besørge nogle Indkøb, bl. a. af et Par Herrestøvler, hvad der hensatte Charlie i stor Forbauselse, medens hans Kollega blot smilte lunt.

Ved en snedig Manøvre lykkedes det dem at sikre sig et Par Støvler, Magen til dem Frøken Grant havde købt, og med dem under Armen blev Charlie sendt hjem til deres Hotel, idet »Aalen« nok skulde klare Resten alene. Han skyndte sig derefter til sin gamle Post, hvor han lige opnaaede at se Telegrafisten gaa op med Elevatoren. Han forstod nu, at han havde gættet rigtigt — hvorfor han lod ubekymret om Resten, indtil Afrejsens Dag. Diamanten havde de ikke set noget til endnu, men »Aalen« vidste, hvor den skulde søges, dermed var han tilfreds.

Saasnart Hjemrejsen var begyndt, begyndte ogsaa »Aalen« at arbejde, d. v. s. han laa henslængt i sin Køje og røg den ene Cigar efter den anden, men hans Ven vidste af gammel Vane, at det hørte med til Programmet, da »Aalen« ikke lod den mindste Lejlighed i sine Planer slippe igennem uden nøje at have gennemgaaet dem.

Efter to Dages »Arbejde« paa denne Maade gav han Charlie Ordre til at gennemsøge Telegrafistens Lugaf, men Resultatet blev kun nogle smaa Læderstumper, der var henslængt under en Køje, han syntes dog meget tilfreds med Resultatet — og udtalte til Charlie, at nu havde de ikke noget at gøre foreløbigt.

Natten før Ankomsten til New-York sad Telegrafisten paa sin Plads, da Forbindelsen med Land pludselig blev afbrudt. Ved nøje Undersøgelse viste det sig, at Ledningen — der fra Telegrafstationen fører op til Nettet, der er udspændt mellem Masterne — var revet over. Assisteret af nogle Dæksfolk, gav han sig igang med at udbedre Skaden, hvad der forskaffede ham en ekstra Vagt paa 3 Timer. Hvis han samtidig kunde have set, hvad der foregik i hans Kahyt, var han nok blevet forbauset.

Her var »Aalen« og Charlie i fuld Aktivitet med at gennemrode alt i Skuffer og Skabe, og efter at have fjernet et Par Støvler — i hvilket Charlie genkendte Magen til det Par, som de var i Besiddelse af, lagde de deres Støvler i Stedet, hvorefter de efter at have bragt alt i Orden igen — atter forlod Kahytten. Da de, efter at være komne tilbage til deres Kahyt, afrev Bindsaalen i det røvede Par Støvler, fandt de i den ene udborede Hæl den Diamant, som deres Rejse gjaldt, og de opslog sammen en Skoggerlatter ved Tanken om den uheldige Smugler. Ved Ankomsten til New-York undgik det ikke deres Opmærksomhed, at Telegrafisten bar Støvler Magen til »Aalen«s, men de to Gentlemen forlod skyndsomt Arenaen og rejste til de sydlige Stater med deres Skat.

Næste Gang: »*Skakpartiet i Lynekspressen*«.

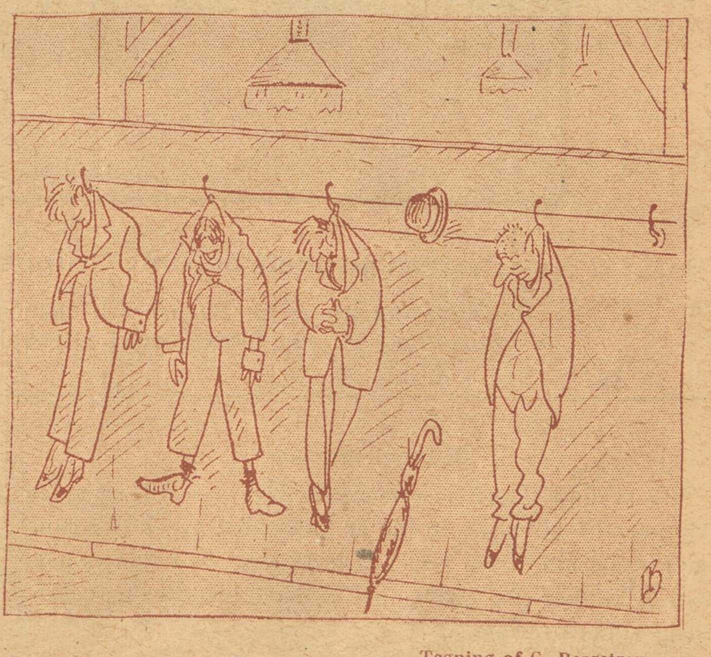

Tegning af G. Bergstrøm.

Et Forslag til Ophævelse af Bolignøden her i Landet. Hvis det gaar igennem kunde der blive Plads til endnu flere — Udlændinge!

„Guldregn“.

Gæv Mand gør sig ikke til Hund for et Bens Skyld.

*

Kvindens bedste Forsvarsvaaben er Taarer og hendes bedste Angrebsvaaben er Smil.

*

Den kloge tænker undertiden saa meget, at han ikke faar Tid til at tale, den Dumme taler saa meget, at han oftest ikke faar Tid til at tænke.

*

En Kvinde, der tier, taler med sig selv!

*

Hvad er Kærlighed? At miste sit Jeg og finde et bedre.

*

I Ægteskabet aftjener Moderen sin Værnepligt.

*

Mange Dyder vilde blive oversete, hvis ikke Misundelsen opdagede dem.

*

Kvinder kan ikke faa Mænd, der er skabt til dem, og hvis de kunde sendte de dem nok tilbage for at faa dem skabt om.

*

Tidsbillede 1918:

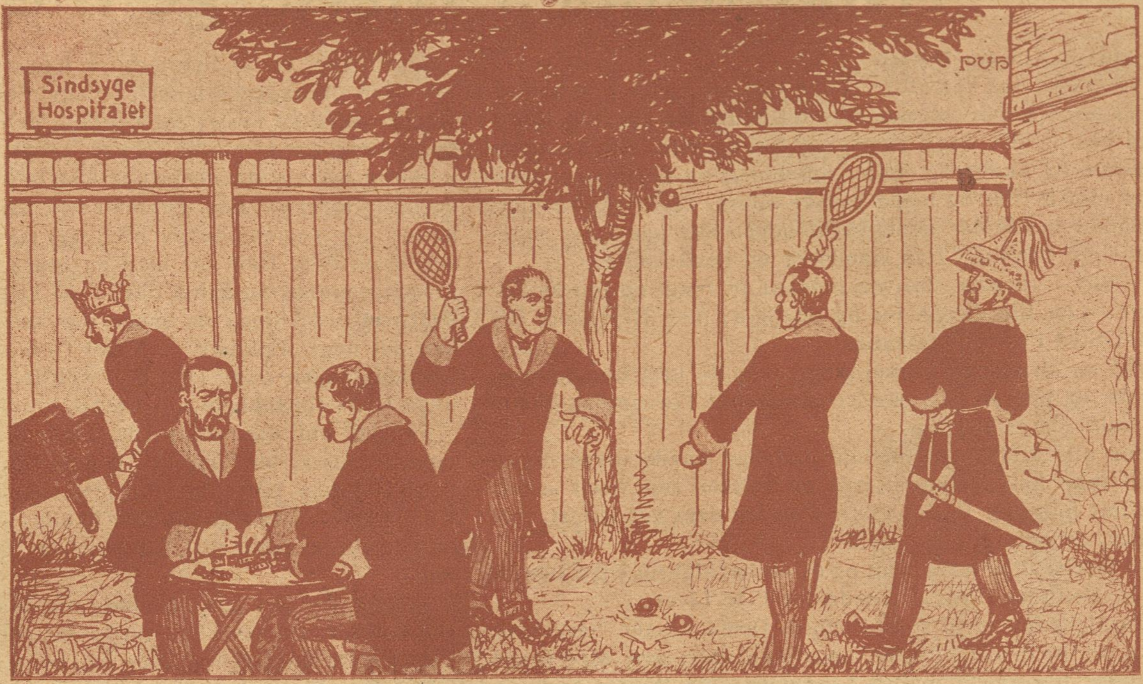

Gale Mennesker paa en Sindsygeanstalt.

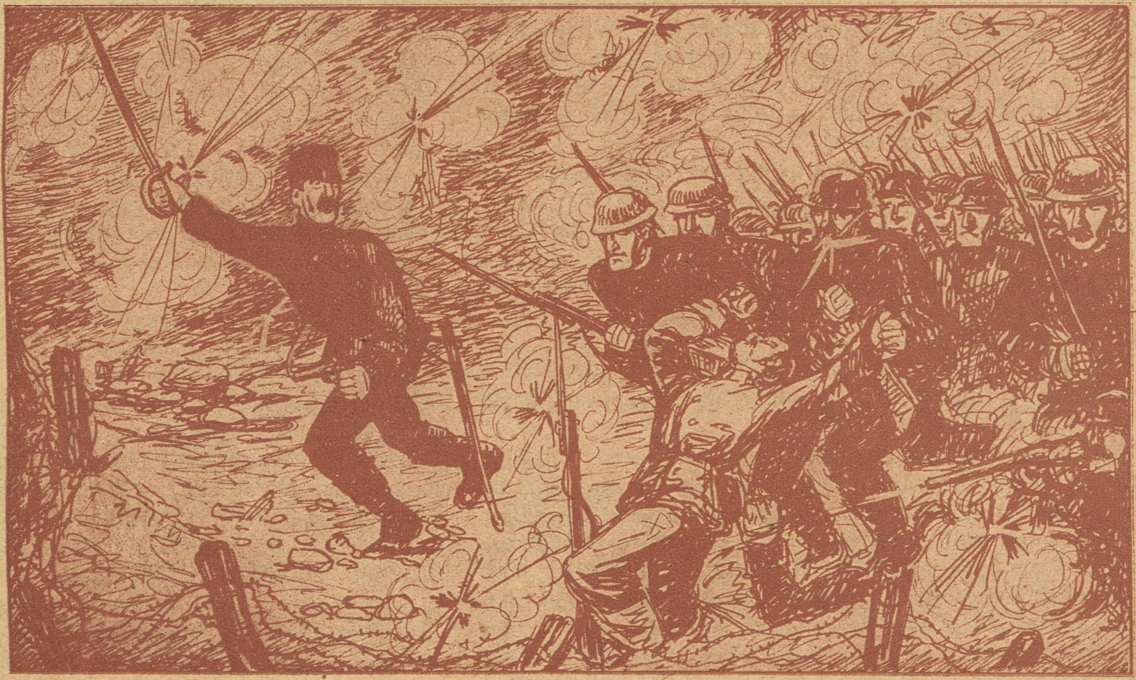

Tegninger af P. V. Hansen

Kloge Mennesker paa en Slagmark.

Vil man ramme en Kvindes Hjerte, maa man helst tage Sigte knælende.

*

Beklag ikke, at slette Mennesker er dine Fjender; tænk, om de var dine Venner!

*

Et fintfølende Menneske underholder aldrig en Ulykkelig med sin Lykke.

Kærligheden fordriver Tiden. Tiden fordriver Kærligheden.

*

Enhver er sin egen Lykkes Smed; men der maa ofte andre til at trække Blæsebælgen.

*

Et Fornuftgiftermaal er den kostbareste Livsforsikring.

Kvinden undertvinger Manden bedre med de Vaaben, der findes i Køkkenet, end med dem, der findes i Bogskabet.

*

Jo mindre Hoved en Kvinde har, desto flere Hatte bruger hun.

*

Der er koldt omkring den nøgne Sandhed.

Hvad hendes Hjerte gemte!

Skinsyg paa sin Hustru?

Nej, noget saa vanvittigt kunde dog aldrig falde ham ind.

Walter Spencer nærede absolut Tillid til sin lille Kone. Han gentog det Gang paa Gang for sig selv; Ethel var en vidunderlig Skabning. Lille, fin, blond og blaaøjet — med et skælmsk Blik og nogle ganske allerkæreste Smilehuller.

Endnu havde der aldrig været nogen Sky paa deres ægteskabelige Himmel! Han standsede og tænkte efter.

— Sky — naa ja, det var saadant et tungt og mørkt Begreb — en lille Scene nu og da, ja-a; men Herregud, det fandt Sted i alle Ægteskaber!

Paa en straalende Foraarsdag havde de lært hinanden at kende, og paa en ikke mindre straalende Foraarsdag havde de holdt deres Bryllup.

For alle andre almindelige dødelige havde deres Ægteskab ikke betydet andet end en hvilken som helst anden legitimt indgaaet Forbindelse. Men for dem var det et Vidunder, de oplevede sammen.

Et forelsket Blik fra ham og et blufærdigt »Ja« fra hende, og to Mennesker var forenede for hele Livet.

Kærligheden er jo saa lunefuld. Den kommer, naar man ikke venter den, og flygter, naar man søger den. Med begge Hænder begravede dybt i Lommerne gik Walter Spencer frem og tilbage i Værelset.

Han var Nevø af en rig, gammel Original, der aldrig havde været udenfor den lille Provinsby, hvor han først havde set Dagens Lys. Denne Onkel hed John Wilson. Han beboede et ensomt beliggende Hus, og hos ham boede en Datter af en af hans Ungdomsvenner. Vennen havde ved Dødslejet betroet ham hende, og John Wilson elskede hende som var hun hans eget Barn.

Walter Spencer havde en stor og uafhængig Sjæl. Han levede under beskedne Forhold, kun for sin Kunst, og bekymrede sig forøvrigt ikke det mindste om den Arv, hans Onkel en Gang vilde efterlade ham.

Tidligere havde han nu og da aflagt et Par Dages Besøg hos den Gamle, ikke for at vaage over, at der ikke blev gjort Forandringer i Testamentet, men ganske simpelt, fordi han nærede Godhed for den gamle Mand og gerne vilde vise ham en Høflighed, eftersom han var hans eneste Slægtning.

Men til hans Forbavselse blev han i den senere Tid modtaget ret køligt. Han havde en Følelse af, at han spredte Mistro og Forlegenhed om sig og forstyrrede den gamle Herre i hans rolige Tilværelse. Derfor blev han Besøg sjældnere og ophørte tilsidst helt. Og i den lille By, som meget nøje beskæftigede sig med alt, hvad der angik den gamle Wilson, begyndte man snart at hviske om, at han kun var kommet paa Besøg hos Onkelen for at sikre sig hans Penge; men at Onkelen i Virkeligheden havde bestemt dem for den lille forældreløse.

Ethel, Plejedatteren, var med Aarene bleven en henrivende Kvinde. Hun forestod med dygtig Omhu den gamle Mands Husvæsen, spillede og sang for ham og havde nok at gøre med at holde Frierne borte. Men en Dag skete der noget, som ingen havde forudset. Uden at efterlade sig noget Testamente døde en Dag den gamle Mand. Walter Spencer var hans eneste Slægtning og Arving.

Han mødte til Begravelsen, blev nogle Uger i den lille By for at ordne Dødsboet og — forelskede sig i den gamle Mands Plejedatter. En Maaned efter giftede de sig.

Og et lykkeligere ungt Ægtepar end dem eksisterer ikke. Indtil nu! Walter Spencer vandrede uroligt op og ned ad Gulvet. Var det Skinsyge?

— Nej, svarede han sig selv og stampede i Gulvet.

Og dog, denne Hemmelighed gav ham hverken Rist eller Ro. Hvad for Pokker var det da?

Sagen var, en af Skufferne i hans Hustrus Skrivebord, var altid omhyggelig laaset. I Begyndelsen havde den unge Ægtemand ikke fæstet sig derved. Men da han en Gang tilfældig bad hende om Skrivebordsnøglen, havde hun paa en underlig nervøs Maade begyndt at tale om noget andet. Og da dette forekom ham paafaldende, og han igen havde bedt hende om Nøglen, havde hun slet og ret afslaaet at udlevere ham den. Han var med en mørk Mine gaaet ind i sit Arbejdsværelse, og Ethel havde set efter ham med et langt bedrøvet Blik. Siden da havde der aabnet sig en Kløft mellem det unge Ægtepar. — Noget fremmet var kommet dem imellem. Ingen onde Ord blev vekslet mellem dem, og den unge Kone fordoblede sin Omhu for Walter. —

Tanken om den aflaasede Skrivebordskuffe, han ikke maatte aabne, blev en fiks Ide hos ham. Hvad var der i den? Nej, han vilde ikke tro noget ondt om sin søde, unge Hustru! Men hvad gemte den Skuffe? Atter og atter maatte han tænke derpaa; tilsidst blev det ham en hel Tvangstanke.

Maaske var det kun et Minde om et eller andet uskyldigt Ungdomssværmeri. Eller nogle fortrolige Breve med Veninder! Eller en Dagbog over hendes ægteskabelige Liv!

Det lille Dameskrivebord tiltrak ham, som var det en Magnet. Han sneg sig om det og følte ofte en næsten ubetvingelig Lyst til at bryde Skufferne op, til med Magt at styrte sig over den Hemmelighed, der skjulte sig i den lukkede Skuffe tilvenstre.

Og dog vovede han det ikke. Maaske Ethel aldrig vilde tilgive ham, om han gjorde det.

Om han dog blot kunde faa den Skuffe undersøgt, uden at hun vidste det. I sin Sjæl troede han ikke, at der gemtes noget saa frygteligt i den. En saadan Tanke vilde være uforenelig med hans Hustrus Karakter. Men hvad hjalp det, at han Gang paa Gang fortalte sig selv dette.

Der skjultes en Hemmelighed i den Skuffe, og han maatte lære den at kende. Før fik hans Sjæl ikke Ro.

Og en Dag gik Ethel ud for at besørge Byærinder og glemte Nøglen til sit Skrivebord.

Walter Spencer saa den lille, blanke Genstand sidde der og modstod ikke Fristelsen, skønt han i dette Øjeblik følte sig meget lav og lille. Som en Tyv sneg han sig hen til Skrivebordet og aabnede Skuffen. Øverst laa en Del Breve, som han kunde se stammede fra hendes Familie. De interesserede ham ikke. Saa laa der et Par Fotografier af hendes Veninder og hendes Myrtekrans. Blodet steg ham til Hovedet, Skamfølelsen over dette Indbrud brændte ham, og han skulde just til at skyde Skuffen i igen, da han dybest nede øjnede en aflang, gul Konvolut.

Han rev den til sig. Uden paa den stod: »Min sidste Vilje«.

Det var ikke Ethels Haandskrift, men den forekom ham dog bekendt. Forsigtig trak han et Dokument ud af den og blegnede, da han læste det.

Det var hans Onkels Testamente, der indsatte Ethel til Universalarving!

Det var altsaa Hemmeligheden.

Aabenbart havde Ethel troet, at han, Walter Spencer, dersom han vidste, hun var en rig Pige, ikke vilde have vovet at bede hende blive hans Hustru. Hun havde været bange for, at denne Formue, som han uden Ret havde overtaget, skulde stille sig imellem dem. Derfor havde hun gemt Testamentet og ladet ham blive Arvingen!

Han følte sig saa bevæget og saa skamfuld over sin egen Mistro, at Taarerne kom ham i Øjnene.

Men Ethel har aldrig faaet at vide, hvorfor hun ved sin Hjemkomst blev omfavnet og kysset endnu inderligere end sædvanligt.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.
Ligeledes anbefales Promenadepavillonen i Fælledparken.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 1. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekatering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. I. AF SILKEGADE
· KØBENHAVN · K ·
TELEFON Nº 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Hölbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

PERRET's LIKØRER
serveres paa Cafeer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 2800
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN

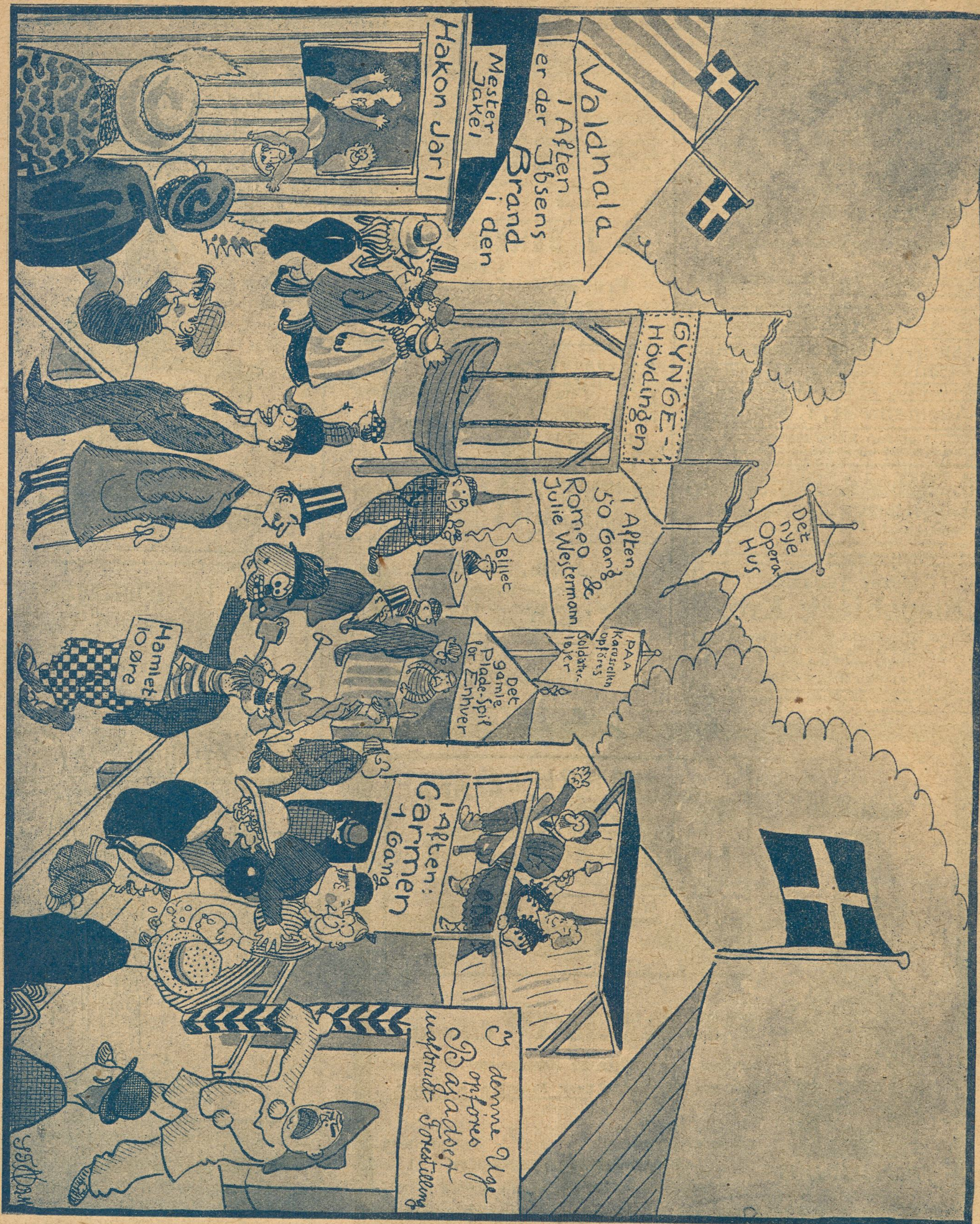

Tegning af Storm-Nielsen

Fri Teaternæring paa Dyrehavsbakken, Sommeren 1919.

-16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 40 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 3. Oktober 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

— Min Mand siger, at jeg ikke kan blive Medlem af Vegetarforeningen.
— Hvorfor ikke?
— Fordi jeg er *kalve*knæet!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

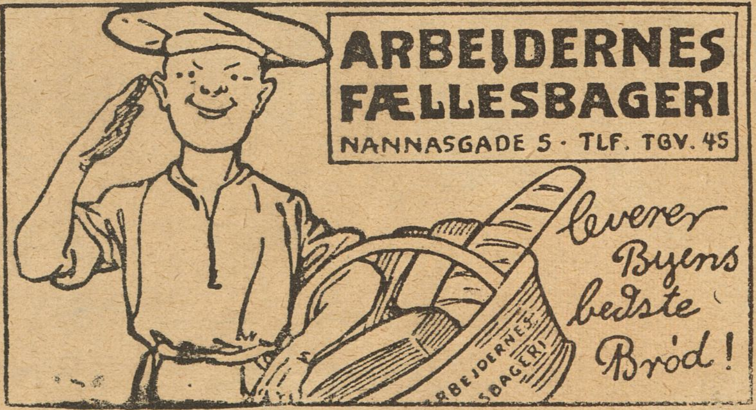

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

MØBLER faas billig **paa Kredit** fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Husmoder! Prøv
„Thea“ Essens.
Sund og velsmagende.
Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.
„Thea“ København.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

Tegning af A. Østrup.

Hvordan man kysser.

Den ugudelige.

Saadan Mand og Mand imellem hed han aldrig andet end »den ugudelige«, og man behøvede ikke at være mange fem Minutter sammen med ham, før man var paa det rene med, hvor han havde faaet det Øgenavn fra. Han bandede nemlig saa ganske ubeskriveligt.

Ikke at han tog hverken Vorherres eller Fandens Navn forfængelig — langtfra — men alligevel var hans Eder af en Længde og en Saftighed, saa de mange Gange næsten tog Vejret fra Kammeraterne.

Ellers var han en rigtig god Snedker, der havde arbejdet i mangfoldige Aar i Kattesundet hos ham Kontant-Petersen.

Saa sker det hverken værre eller bedre end, at Mesteren en Dag siger til ham:

— Hør Hansen, siger han, De kommer til at gaa ud paa Sct. Annaplads hos ham Pastor Rikardsen. Men tag Dem nu iagt for deres Mund — Hansen — hvis De skulde komme til at tale med ham, hvad der dog ikke er meget troligt, for det er bare en Stump Gulv foran Vasken, der skal lappes.

— Stol paa mig, sagde Hansen, og saa gik han.

Ligesom han nu laa og stemmede de gamle Gulvbrædder over, gik Døren op, og Præsten kom ud i Køkkenet. I det samme kom Hansen til at slaa en Kende skævt paa Stemmejernet og — knæk — gik det midt over.

— Saa skulde da ogsaa Sago æde, brække, brænde, lyne, flække og fortære i det raadne Jern!

— Det var dog forskrækkeligt, saa De bander min gode Mand, sagde Præsten.

Den ugudelige saa op: — God Morgen, Hr. Pastor.

— Godmorgen, Godmorgen — De maa virkelig ikke bande saa stygt.

— Bande! — Jeg bander aldrig, Hr. Pastor.

— Hvadbehager — hørte jeg ikke selv, hvor De lynede og fortærede.

— Jamen det kalder jeg nu ikke for at bande. Det er bare en Sprogblomst.

— En Sprogblomst?

— Javel. Kender Pastoren en Dampkedel, om jeg maa være saa fri at spørge.

— Javist, men hvad har det med Deres Eder at gøre?

— Jo, ser De, naar Spændingen paa saadan en Dampkedel bliver for stærk, saa er der en Sikkerhedsventil, hvor den Damp, der er for meget, kan slippe ud. Saadan er det ogsaa med mig. Jeg er en hidsig Rad Hr. Pastor. Gaar der mig noget imod, maa jeg ha' Luft, saa slipper jeg en Sprogblomst ud. Det linder saa rart.

— Ved De ikke, at deres Tale skal være ja, ja, nej, nej, hvad der er derover er af det onde.

— Selvfølgelig, men den Sludder kan være god nok for en Præst, men for en Snedker dur den den unge flaa, flænse, brase, brække og brodere mig ikke.

— Uha! uha! Men Mand dog. Tag i det mindste Hensyn til min Stilling. Det er frygteligt at høre et Menneske i den Grad spotte det hellige.

— Bare rolig Hr. Pastor — ser De, naar jeg betaler min Værtshusholder og min Skræder, og naar jeg Fredag Aften gaar lige hjem til Mutter med Skillingerne, og naar jeg sørger for at mine Børn hverken sulter eller fryser og faar al den Opdragelse, der kan gi's dem efter den dumme Forstand, de har arvet efter deres Forældre, saa tror jeg Kaffen æde, mane, stejle, slaa, slagte, lyne og brandstavre mig, at jeg er hellig.

— Uh, Menneske dog. De er jo ikke til at tale med. Og Præsten retirerede baglæns hen mod Korridordøren. Og den Anskuelse tror De altsaa, De kan vinde den evige Salighed paa?

— Ja, saa gid jeg maa synke i Jorden paa dette hellige Sted, i dette hellige Øjeblik, hvis ikke det er min oprigtige Mening.

Præsten foldede sine Hænder, vendte Øjnene mod Loftet og bad en stille Bøn for den formastelige.

— Vil De komme op til mig en Dag, naar De har god Tid min kære Snedker. Saa vil jeg i Guds Navn søge at tale Dem tilrette. Enhver bedre Følelse kan da ikke være kvalt hos Dem endnu.

— Det skal være mig en Fornøjelse.

—Naa— en Fornøjelse, Det er nok lidt for meget sagt.

— Nej, saa Kanen knuse, knække, splintre, sprøjte, sparke, rulle, raspe og rundhugge, om det er.

Men Præsten var allerede ude af Døren, inden den ugudelige endnu var naaet Halvvejen.

Naa — den hellige Mand var ellers meget flink, og skønt den ugudelige var lige ved at være ham et Numer for stærk, syntes han dog, han skulde have en lille Forfriskning, naar han var færdig med sit Arbejde.

— Hør, sagde han til Husholdersken, giv Snedkeren et Glas Vin, inden han gaar.

— Vi har saamæn slet ingen Vin i Huset, undtagen de tolv halve Flasker fin Portvin, som Grosserer Bendsen sendte til Datterens Konfirmation.

— Naa, saa lad ham i Guds Navn faa et Glas af den.

Da han noget efter hørte Døren smække efter den ugudelige, kom han atter ud i Køkkenet.

— Naa, smagte Portvinen ham?

— Aa, det er rædsomt, jamrede Husholdersken. Tænk Dem, Hr. Paster, jeg trak en Flaske op og stillede Glasset hen til ham, men saa sagde han, at han var mest vant til at drikke af Flasken, og saa drak han alt, hvad der var i den.

— Hvad behager! Drak han virkelig en hel, halv Flaske af min fine Portvin?

— Ja, det gjorde han, Hr. Pastor.

— Saa skulde da ogsaa den Onde han ... ak, Gud forlade mig min Synd, tror jeg ikke, den forskrækkelige Snedkersvend har smittet mig.

Og Præsten gik ind i sit Studereværelse og fordybede sig i Høffdings »Eksemplets Magt«. *Hilarius.*

PRIVAT-DETEKTIV SNUPPE-JENSENS EVENTYR

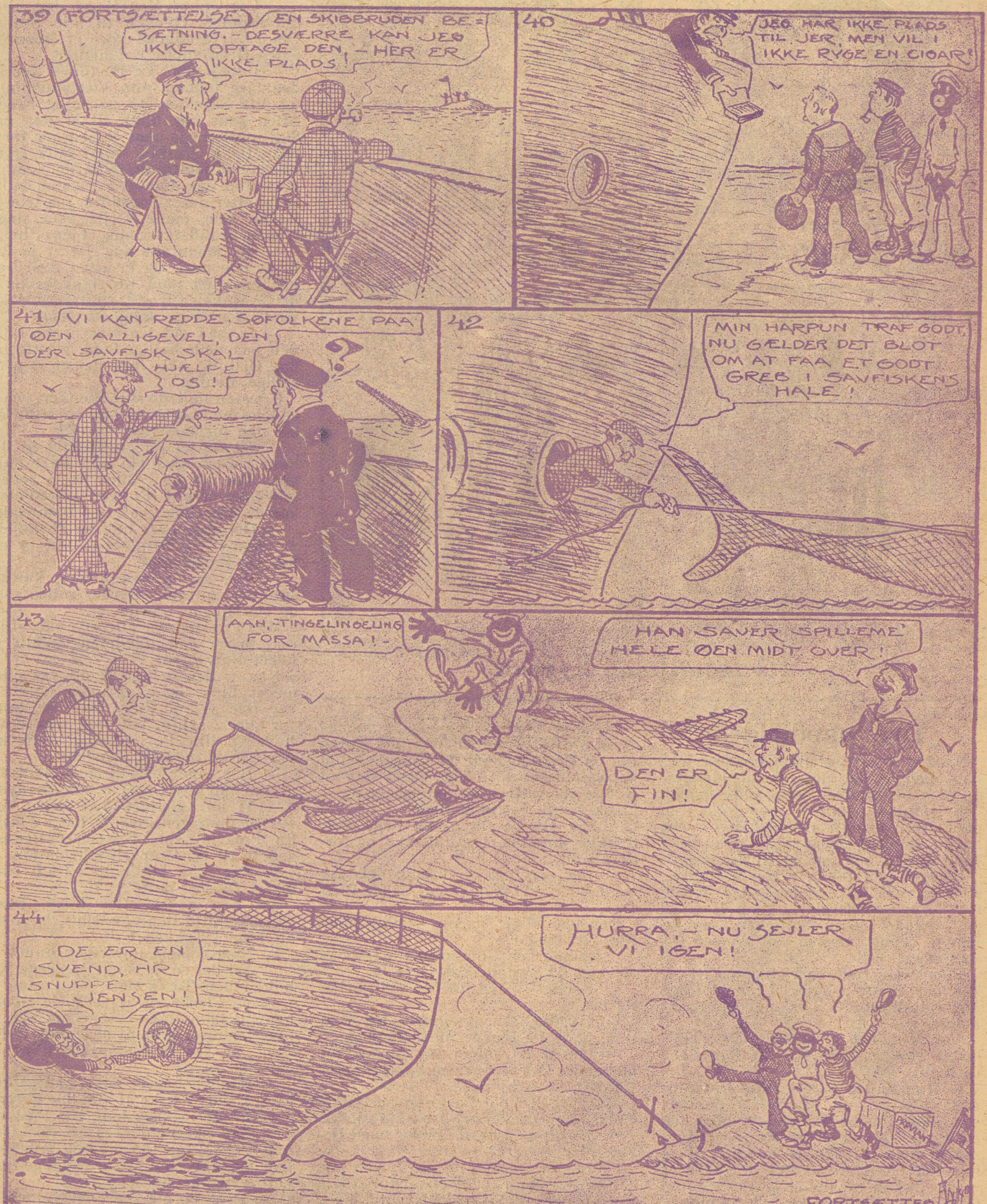

Tegning af Emil Poulsen.

AFB A/S
KUL
AFB A/S
BRIKETTER
KØB
BRÆNDSEL
HOS
ARBEJDERNES
FÆLLESORGANISAT:
BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068
~ 19-AN-18 ~

Brugte Sække købes
samt Grammofonplader (ligegyldig hvilken Stand) **høj Pris.**
Afhentes overalt og betales paa Stedet.
„Magneten“ Hedebygade 15.
Telefon Vester 1590 x.

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Smag og Behag.

Mel.: Har de læst den Berlingske Avis.

Gullasch-Hansen kommer paa »Palads«
for at faa sin Æde,
tyk og bred han hilser fra sin Plads,
fine Folk tilstede!
Derpaa ser han (nu en Smule sky)
paa de jævne Sager,
kigger paa den nyeste Menu,
raaber: Den er mager!
Brillerne paa Næsen sætter,
finder ingen Koteletter,
bare fire jævne Retter —
hvad skal det dog smage af?

I mit Hus der findes en Fabrik
og »Havanna-Lager«,
og forleden jeg et lille Kig
fik i Mandens Sager.
Der laa Grene, Blade, Sand og Pap,
Spaaner, Muffediser,
og af Klude var der Lap ved Lap,
samt en Del Aviser.
Manden stod og brugte Hakken,
bearbejdede — »Tobakken«,
jeg en Klo ham slo' i Nakken:
— Hvad skal det dér smage af?

Har De læst, at *Hector* blev sat fast?
Han af Harme koger.
»Lægge mig i Rettens Baand og Bast
for lidt Vareaager!«
Hector købte Sko paa Nørrebro,
solgte dem paa Strøget,
naar han tjente hundrede af Pro-
cent var han fornøjet.
I sin Celle saa han Krukken
fyldt med Vand, og under Sukken
spurgte han, særdeles muggen:
— Hvad skal det dog smage af?

Har De hørt at fra Amerika
skal der komme Varer,
massevis og det nok ligefra
Fernis til Cigarer.
Vi faar Løvetand, Citron og Ris,
Soda og Bananer,
Wilson sender fra sit Paradis
lidt til vore Ganer.
Men *min* Trang den ligger først i
lidt at drikke — jeg er tørstig,
ingen Sprut, jeg spør' krasbørstig:
— Hvad skal det dog smage af?

Jørgen Grønsvær.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

— Elskede! gentog han. Du kan vel ikke elske mig, naar Du foretrækker en anden.

— Aa, jeg vidste, at Du vilde misforstaa mig. Jeg elsker Dig saa inderligt.

— Hvorfor vil Du da gifte mig med en anden? spurgte han hæftigt, skønt han kunde se i hendes Øjne, at hun virkelig elskede ham.

— Fordi jeg maatte.

— Du maatte? Jeg forstaar ikke!

Hendes blege Læber bevægede sig, men hun kunde ikke tale. Var det forgæves, at hun bekæmpede sine Følelser? Skulde han kunne fralokke hende Hemmeligheden med Zerthos Indflydelse?

For at redde sin Fader fra Opdagelse maatte hun forsage sin Kærlighed og sig selv og gifte sig med den Mand, hun foragtede og hadede.

— Jeg har lovet at gifte mig med Prins d'Auzac, fordi det er nødvendigt, sagde hun tilsidst.

— Hvem gør det nødvendigt? spurgte han alvorligt.

— Min egen Beslutning, sagde hun roligt.

— Du har altsaa besluttet at forsage mig, sagde han kort. Du foretrækker at blive Prinsesse i Stedet for at blive en fattig Mands Hustru. Ja, dit Valg er vel ganske naturligt.

— Jeg fortrækker det ikke! indvendte hun ivrigt. Kan Du ikke forstaa, George, at der findes Omstændigheder, der tvinger mig til at handle som jeg gør? Gud alene ved, hvor jeg har lidt, thi Du er den eneste Mand, jeg kan elske. Men jeg maa nu ikke længere tænke paa Dig!

— Men af hvilken Grund vil Du da ødelægge Din Fremtid ved at tilintetgøre ethvert Haab om Lykke.

— Spørg mig ikke derom, thi jeg kan ikke sige Dig det. Det er en Hemmelighed, jeg ikke kan aabenbare.

— Ikke en Gang for mig?

— Nej, ikke en Gang for Dig, svarede hun og blegnede. Jeg tør ikke gøre det.

— Hvorfor er Du saa bestemt paa at vi skal skilles? spurgte han kærligt og saa ind i hendes bedrøvede Ansigt. Prinsen elsker Dig sikkert ikke saa varmt og hengivent som jeg.

— Aa, George, udbrød hun, idet hun saa ham ømt ind i Øjnene, frist mig ikke. Det er min Pligt, jeg har lovet det. Jeg har aldrig elsket Prinsen og jeg vil heller aldrig komme til at gøre det, jeg gifter mig kun af Pligtfølelse. Jeg maa blive Prinsesse d'Auzac, og jeg maa miste Dig og al Lykke og Glæde for altid!

— Som Prinsesse vil Du faa mange flere Adspredelser og Fornøjelser end jeg havde kunnet byde Dig paa, sagde han vemodigt.

— Ak, nej, nej. Hans blotte Navn er mig afskyværdigt. Ofte tænker jeg paa, om Døden ikke var bedre end det Liv, jeg gaar ind til. Jeg er tvunget mod min Villie til at blive denne Mands Hustru, for at den skrækkelige Hemmelighed, som aldrig maa opdages, kan ligge skjult, indesluttet i den Mands Bryst, som har mig i sin Magt, fordi han kender den.

— Du er altsaa bange for Prinsen? sagde han forbauset. Hun var saa ulig den leende, lykkelige unge Pige, han mindedes fra Stratfield, og hendes Fortvivlelse vakte hans Uro.

— Ja, svarede hun efter en Stunds Forløb. Jeg vover ikke at gøre ham imod.

— Af dine Ord at dømme synes det at være en forfærdelig Handling, Du har forøvet, næsten hviskede han.

— Min Handling, gentog hun, medens Farven veg fra hendes Kinder og hendes Øjne fik et besynderligt, ængsteligt Udtryk, som om hun forfulgtes af et skrækkeligt Syn fra Fortiden. Hendes Legeme skælvede, da hun fortsatte Hvad mener Du? Hvad ved Du om min Handling?

Men pludselig syntes hun at besinde sig og genvinde sin Selvbeherskelse.

Hun følte, at hun allerede ufrivilligt havde forraadt sig overfor den Mand, hun elskede.

XIII.

50,000 FRANCS SOM SEGL FOR MUNDEN.

I et lille Værelse i anden Etage af et gammelt Hus nær Blomstertorvet i Nizza sad en Mand og en Kvinde. Møblerne var tarvelige, der var Skodder for Vinduerne og Værelset oplystes svagt af en Hængelampe. Under den stod et Spillebord med en Roulet.

Manden, som sad mageligt i en Lænestol og røg Cigar, var omkring de 35 Aar, han var mørk med kønne Træk og et Par sma, sorte Øjne. Kvinden var ældre, omkring de 60 Aar, med udtærede Træk og foroverbøjet Ryg.

De sad overfor hinanden og talte sammen.

Rundt omkring paa Væggene hang der Kort, hvorpaa der med store, sorte Bogstaver stod Ordene: »Monte Carlos Hemmelighed«, hvilket betød, at Indehaveren af Lokalet, en Englænder, tilbød at give Raad til enhver, der vilde spille. Han havde løst Problemet: »Hvordan skal man vinde?«

Afskrifter af Kortet blev uddelt paa Gader og Stræder i Nizza. Man oplystes desuden om, at de, der vilde spille under hans Vejledning, garanteredes en Gevinst paa en Million paa 14 Dage.

Den dygtige »Kunstner« var den mørke Englænder, og det var paa Spillebordet foran ham, at han gav sine Kunder Lektion.

Casinoets Bestyrelse havde nægtet ham selv Adgang til de offentlige Spillesale der.

Pludselig hørtes Fodtrin nærme sig Porten. Der blev ringet paa Klokken og »Spillekongen« gik ud for at lukke op. Den besøgende var Zertho.

— God Dag, Mor Vallentin! udbrød han paa Fransk og kastede sin Hat skødesløst paa Bordet og sig selv i en Stol. Hvordan har Reumatismen det?

— Den er stadig slem, Monsieur, jamrede den Gamle og gik ud.

— Hvordan gaar det med Forretningen her? spurgte Zertho Værten.

— Meget godt, sagde han smilende paa daarligt Fransk; der er mange her i Byen, der trænger til at vinde. Jeg saa

Dig forleden Dag drive omkring med Brookers Datter; det lader til, at Du har det godt nu?

— Kan just ikke sige det, men det kan være rart at føre et komfortabelt Liv efter saa mange Aar paa Falderebet.

— Ja, det maa være behageligt saadan fuldstændig at kunne begrave sin Fortid, sagde den anden med et meget sigende Blik.

— Jeg har begravet den, svarede Zertho hurtigt.

Max Richards, Opdageren af »Monte Carlos Hemmelighed«, betragtede Manden foran sig med et overlegent Smil.

— Og Du betaler mig for at det ikke skal komme for Dagen?

— Jeg troede, at vi var kommet overens om ikke at røre mere ved den Sag, sagde Zertho og sendte sin Vært et forarget Blik.

— Kære Ven, indskød den anden ganske roligt, jeg skal ikke tale mere om Sagen, hvis Du har en ren Samvittighed og ikke angrer. Jeg forsikrer Dig for, at jeg nærer virkelig Beundring for en Mand, som kan glemme, hvad han vil glemme.

— Jeg har ikke glemt, hvæsede Zertho, Dine stadige Krav om Penge forhindrer mig i at glemme.

— Det er kun Betaling for ydede Tjenester. Jeg er ikke saa lykkelig at være Arving til et stort Jordegods, derfor kan jeg ikke hjælpe Folk gratis.

— Men jeg er træt af Dit evindelige Tiggeri og Dine Trudsler; jeg har fra Begyndelsen baaret mig dumt ad, jeg skulde have ladet Dig tale, thi ingen vilde alligevel have troet Dig. I Stedet for har jeg uden videre givet Dig alle de Penge, Du ønskede, jeg har været altfor gavmild, thi Du har stadig øget Dine Fordringer.

— Jeg er fattig, men Du har Raad til at betale.

— Jeg tilstaar, at den Tjeneste, Du ydede mig, var en Erstatning værd, men det gav jeg Dig ogsaa. Men ikke desto mindre har Du stadig trukket Veksler paa min Gavmildhed.

— En Mand, som kan glemme sin Fortid, kan ogsaa glemme, hvad han skylder, sagde den anden roligt.

— Men jeg siger Dig, at jeg ikke udholder det længere, Du har trukket i Snoren til den er bristet; dette er mit sidste Besøg hos Dig.

— Nuvel, min bedste Zertho, saa skal jeg opsøge Dig, sagde Richards med et foragteligt Smil.

— Det skal ikke ske, thi jeg giver Ordre til ikke at lade Dig komme ind. Det er i Aften sidste Gang, vi træffes.

— Jeg haaber det ogsaa, thi jeg antager, at Du i Aften vil betale mig saa meget, at vi ikke behøver at træffes mere!

— Jeg tænker ikke paa at betale Dig mere end den Sum, Du anmodede om i det Brev, Du sendte mig i Gaar.

Med disse Ord fremtog Zertho af sin Tegnebog fire 500-Francs Sedler og kastede dem paa Bordet.

— Se her, og ikke en eneste Sous mere vil jeg give Dig.

Den Tiltalte tog Sedlerne og lagde dem i sin Tegnebog, idet han sagde:

— Vi er altsaa stadig Fjender.

— Fjender eller Venner, det kommer for mig ud paa et, og min Beslutning ændres ikke!

Da Værten vedblev at ryge uden at tale, sagde Zertho utaalmodigt:

— Du siger ikke noget. Hvad mener Du?

— Jeg fortæller ikke en Fjende hvad jeg mener.

— Tror Du, at jeg endnu behøver at frygte noget? fortsatte Zertho, vel vidende, at han var i denne Mands Magt.

— Det ved jeg ikke og bryder mig heller ikke om at vide. Hvis Du ikke vil betale mig, er der andre, der vil gøre det.

Zertho sprang op med lynende Øjne.

— Du vover at true mig, skreg han. Du haaner mig, fordi Du tror, at jeg endnu er i Dine Hænder.

— Jeg tror det ikke, jeg ved det, sagde den anden koldt.

— Du er en infam Skurk!

— Undskyld, at jeg retournerer Komplimenten. Men hvorfor er Du saa umedgørlig? Jeg hjælper Dig jo kun til at faa en smuk Hustru — en Hustru, der i Sandhed er altfor ren og god til saadan en som Du, og —

— Hvad mener Du? udbrød Zertho. Denne Mand vidste altsaa mere end han anede. Du hjælper mig ikke i ringeste Grad dermed.

Richards lo højt.

— Det hjælper Dig ikke at forsøge at narre mig. Jeg ved godt, at Du vil gifte Dig med Miss Brooker, som er lige saa god som hun er smuk. Men jeg ved tilfældigvis mere om hende end Du aner, og kun ved min Hjælp skal det lykkes Dig at faa hende. Det hele er kun et Prisspørgsmaal.

— Jeg vil ikke underhandle med Dig.

— Du vil altsaa ikke giftes med Liana, og hun vil blive sparet for den Ulykke at blive Prinsesse d'Auzac.

— Ulykke! udbrød Zertho vredt. Jeg kan give hende Rigdom, Stilling, Komfort — alt, hvad en Kvinde sætter højt.

— Jeg tvivler paa, at nogen Kvinde kan blive lykkelig med en Mand, hvis Samvittighed er saa mørk som Din.

— Men jeg vil alligevel gifte mig med hende.

— Husk, at Du kun kan faa hende gennem mig. Det er en stor Sum værd at faa en god Hustru.

— Hvad det end er værd, vil Du aldrig faa en Sous mere, sagde Zertho bestemt.

— Nuvel, min kære Ven, vi faar se, men jeg siger Dig endnu en Gang, Du vil aldrig blive gift med Liana Brooker.

— Det skal jeg, sagde Zertho. Om en Maaned skal hun være min Hustru.

— Du trodser mig altsaa! Nuvel, vi forstaar hinanden. Men Liana vil aldrig blive Din Hustru.

— Tænker Du paa at fortælle hende det. Men jeg elsker hende.

— Elsker! Bah! Hvordan kan Du, Zertho d'Auzac, sige, at Du elsker en Kvinde? sagde Richards leende. Det lyder altfor absurd! Jeg kender Dig godt.

Zertho bed Læberne sammen. Hvis nogen anden havde tiltalt ham paa denne Maade, vilde han have slaaet ham omkuld, men han frygtede denne Englænder.

Allerede i sine Ulykkesdage, da han havde lært ham at kende, havde han næret Uvillie mod ham, fordi han var til at faa til alt for Penge. Han regnede hurtigt efter, hvor meget han allerede havde givet ham.

— Du sagde for et Øjeblik siden, at det var et Prisspørgsmaal, begyndte han. Nuvel, hvad er Din Pris saa?

— Og Du sagde, at jeg allerede havde faaet, hvad jeg skulde have. Nuvel, lad det saa være. Du vil aldrig komme til at gifte Dig med Liana.

— Jeg bad Dig om at faa Din Pris at vide, sagde Zertho vredt.

— Jeg har saa mange Penge, jeg trænger til for Tiden. Vort Samarbejde er til Ende. Men afstaa fra Liana, saa skal der ikke komme en Lyd over mine Læber.

— Hun skal blive min Hustru. Men sig hvilken Pris Du forlanger.

— Intet, sagde Richards koldt. Jeg har baade købt og solgt meget i mit ikke altid saa hæderlige Liv, det er sandt, men hidindtil har jeg aldrig solgt en uskyldig ung Kvindes Liv, og jeg vil aldrig gøre det.

— Se saa, Richards, sagde Zertho efter en Stunds Eftertanke, vær nu ikke stædig, men lad os tale om Sagerne. Det er, som jeg har sagt, min Hensigt at gifte mig med Liana, men jeg erkender, at det kun vil være mig muligt ved Din Hjælp. Jeg er derfor villig til at betale Dig denne Hjælp . . . . Sig mig blot Summen, og jeg skal straks give Dig den.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Frankrig tæmmer den tyske Miltarisme.
(Hollandsk Karikatur).

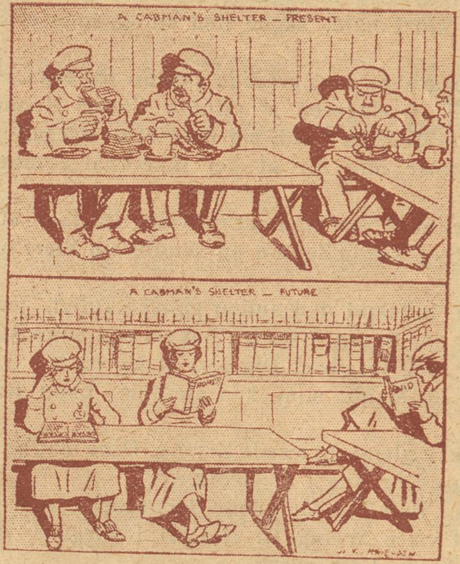

Droskekuske før og nu.
(»Daily Mirror«.)

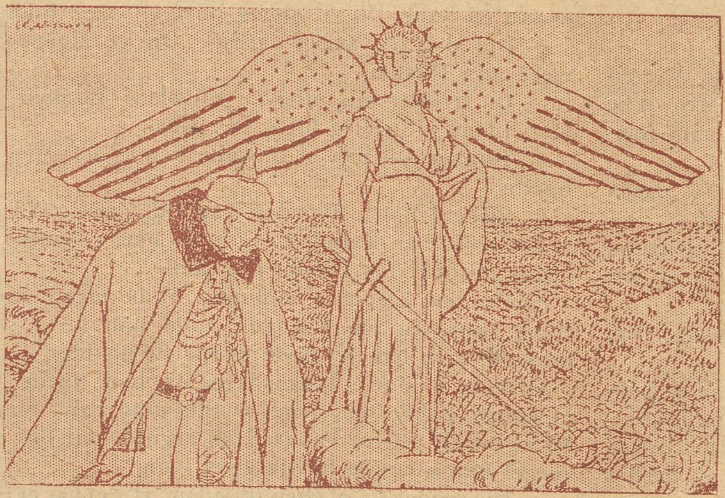

Tyskland. Hvad har bragt alle de Soldater til Evropa?
Amerika: »Lusitania«!

Hævn over Undervandsbaadene!
(»Brooklyn Eagle,« New York).

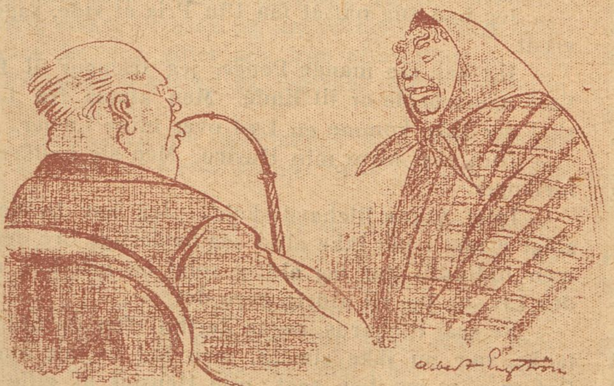

Ogifta Amalia Tullbom anmäler hos församlingens präst sin ogifta dotters nyfödde, den andra på två år.
Prästen: — Ja så, samma historia nu igen. Jag hoppas att ni allvarligt förehållit er dotter det syndiga i hennes förehafvande.
Amalia Tullbom: — Nä, ja ska säja körkeherren att det har jag inte hjärta til. Dom rår inte för'et, barnstackarna. Dä lifsmedelsbristen som gör'et. Di har ingen motståndskraft.
(»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

„Ravnen“ 18 Øre.

Som Læserne ved, stiger alle Blade i Pris med Oktober Kvartal. »Ravnen« gaar dog kun op med 3 Øre om Ugen og vil altsaa komme til at koste 18 Øre pr. Uge, 2 Kr. 25 Øre Kvartalet.

»Ravnen« er saaledes langt det billigste Ugeblad — og alligevel det bedste!

Vi ved, at ingen af vore Læsere svigter os for 3 Øres Skyld!

En Bogbinder havde repareret nogle store Landkort og sendte derfor følgende Regning.

Lappet Evropa	20 Øre.
Klæbet Tyskland sammen	10 —
Renset og udbedret Rusland	25 —
Ferniseret England og Frankrig	15 —
Ialt.	70 Øre.

En Herre indfandt sig i Gaar paa en Restauration og vilde bl. a. have lidt Hundemad til sin Foxterrie, men Tjeneren svarede, at det var kun Stamgæsterne, der fik Hundeæde.

Endnu et Ord om, »den hvide Mand« (og dennegang som en Bastian, der sværter Ballin med Blækket). Birch, som staar saa myndig og kæk, har nemlig anvendt Skomagerblæk, det er det, der gør Max forskrækket!

Hørt i en Tesalon.

Nygift Frue: I Gaar havde min Mand og jeg den første lille Stridighed, og til Erindring om den plantede vi i Aftes et Træ. Det er vi bleven enige om at gøre, hver Gang, vi har haft en Trætte.

Ældre Veninde: Nej, hvad siger Du! Bare min Mand og jeg havde faaet den samme Ide, saa havde vi nu haft en hel Skov saa stor som Dyrehaven!

Underlige Notitser.

En Mand, der har for lille Hoved og for store Fødder, gik forleden ind i Frelsens Hær i Haab om at blive — *omvendt*.

•

Vestfynsk Avis mener, at det genoptagne Stykke »Den sorte Panter«, der skal op paa Kasino, handler om en Neger paa et Laanekontor.

•

Der er mange Steder, hvor Husassistenten bliver behandlet som et Medlem af Familjen, men der er ogsaa nogle Steder, hvor hun bliver *pænt* behandlet.

•

Cyklestierne faar i denne Tid en Streg paa, for at man kan holde Grænsen.

Saadan er Forholdet ikke altid.

•

Naar man drikker Nutidens »Safte«, faar man Susen for Ørene. Saa siger man »Saft suse mig«.

Naar man faar 5000 Kilo lige i Hovedet, siger man »Kraft knuse mig«.

•

En Dreng, der for første Gang i sit Liv havde været i Skole, blev spurgt af sin Moder, hvad han saa havde lært. — »Ingenting, svarede Drengen, men jeg skal derhen i Morgen igen«.

Lidt om Laan.

Adam laante sin Tilblivelse af Jorden, og den første Kvinde laante sit Korpus af Adams Ribben.

De store Floder laaner af Havet, Jorden laaner af Skyerne, og Maanen laaner af Solen.

Og saa skulde jeg ikke kunne laane 10 Kr. af en god Ven.

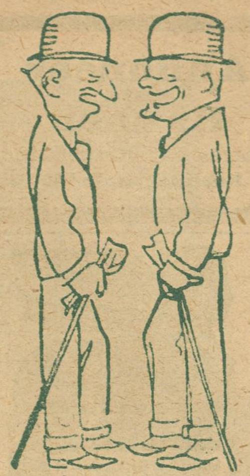

— Sikken det regnede i Søndags! Jeg kom rigtignok i Storm fra Travløbet!

— Og jeg kom i skarp Trav fra »Stormløbet«!

„En Nordmand“

— Han er ikke svært store sa mesteren.

— Nej, sa moren, han var i grunden større, da han var mindre, men kanhænde blir han større naar han blir stor. Men stort større blir han vel snaut, for hans far har altid vævet saa liten.

„En Svensker“.

Majoren (hvilken förgäfves sökt få svar på frågan om Sveriges geografiska beligenhed): — Era tredubbla idioter! Ni går här ock lär er försvara ert fosterland, och så vet ni inte ens var det ligger!!

„En Dansker“.

Grosseren (til den nye Handelslærling): De forstaar altsaa, unge Mand, at hvad jeg fremfor alt sætter Pris paa her i Forretningen, er den ubetingede Sandruhed. Gaa saa! — Aa, hvis der kommer nogen i den første Times Tid, saa sig at jeg ikke er hjemme.

Carlo Wieth skal spille Skomageren i „Hobsons Pigebørn“ om Eftermiddagen og Kongen i „Farinelli“ om Aftenen. Det maa da gi' Syle.

Nye Ansigter i nyt Hus.

Landstingsmand, Frk. M. Christensen, I. C.s Søster.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

NB. Ønskes Tegninger og Tekster returnerede, maa Svarporto vedlægges.

»Ærede Ravn!«

Kan De anvende indsendte Tegning med ledsagende Tekst?

Præsten: Jeg hører, Lars Madsen, at Du vil skilles fra din Kone. — Er I uenige?

Lars Madsen: Ja, det kommer af, at vi altid har samme Mening.

Præsten: Ih, men du godeste, da maa I da absolut kunde leve lykkeligt sammen.

Lars Madsen: Nej, ser De. Min Kone vil være Mand i Huset, men det vil jeg sgu ogsaa.

Ærbødigst, Deres Partifælle.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA·H·NIELSENS·CIGAR·OG·TOBAKSFABRIK
TELEF.·309 ODENSE TELEF.·309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst
CARL ANDERSEN

Sække og Sækkelærred købes.
Højeste Pris. Sækkelageret Koldinggade 14. Telefon Øbro. 2554 x.

Telefon
1848

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

„Ny Ravnsborg"
Vesterfælledvej.
Hver Aften Kl. 7
Sommer-Cabaretten **„Linie 6"**
Borde kan forudbestilles.
Telf. Vester 43.

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget
og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele
til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Datteren: Mo'r, skal jeg vaske mine Hænder eller skal jeg tage Handsker paa. Tegnet af Ester Hartung.

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre
til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Fra hvilket Skuespil skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *to Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

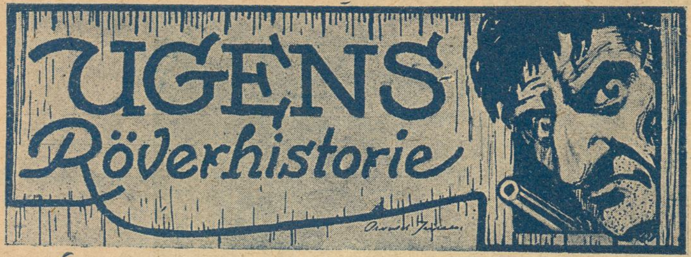

Skakpartiet i Lynekspressen.

Efter at have solgt »Million Diamanten«, som havde indbragt en betydelig Sum, havde Karl Horn sluttet »varigt Venskab« med sin Protege, Lillian, idet han indsaa at denne snarraadige og listige Kvinde vilde være dem til stor Nytte i deres velsignelsesrige Virksomhed. Da Karl Horn altid havde været en Ynder af Ordsproget: »Lediggang er Roden til alt ondt« saa han sig snart om efter »et nyt Job« som han kaldte det. Det lod heller ikke vente længe paa sig. Ved Salget af Diamanten, havde han erfaret, at der i den Stat, hvori de opholdt sig — var en rig Planter ved Navn Alfango Cenavino, der var i Besiddelse af de saakaldte Cenavino Perler. Tre lange lyserøde Perler af stor Sjældenhed og uhyre Værdi, disse Perler havde i mange Led gaaet i Arv i Slægten Cenavino og blev betragtet som en Helligdom, hvorfor de selvfølgelig blev nøje bevogtet. Karl Horns højeste Ønske var nu at komme i Besiddelse af disse Perler, og han gik straks i Gang for at faa sit Ønske opfyldt. Charlie blev sendt paa Rekognosering ud til Gaarden — der laa c. 20 miles fra deres Opholdssted.

Efter to Dages Forløb vendte han tilbage. Han havde ogsaa faaet Indpas paa Gaarden — men ikke et Glimt af Perlerne, trods det at han havde udgivet sig for en bekendt Perle- og Juvelhandler fra New York. Cenavino vilde ikke sælge sin Familie-Helligdom, og saa var det jo ikke nødvendigt at vise dem frem — mente han. For gode Ord og Betaling havde Charlie dog faaet ud af en af Gaardens Tjenere — at Cenavino i sit Soveværelse havde en Jernboks, der sad inde i Muren og at Perlerne temmelig sikkert fandtes der.

Efter nøje at have studeret den Plan, som Charlie havde tegnet af Gaarden, havde Karl Horn sin Plan færdig. Af Tegningen saa han at der lige bag ved Gaarden var en Skov, der strakte sig lige til Grænsen af den anden Stat. Lidt fra Gaarden fandtes en mægtig Kornlade — hvori Sommerens Høst opbevaredes. Denne Lade vilde komme til at spille en Hovedrolle i Karl Horns Plan — der gik ud paa, ved Nattetid at stikke Laden i Brand, hvad der selvfølgelig vilde faa Cenavino til at forlade sit Soveværelse for at deltage i og dirigere Slukningsarbejdet, imedens skulde saa Charlie og Karl Horn røve Perlerne, og i et Automobil som de havde lejet, hurtigst muligt køre til Grænsen, hvor Lillian skulde vente deres Ankomst ved Jernbanestationen for at bringe Perlerne i Sikkerhed og frelst igennem Toldvæsenet. — — —

Tre Dage efter var vore Venner ved Maalet.

Ved Mørkets Frembrud listede Charlie sig hen til Laden med en Dunk Benzin, som han forsigtig hældte op ad Ladens Trævægge. Han strøg en Tændstik og listede sig tilbage til Skoven — hvor Karl Horn skjult af Automobilet interesseret havde fulgt ham med Øjnene — 10 Minutter efter stod Laden i Flammer, og et øredøvende Spektakel brød løs. Saasnart Charlie i Skæret fra Baalet havde genkendt Cenavino, begav de sig — krybende paa alle fire — hen til Sovekammervinduerne, som grundet paa Varmen stod aabne.

De søgte og søgte i Værelset, men kunde ingen Boks finde, indtil Karl Horn fandt paa at flytte Sengen — og se, i Muren kom en Jernplade tilsyne, ikke større end Laaget paa en Cigarkasse — men til Gengæld mindst 2 Tommer tyk. Karl Horn blev dog ikke overrasket derover — han havde vist ventet det, hvorfor han havde medtaget nogle Dynamitpatroner. De satte en imellem Boksen og Væggen — et vældigt Knald og en Regn af Mursten — Boksens Laase sprængtes og Døren krummede sig som i Smerte. Med Lynets Hast snappede Charlie det sorte Læderfoderal der laa i Boksen og i stærkt Løb gik det tilbage til Skoven — hvor Automobilet lidt efter susede afsted. Længe havde de ikke kørt, førend en væltet Træstamme spærrede dem Vejen, ved forenede Anstrengelser fik de den efter megen Møje og Besvær flyttet — men der var da gaaet en rum Tid, og da Charlie ved at se sig tilbage, i en Lysning af Skoven opdagede nogle dampende Heste, hvis Ryttere søgende saa sig om, kan det nok være de fik travlt med at komme af Sted. — I Løbet af de næste to Timer naaede de Jernbanestationen ved Grænsen og bragte Perlerne i Forvaring hos Lillian, der med næste Ekspres — der kørte tvers igennem Staten — skulde bringe Perlerne i Sikkerhed. Af Forsigtighedshensyn blev man enige om at Lillian skulde rejse alene med Perlerne i en Damekupe, medens de to Herrer skulde rejse i Rygevognen. Ekspressen raslede afsted med en Fart — som kun et amerikansk Eksprestog kan gøre. For at fordrive Tiden havde de to Gentlemen givet sig til at spille Skak. De blev brat afbrudte i deres Spil ved at en elegant klædt Herre — der hele Tiden havde iagttaget dem — da Toget nærmede sig Grænsen, høfligt bad dem følge sig til Togførerens Kupe. De to Venner vekslede et betydningsfuldt Blik og fulgte med et forbavset Ansigt med Herren. Ankommen til Togførerens Kupe, blev de anmodede om at legitimere sig, hvilket de ogsaa gjorde ved Hjælp af falske Papirer, der viste at de var Kornopkøbere for et stort New-Yorker Firma. De blev derpaa visiterede indtil den mindste Enkelthed, selv deres Skakspil blev hentet og underkastet en nøjere Undersøgelse. Der fandtes dog ikke noget af Interesse paa dem og Herren, der afslørede sig som Politimand, gav dem en høflig Undskyldning idet han udtalte, at der lige inden Togets Afgang var kommet et Telegram — der bød Politiet at passe paa en Herre, hvis Signalement uheldigvis passede paa Hr. »Kornopkøber« Charlie Burton.

— — — —

Aftenen efter sad de 3 fashionable Personer ved et veldækket Bord i et Separatkabinet i en elegant Restaurant i New York. Under Maaltidet førtes en livlig Samtale og Karl Horn bemærkede: Det var nu alligevel en god Ide at lade Lillian gemme Perlerne under sin Paryk indtil de var i Sikkerhed — ellers havde vi sgu været paa den nu. Det vedtoges derefter at Karl Horn skulde rejse til Evropa for at sælge Perlerne medens Charlie og Lillian holdt Ferie i Bjergene.

Jeg vender —

Jeg vender min Frakke og mine Ben-klæder.

Jeg vender de Regninger, jeg faar, flere Gange — uden at betale dem.

Jeg vender en Kuldbøtte af Glæde, hver Gang jeg hører Tale om Fred.

Jeg vender det hvide ud af Øjnene, hver Gang jeg læser Krigstelegrammerne.

Jeg vender min Søn en Ørefigen, hver Gang han taber en Bukseknap.

Jeg vender mig fra mine letsindige Venner — og *vænner mig* i det Hele taget fra alt.

En Mand bagved Ordene!

Tegning af Hp. Hansen

„Københavns Redaktør er ikke bleven en anden“ . . .

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Det onde Varsel.

Saa længe vi var ude i rum Sø havde vi gunstig Vind, og Kaptajn Kremydas Brig skød god Fart; men da vi kom ind i Kimolostrædet, begyndte Vinden at løje af, og det var os, som om vi næsten ikke kom af Sted.

Kaptajn Kremydas bandede og svor, og naar han var i dette Lune, var han ikke god at komme nær. Kaptajn Kremydas var en Mand paa 50 Aar, undersætsig, bredskuldret, med et Hoved saa rundt som en Kanonkugle, ildrødt Ansigt, snevidt Haar, smaa runde Øjne og et stort og kærligt Hjerte. Fra Barn havde han faret paa Søen og lagt Skilling til Skilling, indtil han kunde købe sig en smuk Brig, for hvilken han nu var Fører og med hvilken han havde faret Verden rundt.

Kaptajn Kremydas gik uroligt op og ned ad Dækket. Der var kun en Tanke i hans Hjerne: Hjem, hjem! Thi hjemme laa hans Hustru og ventede paa sin Nedkomst, og før Kaptajn Kremydas drog af Sted, havde det ene onde Varsel fulgt efter det andet. Fuld af Angst og Uro var han taget hjemmefra, han havde forgæves søgt at finde en Mand, der kunde overtage Kommandoen over hans Skib, saa han selv kunde blive hjemme hos sin Hustru, men alle, han havde Tillid til, var paa Søen. Og om Tirsdagen, da Skibet laa sejlklart, og da Kaptajn Kremydas gik ned til Havnen for at gaa om Bord, var det første levende Væsen, han mødte, en Ged. Kaptajn Kremydas vendte strax om, og hele den Dag maatte vi ligge og vente i Havnen. Og næste Dag, da Kaptajnen kom om Bord paa sin Brig, troede han at høre en Ugles Skrig oppe fra Takkelagen, men hvor meget han end anstrengte sine Øjne, kunde han ikke faa Øje paa det ulykkespaaende Dyr. Han troede derfor, han maatte have hørt fejl og gav Ordre til at lette Anker. Hele Dagen var han tavs og indesluttet, og da Aftenen kom, blev han overfaldet af en underlig Uro og gav Ordre til at sætte Kursen hjemefter. Og nu var vi paa Vejen hjem.

Vi sneglede os gennem det smalle Stræde, der var berygtet for sine farlige Klipper og Skær. Kaptajn Kremydas gik uroligt op og ned ad Dækket; Styrmand Barbatrimis, Kaptajnens højre Haand, stod til Rors. Vi Matroser sad ude i Forstavnen; paa hele Skibet herskede der en trykket Stemning.

Da hørte vi pludselig en Ugles skingrende Skrig skære gennem Stilheden. Vi for sammen og sprang op, vore Øjne blev nu rettede mod Stormasten; oppe i dens Top skimtede vi Omridset af en stor Ugle.

Jeg saa Kaptajn Kremydas vakle; han skjulte Ansigtet i sine Hænder og brast i Graad; saa raabte han med skælvende Stemme:

— I Nat vil en Ulykke ramme mit Skib eller min Hustru! Han sank ned paa en Bænk og rokkede frem og tilbage, han var ligbleg, og en svær Kamp rasede i hans Indre. Pludselig raabte han: Gaa ned i Kahytten og hent mit Gevær! Jeg vil afværge det onde Varsel!«

En af Matroserne løb ned og hentede Geværet. Kaptajnen ladede det og sigtede længe paa sin Fjende. Vi fulgte enhver af hans Bevægelser i aandeløs Spænding. Briggen skød nu næsten ingen Fart.

Kaptajnen trykkede af. En Ildstraale skar gennem Mørket. Uglen flagrede op og forsvandt for vore Øjne. Men et Øjeblik efter hørte vi atter dens gennemtrængende Skrig. Den maatte have skjult sig bagved Sejlet.

Taarerne løb nedad Kaptajn Kremydas' Kinder, og han gav sig atter til at lade sit Gevær. Og pludselig hørte vi en sagte Basken af Vinger, og vi saa Uglen vende tilbage til det samme Sted, hvor den havde siddet før.

»Der er den!« raabte Styrmand Barbatrimis; han slap Roret og pegede op mod Masten. »Der, der!« raabte han. »Skyd, Kaptajn, skyd!«

Et Skud drønede, og vi saa Uglen falde hovedkulds gennem Luften og ned paa Dækket. Vi styrtede alle hen imod den, men i det samme fik Skibet et saa voldsomt Stød, at vi tumlede om. Da Styrmand Barbatrimis slap Roret, var Skibet blevet grebet af Strømmen og ført ind paa et Skær.

Vi satte Storbaaden i Vandet og roede med kraftige Aaretag ind mod Land. Alle følte vi os til Mode, som om en stor Byrde var faldet fra vore Hjerter. Kun Kaptajn Kremydas sad i Forstavnen af Baaden og hulkede som et Barn.

Da gik Styrmand Barbatrimis hen til ham og lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

»Tak Gud, Kaptajn, at Ulykken ramte Dit Skib og ikke Din Hustru!«

En Taare gled ned over den gamle Kaptajns furede Kinder — — —

En mærkelig Strike.

Isaak Berkower plejede, hver Gang et af hans Børn holdt Bryllup, at give de Fattige et godt Maaltid Mad. Saaledes bød gammel jødisk Sæd og Skik. Da han derfor fejrede sin yngste Datters Bryllup, lod han udgaa Indbydelse til alle de Fattige i den lille By Lipowetz om at indfinde sig i hans Hus, der laa en Fjerdingvej udenfor Byen.

Bryllupsdagen er kommen, Klokken er 2; men de Fattige, efter hvilke der er blevet sendt tre store Vogne ind til Lipowetz, har endnu ikke indfundet sig. Der maa være sket noget; Gæsterne begynder at blive utaalmodige.

Da ser man pludselig Chaskel, en af Isaak Berkowers Kuske, komme kørende henad Vejen, alt hvad Remmer og Tøj kan holde; men i Vognen er der ikke en Sjæl at se.

»Hvorfor kommer Du alene tilbage?« spørger Isaak Berkower.

»De vilde ikke med!« svarede Chaskel og kryber ned fra Bukken.

»Hvad for noget, vilde de ikke med?« udbryder Gæsterne forundret.

»Nej, de sagde, de vilde have en Rubel; ellers kom de ikke til Brylluppet.«

Alle brast i Latter, men Kusken fortsætter:

»De Fattige havde lige været til et Bryllup i Lipowetz, hvor de havde spist og drukket godt; de blev derfor let enige om ikke at røre sig af Stedet, før de fik en Rubel. Jeg forsøgte at tale dem til Rette, men de var hverken til at hugge eller stikke i. Tilsidst blev jeg ked af at parlamentere længere med dem og kørte hjem for at faa nærmere Besked. Hvad skal jeg gøre?

Alle Bryllupsgæsterne morede sig over Schnorrernes Strike; kun Isaak Berkower blev ude af sig selv af Raseri.

»Kunde Du ikke faa dem til at gøre det noget billigere?« spurgte han Chaskel.

»Nej, jeg handlede en hel Time med dem; men de vilde ikke slaa en Kopek af.«

Isaak Berkower tænkte først paa at lade Schnorrerne sejle deres egen Sø; men saa kom han til at tænke paa, at onde Tunger kunde udlægge dette paa en Maade, der var mindre smigrende for ham. Han besluttede derfor selv at tage ind og forhandle med Schnorrerne.

Snart var Isaak Berkower paa Vej ind til Lipowetz. Hele Vejen sad han og rasede. En Schnorrerstrike! Nej, det var dog et stift Stykke! At Arbejderne lavede Strike, kunde han forstaa, men at Schnorrerne lavede Strike for at tiltvinge sig en højere Almisse — havde man nogen Sinde hørt Magen?

Paa Byens Torv var godt 100 ynkelige, pjaltede Skikkelser forsamlede; mange af dem var Krøblinge, Blinde og Døvstumme. De fleste skreg højt i Munden paa hverandre. Den pukkelryggede Schmelke var kravlet op paa Bukken af en af Isaak Berkowers Vogne og holdt øjensynlig en Tale til Folket.

Næppe holdt Vognen stille, før Isaak Berkower sprang ud; han var helt rød i Hovedet af Ophidselse.

»Hvad gaar der af Jer?« skreg han. »Hvorfor vil I ikke komme til mit Bryllup? I veed jo, at hver af Jer faar en Gave!«

»Hvor meget faar vi?« raabte en halv Snes Stemmer, og flere andre raabte: »Vi vil have en Rubel hver, ellers kører vi ikke med!«

Og oppe fra Bukken holdt den pukkelryggede Schmelke følgende Tale til Isaak Berkower:

»Du maa give os en Rubel, ellers kommer vi ikke til din Datters Bryllup. Tror Du, at Du kan behandle os, akkurat som Du vil, fordi vi er fattige? Nej, hverken Politimesteren eller Guvernøren kan tvinge os til at køre med. Vi vil have en Rubel hver.«

»Ja, en Rubel, en Rubel, en Rubel!« skraalede alle de andre.

Og i deres Raab laa der en saa dyb Forbitrelse og Trods, som om de søgte Hævn for hele deres sørgelige og elendige Liv. Alle deres Dage havde de maattet døje Ydmygelser og Krænkelser for en Kopeks eller et Stykke Brøds Skyld. Nu var det første Gang, de havde Lejlighed til at give deres Galde frit Løb — for første Gang havde de den stolte Bevidsthed, at rige og lykkelige Mennesker maatte komme til dem, og de vilde nyde deres Sejr.

Isaak Berkower maatte give efter. I et Nu var alle Vognene fyldt med Schnorrer, der lo og sang, thi det var maaske første Gang i deres Liv, at de følte den Lykke at have opnaaet, hvad de vilde.

Saaledes endte da Schnorrernes Strike — den mest originale Tiggerstrike i sin Slags, som Verden har set.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. ILAF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus Tilskæring af Mønstre Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

FREMAD

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

H G VARE MÆRKE

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus" Amagerbrogade 145
Stort Udvalg i sort Fodtøj

Avertér i Ravnen.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

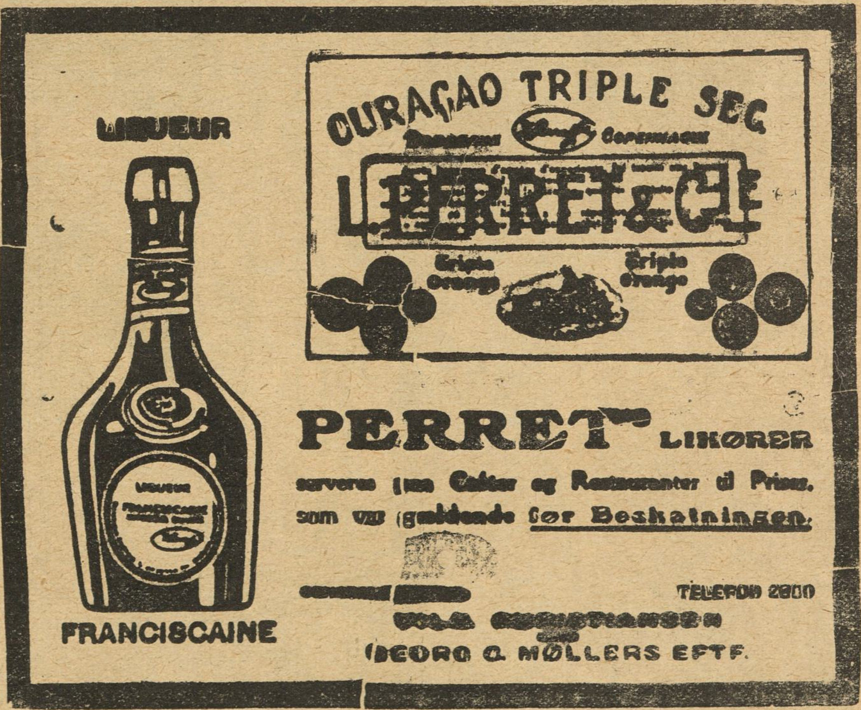

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.**
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager 12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 1 Kr. 90 Øre Kvartalet, 15 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN

Den moderne Prometeus.

Tegning af O. Hartig.

Evropa i Jærn i Krigsørnens Klør
og lænket med tunge Granater.
Kulturen er dræbt og Mændene dør
paa Slagmarkens Helvedes-Krater.

I Byger af Staal bliver Fjenden gjort mør
til paa Trods af alle Traktater.
Og Freden, den fattige Desertør,
bliver jaget af nye Soldater.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 41 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 10. Oktober 1918.

Efter en gl. hollandsk Plakat. Tegning af P. V. Hansen.

Amerika giver de Nevtrale en Haandsrækning.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

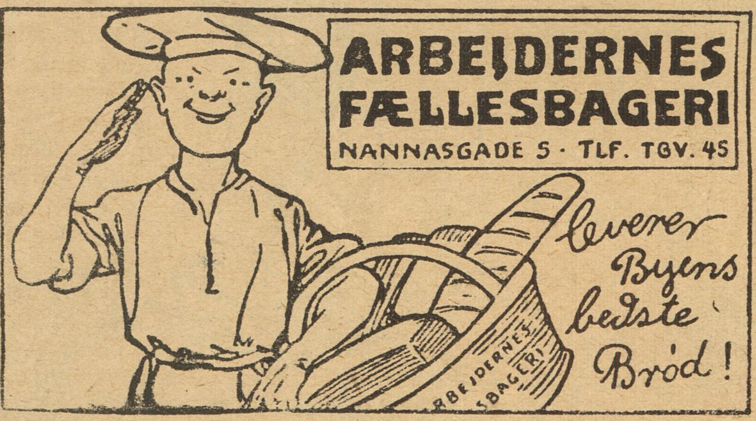

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Husmoder! Prøv
„Thea“ Essens
Sund og velsmagende.
Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.
„Thea“ København.

Verdenskrigen.

Som Kæmpeorme af Staal og Ild
af Had og Blodtørst lige stærke,
forgæves de hinanden vil
med Dødens skarpe Gifttand mærke.
En grufuld Ring har Krigen dannet,
i Rædsel Verden snart forgaar —
hvem har af Hjærtet ej forbandet
den Krig, som aldrig Ende faar?

Tegning af O Hartig.

Petersen var kommen meget sent hjem, og til hans store Forbavselse sagde hans Kone ikke et Ord. Men den næste Morgen vaagnede han ved, at hun kommer ind i Soveværelset med en Hat med en vældig Pleureuse paa.

Saa siger Petersen: Næ, ved Du hvad, *saa* sent synes jeg nu hellerikke, at jeg kom hjem!

Pærekjøbing Politi-Aarsberetning.

(Af et Referat i Pærekjøbing Avis).

Vort populære Politi har tilsendt os Beretningen fra Aargangen 1917 og lyder som følgende: — Pærekøbings nuværende Styrke bestaar af Borgmesteren, en Hærrædsfuldmægtig, to Betjente, Arrestforvaren og hans Hustru samt et Politisvin og en dito Hund og Reservebetjent Næld samler Heep, som er i Funktion i tilfælde af Revaalution og Bolchevikoptræden. — Der skete mange Ting i Aaret 1917 blev indført en trehjulet Cykle med Drejehjul (fra lamme Mortensens Dødsbo) til hurtig Udrykning, ligesom i Hovedstaden som Urostiftere og Forbrydere blev transporteret hjem i (i flere tilfælde Betjenten selv ved Værtshusuorden og lignende) samt et Allarmapparat, hvor man ved at komme 1 Krone i kunde allamere Politier og samttidig trække en Cigar. Patrolje paa Cykel er ogsaa blevet indført nemlig hver Lørdag Kl. 9. To Gange om Ugen har Betjent Himmelev med Hund taget en Runde paa Løvfaldsstien, hvor at der er saa roligt om Lørdagen, samt Politihunden, der paa eget Ansvar har foretaget Nattjenesten med heldigt Resultat, thi der ventes en stor Formering af Politihunde. Af fire stjaalne Cykler fik en af Ejerne sin Cykleklokke igen, en Politikasket afgik til Marskandiseren, fordi nu Møllene en Gang ikke respekterer vor stedlige Øvrighed, en Betjent fik Angina (Halskarusel), Arrestforvarerens Kone nedkom med en Tvilling. Af Forbrydelser blev af elleve to opklaret ved, at den ene meldte sig selv, og at den anden med slukket Lygte kørte igennem Ruden paa Cafe Lyset i Sukkenes Alle. Derimod er Rovmordet i Fredshaven, hvor den overfaldne nu er kommet sig, stadig uopklaret, og Manden der i Birkestræde slog Hatten af en Grosserer i Martsmaaned, er stukket til Amerika efter at have hugget 7000 Kr. Betjent Mortensen tog lig forrige Aar en Gang et Bad; fem berusede Personer blev indbragt, som blev udpumpet, uden at det blev opklaret, hvor de havde faaet det fra. Sammenarbejdet med Statsbetjenten har været godt, dels ved en Lhombre og dels ved at han havde en Æske Skosværte tilovers til at pudse de lokale Betjentes Fødder ved Parade og lignende. Betjent Mortensen solgte 80 Hvidkaalshoveder fra sin Vogn paa Fangetransporterne og Nøglen i Arresthuset blev hængt over paa et nyt Søm paa den anden Side af Døren. En Desertør fra København blev funden som Lig og begravet paa Pærekjøbings Kirkegaard og 500 Kroner blev Politikassen sat i Udgift for at faa Arrestforvarens krumme Ben rettet ud, saa meget mere beklaveligt som Arrestforvaren drev en Barberstue ved siden af hvor en mængde af Byens Borgere blev klippet. — Som man ser er det en ret anselig Beretning, og dem som endnu tøver med at gaa med til det paakrævede 25tyvøres tillæg om Ugen til Betjentene bør snarest overgive sig, og vi ved at Politiet er det, som faar os til at sove roligt om Natten, uden at der sker rædselsfulde ting lige for vores aabne Øjne. Redaktøren som kender Arrest og Politiforholdene indenfor en snævrere Kreds anbefaler det paa det varmeste.

Nesthort.

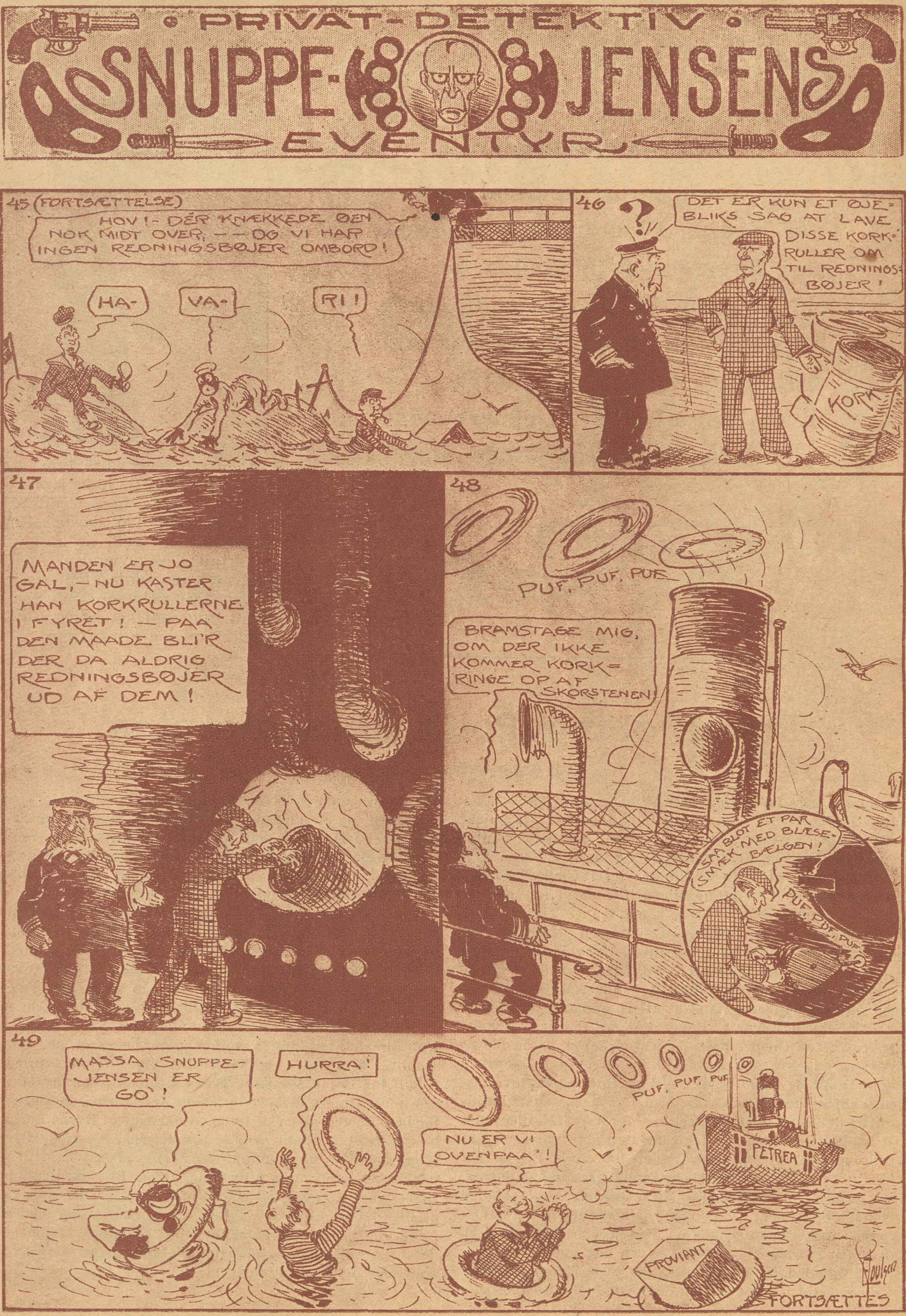

Tegning af Emil Poulsen.

KUL
AFB A/S
BRIKETTER
KØB
BRÆNDSEL
HOS
ARBEJDERNES
FÆLLESORGANISAT:
BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068

Brugte Sække købes
samt Grammofonplader (ligegyldig hvilken Stand) **høj Pris.**
Afhentes overalt og betales paa Stedet.
„Magneten“ Hedebygade 15.
Telefon Vester 1590 x.

KØB „RAVNEN“ 18 ØRE

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag

Elle Celle ni-ti, Du er S. v. Svar fri.

Mel.: Zozodontvisen.

Som gammel Kristjanshavner
jeg synge vil en Sang
om det, der sker derude
saadan næsten Gang paa Gang.
De ved, at man med Held
kan sprænge vores »Spjæld«,
det kan jeg tale med om —
jeg har prøvet Turen sæl'.

Se »Fedtelas« og »Uglen«
samt Undertegnede
vi satte pænt og brummede
i Celle Numer 3.
Se »Uglen« stjal en Ring,
»Las« paa en Beverding
har lavet stor Baduljemang
— *jeg* sad for Ingenting.

En Aften sagde Uglen:
»Den her er kremenæl,
her er saa tomt paa Kresjanshavn,
jeg keder mig ihjæl.«
Saa slog han, saa det sang
i Cellen og sa' Bang;
med Tungen kan han bøje
selv en vægtig Gitterstang.

Da Aftenen var fremme
og Klokken cirkum ti,
vi sagde pænt Farvel
til vores lille Tivoli.
De Gitterstænger knak
som de var gjort af Lak,
saa sprang vi henved 17 Fod
— det rørte os et Hak.

Og Folk som stod paa Gaden,
de gav os et Hurra
og raabte: »Skal de ikke alle
ta' og stikke a?«
Ja, saa var den normal,
og vi gav straks Signal
og Kamasjukkerne sprang ud
helt op fra femte Sal.

Naa, »Leverpølsen« fik jo
en let forstuved Taa,
men med en Klud om Taaen
kunde han paa Livet gaa.
Og »Tude-Nikkelaj«
han blev jo nok lidt bleg,
for han røg ud fra fjerde Sal,
det er en farlig Vej.

Vi ordned Processionen
og tog os hver en Dram,
og gik saa til Musikken fra
en tandløs Redekam.
— Vi har det alle bra;
i Huset vi kom fra
der sad kun Direktøren, han
forsvinder nok en Da'!

Jørgen Grønsvær.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

— Jeg vil ikke sælge Lianas Lykke.

— Du vil maaske have, at jeg selv skal foreslaa Dig en Sum. Nuvel, hvad siger Du til 500 Pund? Betænk, hvormeget Du har faaet i Forvejen.

Richards rystede misbilligende paa Hovedet og lo haanligt.

— Nuvel, jeg fordobler Summen — 1000.

Deres Blikke mødtes. Max Richards rystede paany paa Hovedet.

Da tog Zertho pludselig sin Tegnebog frem, tog sin Checkbog og udfyldte en Blanket paa 50,000 Francs.

Han rev hurtigt Bladet ud og kastede det til sin Vært, idet han med et bittert Smil sagde:

— Se der! Det maa da være tilstrækkeligt?

Den anden strakte Haanden frem, tøvede et Øjehlik, men tog derpaa roligt Checken til sig.

XIV.

EN KVINDES BERETNING.

Den følgende Morgen laa der paa George Stratfields Bord paa Hotellet et Brev, hvis Udskrift syntes at være skrevet af en dannet Kvinde.

Drevet af naturlig Nysgerrighed aabnede han straks Brevet og læste følgende, skrevet paa Fransk:

»Brevskriverinden udbeder sig Fornøjelsen af et Møde med Monsieur Stratfield i Aften paa hvilken Tid og hvilket Sted han selv bestemmer. Hun beder Monsieur være saa god at telegrafere Svar under Adressen Marie Blanc, poste restante, Nizza.

Han læste den hemmelighedsfulde Meddelelse om og om igen. Hvem i al Verden var Marie Blanc, og hvad kunde hun ville ham? Hvordan kendte hun i det hele taget hans Navn. Det var meget besynderligt.

Han drak tankefuldt sin Kaffe og gik derpaa ud at spadsere. Antagelig var Marie Blanc en Kvinde, der havde læst hans Navn paa Hotellisten og nu vilde laane Penge af ham. Nej, han vilde ikke tage Notits deraf. Han rev Brevet i Stykker og strøede Stumperne for Vinden.

Efter hele Dagen at have strejfet om alene, indtog han sit Maaltid paa Hotellet og slog sig siden ned paa sit Værelse.

Nogle Minuter over ni blev Døren aabnet af en Tjener og bagved ham stod en høj, velklædt Kvinde.

— Monsieur Stratfield? sagde hun spørgende.

— Ja, det er mig, sagde han og bød hende træde indenfor. —

Hun bar et stort Pelsgarniture og en sort Baret med Slør, gennem hvilket men kunde se, at hendes Ansigt var smukt.

— De var i Færd med at ryge, sagde hun smilende og slog sig ned i den Stol, han havde sat frem for hende, lad Dem ikke forstyrre.

George saa nu nærmere paa hende. Hendes Haar var smukt og hendes Øjenbryn mørke, men man kunde se lette Spor af Sminke i hendes Ansigt, hvilket man dog altid undskylder, naar det drejer sig om en fransk Kvinde.

— De mener sikkert, at mit Besøg er meget mærkeligt, Monsieur, begyndte hun. Men jeg haaber, at De vil undskylde mig, thi mit Besøg angaar baade Dem selv og den, De elsker.

— Den, jeg elsker, gentog han forbauset. Hvem?

— Liana Broocker, svarede hans smukke Gæst. Det angaar Deres og hendes Interesser.

— Er De da en god Ven af Liana? spurgte han interesseret.

— Nej, men . . . .

— Kender De da Kaptajn Brooker?

— Ja, vi truffet hinanden. Han er en Gentleman, De kender ham, formoder jeg?

— Jeg har desværre kun truffet ham en eller to Gange. Hvad bestiller han? spurgte George, som begyndte at ane, at han gennem den hemmelighedsfulde Fremmede vilde kunne faa at vide, hvad Liana og stakkels Nelly altid havde skjult for ham.

Hvad han bestiller? Nuvel, skønt han har Titel af Kaptajn, er hans Hovederhverv at sidde ved Spillebordene i Monte Carlo, hvor han er godt kendt.

— En Spiller! udbrød George.

— Ja, en Spiller, og faa Mænd har risikeret saadanne Summer som han. Hans Uheld blev snart et Valgsprog, og efter at han havde ruineret sig helt, begav han sig sammen med Liana og Nelly Bridson til England.

Det syntes at have gjort et dybt Indtryk paa George, at den Mand, som han havde betragtet som en brav Perso i Virkeligheden var en Æventyrer.

— Liana har ført et mærkeligt Liv, fortsatte den Ubekendte. Jeg har ofte set hende, men sjældent talt med hende. Den Kreds, Kaptajn Brooker omgikkes, bestod hovedsagelig af Spillere og Skurke, men han førte aldrig sin Datter sammen med dem og gjorde alt for at holde hende borte fra Verdens Ondskab og Laster. Derfor vedblev Liana og Nelly at være gode, rene Kvinder, der var respekterede og agtede af alle.

George tænkte over, hvad han havde hørt. Sandheden var altsaa den, at Liana var Datter af en Eventyrer, som nu atter syntes at have Held med sig i Spil, at dømme efter den elegante Dragt, Liana havde baaret, da han traf hende i Gaar. Grunden, hvorfor hun aldrig havde omtalt sit tidligere Liv var altsaa klar for ham; hun vilde ikke have, at han skulde hende Sandheden.

— De elsker Liana? sagde den franske Dame tilsidst spørgende.

— Ja, hun har lovet at blive min Hustru.

Hendes Ansigt fik et mærkeligt Udtryk, et Udtryk af Forbavselse og Vrede. Men et Øjeblik efter havde hun behersket sig og sagde roligt:

— Jeg frygter for, at hun aldrig vil blive Deres Hustru, thi hun er bundet til Prins d'Auzac. Det var meget bedre, at De vendte tilbage til London, bedst for dem begge, thi — hun kan aldrig gifte sig med Dem!

— Hvorfor kan hun ikke forlade ham og gifte sig med den Mand, hun elsker? spurgte George i Haab om at faa Lianas Hemmelighed at vide.

— Der findes en hemmelig Grund, der forhindrer hende

deri. Hun vover ikke at forlade Zertho, hun maa gifte sig med ham. En uimodstaaelig Frygt binder hende til Prinsen, hvilket bevirker, at hun maa blive Prinsesse d'Auzac, skønt hun hader ham.

— Frygter hun mon for, at han skal røbe en eller anden Hemmelighed fra hendes Fortid?

— Jeg ved det ikke.

— Da jeg kom hertil, troede jeg, at det var hans Rigdom og Byrd, der lokkede hende, men nu har hendes egne og Deres Ord overbevist mig om, at der maa findes en stor uudgrundelig Hemmelighed derunder.

— Ja, han er en farlig Person. Hans Historie er ogsaa ejendommelig. For ikke længe siden var han en stor Spiller og Svindler, kendt i alle større Spillehuse i Europa, som en, der levede paa andres Bekostning og ikke altid spillede ærligt Spil, og han havde ingen af Erle Brookers gode Sider, thi denne indlod sig aldrig paa noget uhæderligt og var altid villig til at hjælpe fattige Kammerater. Pludselig døde Zerthos Fader og han arvede da en anseelig Formue og et Gods i Luxemburg. Men han er stadig en Usling, blottet for alle Moralbegreber.

— Og til denne Mand er Liana bundet?

— Ja, sukkede hun, medmindre hun kan opdage noget, hvormed hun kan skræmme ham.

— Det maa hun. Jeg vilde hellere se hende død end som denne Mands Hustru; sig mig, hvad jeg skal gøre og hjælp mig med at redde hende!

— For det første maa De meddele mig alle Detailjerne ved stakkels Nellys Død.

— Hvad, udbrød han forbauset. Har hendes Frygt noget at gøre med denne tragiske Hændelse?

Idetsamme huskede George paa, at man i Græsset havde fundet en Haarnaal, der ikke tilhørte den myrdede unge Pige.

— Jeg veed, at det var Dem, der først saa' den myrdede, fortæl mig, hvordan hun laa, da de fandt hende!

— Hvorfor vil De erindre mig om dette? spurgte han.

— Fordi det er nødvendigt. Havde De ikke aftalt at mødes med Liana paa samme Sted?

— Jo, og uheldigvis kom jeg saa sent af Sted, at jeg maatte ride i Galop, og i Stedet for hende, fandt jeg saa Nelly død.

— Laa hun midt paa Vejen?

— Lidt til højre.

— Fortæl mig nu alt, saa kan det maaske være, at jeg kan hjælpe Dem i Deres Sag.

Hendes Ord forbavsede ham, men ikke desto mindre opfyldte han hendes Ønske og fortalte hende om, hvordan han havde fundet det længe savnede Portræt af Lady Anne, hvordan han var redet til Byen efter Politi, og hvordan han havde fundet Haarnaalen i det lange Græs ved Vejen.

— Har De opdaget, hvorledes Portrættet var kommet i hendes Eje?

— Nej! Det ser næsten ud, som om hun har baaret det i Haanden og at det er faldet til Jorden, da hun selv faldt.

— Aviserne talte ogsaa noget om en Brosche, som savnedes paa hendes Dragt?

— Ja, den er øjensynlig bleven stjaalen af Morderen.

— Hvordan kan De være saa vis paa, at det er Morderen, der har taget den? Er De sikker paa, at den myrdede ikke havde Broschen paa, da de først saa hende?

George stod tankefuld en Stund.

— Jeg husker det ikke, sagde han tilsidst, jeg blev saa oprørt over Forbrydelsen, at jeg ikke tænkte paa Detaljerne i hendes Klædedragt.

— Tænk rigtig efter alligevel, thi det er meget vigtigt, at der kommer fuld Klarhed i den Sag, sagde den Ubekendte med Alvor i Stemmen.

Jo mere han tænkte over Sagen, jo mere forvisset blev han om, at Nelly, da han første Gang saa hende, virkelig bar Broschen paa sig.

— Er De aldeles overbevist om, at hun heller ikke bar den paa det Tidspunkt?

— Jeg kan ikke sværge paa det, men jeg husker, at der under hendes Hage var et rødt Mærke, som forbavsede mig. Uden Tvivl var hendes Hoved sunket ned paa Brystet og Broschen havde saa trykket haardt mod Hagen.

George kunde ikke forstaa, hvordan dette kunde have noget med Lianas Fremtid at gøre eller hindre hendes Giftermaal med Prinsen. Ja, selve Damen foran ham syntes ham en Gaade, og han tænkte paa hvem og hvad hun var.

— De ved, hvem jeg er, bemærkede han, og da vi har talt saa fortroligt sammen, vover jeg at spørge om Deres Navn?

— Ja, det er ingen Hemmelighed, Monsieur, sagde hun surmulende, mit Navn er Mariette Sepage!

— Mariette Sepage! udbrød han, sprang op fra Stolen og stirrede forbauset paa hende.

XV.

INGEN KLARHED

Da George Stratfield den følgende Morgen foretog en Spaseretur, var han kun opfyldt af Tanken om den mærkelige Mariette Sepage. Ganske sikkert var der noget hemmelighedsfuld ved denne Kvindes Handlemaade, og han følte sig overbevist om, at hun ikke var en Ven af Liana. Og det var denne Kvinde, man efter hans Faders Testamente skulde byde 20,000 Pund, hvis hun vilde gifte sig med ham!

Han havde ikke fortalt hende noget derom, men hun havde meddelt ham, at hun boede i Villa Fortunée i Monaco. Han huskede, at et Brev fra hende var bleven fundet i Nelly Bridsons Lommer, og han huskede ogsaa, at det indeholdt flere Udtryk, der ikke anvendes i dannede Kredse. Hensunken i Tanker vandrede han fremad, da han pludselig hørte sit Navn blive nævnt, og da han saa op, stod Liana smilende foran ham.

— Er det, Tanken om mig, der gør Dig saa dyster og sørgmodig? sagde hun.

— Tal ikke saaledes, Liana, Du maa kunne forstaa, hvor dybt grebet jeg blev af de Ord, Du sagde i Monte Carlo, og hvor kan jeg være lykkelig, naar vi skal skilles om kort Tid.

— Ja, sukkede hun, jeg véd, at det var haarde Ord, men tilgiv mig, George. . . . . Jeg sagde Dig jo, at jeg er tvunget til at indgaa dette Ægteskab.

— Men Du kan jo bryde denne Forbindelse med en Æventyrer, en Skurk uden Moral. En saadan Mand passer ikke for Dig.

Liana saa' forbauset op. Hvis George kendte noget til Zerthos Fortid, kendte han sikkert ogsaa hendes Faders.

— Ak, sagde hun vemodigt, mit smilende Ansigt skjuler et ulykkeligt og lidende Hjerte. Jeg er den ulykkeligste Kvinde i Verden. Du tror, at jeg er hjerteløs, og alligevel forsikrer jeg Dig Gang paa Gang, at jeg savner de skønne Dage, da vi spadserede sammen i Stratfield. Og nu er alt dette forbi — forbi!

Hendes Øjne stod fulde af Taarer.

— Ja, sagde han, jeg husker, hvorledes jeg hver Gang vi skiltes, længtes efter et nyt Møde med Dig. Du var mit Ideal. Saa kom Slaget — min Faders Død. Jeg vægrede mig ved at adlyde hans Befaling om at skilles fra Dig. Men jeg angrer det ikke, jeg sørger kun dybt over Din Beslutning om at gifte Dig med denne Zertho.

(Fortsættes).

NYHED! NYHED!

Den saa stærkt efterspurgte
interessante
franske Billedserie

„Figures au naturel“

2 Samlinger - Nedsat Pris - pr Samling Kr. 1,30

Af den sjældne franske Billedserie „**Figures au naturel**“ er der endnu kun et mindre Parti tilbage. Bestillingerne modtages og ekspederes derfor i den Orden, de indløber, saa længe Oplaget rækker. Serien bestaar af to forskellige Samlinger meget smukke og interessante Fotografier i hel Figur, optagne efter Naturen. Hver Samling bestaar af 10 Stykker af disse Fotografier i Kabinetsformat og de sælges kun gennem os.

*

Denne Serie maa ikke forveksles med de i Handelen forekommende Fantasi- eller Prospektkort.

„**Figures au naturel**“ har endnu ingen i noget Land solgt saa billigt som vi, og skønt de paa Grund af de nuværende høje Materialepriser egentlig skulde koste mange Gange mere end tidligere, sælger vi dem dog for den nedsatte Pris af **Kr. 1,30** for hver Samling. Vi vil imidlertid samtidig henlede Opmærksomheden paa, at denne lave Pris kun gælder en kort Tid, nemlig saalænge det nuværende Lager strækker til. Det er samtidig meget uvist, om Serien atter kan fremskaffes grundet paa Importvanskelighederne, hvorfor alle, som kunne ønske at komme i Besiddelse af den, maa indsende Ordren **snarest muligt.**

Saafremt begge Samlinger af Serien „**Figures au naturel**“ rekvireres samtidig, sendes desuden

aldeles gratis

en Serie interessante Spøge-Kort. ═══ Meget eftertragtede.

R.

BESTILLINGSSEDDEL
indsendes til
Importmagasinet SKANDIA
København B.

De bedes mod Efterkrav + Porto og 10 Øre til Emballage sende mig:

.......Samlinger „**Figures au naturel**“ Nr. 1 Kr. 1,30

.......Samlinger „**Figures au naturel**“ Nr. 2 Kr. 1,30

(Gratis medfølger en Serie Spøgekort, naar begge Samlinger tages).

Navn: ....

Adresse. ....

(Skriv Navn og Adresse tydeligt).

Skriv i Dag! Vi garanterer at De bliver tilfreds. Ordren ekspederes diskret og punktligt mod Efterkrav, eller mod Forudindsendelse af Beløbet.

Benyt Bestillingssedlen her!

Importmagasinet Skandia,
København B.

Rød Indmad

Admiral Foss' Flaade.

Med »Kolding Avis,« »København« og
»Vort Land«
er Admiralen Hr. Foss ej fornøjet.
Den ene har Slagside og en trækker
Vand
og en er saa elendigt fortøjet.

Op med Humøret, Hr. Admiral Foss,
thi din Flaade er ganske vist blandet,
men er den umulig til rigtig at slaas,
ja saa gaar den dog yndigt i Vandet.

En bekendt Handelsrejsende bad om at faa sin Principals Datter til Ægte, hvortil Principalen bemærkede, at der maatte foreligge en Misforstaaelse, eftersom han var engageret som Handelsrejsende og ikke som Bryllupsrejsende.

Alle Mennesker er i den senere Tid begyndt at tage meget lang Skridt, naar de gaar paa Gaden. Det er for at spare paa Støvlesaalerne.

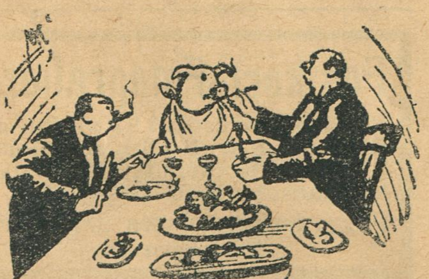

Familiegrisen indtager nu Hæderspladsen ved Middagsbordet!

Underlige Notitser.

I den Zoologiske Have i Bombay i Indien findes der flere Slanger udenfor Akvariet end indenfor.

•

Det er forbudt at have Hat paa i »Palais de danse«, derimod kan man godt faa en paa, inden man gaar ud.

*

En Mand, der sælger Ildtændere i Odense, kalder sig Tandtekniker.

*

Biskop *Ostenfeldt* opholdt sig i Gaar i længere Tid hos den hellige Abe, der fornylig er ankommen til Zoologisk Have.

En af vore kendte Flyvere har indgaaet Ægteskab med en ældre rig Dame. Hans Kamerater paastaar, at det er *Nødlanding.*

En Kontorschef i Finansministeriet har faaet sin Afsked paa *graat* Papir. Han har dog ikke gjort noget slemt, men de har brugt alt det *hvide* Papir op i Ministeriet.

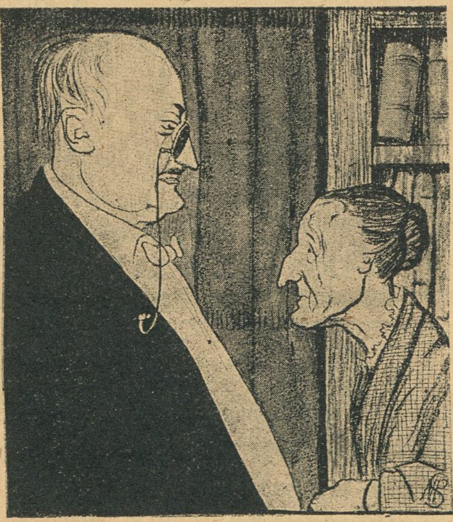

Ane Marie: Go'e Hr. Pastor, det er saa besværligt med alle disse Datoer paa de nye Brødkort; De kunde da ikke desformedelst gøre en lille Forandring i Ritualiet, saa det kom til at hedde: Giv os hver Dag vort daglige Brødkort!?

En herværende Restauratør paa Vesterbro meddeler, at han hverken tjener paa Maden, paa Vinen eller paa Spiritussen.

Og Manden har Ret.

Det er paa *Gæsterne*, at han tjener.

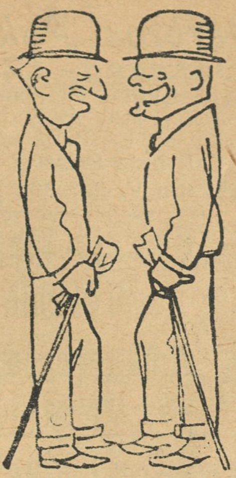

— Du — hvad Forskel er der paa Børnehjælpsdagen og en Ble?

— Ved det ikke!

— Jo, ser Du, Børnehjælpsdagen er til Børnenes *Fordel* men Bleen — — —!

„En Dansker".

A.: Hvor i al verden har Du kunnet finde paa at gifte Dig? Du var jo fast bestemt paa aldrig at gøre det.

B.: »Ja, ser Du — det var jo nok saadan, men saa en skønne Dag traf jeg en ung Pige, som ogsaa havde bestemt sig til aldrig at ville gifte sig Og da vore Anskuelser saaledes stemte saa godt overens, giftede vi os med hinanden.

„En Svensker".

— Vad har du till frukost i dag?

— Om vi hade några ägg, skulle vi ha bräckt skinka med ägg om vi hade någon skinka.

„En Nordmand"

Assessoren i politiretten:

»Har vidnet greje paa, hvor anklagte derpaa d og hen med den stjaalne gris«?

»Jo helt ut til Lysager, hr. assessor«!

Anklagede falder her vidnet i talen:

»Snilde dere da assessor, det var jo bare en spøk, veit je«

Assessoren: «Meget mulig; men det blir naa allikevel »seks maaneder« for at »ha drevet spøken for langt«.

Nye Ansigter i nyt Hus.

Fru Folketingsmand Malling Hauschultz.

Vesterbros Pakhus,

Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus“
Amagerbrogade 145
Stort Udvalg i sort Fodtøj

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Telefon
1848

»Forsinkede Bogstavsdyr«.

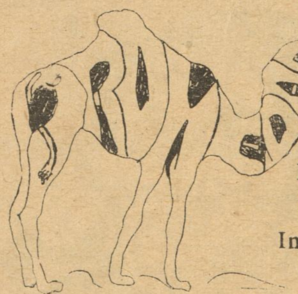

Dromedar. Tegnet af Inger Jensen.

En Høne. Tegnet af Restauratør C. W. Hansen, Strandboulevard 67.

Assurer hos os.

Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO“
WALKENDORFSGADE 16.

Assurer hos os.

Varelotteriet.

Lodsalget er begyndt.

118,000 Lodder. 75,000 Gevinster.

Lodsedler faas à 1 Krone
hos Kollektørerne og i **Hovedkollektionen, Vestre Boulevard 26,**

Sække og Sækkelærred købes.

Højeste Pris. Sækkelageret Koldinggade 14. Telefon Øbro. 2554 x.

Landbrugslotteriet

bortspiller halvaarlig 25000 Gevinster til
Værdi 1 Million 132,670 Kr.
Trækkes den 16. og 17. Oktbr.
1/1 Lod Kr. 1,20. 1/2 Lod 70 Øre.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Avertér i Ravnen.

Køb RAVNEN

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Fra hvilket Maleri skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *to Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

„Krims-Krams".

Talkunster.

Paa hvilken Maade maa Tallene fra 1 til 9 opstilles, for at Summen kan blive 100? Alle 9 Sifre maa bruges, men hvert Sifer kun en Gang.

95 +
3 +
1 +
6/7 +
4/28
= 100.

Hvorledes kan man faa et Aarstal i dette Aarhundrede frem ved Hjælp af 4 Firetal?

44 × 44 = 1936.

Øjenforblændelse.

Hvilken Afstand er størst, den fra E til D, eller den fra A til B? Maal — og Du vil blive forbavset!

Gaade.

Et lille Dyr, skabt til at vokse —
om ej saa stor som en Okse —
betegner man med dette Navn.
Men naar et Bogstav for man sætter
med Lethed man en Genstand gætter
som kun gør for en Skilling Gavn.

Killing — Skilling.

De to Præmier.

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 39 er:

Laokoonsgruppen.

Ved Lodtrækning tilfaldt de to Præmier: V. Jørgensen, Halgreensgade 2, Sundby. Bernhard Hansen, Barberforretningen, Munkegade 65, Aarhus.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Charlie Burtons Dollarsbrud.

Charlie Burton var bleven ked af Samværet med Lillian og Aalen, hvorfor han, da han nu var i Besiddelse af en pæn Formue, besluttede at leve et roligt Liv, borte fra Storbyen. Han fandt snart et Sted i en lille By i Staten Minnesota; her haabede han tillige at finde sig en »Skat« som han sagde — for han havde ved stadig at have Lillian og Aalen for Øje faaet Lyst til Familielivets Hygge! Længe havde han ikke været i Byen, førend han blev forelsket i en Farmers Datter.

Paa en Automobil-Udflugt havde han gjordt hendes Bekendtskab — havde senere erklæret hende sin Kærlighed — og faaet Ja af *hende* — men bestemt Nej af *Faderen*.

En meget striks Mand var denne Farmer — men kun overfor sin Datters Hjerteanliggender — ellers kunde hun gøre som hun vilde.

Charlie havde imidlertid sat sig i Hovedet, at hun *skulde* være hans, og han udtænkte en Plan, som han ved et hemmeligt Møde satte hende ind i. Hun smilede og fløj ham om Halsen — det skulde nok gaa, mente de begge.

— — — —

Et Par Dage efter bad Charlies Elskede sin Fader om Tilladelse til at besøge nogle fjerntboende Slægtninge. Han vilde nødigt sige nej, men da han var bange for Charlies Tilnærmelsesforsøg, sagde han ja, men paa den Betingelse at han tog med.

En Time senere kørte Fader og Datter afsted i Automobil. Faderen som Chauffør og Datteren paa Bagsædet. Da de var kommet et godt Stykke ind paa Heden, gik Vognen imidlertid pludselig i Staa. Manden masede med den en lang Tid og endelig kom den i Gang, kørte et kort Stykke for atter at stoppe — og saadan blev det ved en hel Time.

Tilsidst tabte Farmeren Taalmodigheden, men hvad skulde de gøre? Datteren blev siddende i Vognen; hun kunde ikke *gaa* tilbage erklærede hun. Midt i deres Kvide hørte de pludselig Lyden af et Signalhorn, og en Motorcyklist, iført Solbriller og Motorhjælm kom tilsyne paa den nærmeste Bakkes Top. Han standsede, spurgte medlidende om der var noget i Vejen, og da han havde faaet Forklaringen, prøvede han at starte Vognen. Den gik snart i Gang, men da Farmeren havde forklaret, at den kun kunde løbe et hundrede Meter for saa at stoppe igen, sprang Motorcyklisten med et raskt »Lad os prøve« op i Vognen, og susede afsted, medens Farmeren forbayset stod tilbage.

Da der var gaaet en halv Timestid, uden at Vognen var kommet tilbage, var hans Forbavselse steget til Raseri — og dette steg yderligere, da Vognen endelig øjnedes i det fjerne og han straks kendte Charlie som Vognens Fører og Datteren ved Siden af paa Forsædet.

Da Vognen standsede, sprang Charlie ud og præsenterede: *Charlie Burton og Hustru*! Da Farmeren var ved at kvæles af Raseri og stønnede »Det er Løgn« — trak Charlie resolut en Vielsesattest op af Lommen; den var nylig udstedt af Præsten i den nærmeste By.

Da Charlie saa havde holdt et lille Foredrag for Farmeren om, at i Krig og Kærlighed er alt tilladt, lod den gamle sig formilde. Dog maatte Charlie først vise ham den Mekanisme, han havde installeret i Vognen, og hvormed Datteren ved et Tryk med Foden kunde afbryde Tændingen og dermed standse Motorens Gang efter Behag!

SE PAA SAGERNE!

Provsten er en Søndag paa Besøg hos en Embedsbroder, og paa en Spaseretur kommer han forbi et Hus ved Skoven. Han giver sig i Snak med Konen, der staar i Døren:

— Hvor er Manden henne?

— Han er ude at jage.

— Om Søndagen!

— Ja!

— Har I da ingen Religion her i Sognet? Har I i det mindste ikke nogen Baptister, Adventister, Spiritister eller sligt?

— Ja, jeg ved ikke, jeg tror ikke han har skudt nogen af den Slags, men De kan jo ellers komme inden for og se paa Skindene! —

Dansk Politi.

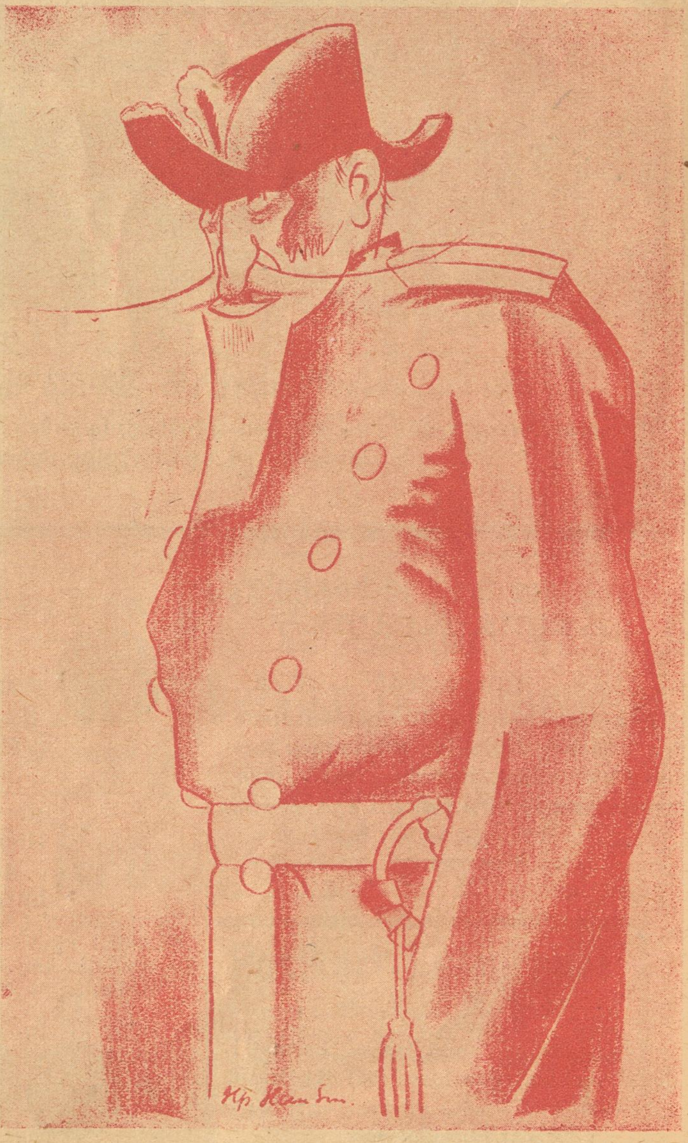

Tegning af Hp. Hansen

Politiassistent HAUERBACH, Aarhus.

Trækfugle.

Tegning af Gustav Halldin.

Der er Kvinder, som deler Trækfuglens Kaar
og altid er ude paa Farten.
Se, Donnaen her med det blonde Haar
er et Pragteksemplar af Arten.

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Stenen.

Det var Eftermiddag, og fem ældre Engelskmænd sad og diskuterede Krigens Aarsager.

»Ja«, sagde Travers, en høj, velvoksen, graaskægget Mand med en frisk Hudfarve og smaa blinkende Øjne. »De, mine Herrer, véd mere om det, end jeg, men jeg tør vædde paa, at jeg hvilket som helst Øjeblik kan sætte min Finger paa Aarsagen til denne Krig.«

Der lød en ironisk Latter. Men en Mand ved Navn Askew, som kendte Travers godt, sagde:

»Naa, saa fortæl da!«

Travers lod sine smaa, blinkende Øjne vandre langsomt omkring og begyndte fordringsløst og lidt nølende:

»Ja, det var 1867 eller 68, at det hændte en Ven af mig ved Navn Ray — en saadan Fyr, De véd, som altid er paa Jagt efter Rigdom og aldrig finder nogen. Denne Ray rejste en Dag sydover igen efter en Jagttur — han havde været i det, som nu kaldes Bechuanaland — og var temmelig træt, da han om Aftenen stødte paa en Lejr, som tilhørte en af de der omstrejfende Boere, som nu er forsvundne. De havde ingen fast Boplads, men flyttede simpelt omkring, og naar de kom til en god Mark, slap de Kvæget løs og blev der, indtil der ikke var mere Græs tilbage — og saa drog de atter videre.

Ja, saa bad den gamle Boer Ray komme ind og faa sig et Maaltid, og Gud véd, hvad det var lavet af, for disse gamle Boere kunde æde Djævelen selv uden Løgsauce, og det med god Appetit. Da de havde spist, sad den gamle Boer og Ray og røg og smaasnakkede i Teltaabningen, for de omvandrende Boere brugte Telte den Gang. Lige ved dem var Børnene ved at lege med tre, fire runde Stene, som de kastede mod en anden Sten, som de kaldte Moer-Klip, hvilket betyder »Moderstenen«. Solen var netop ved at gaa ned, og pludselig bemærkede Ray, at Moderstenen, som de sigtede paa, funklede; han saa paa den og sagde til den gamle Boer:

»Hvad er det for en Sten, som Børnene leger med?«

Og den gamle Boer saa paa Børnene og saa paa Stenen og sagde: »Det er bare en Sten,« og fortsatte med at røge.

Da bøjede Ray sig ned og tog Stenen op og vejede den i Haanden. Den var omtrent saa stor som en Hasselnød og saa ud — ja, saa ud som et Stykke Alun. Men jo mere han saa paa den, med desto større Sikkerhed kunde han sige: »For Pokker, jeg tror, at det er en Diamant!«

Saa sagde han til den gamle Boer: »Hvor har Barnet faaet fat i denne Sten?«

Og den gamle Boer svarede: »Aa, Drengen fandt den et Sted.«

Og Ray sagde: »Hvor fandt han den?«

Den gamle Boer pegede med sin Finger og sagde: »Bag Aasen derhenne, paa den anden Side af Elven. Hvad véd jeg, Broder? — En Sten er en Sten!«

Da sagde Ray: »Lad mig tage denne Sten med mig!«

Og den gamle Boer fortsatte at røge og sagde: »En Sten er en Sten. Tag den, Broder!«

Ray sagde: »Hvis den er, hvad jeg tror, skal jeg give Dig Halvdelen af, hvad jeg faar for den.«

Den gamle Boer lo og sagde: »Ja, ja Broder; tag den, tag den!«

Den næste Morgen forlod Ray den gamle Boer, og da han skulde gaa, sagde han: »Jeg tror, at dette er en værdifuld Sten!« Og den gamle Boer lo, for han vidste, at en Sten alligevel altid er og forbliver en Sten.

Den første Plads, Ray kom til, var C. Han gik til Hotellet. Om Aftenen begyndte han at snakke om Stenen, og de lo allesammen, for paa den Tid havde endnu ingen hørt om Diamenter i Syd-Afrika. Tilslut mistede han Taalmodigheden, tog Stenen frem og viste dem den; men ingen troede paa, at det var en Diamant, og de lo endda mere af ham. Indtil en af dem sagde:

»Hvis det er en Diamant, bør den kunne skære Glas.«

Ray tog Stenen og sandelig — han ridsede sit Navn paa Ruden, og der staar det endnu — jeg har selv set det — paa Vinduet i Skænkestuen paa Hotellet.

Naa, den følgende Dag kan De være rolig for, at han vendte sporenstrengs tilbage til det Sted, hvor den gamle Boer havde sagt, at Drengen fandt Stenen, og opsøgte en indfødt Høvding ved Navn Jointje og sagde til ham:

»Jeg skal rejse bort, Jointje,« sagde han. »Mens jeg er borte, skal Du selv gaa omkring, og Du skal sende alle dine Mænd omkring og lede efter Sten, der blinker som denne her; og hvis Du, naar jeg kommer tilbage, har fundet mange til mig, skal jeg give Dig et Gevær.«

Og Jointje svarede: »Det skal jeg gøre.«

Og Ray rejste ned til Kapstaden og bragte Stenen til en Juveler, og Juveleren sagde, at det var en Diamant paa tredive Karat, og gav ham fem Hundrede Pund for den. Saa købte han en Vogn og et Oxeforspand til den gamle Boer og rejste tilbage til Jointje. Negerne havde samlet alle Slags Sten i Bunkevis, og blandt dem fandt Ray, tre fire Diamanter. Saa fik han en anden til at hjælpe sig, og saa satte de Regeringen i Bevægelse. Tilløbene begyndte og de fandt den Plads i Nærheden af Kimberley, og derefter fandt de De Beers og senere selve Kimberley.«

Travers tav og saa sig om i Kredsen.

»Ray skabte sig formodentlig en stor Formue?«

»Nej, Mr. Askew, den stakkels Mand fik næsten intet. Han var et af disse Mennesker, som aldrig faar noget selv«.

»Men hvad har alt dette med Krigen at gøre?«

Atter saa Travers sig om i Kredsen og sagde endda langsommere end før:

»Var der blevet fundet nogen Modersten, hvis ikke denne Barneleg havde været? — Vilde der have været Kimberley uden Moderstenen — en Rhodes uden Kimberley — vilde der være blevet nogen Strid uden Rhodes — vilde Boerne begynde at ruste uden Striden — hvis Boerne ikke havde rustet, vilde der da være blevet en Boerkrig? Og vis der ikke var blevet en Boerkrig, vilde da nogen Sinde Episoden med de to tyske Skibe, som vi stoppede, have fundet Sted — og hele den Strømning i Tyskland, som gav Kejseren Anledning til at lægge sit Flaadeprogram frem i Aaret 1900? Og hvis ikke Tyskerne havde begyndt at bygge denne Flaade, vilde vi nogen Sinde været kommet ind i denne Suppedas?«

Han trak Haanden op af Lommen og lagde den paa Bordet. Paa Lillefingeren lynede en Diamant.

»Min Fader købte den af Juveleren«, sagde han.

Moderstenen funklede og glødede, og de fem Englændere stirrede tavse paa den.

Nogle af dem havde været med i Boerkrigen og tre af dem havde Sønner ude nu. Tilsidst sagde en af dem:

»Ja, dette kan man sandelig kalde at se Gud i en Dugdraabe! Hvorledes gik det med den gamle Boer?«

»Ray fortalte mig«, sagde han, at den gamle Mand bare saa paa ham, som om han syntes, at han havde gjort noget forbandet dumt, da han gav ham Vognen; han løftede sit gamle Hoved, og smilende i Skægget sagde han:

»Jeg ønsker Dig til Lykke med din Sten, Broder!«

Man kunde ikke narre den gamle Boer; han vidste, at en Sten alligevel er og forbliver en Sten.«

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, l. Bagb.
Telefon Palæ 2056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Parisørfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Hvorfor gaa
og se paa itusiaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Fra Løbegravene.

Tegning af Emil Poulsen.

— **Hvad Pokker var det nu egentlig, jeg var i det civile Liv?**

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 42 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 17. Oktober 1918.

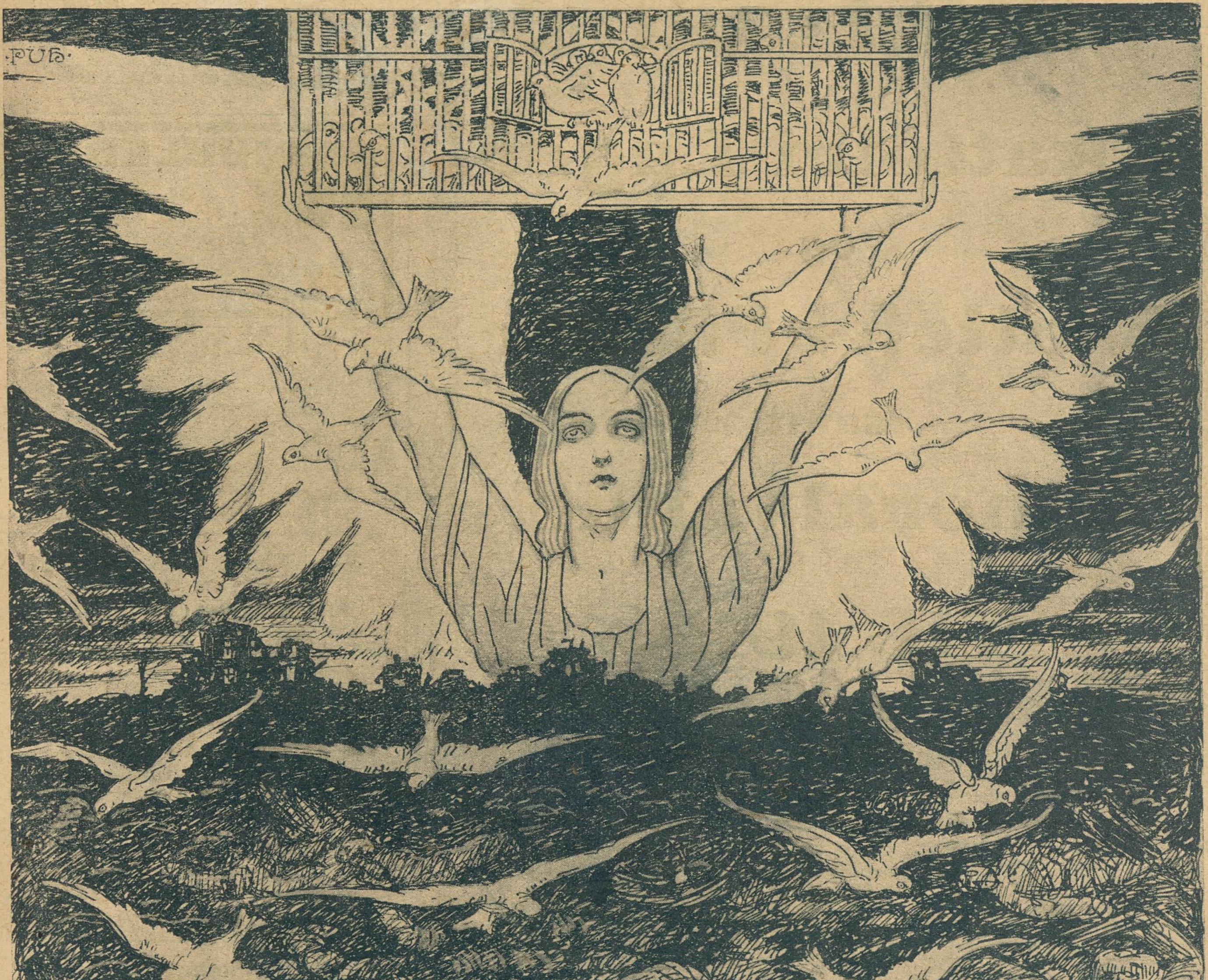

Tegning af P. V. Hansen.

Der er Fred i Luften —!

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

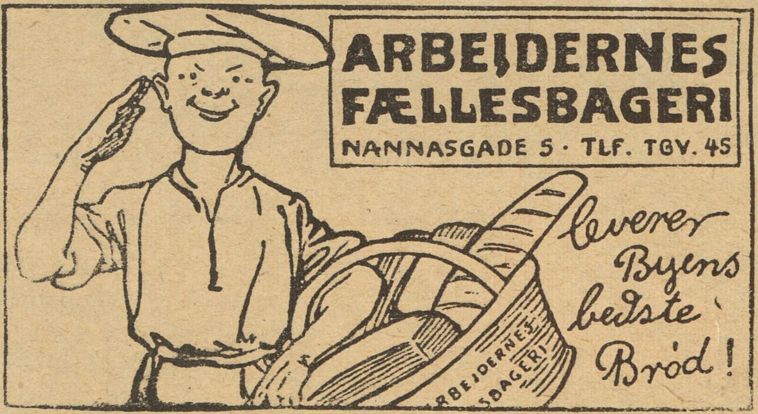

TEL. 3684 3349 — S. JOHANNESSON'S — TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen“ udkommer hver Torsdag og koster kun 18 Øre.

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbestoffer Dekartering af Dame- og Herrestoffer

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v — Raadmandsgade 2.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Husmoder! Prøv
„Thea“ Essens.
Sund og velsmagende.
Enestaaende drøj Aroma. Blot nogle faa Draaber i en Kop kogende Vand, og De har en fin, liflig Morgen- og Aftendrik.
„Thea“ København.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

Tegning af P. V. Hansen

Vor arme Jord.

Aase.

Aase var ren som den hvideste Sne,
men fornem og kølig, man kom til at
fryse
blot ved at se
hendes stolte Gang — og saa kunde
hun le
en Latter, der fik ens Sjæl til at fryse.

Aase var Hovmod fra Hoved til Fod,
Afslag hun gav hver en Stakkel, som
bejled,
ja, hun forstod
med Kulde at kue den dristigstes Mod
— ingen skal sige om Aase hun fejled.

Aase var Vinter — men Vintren maa dø;
Foraaret kommer, og Vaaren har
Helte —
og pø om pø
en af dem fik hendes Sjæl til at tø:
Hjertet blev fyldt af Snesjap og Ælte!

Helten omsider af Aase blev træt
rev sig saa løs af knugende Arme,
nu var han mæt!
— Aase? Hans Falskhed hun tog sig
vel let?
— nej hun forgik af Længsel og Harme.

Stolte smaa Pigebørn, der kan I se
Hovmod forgaar — akja, det er just
Sagen:
Varmt skal I le,
Piger med Hjerter som Kulde og Sne
aldrig forvinder de Tøbrudsdagen. —

Per Bonde.

To Prøver paa moderne, smart Journalistik:

Kongen myrdet!!!

Der gik i Gaar vedholdende og højst alarmerende Rygter om *at Kongen* var *bleven myrdet*, og vore Telefoner stod ikke stille den ganske Dag. Alle vore Reportere blev straks sat i Virksomhed, og vi henleder Opmærksomheden paa de udførlige biografiske Data om *Kongens Liv og Person og de talrige Illustrationer* over samme Emne paa anden Side.

Hen paa Eftermiddagen kom vi i telefonisk Forbindelse med Hofmarskallatet paa Slottet, og her dementerede man i de mest afgjorde Udtryk det saa ondartede og haardnakkede Rygte.

Det blev *ganske* slaaet ned henad Aften, *da Hans Majestæt indfandt sig med sin høje Familje i det kgl. Teater.*

Politidirektør Dybdal gaar af!

Det vil vække ganske overordentlig Opsigt i vide Kredse, naar vi i Dag kan meddele, at Byens ny Politidirektør, Hr. Dybdal, vil fratræde sit Embede. Fratrædelsen vil naturligvis ikke ske *i disse Dage* — Hr. Dybdal, har jo kun siddet i sit Embede i forholdsvis kort Tid — men det er ikke desto mindre en Kendsgærning, at Hr. D. (som ikke længer er *ganske* ung) en Gang ad Aare tænker paa at trække sig tilbage fra sit ansvarsfulde Embede.

Denne Meddelelse vil *ikke* blive dementeret!

(Eftertryk af vore Artikler er forbudt!)

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

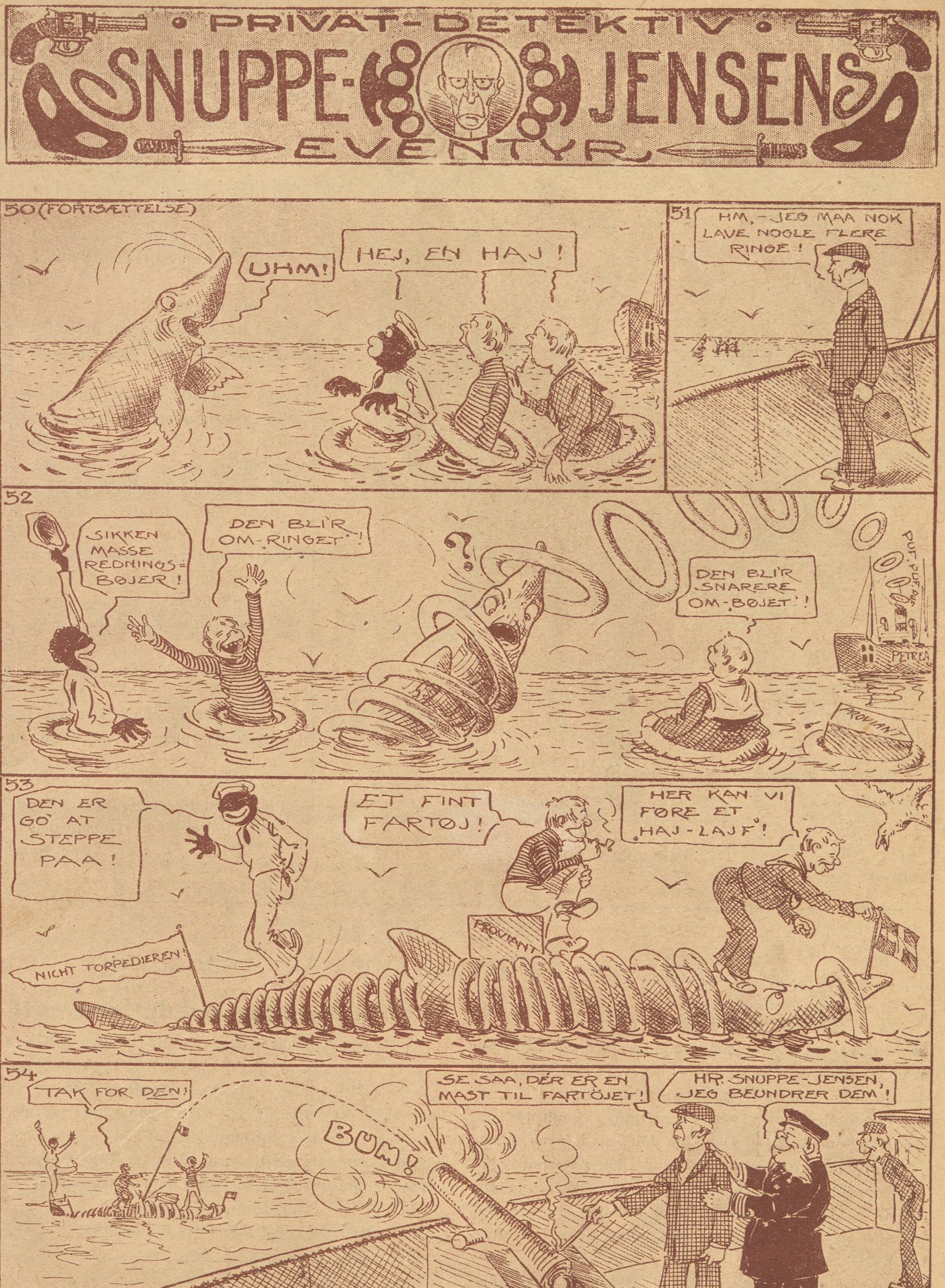

Tegning af Emil Poulsen.

Det er vist Løgn.

I en af de større jyske Byer bor der en Mand, der er bekendt for sine Løgnehistorier. Forleden havde han været i København, og da han ved sin Hjemkomst blev spurgt, om han havde truffet Bekendte, svarede han:

— Ja, det er sgu sandt, jeg rendte jo paa Kong Kristian. Li'som jeg gaar paa Gaden, er der en, der slaar mig paa Skulderen og siger:

— Go'da, Frederik, er Du kommet til Byen i Dag? Og da jeg skal se rigtig til, er det jo selve Kongen.

— Godav, Kristian, siger jeg jo straks, hvordan staar det ellers til?

— Tak, godt, hør det var dog et Par Satans kønne Bukser, Du har paa.

— Ja, dem har jeg købt hos Skræder Madsen i Randers, siger jeg.

— Saadan et Par kunde jeg Pokkers godt li' og faa fat i, siger Kristian.

— Ja, det er sgu umuligt, siger jeg, for Madsen han har ikke en Stump mere tilbage af den Rulle.

— Det var forbandet kedeligt, svarede Kristian og kløede sig i Nakken.

— Det er lige meget, sagde jeg saa, siden det er Dig, Kristian, saa skal jeg ligegodt være venlig og bytte med Dig. — Og hvem der blev glad, det var Kongen, og saa gik vi ind i en Gadedør og byttede Bukser, og I kan bande paa, at Kongen var ikke lidt vigtig, da han travede ned ad Østergade i mine nye, tærnede Bukser.

Udenrigs —!

Mel.: Snart er Natten svunden.

End mens dette skrives
klemmer Krigens Saks,
meget langsomt trives
Fredens spæde Aks.
Kan de andre stikke
Tysklands nye *Max?*
Skulde der mon ikke
være Spor af Pax?

Russerfolket sukker
under Borgerkrig,
Men'skebørn er Dukker,
fyldt med Nag og Svig.
Lederne højt raser —
løfter man en Flig
paa de Statsmands-Fraser,
finder man . . . . et Lig.

Hist har de Bulgarer
endelig sagt »Pas«.
Ferdinand forvarer
sig i sit Palads.
Tyrken overvejer,
ser paa sit Kompas,
og der blir' for Sejer
næppe nog^en Plads.

Men i Finland raaber
man paa Kongemagt,
endnu dér man haaber
paa en Kroningspagt.
Skal en Prins de tigge,
lad det være sagt:
gid hans Valgsprog ikke
bliver dette: *Slagt!*

Kongetroner dejser,
»Kronerne« faar Fur,
Folkene sig rejser,
sprænger deres Bur.
Jeg har set en Kejser
kigge paa sit Ur,
sige til sin »Sveitser«:
»Er det *vores* Tur?«

Danske Mænd og norske
holdt med megen Skraal
Fodboldkamp og dorske
Norske blev til Aal.
Svensken har sin Handske
kastet til os — Skaal!
Hvad bli'r saa, I Danske,
eders *Fremtids-Maal?*

Peder Paul.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

— Det er ikke min Beslutning, jeg er nødt dertil.

— Men Du skal aldrig blive hans Hustru.

— Ulykkeligvis kan jeg ikke forhindre det, sagde hun i en fortvivlet Tone. Vi elsker hinanden, men vi maa ikke mødes mere — jeg kan ikke udholde det! Du maa glemme alt, George. Naar jeg ser Dig; tænker jeg paa alle disse lykkelige Dage i Stratfield og paa stakkels Nellys Død.

— Hvad har Nellys Død med vort Giftermaal at gøre? Det var ganske vist tragisk, men det er jo ingen Hindring for os.

Hun saa' paa ham med et gennemtrængende Blik og svarede:

— Naturligvis ikke, men det hemmelighedsfulde Mord er aldrig blevet opklaret.

Det mærkelig haarde Tonefald forbavsede ham. Mere end en Gang havde han tænkt over, hvorfor Liana aldrig havde fortalt ham, hvor hun selv havde været paa den Tid af Aftenen, da Mordet var blevet begaaet, og han kunde ikke til Trods for sin Kærlighed til hende, frigøre sig for den Tanke. at hun skjulte noget, som kunde være af største Vigtighed.

— Liana, sagde han og saa roligt paa hende. Jeg kan ikke lade være med at mene, at Du handler uvenligt imod mig, naar Du vægrer Dig ved at sige mig Grunden, der tvinger Dig til at gifte Dig med denne Mand, som Du hader. Du skjuler Sandheden for mig.

— Kun fordi jeg er tvunget dertil. Ak, George, hvis Du vil være barmhjertig mod mig, saa rejs herfra og glem alt. Naar jeg ser Dig, tynger min forfærdelige Hemmelighed mig til Jorden, thi jeg føler, at jeg har mistet Lykke og Glæde. Himmelens Forbandelse hviler over mig.

— Elskede, tal ikke saadan, sagde George, man skulde jo næsten tro, at Du havde begaaet en forfærdelig Forbrydelse.

Det gav et Sæt i hende og hun stirrede paa ham med sammenknebne Læber. Hendes Udtryk tydede paa en ond Samvittighed.

— Sig mig nu, Liana, sagde han i en overtalende Tone, hvorfor kan den stakkels Nellys Død være en Hindring for vor Lykke?

— Jeg har allerede sagt Dig, at det er en uudgrundelig Hemmelighed.

— Hver Detailje i denne uhyggelige Sag staar mig klar, fortsatte George. Lige indtil for nylig antog jeg det dog for givet, at Morderen havde stjaalet den Brosche, hun bar, men nu er jeg overbevist om, at den blev stjaalet fra hende, medens jeg var i Byen efter Politiet. Morderen har altsaa ikke stjaalet den.

— Det har ogsaa været min Tro hele Tiden, sagde hun i en lav Tone. George saa med Forbavselse hvilket Indtryk hans Ord havde gjort paa hende.

— Du har aldrig fortalt mig, hvorfor Du ikke kom for at møde mig den Aften, Liana. Havde Du været der, havde den stakkels Nellys Liv været reddet.

— Jeg havde allerede begivet mig afsted, men traf en Bekendt paa Vejen, og da jeg skiltes fra hende, var det blevet sent og jeg vendte hjem.

— Men hvorfor mon Nelly cyklede den Vej?

— Jeg véd ikke, om hun ikke havde aftalt at møde en eller anden, som senere myrdede hende.

— Men naar Du intet véd om den sørgelige Sag, hvordan kan den da være en Hindring for vort Ægteskab?

— Aa, der er andre Grunde, Grunde, der ikke kan omtales.

— Sig mig Din Hemmelighed og jeg skal hjælpe Dig. Tilsammen vil vi saa kuldkaste Zerthos Planer. Ved Du ikke endnu, hvor højt jeg elsker Dig?

— Jo, men Du maatte hade mig, hvis Du kendte Sandheden, hviskede hun. Selvom jeg fortalte Dig alt, vilde Du alligevel ikke kunne hjælpe mig. Jeg er træt af det hele.

— Det undrer mig ikke nu, da jeg kender Dit tidligere Liv, sagde han deltagende.

— Mit tidligere Liv! gentog hun. Hvad véd Du derom?

— Jeg véd, at din Fader har været en Spiller. Ak, Elskede, hvilke ulykkelige Dage har Du ikke gennemlevet, og det har Du aldrig fortalt mig noget om.

Hun slog Øjnene ned.

— Jeg sagde det ikke, thi jeg troede ikke, at Du nogensinde vilde gifte Dig med en Spillers Datter, sagde hun med et Suk, og det er naturligt, at en fin Mand maa føle Afsky for Kvinder, der har levet i de Kredse.

— Det er rigtigt, men da jeg vidste, hvor ren og god Du var, bekymrede dette mig ikke det ringeste, og jeg higede alligevel efter at faa Dig til Hustru.

Hendes Øjne stod fulde af Taarer.

— Vær barmhjertig, George, vend tilbage ttl London. Jeg elsker Dig og vil altid elske Dig, men vi vil aldrig kunne gifte os med hverandre.

Han stod en Stund hensunken i dybe Tanker. Derpaa sagde han:

— Der er noget jeg aldrig har fortalt Dig, Liana. Min Fader efterlod mig en stor Sum Penge, hvis jeg vilde gifte mig med en bestemt Kvinde, som jeg ikke kendte og heller aldrig havde set.

– En Kvinde, som Du aldrig havde set, udbrød Liane leende.

— Ja, dette var hans Hævn. Jeg vilde ikke love at opgive Dig, og for at tvinge mig dertil, vilde han friste mig med en stor Sum, hvis jeg vilde gifte mig med den ukendte Kvinde. Han bestemte ogsaa, at en stor Sum skulde tilbydes hende for at tage mig til Mand. Derfor har Executoren længe søgt denne mystiske Kvinde.

— Hvor mærkeligt, udbrød Liana, dybt interesseret. Har man fundet hende?

— Ja, jeg opdagede hende i Gaar, thi hun bor mærkelig nok her i Nizza.

— Hvad hedder hun?

— Mariette Sepage.

— Lianas Ansigt blev pludselig ligblegt.

— Mariette Sepage, udbrød hun heftigt.

— Ja, netop den Kvinde, hvis Brev fandtes i stakkels Nellys Lomme. Hvordan min Fader kendte denne Kvinde, er mig en Gaade.

— Og er hun virkelig her i Nizza? spurgte Liana, som i samme Øjeblik erindrede den mørke Dame i sort Maske, der havde bombarderet hende med Confetti paa den sidste Karnevalsdag.

— Ja, hun er her, sagde George og saa' skarpt paa Liana! Hun kendte øjensynlig stakkels Nelly. Kender Du hende?

— Jeg — jeg véd intet, sagde hun uroligt. Mariette Sepage er ikke min Ven.

XVI

DEN GYLDNE HAAND

Da Liana lidt senere erklærede, at hun maatte hjem til Lunchen, skiltes de efter at hun atter havde bedt ham om at vende tilbage til London, og han havde forsikret hende, at han aldrig vilde tillade, at hun giftede sig med en anden.

Da George var blevet alene, faldt det ham ind, at Liana frygtede Mariette Sepage. Ikke desto mindre vilde det maaske blive han muligt gennem hende at lære Lianas frygtelige Hemmelighed at kende, og da han havde faaet hendes Adresse, besluttede han at besøge hende.

Efter Middagen begav han sig ud til Villa Fortunée. Det var et smukt lille hvidt Hus, omgivet af en Blomsterhave.

En italiensk Tjener tog mod hans Kort, og i næste Øjeblik befandt han sig i den smukke blomsterduftende Salon.

George bad om Undskyldning, fordi han forstyrrede.

— Jeg er meget glad over, at De kom, thi jeg trænger til lidt Oplevelse; vi Kvinder har jo svage Nerver.

— Men saa er vi Mænd maaske mere svage, hvad Hjertet angaar. Kvindernes Hjerter brister sjældent af Sorg. En Kvinde kan glemme saa let som et Barn, medens en Mand husker hele Livet igennem.

— Men alle Kvinder er ikke hjerteløse, indvendte hun. Der er mange Kvinder, der aldrig glemmer og kan forsage for andre. Deres Valg har nu ogsaa været ualmindelig ulykkeligt.

— Hvorfor det? udbrød han, hvad har De at indvende mod Liana?

— Intet. Men Kærligheden har gjort dem begge ulykkelige.

— Ja, uheldigvis er det saaledes. Forgæves har jeg villet hjælpe Liana med at bryde Forbindelsen med denne Zertho, men hun vil ikke fortælle mig Sandheden, thi hun frygter ham.

— Det forbavser mig ikke. Men De er sikkert ikke kommet hertil for at aftvinge mig en Hemmelighed, som endnu ikke taaler Lyset. Lad os hellere forene os for at forsøge at hjælpe hende.

— Hvis De er Lianas Ven fortsatte George, ser jeg ingen Grund til, at vi ikke skulle tale aabent med hinanden. Først maa jeg da gøre Dem et Spørgsmaal — et mærkeligt Spørgsmaal, synes De maaske, men jeg maa dog have det besvaret, hvis jeg skal kunne handle. Har De nogensinde boet i Paris, og i saa Fald hvor?

Hun rynkede Brynene, som om hun ugerne mindedes Fortiden.

— Nuvel ja, svarede hun tøvende. Jeg boede engang i Paris sammen med min Moder. Vi havde da en Lejlighed i Rue Toullier.

— Saa kan det ikke være nogen Fejltagelse, udbrød han. Saa maa De være Mariette Sepage.

— Naturligvis, sagde hun forbavset. Hvorfor spørger De om det.

— Fordi besynderlige Omstændigheder har ført Dem paa min Vej, svarede han, og iagttog, hvordan Rødmen steg op i hendes Kinder, medens han talte. Kort sagt, min Fader, Sir John Stratfield var meget eksentrisk, og da jeg elskede Liana, efterlod han mig ingen Arv. Imidlertid skrev han et mærkeligt Testamente, som ogsaa angaar Dem. Han testamenterer nemlig mig 100,000 Pund paa Betingelse af, at jeg gifter mig med Dem før der er gaaet to Aar efter hans Død.

— De — De min Mand! udbrød hun, Er De tosset?

— Ikke saa tosset som min Fader, da han gjorde dette dumme Testamente. De skulde have 20,000 Pund, hvis De samtykkede i at blive min Hustru og denne Sum vil blive Dem tilbudt af Eksecutor, saasnart han faar at vide, at jeg har fundet Dem. Læs selv og han rakte hende med disse Ord en Afskrift af Testamentet.

Hun greb det mekanisk og sad flere Minutter tavs og ubevægelig. Dette var kommet for pludseligt. Hun vilde faa 20,000 Pund, hvis hun vilde gifte sig med den Mand, der sad lige overfor hende, medens han vilde faa en Sum, stor nok til at kunne leve et komfortabelt Liv. Først tvivlede hun om Rigtigheden heraf, men overbevistes senere af Underskrifterne og Seglene. Hun var ganske stiv af Forbavselse.

— Saa skal vi vel gifte os, sagde hun tilsidst.

— Executoren i Boet vil gøre Dem Tilbudet, og som De ser, faar jeg kun Halvdelen, hvis De er gift eller nægter at gifte Dem med mig.

— Jeg er ikke gift. Hvis jeg gifter mig med Dem, vil vi tilsammen faa 120,000 Pund. Det er mange Penge, men De elsker Liana, og — De kan aldrig komme til at elske mig.

Han svarede ikke, men hans Blik sagde hende Sandheden.

— Det er kedeligt at være alene, fortsatte hun med Vemod i Stemmen. Hvis jeg skal være oprigtig, maa jeg tilstaa, at jeg intet havde imod at faa Dem til Mand og en lille Formue oven i Købet.

— Men der er noget, der staar i Vejen.

— Ja, kun Liana, og hun kan aldrig gifte sig med Dem.

— Men jeg elsker hende, og jeg vil aldrig komme til at elske Dem.

— Det drejer sig jo ikke her om Kærlighed, men om Penge, nemlig om 100,000 Pund.

— Men nu er vi Venner, hvis vi gifter os, vil jeg komme til at hade Dem.

— Jeg vilde dog faa 20,000 Pund, sagde hun.

— Er det værd at risikere et Liv for det?

— Jeg har ikke sat mig ind i Spørgsmaalet, og jeg maa derfor have Betænkningstid, thi man kan ikke sige Nej til et saadant Tilbud uden at have overtænkt Sagen.

Han rejste sig for at gaa.

— Nej, bliv lidt endnu og spis til Middag sammen med mig, sagde hun i en overtalende Tone. Senere kan vi saa gaa over til Monte Carlo og De kan tage tilbage til Nizza med 11-Toget.

Middagsbordet var dekoreret med Sølv, Glas og Blomster og oplyst af kulørte Lamper. Efter Middagen bød hun ham slaa sig ned i et lille Kabinet, medens hun klædte sig om.

En halv Time senere kom hun tilbage, iført en smuk lyseblaa Silkedragt, som klædte hende udmærket. De satte sig op i den ventende Vogn, og kørte til Casinoet.

— De traadte ind i Spillesalene, hvor mange bukkede for Mariette,

De synes at være velkendt her, sagde han leeende.

— Ja, det er jeg. Jeg kører ofte herover i min Ensomhed, det er den eneste Fornøjelse jeg har.

— Jeg vil friste Lykken en halv Time, sagde hun og slog sig ned ved et af Bordene.

Det første Spil tabte hun. Derpaa gjorde hun en ny Insats og vandt derefter Gang paa Gang saa store Summer, at det vakte Opmærksomhed.

Saa interesseret var George af Spillets Gang, at han hverken hørte eller saa noget omkring sig. Han havde ellers ikke kunnet undgaa at bemærke en Tildragelse, der fandt Sted i Spillesalen. En Mand ved et Spillebord i Nærheden af det, hvor Mariette sad, havde rejst sig efter at have vundet en større Sum, og bemærkede da, at der blandt Spillerne ved det andet Bord, var en Kvinde, der havde vundet de højeste Gevinster. (Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

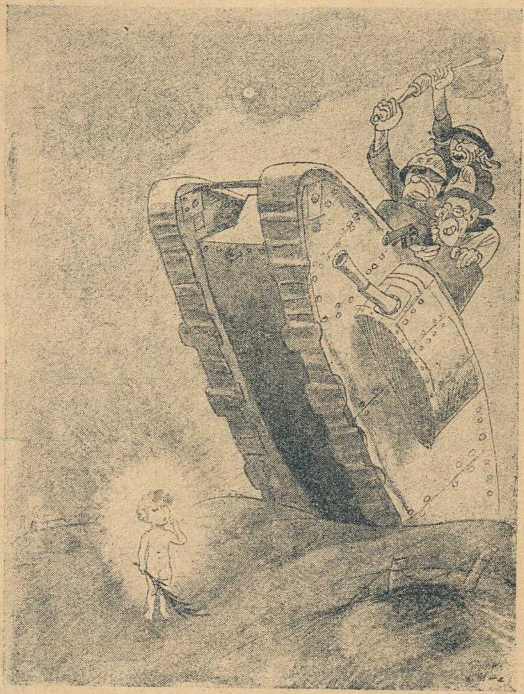

Ententen: Ned med Freden!
(»Lustige Blätter«.)

Da Fatter skulde være Snedker.
(»Daily Mirror«.)

Et Eksempel paa tysk Kultur.
(Tegning af Raedemacker).

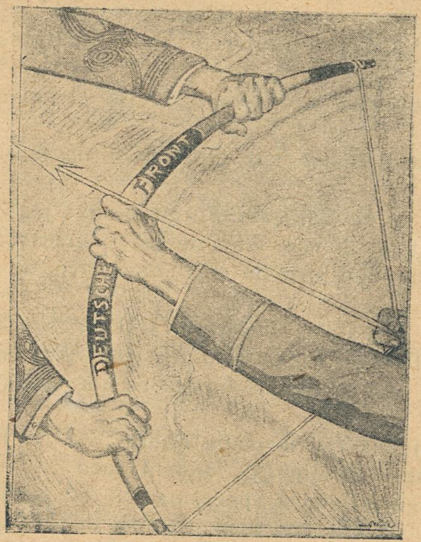

Vi drager Fronten (Buestrængen) tilbage, men forøger vor Spændkraft.
(Lustige Blätter).

Følgen af en Ægteskabs-Annonce fra en Enke med eget Hus og to Svin.
(»Berliner Illustrirte Zeitung«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Underlige Notitser.

Ammerne har sat Prisen op paa Grund af Mælkemangel i København.

*

En Mand hendvendte sig i Gaar ved Billethullet ved »Nørreport« og udbad sig en Billet til Nishnej Nowgerod.

*

I Filmen »Intolerance« i Paladsteatret skifter Billederne fra Jerusalem paa Kristus Tid til Nutid i New York saa hurtigt, at det kan tilgives, da en Herre i Aftes spurgte sin Sidemand, om det var Vorherre, der gik op i Bilen.

*

Handel med Flæskemærker straffes lige saa haardt som Tiggeri paa Svineryggen.

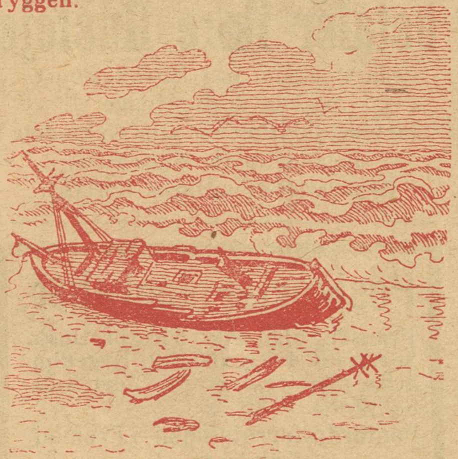

Vrag!

End lyder de Kanoners Brag
til Lands til Vands
for Landets Flag.
De kæmper for
den samme Sag,
og segner om i Had og Nag —
til Lands til Vands
er ikkun *Vrag!*

Et Politinavn.

Som bekendt skal vi have en stor ny Politistation, og Magistraten byder sit mangehovede Tænkeapparat for at finde et godt Navn til Bygningen.

»Ravnens« Redaktion har forlængst modtaget følgende Forslag, som vi stiller til Magistratens Raadighed:
»Knippelborg«, »Knojærns-høj«, »Hjælmhus«, »Pipburet«, »Haandsnøregaard«, »Skallebo« og »Panserhjem«.

HØRT I PENSIONATET

Værtinden: Vil De have Kaffe, The eller Kakao?

Logerende: Det er ganske, som De ønsker at kalde det!

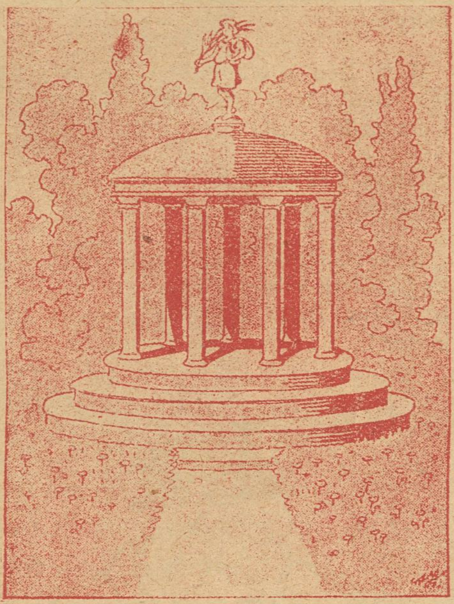

»Et Fredstempel staar til Leje, helst for en stærk Karakter, der vil tage det i Besiddelse inden Nytaar«.

„En Nordmand"

En liten gut kom og banket paa naboens bakdør og sa til konen:

— Godag.

— Goddag, sa hun spørgende.

— Jeg kommer for at si dig noget.

— Naa? hvad er det?

— Jo, igaaraftes var papa saa sint (vred) fordi vandet kokte over da han skulde lage ertesuppe

— Nej, jasaa?

— Ja, saa bestemte han sig til at stelle paa gryten, saa det ikke kunde hænde igen.

— Hvad gjorde han da?

— Han fyldte den med vand og loddet lokket (Laaget paa.)

— Var det det du skulde si mig?

— Ja, og saa skulde jeg be om at faa laane den store gardintrappen,

— Hvad skal du med den?

— Jo, far skulde se til at faa erterne pillet ut av taket.

„En Svensker".

Professoren (föreläser): — Syre, mina herrar, är absolut nödvändigt för de levande organismernas existens. Utan syra kunde ej liv existera Markligt nog upptäcktes detta vigtiga grundämne först för omkring 150 Aar sedan.

En Student: — Hur redde man sig, innan det upptäcktes!

„En Dansker".

Hr. Gullasch: Du jeg kom til Byen for 18 Aar siden, havde jeg ikke mere end 50 Øre i Lommen.

En Tilhører: Naa, men saa fandtes der jo noget mere i andre Folks Lommer!

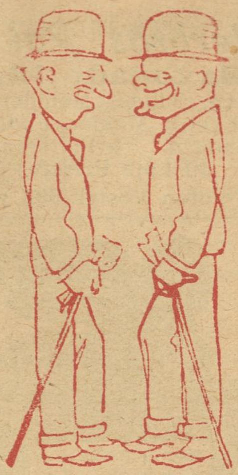

— Du, hvad Forskel er der paa en Nonne og et Faar?

— Ved det ikke!

— Jo, ser Du, Nonnen sender sine Bønner til Himlen, men Faaret sender sine til Jorden!

Sidste Nye!

Indenfor den tyske Arme eksperimenterer man for Tiden med en Krydsning mellem en Papegøje og en Brevdue, der skal kunne overbringe vigtige Meddelelser — mundtlig!

„Aandrighed".

Snak mellem to, der har en Patron, ja — det er Spiren til en Revolution.

Nye Ansigter i nyt Hus.

Landstingsmand, Fabrikejer J. Chr. Møller.

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

Forsinkede »Bogstavsdyr«.

LØVE. Tegnet af S. Frydkjær.

UGLE. Tegnet af I. H. Holst.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Sække og Sækkelærred købes.
Højeste Pris. Sækkelageret Koldinggade 14. Telefon Øbro. 2554 x.

Kaj E. H., Aarhus. Vittigheden er meget gammel og kendt, ellers Tak.

Georg Nielsen. Træsnittet kan maaske anvendes, hvis De sender en rigtig god Tekst.

H. Ellund. Et Par af dem vil blive benyttet.

R. C. Den »blandt de Vilde« benyttes, men Ideen har desværre været fremme for nylig.

Hans Svendsen, Faaborg. Vi skal se, hvad vi kan gøre for Dem!

Smedelærling P. H. Andersen. Et Par af dem kommer frem i denne Rubrik. Det andet er De ikke moden til endnu!

Jæ ka »hik« — ikke begrive at — hik — at naar jæ vender mig te den ene Side gaar — hik — alt de andet til — hik — te den anden Side.
Tegnet af Sander.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Telefon
1848

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Tegning af N. P. Sørensen

Den krigsgale Konge: Jeg stoler paa mine sidste Reserver!

„Krims-Krams“.

Rebus.

V N

En Ligvogn.
(Enlig V og n)

Gaadespørgsmaal.

Er det sandt, at Hestene i Tyrol staar paa Hovedet og æder med Benene?

Ja, De staar paa Hovederne af Hesteskosømmene, og deres Tænder er af Ben!

Der er et Ord med tre Stavelser, tilsammen noget sødt. Tager man den midterste Stavelse bort, er det et stort Dyr, tager man de to første Stavelser væk, skal man have Kort for at faa det.

Hvad er det?

Karamel.

Hvad hører der til en velforarbejdet Støvle?

Magen.

De to Præmier.

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 39 er:
Oehlenschlägers »Aladdin.«

Ved Lodtrækning tilfaldt de to Præmier: Konditorlærling Oluf S. Petersen, Saxogade 71. Oscar J. Sindal, Kastanievej 19.

Præmieopgaven i Nr. 39 blev rigtig løst af: Hans Jensen og Orla Meier, Vesterbrogade 65. Bernhard Hansen, Munkegade 65, Aarhus. V. Jørgensen Halgreensgade 2, Axel Petersen, Silkeborg Plads 8. Maler N. P. Larsen Rostgaardsvej 7, Helsingør. Krista Jensen, Enghavevej 7, Herning. Johs. Madsen, Brødregade 34, Randers.

Dansk Politi.

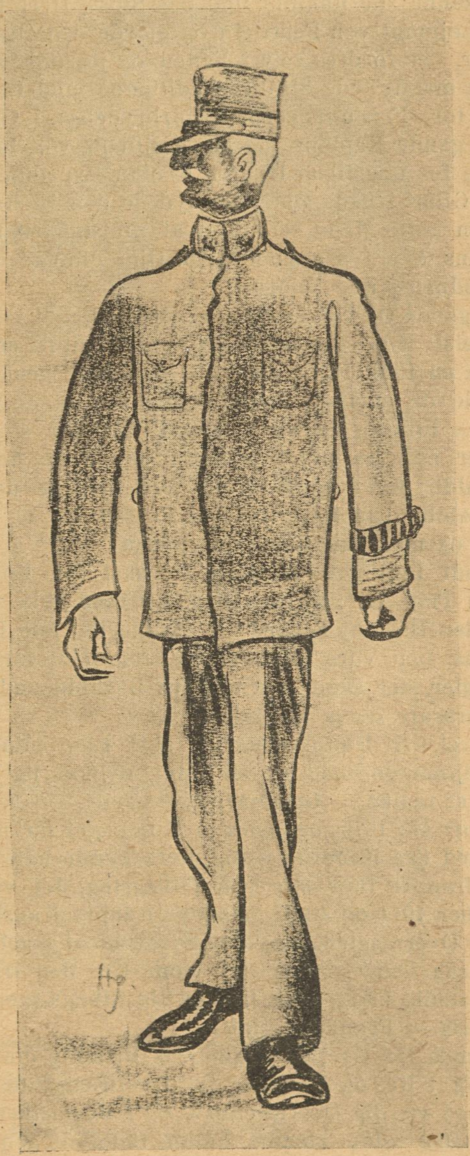

Tegning af Hp. Hansen.

Nr. 303 N. P. JENSEN
(25 Aar i Bredgade).

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

En af Verdenskrigens Romaner.

Ich kenne die Familie und das Sloss, Herr Hauptmann, sagde Løjtnant von Feldstein og gjorde den stramme tyske Honnør, der fordres selv i Felten, og jeg udbeder mig den Ære at maatte lede Straffeexpeditionen mod Landsbyen og Slottet for »Franctirørerne«s Forbrydelser i Omegnen.

Den gamle Kaptajn saa op, Løjtnant von Feldstein var egentlig for ung til at lede en saadan Expedition, men der var et Glimt i hans Øjne, der tydede paa, at han alligevel var den rette Mand, et Glimt af uudslukkeligt Had, som lod hans ellers saa gode graa Øjne glimte med et Skær som dødbringende Klinger.

Den gamle Officer tænkte sig om et Øjeblik — han havde en Følelse, som om han var ved at slippe en Flok Ulve løs paa en Flok Faar, men saa kom han igen til at tænke paa alle de stakkels Soldater, der var faldne for Franctirørernes lumske Kugler — de Mænds, der skød de tyske Soldater ned fra hvert et Skjul, de kunde finde, og som han kaldte for ryggesløse Mordere, medens deres Fædreland kaldte dem Fædrelandets Forsvarere, og han sagde hurtigt og med Haardhed i Stemmen:

— Godt, Løjtnant Feldstein, De skal faa Kommandoen, men en Ting vil jeg sige Dem, De maa ikke vise nogen blødsøden Barmhjertighed — skulde De føle Dem fristet, saa tænk paa vore Kammerater, der faldt for de Elendiges Kugler, der skød dem ned fra Baghold under Paaskud af at forsvare deres Fædreland.

— Javel, Hr. Hauptmann, jeg skal gøre min Pligt, svarede Løjtnanten med et Smil, der uvilkaarligt fik Kaptajnen til at tænke — Gud naade de arme — naa, han havde kun gjort sin Pligt og sendt et Kompagni ud mod Landsbyen med fire Kanoner — og mere kunde han ikke gøre.

Den franske Hær var paa Tilbagetog, det var endnu i September 1914 og stadig maatte de tapre franske Soldater vige for Overmagten. England havde lovet Hjælp, men det varede saa længe, inden den kom, saa den franske Hær maatte, stadig kæmpende, trække sig tilbage mod Sydøst — mod Paris — Frankrigs Hjerte.

Til Trods for Overkommandoens Befaling om endelig at holde sig i Ro og modtage de fremtrængende fjendtlige Hære med værdig Overlegenhed og i Bevidstheden om, at Sejrens Dag vilde komme, kunde Befolkningen dog ikke mange Steder lade være med at sætte sig til Modværge, naar de tyske Tropper marcherede ind i Landsbyerne; der blev skudt paa dem fra Husene.

Det hjalp ikke, at Tyskerne lod Borgmestre og Sognefogder skyde til Straf, der var dog stadig nogle, der ikke kunde holde det varme Blod i Tømme, og det var jo aldrig de Skyldige, det gik ud over.

I Chateau Blanc gik det ligesaadan. Men her var det mere Godsejernes Skyld, end det var Bøndernes.

Den gamle Greve de Lissac havde nu siden 1870 levet i Tanken om »Revanchen«, den store Revanchekrig, der skulde ydmyge Tyskland og give Frankrig Elsass Lothringen tilbage, og han kunde — han vilde ikke forlige sig med Tanken om, at de franske Hære maatte vige endnu en Gang for de tyske, og derfor — i et Anfald af Desparation — bevæbnede han alle Godsets Folk med alt, hvad skyde kunde, lige fra Winchester Jagtrifler til gamle fine, sølvindlagte Flinter — en Kugle er en Kugle — ræsonnerede baade han og hans Bønder, og de, der fik de indlagte Flintestensgeværer, var ikke de mindst stolte.

Det første tyske Kompagni, det var vel kun et Par Hundrede Mand, havde maattet trække sig tilbage, man vidste, at de franske Soldater allerede var tre Kilometer bagude, saa maatte det altsaa være Franctiører, der holdt Landsbyen besat.

Den Aften var der Jubel paa Slottet, og Greven lod Vintønderne — de ældste i Kælderen — trille op til Folkene, maaske havde en Anelse om, at det, de ikke drak, vilde Tyskerne dog faa, og derfor kunde han ligesaa godt give dem det bedste. Der var udstillet Vagter for Landsbyen og en Extravagt for Slottet, og sent paa Aftenen blev der bragt en tysk Parlamentær ind. Det var en ung Fændrik, og man havde bundet ham et Klæde for Øjnene, som dog strax blev fjernet, da han blev ført ind i Salen.

— Hvad vil De? spurgte Greven paa Fransk.

Og paa det samme Sprog svarede den unge Mand:

— Jeg kommer for at tilbyde Dem Fred og Livet, Hr. Greve, paa Betingelse af, at De overgiver Dem selv og alle Deres Folk paa Naade og Unaade.

— Aldrig, raabte Greven harmdirrende, før vil jeg dø i min Rede, kun over mit Lig og Chateau Blancs Ruin skal de tyske Horder komme frem mod Frankrigs Hjerte — Paris.

Den unge, tyske Løjtnant trak paa Skuldrene: Det kan jo være mig legemeget, Hr. Greve, sagde han. Vi kan jo med vore Kanoner jevne baade Slottet og Landsbyen med Jorden, saa — dersom De foretrækker det — saa — ja, saa kan det jo være mig lige meget.

Greven skummede af Raseri.

— Lad mig endnu sige, Hr. Greve, at det er af særlig Hensyn til Dem, Hensyn, som jeg ikke kender, at vi gør Dem et saadant Tilbud, som aldrig er blevet gjort nogen anden før, og da De har Damer i Huset, synes jeg, De kunde staa Dem ved at tage imod det.

Greven blegnede et Øjeblik; saa bruste Vreden atter op i ham.

— Bed Deres Chef gaa Fanden i Vold, rasede han, og sig ham, at jeg og mine vil dø under Chateaus Lissacs Ruiner.

Løjtnanten bukkede høfligt og lod sig, efter igen at være bunden for Øjnene, føre bort i Retning af de tyske Linier,

(Fortsættes Side 670).

Tegning af Hp. Hansen

Wilsons 14 Punkter og Brandes 12 Skattelove kommer man ikke let udenom!

„Guldregn".

Kærlighed lukker ofte for to smukke Øjnes Skyld — det ene til.

*

Der gives tusinde Sygdomme men kun en Sundhed.

*

Mangen En benytter Penge som Ballasten i en Luftballon; han smider dem ud, naar han vil til Vejrs.

Nutildags maa Klogskaben ofte være glad, naar den protegeres af Dumheden.

*

Det er karakteristisk for Begyndere, at de aldrig kan holde op

*

Den, der læser slette Bøger, er en større Dagdriver end den, der ingen Ting bestiller.

Lykken maa der ventes paa. Ulykken ligger og lurer.

*

Det bedste ved det værste og det værste ved det bedste er, at begge Dele varer saa kort.

*

Der er Mennesker, som føler sig ensomme, naar de ikke kan tale om sig selv.

og en halv Time efter begyndte Kampen igen, denne Gang i Nattens Mørke.

Kampen kunde dog ikke blive langvarig. Tyskerne var for kloge til at komme indenfor Riflernes Rækkevidde, deres Kanoner kunde gøre det af alene, og imod dem formaaede de fire Forladekanoner, som Greven havde paa Taarnet, intet, saa inden der var gaaet en halv Time, var Slottet omtrent skudt i Grus, og under dets brændende Ruiner fandt dets Forsvarere Døden.

Paa samme Tid arbejdede en tung Rejsevogn sig møjsommeligt frem ad Vejen Vest fra mod Chateau Blanc; indeni sad en ung Dame af vidunderlig Skønhed, som Bleg-heden kun forstørrede, og ved Siden af red en ung Mand i en Landjunkers almindelige Dragt, en grøn, tætsluttende Trøje og Benklæder, og hvert Øjeblik bøjede han sig ned mod Vinduet for at give trøstende Svar paa den unge Dames Spørgsmaal.

Vognen var lige passeret de franske Linier, og den vagthavende Løjtnant, som kendte Comtesse de Lissac, havde raadet dem fra at fortsætte Rejsen, da han formodede, at Slottet allerede nu maatte være besat af Tyskerne.

— Saa meget desto mere Grund er der til, at jeg maa hjem, havde den unge Dame erklæret, og Rejsen fortsattes. Hun havde været paa et to Maaneders Besøg hos sin Kæreste, Baron de Chesnays Forældre.

— Ser Du noget, Cherie? spurgte hun Gang efter Gang og for sammen, naar der lød et jordrystende Kanonbrag. Roland de Chesnay spejdede, men han saa endnu intet; først da de kom op paa en lille Høj, som Vejen gik over, og hvorfra man kunde overse hele Dalen, saa han Ulykken i sin fulde Størrelse — Chateau Blanc brændte, og i Lysskæret saa han Soldater med Pikkelhuer færdes i Nærheden af Baalet, der oplyste Omegnen i stor Omkreds.

— Ser Du noget, Cherie? lød det igen.

— Nej, kære — jeg — endnu ser jeg intet, svarede han stammende: han maatte for enhver Pris vinde Tid til at forberede hende paa det forfærdelige, der var sket.

Da Vognen naaede Skraaningen paa den anden Side Højen, blev Lysskæret fra det brændende Slot saa tydeligt, at Elsie, som hun hed efter sin engelske Moder, selv opdagede det.

— Aah, min Gud, Slottet brænder! — Hvad skal vi gøre, Roland?

Netop nu kom en af Slottes Tjenere til, han var undsluppen Katastrofen, medens de andre var døde.

— Flygt, Comtesse! raabte han. Flygt, alle er døde under Slottets Ruiner og de tyske Granater.

— Er min Fader og Moder døde, og min Broder ogsaa, spurgte Elsie rystende.

— Ja — ja — Comtesse, svarede Manden, de er alle døde, og han flygtede bort mod Syd.

Et Øjeblik stod Elsie lammet af Sorgen — hvad skulde hun gøre — saa vendte hun sig imod sin Kæreste — Cherie, hvad skal vi gøre?

Før Roland fik Tid til at svare, kom der en Deling tyske Ryttere ridende op til Vognen.

— Jeg véd, det er Mademoiselle de Chesnay, sagde Løjtnanten, det gør mig ondt at maatte meddele Dem, at vi har været nødt til at skyde Slottet i Brand. Vi tilbød Greven Fred, men — — —

— Nej — det tog han naturligvis ikke imod — udbrød Elsie, men sig mig, Hr. Løjtnant, er De sikker paa, at min Fader og Moder og min Broder er døde — aah Gud — sig mig, hvad De véd, tryglede hun og foldede sine Hænder bedende imod ham.

— Mademoiselle, jeg véd intet, men det forekom mig, at jeg saa nogle Damer redde sig ned i Parken, da Slottet brændte — maaske var Grevinden blandt dem — jeg skal gerne føre Dem derhen, og under min Beskyttelse vil De være sikker; der er kun en Ting jeg maa bede om, Monsieur de Chasnay maa ikke ledsage os, i saa Fald kan jeg ikke indestaa for hverken hans eller Deres Liv; mine Folk er vanvittige over den uventede Modstand fra Slottet — men De kan stole paa mig, Mademoiselle, finder vi ikke Deres Moder, skal jeg sende Dem tilbage til Chasnay med Eskorte.

Roland de Chasnay saa Vognen køre videre, men han besluttede dog at følge med, han stolede ikke paa den gla'tungede Tysker.

Da Vognen naaede Parken, var de tyske Soldater allerede i Færd med at rydde op i det nedbrændte Slot, og meget ærbødigt førte Løjtnanten Comtessen ned mod en lille Pavillon i Parkens Baggrund, hvor han mente Damerne skulde findes, og hvor man skimtede et svagt Lysskær.

Med et dybt Buk og et halvt ironisk Smil aabnede han Døren.

— Træ ind, Comtesse, sagde han.

Et Øjeblik blev hun staaende, men tog saa Mod til sig, nu var hun jo dog gaaet for langt.

— Men her er jo ingen?

— Nej, Comtesse, her er ingen, uden De og jeg. Se en Gang paa mig, Comtesse, har De virkelig glemt mig, og han tog sin Chakot af.

Forskrækket saa hun op paa Løjtnanten.

— Men — men min Moder — min Moder, stammede hun.

— Grevinden er død med de andre, svarede han haardt, men kender De mig ikke, Comtesse.

— Monsieur Perrigaud, det er Dem, sagde hun angst.

— Ja, det er Monsieur Perrigaud, den foragtede, tyske Ingeniør, som ikke var god nok til at elske Dem, da han var Ingeniør i Deres Faders Kalkværk. Deres Broder piskede mig ud af Slottet, medens De saa derpaa, og jeg svor at hævne mig, og jer har faaet min Hævn.

— Deres Fader og Broder er skudt, Deres Moder død under sit Hjems Ruiner, og De — De er her i denne øde Park i dette Hus, alene — De, som haanede mig, min skal De være, men kun en Gang — saa kan hvem tage Dem, der vil — men min skal De være først — og han nærmede sig den af Sorg og Skræk halvdøde unge Pige, da — Døren aabnede sig bag ham, og i Aabningen stod Roland de Chasnay med en Ryttersabel i Haanden — en Sabel, han havde taget fra en af de mange Døde, som Indtagelsen af Slottet havde kostet Livet.

Med et Sæt vendte den tyske Løjtnant sig om, og i samme Øjeblik, som han saa sin Modstander, havde han sin Sabel i Haanden.

— Naa, saa De fulgte med alligevel, sagde han haanende.

— Ja, lykkeligvis, det lader til, at tyske Officerers Æresord er lettere givne end holdte, svarede Roland.

Med en Ed gjorde Feldstein et Udfald mod Rolands Bryst, det var hans Mening at fange ham uforvarende, men han tog fejl; Roland parerede let, og nu begyndte en Kamp paa Liv og Død.

Kampen var dog ikke lang. Tyskeren mærkede snart, at hans Modstander var ham overlegen, og efter et Par forgæves Finter faldt han sammen med Rolands Klinge i sit Hjerte.

— Nu maa vi bort, Elskede, sagde Roland, Hestene staar endnu for Vognen, men det er vel bedst, vi rider. I god Behold naaede de Slottet Chasnay bag de franske Linier, og faa Dage senere begyndte Marneoffensiven, der drev Tyskerne langt forbi Slottet de Blancs Ruiner.

Senere — men først længe efter — fortalte Elsie sin Mand, hvorledes det egentlig hang sammen med den tyske Løjtnant.

Til Slottet de Blanc hørte et stort Kalkbrud, og hertil havde været engageret en tysk Ingeniør. At Manden var tysk Officer og Spion, havde jo ingen tænkt paa, nok var det, at han havde forelsket sig i Elsie; det havde hendes Broder ikke villet taale og havde jaget Fyren bort.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22 HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,1

FREMAD Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Katalog over Socialistisk Litteratur udleveres **gratis**.

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.

Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.

Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus" Amagerbrogade 145

H G VARE MÆRKE

Stort Udvalg i sort Fodtøj

Avertér i Ravnen.

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

LIQUEUR

FRANCISCAINE

CURAÇAO TRIPLE SEC

PERRET & Cie

PERRET's LIKØRER

serveres paa Caféer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.

TELEFON 2600

GEORG C. MØLLERS EFTF.

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589 SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.**
Telf. Øbre 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354. NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDINGS KØBENHAVN

Krigens Slagskygge.

Tegning af O. Hartig.

Den Ganger stejler, af Rædsel besat —
hvi standsede Slaget saa brat?
Stridsøksen sitrer i Krigerens Haand,
ham jager den grufulde Aand!

Hvem er vel den Skygge med Faklens Brand
hvis Ild har antændt det ganske Land?
Den hades af hver en betitlet Person
og dens Navn er — **Revolution!**

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 43 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 24. Oktober 1918.

›Det er den tyske Militarismes Begravelse, vi overværer‹ (Maximilian Harden i Berlin).

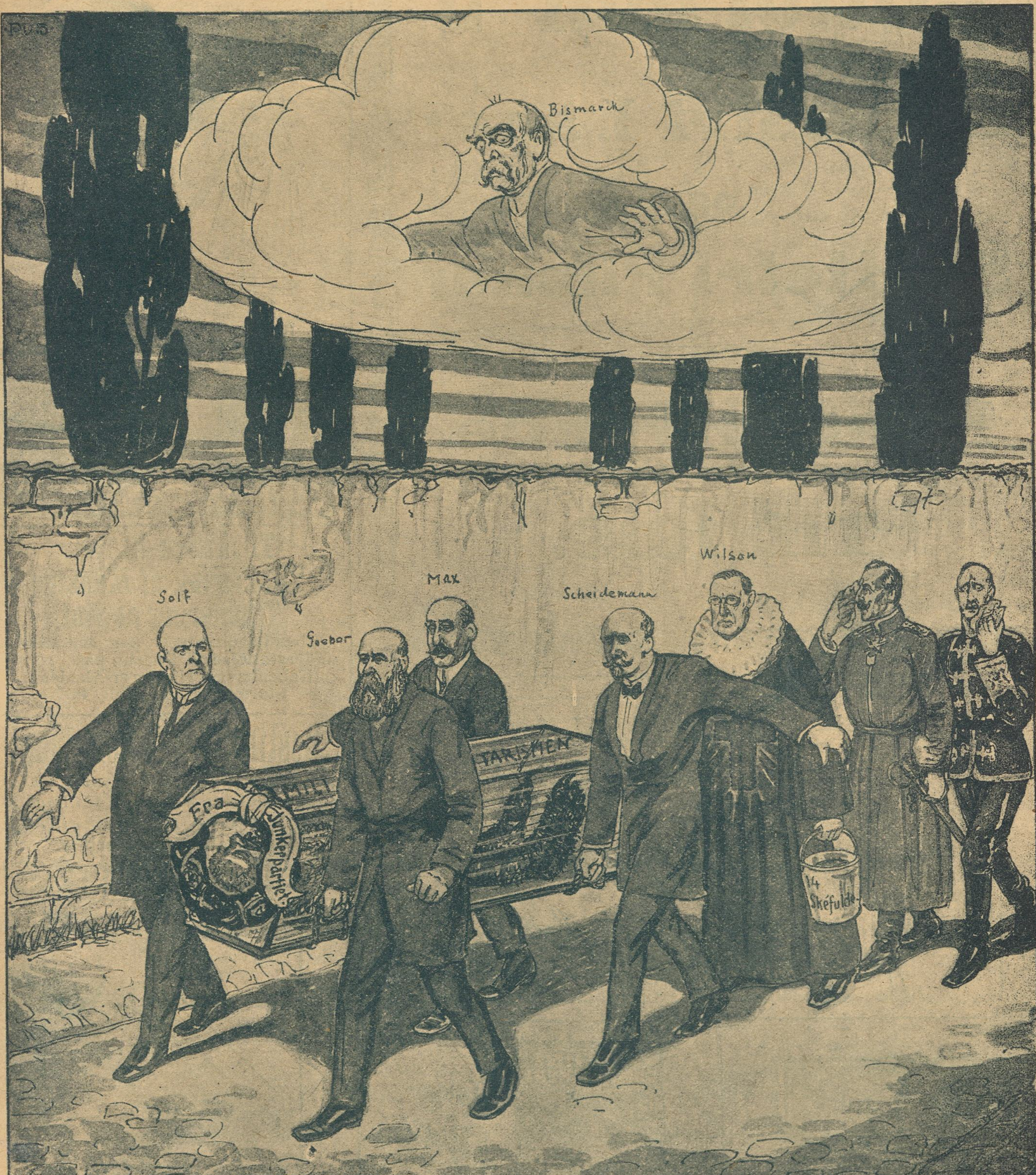

Tegning af P. V. Hansen.

Den tyske Militarismes Ligbegængelse.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

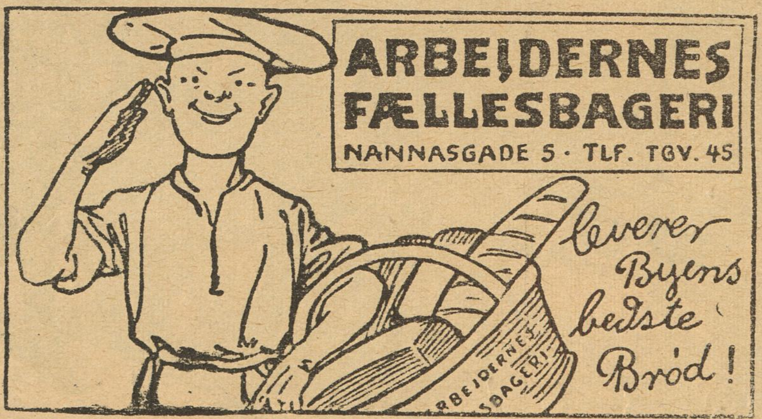

Telefon

1848

MÜLLERS HOTEL

(L. PRÆSTMARK).

Café, Restaurant og Billard.

Telefon 3558.

Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25.

Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig

paa Kredit

fra 5 Kr. mdl.

Henst. v. Sygdom og Arbløsh.

Holm & Larsen,

Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus

Tilskæring af Mønstre

Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,1

Tegning af Gustav Halldin.

Hun skal stoppe sin Strømpe, det arme Barn,
men hun kan ikke bruge Naal eller Garn,
dog stopper hun flittigt baade Søndag og Søgn,
men det er desværre . . . . mig med Løgn!

Næb og Klør.

Mens der sker det uforglemmelige store at Verdens-Militarismen ligger for Døden, holder den danske Hær — eller Dele af den — Divisionsøvelser!

Er det ikke storartet, at medens Millionhærene derude drøner sammen i den sidste Dødskamp, saa staar General Petersen paa en Høj og ser de danske Soldater traske rundt paa Marken, og bag ved ham drikker Kongen af en Ølflaske, et Billede, der faar snob-slimede Blade til at daane af Henrykkelse.

Man har altsaa den gammeldags, mugne Dristighed at lade Landets Borgere, endnu medens Fredens første Morgenrødeskær viser sig i Verdens-Horisonten, spilde deres Tid og risikere deres Helbred for noget saa sønderrivende latterligt og ligegyldigt som dansk Militarisme, et infamt estruppiansk Gespænds, som forhaabentlig inden allfor mange Maaneder blive totalt afskaffet.

Saalænge »Europas høje Familjer« hver havde en Hær at prale med, at holde Revy over, det vil sige, saalænge Borgerne fandt sig i at være uniformeret Kvæg for de Herrer, »der erklærer Krig og slutter Fred« var det jo et »meget smukt Syn at se paa«, men nu er de Narrestreger snart forbi, og saa maaske den danske Mand maa faa Lov til at passe sin Plov og sit Værktøj i Fred for hysteriske-patriotisk og fædrelandsgale Individer.

Undskyld Ulejligheden! *Dr. Tyf.*

Om Galocher.

Her i dette fattige og taagefyldte Nord,
hvor vi alle træder i den regnopblødte Jord,

hvor vi alle daglig trasker gennem Regn og Slud
— trækker vi Galocher paa, hver Gang vi vandrer ud.

En er stødt paa Hælen, en har Hul paa Taa;
alle maa vi bruge dem, fordi vi kun kan gaa.

Dog: i blandt os fødes et enkelt Søndagsbarn,
som bli'r fri for Stænket af Verdens Smuds og Skarn.

»Lykkens Galocher« han i Vuggegave fik,
i dem man trasker ikke, som vi andre har for Skik.

Med dem paa sine Fødder man springer uset ud
over alle Gaders Pløre, gennem alle Dages Slud.

Med dem paa sine Fødder man uset danser ind
i alle lukte Hjærter og alle tavse Sind.

Du mener, at det Væsen har Du sikkert aldrig set,
og dog Du ham kender: man kalder ham — Poet.

. . . Men som sagt: i vort fattige og taagefyldte Nord,
hvor vi alle gaar rundt paa den regnopblødte Jord,

har enhver af Nødvendighed en Slags Galochepar;
og alle maa vi tungt traske rundt med dem, vi har.

En er stødt paa Hælen, en har Hul paa Taa,
alle maa vi bruge dem, fordi vi kun kan gaa.

Frederik Skousbo.

Tegning af Emil Poulsen.

Vi vædder —!

Mel: Vort Modersmaal er dejligt —

At Verdenskrigen koster Mynt
er vistnok ganske klart,
og den var næppe nok begyndt,
før *mine* »Krus« tog Fart!
Jeg holder af at vædde —
men bare ej om Vand,
man skal jo se at redde
alt, hvad der reddes kan!

Først vædded jeg med Iversen
(det meste af et Svin),
saa vædded jeg med Siversen
(et Anker Brændevin).
jeg holdt paa, at Slaget
var færdig paa en Studs —
jeg maatte stryge Flaget
og gi' en Ekstrasjus.

Saa vædded jeg med Sørensen
(en Middag med lidt »Vaadt«)
saa vædded jeg med Jør'ensen
(om Rom i Pægl og Pot).
Jeg svor paa, at Striden
var færdig inden Jul —
men det er længe siden,
og jeg fik nye »Mul«!

Og jeg har væddet med min Mor
(om ti Pund fin Konfekt)
og jeg har væddet med min Bror
og med den hele Slægt.
Jeg holdt paa at Kampen
var færdig sidste Aar,
men ak de holder Dampen
og nye Slag de slaar!

Og med min Kone holdt jeg glat
et Væddemaal i Fjor,
og her det gjalt en Sommerhat,
og den var dyr og stor!
Jeg vædded med min Slagter
(om 7 Pund Oksesteg)
men *ham* jeg kun foragter,
for Stegen har han ej!

I Gaar jeg spiste stegte Aal
hos Pedersen, det Kvaj,
og straks det kom til Væddemaal
imellem ham og mig.
Jeg sa' »Du milde Skaber«,
nu slaas *det sidste* »Slav«
— hvis ogsaa *det* jeg taber,
de væde kan — min Grav!

Jørgen Grønsvær.

Balscene.

En ung Dame blev syg paa et Bal og den unge Læge, der heldigvis befandt sig mellem Gæsterne, kom til. To Damer i den anden Ende af Salen misforstaar Situationen, da Lægen føler den unge Dames Puls.

— Se hvor kærligt det Par der har det, sagde den ene af de gamle Damer. — Jeg tror virkelig, at han vil gifte sig med hende!

I det samme beder Lægen den unge Dame om at vise ham sin Tunge.

Saa raabte den gamle Dame:

— Nej, der bliver ikke noget af det, *for hun vil ikke ha' ham!*

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

Manden var Zertho. I samme Øjeblik han genkendte den spillende Dame, veg al Farven fra hans Kinder, og hans Blik fik et Udtryk af Forfærdelse. Han holdt Haanden for Ansigtet for ikke at blive genkendt og bøjede sig ned over sin Medspiller, idet han hviskede:

— Se dér, Brooker! Ser Du, hvem der spiller og vinder derhenne? Gode Gud, det er »Den gyldne Haand«. Lad os hurtigt komme bort herfra!

XVII.

EN VISIT OG EN INDBYDELSE

— Nu maa vi se at anvende den Tid, der er tilbage paa bedste Maade, sagde Zertho, vi maa forlade Nizza senest i Overmorgen!

— Saa hurtigt, sagde Liana forbavset. Jeg troede, at vi skulde blive her mindst 14 Dage endnu, Vejret er jo saa herligt.

— Men jeg har allerede aftalt det med Kaptajnen, sagde han kort. Er De ked af at forlade Nizza?

— Hvordan skulde jeg kunne være det — et Sted, der er mig saa forhadt! Nej, jeg er overmaade glad over, at vi skal rejse herfra.

Hun huskede, hvad George havde fortalt hende — Mariette Sepage var i Nærheden.

— Ja, fortsatte Zertho, man kan endog faa for meget af Rivieraen. Jeg har dog nu haft den Tilfredsstillelse at faa fast Fod indenfor Selskabet. Og han lo højt. For et Aar siden var jeg en fattig Æventyrer, der knapt fik Adgang til Casinoet, og nu hilses jeg Velkommen overalt. Og hvorfor? Jo, kun fordi jeg nu har Penge: Og De skal faa at se, Liana, at naar De bliver Prinsesse d'Auzac, ville alle Kvinder smigre Dem og sige, at De er den bedste Kvinde i Verden — hvad De jo ogsaa er — og altsammen, fordi De har Penge. De vil tale om »min Veninde Prinsesse d'Auzac« med Stolthed.

— Men jeg ønsker ikke at blive smigret og misundt af andre Kvinder.

— Derfor har De heller aldrig været stolt af Deres Ydre. Hvis Kaptajnen havde villet det, kunde han for længe siden have bortgiftet Dem med en fornem Mand.

— Min Fader elsker mig for højt til at ville sælge min Lykke for Penge.

— Og alligevel siger De, at han gør det, naar han ønsker at De skal gifte Dem med mig?

— Jeg gifter mig kun, fordi De tvinger mig dertil. Det véd De.

— Hvorfor hader De mig? udbrød han. Hvorfor støder De min Kærlighed tilbage og . . . .

— Deres Kærlighed, afbrød hun ham vredt og med flammende Øjne. Tal ikke til mig om Kærlighed, det kan ikke nytte at lyve for mig. Husk paa, at jeg i mange Aar har kendt Deres usle Karakter.

— Fortiden er glemt, udbrød han.

— Nej, fortsatte hun, Fortiden er ikke glemt, thi saa vilde De ikke tvinge mig til at blive Deres Hustru Jeg har altid afskyet Dem og vil aldrig komme til at nære Tillid til Dem, og uden Tillid gives ingen Kærlighed.

— Jeg har lovet ved alt, hvad der er helligt, at gøre Dem lykkelig!

— Tal ikke saaledes. Hvis De vil vinde Fred overfor Gud, saa gengiv mig min Frihed og mit Liv inden det bliver for sent.

Hendes Kinder og Læber var dødblege og hele hendes Legeme skælvede.

Da Liana var kommet hjem, lukkede hun sig inde paa sit Værelse. En bitter Følelse af Ensomhed sammensnørede hendes Hjerte, hendes Liv var uden Haab, Glæde og Lykke. Tanken om den Mand, hun elskede saa varmt, hvilede tungt paa hendes Hjerte, Mindet om de glade Dage sammen med ham, gjorde Virkeligheden uudholdelig.

Hun kastede sig paa Knæ ved Sengen og gav sine Følelser frit Løb i en Strøm af Taarer. Længe efter at Skumringen var faldet paa, laa hun hulkende og mumlede Navnet paa den Mand, hun elskede.

En Banken paa Døren hørtes, og i den Tro, at det var hendes Fader, tørrede hun hurtigt Øjnene og rejste sig. Det var imidlertid Pigen, som bragte hende et Brev. Liana tændte Lys og saa, at Brevet var fra Villa Fortunee i Monaco, og at det var underskrevet Mariette. Dets Indhold var meget mærkeligt. Først bad hun Liana om ikke at sige noget om Brevet til sin Fader eller Zertho, og heller ikke give dem hendes Adresse, og derefter skrev hun. Gaa i Morgen Kl. 2 til George Stratfield paa Grand Hotel, han vil da følge Dig herud til mig. Jeg maa nødvendigvis træffe Dig. Frygt ikke, men kom. George venter Dig!

XVIII.

»JEG ER SKYLDIG — JEG ER FORTABT!«

Lige efter Frokosten den følgende Dag sagde Liana til sin Fader og Prinsen, der sad ved Cigarerne og Likøren, at hun vilde gaa hen i det engelske Bibliothek. Saasnart hun var kommet udenfor Synsvidde, tog hun en Vogn og kørte til Grand Hotel, hvor George ventede hende.

Han sprang frem til Vognen saasnart den holdt udenfor Hotellet, satte sig ved Siden af Liana og gav Kusken Ordre til at køre direkte til Stationen.

— Har Du nogen Anelse om, hvorfor hun vil træffe os begge?

— Nej, ikke den ringeste.

— Du kender nok heller ikke hendes rigtige Karakter ellers vilde Du ikke besøge hende.

— Hun lever yderst tilbagetrukkent. Jeg spiste til Middag hos hende forleden Dag og hun var en meget behagelig Værtinde.

De var nu naaet til det hvide Hus, hvor hun boede, denne velkendte kvindelige Spiller, denne Dame, som med sit sminkede og pudrede Ansigt var kendt af alle i Nizza, og hvis Spilleheld var misundt af alle.

Liana blev et Øjeblik staaende, som om hun var bange for at møde denne Kvinde. Men George stod allerede ved Døren, og hun maatte følge med. Et Øjeblik senere sad de i den smukke Salon og Mariette udtrykte sin Glæde ved at se dem.

— Jeg var ikke sikker paa, at De kom, sagde hun smilende, jeg var bange for, at Liana skulde vægre sig derved.

— De sagde jo, at De var hendes Ven, sagde George.

— Og det er ogsaa sandt.

Liana saa' paa hende og blegnede. Hun havde været bange for denne Kvinde, men nu havde hendes elskværdige Smil ganske afvæbnet Liana. Og alligevel frygtede hun denne Kvinde, frygtede for, at hun skulde aabenbare den Hemmelighed, hun havde skjult for Georeg. Liana saa paa hende med et gennemtrængende Blik, men hun kunde ikke gennemskue hende.

— Du har ikke altid været min Ven, sagde Liana tilsidst.

— Nej, ikke altid, svarede Mariette paa Engelsk. Jeg har sjældent haft Venner blandt mit eget Køn. Jeg vilde maaske stadig have været Din Uven, Liana, hvis der ikke havde været særlige Grunde til Stede.

— Du vil altsaa vise, at Du er min Ven, indskød Liana svagt — Du vil altsaa ikke fortælle noget om —

— Jo, tværtimod, jeg vil netop sige Sandheden. Men Liana, sagde hun alvorligt, Du kender min Fortid lige saa godt som jeg kender din!

Liana blev dødbleg og vovede næppe at aande. Hun var angst for at den forfærdellge Sandhed skulde komme frem.

— Ja, sagde hun, jeg har daglig set Dig i Spillesalene og har ofte misundt dig, thi medens min Fader uophørlig tabte, puttede Du den ene Sum efter den anden i din rummelige Portemonnæ. Min Misundelse gik snart over til Had, thi jeg forstod, at Du kun elskede Penge.

— Og jeg følte ogsaa Misundelse, sagde Mariette, jeg misundte Dig Din Skønhed, men jeg følte ogsaa Deltagelse for Dig. Omstændighederne har nu sat en uigennemtrængelig Mur omkring Dig, der er bundet ved Baand, som Du ikke ved egen Hjælp kan bryde.

— Liana bedækkede ved disse Ord Ansigtet med begge Hænder og brast i en fortvivlet Graad. George gik hen til hende for at trøste hende.

— Lad mig gaa, udbrød Liana under Hulken, idet hun rejste sig fra Stolen. Jeg kan ikke — kan ikke udholde, at Du udsætter mig for . . .

— Vær rolig, afbrød Mariette hende, jeg forstaar din Frygt. Du er bange for, at jeg skal sige alt, og jeg maa tale, det er derfor jeg har bedt Jer begge om at komme.

George saa, hvordan Liana skælvede over hele Legemet af Angst for at denne Kvinde skulde forraade hende.

Med hele sin Sjæl elskede han hende, og alligevel var det, som om dette pinlige Øjeblik dannede en Kløft mellem dem.

— Lad mig gaa, før hun fortæller alt, udbrød hun. Jeg vidste, at denne Kvinde ikke var min Ven.

— Hør paa mig, før Du dømmer, sagde Mariette i en bestemt Tone.

— Ak George, udbrød Liana grædende, jeg er det sletteste Menneske paa Jorden, thi jeg har med Vilje og Vidende forraadt Dig. Jeg har ikke Ret til at lade Dig tro, at jeg er ren og god. Du vil hade mig, naar Du faar alt at vide! Jeg har syndet mod Gud og Mennesker og jeg maa lide min Straf.

Hun var dybt fortvivlet.

— Men der gives Tilgivelse for dem, der angrer, bemærkede Mariette, og hendes Ansigt fik et haardt, koldt Udtryk, da hun saa den fortvivlede, skælvende unge Pige foran sig.

— For mig gives der ingen Tilgivelse — ingen, og hun brast paany i en fortvivlet Graad.

I samme Øjeblik aabnedes Døren og to Personer traadte uanmeldt ind. George og Liana stod midt paa Gulvet, men Mariette sad med Ryggen mod de nyankomne, saa de opdagede hende ikke straks.

De Indtrædende var Brooker og Zertho.

— Vi har fulgt efter dig hertil, udbrød Zertho vredt til Liana, vi saa dig køre med din Elsker til Stationen, og vi kørte straks efter. Vi . . .

Da »Den gyldne Haand« hørte denne Stemme, vendte hun sig hurtigt om og rejste sig.

— Mariette udbrød Zertho og trak sig forfærdet tilbage, medens al Farve veg fra hans Kinder. I deres Iver for at forfølge Liana og George var de kommet ind i Villaen uden at ane, at den Kvinde, som de agtede at flygte for, boede dèr.

XIX
MINIATURPORTRÆTTET

Zertho sendte hende et hadefuldt Blik og vendte sig hurtigt om mod Døren for at flygte. Han befandt sig da pludselig Ansigt til Ansigt med en Mand, der spærrede Vejen for ham. Manden var Max Richards.

— Nej, sagde denne, nu da Du uindbuden har indfundet Dig her, maa Du ogsaa blive her et Øjeblik.

— Lad mig gaa, sagde Zertho truende.

— Nej, svarede Richard bestemt, medens Brooker med Uro var Vidne til Scenen.

— Dette er en Sammensværgelse, udbrød Zertho og knyttede sine Hænder i Vrede.

— Hør nu efter indskød Mariette med flammende Øjne, dette er et Komplot for at afsløre Deres afskyelige Intriger. Den uskyldige skal ikke længere lide for den skyldige.

— Den skyldige, gentog Zertho med en Haanlatter. De mener vel saa Dem selv?

— Jeg er ganske vist ikke dadelfri, det erkender jeg, sagde hun og sendte ham et hadefuldt Blik. Men jeg har alligevel bestemt at afsløre det hele for at gøre en Ende paa denne ulidelige Tavshed.

Derpaa vendte hun sig imod Liana, idet hun sagde:

— Inden jeg udtaler mig er det imidlertid nødvendigt, at Du aflægger Din Bekendelse og forklarer George, hvorfor Du har bundet Dig til denne Mand. Tal ud og frygt intet, saa skal det nok gaa i Orden.

Den smukke unge Pige stod med nedslagent Blik og blege, skælvende Læber. Tilsidst tog hun Mod til sig og sagde med lav Stemme:

— Zertho har tvunget mig til at sige ja til hans Frieri, fordi — fordi han kan bevise, at min Fader myrdede Charles Hobrogde.

— Din Fader en Morder! udbrød George. Umuligt!

— Lad nu mig tale, udbrød Mariette. For to Aar siden traf jeg i Nizza en brav, ung Englænder ved Navn Holrogde. Vi saa' ofte hinanden i Monte Carlo og kom snart til at elske hinanden. Han friede og jeg sagde Ja. Men en Aften, da han havde vundet en større Sum, blev han paa Hjemvejen overfaldet og slæbt hen i en smal Gade, der fører fra den Engelske Promenade til Rue de France, hvor han blev plyndret og myrdet. Saaledes omkom den Mand, jeg elskede og som jeg inden faa Uger skulde have ægtet. Forbrydelsen er imidlertid endnu ikke glemt af Politiet i Nizza. Morderen, som maa have fulgt efter ham fra Monte Carlo, undkom uden at efterlade sig noget Spor. Men imidlertid var der et Vidne til Forbrydelsen, et Vidne, som nu vil tale.

— Et Vidne, udbrød Liana forbavset.

— Ja, Max Richards skal nu fortælle, hvad han saa'.

Manden ved Døren smilede triumferende til Zertho og sagde derpaa.

— Ja, det er sandt. Jeg var Vidne til Charles Hobrogdes Mord. Da jeg samme Aften forlod Cafe de la Régence, mødte jeg Nelly Bridson, Kaptajn Brookers Adoptivdatter. Hun var paa Vej efter Medicin til Liana, som var syg. Jeg tilbød at følge hende hjem, men da det var et herligt Maaneskin, besluttede vi først at gaa en Tur i Parken.

(Fortsættes.)

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

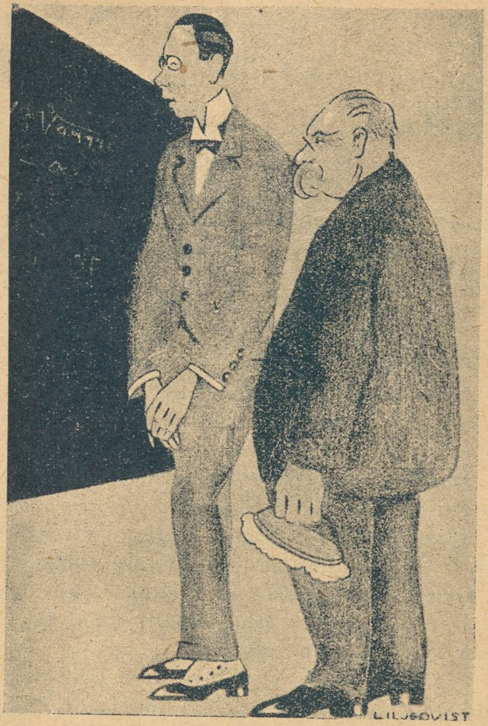

Lektor Cosinus: Nå Pettson, är talet rätt nu?
Pettson: Jaa, jag tror det.
Lektorn: Tro, tro!! Det kan ni göra i kyrkan, men här ska ni ge er blanka fan på det!

(»Strix«)

— Samma gamle trevliga gosse, samma gamla glada gosse — — — men va fan, haru börjat kamma dej me rakkniv — — —

(»Søndags-Nisse«).

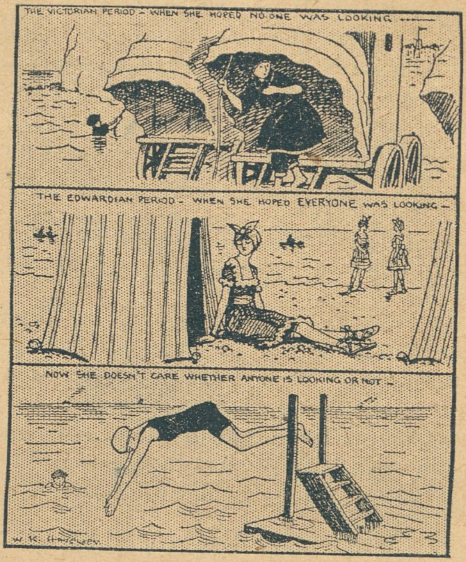

Vilkaarene for Dame-Badning har efterhaanden forandret sig!

(»Daily Mirror«.)

Lykkelige Mand, der kan blive saa dejlig fuld af det tynde Øl!

(»Simplicissimus«.)

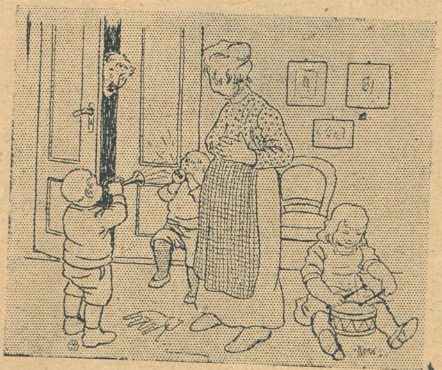

Logerende (ind til sin værtinde, som han finder omgit av to varme trompetblaasende smaagutter, mens en søster behandler en tromme): »Det var da fa'en til helvedeslarm? Hvordan vil De, jeg skal faa arbeidsro med slikt?«

Værtinden (ydmykt): »Aa, vær ikke sinna da Di! Men barna har mest plaga livet av mig for disse trompetenes og denne tromma skyld, og saa maatte jeg jo ut med dem bare — for aa faa ro!«

(»Tyrihans«, Norge.)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Underlige Notitser.

I Odense bor der Husvilde paa det gamle Teater, og naar Beboerne klager, tror Kommunen, at de spiller Komedie.

*

Zoologisk Have modtager stadig noget Nyt. I Gaar ankom der Slanger til Haven. Til Blomstersprøjtning.

*

En Tyv blev forleden anholdt i Kafe »Centrum«, da han var i Færd med at stjæle en Frakke.

Den gaar altsaa ikke at *skyde* i *Centrum.*

*

Den hollandske Operasanger *Urlus* optraadte forlede i »Tannhauser«. Han lignede »Den flyvende Hollænder«.

Prolog

ikke fremsagt ved Rebekka-Søstrenes Basar i Konsertpalæet.

Velkommen alle her i Hallen
som fulgte glad vor Kalden!
Her gælder det den bitre Nød,
som hjælpes maa — og De bli'r blød
ved Synet af de rare Sager,
der koster hvad de selv behager.
Komtesse B. her ved Ruletten
Grevinde C. med Servietten
vil hjælpe disse arme Smaa,
saa de lidt Tøj kan paa sig faa.
Folk, som er mer end gale,
si'r: vi kunde selv betale!
Men vil De ikke alle gærne
de Svage, Syge hjælpe, værne?
Og tænk, hvis vi alene ga' det,
saa fik vi ingen Morskab a' det!
Fik ej Musik og Sang og Dans.
ej Kongen kom i al sin Glans,
fik ikke spist de fine Retter
og ikke set hverandres Toiletter!
Velgørenheden kan ikke trives
og Pengene kan ikke gives,
naar det skal gøres ganske hem'ligt
hvad der forresten er saa vem'ligt!
— — —
Nu slutter jeg med denne Scene:
Gaa ud paa Salens bløde Mekka
og hav i Tanker dette ene:
Ja, jeg skal give Dig, Rabekka!

Taleblomst.

Ved en Sportssammenkomst forleden holdt den ivrige Formand en Tale og sluttede med at sige: Naar I fra den tidlige Morgen dyrke den sunde Sport, saa kan I i Sandhed sige, at I har drukket af Yduns Æbler!

En Æder.

Gullaschparret, Grosserer Mortensen og Frue var paa Rejse i Afrika og blev taget til Fange af Kanibaler. Da Mortensen blev bunden til Pælen, sagde han urolig til sin Kone:

— Du, Laura, tror Du, De tænker paa at spise os?

— Du gør da heller aldrig andet end at tænke paa Mad! svarede hans Kone.

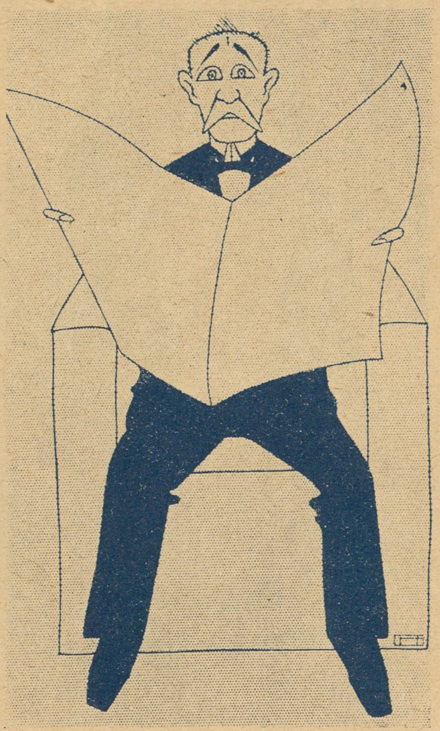

Greven: Fan's til demokratiske Tider man lever i! Nu er der igen en Prins, der har talt med Røgter!

Gullasch.

Under Opførelsen af »Tannhauser« paa det kgl. Teater sidder Gullaschparret Olsen i en Loge og mit i andet Akt siger Fruen: »Den Sang kender jeg — om lidt kommer der et Knæk«.

— Sludder, svarede Manden, *det er jo bare hjemme paa Grammofonpladen!*

Klokken 5.

Køb Klokken 3 »*Klokken 5*« og tag Bladet med Dig hjem!

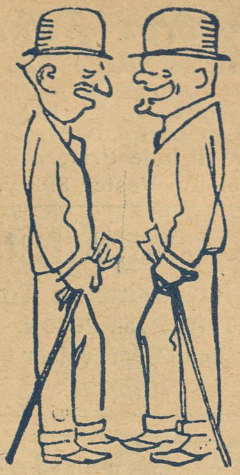

— Jeg kan ikke forstaa, at Ivar Schmidt ikke moderniserer Titlen paa sin Børnekomedie »Askepot«.

— Hvad skal han da kalde den?

— Aske*liter!*

„En Nordmand"

Mama (bebreidende): Men Lissy, da! Det er langtfra passende for en ung pike som dig, saan aa se dig om efter de herre, vi møter,

Datteren: Det var da pussig! Naar papa tvertimot just imorges her sa til mig: Nu, Lissy, er det virkelig paatide, at du — ser dig om efter en Mand!

„En Svensker".

En öm fader, som fruktade en förutspådd jordbävning (Jordskælv) i den stad, där han bodde, skickade sina två gossar ut till en vän på landet, hos vilken de skulle få vara, tills faran vore förbi.

Några dagar senare fick gossarnas far följande brev från sin vän på landet:

»Käre vän! Var god och tag hem dina pojkar och skicka hit jordbävningen i stället!»

„En Dansker".

Lille Søren: Fa'r, findes der Hæderlighed blandt Tyve?

Faderen: Nej, min Søn, Tyve er akurat lige saa slette som andre Mennesker!

Nye Ansigter i nyt Hus.

Folketingsmand Dir. Gamborg.

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

For- lov- elses- ringe
Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Han: Naa, nu er Tyskland da endelig bleven »dannet«.
Hun: (ligner et stort Spørgsmaalstegn).
Han: Jo, der staar i Avisen — Tysklands første parlamentariske Regering er nu *dannet*.

Svend Borg.

De svandt, de svandt, de blide
Barndomsdage,
min Rolighed, min Fryd med dem
svandt hen;
jeg kun Erindringen har nu tilbage;
Gud, lad mig aldrig, aldrig tabe den!
(Jens Baggesen).

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16
Assurer hos os.

Sække og Sækkelærred købes.
Højeste Pris. Sækkelageret Koldinggade 14. Telefon Øbro. 2554 x.

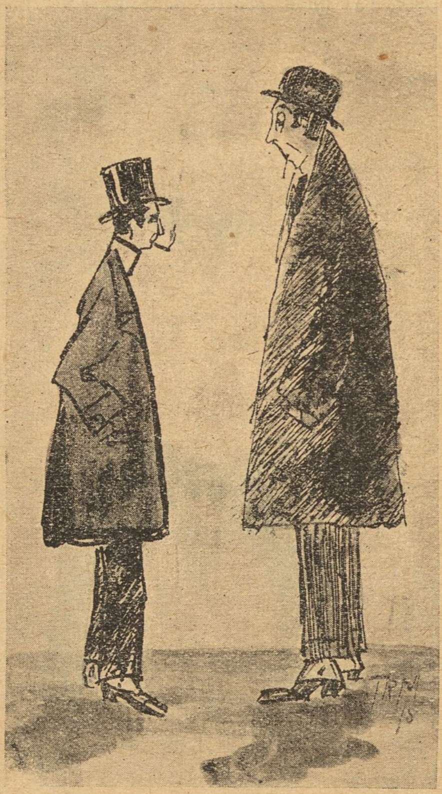

— Du, Thorvald, der hersker en smitsom Epidemi blandt Damerne for Tiden —
— Saa, hvad er det?
— Krinolinen!
— ? ? ?
— Jo, ser Du den *breder* sig!

Tegnet af T. R. M.

Det, hvormed der arbejdes!

Tegnet af Harder Christensen.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. V. 2068 y.

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

H G VARE MÆRKE
Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Stort Udvalg i sort Fodtøj

»Dameskræderinde«, Charlottenlund. Nærmere Forklaring udbedes.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen.

Overbetjent AUG. J. SØNDERSKOV.

„Krims-Krams".

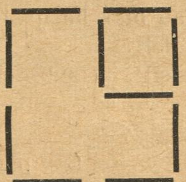

Saaledes kan man lave to Kvadrater med 10 Tændstikker!

Gaade.

Det *første* man nyder hver eneste Dag,
det *andet* at svinge er Høstmandens Sag;
det *tredje* dog tynger skønt Vægten er ringe
det hele et Bud, som paa Lynets Vinge
gaar vidt over Jorden ved Dage og Nætter.
Nu tænker jeg, Gaaden man letteligt gætter

Telegram.

Paa sin Post.

Hvad kan man sige om et Postbud, der falder omkuld og dumper lige ned paa sin Posttaske?

At han faldt paa sin Post!

Hørt i en Skole.

Læreren: Kan Niels sige mig, hvad der forstaas ved Nomader?

Niels: Det er Folk, der opholder sig kort Tid paa et vist Sted!

Gaadespørgsmaal.

Mit første er en Plante, mit andet en Fisk, det Hele er en jysk By.

Løg-stør.

De to Præmier.

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 41 er:

Exners „Sorteperspillere".

Ved Lodtrækning tilfaldt de to Præmier:

Aagot Johansen, Nyelandsvej 57. Th. Petersen, Zinnsgade 2.

Præmieopgaven i Nr. 40 — »*Aladdin.*« blev rigtig løst af: Oscar J. Sindal, Kastanievej 19. Konditorlærling Oluf S. Petersen, Saxogade 71. E. Barsted, Aagade 21, Aalborg. Aagot Johansen, Nyelandsvej 57. Maler Vald. Christensen, Estlandsgade 6. Axel Petersen, Silkeborg Plads 8. J. P. Bøgedal pr. Ry St., Jylland. Georg Nielsen, Istedgade 91. Barber P. Jacobsen, Stenstrup St. Aage Kongsback, Ahlefeldtsgade 26.

Ordspil.

Fy . . . . .
Sikke nogle . . . .
Vil Du straks blive . . .
ellers er Du en væmmelig . .
Forsøg at sætte de manglende Ord ind.

Søren — Øren — ren — en.

Elegante Villaer

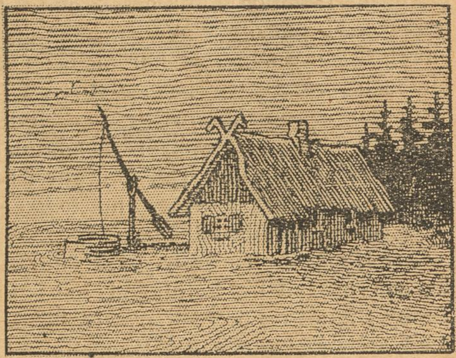

til Salg eller til Leje

800 Kroner om Maaneden —!

Fyrbøderens Kæreste.

Godstoget nordfra til Stockholm gled langsomt prustende ind mellem de smaa Villaer, som dannede en hel lille Forstad for sig. Dampfløjten skingrede arrigt, Farten sagtnedes, og Toget løb ind paa et Sidespor og holdt med et Ryk stille, medens Expressen susede forbi.

Nu — kommer vi igen for sent ind, sagde Fyrbøderen Carl Hansson til Lokomotivføreren. Denne gav intet Svar, han stod aabenbart i sine egne Tanker, og Carl Hansson tog da et Tørklæde frem af sin Frakke, der hang under Halvtaget, og gav sig til at vifte paa en ganske ejendommelig Maade over mod Vinduerne i den Villa, de holdt udenfor.

Et hvidt Tørklæde begyndte at svinge frem og op og ned fra Vinduet i første Etage.

Lokomotivføreren var imidlertid bleven opmærksom paa Legen mellem Fyrbøderen og den unge Pige, som svingede Lommetørklædet, og med et lunt Smil sagde han:

— Naa, saa der bor Kæresten?

Den unge Mand vendte sig hurtigt om og sagde kendeligt flov:

— Ja, jeg er forlovet med Stuepigen hos den gamle Major Fagerstrøm, og min Kæreste og jeg har fundet en Maade, hvorpaa vi kan tale sammen, naar vi holder her. Jeg har været Telegrafmand, og har nu faaet lært hende Telegrafalfabedet; om Dagen bruger vi vore Lommetørklæder, og naar det er mørkt, slukker og tænder hun Lyset i den gamle Majors Soveværelse; vi kommer næsten altid her paa Udturen ved den Tid, hun gør i Stand til Natten; det er dog altid rart at vide, hun tænker paa en, mens man farer afsted op i Landet.

Carl Hansson havde fri hver anden Søndag, og det traf sig saa umaadelig heldig, at hans Frisøndag ogsaa var Fanny Bloms, og de to Kærestefolk fik sig mangen en glad Dag sammen; kun var det kedeligt, at Fanny skulde være hjemme inden Klokken 10; det var hun gaaet ind paa, da hun tog Pladsen hos den gamle Major og hans Frue, og den gamle strixe Herre taalte ingen Overskridelse af de af ham bestemte Love. Og paa den Maade hændte det, at han opdagede, at Fanny havde faaet sig en Kæreste.

Carl Hansson havde fulgt sin Kæreste til Havelaagen og stod og tog Afsked med hende, da Klokken slog 10; hun burde allerede have været indenfor Entredøren, men hun var saa overmaade behageligt beskæftiget, at hun slet ikke hørte Klokken slog. Men det gjorde derimod Majoren, som hver Aften ved det tiende Slag drejede Nøglen om og satte Sikkerhedskæden for. Harmfuld over, at Fanny endnu ikke var kommen hjem, gik han ned til Laagen for at se det sidste Kys, der udvexledes mellem de to Forlovede.

Carl Hansson gik lykkelig ned ad Vejen, medens hans stakkels lille Kæreste løb lige i Armene paa den krænkede Major.

— Klokken er ti Minutter over ti! brølede han.

— Undskyld, Hr. Major, bad Fanny svagt.

— Hvad var det for en Fyr, Du stod og lod Dig omfavne af? spurgte han videre.

— Det er min Forlovede svarede Fanny let krænket.

— Jeg vil ikke vide noget af, at Du bliver fulgt hjem; jeg skal ikke have fremmede Mandfolk løbende her, forstaar Du mig?

Om Mandagen den følgende Uge fik Fanny Ordre til at bringe en Kuffert ned, og hun fik med det samme at vide, at hendes Herskab vilde tage ud paa en Herregaard i Nærheden Tirsdag Morgen og først komme tilbage om Onsdagen.

Paa den Maade gik det til, at Fanny blev alene i Villaen med den halvgamle og noget tunghøre Kokkepige.

Fanny kedede sig; der var ikke noget Arbejde at udrette, Kokkepigen slugte altid Romaner i sin Fritid, saa Fanny var helt overladt til sig selv. Hun gjorde de sædvanlige Tegn med sit Lommetørklæde, da Carl Hansons Bumletog kørte forbi, og da Kokkepigen var ængstelig ved Tanken om, at de var alene i Huset, saa lukkede og stængede de lidt over 10, og Fanny gik op paa sit Værelse paa Kvisten, medens Kokkepigen gik ned i Kælderen, hvor hun havde sit Paulun.

Det var en ualmindelig mørk Nat, og de to Mænd, som ved Ettiden kom listende op gennem Haven, maatte have undersøgt Lokaliterne godt i Forvejen, for overhovedet at kunne finde Vej hen til Vinduet i Gavlen, hvor Majorens Værelse laa.

Det var et Øjebliks Sag at faa Ruden trykket ind, og fem Minutter efter var de ivrigt i Færd med at undersøge Pengeskabet udvendigt ved Hjælp af en elektrisk Lommelygte.

De havde en stor Lædertaske med, og op af den tog de en Del Værktøj, hvormed de begyndte at bearbejde Laasen.

Fanny vaagnede med et Ryk og satte sig op; hun følte sig underlig uhyggelig tilmode; der kom ligesom en svag, smækkende eller skrabende Lyd nedefra. Mon hun skulde have glemt at lukke Trækruden i Majorens Værelse? Hun lyttede — jo, det blev ved — bedst hun kom ned og saa efter, ellers vilde der ligge et Hus, naar Herren kom hjem, og Ruden var slaaet ud.

Hun kastede et Skørt og en Trøje om sig, drejede op for Lyset paa Trappegangen og gik roligt ned til Majorens Værelse. Hun lukkede Døren op, men førend hun kunde give en Lyd fra sig, var de to Mænd over hende, og hun følte et Tørklæde blive presset haardt ind i Munden, medens hendes Hænder og Fødder blev snæret sammen, saa det smertede.

— Lad os bære hende ovenpaa, den anden Pige ligger i Kælderen, hviskede den Mand, som havde puttet hende Tørklædet i Munden.

De tog hende mellem sig og bar hende op ad Trappen, aabnede den første Dør, som førte ind til Majorens Soveværelse og kastede hende paa Sengen.

— Lig stille, saa skal vi ingen Fortræd gøre Dem, sagde den ene af dem, inden de begge skyndsomst forsvandt til deres Arbejde.

Fanny laa paa Sengen, aldeles hjælpeløs og fortvivlet ved den Tanke, at hendes Herskab blev bestjaalet, uden at hun var i Stand til at forhindre det.

Hun prøvede at vende og dreje sig, i Haab om at kunne faa en Haand fri, og under disse Forsøg stødte hun mod noget haardt oppe ved Hovedgærdet. Det var den elktriske Kontakt. Hun drejede paa den, og Lampen i Loftet tændtes. I det samme slog Kl. 2. Hun fik pludselig en Ide; om 20 Minutter kom Carls Tog tilbage og skulde sandsynligvis holde som saa ofte før, medens Nat-Expressen susede forbi. Blot hun nu kunde huske alt, hvad Carl havde lært hende om Tegnene. Hun slukkede Lampen og laa og lyttede — Blodet susede for hendes Øren, saa hun var bange for, hun slet ikke skulde høre, naar Toget kom.

Naa, nu kom den fjerne Lyd af et Tog; nu kunde det ikke vare længe. — Der var allerede den kære Hvæsen og saa det korte Fløjt, og Dampen slap ud med hæsblæsende Kraft — saa holdt Toget stille lige ud for Sovekammervinduet. Nu gjaldt det! Blot han nu vilde se den Vej! Og

Tegning af Storm-Nielsen.

Den danske Tobakshøst tegner udmærket i Aar. (Originalen tilhører Hirschsprungs Samling).

hun tændte og slukkede, saa Baandet om Haandledet snærede og skar hende til Blods. — —

Lokomotivføreren stødte Carl Hansson i Siden:

Hvad er der løs med dit Pigebarn? spurgte han, staar hun nu op midt om Natten for at telegrafere til Dig?

Hansson var i et Nu ved Siden af den anden; han saa strax, at der blev sagt to Ord om og om igen: »Hjælp! Svar!« Det var tredie Gang i et Sekund.

Hansson greb efter Haandtaget og Maskinens Fløjten svarede: »Hvad galt?« medens han stirrede mod Vinduet.

»Tyve — her Hjælp!« fik Carl ud af det, netop som Expressen dundrede forbi.

Carl styrtede hen til Trappen.

— Jeg maa derhen, raabte han til Lokomotivføreren, der er Tyve i Huset; de slaar hende maaske ihjel!

— Du bliver her! kommanderede den anden, men derpaa bøjede han sig frem og raabte til en af Togbetjentene: »Telefoner til Politiet, der er Røvere i Villa »Alma« hos Major Fagerstrøm i Kungsgatan!«

Saa gled Toget langsomt frem med den fortvivlede Carl Hansson.

Men tre Minutter efter var der fire Betjente paa deres Cykler og kørte i rasende Fart gennem de stille Gader til Majorens Villa, og for anden Gang blev Gavtyvene forstyrrede i deres Arbejde; netop som de havde faaet Pengeskabsdøren op. Inden de rigtig havde forstaaet, hvad der var hændet, havde de Haandjernene paa.

En af Betjentene undersøgte Huset og fandt Fanny mere død end levende. Han fjernede Klædet fra hendes Mund og skar Rebene over.

— Jeg gad vide, hvem der har opdaget det og meldt det, sagde han, da han kom ned til de andre sammen med Fanny.

Det var mig, sagde Fanny stolt og fortalte dem det hele.

— — —

Da Majoren og hans Frue kom hjem op ad Dagen, fandt de en Betjent i Forstuen.

Han fortalte dem, at der havde været Indbrud, og Majoren begyndte strax at rase:

— Det er naturligvis Fannys Bekendtskab, det tænkte jeg strax, raabte han.

Nej, undskyld, Hr. Major, det er udelukkende Frøken Fanny og hendes Kæreste, De kan takke for, at alt er i Behold, Deres Penge og Deres kostbare Samling.

Og han berettede Majoren Nattens Hændelser.

Da Fanny i det samme kom ind, raabte den gamle Herre:

— Du er en tapper Pige, Fanny, og det skal Du ikke komme til at fortryde, og den Dag, din Fyrbøder kommer og siger, at han vil gifte sig med Dig, saa skal I faa et Byggeforeningshus kvit og frit, og kender jeg min Hustru ret, vil Du heller ikke have nødig at sørge for dit personlige Udstyr. Hvor er den unge Mand?

— Han sidder nede i Køkkenet; han kom for at høre, hvordan det gik mig.

— Saa skynd Dig bare ned til ham! tordnede Majoren og staa ikke her og spild Tiden!

Krigens Rædsler.

I den lille armeniske Flække Hasu herskede stor Travlhed. Hvert Hus blev lavet til en Fæstning, for at man til det yderste kunde forsvare sig mod de tyrkiske Røvere, som drog hærgende og skændende gennem Landet.

Hasus Naboby Sok var allerede blevet deres Bytte, og hver Time kunde man vente dem i Hasu. Beboerne vidste, hvilken Skæbne de gik i Møde, men var fast besluttet paa hellere at dø med Vaaben i Haand end fejgt overgive sig til Tyrkerne og afsværge deres Tro.

I et lille Hus i Udkanten af Byen boede den unge Hyrde Gregorwitz og hans Hustru Anastasia med deres lille Barn. Alt var rede til Forsvaret, og nu sad Mand og Hustru ved et lille Skydeskaar, som vendte ud mod Sok. Hustruen lænede sig ind til Manden, og paa hendes Skød sad deres lille Dreng, som ikke forstod Fars og Mors Alvor, men pludrede sorgløst og glad.

Mandens Øjne lyste af Kærlighed, hver Gang han saa paa sin Hustru og Dreng, for strax efter at flamme af Had, naar han kom til at tænke paa, at om et Par Timer skulde de maaske skændes og myrdes af Tyrkerne.

— Gregorwitz, sagde pludselig hans Hustru og tog hans Haand. — Hvis Tyrkerne nu stormer Huset saa dræb mig og Drengen og flygt. Hellere falder jeg for din Haand, end jeg lader mig skænde af Tyrkerne, og saa hav Tak for al din Kærlighed mod mig og Drengen. Intet Øjeblik har jeg fortrudt, jeg blev din Hustru, og din Kærlighed har skærmet mig mod alt ondt.

Det gav et Sæt i Manden — — dræbe sin Hustru og sit eget Barn. Et Drag af Smerte gled over hans Adsigt og afløstes af et Udtryk for det vildeste Had til de Banditter, der vilde gøre hans Hustru og Barn Fortræd.

— Elskede Anastasia, hvor skulde jeg kunne dræbe Dig og Drengen. Altid har jeg elsket Jer saa højt, og gerne gav jeg mit Liv for at frelse Jer, blot øjner jeg ikke Frelsen.

— Du maa dræbe os, hører Du! Hvis Du virkelig elsker mig, vil Du ogsaa gøre det.

— Ja, svarede han, og hans Stemme kvaltes næsten af Graad. Ja, hvis der ikke er nogen Udvej for Frelse, vil jeg gøre det, min elskede Hustru.

— Tak, Gregorwitz, jeg vidste, Du vilde gøre det, fordi Du elsker mig, og Gud vil ikke straffe Dig for Din Gerning, thi Du gør det af Kærlighed. —

Under denne Samtale havde Tyrkerne nærmet sig Byen, og Kampen begyndte nu.

Gregorwitz tog Sigte paa en af de tyrkiske Anførere, som var til Hest. Skudet knaldede, og Hesten galopperede herreløs af Sted. Tyrkerne sendte en sand Kugleregn mod Husene uden at kunne tage Sigte paa Forsvarerne, medens disse med stor Træfsikkerhed ramte deres Modstandere, og mangen en Tyrk maatte bide i Græsset. Dog, hvad hjalp det. — Tyrkernes talmæssige Overlegenhed var for stor, og den tyrkiske Kugleregn havde jo ogsaa sine Træffere at opvise.

Gennem deres Skydeskaar saa Gregorwitz og Anastasia, hvorledes Tyrkerne stormede løs mod Byen, og det drejede sig kun om Minutter, inden Byen vilde være Ruiner og Forsvarernes Grav.

Anastasia indsaa, at vilde hun dø for sin Mands Haand, maatte det ske nu, og hun sagde derfor til ham:

— Der er ingen Regning, opfyld saa min Bøn, Gregorwitz; se, jeg er ikke bange for Døden, men skynd Dig!

Med en voldsom Kraftanstrængelse hævede han Geværet, sigtede paa hende, og med Ordene: Farvel, Gregorwitz, vi genses hisset! døde Anastasia. Endnu et Skud og ogsaa Drengen var død.

Gregorwitz tog nu Afsked med sine Kære. Han kyssede sin Dreng og vendte sig derefter til sin Hustrus afsjælede Legeme og kastede sig nedover det, knugende det vild af Smerte og kyssede hende til et sidste Farvel, medens han svor, at hun skulde blive hævnet.

Hadet til disse Banditter og Hævnlysten borttrængte nu alle andre Tanker og Følelser fra hans Sjæl; han tænkte kun paa at hævne sig og hævne sig grusomt. Selve den øverste tyrkiske Anfører skulde hans Hævn ramme; men det kunde kun ske ved at slutte sig til Tyrkerne. — For at Hustruens og Barnets Lig ikke skulde skændes af Tyrkerne, stak han Ild paa Huset.

Derpaa gik ud for at overgive sig til Tyrkerne, som allerede havde naaet Huset. Han fortalte dem, at han var en Ven og af tyrkisk Tro. Til Støtte for sin Forklaring fortalte han, at han havde dræbt sin kristne Hustru og Barn. En gammel Tyrk ved Navn Osman stillede sig dog temmelig vantro; men et Blik ind i den brændende Hytte overbeviste ham dog snart om Sandheden. Det værste stod dog endnu tilbage. Gregorwitz maatte deltage i Tyrkernes Myrderier for ikke at røbe sig.

Da al Modstand var brudt, begyndte Tyrkerne at plyndre de brændende Huse, og alt, hvad der ikke allerede var fortæret af Luerne, blev Tyrkernes Rov.

Paa en lille Høj laa Byens eneste Stenhus — Byens Kirke — som var det eneste Hus, der var blevet skaanet af Luerne. Kirkens Størrelse og Bygning vidnede om, at Hasu en Gang havde været en temmelig stor By, men Tyrkernes tidligere Forfølgelser af de Kristne havde bragt dens Indbyggertal stærkt ned.

Det var ret naturligt, at Tyrkerne efter endt Plyndring samledes her medførende deres Bytte for at tilbringe Natten i Kirken. Hertil førtes ogsaa Gregorwitz, og Usman fortalte den tyrkiske Anfører — Suliman — om Gregorwitz' store Skydefærdighed og Nidkærhed paa en saa rosende Maade, at han strax blev optaget som Medlem af Banden.

Lidt efter lidt var alle blevet beruset og havde lagt sig til at sove. I Sakristiet sov Suliman, og udenfor stod en Tyrk Vagt. Alle sov haardt, og Tiden for Gregorwitz Hævn nærmede sig. Det gjaldt nu blot om at overliste Tyrken og bringe ham af Vejen.

Gregorwitz laa og lurede paa Tyrken, som intetanende gik frem og tilbage, saaledes at han skiftevis kom til at vende Ansigt og Ryg mod denne. Gregorwitz havde sin Dolk i Haanden og ventede blot paa, at Tyrken skulde komme ham tilstrækkelig nær. — Endelig kom det gunstige Øjeblik, og idet Tyrken var ud for ham og vendte om, var Gregorwitz hurtig som et Lyn over ham. Med den venstre Haand greb han bagfra Tyrken i Struben, og med Armen klemte han Tyrkens Gevær ind til denne, for at det ikke skulde falde og vække de Sovende. Dernæst bøjede han Tyrken bagover og stødte Dolken lige i Hjertet paa ham.

Det hele var gaaet saa hurtigt, at det ikke var lykkedes Tyrken at give en Lyd fra sig. Sagte lagde Gregorwitz Liget ned, gik ind i Sakristiet og lukkede Døren efter sig.

Suliman sov haardt efter den megen Vin, men pludselig blev han vækket ved at føle sit Ansigt trykket af et Knæ haardt ned mod det Tæppe, han havde under Hovedet, medens hans Arme blev tvunget om paa Ryggen og snæret sammen med en Rem.

I det svage Lys saa han Gregorwitz, hvis Ansigt lyste af Hævngærrighed. — Nu skal Du gengælde for alt det onde, Du har bedrevet, og føle lidt af de Smerter, Du har beredt Armenierne med dine Pinsler, hørte han Gregorwitz hviske. En frygtelig Angst bemægtige sig ham. Hvad vilde han ikke have givet, for at der blev vist Skaansel overfor ham, men Gregorwitz kendte ingen Skaansel mod denne Bøddel. Nu begyndte der en frygtelig Time for Suliman. Gregorwitz brugte sin Dolk som et Torturredskab og lod Suliman føle lidt af de Lidelser, han tidligere selv havde beredt de uskyldige Armeniere. Da Gregorwitz endelig forlod ham, var han mere død end levende.

Efter at have forladt Suliman, gik Gregorwitz ud i Kirken. Han balancerede varsomt mellem de sovende Tyrkere, idet han tænkte ved sig selv: — Nu kommer Turen til Jer.

Midt i Kirken var Tyrkernes Forraad af Ammunition anbragt, og henimod det styrede han sin Gang. Uden at blive opdaget naaede han derhen, knælede ned og bad en Bøn om Tilgivelse. Efter at have endt sin Bøn, rejste han sig, og medens han hviskede: Anastasia, vi genses hisset! aabnede han Ammunitionskasserne og antændte Indholdet. — Med et voldsomt Brag sprængtes Kirken i Luften, og Gregorwitz Hævn var fuldbyrdet.

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. H. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes
mod Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

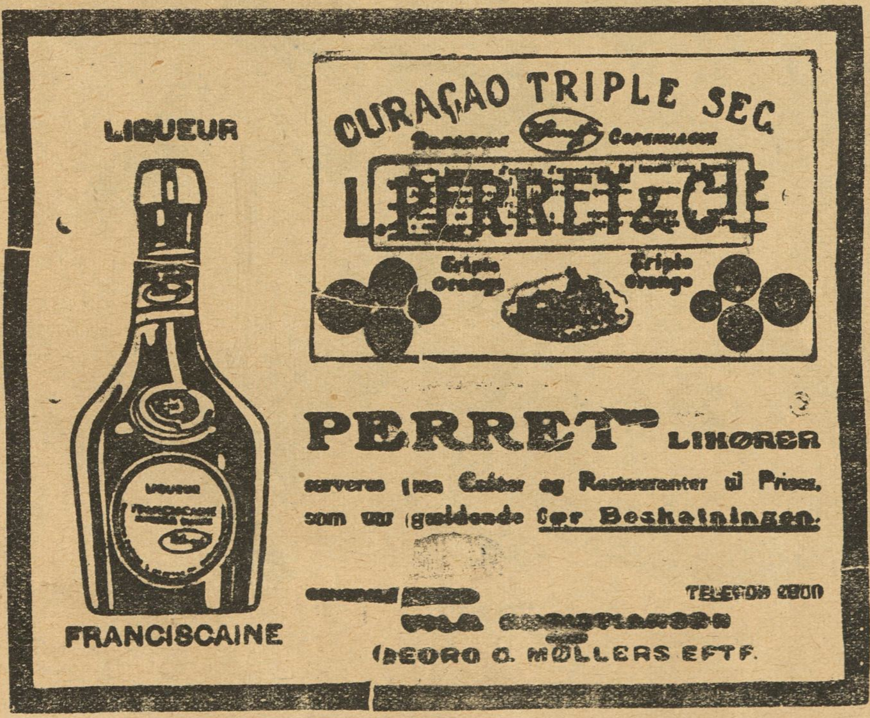

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.
TEL. 3684. 3349

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Hp. Hansen

Nu begynder Krigen paa — Brevene.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 44 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 31. Oktober 1918.

Krigsgudens Appetit.

Tegning af Emil Poulsen.

Skulde han virkelig være bleven mæt???

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

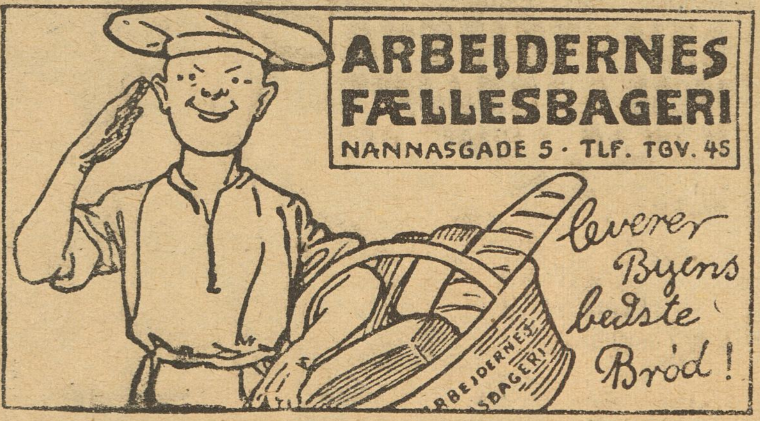

TEL. 3684. 3349

S. JOHANNESSON'S

TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Danas Have

Nørrebrogade Nr. 21.
Nørrebros bedste Spisested. Udvalg af Frokost à la Carte og Middag til billige Priser. Selskabslokalerne anbefales. Telefon 7557.
Fritz W. Buchner.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

C & G
Køb danske Varer hos Crome & Goldschmidt

„Guldregn"

Den, som lever uden Religion, Ur og Almanak, lever paa Slump!

*

En Kvindes Liv kan indeles i tre Afsnit: Hun drømmer om Kærlighed — hun udøver Kærlighed — hun begræder Kærlighed.

*

Vi skynder os aldrig mere, end naar vi vil begaa en Dumhed.

*

Edderkoppen er lykkeligst, naar dens Liv hænger i en Traad.

*

Kunsten har ingen andre Grænser end Kunstnernes Mangel paa Ævne.

*

Det er svært at være sin egen Lykkes Smed, naar man selv kun er Ambolten.

*

Vor Hukommelse er i Reglen stærkest, naar der er Noget, vi ønsker at glemme.

*

Man søger andres Selskab for at blive fri for sit eget.

*

Ægteskabet er ofte Øjenlæge for blind Kærlighed.

*

Tegning af Anton Hansen

— Den gode Wilson sætter nok Sagen paa Spidsen!

En Digter er først berømt, naar også de Mennesker, som aldrig har læst en Linie af ham, begynder at hylde ham.

*

Næsten alle Mennesker har Humør, men de flestes er daarligt.

*

Den første Kærlighed tror man, bliver den sidste, og den sidste Kærlighed bilder man sig ind er den første.

*

I Latter er Sandhed, i Smil er Løgn.

Den nemmeste Maade at betale sin Gæld paa er at blive fornærmet.

*

En virkelig Sorg dræber tolv Griller.

*

Ægte er Venskab mellem Kvinder kun, naar det beror paa gensidig Udveksling af Hemmeligheder.

*

Nogle Mennesker bliver tykke af Løgnen, andre bliver tynde af Sandheden.

Naar man lever i den store By, faar man daglig den Lærdom: Du kan undværes!

*

Den dummeste Kvinde kan regere en klog Mand, men der skal en meget klog Kvinde til at regere et Fæ.

*

I Livets Skole sidder ofte de flinkeste nederst.

*

Hvor der er et Spejl, er der ogsaa en Dame.

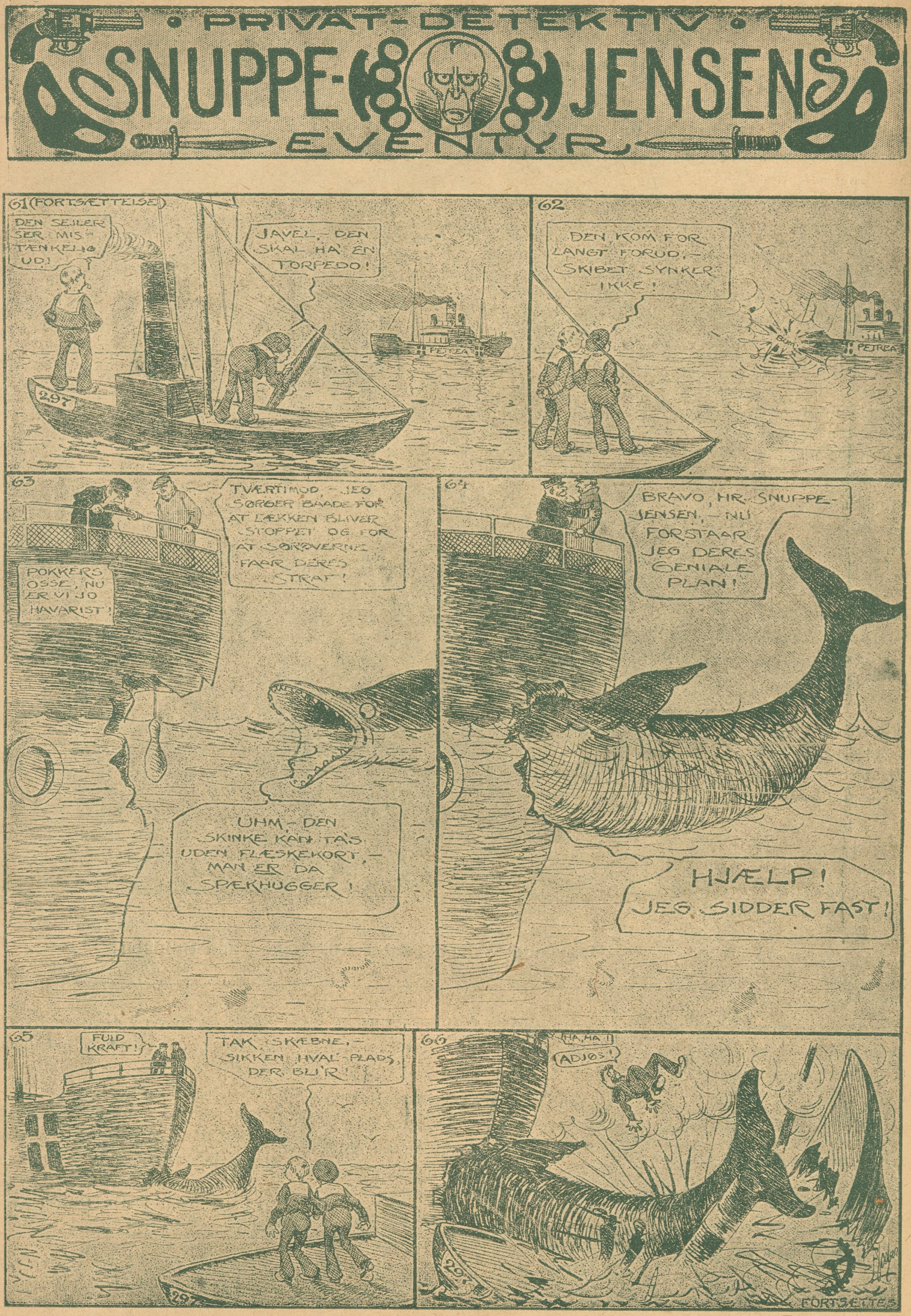

Tegning af Emil Poulsen.

Storpolitik!

Mel: »Ved Gammelstrand —«

Nu lysner det for Fredens Sag,
der skrives lagvis Noter,
og alle læser disse Lag,
til de bli'r Idioter.
Den hele Verden laves om,
Kompasset rundt minsanten.
Min Vise naar fra Fyn til Rom,
syng med indtil Du kan den!

Se, først skal Nordamerika
forlænges til Borneo,
og Canada skal snarest ha'
lidt af Montivideo.
Atlaska skal forenes med
Trefjerdedel af Rio,
som Hovedstad er valgt et Sted,
der ligger ved Tokio.

Italien sin Grænse skal
ha' lagt til gamle Smaaland,
og de vil være glad, i Fald
de kan faa lidt af Laaland.
Se, Grækenland skal være stort
og naa helt op til Riga,
og det skal ha Tyrkiets »Port«
— det si'r »Nationens Liga«.

Og Belgien skal ha' en Bid
af Svenskeøen Godtland,
og som Belønning for sit Flid
Totredjedel af Skotland.
Hvad Frankrig angaar skal det naa
fra Brest til Bukovina,
mod Syd skal Grænsen altsaa gaa
om Hjørnet af Messina.

Og Portugal bli'r Verdensmagt
fra Lissabon til Zürich,
for det har nemlig Wilson sagt
(han taler aldrig Lyrik!)
Og England skal ha' lagt en Bro
fra London og til Krakau,
det bryder sig med vanlig Ro
sletikke om Hr. Jagow.

Se, Østrig det forsvinder helt
og Rusland li'saadanne,
Tyrkiet bliver smukt fordelt
imellem visse Lande.
Selv Japan faar vel nok sin Løn,
der bli'r ej Plads for Ynken —
man mener, Østens gule Søn
faar Filial i München.

Ja, alting vendes op og ned
paa Lande og paa Stater,
men ingen ved dog ret Besked
— undtagen Diplomater.
Nu skal De se, det holder Stik,
hvad jeg har set i Drømme,
at Tyskland bliver Republik
og Frankrig — Kejserdømme!

Jørgen Grønsvær.

Fra det gamle Rusland.

Paa Politikontoret i Moskwa indfandt sig forleden en bekendt Operasangerinde for at lade sit Pas revidere. Den fungerende Embedsmand modtog Kunstnerinden særdeles forekommende og ytrede:

»Deres Ansøgning maa de indlevere skriftlig«.

»Skriftlig«? udbrød Damen, er det nødvendigt«?

»Absolut, men De kan godt skrive deres Ansøgning her«.

Han rakte hende Pen, Blæk og Papir og tilføjede:

»Nu skal jeg diktere Dem Ansøgningen, saa den bliver korrekt affattet«.

Sangerinden skrev nu efter Politimandens Diktat, satte sit Navn under, lagde Ansøgningen i en Konvolut og spurgte:

»Hvad skal jeg nu gøre«?

»Bare aflevere Ansøgningen«.

»Til hvem«?

»Til mig«!

Han rakte Haanden ud og modtog med værdig Embedsmandsmine Konvolutten, aabnede den og læste med største Opmærksomhed, hvad han selv et Øjeblik i Forvejen havde dikteret. Da han var færdig sagde han:

»Jeg har læst Deres Ansøgning, Frøken, men beklager ikke at kunne tilstede Dem den ønskede Orlov«!

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

Pludselig saa vi paa Afstand 3 Herrer komme imod os med usikre Skridt. Hurtigt førte jeg Nelly ind i et skyggefuldt Buskads, hvor ingen kunde se os. Saa hørte vi en af Herrerne raabe paa Engelsk: »Min Gud, man myrder mig«, hvorpaa han faldt til Jorden. Jeg forstod da, at den ene af Mændene var bleven overfaldet af de andre, og jeg løb frem, men de havde allerede tømt Lommerne paa deres Offer, og da jeg naaede derhen, kastede den ene af Herrerne en Kniv fra sig. Den Mand genkendte vi som Kaptajn Brooker. Det var imidlertid ikke ham, der var Morderen, men hans Kammerat, og Morderen er Manden der — Zertho d'Auzac.

— Det er Løgn, udbrød Zertho og skælvede af Frygt og Had. Det var Brooker, der dræbte ham.

— Det hjælper Dig ikke, at Du nægter, vi saa' begge dit Morderansigt i Maaneskinnet, og i Stedet for at hjælpe Dig, vilde Brooker hindre Dig i at begaa Mordet, thi vi hørte ham ængsteligt raabe: »Gode Gud, Zertho, hvad gør Du?« Da Du havde uddelt Hugget, tog Brooker Kniven op og kastede den bort, hvorpaa de begge forsvandt. Jeg lod Nelly blive tilbage ved den livløse Englænder, medens jeg forgæves søgte efter en Politibetjent, men da jeg kom tilbage, var hun gaaet hjem, og hun bad mig næste Morgen indtrængende om ikke at nævne hendes Navn ved Vidneforhøret, da det vilde volde hende megen Ubehag at vidne. Derfor har jeg fortiet alt dette indtil nu, da jeg mener, at Sandheden bør komme frem.

— Er dette virkelig sandt, stønnede Brooker.

— Fuldkommen sandt, og jeg er beredt paa at gøre min Ed derpaa for Retten.

— Jeg var saa omtaaget den Aften, fortsatte Kaptajnen, at jeg ikke husker, hvad der skete. Jeg havde drukket saa meget, at jeg kun husker, at jeg holdt Kniven i min Haand og at mine Hænder næste Morgen, da jeg vaagnede, var blodbestænkte og der laa en Del Sedler i mine Lommer. Zertho fortalte mig senere, at jeg under Rusen havde overfaldet Holdrogde, myrdet ham og stoppet hans Penge i mine Lommer. Han lovede imidlertid ikke at forraade mig, men bevare min Hemmelighed, og bar ogsaa gjort det indtil fornylig, da Liana afslog hans Frieri. Da truede han aabenlyst med at anmelde mig for Politiet, hvis jeg ikke overtalte hende til at gifte sig med ham. Jeg bad ham skaane Liana, men han var urokkelig. Derfor blev jeg nødt til at bekende min Forbrydelse for Liana, og for min Skyld gav hun Afkald paa Kærlighed og Lykke.

Kaptajnen var meget ophidset, han Læber bevægede sig, men han kunde ikke sige et Ord.

George greb ømt sin Elskedes Haand. Endelig havde han lært den Hemmelighed at kende, der bandt hende til Zertho, og han forstod, hvilke forfærdelige Kvaler hun havde udstaaet for at redde sin Fader for Skam og Vanære.

— Han lyver, skreg Zertho rasende. Det var ham selv, der myrdede Holrogde!

— Om saa var, hvorfor har De saa betalt mig saa hæderligt for min Tavshed, sagde Richard. Jeg har nu talt for at redde en ædel Kvinde, jeg har talt for Lianas Skyld, Du glemmer ogsaa, at der var endnu et Vidne, Nelly Bridson, med hvem Deres Offer havde flirtet ganske uskyldigt, før han lærte Mariette at kende.

Zertho stod nu maalløs.

— De behøver nu ikke længere at frygte denne Mand, fortsatte Richards henvendt til Brooker. Han har været slyngelagtig nok til at ville lægge sin Forbrydelse over paa Dem for at tvinge Liana til Giftermaal. Hvis min Tale kan bringe hende Lykke og Frihed tilbage, har jeg ikke talt forgæves.

— Ja, jeg har meget at takke Dem for, sagde Liana med en af Rørelse skælvende Stemme. De har gengivet mig Livet. Jeg vidste, at denne Mand var haard og brutal, men at han selv har begaaet den Forbrydelse, han har anklaget min Fader for, det havde jeg aldrig drømt om. Han havde faaet os i sin Magt og vilde tvinge mig til at blive — en Morders Hustru.

Zertho knyttede Hænder og bandede. Hans Øjne lyste af Had, og han skjulte forgæves den Uro, der tvang ham til at se sig om efter en Mulighed til Flugt.

Der blev nogle Minutters Tavshed, kun afbrudt af Lianas Hulken.

Tilsidst sagde Mariette:

— Det ene Vidne til Mordet lever, det andet, Nelly Bridson, er død. Hun var engang min Veninde, skønt Kaptajn Brooker ikke vidste noget herom og det allerede før Charles traf hende. Det var netop gennem hende jeg førtes sammen med den Mand, jeg kom til at elske, og som blev myrdet paa en saa grusom Maade. Da hun opdagede, at hendes Beundrer var blevet forelsket i mig, forstod jeg, at hun hadede mig, skønt jeg var lige saa venlig mod hende som tidligere. Efter Holrogdes Død forlod jeg Rivieraen og rejste tilbage til Paris, Wisbaden, Wien, indtil jeg tilsidst vendte tilbage til Monte Carlo, hvor jeg hørte, Kaptajn Brooker og de unge Piger var rejst tilbage til England, hvor de agtede at blive. Jeg skrev flere Gange til Nelly og hun fortalte mig i sine Breve, hvor roligt og godt de havde det nu. Jeg besluttede da at besøge Nelly i største Hemmelighed for at indhente Oplysninger i en Sag, der angik min døde Kæreste. Han havde aldrig fortalt mig om sine Familieforhold, men jeg troede, at han havde fortalt Nelly derom. Nu havde jeg i mit Eje et kostbart Miniaturportræt, som han en Gang havde glemt hos mig. Det var malet paa Elfenben og omgivet af Brillanter. Han havde fortalt mig, at det var et Familieklenodie, og for at gengive det til Ejeren, rejste jeg til England og mødtes med Nelly en Sommeraften paa en Gangsti, ikke langt fra Jernbanebroen ved Stratfield.

— Traf De hende, udbrød Kaptajn Brooker. Det fortalte hun aldrig noget om.

— Aa nej, hun fik jo aldrig Anledning dertil, thi det var netop den Aften, hun blev myrdet. Hun kom cyklende imod mig, og hun var meget nervøs, hvilket jeg antog kom af, at vi var Revalinder. Vi sad en Time og talte sammen indtil Solen gik ned og Mørket faldt paa. Jeg vidste hende Portrættet og spurgte hende om Charles havde meddelt hende noget om sin Slægt, til hvem jeg vilde tilbagelevere det. Hun fortalte mig da noget, der satte mig i stor For-

bavselse. Charles Holrogde var Søn af en Person der Nærheden — en Søn af John Stratfield.

— Min Broder! udbrød George. Umuligt!

— Jo, det var sandt. Han havde sagt hende alt, og hun beviste mig klart, at Charles var Sir Johns Søn. Hun modtog Portrættet, som var af Lady Anne Stratfield, en bekendt Skønhed, og lovede næste Dag at give det til Sir John. Efter at hun havde fortalt, hvor lykkelige de alle var i Stratfield og at Liana var forlovet med Sir Johns Søn, George, cyklede hun ved Siden af mig hen til Jernbanebroen, hvorefter vi skiltes og hun cyklede tilbage til Hjemmet, hvortil hun dog aldrig naaede. Selv gik jeg til Stationen og steg op i Toget til London. Det var næsten mørkt, da jeg forlod Stratfield, men da jeg ved næste Station netop skulde stige om, saa' jeg et Glimt af et Ansigt jeg genkendte. Det var et Ansigt, som man aldrig glemmer, naar man engang har set det. Det var Zerthos Ansigt.

— Saa' De mig! udbrød Zertho.

— Ja. De stod mellem Passagererne paa Readings Platform og skulde lige til at stige ind i samme Tog som jeg, men pludselig vendte De Dem hurtigt om og forlod Platformen. To Dage senere læste jeg med Forfærdelse i Aviserne, at Nelly var blevet myrdet næsten umiddelbart efter, at jeg havde forladt hende. Hele Forbrydelsen var mystisk og Politiet havde ikke fundet noget Spor af Morderen. Det var mig alene, der havde Nøglen i min Haand. For at forvisse mig om Rigtigheden af min Mistanke, rejste jeg straks tilbage til Readings, gjorde der nøje Efterforskninger og vendte derpaa tilbage til London.

— Hvilken Opdagelse gjorde De da? spurgte George.

— Jeg fik utvetydige Beviser for, hvem der havde myrdet Nelly. Det var Zertho d'Auzac!

XX.

VED PARKVEJEN I STRATFIELD

— De lyver, skreg Zertho rasende. Der er ingen Beviser.

— Hør nu, sagde Mariette roligt, idet hun saa' ham ind i Ansigtet. Jeg skal genkalde denne Aftens uhyggelige Hændelser i Deres Erindring. Gennem mine Efterforskninger har jeg kunnet følge Deres Planer Skridt for Skridt og Deres Maal staar klart for mig. De rejste til England alene for at dræbe Nelly Bridson, fordi hun havde været Vidne til, at De myrdede Charles Holrogde.

— Jeg benægter, at jeg har haft det ringeste med den Sag at gøre. Hun fulgte mig selv til Stationen og saa mig stige i Toget til London, dette fremgik klart for Retten og ingensomhelst Skygge er faldet paa mig. Hvad De siger er altsaa Usandhed.

— Det skal vi snart faa at se, fortsatte Mariette. Hvis De saaledes helt har glemt denne Aftens Hændelser, vil jeg minde Dem derom. Det er ganske rigtigt, at hun saa Dem stige ind i Toget i Stratfield. Men forinden havde De i Kaptajn Brokers Forstue set et Brev fra mig til Nelly. — Dette Brev havde Nysgerrigheden drevet Dem til at læse. De erfarede da, at hun skulde have et Møde med mig paa Parkvejen Kl. 7. De sagde Farvel til hende ved Stratfield Station ti Minutter over seks, og Deres Tog naaede til Readings 20 Minutter senere. De lejede da Vogn derfra og tog tilbage til Stratfield, men gik det sidste Stykke til Fods. Det var næsten mørkt, da De naaede til Jernbanebroen, men De saa Deres Offer cykle frem ad Vejen foran Dem. Da hun sagtnede Farten op ad Bakken, sigtede De paa hende og gav Ild. Med et Skrig faldt hun af Cyklen, der ligesom hun selv faldt til Jorden. Bange for at blive opdaget, flygtede De derefter hurtigt tilbage til Readings, hvor jeg en Time senere saa' Dem paa Platformen.

— Det er Usandhed. Jeg rejste direkte til London, da jeg havde sagt Farvel til den unge Pige.

— Det gjorde De ikke, og den Mand, der kørte Dem fra Reading til Stratfield, er rede til at bevidne dette for Retten.

— Tænker De da paa at overgive mig i Politiets Hænder.

— Ja sikkert, svarede hun med Bestemthed. Politiet i Nizza og Reading er lige villige til at give Dem Logis, skønt ganske vist ikke et saa komfortabelt som Deres nuværende. Charles Holrogdes Mord skal ikke længere forblive en Hemmelighed.

— Saa vil ogsaa Brooker blive straffet!

— Nej, mit Vidnesbyrd skal forhindre det, jeg saa Dem uddele Hugget og hørte, at Brooker vilde forhindre Dem deri, indskød Richards.

— Jeg erindrer nu ogsaa, indskød Liana, at jeg engang for Spøg sagde til Nelly, at jeg maaske kunde blive Prinsesse d'Auzac, og at hun svarede: »Nej, aldrig. Det kan jeg forhindre!«

— Dette beviser jo ogsaa, at jeg har Ret, fortsatte Mariette. Hun var Vidne til hans Forbrydelse, og derfor begik han det andet Mord, for at skju'e det første. Han glemte imidlertid, at der var et Vidne til, Richards, og har nu ved store Summer forsøgt at købe hans Tavshed!

Den anklagede stod ubevægelig og maalløs med knyttede Hænder, nedslagent Blik og skælvende over alle Lemmer, saa slaaet blev han af dette Vidnesbyrd.

Liana følte nu, at Tyngden af Zerthos Anklage mod hendes Fader var løftet fra hendes Hjerte, og at hun nu frit kunde tilhøre sin George. Med lav, mild Stemme sagde hun:

— Ogsaa jeg har en Bekendelse at gøre. Paa denne uheldsvangre Aften havde jeg aftalt at mødes med George, og jeg kom ogsaa, skønt noget for sent. Uvidende om, hvad der var sket, gik jeg i Skumringen henad Stien til det Sted, hvor Mariette og Nelly havde talt sammen en Time i Forvejen. Det blæste, og Vinden tog i mit Haar, saa at det faldt ned over Skuldrene og Haarnaalene faldt ud. Jeg samlede dem op, men maa dog have overset den. George senere fandt. Efter at jeg havde ventet ti Minutter vendte jeg om og saa da Nelly og Cyklen ligge paa Vejen. Vi havde tidligere paa Dagen været lidt uenige angaaende en Ubetydelighed, og hun havde sagt nogle heftige Ord til mig. I den Tro, at det drejede sig om et almindeligt Fald og at hun straks vilde rejse sig igen, tog jeg ingen Notits deraf. Jeg saa' ingen Blodspor og kunde ikke drømme om, at hun var død. Paa Brystet bar hun den Brosche, Charles Holrogde havde givet hende, og som hun satte saa stor Pris paa. Pludselig følte jeg en Fristelse til at spille hende et Puds, hvorfor jeg vendte om og tog Brochen. George maa da allerede have opdaget Mordet og begivet sig paa Vej til Politiet. Det var min Mening, at lade hende tro, at Brochen var stjaalet. Jeg vilde naturligvis give hende den tilbage igen senere. Døm da min Forfærdelse, da jeg nogle Timer senere fik den forfærdelige Sandhed at vide, medens den kostbare Brosche, som Aviserne gjorde saa meget ud af, befandt sig i mit Eje. Og den Haarnaal, der blev fundet, var min. For derfor at skjule, at jeg havde været ved Parkvejen, skrev jeg i et Brev til George, at jeg var forhindret i at komme, rev det i Stykker og kastede det i Nærheden af det Sted, hvor Nelly havde ligget og hvor Politiet ogsaa fandt det. Tanken om, at Broschen paa en eller anden Maade vilde lede Tanken over paa mig, hvis den blev fundet, gav mig ingen Ro, og en Aften lagde jeg Restbeholdningen af mine Haarnaale tilligemed Broschen i en Æske og gravede den ned i Jorden, hvor jeg formoder, at den endnu ligger. Da mange Omstændigheder talte imod mig, ikke mindst vor Uenighed om Morgenen, var jeg i en stadig Uro for, at det skulde opdages, at jeg havde været paa Parkvejen den Aften. Men nu, da jeg kender Sandheden, tøver jeg ikke længere med at tale.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

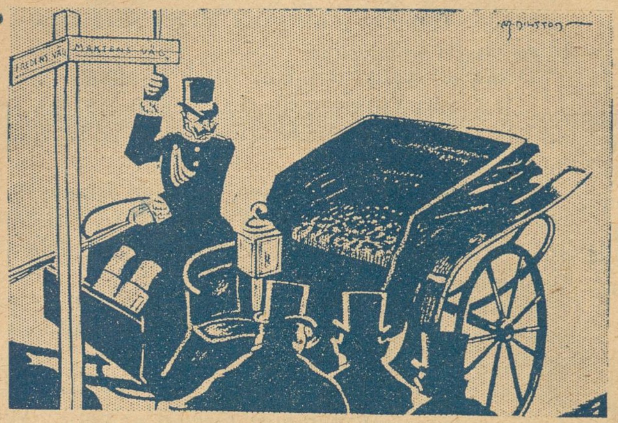

Kejsaren till socialisterna. Om herrarna nu vill vara så vänliga och stiga upp så ska vi se om vi kan komma fram på den nya vägen! (»Søndags-Nisse«).

Russisk Karikatur af Minister Trepov (som forleden blev skudt).

Heksen *Rumænien* søger at forstærke Verdensbranden med sin Petroleum. (»Simplicissimus«.)

Paa grund av den spanske lukkes skolerne. Peter faar fri, og tilbringer ferien paa kinematograf. (»Tidens Tegn«, Norge)

EFTER JUBELMIDDAGEN.
— Hur gammal va dä du sa han hette til förnamn? (»Strix«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Underlige Notitser.

Det stærke Prisfald paa Heste er for Tiden Dagens Emne rundt om i Provinserne. Heste vil dog falde i en endnu højere Grad, naar Føret bliver rigtig glat.

*

Forleden Aften blev Brandvæsnet kaldt til Kongens Nytorv, men der var ikke Spor af Ild.

Paa det kgl. Teater gik »Hekseri eller blind Allarm«.

*

Sundhedsbestyrelsen har nu ialt været sammenkaldt 9 Gange for at blive enige om, at alle Møder skal forbydes.

*

En Avis paa Falster mener, at med al den Elendighed, som nu findes i Verden, var det bedre ikke at være født, men at denne Lykke næppe er beskaaren en blandt Millioner.

*

Krinolinen, som *Olga Svendsen* har paa i »Kejserinden« er købt af »Lynsmeden«, der vil anvende den til Cirkustelt.

Tyskland og de Allieredes Fredsbetingelser.

Moderne Annoncer.

Et mindre hyggeligt møbleret Værelse til 200 Kr. om Maaneden med Udsigt saavel til et Poppeltræ som til Paalæg paa Lejen kan faas. Helst en kristelig Herre, der gaar paa Børsen.

—

Et Værelse med Maaneskin om Natten udlejes til en Herre, der elsker Katte og som selv kan medbringe Telefon og Kakkelovn.

—

En Kulkælder med Hømadrats tilleje for en yngre Herre (kun faa Rotter). Billet mrkt. »Spartaner«.

—

Møbleret Værelse med egen Indgang fra Stige i Gaarden. Fri Brevkasse, kun to Ruder knaldede. 47 Kr. om Ugen.

—

TIGGER-HUMØR.

En Tigger kom forleden op paa en Tredjesal paa Gl. Kongevej og bad om lidt Dessert.

— *Dessert!* sagde Husets Frue, hvorfor netop Dessert?

— Jo, svarede Tiggeren, for paa første Sal fik jeg en Tallerken Suppe, og paa anden Sal fik jeg Kalvesteg — saa nu mangler jeg bare Desserten!

To Fragtmænd kørte efter hinanden paa Landevejen og kom i Samtale.

— Hvad kører Du med, spurgte den Bageste.

— Med Brændevin.

— Saa passer det, at jeg kommer bagefter, for jeg kører med Gravsten.

„En Nordmand"

Blandet herre- og dameselskap, hvor straks en av herrerne tilvender sig alle de andres mest nervespændte opmerksomhet ved denne begyndelse paa en »merkelig oplevelse«, han nu sidst sommer har hat.

»Vil Dere tænke Dere«, begyndte han, »det var nede paa Hankø her i sommer. Vi var noen stykker ude og seilet, og under en baut vi gjorde var jeg uheldig nok til at miste en ring med en liten safir i, som jeg bar paa høire haands langfinger. Men hvad skulde hænde? To dager senere, da vi hadde en kokt flyndre til middag, kjendte jeg pludselig no haardt mellem tænderne.«

»Ringen!?« kom det i kor fra hans tilhørerinder fremforalt.

»Nei, desværre, bare et fiskeben.«

»Uh, hvor De er væmmelig.«

„En Svensker".

Modern: — Nu får du sluta, Tom, du pinar ju livet ur pappa med alla dina frågor (Spørgsmaal).

Lille Tom: — Åh, de ä inte frågorna som pinar honom, mamma, de ä svaren.

„En Dansker".

— Den, der faar min Tøs, sagde Per, er ikke narret! han faar en fin lille Gris tillige.

— Javel, sagde Jørgen, men den, som bliver gift med min Jens, hun faar det største Svin i hele Sognet!

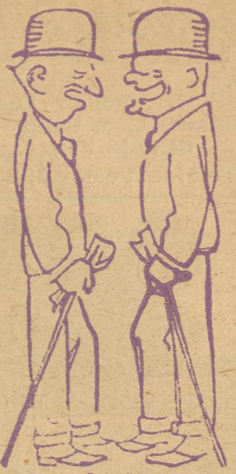

— Du, vores lille 7-aars Pige bad forleden sin Mor, om hun ikke vilde ta' og vaske Naboens lille Niels i Ansigtet.

— Hvad skulde det betyde?

— Jo, hun sagde, at hun var bleven forlovet med ham, og saa vilde hun gærne kysse ham!

I den Offentlige.

Assessoren: De vil altsaa paastaa, at Deres Hund ikke er glubsk overfor Fremmede. Kan De bevise det?

Indstævnede: Intet er lettere — »Kvik«, kan Du slikke Assessoren i Ansigtet?!

Nye Ansigter i nyt Hus.

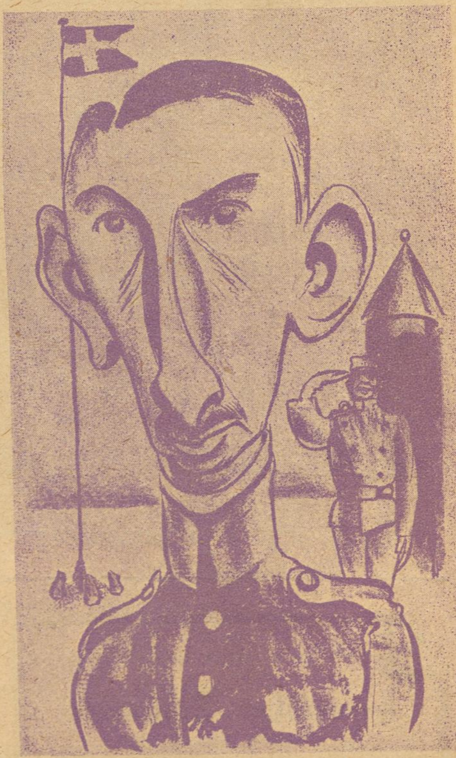

Folketingsmand, Reserveløjtnant A. Kidde.

Vesterbros Pakhus,
Saxogade 12,
køber Jern, Klude, Metaller, Aviser, Flasker, Cycler, Møbler, Fodtøj Gangtøj samt alt fra Pulterkamre til høje Priser.
Telefon Vester 392 y.

Sække og Sækkelærred købes.
Højeste Pris. Sækkelageret Koldinggade 14. Telefon Øbro. 2554 x.

Telefon 1848

Vilh. Chr. Hansen. Tak, men vi maa nøjes med et Par Stykker af den store Produktion. Deres Bemærkning om »Dyrene« forstaar vi ikke.

R. Petersen, Svendborg. Der bliver forhaabentlig Plads til »Frk. Efteraar«.

— Hvem er hun egentlig der gaar?
— Men Gud, Fru Hansen, kender De ikke hende, det er jo Indehaveren af den store nye Forretning for Ansigt- og Skønhedsmassage!

Tegnet af J. Linnemann.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

KARNEVAL!
Tegnet af Henrik Jørgensen.

— Det er omtrent hver Dag, at Du kommer fuld hjem. Næh, jeg skulde gøre ligesom Fru Jensen, hun er gaaet fra sin Mand i Aftes.
— Saa, er hun det?
— Sæt nu, at jeg gik fra Dig, hvad tror Du saa dine Soldebrødre vilde sige?
— De vilde forlange, at jeg skulde give en Omgang til hele Stuen.

Tegnet af J. Christiansen.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Ravnen"s nye Præmiekonkurrence for Amatørtegnere.

Efter Løfte udskriver vi herved vor nye Præmiekonkurrence for vore mange Amatørtegnere, som sidst ved de berømte *»Bogstavsdyr«* afgav glimrende Eksempler paa Dygtighed og opfindsomt Lune.

Vi har denne Gang haft

Aarets Julemærke

for Øje.

Dette Mærke vil vel sagtens i Aar som de foregaaende Aar bære Billedet af et Par Basunengle eller en eller anden ligegyldig Prins og Prinsesse.

Men vi kunde tænke os, at et »Standardmærke« for Aaret med dets mange sælsomme Begivenheder vilde kunne give vore tegnende Venner Stof til forskellig

Slags Satire eller Humor og hidsætter her en Prøve paa, hvorledes Julemærket i Aar *kunde* se ud.

Behagat indsende »Julemærker« efter frit Valg, og *Redaktionen vil da belønne de tre bedste med hver*

5 Kroner,

de tre næstbedste med hver

3 Kroner

og desuden 4 Originaltegninger i Ekstrapræmier.

Indsendelsen af »Julemærker« slutter Lørdag d. 23 November og i December falder Dommen.

Der maa kun tegnes med Sort og Hvidt, Størrelsen er ligegyldig.

Alle Amatørtegnere fra det ganske Land er velkomne!

Moderniserede Klassikere.

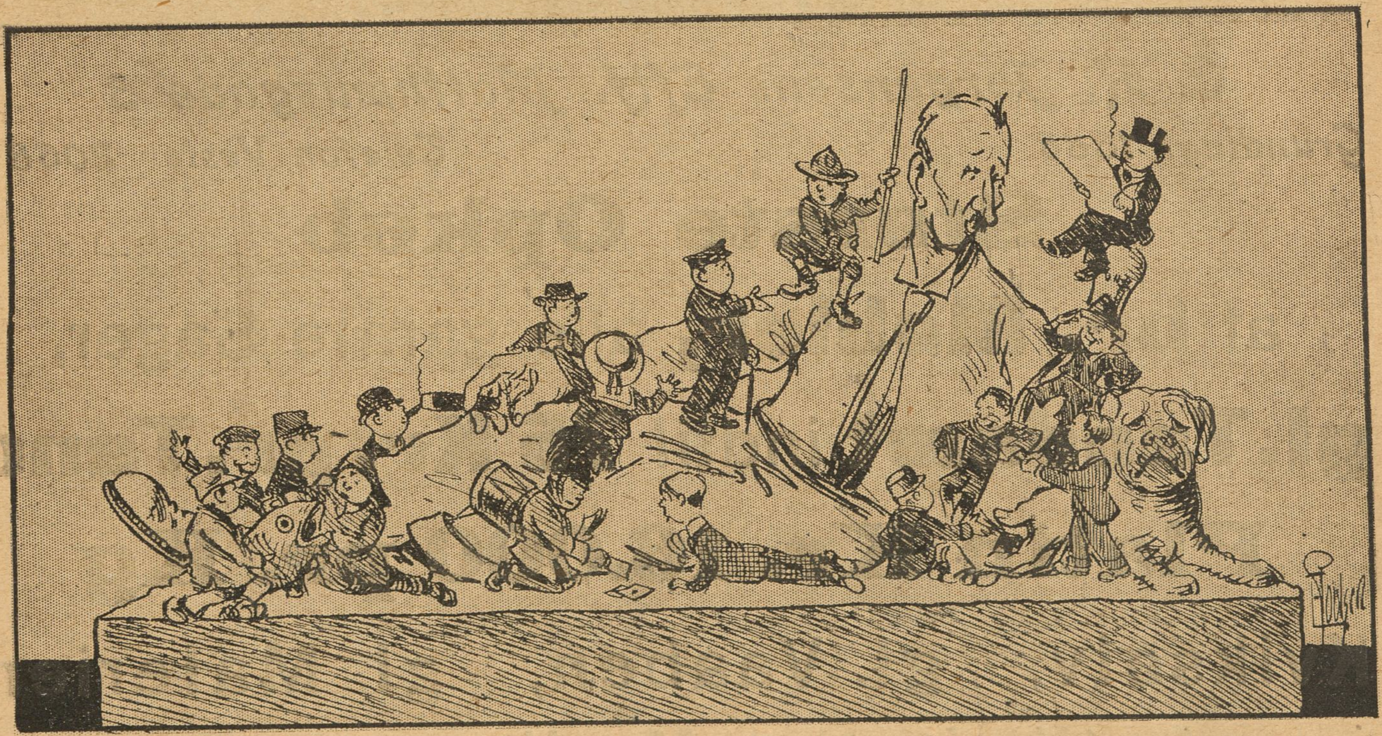

Tegning af Emil Poulsen.

Hvilket Billedhuggerværk er her bleven moderniseret?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *to Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

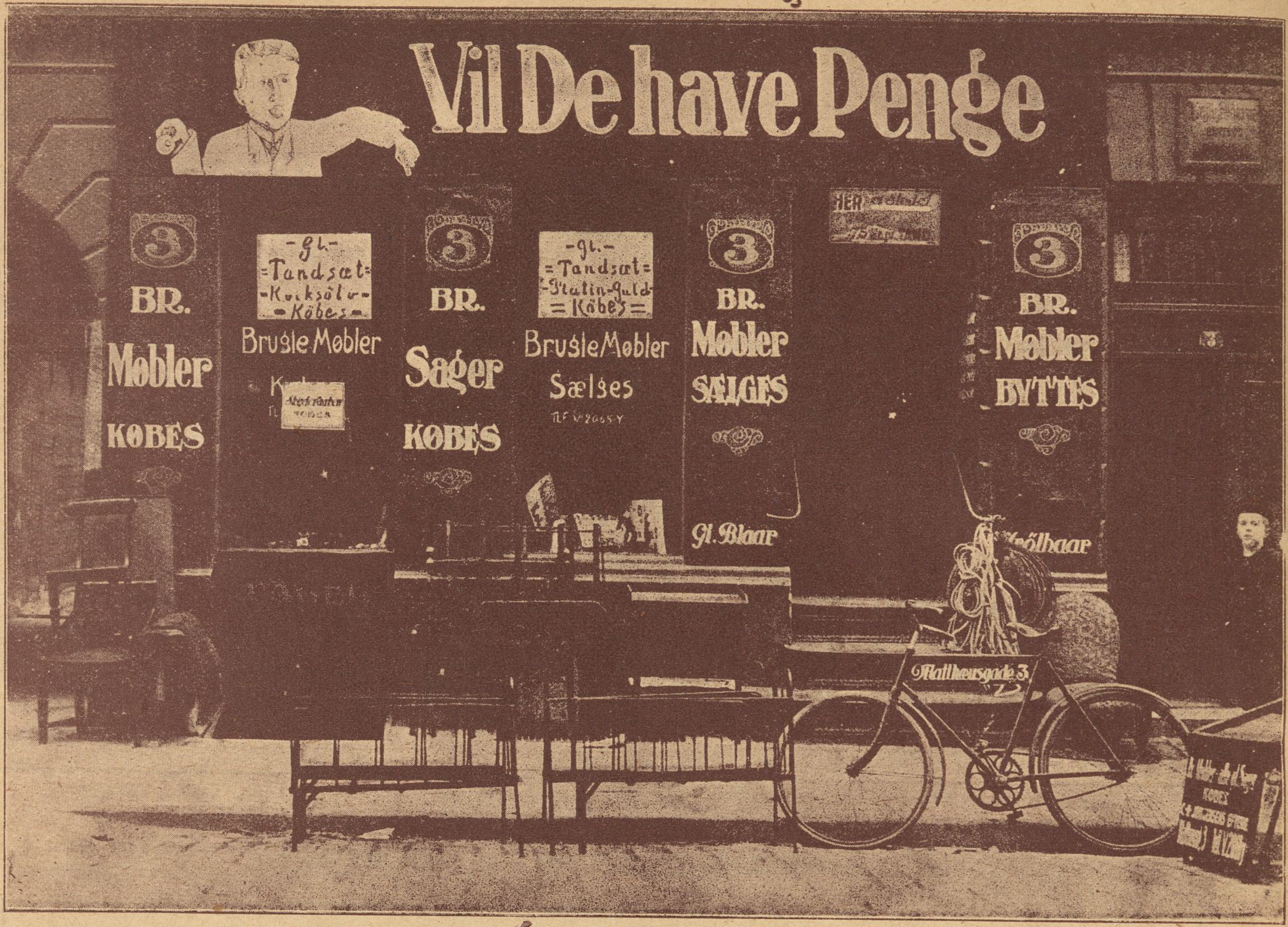

C. H. Jørgensens Eftf. Matthæusgade 3

Grundlagt 1888 *Telefon Vester 2068 y*

Største Opkøb

af **br. Møbler,** alle gamle Sager,

gl. Tandsæt indtil **75 Kr. pr. Tand**

Platin Kr. 16.000 pr. Kg

Kviksølv, gl. Vaaben, gl. Malerier,

Antikviteter, Krølhaar o. s. v.

Skriv eller ring til

den gamle kendte Forretning

Telefon Vester 2068 y Grundlagt 1888. **Telefon Vester 2068 y**

Tegning af P. V. Hansen

St. Helena gøres i Stand af de Allierede.

Mere nordlig!

Gamle Skipper Henriksen fik Feber, da han laa med sin Bark »Hvalrossen« i Vestindien, og Lægen proppede ham med Kinin og forbød ham paa det strengeste at drikke den Vædske, han daglig i over 30 Aar havde vederkvæget sig med — Romtoddy. Først naar »Hvalrossen« havde forladt den varme Zone og kom op i mere tempererede Farvande kunde Henriksen faa Lov at brygge sig en Toddy paany, men svag til at begynde med og langsomt en Gran stærkere jo mere nordlig de kom med tilsvarende synkende Temperatur. Da »Hvalrossen« omsider kom ud fra Varmezonen, gav Henriksen Kokken Ordre til at brygge den første Toddy.

Den smagte dejlig — og Dagene gik, Kanalen blev passeret og »Hvalrossen« gik Nordsøen ind. For hver Dag der gik, kommanderede Skipperen: »En Grad mere nordlig, Kok.« — »Javel, Skipper«, svarede Kokken og kom mere Rom i Toddyen.

Da de saa var kommen midtvejs i Nordsøen, mødte de en stærk Snestorm. — »To Streger mere nordlig i Dag!« beordrede Henriksen.

Men saa raabte Kokken:

— Ja, saa maa Kaptajnen selv brygge den, *for nu er der igen ikke mere Plads til Vand i den!*

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
·FIONA· SKINDERGADE 27

Da der var „Tjans" ved Havnen.

Dick burde som sædvanlig have været ude for at skaffe noget at spise, men det var han ikke. Han havde et Anfald af daarligt Humør, og naar han var i daarligt Humør blev han altid hjemme.

Hjemmet bestod af et eneste lille Værelse. Møbler var en ukendt Luksus, der fandtes knapt det aller nødvendigste i dette fattige Hummer.

Dick strakte sig ud i hele sin Længde paa en Træbænk ved Væggen.

— Fordømt, hvor jeg er sulten, brummede han. Hvor i al Verden er Pigebarnet henne?

Dick var ikke saa gammel; 15 Aar er jo ingen høj Alder, men han havde dog allerede opdaget, at Kvinden stod langt under Manden.

Nu gik Døren op, og han drog et Suk af Lettelse. Det var meget rigtig Pigebarnet, som kom.

— Naa, er Du nu endelig der, udbrød han, Du kommer temmelig sent. Har Du haft Held med Dig i Dag?

Pigebarnet stod et Øjeblik og saa paa ham. Hun var heller ikke saa gammel — 14 Aar. Hun var Dicks Søster.

Hun var større end han og saa næsten fuldvoksen ud. Smuk var hun ogsaa; hun tyggede ihærdigt paa en Bid Tyggegummi.

— Laan mig din Tyggegummi en Gang, jeg er forfærdelig sulten, sagde Dick.

Pigen saa forbavset paa ham.

— Har Du ikke faaet noget i Dag? spurgte hun.

— Ikke en Døjt. Jeg har drevet omkring hele Morgenen, men ikke en Smule har jeg tjent. Havde jeg det, skulde jeg nok have haft lidt Mad til Dig. Du har vel saa heller ikke faaet noget?

— Jo, jeg hittede en Bid Tyggegummi paa Gaden, men jeg er sulten som en Ulv, svarede Søsteren. Følg med ud, maaske hitter vi noget, naar vi er to. Dick rejste sig, og de fulgtes ad ned til deres sædvanlige »Arbejdsplads« — Havnen. Det var et ejendommeligt Par. Pigen, som var lang, ganske fyldig og klædt i lang Kjole, kunde næsten regnes for at være Dicks Mor. Hun var ogsaa den eneste Mor, han havde.

Det er da ogsaa et væmmeligt Uheld, sagde Dick. Jeg kunde have været med til Svømmekonkurrencen i Dag — den, som vinder, faar en stor Pakke Tobak — men nu føler jeg mig for sløj til at være med. Man duer ikke til noget, naar man ingen Mad har faaet

De to Søskende var kommen ned til Havnen og stod stille og betragtede de mange Mennesker, som spadserede paa den nye Promenade. Der var sort af Mennesker, de fleste havde deres Opmærksomhed henvendt paa et bestemt Punkt paa Kajen.

— Se Dick, sagde Maud, hvad er der i Vejen der?

Dick saa derhen. Nogle Fotografer fra et af de store New-Yorkerblade var beskæftiget med at fotografere den nye Promenade med de mange Mennesker, det skulde nok være Fotografier til en Søndagsartikel.

— Det interesserer mig ikke det mindste, sagde Dick. Bare min Mave ikke skreg saa afskyeligt.

Maud blev urolig. Dick betragtede hende opmærksomt, hendes Kinder var pludselig bleven røde, og nu blinkede hun til ham.

— Pas godt paa! hviskede hun til ham, idet hun holdt Udkig med Fotograferne.

Ude ved Molen trængte Folk paa for at komme med paa Fotografiet. Pludselig skreg en Dame op og pegede ned paa den anden Side af Kajen, ikke langt fra Fotograferne.

Mængden stirrede derned. De saa en ung Pige springe forbi Fotograferne og ud paa den yderste Kant af Stenkajen. Hun stønnede og jamrede sig i Fortvivlelse.

— Jeg er træt af Livet! skreg hun. Jeg vil dø! Farvel! Et Hop og et Plask, og hun var forsvundet i Bølgerne. Et Raab af Forfærdelse lød fra Folkemængden.

— Red hende! Red hende! skreg Damerne. Hun drukner! Men ingen rørte sig. Den ene ventede paa, at den anden skulde foretage sig noget. Pludselig styrtede en halvvoksen Dreng som en Pil ud paa Kanten af Kajen, stod et Sekund og betænkte sig og kastede sig derpaa i Vandet.

Det var Dick. Nogle Svømmetag førte ham hen til den Druknende. Med beundringsværdig Sindsro begyndte Fotograferne at »knipse« Scenen. Det var da endelig en Sensation for Bladet.

Pludselig brød Mængden ud i Hurraraab. Den unge modige Svømmer havde faaet Tag i Kvinden og nærmede sig nu Kajen. En Mand stod parat med et Reb, og et Øjeblik senere stod Dick og den unge Selvmorderske paa det tørre igen.

— Usch! sagde Dick spyttende og hostende. Det var et drøjt Arbejde — og oven i Købet paa fastende Mave.

Folkemængden omringede Helten, først og fremmest de to Fotografer. Dette Tilfælde kunde de ikke lade gaa fra sig.

Midt i det hele kom en Politibetjent. Ved Synet af ham ilede den unge Selvmorderske sin Vej, og inden man vidste et Ord deraf, var hun forsvunden.

— Det var da uheldigt, sagde den ene Fotograf. Jeg var sikker paa, at hun kunde have fortalt en interessant Historie for os.

De vendte nu hele Opmærksomheden mod Dick, spurgte om hans Navn og Alder og var ivrige efter at faa at vide, hvorledes han befandt sig efter Badet.

— Jeg er skrupsulten, sagde Dick højtideligt, og fuldstændig tom indvendig.

Tilhørerne lo og forsikrede, at det snart skulde blive afhjulpet, og inden Dick forlod Skuepladsen, havde han gjort en rig Høst paa Smaamønt. I Fotografernes Selskab vandrede kan saa op til Redaktionskontoret; der fik han et Maaltid Mad og kom snart i et straalende Humør.

Dick blev højtidelig intervievet, og han fortalte alt, hvad han vidste og lidt til.

— Det er ikke noget at tale om, sagde han, da man roste ham for hans Daad. Det har jeg været med til mange Gange før. Dette her er den tiende, som jeg har draget i Land. Jeg gør det for Øvelsens Skyld! Han spekulerede et Øjeblik paa, hvad Heltene bruger at sige ved saadanne Tilfælde, og tilsidst fandt han det.

— Det var jo bare min Pligt, sagde han.

Redaktøren var begejstret. Af dette kunde der laves en fin Artikel, og næste Søndag skulde hele Byen vide, at denne Dreng var en Helt.

Dick interesserede sig ikke videre for denne Berømmelse, men da Redaktøren gav ham en Tidollarseddel, flød hans Hjerte over af Taknemlighed.

Da han kom hjem, stod Maud og vred Vandet af sine Klæder. Hun raabte højt af Glæde, da han tog Pengene op af Lommen.

— Sagde jeg ikke, at Du skulde passe paa? lo hun. Var det ikke godt gjort?

Dick maatte le højt.

— Jo, Søster, svarede han, Du var storartet. Hvis Du ikke er altfor træt af Livet, skal Du nu faa lidt at leve af!

— Det er jeg straks med paa, svarede Maud — og saa fulgtes de ad hen til en Restauration.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Statsunderstøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus" Amagerbrogade 145

Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Avertér i Ravnen.

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

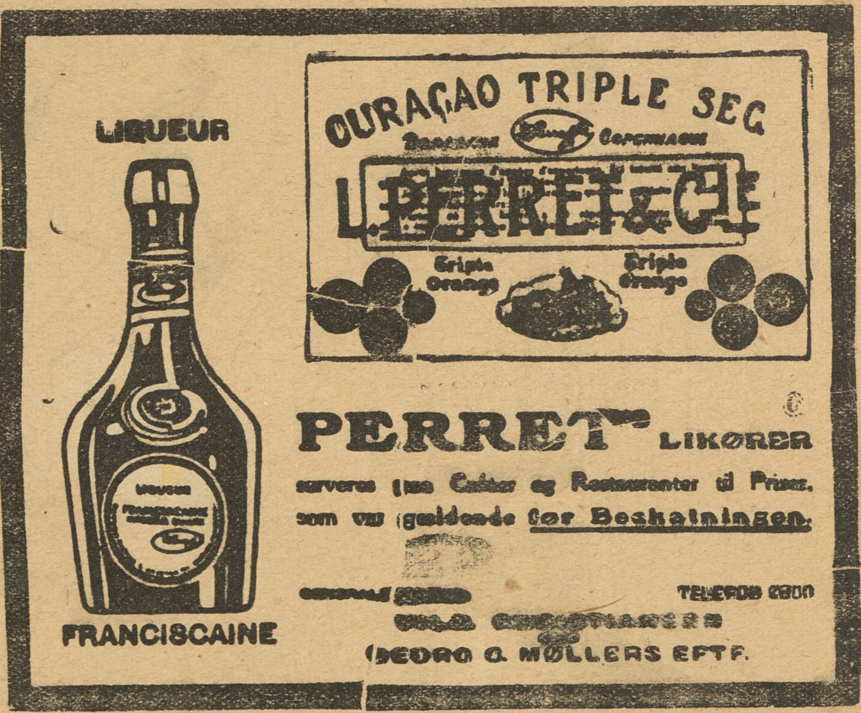

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.**
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354. NYØSTERGADE 2. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F. E. BORDING KØBENHAVN

Skibet er ladet med —

Tegning af Osvald Jensen.

„Surrogat-Søstre“ modtager „Madam Brun“ fra Amerika.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 45 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 7. November 1918.

Tegning af Osvald Jensen.

Betragt dette Ansigt, hvis Humør De bør granske;
der findes ikke bedre Middel mod *den spanske!*

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

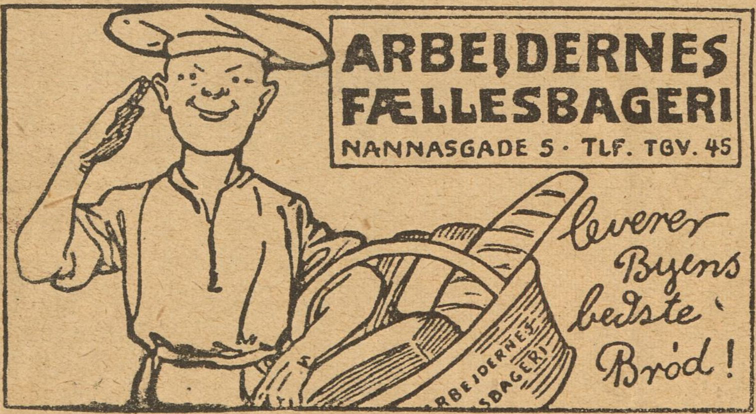

Telefon
1848

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1,25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

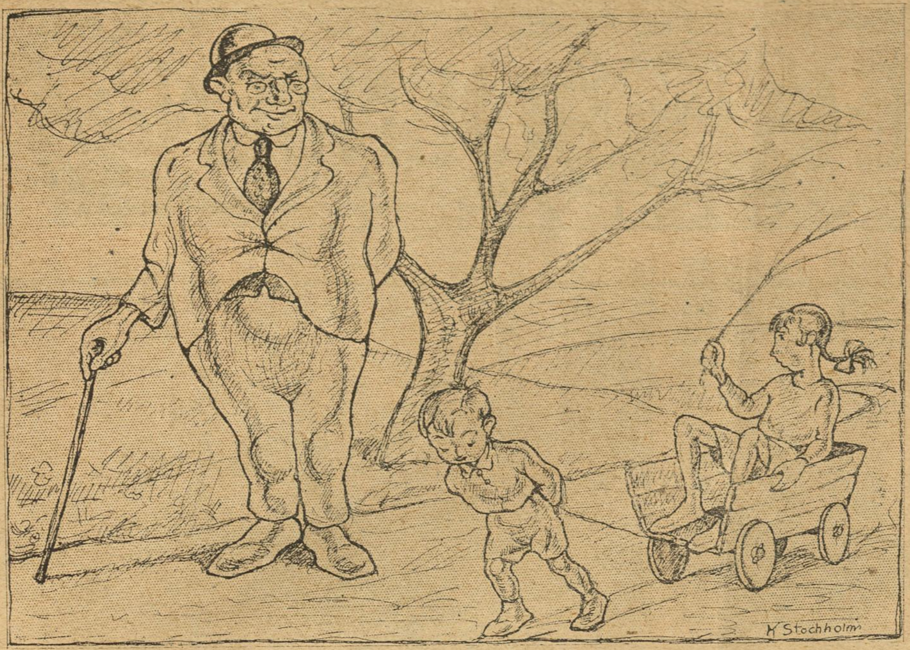

Tegning af K. Stochholm.

— **Hvad leger I, søde Børn?**

— **Vi leger, at jeg er en rig Dame, der maa køre med Hest og Vogn, fordi jeg ingen Benzin har!**

„Det er saa yndigt —“

Mand og Kone paa Rejse. De er lige kommen ind i Kupeen, og Konen begynder at spørge:

— Hvor har Du lagt den Pakke, vi havde med?

(Pakken laa i Nettet lige over deres Hoveder)

Svar: jeg hængte den paa en af Pufferne paa Kulvognen.

Fem Sekunders Pavse.

Konen: Du huskede vel at laase Døren af?

Svar: Nej, jeg hængte et Skilt ud med Paaskriften: Gratis Adgang.

Fem Minutters Stilhed.

Konen: Mon vi snart skal køre?

Svar: Jeg skal indsende en skriftlig Forespørgsel til Generaldirektøren.

Konen: Det er et kedeligt Tog, det stopper jo ved alle Smaastationerne.

Svar: Det kan ikke nytte at tage med Iltog, naar vi skal af ved en lille Station.

Et Minuts Pavse.

Konen: Naaede Du at blive barberet?

Svar: Nej, jeg rykkede Skægget ud med en Knibtang.

Manden tager en Cigar frem.

Konen: Skal Du ryge nu?

Svar: Nej, jeg havde tænkt at byde Dig den.

Konen: Huskede Du at bede Tante Betty om at gaa op og vande Blomsterne?

Svar: Ja, jeg bad hende ogsaa om at skure Karnariefuglen og gi' Grisen rent Tøj paa.

Manden rejser sig for at gaa ud i Gennemgangen.

Konen: Vil Du ikke sidde mere?

Svar: Nej, jeg vil gaa ud og hænge mig eller trække i Nødbremsen for at faa Dig sat ud!

Jubel i Kupeen. Konen giver sig til at læse i en Bog.

En Drøm.

Mads Mikkel laa og drømte saa
vidunderligt og stort,
at han ąd ujævn Landevej
red op til Himlens Port.

Han red saa rask, at Gnisterne
sprang vildt fra Hestens Sko,
og glammende hver Lænkehund
forstyrred' Aft'nens Ro.

Hist udenfor Sankt Peder stod
i Solens Nedgangsglød,
og med en Flaske Aqvavit
sin Næse farved rød.

Mads Mikkel hilste pænt »god
Kvæld«
og letted' paa sin Hat
og spurgte, om der var Logi,
blot for en enkelt Nat.

Sankt Peder mønstred' Mikkel
skarpt
fra Haartop og til Hæl
og hvæsede» »Rid i Galop
til næste Milepæl.

Der svinger Vejen brat mod Syd
og bliver bred og flot,
og der for Enden øjner Du
et mægtigt, prægtigt Slot.

At der Du straks vil faa Logi,
jeg ganske sikkert ved.«
Mads Mikkel sporede sin Hest,
sa'e: »Tak for god Besked!«

Mod Syd han satte Kursen nu,
men Slottet ej han fandt —
han vaagnede ved Kroen
paa en skaldet Grøftekant.

Aage Andersen.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas **overalt** hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Tegning af Emil Poulsen.

— Jeg vil gærne ha' en Krone paa denne Bankbog.

— De kan ikke faa mindre end fem Kroner ad Gangen.

— Naa ja, lad mig saa faa fem Kroner.

— Vær saa god.

— Tak. Saa vil jeg gærne sætte de fire Kroner ind med det samme.

✻

— Hvoraf kommer det, at Legationssekretæren har tre Ordner?

— Det er saamænd ligetil. Den tredje fik han, fordi han havde de to andre, den anden fik han, fordi han havde den første, og den første, fordi han ingen havde!

Vise om „Refanutten“.

Mel.: I Danmark knejser intet Fjæld.

I Danmark vokser ikke Træ
i særlig lange Baner,
og naar vi bygge skal et Læ
for Folk og Fæ, vi kan ej slaa
med Øksen løs, hvor Bøgen staa
ej heller fælde vore Graner.
Nej, vi maa købe lutter
smaa svenske *Refanutter!*

De spør', hvad er en »Refanut«,
og jeg skal straks Dem svare.
En »Refanut« det er en slut-
tet Trop af Træ fra Sveriæ.
Den bindes fast med Baand og Bast,
og Skib og Mast er Skibets Last,
og naar den skal leveres,
saa maa den pænt bugseres.

Forleden kom en »Refanut«
hertil fra Saltsøstaden.
Jeg talte med den svenske Gut,
som resolut den Tjans fik »skudt«.
Og han »funderad« Tankerne
og pegede paa Plankerne:
»Se, vet ni at her ligger
en Billion Tændstikker«?

Hans »Skib« var ikke særlig smukt
(omtrent som »Bræddestablen«)
men det ku' fare lige lukt
igennem Skær og Fjord og Bugt.
Og der var Hold i Linerne
og ingen Tjans for Minerne.
En Mine bare »futter«
ad svenske »Refanutter«.

De havde været undervejs
i henved sytten Dage,
og Turen havde været »nejs«
med »Kommesjes« og Brød af Majs.
De saa Søslangen forud — og
af Rædsel døde den, det Skrog.
Den havde »Refanutten«
ej forud set paa Ruten.

Nu skal vi bygge mangt et Bo
ved Hjælp af »Refanutten«,
hvor glade Unge, to og to
i Fred og Ro kan bo og gro.
Det svenske Træ, der til os flød,
har hjulpet os i Bolignød.
Og fødes der smaa Gutter —
de døbes »*Refanutter!*«

Jørgen Grønsvær.

SPILLERENS DATTER

LONDON — PARIS — MONTE CARLO

— Men De sagde, at Charles Holrogde var min Broder, sagde George, henvendt til Mariette. Det forstaar jeg ikke.

— Nelly fortalte mig alt, svarede Mariette, om, hvorledes Deres Moder, Lady Stratfield, døde et Par Maaneder efter Deres Fødsel, og hvorledes Deres Fader et Aar derefter giftede sig med en anden Kvinde, som han imidlertid senere blev skilt fra. Denne anden Hustru bosatte sig med sin Søn i Frankrig, hvor Clarles blev opdraget. Men da han erfarede, hvor uretfærdigt Deres Fader havde behandlet hans Moder, vægrede han sig ved at kalde sig Stratfield, men antog sin Moders Navn, Holrogde.

— Det var da heller ikke saa mærkeligt, at han lignede Dig saa meget, naar han var Din Halvbroder, indskød Liana.

— Men vi glemmer i vor Lykke, sagde George, at jeg ifølge min Faders Testamente maa tilbyde Mariette min Haand.

Medens han talte, kom en hel Flod af Solstraaler og oplyste Værelset, men i næste Nu sprang Zertho ud gennem det aabenstaaende Vindue og for henad Vejen i vild Flugt. Richards sprang hastigt afsted efter ham. Efter en Stunds Forvirring vendte Mariette sig roligt mod George og sagde:

— De fortalte mig om Deres Faders Testamente. Nuvel, De kan fremkomme med Deres Tilbud naarsomhelst. Mit Svar bliver, at jeg nægter at gifte mig med Dem, tilføjede hun leende.

— Et Svar, som bringer mig 50,000 Pund.

— Du er da virkelig min Ven, Mariette, indskød Liana og rakte hende sin Haand. Tilgiv mig, at jeg troede, Du var min Fjende.

Mariette trykkede venligt hendes Haand, idet hun sagde:

— Jeg har tilgivet alt — alt, undtagen denne forfærdelige Mands Forbrydelse mod Gud og Mennesker.

XXI.

VINDE ELLER TABE.

Flygtningen var allerede ude af Syne, da hans Forfølger naaede ud paa Vejen. Zertho var kendt i enhver Gyde i Monaco. Max forfulgte ham længe, men da han indsaa, at han ikke kunde naa Flygtningen, vendte han tilbage til Villa Fortunee for at faa Mariettes Tilladelse til at melde Sagen til Politiet.

Imidlertid sad Zertho i en Vogn paa Vej mod Monte Carlo. Han vovede ikke at se sig om af Frygt for at blive opdaget.

— Hurtigt, hurtigt! raabte han uophørligt til Kusken, thi hvis han kunde naa over den italienske Grænse, mente han at være reddet.

Da de naaede Casinoet, bad han Kusken vente og skyndte sig hurtigt op ad de tæppebelagte Trapper.

— Mit sidste Spil, tænkte han. Liv eller Død! Han satte sig paa en ledig Stol og begyndte at spille.

— Hvis jeg vinder, vil jeg flygte bort, mumlede han, men hvis jeg taber, vil jeg blive her!

Han sad i Spænding indtil Kuglen faldt. Han tabte og skulde blive. Saa førte han Haanden skælvende op mod Munden, som for at skjule et Hosteanfald. Bleg og stirrende sad han der, da han pludselig udstødte et jamrende Skrig. Ingen anede, hvorfor han havde skreget før han et Par Sekunder senere med en vild, fortvivlet Stønnen faldt forover mod Spillebordet og var død.

Hans Hjerte havde altid været svagt, og nu havde et Hjerteslag endt hans Liv. Saaledes lød i det mindste Avisernes Beretning, thi Casinoets Bestyrelse ønskede ikke at lade Almenheden faa at vide, at man i hans Lomme havde fundet en lille Flaske med hvide Tabletter, som indeholdt Stryknin.

Denne Bestyrelse giver aarlig flere Tusinde Francs til Journalister og Korrespondenter for at skjule de Mord og Selvmord, der finder Sted i dette Spillehelvede, der ligger i de skønneste, paradisiske Omgivelser.

XXII.

SLUTNING.

George blev kort Tid senere viet til Liana i Kirken i Stratfield, det Sted, hvor hans Forfædre var bleven døbte, viede og begravede. Ved Mariettes Vægring fik han den omtalte Pengesum, 50,000 Pund, og de tog Ophold i en lille Villa højt oppe i Bjergene i Sydenham.

Ved den ældre Broders pludselige Død som Følge af et Ulykkestilfælde under Jagten fandt han sig imidlertid en skønne Dag som Ejer af Slottet Stratfield med alt hvad dertil hørte, og de tog da Ophold der. Lianas Skønhed og elskelige Væsen gjorde hende meget afholdt.

Mariette giftede sig med Max Richards og beboede Villa Fortunee, men Spillesalene besøgte de aldrig mere. Hvert Foraar tilbragte George og Liana nogle Uger i deres Hjem, medens de om Sommeren var velkomne Gæster paa Stratfields Slot.

I lang Tid forblev det en Hemmelighed, hvorledes Sir John havde kunnet vide noget om Mariette, men ogsaa dette blev opdaget, da George en Dag blandt sin Faders Papirer fandt et Brev fra sin Halvbroder Charles, hvori denne underrettede sin Fader om, at han havde mistet en stor Sum til Kaptajn Brooker, samt at han tænkte paa at gifte sig med Mariette Sepage, som han beskrev nærmere.

I den store Salon paa Stratfield Slot med dets Egepaneler, dets dybe Vinduesnischer og bonede Gulv, hang siden det kostbare Portræt af Lady Anne, og hver Gang de to unge Ægtefæller betragtede det, tænkte de paa, hvor nær de en Gang havde været Fortvivlelsen og en Skilsmisse for hele Livet.

Kaptajnen boede i en gammel Villa ved Stratfield, men spiste hver Dag til Middag paa Slottet, hvor de fine Cigarer og Vine smagte ham fortræffeligt.

Kun en Gang besøgte George og Liana det Sted, hvor stakkels Nelly blev myrdet, men de blev saa overvældet af Minderne, at de besluttede ikke mere at vende tilbage dertil. Det Lykkens Solskin, som nu bestraalede dem, ønskede de at bevare, og Omstændighederne ved Nelly Bridsons Mord bevaredes derfor stadig som en Hemmelighed af Beboerne af Stratfields Slot.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

I.

DEN SANDE KÆRLIGHED.

— Du traf ikke en Gang Skiven! Hvad gaar der dog af Dig, Fergus? Du er jo ellers en god Skytte.

— Det er ikke min Skyld, lød det knappe Svar; det er den fordømte Revolvers; den skyder for højt til Venstre. Maa jeg prøve Din, Leonard? Tak!

Endnu en Gang brødes Stilheden paa den fredelige, gamle Skydebane af et Pistolskud, og i samme Øjeblik viste der sig et Hul i Skivens nederste Kant.

— Pokkers! mumlede Fergus Emberly! Skuddet gik for tidligt af, fordi Aftrækket paa Din Revolver, Leonard, er svagere end paa min. Vil Du ikke prøve et Skud, Edna?

Den talende vendte sig mod en ung Dame, der stod bag ved ham, en høj, mørk Pige med et beslutsomt Træk omkring Munden og et Ansigt, som man næsten kunde kalde sydlandsk.

Hun smilte, idet hun traadte et Skridt frem og uden Tøven tog Revolveren. Hun lod den hvile paa sin venstre Underarm og indtog en gratiøs Stilling. Idet hun stod fast som en Klippe, tog hun nøjagtigt Sigte og skød. Skuddet traf i Plettens nederste Kant.

— Bravo! udbrød Leonard Blyth. Hvor har Du lært at skyde saa godt, Edna?

Den unge Pige lo og gav ham Revolveren tilbage.

— Det har jeg virkelig glemt, Leonard; men jeg tror, det var i Ægypten. Man siger, at der ikke vokser Mos paa den Sten, som ruller, men endskønt jeg har flakket meget omkring i Verden, har jeg dog lært en Del — ogsaa at skyde til Skive. Og nu er det Din Tur, Violet! Skal vi skyde til Maals om et Par Handsker?

— Kære Edna, svarede Violet Emberly smilende. Jeg skal gerne give Dig Handskerne, hvis Du ønsker det; men hvis jeg skulde skyde efter den Skive der, var jeg bange for at komme til at ramme en af Paafuglene.

Den talende havde nylig fejret sin enogtyvende Fødselsdag. Hun var lys, med mørke Øjenbryn og Øjenhaar, Ansigtet vidnede om en god og nobel Karakter. Udtrykket i hendes mørkegraa Øjne tydede paa Karakterstyrke og paa at den kvindelige Blidhed her ikke var udartet til Fadhed og Intetsigenhed.

— Sigt paa Paafuglene, saa træffer Du sikkert Skiven, lo Blyth, hvis Øjne stadig hvilede paa Violet.

Den unge Pige skulde lige til at svare, da hendes Broder Fergus rakte Haanden ud efter Vaabnet og hidsigt sagde:

— Nej, og atter nej! Jeg lader mig ikke besejre af Dig, Edna. Jeg vil forsøge endnu en Gang!

Han skød og med større Held end før, thi Kuglen traf to Tommer fra Pletten.

En Mand kom gaaende over Græsplænen; han standsede og strøg smilende sit store, sorte Overskæg. Han var velbygget og fornemt klædt. Han bevægede sig med en Ynglings Spænstighed, endskønt et Blik paa hans faste og noget myndige Ansigt ikke lod en i Tvivl om, at han ikke kunde være under 40 Aar.

— Embely synes at øve sig til Spøgelsesjagten i Nat, sagde han leende.

— Nu ikke altfor vittig, svarede Fergus ærgerligt. Jeg har jo sagt Dem, Lydfield, at jeg ikke vil have, at min Moder og Violet ikke faar noget at vide derom.

Han vendte sig om og bortfjernede sig uden at sige et Ord. Hans Humør lod ikke til at være det bedste.

— Hvad mener De med at skyde Spøgelser, Major Lydfield? spurgte Violet.

— Aa, det var kun Spøg, svarede Majoren og saa paa sit Ur. Vi har endnu en hel Time indtil vi skal klæde os om til Middagen. Hvad mener De om et Parti Krocket?

— Jeg skal desværre skrive et Brev, som absolut maa med Posten; men De kan jo spille med de andre.

Hun gik op mod Huset, som skimtedes mellem Træerne. Uden Tøven fulgte Leonard Blyth efter hende og lod Major Sydfield og Edna Shearm alene tilbage.

— Emberly synes at være i daarligt Humør, sagde Majoren. Det var maaske over min Hentydning til Spøgelsesjagten.

— Hvad mener De med det? Det lyder saa romantisk.

— Der kan jo næppe ske nogen Skade ved, at jeg fortæller Dem det. De ved selvfølgelig, at Huset deroppe paa Højen, som saa længe har henstaaet ubeboet, skal være hjemsøgt af Spøgelser. Naa, i Gaar havde vi en lang Diskussion med Pridmon, som er en ivrig Spiritist, og det endte med, at Emberly tilbød at opholde sig en hel Nat i Huset og nedskrive sine Indtryk derfra. Jeg tror snarere, det var for at faa Lejlighed til at skrive en morsom Rapport end for at vinde Pridmons Guinea. Skal vi spadsere en Tur i Haven, Miss Shearm.

— Ja gerne. Jeg tror nu alligevel ikke det var det, der var Skyld i Fergus' daarlige Humør.

— En Mand i hans Stilling har saamænd ingen Grund til at være i daarligt Humør, svarede Lydfield og tændte sig en Cigaret. Hans Fader er død, hans Moder og Søster elsker ham, han har flere Penge end han kan bruge og Klædefabrikken er en hel Guldgrube. Desuden er han ikke mere end 25 Aar. Jeg vilde gerne være i hans Sted.

— De skulde saamænd beklage Dem, udbrød Miss Shearm leende. De taler som om De var en gammel, fattig Officer paa en lille Pension, og i Virkeligheden er De Ejer til det gamle, herlige Gods Hall. Nej, er der nogen, der har Grund til at klage, saa er det saamænd mig.

— De? Hvad behøver en Kvinde andet en Ungdom og Skønhed? Deres Øjne og Deres Haar er i sig selv en Formue.

— Min bedste Major Sydfield, hvis De vil mit Selskab, saa gem Deres Komplimenter til Violet. Her staar jeg — saa at sige — alene i Verden, med en Hatteæske og to Kufferter, og alligevel tror jeg, det er første Gang, De har hørt mig klage.

— Ja, men De har en straalende Fremtid for Dem, svarede Majoren smilende. De skal jo giftes med den lykkelige Sir Gilbert Parks — — saa snart han vender tilbage fra Indien.

Ednas mørke Øjne lynede et Øjeblik af Forbitrelse over hans ondskabsfulde Ord, og hun skulde lige til at give ham Svar paa Tiltale, da en Mand fra en Sidevej hilsende traadte hen til dem.

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

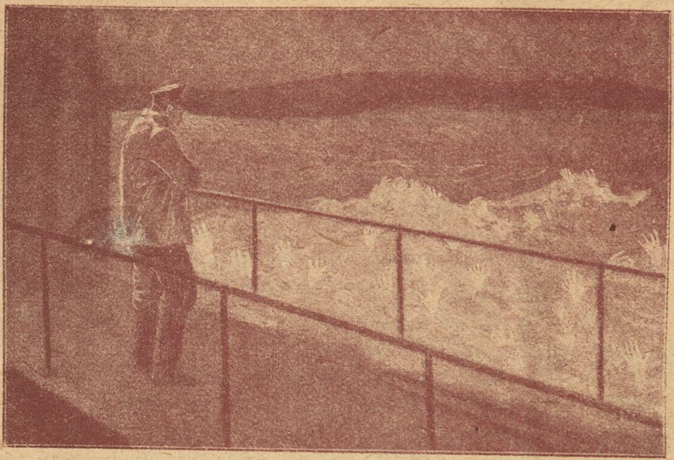

U-Baadkaptajnens Drømmesyn.
(»Life« New York).

»KONUNGARIKET FINLAND«.

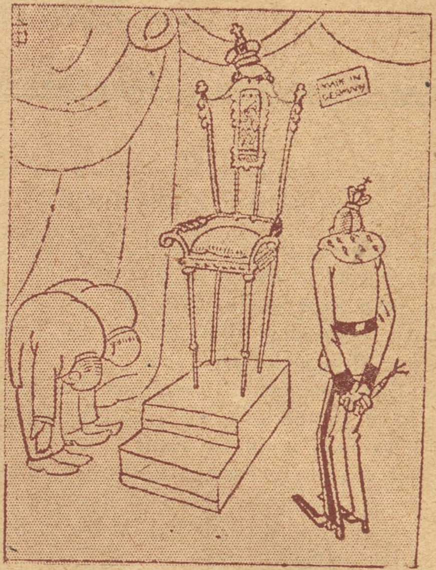

— Tyskland har leverat en kungatron till Finland. Man beräknar på optimistiskt håll att den åtminstone skall hålla till de kommande fredsförhandlingarne.
(»Social Demokraten« Stockholm).

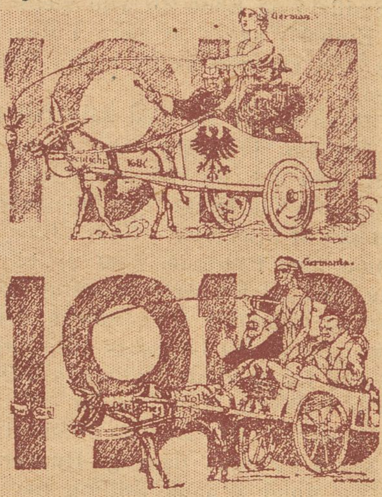

Engelsk Satiretegning, nedkastet fra en Ballon mod de tyske Linier. 1914 viser det tyske Folk (Æslet) der gaar efter en Gullerod. 1918 er denne erstattet med »Ersatz-Sejr«, og Tyskland er afmagret.

Den Nevtrale!
(»Simplicissimus«.)

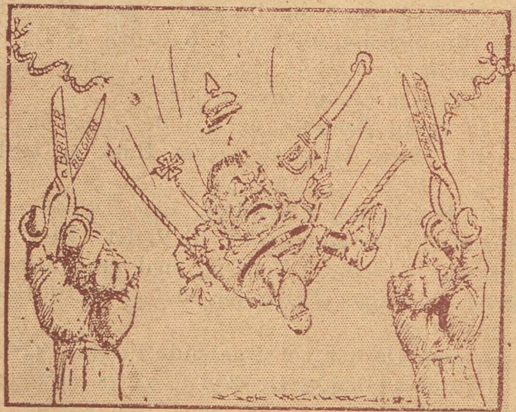

Hindenburglinien.
(»Punch«, London).

Ved »Hamstrings-Kontrollen«
Damen: Det er *Natur* altsammen, lille Betjent!
(»Fliegende Blätter«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Underlige Notitser.

Et Blad i Vendsyssel mener, at naar Tyvene, der stjæler Ledningerne fra Lynaflederne, ikke bliver fanget, skyldes det den Omstændighed, at de lokale »Lynere« ikke forstaar at lede.

*

Naar en Tjener paa en Regning, der beløber sig til 13 Kroner, næsten altid lægger en paa, gør han det kun, fordi han mener, at Gæsten er overtroisk.

•

I Stockholms Opera mødte forleden Aften en Gullaschdame med et Halsbaand sammensat af hugget Krystalsukker og brasilianske Kaffebønner.

•

Ved et »nationalt« Gilde i Søndags blev »Kong Kristian« sunget ni Gange staaende og den sidste og tiende Gang liggende.

Fra Folketinget.

Oskar Andersen vil ha' Bisper med Krumstav og Mitra, ikke Departementschefer med Dokumenter og Litra.

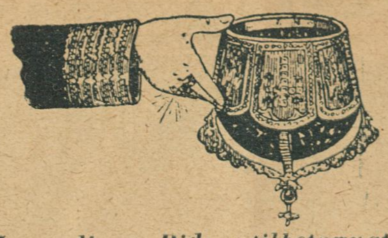

Hermodtages Bidrag til betrængte Fyrstehuse!

Kaffetyven.

Der stjæles fra „Oscar den Anden"
det, vi venter til Kaffekanden,
Jeg ved om Tyven forresten,
at han er bevandret i Kasten.

Sidste Nyt fra Fronten!

En Herre, det er begyndt at gaa tilbage for!

„En Svensker".

A.: — Hör du, det ligger en fluga (Flue) i din grogg (Toddy).

B.: — Spelar ingen roll i världshistorien. Tänk på franske präsidenten! Vid början av kriget låg han i Bordeaux, kejsaren av Österrike ligger fortfarende i Wien och kungen av Italien i Rom.

„En Nordmand"

Septhon Blake, den store detektiv, betragtet kritisk den cigar han netop var blit budt av sin klient, en beskeden mager og blek liten mand.

»Jeg ser at De er gift,« sa den store detektiv — »at deres frue liker kostbare toiletter, moderne hatter og lignende luksusartikler, at —«

»Vidunderlig!« utbrøt den lille Mand. »Vidunderlig!«

Men detektiven fortsatte uberørt:

»De har tre eller fire døtre, som er like ekstravagante, og et par sønner, som like saa freidig strør ut penger.«

»De gjør mig forbauset! Men —«

»De har pantsat deres hus, overtrukket deres bankkonto og netop for øieblikket — —«

»Ja, ja,« utbrøt den lille mand, »det forholder sig akkurat som De sier. Men vær saa snild at si mig hvordan De vet alt dette?«

Den store detektiv indaandet forsigtig litt røk, gjorde siden en styg grimace og bemerket tørt: »Av denne cigar«.

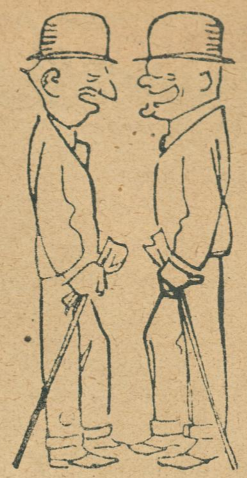

— Du, jeg var paa Jagt i Gaar, og næppe var jeg begyndt, før der laa en Hare død for min Fod.

— Saa. Hvad døde den af?

Kys.

— Vi sad altid ude paa Verandaen i det dejlige Maaneskin og Carl vilde aldrig tro, at han kyssede mig saa ofte, som jeg paastod.

— Hvordan fik Du ham saa overbevist?

— Jo, en Aften sagde jeg, at han skulde skære et Hak i Væggen, for hver Gang han tog et Kys.

— Hvordan gik det saa?

— Det gik udmærket — saalænge der var noget igen af Hytten!

FILOSOFI.

Om Lungepest man mælder,
den ta'r Folk som en Visk.
Hvem der nu var en Fisk
og aanded ved Gæller.

Nye Ansigter i nyt Hus.

Folketingsmand, Ingeniør Svend Koch.

Imellem os.

Henning Thomsen. Vi skal gøre, hvad vi kan for de to fremragende Personer.

S. Frydskjær, Aalborg. Maaske — maaske ikke.

E. Berg. Vi vil i hvert Fald vente, til den uhyggelige Epidemi er overstaaet.

K. B. B., Bornholm. Lidt for ubetydeligt.

Danielsen. Tak — naar der engang bliver Plads.

E. Friis. Se ovenfor.

V. Hansen. Den ene af dem — ved Lejlighed.

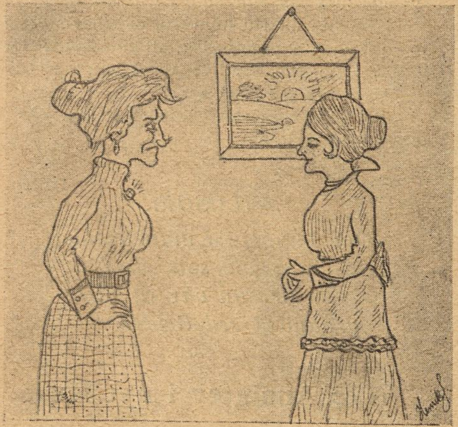

— Var Du alene ude at spadsere?
— Ja, ganske alene.
— Hvordan kan det da være, at Du gik ud med din Parasol men kom hjem med en Spadserestok.

Tegning af Henrik Jørgensen.

— A tykkes, do haa faat Brelle o. Hvad ka do no si i dem?
— Hvad jeg kan se i dem? Jeg kan sgu se en Idiot!
— Ja tænt a ett nok, te dæ va Spejlglas i dem!

Tegnet af Th. Schiøtt.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
HOVEDKONTOR: WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

Sække og Sækkelærred købes.
Højeste Pris. Sækkelageret Koldinggade 14. Telefon Øbro. 2554 x.

„EL UNIVERSO"
INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732. Ærbødigst CARL ANDERSEN

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. V. 2068 y.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus" Amagerbrogade 145
HG VARE MÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. 12 Berlinerhistorier 0,60. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Forlov elses-ringe 14K 18K
Forlov elsesringe Halgreen Gothersgade 34 lige for Regnegade

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Moderniserede Klassikere.

Tegning af Emil Poulsen.

Fra hvilken Opera skriver denne Scene sig?

Besvarelserne sendes til »Ravnen«s Redaktion inden *næste Onsdag* Kl. 7 Aften. Der udloves *to Originaltegninger*, som fordeles ved Lodtrækning mellem de Indsendere, der har gættet rigtigt.

„Krims-Krams".

Flyt om paa denne Linje:

Spis den Kage op Esau Reyn.

og der vil fremkomme en ubehagelig Aktualitet.

Den spanske Syge i Europa.

Af hvilket Glas kan man ikke drikke Portvin?

Af et tomt.

Regneopgave.

En Mand købte en Gæsling og solgte den igen. Han fik 56 Kroner for den og tjente derved lige saa mange Procent, som han havde givet Kroner for Gæslingen. Hvad havde han givet for den?

40 Kr.

Hvidt og Sort.

En fransk Naturforsker udsatte to Termometre, et af sort Glas og et af hvidt Glas for Solens Straaler. I det hvide Glasrør steg Kviksølvet til 32 Grader, i det sorte til 39 Gr. Dette beviser, at sortklædte Personer, der opholder sig i Solen, maa døje 7 Grader større Varme end hvidklædte.

Den, som har dette, er fattig, den, som mangler dette, lykønskes af alle, den, som ved dette, er enfoldig, den, som gør dette, er en Drivert, den, som hører dette, er døv, og den, som ser dette, er blind.

Hvad er det?

Intet.

Omflytningsopgaver.

T. HESS, Læge.

Ved at flytte om paa disse Bogstaver fremstaar et Skilt, som for Tiden meget sjælden ses.

The sælges.

Hvorledes er dette muligt? - Jo, se her nedenfor.

Benyt dette Tilfælde til at anskaffe Dem interessante og lærerige Bøger.

Vi leverer til Læserne af dette Blad disse 2 berømte Værker

aldeles gratis!

Bogladepris 13 Kr. 50 Øre.

Kvinden som ung Pige, forlovet og gift.

af Mrs. E. B. Duffey

288 Sider.

Denne Bog omhandler et Emne, som det for Nutidens Kvinde er af den allerstørste Betydning at kende — Kvindens sjælelige og legemlige Ejendommeligheder. Forfatterinden, den berømte amerikanske Autor, Mrs. E. B. Duffey, skildrer her paa en enkelt og naturlig Maade og med en Klarhed og Forstand, som ikke hidtil er blevet overtruffen, de store Forandringer, som Kvinden undergaar i de forskellige Perioder af hendes Liv Den gifte Kvindes Rettigheder og Pligter belyses. Bogen er en uvurderlig Hjælp for alle Kvinder, saavel for den, der tænker at gifte sig, som for den, der forbliver ugift, den forlovede, Hustruen og Moderen. Alle bør læse denne Bog, som behandler det valgte Emne paa en grundig Maade.

Kvindens Mangler og tilsvarende Fordele.
Hvornaar skal visse Sager meddeles den unge Pige.
I hvilken Alder indtræder Puberteten.
Fysiske Kendetegn paa at Puberteten nærmer sig.
Menstruationens første Optræden.
Kærligheden i den første Form.
Mandligt Selskab.
Unge Tilbedere.
Renhed i Venskabsforholdet mell. Drenge og Piger.
En Ungdomskærlighed er Ungdommens bedste Beskytter.
Den første Kærlighed.
Den første Kærligheds Renhed.
En tidlig Forelskelse forhindrer ikke en senere bestandig Kærlighed
Med hvem bør man gifte sig
Lempelig Alder for at indgaa Ægteskab.
Et for tidligt Ægteskabs sørgelige Følger for Kvinden.
Sørgelige Følger for Manden.
Det indbyrdes Forhold mellem Mandens og Kvindens Alder.
Anvisning til Bedømmelse af en Mands sædelige Karakter
Tiden før og under Forlovelsen.
Den bedste Maade, hvorpaa et ungt Par kan lære hinanden at kende.
Aftenbesøg.
Kvindens Udsigter med Hensyn til Forlovelse.
Upassende Fortrolighed.
Kysset.
Den unge Kvindes Ansvar.
Fortrolighed mellem Forlovede.
Nødvendigheden af Forsigtighed
Opførelsen under en lang Forlovelsestid.
Er Forlovelsen absolut bindende.
Kærlighed ved første Blik.
Platonisk Venskab.
Bryllupsrejser.

Obs.! Disse Bøger bør ikke forveksles med de i Handelen forekommende mindre Bøger med lignende Titler.

Pengene tilbagebetales,

hvis Bøgerne ikke er saaledes, som de loves.

Præmieopgave. | A/S | R | E | N | N | Ø |

Det gælder kun om at omflytte de 7 Bogstaver, saa at de danner Navnet paa

Danmarks billigste Efterkravsforretning og Bogforlag.

Forsøg at løse denne lille Gaade, og De skal se, at Ulejligheden lønner sig. Saasnart De finder den Løsning, som De anser for at være den rette, har De blot at skrive den paa den dertil opridsede Plads paa Præmie-Kuponen samt forsyne den med Deres Navn og tydelige Adresse.

Aktieselskabet
Ørnens Bogforlags
Ekspedition
Kjøbenhavn B.

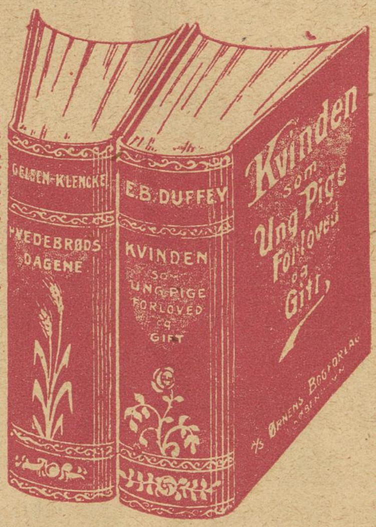

Menneskets Legeme

i mange anatomiske Illustrationer

Sælges nu for 2 Kr. 85 Øre.

Af Indholdet:

Mandens Legemsbygning. — Kvindens Legemsbygning. — Idealet for kvindelig Skønhed. — Idealet for mandlig Skønhed. — Skelettet. — Nervesystemet. — Arm-, Bryst- og Bugmuskler. — Laar-, Ben- og Fodmuskler. — Hovedets og Halsens Muskler. — Det ydre og indre Øre. — Højre Halvdel af Lugteorganet. — Blodomløbet. — Hjernen. — Huden. — Hjerte og Lunger. — Mavesækken. — Indvoldenes Leje i Bryst- og Bughulen. — Gennemsnit af et kvindeligt Bækken — o. s. v. o. s. v.

For at fastslaa det Ry, som vi har opnaaet, at vi leverer berømte, lærerige Værker til hidtil aldeles ukendt billige Priser, sender vi som Reklame

aldeles gratis

til enhver af Læserne af dette Blad, som løser hosstaaende Rebus, de berømte Bøger: **„Kvinden som ung Pige, forlovet og gift“** af Mrs. E. B. Duffey, samt **„Hvedebrødsdagene“** af Prof. Klencke.

At et saadant Tilbud maa medføre Tab for os, vil De tydeligt kunne indse — det ved vi — men det er vor Hensigt paa en Gang at gøre alle Bladets Læsere til vore Kunder, og for at naa dette Maal sender vi Dem disse Bøger gratis. Vi forlanger kun, at De samtidig køber et Eksemplar af ovenstaaende, interessante Værk:

„Menneskets Legeme“

til den yderlig nedsatte Pris af

kun 2 Kr. 85 Øre.

Enhver Læser af dette Blad kan altsaa faa tilsendt **„Menneskets Legeme“**, som nu erholdes hos os for kun 2 Kr. 85 Øre. Desuden medfølger aldeles gratis til alle, som løser hosstaaende Rebus, de to berømte Bøger: **„Kvinden som ung Pige, forlovet og gift“** samt **„Hvedebrødsdagene“**, hvis Bogladepris er **13 Kr. og 50 Øre.**

Hvedebrødsdagene

af Professor Herman Klencke

ca. 300 Sider.

Denne nye interessante og lærerige Bog skildrer paa et klart og let fatteligt Sprog, frit og uden Forstillelse den lykkeligste og skønneste Tid i et Menneskes Tilværelse — Hvedebrødsdagene. — Mange vigtige Oplysninger gives her de Nygifte og Elskende, mange gode Raad og Anvisninger for det ægteskabelige Samliv, Kunsten at bibeholde og styrke Kærligheden o.s.v. Desuden en Mængde hygiejniske Regler og Raad til største Gavn ikke blot for enhver Mand og Kvinde, men ogsaa for hele Samfundets og den kommende Slægts Velfærd.

1. Hvedebrødsdagenes Kærlighedstørst
Den højeste jordiske Lykke
Hvorledes den højeste Livsglæde opnaas.
Hvorledes Kærlighedsliet kan styrkes og bevares sundt.
Kærlighed og Fornuft.
Forspildt Lykke.
De sædvanlige Aarsager til ulykkelige Ægteskaber.

2. Hvedebrødsdagenes Sundhedspleje.
Faren ved Uvidenhed og Fordomme.
De Farer, som i Særdeleshed truer Hvedebrødsdagenes Kærlighedsliv.
Aarsagen til Barnløshed.
Sundhedsregler for Mand og Kvinde.
»Gode Venners Raad«.

3. Det ægteskabelige Samliv.
Ægteskabet Formaal og Betydning for Individet Slægten og Samfundet.
Forskelligheder i Temperament, Dannelse og Anskuelser.
At sætte Børn i Verden
Hvorledes skal vi faa friske, lykkelige og smukke Børn? m. m.

4. Middel, som fremmer den ægteskabelige Lykke.
Kærligheden — Hjemlivet.
Sundheden — Økonomien.
Alderen. — Nøglen til Ægteskabets Paradis.
Ikke »jeg«, men »vi«.
Takt, Tillid, Hensyn, Sympati, Troskab o. s. v.

5. Praktiske Raad for unge Ægtefolk og Elskende i Almindelighed.
Hvorledes kærligheden kan bibeholdes og styrkes
Hvorledes man bør opføre sig i den Elskedes Nærværelse.
Kærlighedens Fjender.
Hvilke Egenskaber Kvinden sætter Pris paa hos Manden og Manden hos Kvinden.
Om Kærlighedsløfter, Utroskab, Jalousi m. m. m

6. Fysisk Diætetik.
Fem vigtige Perioder i Kvindens Liv.
Hvad Kvinden maa iagttage derved.
En erfaren Læges Raad.
Kvinden som Mandens Opdrager i Ægteskabet.
Mandens Rettigheder og Pligter i Ægteskabet.

7. Sjælediætetik.
Kærlighed er den eneste Kilde til Livets ædlere Glæder.
Tilbøjeligheden til at ville behage.
Elskværdighed og Forfængelighed.
Den kvindelige Egenraadighed.
Hysteriske Kvinder.
Hvorledes Karakterfejl hos Manden og Kvinden kan fjernes i Ægtekabet.
Kunsten at herske gennem Kærlighed.
Hvad Manden venter af Kvinden i Ægteskabet.
Hvad Kvinden venter af Manden.

BESTILLINGSSEDDEL

til

A/S „ØRNEN“S Bogforlags
Ekspedition. København B.

Løsningen er: ....

Under Forudsætning af, at ovenstaaende Løsning er rigtig, og at de to Bøger — **„Kvinden som ung Pige, forlovet og gift“** af Mrs. E. B. Duffey, 288 Sider, samt **„Hvedebrødsdagene“**, ca. 300 Sider, tilsendes mig aldeles gratis, bestiller jeg herved at sendes mod Postopkrævning et Eksemplar af **„Menneskets Legeme“** til den nedsatte Pris af kun 2 Kr. 85 Øre plus Porto og 10 Øre til Emballage.

Hvis Bøgerne ikke er til min fulde Tilfredshed, skal jeg have Ret til at returnere dem imod fuld Godtgørelse.

Navn: ....

Adresse: ....

Skriv Navn og Adresse tydeligt.

Tegning af Hp. Hansen

„Guldkorn“ fra Finanslovsdebatten.

En Ulv i Faareklæder.

Det var i 1910 hen ad Efteraaret, at jeg første Gang opdagede Hr. Izso i Paris. Det var en ret høj, elegant Ungarer, aabenbart meget rig og fornem.

Han boede paa et dyrt Hotel, nu paa tredie Aar, og levede et kostbart Levemandsliv paa de forskellige af Montmartres Nat-Restauranter, hvor han bestandig var omsværmet af skønne Damer og gennem dem gjorde Bekendtskab med en vis Del af den endnu eksisterende franske Adel.

Han var den fødte Selskabsmand, evig komplimenterende overfor Kvinder og aandfuld overfor Herrer.

Han lærte i disse Nattetimer, hvor han altid var nøgtern, aldrig beruset, en Mængde jævnaldrende Mennesker at kende, og naar han Dagen efter mødte dem paa Gaden, hilste han og var straks bon cammerade med dem, og han ejede tilfulde den Evne at kunne faa deres fulde Fortrolighed.

Mange Gange saa man ham om Eftermiddagen sidde foran en af de store Boulevardcaféer i højfornemt Selskab, og med sine franske Venner drøftede han da de storpolitiske Emner og lod altid til at være Frankrigs store Beundrer og Ven og Tyskland—Østrigs Foragter.

Det lød saa meget mere troligt, som der netop paa den Tid var stadige og hæftige Scener mellem østrigske og ungarske Rigsdagsmænd i Wien.

Paris er ikke een By, men mange Byer og forskellige som Dag og Nat.

Jeg, der boede ovre i Quartier latin, var kun lejlighedsvis ovre i den mondæne By, men stadig rendte jeg paa Hr. Izso.

Saa en Dag dukker han op i mit eget Kvarter, blandt alle de unge Kunstnere og Studenter, og som en helt anden. Han var nu klædt akkurat som alle de Mennesker her, skødesløst, tarvelig.

Hver Aften dansede han i det store offentlige Lokale »Bal Bullier«, og her og i de utallige smaa Spisehuse stiftede han en Masse nye Bekendtskaber blandt de unge Mennesker, der en Gang skulde blive Frankrigs Kunstnere og Videnskabsmænd. Og denne Ungdom tog han netop paa den Maade, de skulde tages.

Hr. Izso var en stor Skuespiller. Det maatte man lade ham. Han illuderede nu ligesaa godt som parisisk Student som forhen som den kosmopolitiske Verdensmand. Han blev skønt fremmed optaget i en Studenterforening, gik med dens Hue à la Wagner og dens Emblem, holdt paa Mødeaftenerne store Taler, salvede med Svovl og Forbandelse over Frankrigs Fjender.

Men da jeg efter en Aften at have set ham i den Forklædning staa paa et Bord og tale til en lystig Forsamling af unge Mænd og deres Pigebørn, næste Formiddag saa ham promenere ovre i den elegante Bydel ved den store Opera, klædt paa som en Diplomat og med en kendt Politiker under Armen, da begyndte jeg at ane Uraad.

Her var noget paa Færde, men hvad? En Ting var sikkert. Hr. Izso var en forloren Fyr, han var slet ikke, hvad han udgav sig for at være, han drev højt Spil, han maatte være en Ulv i Faareklæder.

Jeg som fremmed saa det, men de forblændede Franskmænd hørte kun paa hans Tale og vidste forøvrigt, at han ikke var Germaner, men Ungarer, og Ungarer har altid været populære i Frankrig. al den Stund de jo som oftest ikke just elskede de Tyske. Men at denne slebne Herre netop stod i de Tyskes Sold, derom var jeg den Dag overbevist.

Men da han saa dukkede ned paa Bunden af Paris, ned i det dybe, lyssky, underjordiske Paris, for at gøre sine nederdrægtige Studier der og se, hvorledes den store Hob tænkte og følte, og haabede der at finde Tegn til en komplet Nedlægning af Vaabnene, naar Timen kom, da Fædrelandet kaldte, ja, da blev han opdaget og afsløret. Og det gik saaledes til:

I Forstaden Belleville, der regnes for det værste Smuthul for Apacher i hele Paris, havde Hr. Izso i Efteraaret 1912 opslaaet sine Pauluner i længere Tid. Han optraadte i en Kostumering, der vilde have gjort en Teaterbandit Ære, og han virkede trolig nok.

Hurtig fik han Indpas hos disse Mennesker her som hos hos alle de andre. Forbausende hurtig havde han erhvervet sig deres Jargon indtil Fuldkommenhed, og altid drev han nu om med Kasketten ned i Øjnene, den obligate røde Klud om Halsen og den udbrændte Cigaretstump mellem Læberne.

En Aften i Beværtningen »Den lille Loppe« var der stort Røre. Den berømte Socialistfører Gustave Herve havde netop skrevet en lang Artikel om Morgenen i sit Blad og opfordret alle til at stemme imod Krig, imod Militarisme, imod den treaarige Værnepligt.

»Ryst Aaget af Eders Skuldre!« skrev han, »og bliv frie Mænd!« Alle i Knejpen havde læst Artiklen, og alle var begejstrede. Hr. Izso kastede sig ind i Samtalen, og han — der intet Sted søgte at skjule sin ungarske Herkomst — fortalte, støjende som de andre, at hjemme i hans Land vilde de ogsaa nedlægge Vaabnene.

— I gør Fanden, gør I, sagde en lille undersætsig Apache med et rødt Fjæs — men selvfølgelig ønsker I, at vi skal staa stille og lade os slagte som Kvæg.

— Brødre, sagde Hr. Izso, vi er Eders Brødre, og vi løfter ikke Haand mod Eder, selv om Magthaverne vil det.

— Nej, I elsker os, sagde den lille, rødblissede Mand paa en Gang spydigt og barskt — hold Kæft med dette forbandede Sludder, Kammerat. Vi tror Dig ikke. — Du taler saa sukkersødt om os og saa beskidt om Dine egne Landsmænd. Bruger man i Dit Land at svige sine egne for at gaa over til Fjenden? Skrup af, Du fremmede Karl, Du hører ikke os til.

Nogle tog Parti for, andre imod Hr. Izso. Det blev til almindelig Haandgemæng, der hurtigt udartede til regulært Slagsmaal. Men Mistanken til Hr. Izso, der aldrig andre Steder var kommet frem, var nu vakt her i Knejpen. Disse Folk var, naar det kom til Stykket, langt mere skarptseende end alle de andre, Hr. Izso havde været ude for før; de klemte ham op mod Væggen og skulde lige til at gennemprygle ham, da hans blaa Bluse flængedes af ham og der viste sig en blød, fin Silkeskjorte, og da den gik samme Vej som Blusen, skimtedes paa hans bare Bryst i en tynd Guldkæde et kostbart lille Guldkrucifiks, besaaet med smaa Ædelstene.

En ubesindig nonchelant indre Paaklædning den Aften røbede Hr. Izso. Og disse raa Fyre var i samme Nu klar over Situationen, et af to: enten var han i Politiets Tjeneste eller ... Spion.

Der opstod et mangetonet hæst Brøl og alle styrtede nu hen imod ham; men Knejpen, der bestandig blev bevogtet af Politi, var øjeblikkelig overfyldt af Betjente; der lød et Par skarpe Revolverskud og lige saa mange faldt.

Hele Banden blev overmandet og ført afsted. — Under Retsmødet blev det oplyst, hvem og hvad Hr. Izso var. — Apacherne forlod straks Politistationen og ovenikøbet hver med et fem Francs Stykke i Belønning.

Men Hr. Izso blev sat fast og senere anklaget og dømt for Spioneri i Fredstid.

Men hvad hjalp det — — der var Hundrede af hans Slags tilbage i Verdensbyen.

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN".

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

CURAÇAO TRIPLE SEC
PERRET & Co.
Triple Orange — Triple Orange

PERRET LIKØRER
serveres paa Cafeer og Restauranter til Priser, som var gældende før Beskatningen.
TELEFON 2800
GEORG C. MØLLERS EFTF.

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling
leveres
Frakke-Habitter
fra 75 Kr.
Vinterfrakker
fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.
TEL. 3684. 3349

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN

Skudt forbi —?

Tegning af Emil Poulsen.

Entente-Chauvinisterne søger at stramme den døende Millitarisme op!

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

FREDSNUMER. I.
16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 46 Redigeret af AXEL WESSEL. ✻ Torsdag den 14. November 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

**Af Blod og Smærte stiger Fredens Engel frem
og giver Haab om Lykke for de tusind Hjem!**

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v — Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

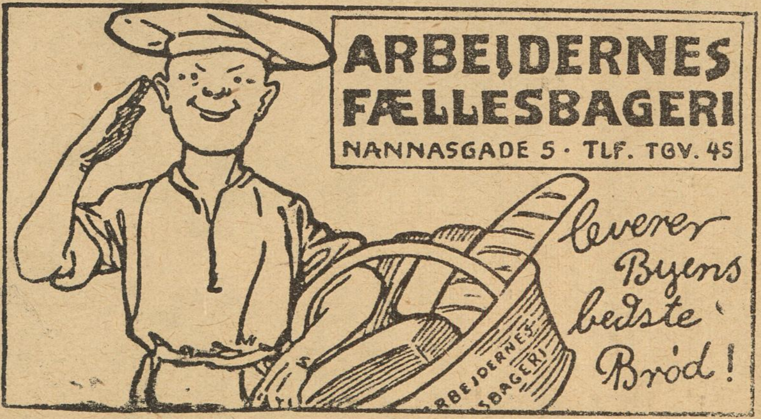

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

TEL. 3684. 3349 — S. JOHANNESSON's — TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

C&G
Køb danske Varer hos Crome & Goldschmidt

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Tegning af Hp. Hansen.

Politiassistent TVÆRMOES.

Dansk Politi.

Min Nabo.

Gud fri mig for uvorne Lømler til Sønner, min Nabo beklagligvis har;
men kan man sig vente dem bedre med saadan umulig og jammerlig Far?
berygtet de er i det hele Sogn for Skarnstreger Kiv og Spektakler,
at ikke de slaar hinanden fordærvet, er et af Tidens Mirakler;
min Nabo er dum som en Ko, hvad har han Begreb vel om Pædagogik?
hans Dannelse er knapt en Bønne værd, hans Forstand paa Børn ej en Slik.

— Saa, hvad er nu det, man har ikke Fred, ikke Ro et ringe Minut,
den Fandens Skraalen! — naa, det er Henry min store herlige Gut,
som banker sin Søster! hun hyler min Sandten, saa viden omkring det kan høres.
Hej, vil I nu se at komme herud! — (Børn skal nu ha' Lov til at røres
men helst lidt paa Afstand; herinde i Stuen vil jeg saagu have Fred,
og Tøsen klarer sig nok, hun var arrig, den Djævel, og som hun dog sparked
og bed)!

Gud fri mig for skældende Kælling til Kone, min Nabo uheldigvis har;
ja, det vil dog sige, mod Degnen hun være skal sød og saa inderlig rar,
man siger de to — naa, jeg holder min Mund, men man har sgu da
Lov til at tænke
— men som hun behandler min Nabo, det maa sgu som Mandfolk mit
Inderste krænke:
han er under Tøflen – ja det kan nok være! — Og ikke den usleste Hund
kan ryste som han, naar Madammen for Alvor tar fat paa at brude sin Mund.

— Saa hvad er nu det? Min Kone! nej Anna, jeg skriver, mit sødeste Barn,
saa ærlig talt er det mig mindre belejligt just nu at holde dit Garn,
dog naar du endlig vil – (man skal føje sin Kone, det gamle Ord er forstandigt,
at gøre Staahej for saa ringe en Ting er vist heller ej synderlig mandigt).
Hvad siger du? gaar du i Aften et Trip med den unge Lassen i By'n
det hænder lidt tit — men bevar's – nej Skat, la' dog vær' med de rynkede Bryn!

Gud fri mig for vaklende Rønne til Bolig, min Nabo dog stadigvæk har;
se, Døren er skæv, og Væggene bugner og revner, mens foran nøgen og bar
forpjusket hans Have ligger af Landsbyens Ungdom tømt og raseret!
hvor saa man vel før en Menneskebolig paa saadan Vis ramponeret?
— at ikke han kan ta' sig sammen en Dag og faa fikset sin Hytte lidt op!
min Nabo har altid været en Drivert og en uforbederlig Dovenkrop. —

— Men Himmel, hvad var det! det lød min Santen, som noget i Loftet her brast
ja undskyld, at jeg nu mit Rimeri maa ha' sluttet i største Hast:
Den Pokkers Storm! — ak, skælver nu Jorden, og skal vi til Dommen leveres?
Et Vinstød røved' min Hyttes Tag – det skulde just nu repareres
den Dag i Morgen! — o, store Afgrund, det regner i Strømme herned,
jeg maa til min Nabo og be om lidt Husly. — ak, bedre Raad jeg ej ved!

Per Bonde.

Næb og Klør.

Jeg vil ikke nægte det — jeg smilte, da jeg læste Kejserens Brev til det tyske Folk, og jeg smilte, fordi jeg her fandt den mest lyslevende Bekræftigelse paa den »Teori«, jeg gennem et Liv har prædiket i Skrift og Tale: Folket holdes nede paa et Nikkedukke-Niveau af durchdrevne Kapitalister og deres Over-Nikkedukker — Kongerne.

Se, se, nu er altsaa Kejseren Folkets Tjener! Ej, ej. Men maa det være tilladt at spørge, hvorledes Kejserens Brev havde set ud, hvis de Allierede laa knust og tilintetgjorte?

Lidt anderledes.

Men vi er jo alle Mennesker, som Kejseren sa', da han blev Underkorporal.

Undskyld Ulejligheden. *Dr. Tyf.*

Tegning af Emil Poulsen.

AFB A/S KUL AFB A/S

BRIKETTER

KØB BRÆNDSEL HOS ARBEJDERNES FÆLLESORGANISAT: BRÆNDSELSFORR: A/S FREDERIKSBERGGADE 16'

BRÆNDE

TELEFON 6068 KOKS TELEFON 6068

Go' Ide!

— Hvorfor bestiller De ikke noget? spurgte Fruen den lasede Tigger med det forsorne Ansigt.

— For at være ærlig, Frue, — jeg har mistet mit gode Arbejde, men jeg er propfuld af gode indbringende Ideer, jeg mangler bare nogle Midler. Nu er jeg paa Vej til Italien. Saasnart jeg har faaet de 131 Kr. og 21 Øre skrabet sammen til Jærnbanebilletten, saa styrer jeg mine Fjed mod Lykken. — Vil Fruen ikke nok hjælpe mig med en Skilling?

Fruen blev bevæget og stak ham en 25-Øre.

— Men sig mig, min gode Mand, hvad i Alverden vil De udrette i Italien?

— Jo, det skal jeg sige Dem, lille Frue, jeg agter at feje al Asken, som Vesuv har spyet ud, sammen i Jærbanevogne og i Dampskibe og lade den fare Nord paa.

Fruen blev forbavset.

— Men hvad vil De dog med Asken?

— Jo, svarede Tiggeren, jeg agter at strø Asken rundt paa hele Nordpolen, saa de mange Nordpolsfarere og Opdagelsesrejsende ikke skal glide paa Isen og falde og slaa sig!

Blandt alle —

Mel: Blandt alle Jordens Blomster smaa.

Blandt alle Jordens Blomster smaa
Tobakken var den bedste.
Min Surrogat er *for* krabat,
»Tobakken« er af Kopsalat.
Den ryger jeg i Køjen —
(Saa Du Røgen?)

Blandt alle Redaktører smaa,
saa svage og saa sikre,
staar en især mit Hjærte nær,
snart er han her, snart er han der.
Witzansky er saa sikker —
(som en «Stikker.«)

Blandt alle Skuespillere
saa tykke og saa smækre
Johannes P. jeg helst vil se,
han er saa fjong i sin Facon,
og flot han er i Tøjet —
(o, paa »Strøjet«!)

Blandt alle Direktører smaa
er Sorg og megen Jammer:
I Mørke saa jeg alle gaa
og lede vidt og Skridt for Skridt.
Hvad var det vel de søgte?
(Røde Lygte!)

Blandt alle Vekselerer smaa
i Haussen og i Baissen,
Hr. Bauder rank ej ynder Pjank,
for han kan gi' hver Landmand »Bank«
og »Sømænd« faa i Knibe
(ja i »Skibe«.)

Blandt alle Danmarks Præster smaa
saa søde og saa fede
er Fenger den, der er min Ven;
naar der er Pest, han præker bedst
med Taler og med Blikke —
(smitter ikke!)

Blandt alle Jordens Glæder smaa
jeg tænker kun paa denne:
En Whisky naar min Tjener slaar
og hurtig slaar en Ekstrataar —
den lille »Blomst« mig passed'
(midt i Glasset.)

Blandt alle Landets Fængsler smaa
jeg synes bedst om Horsens.
Dér kommer de ud i det fri
og graver Jord fra syv til ni
i Rug, i Lyng, i Hveden
(ja paa Heden!)

Peder Poul.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

— God Dag, Hr. Chester, sagde Majoren. Det er længe siden, man har set Dem.

— God Dag, Hr. Major. De har ikke set Hr. Fergus? Der var noget, jeg absolut maatte tale med ham om.

— Emberly gik herfra for knapt ti Minuter siden.

— Saa kan jeg maaske indhente ham, svarede Chester og skyndte sig bort.

— Han er vistnok den egentlige Chef for »Emberly & Søn«, sagde Majoren, da Chester var ude af Syne.

— Ja. Fergus er næppe saa interesseret i Forretningen som hans Fader var.

— Næppe; men han er dog et godt Hoved. Alligevel tror jeg ikke, han vilde kunne undvære Chester, der har været i Firmaet hele sit Liv.

— Violet betroede mig, at han har Procenter af Udbyttet og desuden en god Gage.

— Forretningen skal vistnok snart omdannes til et Aktieselskab. Saa bliver Chester sikkert en af Direktørerne. Apropos, hvordan har hans Datter det? En køn Pige, saa vidt jeg husker.

— Jeg tror, hun for Tiden studerer Musik i Tyskland.

Miss Shearm brast i en lystig Latter.

— Hvad er det, der er saa morsomt? spurgte Majoren.

— Aa, jeg kommer til at tænke paa, hvor galt Fergus kom af Sted, da han skrev Kærlighedsbreve til Hilda Chester. For nogle Aar siden havde han et meget letfængeligt Hjerte. Første Gang jeg kom hertil, friede han saamænd ogsaa til mig. Han var dengang seksten og jeg et Aar yngre, og han paastod siden, at han havde grædt meget, da jeg ikke vilde bønhøre ham.

— Mærkeligt, at han ikke gifter sig?

— Hvorfor foregaar De ham ikke med et godt Eksempel? Her er jo f. Eks. Violet — en baade sød og rig Pige, der har Udsigt til at arve endnu mere. Hendes Onkel efterlader hende mange Penge; hendes Fader heller ikke saa lidt.

Majoren brast i Latter og svarede:

— De taler om Hustruer, Miss Shearm, som om de voksede paa Træerne og man blot behøvede at plukke dem. Hvad Miss Emberly angaar, saa er hun en meget sød, ung Pige, men jeg har en lille Mistanke om, at hun gifter sig med Blyth. I ethvert Tilfælde blæser Vinden for Øjeblikket ad den Kant.

— De slutter maaske dette af, at de staar paa saa god en Fod med hinanden; men jeg tror, De tager Fejl. De maa huske paa, de er Barndomsvenner, saa at de nu taler og handler, som om de var Broder og Søster. Jeg tror ogsaa, at baade Fergus og Fru Emberly vilde modsætte sig Partiet. Leonard er en meget flink ung Mand, men han ejer ikke en Øre.

Hvor skarpsynet den unge Dame end ellers var, befandt hun sig dog i dette Tilfælde paa Vildspor, thi Leonard Blyth havde faktisk samme Morgen friet til Violet Emberly og faaet Ja. I dette Øjeblik sad de to Elskende netop i Spilleværelset og plejede Raad sammen.

— Ønsker Du virkelig, at jeg skal tale med Fergus i Dag, Violet? spurgte Leonard. Var det ikke bedre at vente indtil jeg kunde pege hen paa mere sikre Fremtidsudsigter. Jeg har jo stadig ikke nogen Stilling, men haaber snart at faa Ansættelse paa et Arkitektkontor i London.

— Aa, det betyder intet, svarede den unge Pige impulsivt og med noget af den despotiske Vilje, som baade hun og Broderen havde arvet efter Faderen. Jeg har jo Penge for os begge to, og desuden er jeg nu myndig. Jeg vilde helst have, at Du talte med Moder og Fergus straks — naa ja, for Major Lydfields Skyld.

— Lydfield — hvad har han at gøre med den Sag?

— Aa jo, svarede den unge Pige og rødmede let. Naar han ved, at jeg er forlovet, vil han sikkert ikke mere plage mig med sin Paatrængenhed.

— Naa, saa dan, mumlede Blyth og rynkede Øjenbrynene.

— Jeg tror, Moder bliver glad«, sagde Violet.

— Ja, maaske, svarede Blyth, men det gør Fergus sandelig ikke. Han venter at blive en af Egnens Magnater inden han dør og ønsker sikkert, at hans Søster skal gifte sig med en mere indflydelsesrig Person end en fattig Arkitekt.

— Du angrer maaske allerede, at Du har friet, afbrød Violet ham ærgerligt.

— Nej, nej, Violet, det ved Du ogsaa godt. Jeg vil straks gaa hen og tale med ham.

Fergus Emberly sad ved sit Skrivebord i Biblioteket, da Leonard Blyth', hans Barndomsven og Skolekammerat, traadte ind. Fergus saa meget nedtrykt ud.

— Naa, hvad vil Du, Leonard? spurgte han tvært.

— Jeg har noget at sige Dig, begyndte Leonard forlegen. Det er . . . . om Violet. Jeg har friet til hende, og hun har sagt Ja.

Fergus Emberly sprang op fra Stolen. Blyth havde ventet et Afslag, men ikke dette Raserianfald.

Hvad'beha'r? I maa jo begge to være tossede! Du faar selvfølgelig aldrig Lov til at gifte Dig med hende.

— Hvorfor ikke?

— Hvorfor ikke? spørger Du. Hvad har Du for Fremtidsudsigter. En Stilling paa et Arkitektkontor i London; den vil maaske kunne give Dig 300 Pund om Aaret. Hvis Violet skal giftes, skal det være med en anden Mand.

— Men Violet har sagt Ja. Desuden er hun myndig og kan følge sit eget Hoved.

Det var maaske uklogt at anslaa denne Tone. Emberly for op og skreg:

— Naa, det er den Vej, I tænker at slaa ind paa. Ja. Violet er vel myndig, men største Delen af hendes Formue bliver først disponibel, naar hun fylder 25 Aar.

— Jeg bryder mig ikke om hendes Penge. I det Mindste kan Du være saa ædelmodig at tro det, Fergus.

— Og Du burde have haft saa megen Æresfølelse, at Du havde talt med mig førend Du friede. Selvfølgelig faar Du ikke Lov til at gifte Dig med hende.

Blyth skulde lige til at svare; men Emberly sagde advarende:

— Tys! Der kommer nogen.

Edna Shearm gik forbi. Hun smilede til de to unge Mænd. Vinduet stod aabent. Havde hun hørt, hvad de talte om?

II.
SPØGELSESHUSET

— Tror Du, at Edna hørte, hvad jeg sagde, spurgte Emberly, da Fodtrinene var døde bort.

— Jeg véd det ikke, svarede Blyth kort, og desuden bryder jeg mig ikke om at vide det. Hun faar det jo i alle Tilfælde at vide.

— Hverken hun eller nogen anden behøver at faa det at vide, lød det forbitrede Svar. Overhovedet kan jeg ikke tage Dit Forslag alvorligt.

— Men jeg kan forsikre Dig, at jeg tager det alvorligt, svarede Blyth og gik.

Leonard Blyth havde vel været forberedt paa at møde en vis Modstand, men han havde ikke ventet saa heftigt et Afslag. Da hans gode Humør var blevet bragt ud af Ligevægt, besluttede han at spadsere en Tur i Haven inden han begav sig til Violet for at meddele hende Resultatet. Han havde kun gaaet faa Skridt, da Edna Shearm kom ham i Møde.

— Jeg tænkte virkelig ikke paa at lytte, Leonard, sagde hun, men da jeg nu har hørt, at Du har friet til Violet, er jeg glad ved at være den første, som gratulerer Dig.

— Fergus er sandelig ikke glad. Han var lige ved at vise mig Døren.

— Jeg tror, det havde været klogere, hvis Du havde talt med ham en anden Dag. Han gaar og græmmer sig over noget. Saa Du ikke, hvor rasende han blev under Skiveskydningen?

— Nej, det er ikke det, Edna. Sagen er den, at han ikke anser mig for god nok til Violet. Han har store Planer for med hende og vil gifte hende ind i en fornem Familie.

— Maaske; jeg tror ikke, han vilde have noget mod en Forbindelse med Major Lydfield; det er vistnok ogsaa derfor, han har indbudt ham hertil.

Blyth nikkede; thi han indsaa, at der var gode Grunde for en saadan Antagelse; de tidligere Generationer af Familien Emberly havde ikke nydt den Ære at omgaas Ejeren til Shedwarth Hall.

Da gamle Sir Lydfield døde, havde hans eneste Søn taget sin Afsked fra Hæren og bosat sig paa sine Forfædres Gods. Fergus havde gjort hans Bekendtskab under en Jagt og var i al Hemmelighed stolt over Lydfields Sværmeri for Violet; thi Majoren var et godt Parti, og intet syntes Fergus mere eftertragtelsesværdigt end at se sin Søster anbragt som Herskerinde paa det store Gods og selv blive regnet med som Medlem af den grevelige Familie.

— Tab nu blot ikke Humøret, sagde Edna; det gaar nok altsammen i Orden. Den Levevej, Du har valgt, sætter Dig jo nok i Stand til at eksistere, og da Violet har Penge, er der jo ingen Grund til at vente.

— Jeg vilde helst tale ud med Fergus endnu i Dag, thi jeg finder mig ikke i, at nogen taler til mig i den Tone, som han har gjort.

— Gør nu ikke mere ved den Sag i Dag. Du gør blot alt værre. Vendt i det mindste til i Morgen og tal da med ham i Ro og Mag.

Blyth indsaa tilsidst det fornuftige i Ednas Raad, og skyndte sig af Sted til Violet, for at meddele hende, hvordan Sagerne stod.

Middagen forløb under trykkende Tavsked. Fru Emberly kom ikke ned, fordi hun havde et Anfald af Neuralgi. Fergus mælede ikke et Ord.

— Agter Du virkelig at gaa til Spøgelseshuset i Nat? spurgte hans Søster.

— Ja, svarede han kort.

— Hvorfor vil De egentlig det? indskød Majoren smilende. De kan jo lige saa godt sidde hjemme i Deres Bibliothek og gøre Deres Optegnelser.

— Nej, nej, svarede Fergus. Hvis det kom ud, at jeg ikke havde været i Spøgelseshuset, vilde alle tro, at jeg var fejg. Jeg kan heller ikke nægte, at Sagen interesserer mig en Smule. Jeg tror selvfølgelig ikke paa Spøgelser, men et Faktum er det, at Husets Ejer, Henderson, ikke kan faa at vide, hvad der egentlig er i Vejen.

— Jeg kunde godt lide at spille et Parti Billard med Dem, Emberly, sagde Majoren efter Middagen.

Fergus tøvede et Øjeblik, men fulgte tilsidst med Lydfield ind i Billardværelset. Da Blyth et Øjeblik senere aabnede Døren, hørte han, at Majoren og Emberly var indviklede i et heftigt Skænderi.

— Jeg nægter det paa det bestemteste, raabte Majoren.

— De ved meget godt, at det er sandt, og alligevel staar De her og søger at nægte det! skreg Fergus.

Blyth trak paa Skuldrene og bortfjernede sig. Han vilde ikke. Fergus Humør var øjensynlig ikke blevet bedre.

Edna Shearm sad ved Klaveret i Salonen; hun var alene; Violet var gaaet op til sin Moder.

— Kan Du huske denne Vals? Leonard spurgte hun.

— Ja, det var den, jeg dansede med Dig ved Inglesauls Julebal. Det var en herlig Tid!

— Jeg holder ogsaa af at tænke paa den Tid.

Blyth smilte.

Og Edna fortsatte:

— Siden mine Forældre døde og jeg ikke havde andre at støtte mig til end Tante Amalie, har Violas Hjem staaet mig aaben som om det var mit eget. Hun har altid været min bedste og kæreste Veninde, og derfor er jeg saa glad over, at I to er blevet forlovede.

Lydfields traadte ind. Blyth betragtede ham nøje, men der var ikke Spor at se paa Majorens Ansigt.

— Hvor er Fergus? spurgte Leonard.

— Han er gaaet hen for at interviewe Spøgelserne. Han skulde være der Kl. 10, lød Svaret.

Lidt efter brød man op. Da Blyth kom op paa sit Værelse, satte han sig i en Stol, for at overveje det forefaldne. Dystre Tanker stormede ind paa ham. Uhyre Vanskeligheder syntes at optaarne sig. Han havde tænkt paa at blive endnu en Uge paa Marlcroft, men han følte, at han ikke vilde kunne blive en Dag til, saafremt Familiens Overhoved, Fergus, ikke gav sit Samtykke til hans og Violets Forlovelse.

Han begyndte at vandre uroligt op og ned ad Gulvet. Da slog en Tanke pludseligt ned i ham: han vilde gaa over til Spøgelseshuset, for der i Ro og Mag at snakke ud med Fergus!

Forsigtigt listede han ned ad Trapperne og forlod Huset gennem en Sidedør, der førte ud til Køkkenhaven. For alle Eventualiteters Skyld tog han Gadedørsnøglen med sig.

Klokken manglede 25 Minutter i 12, da han forlod sit Soveværelse; ti Minutter efter havde han naaet sit Maal, det saakaldte Spøgelseshus, der laa en halv engelsk Mil fra Malcroft. Huset laa der, mørkt og truende. Intet Lysskær var at se. Blyth aabnede Gadedøren og traadte ind.

— Hallo, Fergus! raabte han. Hallo!

Intet Svar.

Han famlede sig frem, fandt en aaben Dør og kom ind i et Værelse, hvor der duftede stærkt af Tobaksrøg. Han rev en Tændstik af og saa sig omkring i Værelset. Der var ingen andre Møbler end et lille Bord og en Køkkenstol. Paa Bordet en Flaske, en Roman og et Par Lysestumper.

— Det var mærkeligt, mumlede Blyth; han har været her; men er øjensynlig bleven ked af det og er gaaet hjem.

Han gik ud i Forstuen, og i det han stillede sig ved Foden af Trappen, raabte han:

— Er Du deroppe, Fergus?

Men kun Ekkoet af hans egen Stemme, svarede ham. Da han vendte tilbage til Værelset, saa' han et Stykke Papir ligge paa Bordet. Det var øjensynlig Fergus Notater om Nattens Tildragelser. Blyth læste:

EUROPAS SMILEBAAND

DIE NACHT AM RHEIN.
(»Punch«, London).

Nu haaber jeg, at jeg er stærkere end Du!
(»Lustige Blätter«.)

Wilhelm: Scheidemann, Du maa hjælpe mig! (»Rosschiskaja«, Moskow).

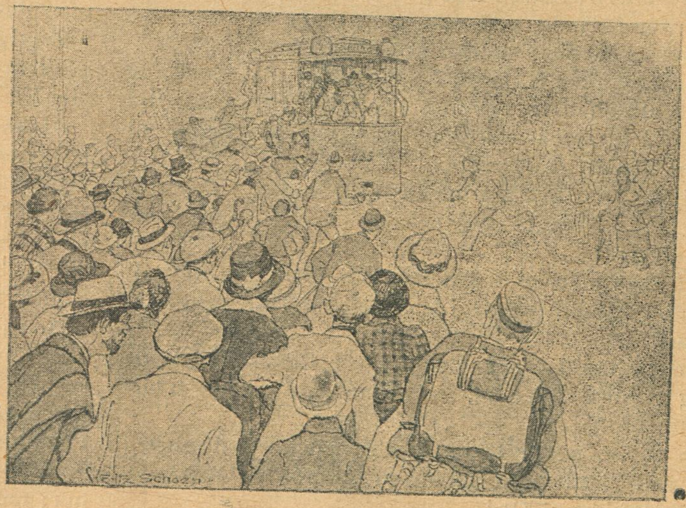

KAMPEN OM SPORVOGNENE!
(»Der Welt-Spiegel«).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

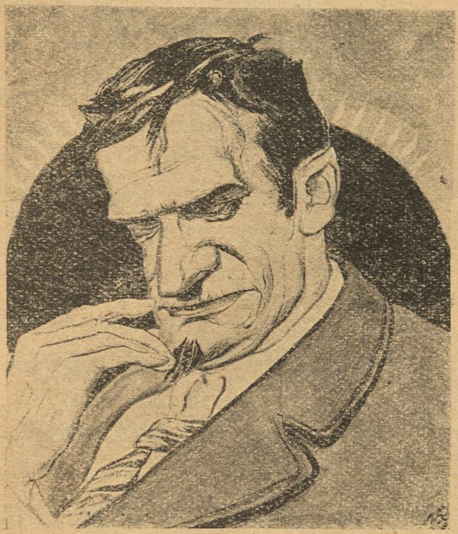

Hr. Satan.

*Hr. Satan funderer
og dybt spekulerer:
Er Krigen ej mere,
hvem skal saa levere
af Sjæle ham flere?
Er det nu nødvendig
og ganske anstændig
at Freden behændig
gør Satan elendig?*

Deltagelse.

Svigermoderen var bleven vred paa Svigersønnen: »Ikke saa meget som Du har hørt til mig, mens jeg laa syg. Du vidste jo ikke, om jeg kunde ligge og dø!

Svigersønnen svarer: Du behøver ikke at frygte, jeg studerer Dødslisten hver Dag'

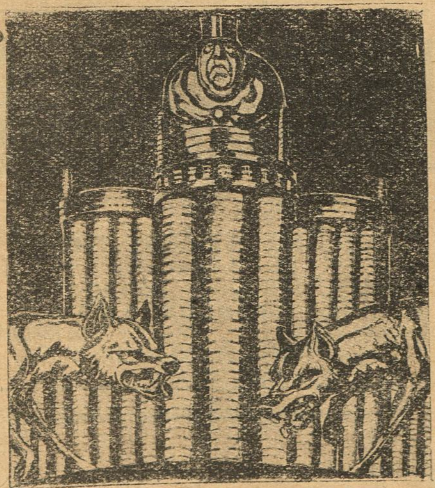

*Paa en udsøgt Plads
Milliardærens Palads
skal rejses, naar Krigslysten daler.
Af Guld skal det bygges,
med hans Billed' smykkes —
og bevogtes af tvende Sjakaler.*

Underlige Notitser.

I Wildersgade paa Kristianshavn bor en Marinemaler, som ikke kommer Olie i Farverne, da han mener, at det dæmper Bølgerne.

•

»Sydlollands Avis« har optaget Debatten om Nytten af at sætte Havkør paa Søgræs.

•

Naar der tales om Nøglen paa en Kammerherres Bag, saa foreligger der et afgjort Tilfælde af Bagtale.

•

Københavns Skøjterløberforening fejrede forleden 50-Aars Jubilæum. Da der ved Middagen kun maatte være fire Retter, strøg Foreningen Isen.

•

Kultusminister Kejser-Nielsen talte forleden imod Tilskud til Teatrene, og der menes, at han har forset sig paa »*Kejserinden*«.

Hendes Højhed.

*En kendt Læge, som ikke er nogen Ven af mange Ord, tilsaa en syg Prinsesse, og da han skulde gaa, sagde han:
— Jeg ønsker Deres Sløjhed en god Bedring!*

Af et Brev.

Jens skriver til sin Kæreste i København. »Jeg sender her et Billede taget af mig og Soen udenfor vort nye Hus. Det er mig der staar tilhøjre!«

„En Svensker".

Domaren: — Ni har blivit ertapped (anholdt) då ni höll på att stjäla en näsduk (Lommetørklæde) ur er grannas ficka (fra deres Nabos Lomme) på teatern. Erkänner ni?

Den anklagede: — Ja, det är en ganske egendomlig historia. Man spelade en mycket rörande pjäs (rørende Stykke). Alle kända sig gripna och tog till näsdukarna. Jag råkade göre tvärtom (mig gik det lige modsat) — jag tog först til näsduken och sen kände jag mig gripen.

„En Dansker".

A.: Deres Kone græder nok tidt?

B.: Hun græder altid. Afslaar jeg hende en Bøn, saa græder hun af Smerte, opfylder jeg en Bøn, saa græder hun af Glæde!

„En Nordmand"

»Men gud, fru Bitterlund at De virkelig finder Dem i, at Deres mand kalder Dem en — zantippe!«

Ja, hvorfor ikke? Den smule forfængelighet kan jeg sagtens gi ham frie hænder med.

»For . . . fængelighet, sa de!«

»Ja, herregud! Tror han mig en zantippe tror han sig selv at være en Sokrates.«

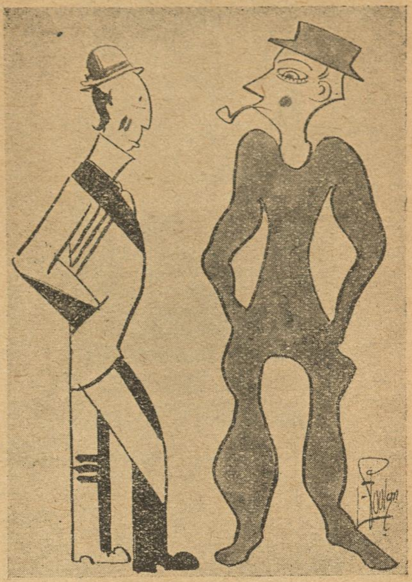

Mellem Kunstnere.

1ste Maler: Pokker ogsaa, jeg kan hverken skaffe Terpentin eller Olie til mine Billeder!

2den Maler: Alt det bryder jeg mig ikke om. Nu da den store Tømmerflaade »Refanut« er kommen, er jeg glad — dér har jeg Materiale nok til flere Aar!

»Ravnens« Ugealmanak.

Fredag kommer efter Torsdag-

Der er Udsigt til Regn og yderligere Forhøjelse af Ølpriserne.

Paa Toldboden er Barometret falden ned.

Fødselsstiftelsen er aaben hver Dag,

Kriminalretten do. do.

Tappernøjes Maleriudstilling aaben fra 9-3.

Aarhusdamperen gaar Kl 9.

Hvad man kan se:

Kagerne er bleven mindre.

Gaderne rives op rundt omkring i Byen.

Det nærmeste Apotek, der er aabent om Natten for Nørrebro, er Sundbys.

Vandcykkelygten tændes Kl $5^1/_2$.

Biografer findes i alle Gader undtagen i Pistolstræde.

En Audiens.

M. Kragh. Vi haaber at faa Plads til det herlige Portræt.

Alexander B., Aarhus. Tak for Vittighederne, men er de ikke en lille Smule almindelige. Vær god og hit nogle, der er bedre!

Nr. 15, Viborg. Maaske — ved Lejlighed.

G. N., Istedgade. Tak. Den ene benyttes.

BAG FÆNGSLETS MURE.

Præsten: Tænk nu over, hvad jeg har sagt til Dem — inden det er for sent; thi idag er vi her, men vi ved kun lidt af, hvor vi er imorgen.

Fangen: Ja, maaske passer det for Pastorens Vedkommende, men jeg er desværre saamænd her imaaren osse!

Tegnet af V. Larsen.

Den jubilerende Biskop Ostenfeld. Tegning af Henning Thomsen.

Hun er bedt ud, men ak
hun ingen Kjole har.
Og Vennen vil ej holdes hen med Snak
saa resolut hun Mandens Kjole tar.

Slagtermesteren til sin Svend: — Du Slagter, næ Skomager er Du. Du skær jo Knaphuller i Huden.

Tegnet af Dirch Gjert.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799

før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068y.**

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Hvorfor gaa
og se paa itusiaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard, Baggesensgade 23.**
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Moderne Højsteretsprossedurre.

Af et Referat i »Pærekøbing Tidende.«)

Pærekøbing Tidende, der ikke skyr noget Middel eller nogen Udgift for at holde vore Læsere af sjur med de store Begivenheder, har sendt en af sine Referenter ind til København, og han vender tilbage med følgende sensationelle Referat fra Højesteret:

Høje Herrer Dommere, Edsvorne og Tilhører, jeg skal i Dag tale en Sag — en Sag saa trist og alvorlig, nemlig Affæren angaaende det stjaalne Franskbrødsmærke, som vi væsentlig ved er anklagede ikke funden i besiddelse af saadant — Sagens forhistorie lyder: Madam Nielsen Xgade 102 5 Sal havde et Øjeblik ladet sin Køkkendør staa aaben, meget uforsvarligt, thi paa Bordet laa 1 Franskbrødsmærke og to Smørmærker. Havde det været et Guldur, Sølvting osv. men dette her var et Mærke, ovenikøbet et *Franskbrøds*! Hun kommer saa ud i Køknet, giver ét Skrig fra sig: Mærket er væk, sporløst, — hun farer ud paa Gaden og ser lige Naboen — Anklagede — forsvinder og han meldes og sidder nu bag Fængslet tunge Mure. Men lad os nu se. De nærmeste Bagerbutikker er bleven undersøgt, ingen har været med Franskbrødsmærker i den sidste Uge for det de ingen har og hvad var vel rimeligere end Anklagede fristet af den to Ugers gamle Smørkage i Vinduet lige overfor var taget derover? — Solgt det da? Tjah for et Par Kroner maa ske, men Anklagede, der er bevislig Dranker vilde have sat dem i Kogespiritus straks, og han har været fuldstændig nøgtern i lang Tid. Mælk, Cigarer er jo hverken til at faa eller købe og Husundersøgelsen beviste at intet fandtes i hans Hjem — Naboen paastod at han skulde have udtalt Ordet *Boller* inde hos sig, som senere viste sig var Ord der lød som »nu er der Boller i den«, ganske vist noget mystiske, for hvad var der Boller i? Ja maaske i Suppen, men i *hvis* Suppe? Nej, Anklagede har *ikke* stjaalet Franskbrødsmærket thi saa vilde han være *faldet* om af Glæde, ramt af et Hjerteslag. (Det er hørt) Og hvorfor tog Manden ikke Smørmærkerne, der laa ved siden af, vilde vi ikke have hugget dem med (Jo, jo) Hvorfor blev Manden ikke komplet Idiot, over at være kommen i besiddelse af Klenodiet?

(Taarerne kommer frem i Tilhørernes Ansigter.)

Er vi retfærdige, tør vi staa overfor en højere Styrelse og dømme denne Mand?)

Se paa ham, er det en Mand der ser ud til at leve af Franskbrød? Der er Krummer i ham, men sandelig ikke af Franskbrød! Skal Telegraferne i Morgen give den lyttende Hob det bud at han blev idømt livsvarig Straf for en fransk Brøde, han ikke har begaaet?

(Tilhørere Nej nej nej.)

Efter at den høye Ret havde devoveret sig i en halv Time faldt Dommen; den lød paa pur Frifindelse. Almindelig Jubel!

Nesthort.

Tegning af Gustav Halldin.

Hov, hov, skal De slaa paa en Syg?
Syg og Syg, jeg selv er Kraft stejle mig heller ikke rigtig rask!

De to Præmier.

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 44 er:

Nilen.

Ved Lodtrækning tilfaldt de to Præmier:

Ellen Hansen, Fælledvej 16 og Viggo Friis Vedbækgade 7.

»Aandrighed«.

En Mand betaler 3 Kroner for en 4-Kroners-Genstand, som han behøver. En Kvinde betaler 4 Kroner for en 3-Kroners-Genstand, som hun ikke behøver.

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR NOLDBARHED
FIONA · SKINDERGADE 27

Smiths Kone.

— Rigdom, fnøs Dick Bagley og sparkede en Totusind-dollars Guldsandpose ind under Bænken — Resultatet af et Aars Slid i Guldgraverdistriktet.

— Hvad er der nu i Vejen med Dig? spurgte jeg.

— Der er ingen Ting i Vejen med mig og vice versa, svarede han, sur som en Bjørn i sit Bur.

— Vice versa, sagde jeg, hvem er han?

— Han, svarede Dick i samme Tone, hvem sagde han? Om Du bare forstod en Smule Engelsk, saa vidste Du, at vice versa betyder omvendt. Jeg er bare skrupsulten!

— Hvad? sagde jeg, vil Du med det paastaa, at min Kogekunst . . .

— Jeg tænker ikke et Øjeblik paa den, afbrød han; Du kan nok lave Mad, dersom Du bare har noget at lave den af.

— Se paa dette her, fortsatte han og pegede paa Sækkene med Guldstøvet, som laa opstablede ved Væggen. Hvad Glæde har vi af det? Der er saa meget Guld, at man kunde købe hele Londons Forraad af Skinker og Æg, dersom vi bare var der.

— Naa, vi kan jo trøste os med, at vi begge skal dertil, saasnart Smith kommer tilbage med Pakhestene. Imedens kan Du jo faa lidt Bønner.

— Bønner, svarede han trevent. Bønner og ikke andet end Bønner, det er jeg led ved! Jeg længes efter en Skinke og Mælk fra en Ko og ikke den der konserverede Smørelse! Og saa rigtig Kaffe. Jeg har arbejdet hele Vinteren i denne Hule, boret, sprængt og vasket og hele Tiden spist Bønner. Nu er det Skinke, jeg længes efter.

— Naa, jeg tænker nok, De snart skal faa det, sagde en dyb, kvindelig Røst.

Jeg var ved at falde bagover. Da jeg kom til mig selv oven paa Forskrækkelsen, stod jeg med en Revolver i den ene Haand og en Stegepande i den anden. Dick laa under Bordet og en Dame stod altsaa i Døren.

Forsøg at sætte Dem i mine Følelser. Her var Dick og jeg midt i en øde Egn i femten Mils Afstand fra de nærmeste levende Væsener, da pludselig denne her Kvinde viste sig.

— Hvorfra kommer De?

— Fra Weiser, svarede hun, jeg har Deres Pakheste med mig, jeg er hans Hustru.

Hvis, spurgte jeg.

— Smith, forstaar De. Ja, fortsatte hun, Smith og jeg blev gift i Weiser for tre Dage siden og begav os paa Vej hertil, men han kom tilskade med det ene Ben, det er brækket, saa jeg maatte lade ham ligge og derfor er jeg her alene. Jeg har sørget godt for ham, han har tilstrækkeligt med Mad og min Bibel, saa han har det ret godt. Han bad mig sige, at De skulde skynde Dem at pakke og komme af Sted saa hurtig som muligt.

— Ja, min Frue, sagde jeg og tænkte paa Bibelen. Jeg skal bare samle mig . . . . men Tanken om den Hedning med en Bibel, for at han ikke skulde have det for ensomt, kildede mine Lattermuskler saadan, at jeg var ved at slaa Kuldbøtter af Grin.

Saadan var altsaa hendes »Rekommendationsbrev«. Det Faktum, at Smith var gift med en Dame, som kunde formaa ham til at være ene paa en øde Plet med et brækket Ben og en Bibel til Selskab, var nok til at overbevise mig om, at hun var til at »stole« paa.

— Ja, min Frue, sagde jeg. Vi skal have pakket og være paa Vej i Morgen tidlig. —

Dick og jeg sov under aaben Himmel den Nat, for at Fru Smith kunde faa Barakken for sig selv. Vi var tidligt oppe, friske og raske, og medens Dick og jeg læssede Guldsækkene paa Hestene, lavede hun i Stand til Frokosten.

Medens vi spiste, tog hun en halv Flaske Whisky op af sin Taske.

— Smith købte denne her, for at De kunde drikke en Afskedsskaal, sagde hun. Han vilde haft købt mere, men det tillod jeg ikke.

Dick tog imod Flasken.

— Nu er det Øjeblik kommet, sagde han, som jeg har set op til under mange, lange og stræbsomme Maaneder. Jeg kom til disse Huler som en ensom og bundfattig Knægt. Jeg forlader dem rig over al Forventning. Skaal igen, sagde han og rakte Flasken til Fru Smith.

— Tak, svarede hun, jeg drikker aldrig.

Dick og jeg fyldte vore Kopper og han fortsatte:

— Gamle Hytte, sagde han og kiggede op i Loftet, naar jeg tænker paa dine grove og røgsværtede Vægge, som saa længe har huset mig og mine Kammerater, og som jeg nu forlader, ak, maaske for bestandig, saa føler jeg Trang til . . .

— Skaal sagde jeg.

— Det samme, svarede han og vi drak Skaalen.

Jeg tror, jeg kunde være med til hvad som helst, især hvor det gælder at taale stærke Drikke, men aldrig har jeg smagt noget, der i den Grad gik til Hovedet som dette her. Indenfor ti Minutter begyndte det at svimle for mig; jeg vilde rejse mig, det lykkedes mig ogsaa at staa paa Fødderne, men det var ogsaa alt. Omgivelserne snurrede rundt som en Karrusel.

Jeg husker, at jeg forsøgte at gribe Bordet, naar det kom forbi, men jeg tog forkert og faldt omkuld paa Gulvet. Jeg faldt og faldt og begyndte at rulle og rulle og standsede saa ved at nogen rystede i mig.

— Hvad er det? spurgte jeg.

— Vaagn, hørte jeg en Stemme, og jeg saa Smith bøjet over mig.

— Hvad er det? spurgte jeg igen.

— Du er bleven søvnig, svarede han.

Han maatte bakse med os et Stykke Tid, inden han fik Dick og mig til at forstaa, hvad der var sket.

— Det er altsammen min Fejl, forklarede han. Jeg traf den Kvinde en Aften i et Lokale i Weiser og takket være Spiritus og lystig Tale lokkede hun alt ud af mig om vort Lager og den morderlige gode Tilstand, vor Forretning befandt sig i. Jeg tænkte ikke videre over det førend i Gaar, da jeg mødte heude og en Karl en Fjerdingvej herfra. Det første Resultat af deres Nærværelse var, at Manden tvang mig til at holde Hænderne op ved Hjælp af en Revolver som Argument. Han bandt mig til et Træ og holdt mig med Selskab til i Morges, da Damen kom tilbage med Pakhestene og alle vore Guldsække. — Saa tog De mine Sko og min Bøsse og slap mig løs.

— Jasaa, er Du da ikke gift?

— Gift? Jo vist er jeg gift!

— Og hvad er der blevet af din Kone?

— Min Kone? sagde han. Hun er i Homestad, Pensylvanien; idetmindste var hun der, sidst jeg hørte fra hende. Men hvad har det at gøre med dette her?

— Ingenting saaden, svarede jeg og tænkte paa Bibelen.

Men nu kan vi alle tre smide Frakkerne og begynde forfra igen med at grave Guld.

Og det gjorde vi saa.

Tegning af Hp. Hansen

„Kejseren som Folkets Tjener —"

Op og ned.

En norsk-amerikansk Historie.

Hvor galt det kan gaa, naar det vil gaa galt, derpaa foreligger et bedrøvelig bevis i følgende historie, som naturligvis hændte i Amerika.

Forleden dag gik en dame ind i en skyskraper i Minneapolis og tok med en av heisene op i 21de etage, hvor hendes mand hadde sit kontor.

Manden stod tilfældigvis paa den anden side av gaten, saa hende gaa ind i huset og skyndte sig over. Da han saa, at hun allerede var gaaet op fulgte han med næste heis.

Kommen op paa sit kontor fandt han, at fruen hadde været der, men var gaat ned igjen, da hun ikke traf ham. Imidlertid var fruen kommet ned, og elevatorføreren nævnte da for hende, at hendes mand var gaat op og antagelig søkte hende. Hun gik da op igjen.

Et par sekunder senere var manden nede og spurgte elevatorføreren:

— Har De set min hustru?

— Ja, hun gik netop op nu.

Han styrtet ind i elevatoren og var »out of sight« da hans frue kom ned igjen.

— Deres mand er gaat op igjen, sagde elevatorføreren.

— Antagelig venter han paa mig deroppe, saa faar jeg vel gaa op igjen.

Et øieblik senere kom manden ned, saa sig rundt og spurgte:

— Kom min hustru ikke ned?

— Jo, men hun gik igjen. Hun trodde, at De skulde vente paa hende deroppe.

— Well, da venter jeg her.

Han ventet i omkring ti minuter, saa tapte han taalmodigheten og gik op. Fruen hadde ventet paa ham deroppe og gik ned samtidig med, at han gik op.

Hun stod nu i hallen og ventet i flere minuter, men besluttet saa at gaa op igen og prøve at faa fat i ham. Hun hadde ikke før gaat tilveirs, før manden kom ned med en anden heis.

— Deres frue gik netop op, sa elevatorføreren.

Manden svor en styg ed og tænkte et øieblik paa at forlate det forheksede hus. Men da han skulde til at gaa, besindet han sig og fulgte med næste heis op. I samme minut kom fruen ned.

— Han gik op igjen, sa elevatorføreren som svar paa hendes trætte spørgende blik

— Da er det vel bedst jeg gaar op og ser at faa fat i ham.

Hun gik op, og han kom ned.

— Gik netop op, bemerket elevatorføreren forretningsmæssig.

Men nu var manden træt.

— De kan hænge mig om jeg gaar op igjen, sa han til sig selv. Jeg venter paa hende her.

Og han satte sig paa et trappetrin.

En halv time senere sat han der fremdeles og fruen sat oppe i 21de etage med en lignende beslutning, ventende paa ham.

Om de nogensinde træffes mere i livet er usikkert.

En Bryllupsnat i Elevatoren.

Lucien Dusard var ikke, hvad Syerskerne kalder en smuk Mand. Med Apollo havde han ingen Ting tilfælles.

Men hvorledes hans Ydrd og Indre som Menneske end var, saa blev han ligesom alle andre dødelige forelsket til op over begge Ørene, og besluttede saa hurtig som muligt at træde ind i Ægteskabet. Handlingen var snart udført, og Frøken Therese Jolidon blev den lykkelige.

Om hende, der lige var fyldt 20 Aar, kunde man derimod sige, at hun var smuk, og at hun saa sød og romantisk ud. Bryllupet foregik i Paris, efter den sædvanlige Ceremoni, som det er unødvendigt at skrive om.

Lucien straalede. Selv var han formuende, og da hans unge Frue havde faaet en ret betydelig Medgift, behøvede de Nygifte ikke at se paa en Daler, og en Bryllupsrejse til Syden for at indaande Middelhavets Luft var derfor bleven bestemt.

De rejste paa selve Bryllupsdagen.

Toget rullede hastigt af Sted. Da der imidlertid var mange med i samme Kupé, baade Mænd og Kvinder, fik de ikke nogen intim Samtale i Gang. Blandt de Rejsende i samme Kupé var der en ung elegant Herre med mørkt Haar og Øjne, ganske sikkert en Udlænding.

Nu var man uden særlige Eventyr naaet til Lyon; her steg en Del af Passagererne af, blandt andet det nygifte Par. Længere Rejse kunde man ikke holde ud den første Dag.

— En Droske! raabte Lucien, og mindst et halvt Dusin kørte frem. Vogndøren aabnedes, og den unge Frue tog Plads.

— Du maa køre først, Therese! sagde han. Om nogle Minutter kommer jeg. Det er bedst, jeg selv ser efter med Bagagen, ellers kan der let komme en af Kufferterne bort.

— Kør til Hotel X! sagde han til Kusken, og Vognen rullede afsted.

Den standsede inde i Hotellets Gaard, og Betjeningen for som sædvanlig ud med Lynets Fart.

— Et Par elegante Værelser, sagde Therese og kiggede ud ad Vinduet.

— Ja, Nr. 32 og 33 er ledige.

— Paa hvilken Sal?

— Tredie.

— Nej, det er for højt.

— Der findes ikke andre, Frue. Men vi har en Elevator.

— Naaja, saa faar jeg vel tage dem.

Og hun steg ud.

— Hvor har De Elevatoren?

— Her, Frue! Vær saa god og tag Plads! Den gaar op nu.

Som sagt saa gjort. Elevatoren begyndte saa smaat at løfte sig. Nogle Øjeblikke efter kommer Thereses Mand. Svedende spørger han Portieren:

— Hvor er det min Hustru, Fru Dusard, har faaet Værelse?

— Fruen har Nr. 32 og 33, min Herre.

— Godt!

Og Lucien styrter op ad Trapperne, ivrig som han er, tager han to Trin ad Gangen og finder rigtig Nr. 32 og 33.

— Det er altsaa her, henvender han sig til Pigen, at min Hustru — —

— Hvorledes min Herre?

Han aabnede nysgerrigt Døren. — Hvor er hun?

— Jeg har ikke set nogen!

— Ikke set nogen! Hvad vil det sige? Portieren sagde jo til mig

— Meget muligt, men — — — vent et Øjeblik jeg skal høre efter.

— Men skynd Dem — Ak, jeg burde ikke have ladet hende køre alene, men en Kuffert kan saa let — —

— Naa, spørger han med stigende Iver Pigen, som nu kommer tilbage.

— Ak, min Herre — —

— Hvad er der?

— Fruen har — —

— Hvad mener De? De ser helt bedrøvet ud — tal dog!

— Aldrig før er noget saadant sket.

— Min Gud! Min Hustru —

— Fruen steg ind i Elevatoren, og — —

— Tal ud! Er hun død?

— Nej, min Herre, hun lever, men —

— Men — —

— *Elevatoren er gaaet i Staa!* Noget i Maskineriet er gaaet i Stykker, og den gaar hverken op eller ned.

— Hvad siger De?

— Og Haandværkere kan man ikke faa i Dag, fordi det er Søndag. Men i Morgen tidlig — —

— Therese, min stakkels Therese! Hvor er Elevatoren standset?

— Mellem anden og tredie Sal.

— O, stakkels Therese, jeg flyver til Dig!

— Vær kun rolig, min Herre! Elevatoren er — —

— Du gode Gud! Rolig! Alene en hel Nat, hun, et Barn, som nu for første Gang har forladt sin Far og Mor!

— Fruen er ikke alene. En Herre, som skulde op til Nr 47 — —

— Hvad for noget! En Herre siger De? En fremmed Herre, hele Natten? Nej, jeg maa — — Det er skrækkeligt! Therese, Therese, er Du der? Ja, det er hendes Stemme. Therese er Du meget bange?

— Nej, ikke Spor min Ven, lød det indefra Elevatoren.

— Therese, sig mig, er Du sulten?

— Aanej, vi har Chocolade, svarer en mandlig Stemme. Og hver halve Time er den stakkels Lucien atter ved Elevatoren og gør Spørgsmaal paa Spørgsmaal, men faar tilsidst intet Svar.

— Formodentlig er hun faldet i Søvn, mumler han, og denne Tanke skænker ham Trøst.

Først den følgende Dags Formiddag Klokken ti blev Elevatormaskineriet efter et forfærdeligt Arbejde atter bragt i Orden, og Therese stiger velbeholden og straalende ud af Elevatoren.

— Engel! Endelig har jeg Dig igen! raabte Lucien og rækker Armene frem. Om Du vidste, hvad jeg — —

— Ja, det samme siger jeg, kære Lucien .... men Du maa først takke denne Herre her, som har delt Fangenskabet med mig.

— Ih, men hvad ser jeg, raabte Lucien, det er jo den Herre fra Toget!

— Ja, svarede den fremmede, jeg var paa Vej til mit Fædreland, Italien, men jeg vil dog ikke beklage mig over dette enestaaende Æventyr — —

— Maa jeg takke Dem, min Herre, sagde Lucien.

— Selv Tak, svarede Italieneren, bukkede dybt for den unge Frue og forsvandt.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
H. J. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør
af Clichéer
til
„RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Tlf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,1

FREMAD Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over Socialistisk Litteratur udleveres **gratis.**

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
HYG VAREMÆRKE
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Avertér i Ravnen.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Vin Punch
Vilh. Christiansen
forhen Georg Møllers Eftf.
Bredgade 6. Telf. 2800

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.**
Telf. Øbre 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK NYØSTERGADE 2. TF. 354. MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN

Frit efter A v. Werner: Kapitulationen ved Sedan. Tegning af Emil Poulsen

Historien gentager sig — paa en anden Maade.

Originalen til denne Tegning (28 × 35 ctm.) kan faas ved at tegne Aarsabonnement paa »Ravnen«.

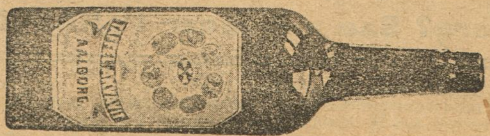

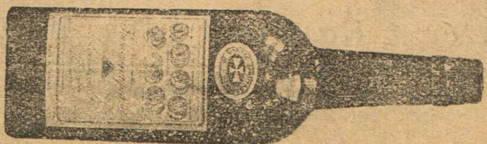

REVOLUTIONS-NUMER.
16 Sider
18 Øre

RAVNEN

Nr. 47 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 21. November 1918.

Tegning af Emil Poulsen.

Da Rovfuglens Rugetid var omme, krøb Ungen ud af Reden —!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

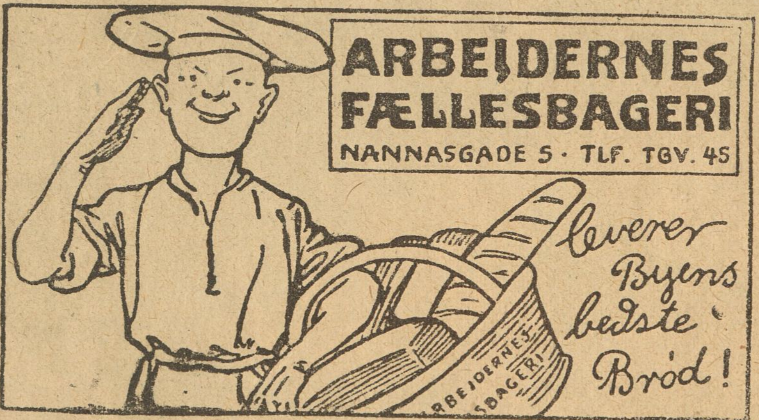

Telefon

1848

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1,25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,1

Den dræbte Censur.

Tegning af Hp. Hansen

Der kom et betydningsfuldt Skridt
— efter megen Masen og Baksen! —
Og Ordet blev endelig frit
i Bayren saavelsom i Sachsen.

O Tyskland, hvad har du dog gjort,
nu ser du jo Nytten af Kuren!
***Det* hjalp dig saavist ikke stort —**
— — man skal aldrig stryge Censuren!

Næb og Klør.

Jeg beskæftiger mig ligesaa gærne med Livets Smaating som med de store. Betragter mig forresten nærmest som en praktiserende Læge, der ofrer sit Liv for at kurere Folk for Narrestreger.

— Nu, da Europas afrasede Dobbeltørn endelig er bleven gjort mat og modfaldende hænger med Vingerne, badsker den dansk Høne fortsat ugenert med sine.

Vi er endnu et Hof-Folk.

Allerede for længere Tid siden har vore Smørhandlere faaet anbragt et mærkeligt Skilt paa Smørbøtterne.

Paa Skiltet staar »Hof-Eksport«, og oven over dette Nonsens er anbragt en forgyldt Krone.

Med dette Barnemad søger man at behage Kunderne.

Men nu er Æggene komne med.

Paa Æggebøtterne er der nu udstillet et lignende, kronprydet Skilt med Paaskriften: Hofæg!

Er det ikke vidunderligt?

Saasnart Hønen har aabnet Gumpen og lagt et Æg, sættes der en Konge-Krone paa og det kaldes Hof.

Og det sker samtidig med, at den blodige Kæmpeørn ligger knust for Fødderne af Europas Folk.

Ægte Pæredansk. *Dr. Tyf.*

Kvindelogik.

Alverdens Mandfolk skændtes og diskuterer som bekendt om alt muligt, men om en Ting er de rørende enige: Kvinden mangler baade Logik og Mod.

Jeg kan en lille Historie om en Kvinde, og hendes Logik og Mod — men Moralen i Historien maa enhver selv hitte ud af.

For nogen Tid siden brød en Tyv ind hos en 30-aarig Dame, der boede ganske alene i en Villa. Manden var ikke hjemme. Uden at tøve gik hun ned ad den mørke Trappe og ud i den kulsorte Entre, hvor hun skræmmede Tyven bort ved Hjælp af en — Chokoladerevolver.

Da hendes Broder om Morgenen kom ud til hende og fik Historien at vide, spurgte han hende, hvorfor hun dog ikke havde taget Mandens Revolver, der laa fremme paa hans Skrivebord.

Dertil svarede Damen:

— Du gode Gud! Jeg havde aldrig vovet at gaa ned til Tyven med en rigtig Revolver!!

Kvinden.

Ja, Kvinden, skøn af sin Dumheds
Naade,
har altid, vil altid mig være en Gaade.

I Badetiden, ved Formiddagstéen,
hun viser kulant sine velskabte Ben.

Ved Aftenfesten, i Selskabsvarmen,
blotter hun gerne det halve af Barmen.

Men taber sit *Strømpebaand* hun i
Dansen,
hun rødmer: Jeg dør vist af Flovhed,
Hansen!

F. S.

Tegning af Emil Poulsen.

Revolution?

Mel.: »Ak, al den Sorg, man bærer paa«
af »Jorden rundt«.

Skal end der bruges Kugler og Krudt?
Dybdal har lukket, Krudt er forbudt!
Men gælder Forbudet ogsaa mod Syd?
Hører jeg ikke en buldrende Lyd?
Krudt er i Kurs, og Dynamit
og Milinit eller Lydit
uddelet bli'r til hver Person,
hvis Løsen er: *Revolution*!

Hvem har vel tænkt sig *Tysken* i Stand
til at kovende Tyskernes Land?
Kejserens trofaste prøjsiske Folk
»oprøre« Landet med Krudt og med Dolk!
Bravo, min gamle, tyske Gut,
en herlig Sejr vandt du til Slut!
Hvem havde tænkt »*den lille Cohn*«
gaa med til en Revolution?

Jeg kunde tænke mig en Facon
paa en moderne »Revolusjon«,
hvis nu det skulde herhjemme gaa løs,
og den Metode er nok saa pompøs:
Tag Chauvinisterne en bloc
og send dem til General *Foch*;
han har til hver en skarp Patron
— det kalder jeg *Revolution*!

Naa, jeg vil ikke synge om Blod,
dertil jeg mangler Styrke og Mod,
men til Revolte har jeg dog Humør,
bare at ikke et Menneske dør!
Sæt nu *Ballin* blev hel galant
og lavede en Priskurant:
Støvler for 10 og 5 for Sko'n —
det kalder jeg *Revolution*!

Hvis vi blev af med vort Militær,
Hurra jeg skreg med hele mit Vær',
og vore Fæstninger sløjfet paa Rad,
jøsses, hvor vilde jeg føle mig glad!
Bort med den Drage-Gasballon
og væk med Fodfolk og Dragon,
væk med den myrdende Kanon,
— *det* kalder jeg *Revolution*!

Alt, hvad jeg digted sandt er og vist,
men jeg har gemt det største til sidst,
ikke jeg slukker mit bidende Nag,
førend *Revolte* der sker i et Fag.
Skaf mig af Mad en god Portion,
naar jeg gaar paa Restauration,
»Rommeren« *billig* — med Citron
. . . det kalder *jeg* Revolution!

Jørgen Grønsvær.

Medens Haaret gror —

En lille Dreng med meget beskedent Udseende kom ind til Barberen og satte sig i Stolen. Han fik den hvide Kappe paa, og Barberen begynder at klippe ham, men afbrød jævnligt Arbejdet for at kigge ud paa Gaden eller for at snakke med Kunder og Kollegaer.

Saaledes gik en god halv Time.

Saa spurgte den lille Dreng beskedent:

— Hvormeget har de endnu tilbage?

— Aa, bare lidt paa Forhovedet.

— Naa men vil De saa ikke ta' og skynde Dem med at faa det bort, for nu begynder det at vokse i Nakken igen, sagde den lille beskedne Dreng.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

›Klokken 11,15 blev jeg ubehagelig overrasket af en besynderlig Larm, som jeg troede kom fra Værelset ovenpaa; opdagede, at det blot var min egen Puls, som hamrede.«

›Kl. 11,35. En underlig, trykkende Fornemmelse greb mig ved Tanken om, at jeg er alene her.«

Ude af Stand til at modstaa Fristelsen til at være morsom, tog Blyth Fyldepennen, som laa ved Siden af Papiret, og skrev:

›De er ikke alene. Jeg er her. Spøgelset.«

— Fergus er øjensynlig gaaet hjem og har lagt sig; men han lister nok herhen i Morgen tidlig, for at levere Bevis for, at han har været her hele Natten.

Blyth forlod Huset. Da han greb om Dørhaandtaget, stod han pludselig stille og lyttede. Han turde sværge paa, at han havde hørt et Gulvbrædt knirke; men da Lyden ikke blev gentaget, slog han denne Tanke ud af Hovedet og begav sig paa Vejen tilbage til Marlcroft.

III.

MIDNAT OG MORGEN

Da Leonard Blyth listede op ad Trappen til sit Værelse, saa' han ved en Trappeafsats en Skikkelse komme sig i Møde og hørte en Stemme udbryde:

— Aa, er det Dig, Leonard? Jeg troede, det var en Indbrudstyv!

— Edna! Hvad i al Verden gør Du her om Natten?

Blyth rev en Tændstik af og tændte det slukkede Lys, hun holdt i Haanden.

— Trækken blæste det ud, sagde hun. Jeg kunde ikke sove og vilde derfor gaa ned i Bibliotheket og tage en Bog.

Hun pegede paa en Roman, som hun holdt under Armen. Hun var iført en lang, pelsforet Kappe, men Blyth kunde se, at hun var fuldstændigt paaklædt; i Haaret bar hun ovenikøbet en juvelprydet Kam.

Han holdt ikke af, at hun skulde faa at vide, at han ikke havde fulgt hendes Raad og udsat sin Samtale med Fergus til i Morgen, og sagde derfor:

— Jeg havde det paa samme Maade, Edna; jeg kunde ikke sove og gik derfor en Tur.

— Ak ja, sagde hun, det maa være mærkeligt at være forelsket!

Han skulde lige til at gøre Gengæld med et Spørgsmaal om hendes egne ømme Tanker med Hensyn til Sir Gilbert Parks, men han greb sig deri. Han vidste meget godt, at det ikke var af Kærlighed hun giftede sig med denne Mand, der var dobbelt saa gammel som hun selv. Et saadant Spørgsmaal forekom ham ondskabsfuldt og ufint.

Edna stod et Øjeblik tavs; saa sagde hun:

— Jeg har haft mange uforglemmelige Timer her; det smerter mig at tænke paa, at det er mit sidste Besøg.

— Du maa komme og hilse paa Violet og mig og blive hos os en Tid, sagde Leonard leende; Du er den første, jeg indbyder; det maa Du da føle Dig smigret over.

Hun trak smilende paa Skuldrene:

— Kun Guderne ved, hvad Fremtiden vil bringe os, min Ven.

— Naa, Du er da sikker nok: Masser af Penge, et anset Navn og et stort, fint Hus i London.

— Ja, selvfølgelig, selvfølgelig, udbrød hun heftigt; men men har Du ikke tænkt paa, at de fleste unge Piger begynder Livet med at drømme om at gifte sig af Kærlighed.

Hun syntes dog straks at angre disse Ord; thi hun tilføjede hurtigt:

— Men det er ganske barnligt at staa her og snakke; vi burde gaa i Seng. Godnat, Leonard! Lig nu ikke vaagen og tænk paa noget, der rimer paa Violet!

Hun skyndte sig op ad den brede Trappe. Et Øjeblik senere fulgte Blyth efter. Gangen deroppe var oplyst svagt af en halvt nedskruet Gasflamme. Døren til Fergus' Værelse stod paa Klem. Han tøvede et Øjeblik. Saa traadte han ind. Her var der skruet ned for Gassen. Sengen var urørt.

— Besynderligt, mumlede Blyth. Fergus er altsaa ikke vendt tilbage. Hvad mon han saa har taget sig for? Naa, det bliver nok opklaret i Morgen.

En besynderlig Puslen fandt Sted paa Marlcroft denne Nat. Næppe ti Minutter efter at Blyth og Edna Shearm havde ønsket hinanden god Nat, kom en Mandsskikkelse listende op ad Trappen. Han var iført Overfrakke. Hans Ansigt saa ængsteligt og forstyrret ud. Det var Major Sydfield.

Frokosten paa Marlcroft serveredes Klokken ni. Da Blyth nogle Minutter forinden traadte ind i Spisestuen, stod Edna og Majoren henne ved det aabentstaaende Vindue, stærkt optagne af en livlig Samtale.

— Jeg maa absolut rejse til London i Dag, sagde Sydfield. En gammel Ven, som nylig er død, har indsat mig til Testamentseksekutor. Monstro Fergus har set noget til Spøgelserne i Nat?

— Han ligger vist oppe og sover endnu, svarede Blyth.

I det samme traadte Violet ind.

— Har De set noget til Fergus? spurgte hun. Han er ikke paa sit Værelse, og jeg tror ikke, han er kommet tilbage. Det var dumt af ham at indlade sig paa denne Spøgelseshistorie.

— Jeg vil gaa ud og se efter ham, sagde Blyth.

— Jeg gaar med Dig, Leonard, tilføjede Edna hurtigt. Jeg kunde godt lide at se, hvordan et Spøgelseshus ser ud indvendigt.

Blyth og Edna gik tavse af Sted ved Siden af hinanden. Blyth gik og grublede paa, hvad der vel kunde være hændt Fergus. Et Øjeblik følte han sig fristet til at meddele Edna lidt om sin frugtesløse Ekspedition til Spøgelseshuset; men han undlod det, thi han undrede sig over, at hun ikke havde spurgt ham om, hvor han havde været, da de mødtes paa Trappen.

Da de naaede Spøgelseshuset og traadte ind i Forstuen, blev de et Øjeblik staaende og lyttede. Edna brød først Stilheden.

— Fergus! raabte hun. Fergus! Hvor er Du?
Intet Svar.
Saa sagde Blyth:
— Vent her et Øjeblik; saa skal jeg se at faa fat i ham.
Han gik lige ind i Værelset, hvor han havde været om Natten. Et Skrig af Rædsel trængte sig over hans Læber. Ved Foden af Stolen — ligesom om han var gledet ned fra den — laa Fergus Emberg — ligbleg — død . . .
Tusinde Spørgsmaal stormede ind paa Blyth.
— Edna, Edna! skreg han. Kom, kom! Der er sket noget forfærdeligt. . .

IV.

DE OMBYTTEDE REVOLVERE.

— Hvad er der — hvad er der sket? skreg Edna Shearm.
— Kom ikke ind — se ikke herhen! raabte Blyth, der næppe var klar over, hvad han sagde.
Han smækkede Vinduesskodderne til Side og Dagslyset strømmede ind. Da han vendte sig om, saa han Edna staa paa Dørtærskelen.
— Han er død, Leonard! skreg hun. Han er blevet skudt, se her!
Hun pegede paa en Revolver, der laa paa Gulvet ved Siden af Fergus.
— Det maa være et Ulykkestilfælde, sagde Blyth hæst. Skuddet maa være gaaet af, medens han var ved at lade Revolveren. Der ligger endnu nogle Patroner paa Bordet.
Edna svarede ikke. Hun stirrede stift paa Blyth. Hendes Ansigt var ligblegt.
— Jeg forstaar det ikke, fortsatte Blyth stønnende. Jeg var her i Nat, lige før Midnat, for at faa en Samtale med ham, men kunde ikke finde ham noget Steds. Jeg troede han var gaaet hjem.
— Du var her, Leonard? raabte hun med en Stemme, der skælvede af Rædsel. Leonard, jeg bliver gal! For Guds Skyld, sig, at det ikke var dig, der skød ham. . .
— Store Gud, hvor kan du sige noget saadant, stønnede han.
— Revolveren er din, hviskede hun skælvende.
Han stod et Øjeblik som lammet af Rædsel. Saa bøjede han sig ned og tog Revolveren op.
— Ja, det er virkelig min, sagde han. Fergus maa have taget den med af en Fejltagelse eller . . . Edna, hvor kan Du tro, at jeg har skudt ham. Jeg sværger dig, at jeg ikke har løftet min Haand mod ham. Jeg tror heller ikke det er noget Mord. Jeg tror, det er et Ulykkestilfælde. Se, hans egen Revolver ligger endnu paa Bordet. Jeg gik herhen i Nat, for at faa en Samtale med ham om Violet. Det var maaske uklogt af mig. Han var intet Sted at finde Derfor, troede jeg, han var vendt tilbage til Marlcroyd. Da jeg kom hjem, saa jeg tilfældigvis, at han ikke var paa sit Værelse. Men jeg sværger dig, at jeg indtil for faa Minutter siden ikke havde mindste Anelse om det forfærdelige, der var sket.
— Det er forfærdeligt, stønnede hun, nej, nej, Leonard, tro ikke, at jeg mistænker dig, men andre kunde gøre det. Husker du, hvad du gjorde med din Revolver, da vi var færdige med Skydningen i Haven.
— Jeg gav begge Revolverne til Tjeneren Pollard, for at han kunde gøre dem rene; han kom bagefter op med dem og Walters sagde mig, at han havde lagt dem i Skabet i Billardværelset, hvor Fergus plejede at opbevare dem.
— Er du sikker paa, at ingen saa dig gaa herhen i Nat eller komme herfra?
—Jeg har ikke set nogen fra jeg forlod mit Værelse og til jeg vendte tilbage.
— Er du sikker paa, at du ikke har efterladt noget, som vidner om, at pu har været her?
— Det er jo ligegyldigt. Jeg har jo sagt dig, at jeg er uskyldig.
— Stille, Leonard, svar mig. Du er uskyldig, men du bryder dig vel ikke om at indtage en mistænkt Morders Stilling! Er du sikker paa, at du ikke har tabt noget?
— Ja, saavidt jeg ved . . . Jo, det er sandt: jeg skrev nogle Ord paa Papiret dér . . .
Edna tog Papiret, kastede et Blik paa det og stak det i sin Taske.
— Leonard, sagde hun, se efter, om hans Uhr og Kæde er i Behold. Der foreligger vel ikke et Rovmord?
— Jo, baade Ur og Kæde er der!
— Er hans egen Revolver skudt af?
— Nej. men den er ladt!
— Der er ingen Tid at spilde, Leonard, sagde hun haardt og hurtigt. Du maa tage din egen Revolver meg dig og vi maa give det Udseende af, at han har skudt sig med sin egen Revolver. Tag den og skyd et Skud op gennem! Skorstenen . . . Nej, stop, det vil faa en Mængde Sod til at falde ned . . .
— Men Edna, vi har ikke Ret til at gøre noget saadant.
— Hvis du ikke gør det, vil man tro, at det er dig, som har skudt Fergus. Om ikke for din egen, saa for Violets Skyld maa du gøre det. Skynd dig. Affyr Skuddet et Sted, hvor Kuglen ikke efterlader noget Spor. Gaa ned i Kælderen.
Blyth vaklede ud af Værelset.
— Luk Dørene og Vinduerne! raabte han.
Da han kom ned i Kælderen, stod han et Øjeblik tøvende, han var bange for at Kuglen skulde springe tilbage fra Væggene eller fra Teglstensgulvet. Pludselig faldt hans Blik paa en gammel Trækasse, der var fyldt med Sand. Ned i det affyrede han Skuddet. Knaldet var saa bedøvende, at han ikke nærede Tvivl om, at det havde kunnet høres i en Mils Omkreds.
— Hørtes det meget? spurgte han, da han atter kom ep.
— Nej, ingen uden for Huset kunde høre det. Læg nu Vaabenet ved Siden af ham og skynd dig af Sted til Politiet. Jeg gaar tilbage til Marlcroyd og underretter varsomt Violet og Emberly om det forfærdelige Budskab . . .
Blyth ilede af Sted. I Udkanten af Landsbyen løb han lige paa Betjenten. Han satte ham hurtigt ind i, hvad der var sket.
— Det er sikkert et Vaadeskud, sluttede han. Jeg kan ikke tænke mig nogen Grund til, at Emberly skulde have begaaet Selvmord.
— Har De fundet Vaabnet, Sir?
— Ja, hans egen Revolver ligger ved Siden af ham, svarede Blyth.

V.

UNDERSØGELSEN.

Som ventet blev Fergus Emberlys pludselige, uhyggelige Død Genstand for en usædvanlig Interesse, ikke blot paa Egnen, men over hele Landet. De mærkelige Omstændigheder, under hvilke han havde fundet Døden, blev daglig diskuteret i Aviserne, og da den retslige Undersøgelse blev afholdt i Værtshuset »Kronen og Ankeret«, var hele den store Sal fuld af nysgerrige.
Leonard Blyth havde frygtet den svære Prøve, som han vidste vilde blive paalagt ham, men han havde overstaaet den lettere end han havde ventet sig. Han maatte beskrive hvordan han havde fundet Liget. og hans Vidnesbyrd bestyrkedes af Edna Shearm og Politibetjent Ruudle.
— Ved De, om den afdøde havde noget udestaaende med nogen? Ved De, om han for nylig har haft en alvorlig Strid med nogen? spurgte Dommeren.
Blyth for sammen.
— Nej, svarede han.
Da Leonard vendte tilbage til sin Plads havde han en Fornemmelse som om han havde begaaet Mened.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Kejseren til Fredsenglen: Drej rundt paa Slibestenen! (Satire af Louis Raemacker).

Endelig har jeg Dig! (Fransk Plakat).

En af de mest blodige franske Satiretegninger: »Gott mit uns«.

Tysk Gullasch-Grosserer. (»Berliner Illustrirte Zeitung«)

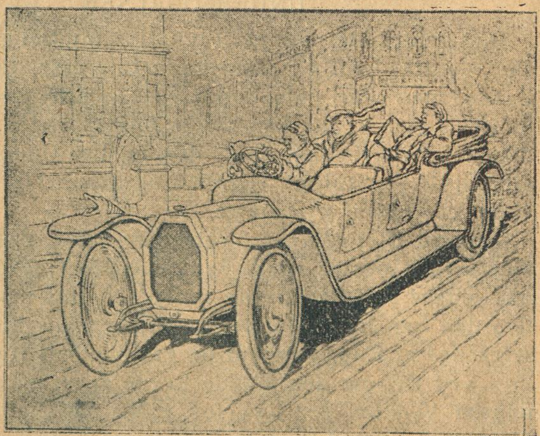

Bolschevik-Ministre paa Vej til Ministeriet! (»Le Journal«, Paris).

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

I Skuddermudder!

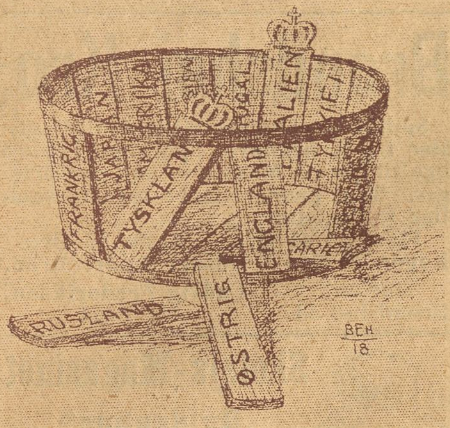

Her ses Evropas gamle Balje,
mør af mangen haard Batalje.
Endt er »Ørnens« sidste Basken
— »Kejsertøjet« gik i Vasken!

Skæbnen fejed med sin Kost,
endt er Kejs'rens Polonaise.
»Solen« daled ned i *Ost* —
tænk dog, hvilken *Hollandaise!*

„En Nordmand"

«De har paa Deres utenlandstur ogsaa været i Rom har jeg hørt?»

«Ja, frue.»

«Naa, da fik De vel endelig ogsaa hs. hellighet paven aa se?»

«Nej, jeg gjorde virkelig ikke det.»

«Men, grund —! Aa ha været i Rom og ikke set paven, det . . det er jo jevngodt med aa ha været i Neapel og ikke være død!»

„En Dansker".

Hvad hedder du, min Dreng?

— Sadrok Nebukanezar Zootsæk.

— Men hvem har dog givet dig det Navn?

— Det ved jeg ikke, men den, der har gjort det, skal komme til at fortryde det, naar jeg bliver ældre.

„En Svensker"

Frun (utanför modehandeln): — Nå kära Axel vilken av hattarna tycker du bäst om?

Mannen: — Den du har på huvudet.

Kejseren til Boghandleren: De har en Bog »Raadgiver ved Valg af Livsstilling« — maa jeg faa den!

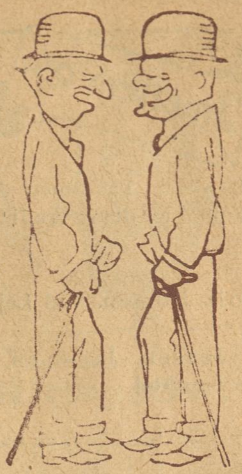

— Nu vil Syndikalisterne melde sig ind i Grosserersocietetet.

— Saa — hvorfor det?

— Jo, de meddeler jo, *at nu er Tiden kommen til at handle!*

VARIATION.

Sømanden synger til sin Elskede:

Alt lægger for din Fod jeg ned
skønt fattig som Du ser,
min Hyre og min Kærlighed,
jeg ejer intet mer!

I en Komuneskole forklarede en Dreng, at den tidligere Regent i Rusland hed Saren, hans Kone Sarina og deres Børn Sardiner.

Underlige Notitser.

En Fange, der var ledsaget af en Opdagelsesbetjent over Fyn, spurgte i Odense om han maatte gaa ud paa Perronen og købe en Cigar, men Opdageren svarede, at han ikke vilde risikere at se Fangen *ryge*.

Under den spanske Syge rejste et Par teatergale Mennesker til Frederikshavn for at se »Født Andersen«.

Mens Teatrene var lukkede, læste man paa Plakatsøjlerne, at »Kærlighed til Næsten« var aflyst.

To tyske Brevduer er landede paa Anholdt. Birkedommeren har ladet dem internere.

En Sømandskone hørte forleden efter mange Aars Forløb, at hendes Mand var død og udbrød: Endelig et Livstegn!

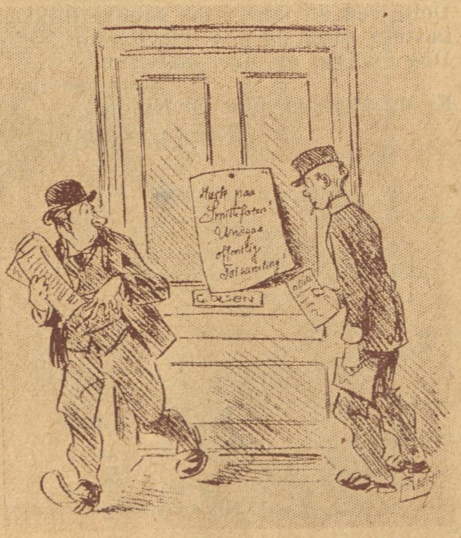

DEN SPANSKE!

Student Olsen har fundet et særdeles virksomt Middel mod paagaaende Kreditorer.

Nye Ansigter i nyt Hus.

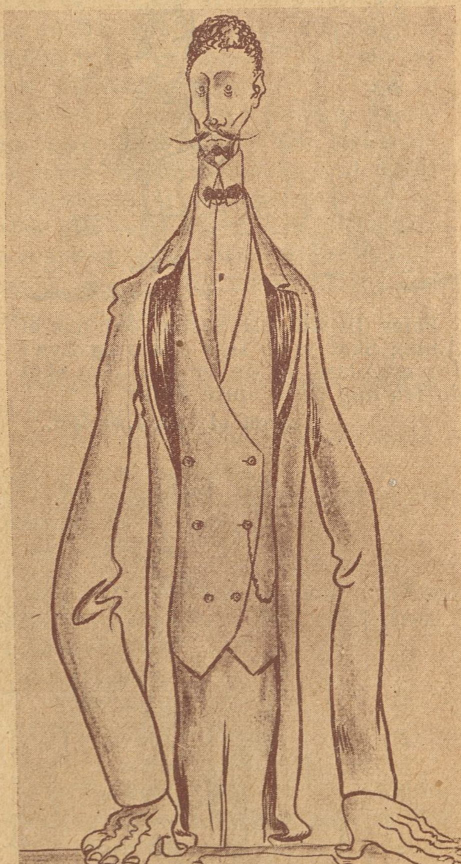

Landstingsmand, Købmand Axel B. Lange.

V. C. Hansen. Tak, men den morsomste af dem er desværre lidt uappetitlig.

Francois Jensen. Ved Lejlighed.

Anton Jessen. Ja — en af dem skal blive benyttet.

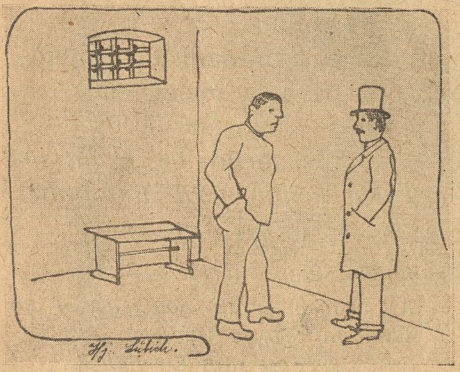

Besøgende Embedsmand: Af hvilken Grund opholder De Dem her?
Fangen: Fordi jeg ikke kan slippe ud, højstærede.

Tegnet af H. Lübich.

Peter (til sin lille Søster, der har et Æble): Skal vi to lege Adam og Eva? Jeg er Adam og du er Eva. Saa skal du faa mig til at spise Æblet.

Tegnet af Ida Larsen.

Elskte smukke rare, vidste du dog bare
hvad der mig saa tidt paa Sindet laa.
Da maaske jeg kunde, af dit Aasyn grunde
det mit Hjerte lønligt haaber paa.

Tidt og mange Gange, i de Nætter lange
drømte jeg saa mangt en salig Stund
du var mod mig kærlig, trofast, øm og ærlig,
og du elsked mig af Hjertets Grund.

Dette ved du ikke, dine skønne Blikke
fæstner rolig sig paa min Person.
Dog maaske de siger, selv om Stemmen tier
Er du Manden eller en Kujon.

Hans Svendsen.

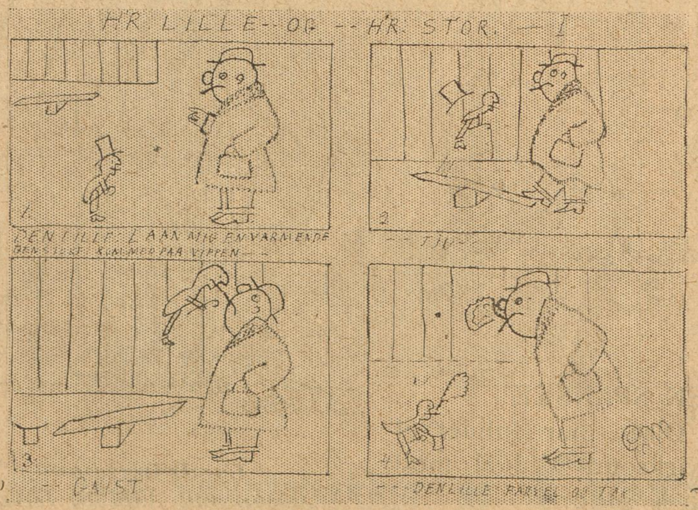

Tegnet af E. M.

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE
COMPAGNI AKTIESELSKAB

Telefoner:
C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:

Telegramadresse:
„NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.

Assurer hos os.

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
H G VARE MÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Christianshavns Ligkistelager
2 Christianshavns Torv 2
Telf: Byen 2630 x.
Alt vedrørende Begravelser besørges
Hans P. Sørensen.

14K 18K For-lov: elses-ringe
Forlovelsesringe Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. V. 2068 y.

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Krims-Krams“.

Rebus.

N o K b b d A g

En Oktoberdag.

Hvad er det for en Nordbo, som — gjort fra to Ord til tre Ord — bliver noget i Retning af en fin Pjalt?

En Pinlap — en fin Lap.

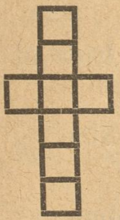

Tag 10 Tændstikker bort, saa der kun bliver 4 Firkanter tilbage.

Behold øverste og de to nederste Firkanter i den lodrette Række og en af Sidefirkanterne i den vandrette.

. . d . p . . .
. . k . r . . .

Erstat Prikkerne i øverste og nederste Linie med samme Bogstaver, saaledes at der fremkommer to store europæiske Byer.

Budapest — Bukarest.

De to Præmier.

Løsningen paa Præmieopgaven i Nr. 45 er:

»Faust«.

Ved Lodtrækning tilfaldt de to Præmier:

Malerinde Metha Echardt, Ny Kronprinsessegade 6. Artur Jensen, Vesterbrogade 65.

»Hittegods«.

— Hvorfor ser Du saa trist ud, Bedstefar?

— Aa, min Dreng, jeg sad netop og tænkte paa, at her er jeg nu 70 Aar, og ingenting har jeg gjort for at bevare mit Navn — ingenting.

— Det skal Du ikke være ked af. Maaske kan Du komme til at leve i Historien som *min* Bedstefar!

*

Manden: Hvorfor severer Du nu i Dag Suppen sidst?

Konen: Jo, naar vi som i Dag har fersk Kød og Oksehalesuppe . . .

Manden: Hvorfor saa Suppen sidst?

Konen: Fordi *Halen* kommer efter Oksen — *ikke?*

*

Mark Twain holdt en Gang et Foredrag og fortalte da: Som Dreng saa jeg en Dag paa Gaden en Vogn fuld af Meloner. Der var ingen til at passe paa den, og saa kom Fristelsen. Kort og godt, jeg huggede en Melon og stejlede om Hjørnet for at spise den. Men næppe havde jeg sat Tænderne i den, før en pludselig og uimodstaaelig Følelse kom over mig. Hurtig fattede jeg min Beslutning, løb tilbage til Melonvognen, lagde den stjaalne Melon tilbage . . . . og tog en, der var mere moden.

*

Den gamle Don Juan viser en Bekendt et Fotografi.

— Her skal Du se et Øjebliksfotografi af min Kæreste.

— Du mener vel et Fotografi af din Kæreste for *Øjeblikket!*

*

Grosserer Madsen i Aarhus modtog forleden et Brev fra sin Søn, der studerer i København.

Brevet lød:

Kære Far!

Hvem behøver Penge?

Din Søn Jens.

Naa han vil være morsom, Fyren, tænkte Grosserer Madsen, men jeg skal svare ham lige saa kort og tydeligt. Og saa skrev han:

Kære Jens.

Hvem er en Solderist og en Slubbert?

Din hengivne Far.

*

Filosofi.

Tegning af Gustav Halldin.

Nu har jeg ikke bestilt andet end at vandre rundt hele mit Liv, og nu paastaar de Lærde, at der er noget, der hedder Sjælevandring, saa den ka' sgu blive lige stramtandet nok!

Tys, stille!

— Hvad var det, Du sagde til Manden derhenne?

— Jeg befalede ham at arbejde hurtigere.

— Hvilken Ret har Du til at give ham en Befaling?

— Jeg betaler ham for det.

— Hvor meget betaler Du ham?

— Fire Kroner om Dagen.

— Hvor faar Du dem fra?

— Jeg sælger huggede Sten.

— Hvem hugger Stenene?

— Det gør han.

— Hvor mange Sten hugger han da?

— Aa, en Mand kan hugge mange Sten paa en Dag.

— Hvor meget faar Du for det, han udretter?

— Omkring 20 Kr.

— Naah! Til Gengæld for, at Du betaler ham fire Kr. om Dagen, betaler han altsaa Dig 16 Kr. om Dagen, for at Du kan gaa omkring og hyle og befale ham at skynde sig.

— Ja, men jeg ejer jo Maskinerne.

— Hvordan blev Du Ejer af dem?

— Jeg solgte huggede Sten og købte Maskinerne.

— Og hvem huggede Stenene?

— Hys! Ti stille, lad ikke Arbejderne høre det — for saa vil de hugge Stenene for egen Regning!

Tegning af A. Østrup

Det store tyske Hovedkvarters næstsidste Melding lød saaledes: »Forhenværende Reserveløjtnant i den tyske Armé, Vorherre, der imidlertid var degraderet til Menig, har begaaet Faneflugt og er flygtet over paa Fjendens Parti«.

Kejserens nye Klæder.

Tegninger af E. Poulsen.

Kejser Karl: Hvordan har Du det, kære Wilhelm?

Kejser Wilhelm: Tag kun Haanden ned, jeg har selv været — —

„Guldregn".

Brændte Misundelse som Ild, saa blev Kul og Brænde snart billigt.

*

Den klogeste giver efter, sagde Manden, han gik af Vejen for Lokomotivet.

*

En Hustru bør vælges med Ørene — ikke med Øjnene.

*

Rig Mands Datter og fattig Mands Høne bliver hurtig afsat.

*

At dyrke Videnskaber uden at elske Mennesker er det samme som at tænde en Fakkel og lukke Øjnene.

*

Nye Opdagelser slaar gamle Ordsprog ihjel.

*

Mange, der skred stolt ind ad Livets Hovedportal, blev senere smidt ned ad dets Køkkentrappe.

*

Ofte slukker en Kritiker en Andens Lys for at lade sit eget skinne.

*

Tegning af Hp. Hansen

Militarismens Kapitulation: Der muges ud i Tyskland!

Mange vil gerne forlænge deres Liv — helst med de Midler, som forkorter det.

*

Naar en Uvane er bleven tilstrækkelig indgroet, kaldes det en Vane.

*

Intet er tatterligere ene en Klodrians Stolthed, naar han møder en endnu større Klodrian.

*

Hvis jeg havde Vinger, vilde jeg kalde Dig min Søster, sagde Frøen til Nattergalen.

*

De fleste Kritikere er kun blevne Skarprettere, fordi de ikke kunde blive Konger.

*

Det er bedre, at en Daare har en Herre, en han selv er det.

*

Videnskabsmanden bør ikke beklage sig over, at hans Værker ikke sælges og læses saameget som »Dusinskribenternes« Arbejder. Han bør huske, at Høkeren altid har mange flere Kunder end Juveleren.

*

»Søen tærer«, sagde Kællingen, hun sprang over en Rendesten og bed af et Stykke Smørrebrød.

*

Hellere rent Brød i sin Pose end skiddent Guld i sin Pung.

*

Den uartige Lysestage.

Med højtidelig Mine og noget under Armen, indpakket i Avispapir, traadte Samson, sin Moders eneste Søn, ind i Doktor Ivansens Arbejdsværelse.

— Ih, god Dag, min unge Ven! sagde Doktoren venligt. Hvordan gaar det? Forhaabentlig godt?

Samson blinkede med Øjnene, lagde Haanden paa Hjertet og sagde med rørt Stemme:

— Min Moder bad mig hilse Dem, Doktor, og bad mig takke Dem. Jeg er min Moders eneste Søn, og De har reddet mit Liv . . . kureret mig for min farlige Sygdom og . . . vi ved ikke, hvorledes vi skal takke Dem . . .

— Godt, min unge Ven, afbrød Doktoren med en velbehagelig Mine. — Jeg gjorde kun, hvad hvilken som helst anden vilde have gjort i mit Sted.

— Jeg er min Moders eneste Søn . . . Vi er fattige Folk og kan desværre ikke betale Dem for Deres Besøg, og det piner os meget, derfor beder vi, Moder og mig . . , hendes eneste Søn, om De godhedsfuldt vilde modtage denne Gave som Bevis paa vor Taknemlighed. Det er en meget kostbar Gave, af gammel Bronce . . . et sjældent Kunstværk.

— Men — behøves det? mumlede Doktoren.

— De maa ikke nægte at tage imod den, fortsatte Samson og tog Papiret af Pakken. — De saarer Moder og mig, hvis De ikke tager imod den. En meget fin Gave . . . af gammel Bronce . . . som vi arvede efter min salig Fader og har bevaret som et Minde.

Samson tog højtideligt det sidste Stykke Papir af og stillede Gaven paa Bordet. Det var en Lysestage af gammel Bronce, kunstnerisk udført. Der fandtes en Gruppe paa den: to Kvindefigurer stod ved Foden, ganske nøgne og i Stillinger, som jeg hverken har Djærvhed eller Temperament nok til rigtig at beskrive.

Doktoren betragtede Gaven, rev sig betænksomt bag Øret.

— Ja, det er virkelig en smuk Genstand — mumlede han — men . . . hvorledes skal jeg udtrykke mig, ikke rigtig . . . »civiliseret« . . .

— Hvad vil det sige?

— Selve den Lede kunde ikke fundere noget værre ud . . ., hvis jeg satte et saadant Spektakel paa mit Bord, vilde hele Huset komme i Bevægelse!

— Hvor besynderligt, De ser paa Lysestagen! udbrød Samson saaret.

— Alt det er meget godt, min kære Ven, afbrød Doktoren, men Sagen er den, at jeg er Familiefader; her springer Børn omkring, og Kvinder kommer paa Besøg.

— Jeg er min Moders eneste Søn . . . De har reddet mit Liv. Vi tilbyder Dem det bedste, vi ejer, jeg er bare ked af, at vi ikke kunde skaffe Magen til den . . .

— Tak, min gode Dreng, hils din Moder mange Gange, men Herre Gud, døm selv: her er Børn og Kvinder hele Dagen igennem . . . Naa, forresten, lad den blive da! Det er vel umuligt at forklare . . .

— Der behøves jo ingen Forklaringer, udbrød Samson og saa sig omkring. Stil Lysestagen der bagved Vasen. Det er Synd, at vi ikke har Magen til! Farvel, Doktor.

En lang Tid efter at Samson var gaaet, betragtede Doktoren Lysestagen, rev sig bag Øret og spekulerede. Det er uden Tvivl et førsteklasses Arbejde, tænkte han. Det er Synd at kaste det bort, men beholde den kan jeg heller ikke! . . . Hm! Det var en Idé! Jeg kunde jo forære den bort.

Efter at have tænkt sig om, huskede han pludselig paa sin gode Ven, Advokaten Levin, som han stod i Gæld til for en Proces.

Det er udmærket — tænkte Doktoren — Penge vil han nok ikke tage imod af en god Ven, men Lysestagen, vil han sikkert synes om. Han er jo ugift og letsindig.

Han pakkede Lysestagen ind og begav sig til Levin.

— God Dag, Bror! sagde han. Jeg vil bare takke dig for alt dit Besvær . . . Eftersom du ikke vil have Penge, vil du maaske gøre mig den Fornøjelse at tage imod denne her lille Gave. Se her, du! Det er er en rigtig praktisk Genstand!

Advokaten saa paa Lysestagen og sagde:

— Kors i al Verden! Hvad er det for en? Han maatte le. Men hvor har du dog fundet den?

Efter at Advokaten havde udtømt sin Beundring, gik han henimod Døren og sagde:

— Og alligevel, kære Bror, faar du Lov at tage den med igen. Jeg kan ikke tage imod den.

— Hvorfor ikke? udbrød Doktoren forskrækket.

— Hvorfor? . . . Jo, husk paa Moder kommer her jo, og saa alle Klienterne . . . desuden vil jeg føle mig generet over for Tjenestefolkene.

— Nej nej, nej, . . , Du maa ikke nægte at tage imod den! udbrød Doktoren og slog fra sig med Hænderne. — Det er ikke smukt af Dig! Et saadant Kunstværk! Du saarer mig!

— Havde de endda haft Klæder paa, eller bare saa meget som et Figenblad — sukkede Levin.

Men Doktoren fægtede endnu mere med Armene og sagde: Sludder og Vrøvl, og glad over at være bleven af med Presenten, gik han hjem.

— — —

Da han var gaaet, betragtede Advokaten Lysestagen, rørte let hen over den og ligesom forud Doktoren, brød han sin Hjerne med Spørgsmaalet: Hvad skal jeg gøre med den?

— En smuk Genstand, sagde han for sig selv, at kaste den væk er Synd og at beholde den er upassende. Det allerbedste var, om jeg kunde forære den væk . . . Nu ved jeg, jeg sender den i Aften til Komikeren Justesen. Den lystige Svend sætter nok Pris paa saadant noget. Som sagt saa gjort. Om Aftenen medtog han Lysestagen. Hele Aftenen var Skuespillerens Paaklædningsværelse belejret af hans mandlige Kamerater, som kom for at beundre Gaven. Hele Tiden hørte man Støj og Latter. Og nogle af Skuespillerinderne gik hen til Døren og spurgte:

— Faar man Lov at komme ind?

— Nej, nej, lille Du! Jeg er ikke klædt paa! raabte Komikeren.

Da Stykket var forbi, sagde Skuespilleren med et Skuldertræk:

— Hvad i al Verden skal jeg gøre med denne her Gave? Jeg er jo indlogeret i en meget snerpet Familie, og det er ikke som med et Fotografi, man kan gemme ned i en Bordskuffe.

— Herren skulde sælge den — foreslog Paaklæderen. I Udkanten af Byen bor en gammel Kone som køber Bronce op. Spørg bare efter Navnet Samson. Alle kender hende.

Komikeren adlød Raadet.

— — —

Et Par Dage efter, da Doktor Ivansen sad i sit Arbejdsværelse, blev Døren pludselig aabnet, og Samson styrtede ind i Værelset. Han lo, og hele hans Ansigt straalede af Lykke. I Hænderne havde han en Pakke indsvøbt i en Avis.

— Doktor! — begyndte han aandløs. Tænk Dem, hvilken Glæde! Vi har fundet Magen til Deres Lysestage! Moder er saa lykkelig . . . Jeg er hendes eneste Søn . . . De har reddet mit Liv.

Og dirrende af taknemlig Iver, stillede Samson Lysestagen fremfor Doktoren. Denne spærrede Munden op, vilde sige noget, men kunde ikke faa et eneste Ord frem.

— — —

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Runddel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056.

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbejde

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST'S
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Hvorfor gaa
og se paa ituslaaede og ramponerede Møbler, naar man kan faa dem reparerede og oppolerede til smaa Priser. Alt kan blive som nyt, ligegyldig hvilken Stand.
Skriv til Snedkermester
E. L. Henriksen
Ny Carlsbergvej 88 B. Kbhvn. V.
NB. Møbler fra Provinsen laves i Stand i Løbet af en Maaned.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Wolkes Vin Punch
Gustav Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON'S
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves, samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergad
F.E. BORDING KØBENHAVN.

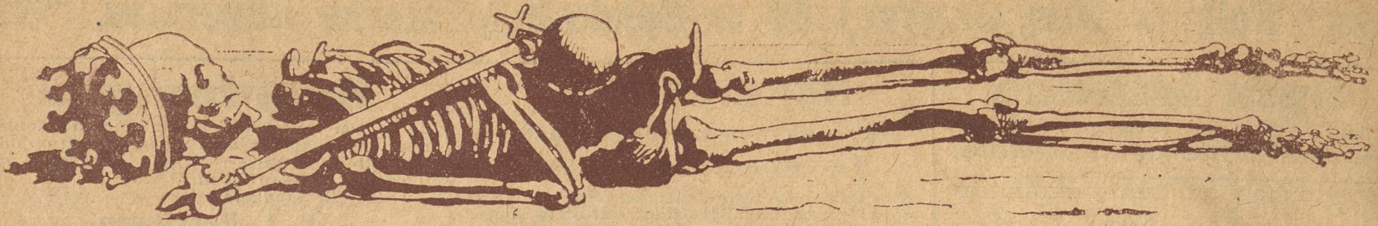

Tegning af Emil Poulsen.

Krigens sidste Barikade er erobret!

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 48 Redigeret af AXEL WESSEL. ❋ Torsdag den 28. November 1918.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Han kyssed Dig? Herregud, tal, søde Jette!
Han svor vel, han elsked og tilbad kun *Dig?*
Fortæl Rub og Stub — saa skal jeg berette
om alle de Gange, han kyssede *mig!*

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

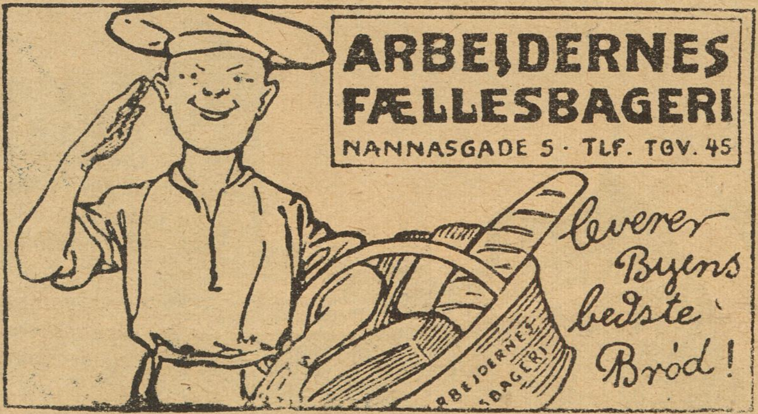

S. JOHANNESSON'S

TEL. 3684. 3349

TEL. 3684. 3349

Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.

13. Højbroplads 13.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.

Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST'S

Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.

Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer

Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.

Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 82.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Tegning af M. Kristensen.

— Naa, var Du saa til Syndikalistdemonstrationsmøde i Gaar?

— Næh — je' skulde bli'e hjemme og passe min lille Søster!

Hej hop, for en Dans!

Folkevise.

Og Signe sætter sit brune Haar,
sit brune Haar.
Vildt Dansen klinger fra Nabogaard,
fra Nabogaard.
Hip hop, for en Dans, for skøn Signelil!

Og Signe knytter en Sløjfe i,
hun ved jo, det kan Hans Peter li'.
Hej hop, for en Dans, for Skøn Signelil!

Og Signe stikker i blanke Sko;
det stakkels Hjerte har ingen Ro.
Hej hop, for en Dans, for Skøn Signelil!

Og Signe træder den Dansetakt,
og Sløjfen viser sin Tryllemagt —
Hej hop, for en Dans, for Skøn Signelil!

Ej ene Signe fra Dansen gaar.
Den Sløjfe løses af hendes Haar —
Hej hop, for en Dans, for Skøn Signelil!

Nu sukker Signe saa tit i Løn.
Paa Skødet danser Hans Peters Søn.
Hip hop, for en Dans, for Skøn Signelil!

Næb og Klør.

Naar nu de høje Herrer skal til at omreformere Verden, mon de saa husker paa Livets Smaating, disse tilsyneladende Ubetydeligheder, som i Virkeligheden bidrager til at forgifte Tilværelsen?

Jeg vilde f. Eks. kræve en Lov, der tilintetgjorde »Billetgrosserernes« Eksistens. At Ibsen og Schiller har skrevet udødelige Mesterværker for at nogle Herrer kan købe Statsteatrets Billetter og bagefter sælge dem med en betydelig Opgæld til et kulturhungrende Publikum — det er ganske simpelt en Skandale.

Og jeg vilde foreslaa en Lov, som kategorisk afskaffede Drikkepenge. Ikke alene disse Narrestreger, som hedder »Storkors« og »Dannebrogskors«, men ogsaa de Penge, som en hel stor Stand, Tjenerstanden, er henvist til at leve af.

Disse »Drikkepenge« er Svampe, der undergraver en Mængde Menneskers Samvittighedsliv — Givernes saavel som Modtagernes.

En saa udmærket Bestilling, som Tjenerens er, burde lønnes højt og godt; det vilde ranke en hel Klasse Medborgere og afskaffe et Fedteri, som skader Menneskekarakteren mere end vist de fleste aner.

Undskyld Ulejligheden.

Dr. Tyf.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Tegning af Emil Poulsen.

AFR A/S
KUL
AFR A/S
BRIKETTER
KØB BRÆNDSEL HOS
ARBEJDERNES FÆLLESORGANISAT: BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068
~19-AN-18~

En skarp Kur.

En Barberstue havde blandt sine Kunder en Herre, som aabenbart af Princip altid kom i sidste Øjeblik for at faa sit Aasyn »smukkeseret«.

Svenden fandt sig i lang Tid i at modtage ham lige før Forretningen skulde lukkes, men en Aften, da han absolut skulde afsted og Kunden kom ind et Minut før Lukning, brast den brave Skægraserers Taalmodighed. Han lod imidlertid som ingenting og sæbede Kunden ind efter alle Kunstens Regler. Som han staar og giver Kniven et Par Omgange paa Strygeremmen, spørger han i en fortrolig Tone, men med et underligt Udtryk i Øjet:

— Sig mig var der nogen, som saa, at De kom herind?

— Nej, sagde Kunden, det var der ikke.

— Naa, ikke det (fem kraftige Træk paa Stryggeremmen!) saa skal Fanden pine mig helleringen se Dem komme ud igen —!

Et Øjeblik efter var Kunden ude af Døren og langt nede ad Gaden. Kureret!

Ruder ud —!

Mel.: Vift stolt paa Kodans Bølge.

Jeg var til Spillegilde,
og »Trumf« blev Ruder straks,
og jeg fik — Ih, du milde —
fem, seks af samme Slags.
Vort Spil var ganske ærligt,
det sværger jeg ved Gud!
og tænk, hvor var det herligt,
at knalde *Ruder ud!*

Jeg kom til »Fernisage«
derude paa »den Fri« —
en køn Gang »Kunst-Plamage«,
med Træ og Klude i!
Den *Lundstrøm* er geskæftig
og *Rude* faar ej Bud.
Og Lundstrøm sa': Hvor prægtig
at stikke *Rude* ud!

Hil Dig Du danske Kæmper
med samt din Oprørsaand.
For Krig Du ej Dig lpræmper,
Du hader »Snøre«-Baand.
Og er det Dig belejligt,
Du fyrer skarpe Skud.
For Gud hvor det er dejligt
at smadre *Ruder ud!*

Et Kor af stolte Drenge
ved »Socialen« stod,
dér stod de tem'lig længe,
forinden de fik Mod.
De vidste, det var syndigt
(Det fatted' selv en Stud)
— men Gud hvor var det yndigt
at knalde *Ruder ud!*

Nu sidder de i »Bixen«,
og Bøder skal de ha'.
Da der er Nul i »Nixen«,
saa skal den »svedes« a'.
Til Fængslet skal der vandres,
og det er jo en Gru.
Slaa derfor ikke *andres*
smaa Rudeglas itu!

Jørgen Grønsvær.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

Da Major Lydfield besvarede det samme Spørgsmaal med samme Ord, følte Blyth sig mere beroliget. Majoren følte nok ikke Lyst til at omtale Skænderiet i Billardværelset.

Lagde De Mærke til, at den afdøde var særlig nedtrykt? spurgte Dommeren Majoren.

— Ja, han syntes at være i daarligt Humør.

— Kan De tænke Dem nogen Grund dertil?

— Nej, men jeg formoder, at det var et og andet Forretningsanliggende.

Mr. Chester, Disponent for Emoerly & Søns Klædefabrik afgav et Vidnesbyrd, som bestyrkede Majorens Formodning. Om Eftermiddagen var nogle Varer blevet ekspederet til en gal Adresse, og Emberly havde givet sin Vrede Udtryk i nogle kraftige Ord; men hele Sagen var dog af saa ringe Betydning, at den ikke kunde tynge den unge Mands Sind i nogen særlig Grad. Yderligere blev der fremlagt en Udskrift af Bøgerne, som viste, at hele Forretningen var i en blomstrende Forfatning.

Doktor Stokes, den Læge, som havde undersøgt Liget, erklærede, at Døden maatte være indtraadt øjeblikkelig og at den skyldtes et Ulykkestilfælde. Hvis der havde foreligget et Selvmord, vilde Emberly have holdt Revolveren tættere ind til sig. Alt tydede paa, at Skuddet var gaaet af i en Afstand af en Fod fra Ansigtet.

Da Dommeren havde fremlagt de forskellige Vidneudsagn for Juryen, overlod han det til denne at træffe Afgørelsen. Efter en længere Votering kom denne til Resultatet: »Ulykkestilfælde med dødelig Udgang«.

Da de kom hjem, mødtes Blyth og Edna i Biblioteket.

— Du har bedre Nerver end jeg, sagde han; du afgav dit Vidnesbyrd uden at en Muskel rørte sig i dit Ansigt.

— Jeg er sandelig glad over, at det er overstaaet.

Blyth stod et Øjeblik tavs; saa udbrød han pludselig.

— Edna, tror du, det er muligt, han er blevet myrdet?

— Myrdet? Nej, hvorfor spørger du om det?

— Fordi vor Hokuspokus med Pistolerne da vilde kunne vanskeliggøre Morderens Opdagelse.

Violet havde ikke været tilsagt som Vidne. Endskønt hun var fuldstændig overbevist om, at Broderens Død skyldtes et Ulykkestilfælde, nærede hun dog en vis Frygt for, at Juryen skulde erklære, at der forelaa Selvmord. Hun følte sig derfor meget lettet, da hun fik Resultatet at vide. Efter en kort Samtale med sin Moder, der var helt nedbøjet af Sorg, gik Violet ned i Haven og satte sig i et lille Telt for Enden af den gamle Skydebane. Hun vilde være alene med sine egne Tanker. Et Øjeblik efter hørte hun Stemmer. Det var Edna Shearm og Major Lydfield.

— De tror altsaa ikke, at der er nogen Mulighed for, at Emberly er blevet myrdet? sagde Majoren.

— Myrdet! Store Gud, nej! De tror da vel ikke . . .

— Jeg? vist ikke . . .

De talende bortfjernede sig. Violet anstrengte sig for at høre mere. Der var noget i Majorens Stemme, der fik hendes Hjerte til at isne, thi det lød næsten som om han tvivlede paa, at hendes Broders Død skyldtes et Ulykkestilfælde . . .

VI.

SPØGELSET GIVER SIG TIL KENDE.

Begravelsen var overstaaet og ti Dage senere sad Major Lydfield paa Mr. Chesters Privatkontor. Han havde indfundet sig her under Paaskud af at ville forhøre sig om Damernes — Fru Emberlys og Violas — Befindende; han vilde ikke ulejlige dem med et personligt Besøg.

— De selv ser heller ikke særlig rask ud, Mr. Chester, sagde Majoren.

Disponenten saa virkelig meget medtaget og syg ud.

— Det har været et haardt Slag for mig, Major Lydfield, sagde han; thi som De ved har jeg tilbragt hele mit Liv i Familien Emberlys Tjeneste, og derfor kan jeg roligt sige, at jeg staar paa en særlig fortrolig Fod med Familien og tog Del i alle dens Glæder og Sorger.

— Hvordan har Damerne det?

— Aa, Hr. Wallis, en gammel Ven af Familien, hjælper den med Arvespørgsmaalene, og Hr. Blyth er stadig paa Marlcroft.

— Saa-aa! Jeg havde dog ikke troet, at han under disse Forhold vilde hage sig fast paa Marlcroft!

— Aa, Blyth er jo heller ikke nogen almindelig Gæst. — Hans Fader var Egnens Læge inden Stoker kom hertil, og en gammel Ven af Hr. Joseph Emberly. Sønnen gik ud og ind paa Marlcroft, og efter Faderens Død tilbragte han sin Sommerferie der.

— Han haaber sikkert ogsaa inden altfor længe at faa Lejlighed til at blive der for stedse . . . .

— Ja, ved at blive Violas Mand . . . .

Der opstod en Pause; saa sagde Chester:

— Udlejningen af »Spøgelseshuset« er blevet overantvortet til Agent Henderson. Politiet har af en Fejltagelse afleveret Nøglen her. Skal De ind til Byen, Hr. Major?

— Ja, jeg skal gerne tage og give ham Nøglen.

Chester takkede. Majoren fik Nøglen og tog Afsked. Han gik dog ikke til Henderson. En sygelig Nysgerrighed drev ham mod »Spøgelseshuset«.

— Hm, mumlede Majoren, da han noget efter stod og betragtede det lidet tiltalende Hus; det kunde jeg sandelig aldrig tænke mig at leje.

Han lukkede Døren og gik ind. Hans Skridt gav en uhyggelig Genlyd i det mørke, tomme Rum. Han gik gennem Værelset, hvor Fergus Emberley var blevet fundet død og blev et Øjeblik staaende her hensunken i dybe Tanker.

Pludselig løftede Majoren Hovedet; han havde skarpe Øren og lyttede ivrigt, thi et Sted i Etagen oven over hørte han et Gulvbrædt knirke og en Dør blive lukket.

Lydfield blev staaende med tilbageholdt Aandedræt; han var en Mand med Jernnerver, og den Følelse, som nu bemægtigede sig ham, var ikke Frygt, men en mærkelig Blanding af Higen mod noget nervepirrende og Nysgerrighed.

— Halløj, mumlede han; nu frembyder der sig da en Lejlighed til at gøre Spøgelsets Bekendtskab.

Han listede forsigtigt op ad Trappen, kom gennem en lang Korridor og stod pludselig Ansigt til Ansigt med en

Dør. Han kiggede gennem Nøglehullet. Værelset derinde var ikke ret stort; det havde øjensynlig kun én Udgang, nemlig gennem et lille Vindue, som laa højt over Jorden.

Lydfield skulde lige til at løfte Haanden, banke paa Døren og spørge, om der var nogen derinde — men greb sig pludselig i det. Han vendte sig om og gik med saa tunge Skridt som muligt ned ad Trappen. Han gik hen til Yderdøren og knaldede den i med et Brag. Saa listede han lydløst tilbage til Trappeafsatsen, hvor han stod helt skjult i Mørket.

— Jeg haaber ikke, det varer altfor længe, inden Spøgelset lader sig se, mumlede han.

En Halvtime senere forlod Majoren atter Spøgelseshuset og begav sig ind til Byen, hvor han afleverede Nøglen til Agenten.

VII.

DET ANONYME BREV

— Er De nu sikker paa, at De ikke vil have noget Te?

— Ja, ganske sikker.

Violet Emberly sad i Salonen sammen med Major Lydfield, som i Dag for første Gang efter Tragedien aflagde Visit. Han havde spurgt efter Mrs Emberly, havde udtrykt sin Medfølelse med deres store Tab, havde rost Fergus og beklaget sit Tab af en Ven.

— Edna og Leonard Blyth er gaaet til Bridge Morten, sagde Violet, og jeg troede, at de havde været tilbage for længe siden.

Virkningen af disse Ord blev den modsatte af, hvad hun havde ventet. Lydfield blev bange for, at denne tête à tête pludselig skulde blive afbrudt ved de andres Tilbagekomst og besluttede derfor straks at komme frem med, hvad han havde paa Hjerte.

— Jeg kom for at udbede mig en Yndest af Dem, Miss Emberly.

— Virkelig? sagde Violet forbavset.

— Jeg vilde gerne have, at De skulde tillade mig at korrespondere med Dem. Jeg kan ganske vist ikke prale af, at kunne skrive godt for mig, men jeg haaber, at De ikke vil afslaa min Begæring.

— Jeg forstaar ikke, hvad De mener, Major Lydfield.

— Saa skal jeg forsøge at forklare mig lidt tydeligere, og jeg vil da først sige, at hvad jeg nu ønsker, var Genstand for min sidste Samtale med Fergus, og at han var meget venlig, ja i Sandhed helt hjertelig, da han forsikrede mig, at han selv ønskede, at mine Forhaabninger vilde blive realiserede.

Den unge Pige forstod Meningen af hans Ord, men hun hun forsøgte stadig at komme udenom hans Hentydning.

— De talte om at skrive til mig; agter De da at rejse bort.

— Nej, ikke paa denne Side Jul, men jeg ønsker at skrive til Dem, og jeg vil have, at De skal besvare mine Breve for at vi kan lære hinanden nærmere at kende, og at Venskabet med Tiden kan udvikles til en dybere Følelse.

Hun vilde afbryde ham, men han fortsatte.

— Vær saa god ikke at drage nogen forhastet Slutning med Hensyn til mit Besøg i Dag. Jeg har ikke til Hensigt at foretage mig noget forhastet og ubetænksomt. De aner nok, hvilket Spørgsmaal jeg vilde stille til Dem, men det vilde være meget ubetænksomt af mig at stille det eller vente, at De vilde besvare det før De kender mig rigtigt. Jeg vil dog gentage, at Deres Broder den sidste Dag af sit Liv opmuntrede mig til dette Skridt, og da mine Besøg her paa Marlcroft nu ikke længere kan blive saa hyppige som i Deres Broders Levetid, ønsker jeg saa meget snarere, at De samtykker i en Korrespondance mellem os.

— Hvis det Spørgsmaal De hentyder til, er til engang at bede mig blive Deres Hustru, Major Lydfield, svarede den unge Pige med Værdighed, vil det være hæderligst af mig straks at sige Dem, at jeg aldrig vil kunne modtage Tilbudet.

Hun saa ham lige ind i Øjnene, da hun talte, men hans Blik næsten forskrækkede hende og hun følte instinktmæssigt, at han ejede en stærkere Vilje end hun og at hun maaske tilsidst maatte give efter.

— Jeg vil ikke have, at De skal besvare noget Spørgsmaal nu, sagde han, det vilde være for tidligt.

— Nej, svarede hun, det vilde være urigtigtigt af mig at lade Dem nære Haab, selv om det blot var for et Øjeblik.

— De mener, at De anser det for ganske umuligt at blive min Hustru?

— Ja.

— Jeg er ikke saa indbildsk, at jeg tror, at De i den korte Tid vi har kendt hinanden skulde kunne nære nogen Hengivenhed for mig, men hvis vi foreløbigt lader Kærligheden ude af Betragtning og betragter det som noget, der muligvis kan opstaa ved nærmere Bekendtskab, hvorfor skulde det saa være umuligt for Dem, Violet, at blive min Hustru?

Det var første Gang han havde dristet sig til at kalde hende ved Fornavn, men i Stedet for at gøre hende mildere stemt, harmede dette hende, og hun sagde:

— Jeg har intet at tilføje, Major Lydfield.

— Men De kan vel angive mig Grunden til Deres Holdning?

— Jeg synes, at jeg allerede har sagt nok.

— Vil De da ikke i det Mindste sige mig dette — er det fordi en anden allerede ejer Deres Kærlighed?

Den unge Pige rødmede dybt.

— Undskyld mig, sagde hun koldt, men De synes at glemme, at Deres Venskab med min stakkels Broder ikke paa nogen Maade berettiger Dem til at stille mig et saadant Spørgsmaal.

— Tilgiv mig, hvis jeg har krænket Dem, svarede Lydfield, idet han rejste sig, men De maa tage noget Hensyn til mine Følelser. Jeg ønsker ikke at være paatrængende, navnlig ikke nu, da De har haft en saa stor Sorg, men jeg haaber endnu paa, at De vil tillade mig at korrespondere med Dem som med en Ven.

Hvis Violet havde kunnet se hans Ansigt, da han nogle Minutter senere begav sig paa Hjemvejen, vilde hendes instinktive Modvilje mod ham være steget betydeligt, thi Udtrykket i hans Øjne var ondt og hævngerrigt, og han slog omkring sig med Stokken som om han slog en usynlig Fjende.

— Kun, hvad jeg ventede, mumlede han og skar Tænder, men det var det eneste jeg kunde gøre. Det var en rar Begyndelse . . . .

Han rynkede Brynene.

— Jeg vil sandelig ikke lade mig stikke ud af den Grønskolling til Blyth, fortsatte han i sin Tankegang. Det ligner den frække Fyr at fri til Pigen, skønt han ikke ejer en Penny og selv er et Nul. Han er lumskelig kommet mig i Forkøbet, men jeg skal vide at tilintetgøre hans Planer, og det før han bliver meget ældre, end han er.

Genstanden for hans Udgydelser vendte netop tilbage fra Bridge Morton sammen med Edna Shearm.

— Hvad i Alverden er der dog i Vejen med Dig, Leonard, spurgte den unge Pige. Jeg har knapt kunnet faa et Ord ud af Dig hele Eftermiddagen. Bekend nu — Du er vred paa mig, fordi jeg fik Dig med ud og saaledes tog Dig bort fra Violet.

— Sikke noget Sludder, Du der siger Edna, Du ved jo meget godt, at det var mig, der bad Dig om at komme med ud. Det er kedeligt, at jeg har været saa daarligt et Selskab for Dig; men jeg tror, at det er Reaktionen efter saa megen Lykke.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

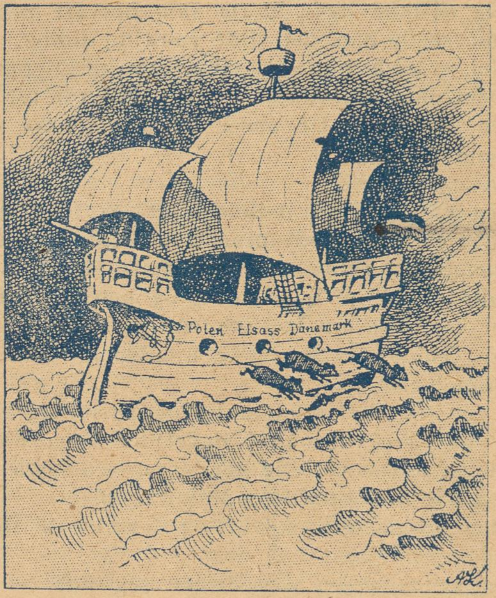

Rotterne (Polen, Elsass og Danmark) forlader den synkende Skude (Tyskland).
(»Der wahre Jacob«).

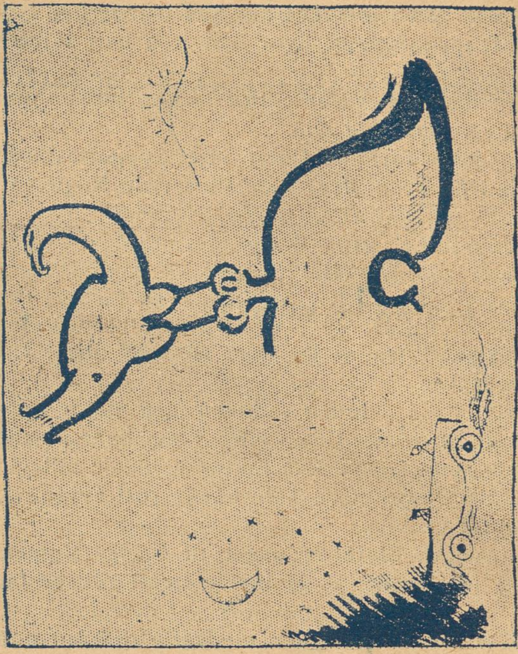

Det sidste Skud paa Vestfronten.
(Ørnen rammer den flygtende Kejser i Hovedet).
(»Lørdagsavisen«, Norge)

GRUFULDE FORBRYDELSER.

Før og Nu.
(Den maskerede Mand sælger en Flaske Kognak).
(»Morgenbladet« Kristiania)

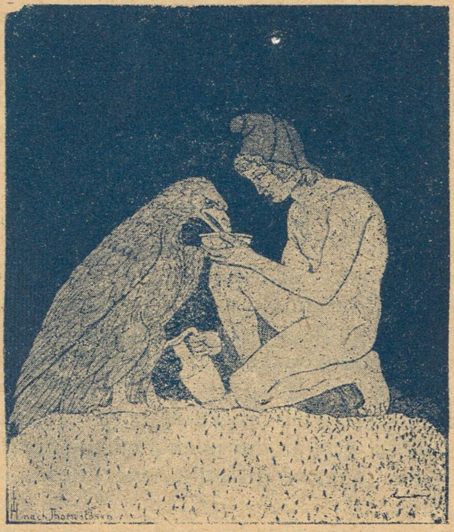

Af Frihedens Brønd skal den tyske Ørn drikke ny Kraft!
(»Simplicissimus«.)

Kommunalorföranden m. m. broder Aron vittnar i missionshuset om hur Gud gör underverk:

— Si jag å min hustru skulle fara bort en söndag, men så blef min hustru sjuk på lördan förut. När vi hade lagt oss på kvällen tog ja på henne må bare näfva och ba Gud att ho skulle bli bra igen och si, när ja vakna på söndag står ho ve spisen i en korter unnerkjortel *å kokar kaffe.*

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

I næste Numer fremkommer de første Resultater af den morsomme Tegnekonkurrence »Aarets Julemærke«. Følg godt med!!

— Det er nu den fjerde, jeg finder i Dag. Men hva' Fa'en skal jeg med dem? Der er ikke nogen, der vil gi' fem Øre for dem!

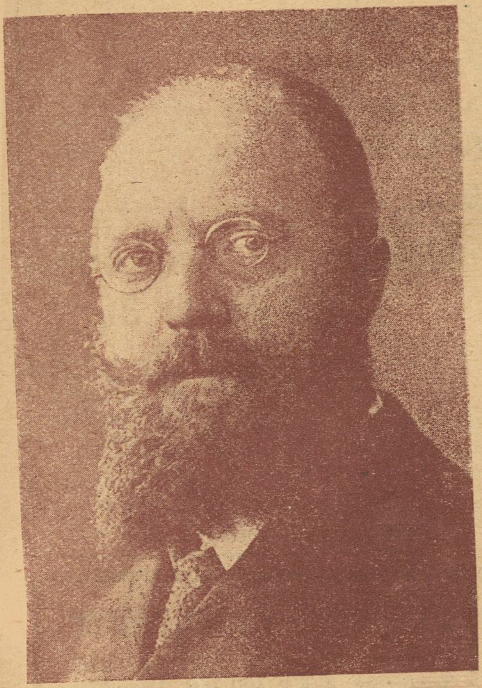

Stauning.

Hr. Stauning som Arbejdsminister
med Arbejdet nu er i Gang,
og ej som en fæl, gammel bister
Diktator med Ordner og Rang.
Han er Arbejdets trofaste Mand,
og kan klare et fagligt Register,
en Pryd for hver Arbejderstand
— trods sindssyge Spyttekalister.
Ave.

,,En Dansker".

— Kysser Du min Kone?
— Ja, men det gør Du jo ogsaa.
— Ja, men — Du er jo ikke nødt til det!

,,En Svensker".

Jönsson: — Det är märkvärdigt att mina fötter alltid somna (sover).
Jonsson: — Ah, det tycker jag inte är så märkvärdigt — de ä ju ständigt (stadig) i ditt sällskap.

,,En Nordmand"

— Saa De var med i slaget ved Marne?
— Ja, frue, svarte tiggeren.
— Hvad kan De fortælle om det store slag da?
— Ikke et Ord, frue. Jeg har git mit æresord paa ikke at røbe noget av hvad jeg har set eller oplevet. Det er en militærpligt som blev indskjærpet os.

En Sandhed.

Paa en Mølle var en Bølle,
som kom Sand i Hestens Mad.
At tjene Penge ham gjorde glad.
Det var nemlig Sand paa hans Mølle.

En vordende Præsident
— det tror han da!

Underlige Notitser.

Kejser Wilhelm skriver for Tiden sine Memoirer. Første Del kommer efter Forlydende til at hedde »Min Tandlæge som jeg kender ham«.

•

Svend Wedels Turne med »Den kære Familje« har skiftet Stykke. Nu spiller de »Faderen«. Direktøren var bange for, at *hele Familjen* skulde faa spansk Syge.

•

En Mand blev forleden dømt for at komme Vand i Vinen. I Gaar blev en Afholdsmand tiltalt for at have blandet Vin i Vandet.

— Du, hvilken Forskel er der paa Skuespilleren Gissemann og Syndikalisten Gissemann?
— Ved det ikke.
— Jo, den ene kender man paa *Ørene*, den anden paa — *Rublerne!*

HØRT I NORDSØEN.

— Kære Ven, jeg er saa søsyg. Vil Du love at sende mine jordiske Levninger tilbage til min Familje?
— Det skal jeg min Ven.
En Time senere.
— Kære Ven. Du behøver ikke at sende mine Levninger hjem. Der bliver ikke noget tilbage!

Fonandern,
den svenske Kabaretsanger i »Riddersalen«

Endnu
findes der
Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser
„RAVNEN“.

Kunstmaler Hansen. Tak, men *købe* er nu saa meget sagt. Vi har liggende i Snesevis af den Slags uden at kunne skaffe Plads til dem!

Maler Mortensen Reserveløjtnanten skal komme frem ved Lejlighed.

Barber Andersen. De to smaa Pudsigheder skal blive optaget, saasnart Plads haves.

Svend Buemann. Tak, min Ven, men Versene er jo ikke saa gode, som de burde være. Maaske bliver der Plads til Produktet.

— De maa nemlig vide, jeg er en Dame af god Familie!
— Ja, Frøken, jeg kan ikke sige andet, end at De jo ihvert Fald i Øjeblikket er højt paa Straa.

Tegnet af C. Jerichau.

Køb RAVNEN

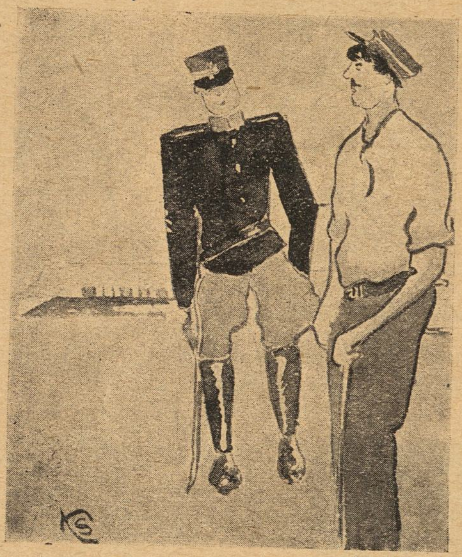

Kornetten (vigtig): Pas paa 87 — De ved vel — den der graver en Grav for andre, falder selv deri —
87 — Javel — Hr. Kornet — men nu graver jeg en Grav til mig selv — saa falder baade De og alle de andre i den.

Tegnet af K. Schrader.

Løjtnanten: 7, Hvad forstaar man ved Krigslist?
7: ? ?
— Naa, ja, jeg tænkte jo nok — Krigslist er, at I ikke lader Fjenden mærke, I ikke har Patroner, men bliver ved at skyde!

Tegnet af M. Jarno.

Cyklehandler Jensen
St. Annægade 36
betaler ikke Husleje
saa stor som paa Hovedstrøget og kan derfor sælge
Carbid, Solution og alle Cykledele til langt under alm. Pris.
Reparationer udføres billigt.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin. Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

To Musikmennesker.

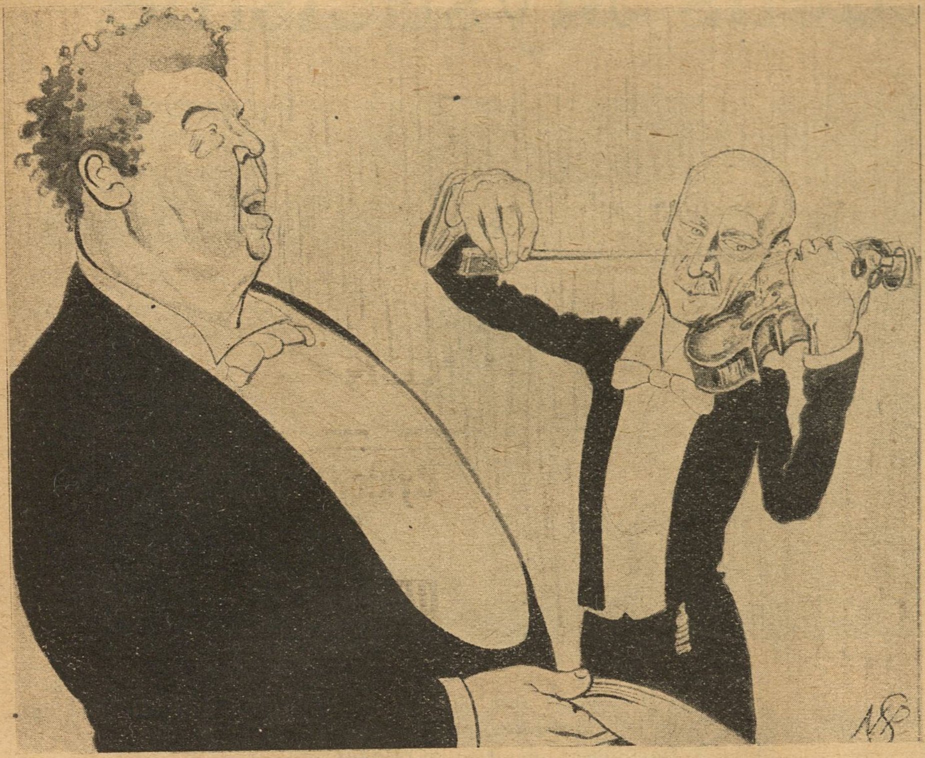

Tegning af N. P. Sørensen.

Peter Cornelius og Willy Burmester.

„Krims-Krams".

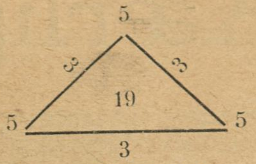

Af Ovenstaaende Tal skal fem stryges, saa Summen af de tilbageværende Tal udgør 19.

Stryg 3, 3, 3, 5, 1. Tilbage bliver 9 + 5 + 5 = 19

Hvor har Oksen det meste Kød?

Mellem Hoved og Halen.

Gaade.

Første er en Digters Navn,
andet gør i Vejle Gavn,
ligesaa i København.
Tredie fører over Vand.
Hele: By i Danmarks Land.

Holstebro.

Paa Stregernes Plads skal indsættes Enstavelsesord, der danner Endestavelsen til Ordet i første Række og Forstavelsen til Ordet i anden Række De indsatte Ords Begyndelsesbogstaver skal — læst fra oven og nedad — danne Navnet paa en belgisk By paa Vestfronten.

Træ — horn.
Sukker — læske
Stole — hule.
Fest — løn.
Rød — leve.
Peber — hjælp.

Sko Top Arm Dag El Nød.

To Sjæle.

Der laa engang en dejlig Park. Parken laa midt i Hjertet af en Storby. Idyllisk som den var blev den et yndet Tilflugtsted for dem, der søgte sig lidt Fred og Ro, men allermest for de elskende Par, som her under de smukke Træer fandt hinanden og blev bundet for Livet.

.... En Dag kom en Sømand og hans Pige, begge ude fra Landet, derind og under Fuglenes Sang og Blomsternes Duft svor de hinanden Troskab, og da Sømanden skulde bort i mange Aar paa en lang Rejse, svor han yderligere, at saafremt han bedrog hende, mens han var borte, vilde han hænge sig i det Træ, han sad under, og til Gengæld svor hun, at hvis noget lignende skete med hende, vilde hun springe i den Sø, de sad og saa ud over.

— — — —

En underjordisk Bane skulde anlægges, og til alt Uheld var den planlagte Tunnel kommen til at ramme Parken. Der opstod et Kævl og Vrøvl, den ene Part vilde have Banen tilhøjre uden om Parken, den anden til venstre. Men den vise Styrelse ordnede det saadan (for at give hver Part Ret) at Banen kom til at ligge lige midt imellem. Træer blev fældet til sidste Stub, Søen blev udfyldt. Fuglene forsvandt, hæslige Kasser af Huse havde rejst sig. Ødelæggelse overalt, og nedeunder det hele Tunnelen, hvor Togene skulde gaa.

— — — —

Mange Aar gik, lange tunge Tider. En Dag mødte ved et Tilfælde Sømanden og hans Pige hinanden for første Gang efter deres Møde. Hvor skal Du hen? spurgte hun. Ind og hænge mig svarede han. Hertil sagde Pigen: Du har altsaa været mig utro, saa kan vi følges ad, thi jeg har heller ikke været som jeg burde, og Du ved, jeg lovede at drukne mig i Søen derinde. Saa fulgtes de sørgmodig ad ind til den lille Park, men blev forbavset staaende, da de kom til Stedet.

— Ja sagde Sømanden, det maa være et Forsyn af Skæbnen, den byder os at leve ærligt og redeligt sammen!

I dette Øjeblik blev de indhyldet i en Røgsky nedefra.

Da Røgen lidt efter forsvandt, sagde Sømanden: Det var Djævlen, der blev vred, fordi han gik Glip af to Sjæle!

Nesthort.

Dansk Politi.

Tegning af Hp. Hansen

Overbetjent CARL JESPERSEN.
Redaktør af »P. E.«

Kærlighedens Mysticisme.

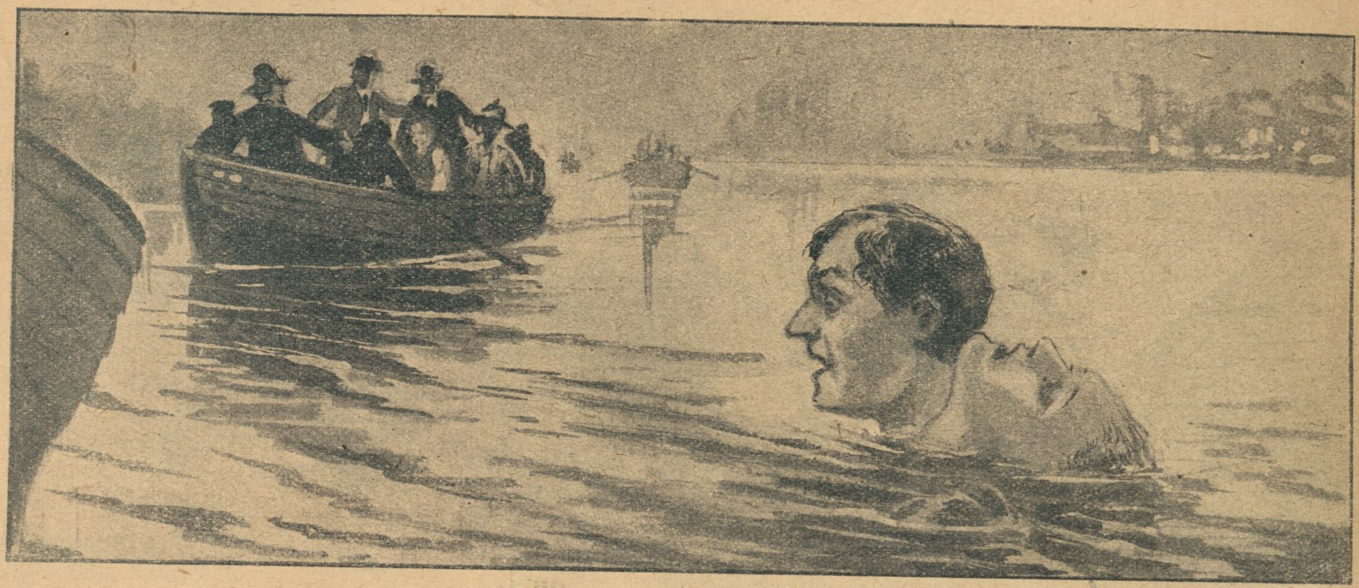

Vi gik langs med Kajen — Claude og jeg.

Det var midt i April, og Solen havde allerede megen Magt, men Træerne stod endnu bladløse.

Luften var underlig tør og virkede trættende paa hele Nervesystemet. Der var ingen Fart i vor Samtale. Vi var komne ind paa Spørgsmaalet om Varsler og lignende hemmelighedsfulde Ting — hvorledes det var sket, véd jeg ikke; det var antagelig en Følge af det underlige hemmelighedsfulde, der ligger i selve Foraaret.

Pludselig standsede Claude og pegede ud over Landskabet. Ved en Krumning af Sejnen, bagved Passy kunde man i det fjerne se Højene ved Mendon.

»Se der, Camillie«, sagde Claude. »Ved at se Højene derude, kommer jeg til at tænke paa et Varsel, som jeg selv engang har oplevet. Du har jo for Resten ogsaa kendt Armand Sonis og besøgt ham i Atelieret, som han byggede ude i Bellevue«.

»Ja«, svarede jeg, »jeg har set Atelieret, men jeg kender ikke noget videre til ham selv. Jeg husker, at fem Maaneder efter, at han havde udstillet sin Pastel, solgte han Villaen i Bellevue, men jeg har som sagt, kun været derude enkelte Gange«.

»Men har Du aldrig truffet »Safiren« ude hos ham?«

»Safiren?« Stop lidt? Nej, det har jeg ikke, men jeg véd, hvem hun var. Han havde malet hende — en pragtfuld Kvindeskikkelse med et Par dejlige Øjne og et allerkæreste Ansigt, indrammet i et Brus af Lokker. — Hun var vidunderlig dejlig.«

»Ja, det var hende. Nu skal Du bare høre, et ganske sælsomt Tilfælde. Det var ved Foraarstid, vi var samlede en tredive Mennesker ude hos Armand Sonis.

Det var en storartet Tid, jeg har for Resten tilbragt nogle af mine lykkeligste Timer i hans Atelier i Bellevue. Selve Atelieret var jo et mægtigt Rum med et Væld af Lys og udstyret med kostbare Møbler og prægtige lyse Silkedraperier. Og saa alle de dejlige Solskinsbilleder, som Sonis Pensel fremtryllede, disse Kvinder og Svaner, alle disse fine, poetiske Figurer.

I hans Atelier samledes en glad og levelysten Ungdom, mest eller rettere sagt udelukkende Kunstnere, bl. a. Violinisten Meray, han, som dræbte sig selv — ja, Du kender vel Historien; den spiller en ikke ubetydelig Rolle i det, som jeg nu vil fortælle Dig.

Desuden kom der en Skare unge Kvinder med hvide Halse, skønne Lokker og naive Øjne. Hele Huset genlød fra Morgen til Aften af frisk Menneskelatter, og af og til foretog vi Fællesudflugter til Kroen nede i Mendon og satte hele Landsbyen paa den anden Ende.

Og saa disse fantastiske Diners, som Sonis arrangerede, og Aftenerne ude i Haven, hvor vi sværmede parvis i Maaneskinnet, medens Meray oppe fra Balkonen lod Violinens smeltende Toner glide sødt berusende ned over os.

Der traf jeg for første Gang »Safiren«. Hun hed egentlig Lucie, men Sonis kaldte hende af Henrykkelse over hendes blaa Øjne »Safiren«. — Du husker jo hendes Portræt, som Sonis havde malet — dette geniale Mesterstykke, denne vidunderlige Farvesymfoni i graat, rødt og grønt; absolut en af vor Vens bedste Frembringelser.

»Safiren« var endnu slankere end paa Maleriet, og hun gjorde straks fra første Øjekast et underligt Indtryk paa mig. Der var noget aandeagtigt, hypnotisk, noget svævende, uvirkeligt over hende, det var ligesom hendes Tanker var andet Steds, langt, langt borte, og der var over hendes Bevægelser til Trods for al hendes Gratie noget træt eller maaske snarere lidende over hende, som syntes at være af overjordisk Art.

Det mest vidunderlige ved hende, var dog hendes Øjne — det var som en stille Skovsø med Spejlbillede af den reneste azurblaa Himmel.

Jeg begyndte at sværme for hende og tillagde hendes Person adskillige Egenskaber, som hun maaske aldrig har haft.

Det er mærkeligt nok, men det er et Faktum, at Kvindernes Værd stiger i vore Øjne i Forhold til alle de skjulte Egenskaber, vor Fantasi magter at tillægge dem.

Det varede imidlertid ikke længe, før jeg opdagede, at ogsaa Meray følte sig tiltrukket af hende, ja, at han elskede lidenskabeligt, men man skulde kende ham godt for at se det. Han var et Menneske med et saa sygelig følsomt Temperament, at det undrer mig, at han ikke langt tidligere begik Selvmord — han var af den Slags Mennesker, der skammer sig over deres Følelser. De er sjældne, men de er til Gengæld farlige for dem selv. (Forts. Side 766.)

En Salomon.

Dommeren: De ved, hvad Anklagen drejer sig om, unge Mand. De har ved ureglementeret Cyklekørsel dræbt en af Husmand Peder Jacobsens bedste Høns. Hvad svarer De til det?

Cyklisten: At jeg paa Stedet bød Manden to Kroner for Hønen, og det staar jeg ved endnu.

Peder Jacobsen (holder Hønen i Vejret): Je' mente, at fem Kroner vel ikke kunde være for majet for denne her.

Dommeren (tager en 2-Krone op af Lommen og giver Jacobsen den): To Kroner er nok, Peder, saa tager jeg Hønen. Og De, unge Mand, har at erlægge to Kroner til Retten!

Næste Sag!

Passer.

Naar de unge Damer (og de ældre med!) benytter sig af Viften til at gemme sig bag, saa er det netop fordi, at de ønsker at blive bemærkede!

Fint skal det være, men —

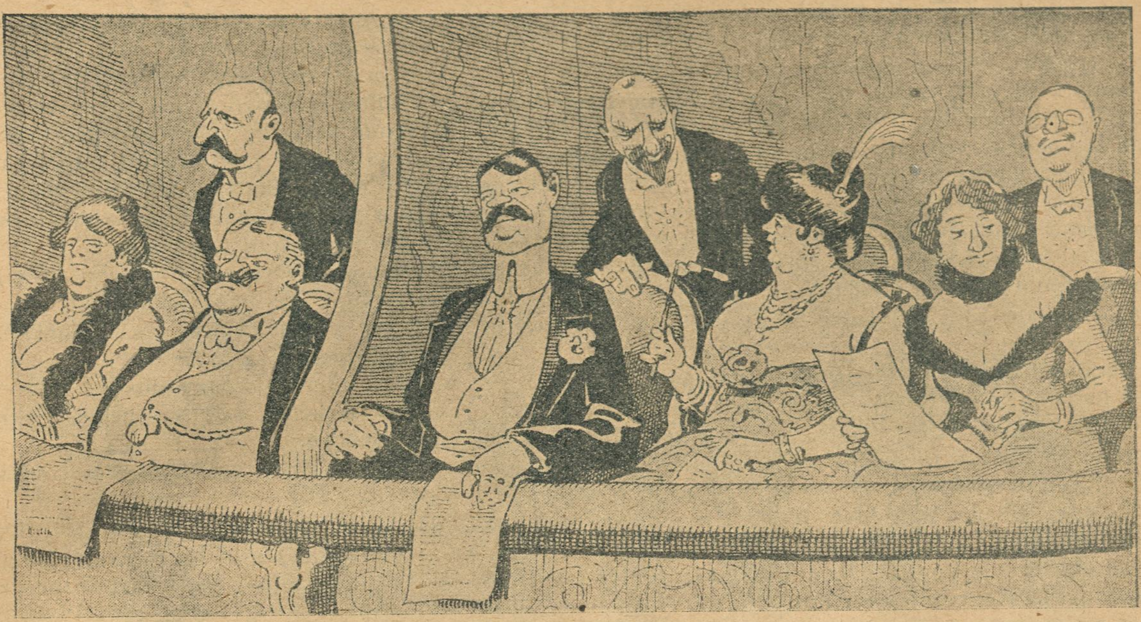

Her har de hver en Balkon i Krigens Højsæson.

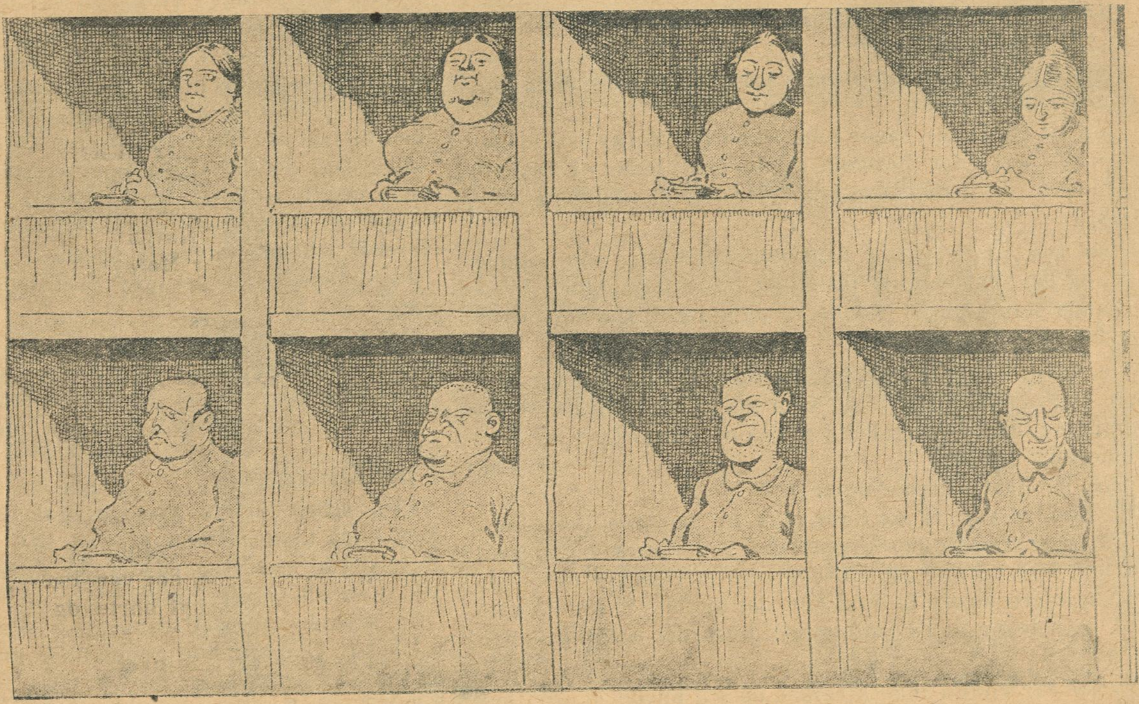

Og her som arme Trælle de sidder i hver sin Celle!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
•FIONA• SKINDERGADE 27

Han havde tidligere været en ret sjælden Gæst paa Bellevue, men kom nu meget hyppigt. Sonis, der holdt meget af ham, var henrykt over at se ham saa tidt, og det samme var for Resten Tilfældet med hele Selskabet.

Jeg studerede ham nøje og saa, hvorledes han blev mere og mere fortryllet af »Safiren«s Skønhed.

Sonis benyttede hende hver Dag som Model ude i Haven, og Meray betragtede med Henrykkelse hans Udkast; han lod ganske vist, som om han kun interesserede sig for den landskabelige Staffage, men jeg saa grant, at det var »Safiren«s blændende Skønhed, der tiltrak ham. Han var imidlertid saa angst for at røbe sine Følelser, at han søgte at dække dem med Ironiens Maske, og desværre lykkedes det saa godt over for »Safiren«, at hun lidt efter lidt betragtede ham som en Fjende og følte et dødeligt Had til ham.

Meray tabte fuldstændig Hovedet, da han opdagede, hvor det bar hen; men ubehjælpsom og kejtet, som han var, lod han nogle Ytringer falde, som burde have bragt en Forklaring i Stand imellem dem, men som ikke desto mindre bidrog til yderligere at udvide Kløften.

Saaledes gik to Maaneder, hvori Meray blev mere og mere nedtrykt.

Det gjorde mig ondt for ham, men hvad skulde jeg gøre? Den ringeste Hentydning fra min Side vilde blot have gjort ham endnu mere konfus.

En Dag trak »Safiren« mig til Side og sagde i en dyster Tone:

»Hr. Meray er meget talentfuld, men han hader mig. Er han virkelig Deres Ven?«

Jeg bedyrede, at han var min allerbedste Ven, men hun rystede paa Hovedet.

»Jeg vil tro Dem«, sagde hun, »men Hr. Meray er Kvindehader. — Jeg føler bestemt, at der ved ham vil tilstøde mig noget — sig mig ikke imod, jeg har et ufejlbarligt Instinkt.«

Hun saa frem for sig med dette underlige aandeagtige Blik, og jeg stod der og vidste ikke, hvad jeg skulde svare.«

Claude standsede et Øjeblik, strøg sig med Haanden over Panden og fortsatte:

»Ja, meget af det, jeg her fortæller, kan vel egentlig være Dig aldeles ligegyldigt, men det er nødvendigt til Belysning af det, vi oprindelig talte om: Suggestion og Forudanelser.

Naa, jeg gaar altsaa videre.

En Søndag var vi en Snes Stykker samlede hos Sonis. Vejret var straalende og »Safiren« var i usædvanlig godt Humør; hun sprang og dansede som et Gedekid og havde det ene mere kaade Indfald end det andet. Vi lod os rive med, men ingen af os tænkte paa, hvad det egentlig havde at betyde.

Meray var endnu ikke kommet, og jeg anede, at deri laa Grunden til »Safiren«s exalterede Opførsel. Det gjorde mig ondt for Meray, ja, i Grunden for dem begge to.

Da vi havde spist Frokost, foreslog Sonis, at vi skulde sejle til Asnieres. Forslaget blev vedtaget med Jubel, og vi efterlod en Seddel til Meray med Besked om, hvor han kunde træffe os.

Et Øjeblik efter roede vi i en hel lille Flotille ned ad Seinen — det var en fornøjelig Tur, Solen legede hen over Vandet, og Spøg og Latter udvexledes fra Baad til Baad. »Safiren« sad i Forstavnen af den Baad jeg styrede, Sonis, den lille Menard, Du ved Billedhuggeren, og to Smaapiger sad midt i Baaden.

»Safiren« sad med Ansigtet vendt mod mig, jeg var helt beklemt ved det underlige Udtryk, der pludselig var kommet i hendes Øjne.

Vi passerede netop Saint Claud, jeg saa paa Uhret, det var halvfire.

I samme Øjeblik rejste »Safiren« sig, hendes Øjne stod stive i Hovedet, og hendes Ansigtstræk var aldeles forvredne.

Jeg havde en Fornemmelse, som om jeg skulde kvæles, den kolde Sved sprang ud af alle mine Porer, jeg vilde tale, men min Tunge var lammet.

»Safiren« stirrede vildt ind over Paris, udstødte et øredøvende Skrig og sprang op paa den forreste Tofte.

»Han elskede mig!« raabte hun i vanvittig Extase.

»Nu er han død! — Jeg følger ham!«

Hun løftede Armene op over Hovedet og sprang ud i Floden, hvor hun forsvandt.

I samme nu sprang Sonis ud efter hende.

Der blev en frygtelig Tumult, alle Baadene standsede, der var en Jamren og en Skrigen, saa man ikke kunde høre Ørenlyd.

Strax efter dukkede Sonis op med »Safiren« i sine Arme, og det lykkedes os efter megen Anstrengelse at faa begge op i Baaden.

Claude gjorde en Pavse, det sørgelige Minde overvældede ham.

Da han havde fattet sig lidt, fortsatte han:

»Du véd, at jeg er en ret koldblodig Natur, men jeg tror aldrig nogen Sinde jeg kan glemme det Udtryk af Rædsel, der afspejlede sig i den unge Piges Øjne i det Øjeblik vi trak hende op af Vandet.

Vi roede hurtigst muligt ind til Land.

Sonis fejlede ingen Ting, han var jo stærk som en Bjørn, men »Safiren« stod ikke til at redde.

Hun havde slaaet Hovedet mod en Sten, og da vi var kommet i Land med hende, fik hun ogsaa frygtelige Krampeanfald, og i Løbet af en Times Tid udaandede hun uden at have sagt et eneste forstaaeligt Ord.

Men jeg, der huskede hendes Ytring om det, der vilde møde hende, stod og saa paa hendes frygteligt fordrejede Ansigt og forstod det skrækkelige, der i dette Øjeblik afsløredes i hendes stakkels Hjerne.

Jeg anede, hvad der var sket og skyndte mig ind til Paris.

Om Aftenen modtog jeg et Telegram med Meddelelse om, at Meray havde skudt sig Klokken halvfire — jeg tog det som noget selvfølgeligt, jeg var jo forberedt.

Jeg gik hen i hans Logi; han havde efterladt et Brev til mig.

Det lød saaledes:

»Jeg elsker hende over al Beskrivelse, men jeg beder Dig, kære Claude, ikke at sige det til hende. Skal hun have det at vide, saa vil det ske uden vor Hjælp — og jeg véd, hun vil faa det at vide —.«

Ja, saaledes gik det til.

I sidste Øjeblik stod Sandheden klar for dem begge — og det staar for mig som et Bevis for, at en saa mægtig Følelse som Kærligheden ikke er bunden til Tid og Sted — den finder Vej overalt.

Der er en hemmelig Forstaaelse, som ikke kan bortforklares.

Og i dette Tilfælde følte Meray sin Kærlighed saa stærk, at han forudsaa, at hans Selvmord, hans Sjæls Afsked med Livet ad overnaturlige Veje vilde fortælle hende det, som han i levende Live ikke havde formaaet at kunne gøre hende forstaaeligt.«

»Jamen er Du sikker paa, at der ingen Forstaaelse var mellem dem, inden de døde?«

»Sikker? Ja, rent materielt set er jeg sikkert paa det, men sjæleligt set, hvad ved man saa? Muligt, at de allerede længe havde forstaaet hinanden uden at vide det — men den rette virkelige Forstaaelse kom faktisk først i det Øjeblik, da de begge søgte og fandt Døden. Men, som Shakespeare siger, der er mere mellem Himmel og Jord, end de Vise drømmer om.«

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER
DE BEDSTE
CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON № 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93.[1]

Frederiksborggade 33
Bog- & Papirhandel.
Kontor-Artikler.
Tryksager hurtigt og billigt.

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

H G VAREMÆRKE
Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Avertér i Ravnen.

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Vin Punch
Gustav Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen **Koldinggade 4.**
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2
MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes med Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergad

F. E. BORDING KØBENHAVN

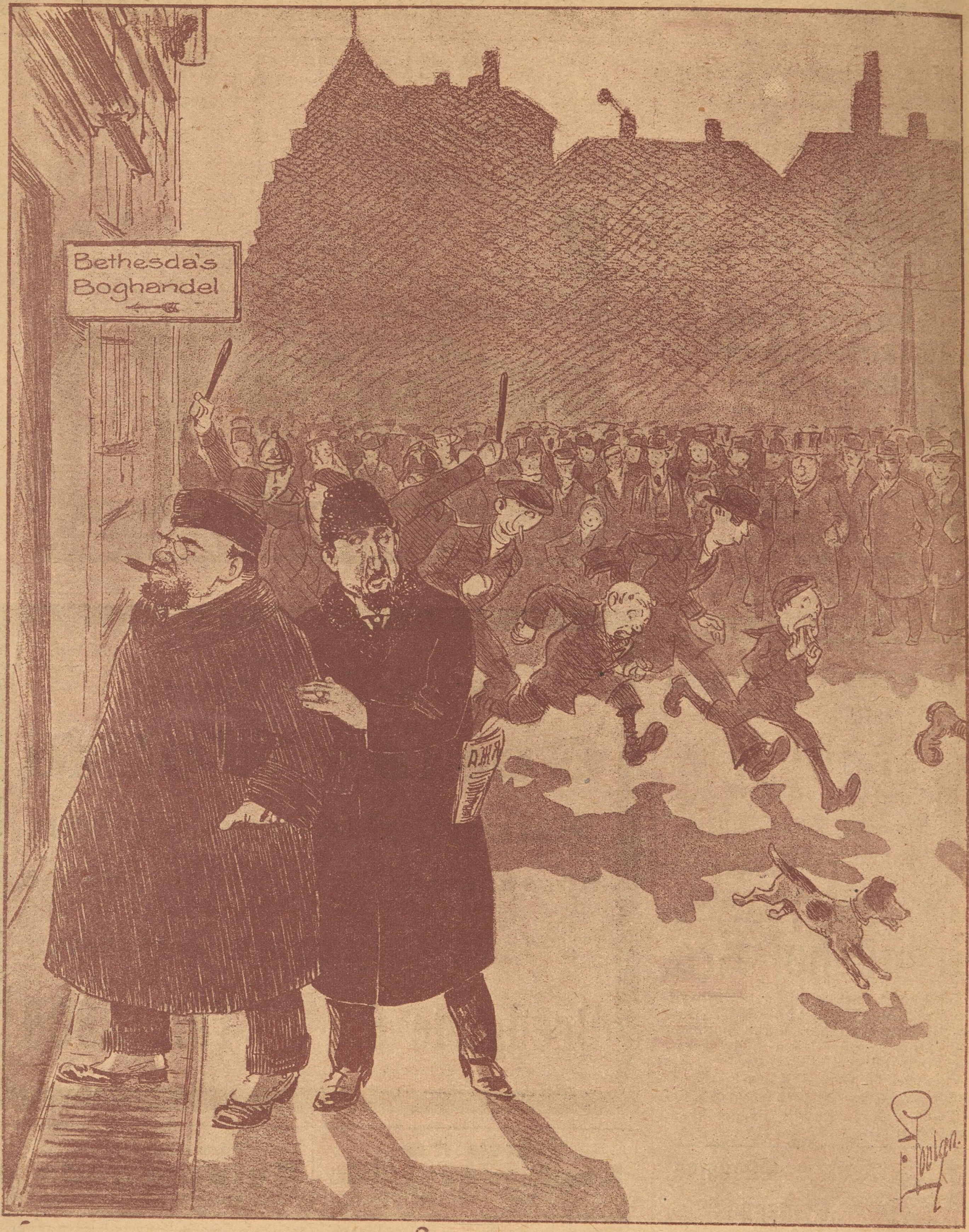

Tegning af Emil Poulsen.

— Herregud, Ivan, er det hele Oprøret? Man faar s'gu da heller ikke noget for sine Penge i disse Tider!

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 49 Redigeret af AXEL WESSEL. ⁕ Torsdag den 5. December 1918

Tegning af Finn Christensen.

December.

I Vintermundering med Sneblink i Øjet
hun viser sin Stads paa en Tur gennem Strøget.
Og hvor hun sig viser paa Gader og Stræder,
hun varsler om Julens de kommende Glæder.

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

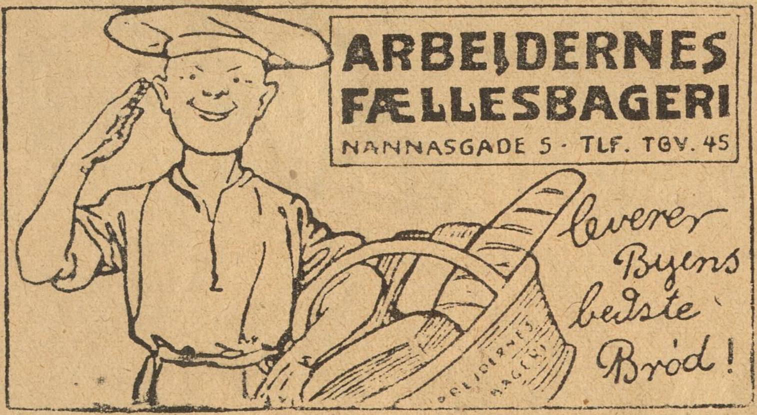

Telefon 1848

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner a Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

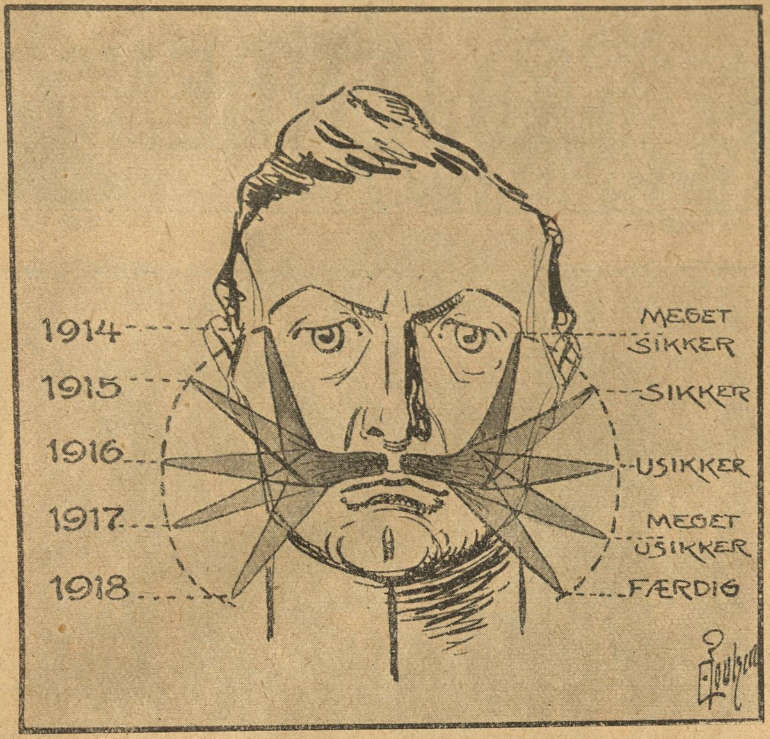

Tegning af Emil Poulsen.

Skæg-Barometer
kejserligt, kongeligt Patent
af
November 1918.

Den spanske Syge i Pærekjøbing.

(Af et Referat i »Pærekjøbing Tidende«).

Da Avisen har været udgaaet nogle Dage formedelst at Redaktøren har haft den Spanske, kan vi først nu med Lægmandens erfaring give en detaillered Beskrivelse.

Hvornaar er den kommet — hvornaar spørger vore Læsere og vi skal besvare det, rimeligvis i Lørdags med Toget 7,20 er Bakterien kommet 5 Minuter forsinket.

Vor Byes Øvrighed der var beskæftigede med at lede efter Hægtetyven Petersen opgav dette for straks at finde Bakteriens sidste Opholdssted som fandtes hos de to adopterede Spanske Onger hos Franskvadskmadam Hellesen der til en glædelig afveksling kun havde den Engelske Syge. Alle Forlystelser blev lukket. Lirekassemanden maatte lukke Kassen ligesom Fængslerne, alt var sat ud af Funktion, selv Cigarautomaterne virkede ikke og nu til Morgen blev Vandhanerne ogsaa lukkede. Byens Ladegaard og Kirketaarn blev stillet til velvillig afbenyttelse af syge og de gamle Hømadrasser fra Pærekjøbing Fælled blev hentet ind igen, selv Borgmesterens, som skulde have været brændt under stor Jubel for Ungdommen sidst i næste Uge.

Plakater blev opslaaet hvor følgende inskribtioner lød som: Kys ikke andre end din Kone. Host ikke i en andens Mad eller Spyt deri, luft ud i dine Pengesager. Gaa ikke paa Byens Toilet osv. Flere frivillige meldte sig til den spanske Hær(gen) saaledes kan vi ikke nok takke den gamle Madam Rusthøj der fylder 103 Aar paa Søndag, og den lille 5aarige Else fra 5te Avenuegade der med sine Dukker livede svært op imellem de døde der var kommet sig.

Alle Mennesker bliver lige under saadan en periode, saaledes laa en af Arrestanterne side om side med velærværdige Pastor Himmelev hvis Sygdom var kommen i Udbrud, medens Arrestanten var kommet ind for Indbrud.

I et interwiu med Byens Læge som Redaktøren havde fortalte han at en større Epedimi havde de ikke haft siden end den med de røde Hunde i 1899 hvor Dyrlæge Junkerup maatte tage affære med, men iøvrigt sagde han at man maatte være glad for at det ikke var Kolera eller andet de døde af, han gav mig iøvrigt en stikpille og en ordentlig Dosis inden jeg gik, for at skærme mig mod mere af den spanske.

Urtekræmmer Levevsen, der iforvejen laa med spanske Fluer og hvis befindende iaftes til vor store Glæde saavelsom Byens var i bedring, har det bedre.

Men kære Indvaanere, hold Modet oppe, for giver Vorherre os den Spanske idag, saa giver han maaske Kaffe den næste og vi siger som Hans Majestæt sagde da han hørte en Gesandt fra Spanien søgte Audiens:

Lad den Spanske kun komme, jeg er beredt!

Nesthort.

PROFET. —

Vi lever i en Tid,
hvor der raabes paa Profeter —
enten blodrige Bjørne
eller Grøntsags- Asketer.

Et hungrende, et trodsigt,
et klynkende Raab . . . .
—: Er Lykken *anatomisk*,
eller er den *et Haab!*

Noget legemligt at gribe,
eller noget aldrig sét . . . .
. . . . Skaf os en Forløser,
en gudesendt Profet!

Vi staar med tomme Øjne
og stirre over Jord
og venter ham, hvis Hænder
skal dække vort Bord.

Men kommer han engang
som et Tøbrud — som en Elv,
da er hans Evangelium
et haardt —: Forløs dig selv!

Du kommer ingen Vej
med at græde dig frem —
En ung og munter Latter
ukker Døren paa Klem.

Sæt Foden i Sprækken
og sig, det er din Ret
at fraase i Lykke,
til din Sjæl bliver mæt!

Thi du er Verdens Midtpunkt,
hvis du har Mod og Kræfter.
— Tro paa din *Ret* til Lykken,
og Lykken giver efter!

Thorkil Barfod.

Tegning af Emil Poulsen.

AFB A/S
KUL
AFB A/S
BRIKETTER
KØB
BRÆNDSEL
HOS
ARBEJDERNES
FÆLLESORGANISAT:
BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068

Den tappede Skræder.

Maanen vilde engang lade sig sy nye Klæder. Skrædderen som hidtil havde syet for alle de smaa Stjerner, blev glad over den anselige Kunde, tog nøje Maal og syede af al Flid.

Men da han to Dage efter bragte Klædningen, var den for liden.

Han maatte da sy den om igen, men al Tid og al Tid var den for liden, efter som Maanen var i Tiltagende.

Omsider blev Maanen saa stor, som den kunde blive, og da gik det paa den modsatte Maade.

Manden maatte altid sy om igen, fordi Dragten var for stor, da Maanen blev tyndere og tyndere.

Da var Skrædderen ved at blive ruineret, han opsatte en dygtig Regning for alt det syede Tøj og Arbejde.

Men nu var Maanen bleven ganske borte, og der stod Skrædderen med sin Regning og saa gik han fallit.

Man kan heraf lære, at de store Kunder ikke altid er de bedste; thi de forlanger meget, men betaler enten daarligt eller somme Tider slet intet.

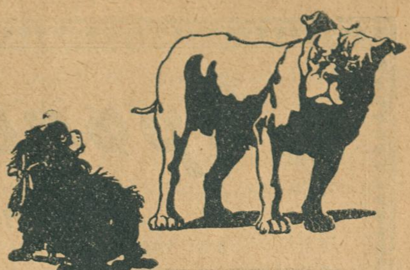

December-Kvad.

Vrøvlevise af Mads Møje.

(Mel:. En svensk Konstabel fra Sverri')

Nu er det atter December
med Slud og Kulde og Sjask,
og Sne og Storm man bekæmper
med Foden i ti Tommer Pjask.
Ja — Sne og Storm man bekæmper
og Tøjet skal ofte til Vask.

Vel har December en Skulen,
som ikke rigtig den klæ'r,
men saa har den rigtignok Julen,
og den er da morderlig kær.
Ja — Fedt skal vi smøre paa Mulen
gevaldig med Flæsk og med Svær.

Jeg glæder mig til at Festen,
i Aar skal blive Tiptop,
nu er vi udenom Pesten,
lad derfor Humøret gaa op!
Ja — se og stik lidt bag om Vesten,
hvis Du kan faa Propperne op.

Af Gaver kommer en Masse,
en Kuk, en Buk og en Gøj,
jeg venter fra Kina en Kasse
helt fuld af Patent-Lamperøj.
Ja — tjep, den kinesiske Kasse
er smækfuld af bar Lamperøj!

Fra Slesvig venter jeg *Tønder*,
som jeg ta'r ind i mit Hjem;
jeg bli'r saa grim som en Flynder
af Skræk for den her Par'graf 5.
Men — at vi atter faar Tønder,
det læser jeg i »Klokken 5«.

Fra Island Klipfisk-Erstatning
jeg venter — Tiden er skrap.
Den faar vist en værre »Forfatning«
med Hul og med Klip og med Klap.
Ja — sikken en iskold Forfatning
med Hul og med Klip og med Klap.

Nu mangler jeg Salt og Peber
og saa en kornfedet Gaas;
naa, men jeg si'r immervæk »never«
og tar saa, hvad der kan faas.
Ja — jeg si'r immervæk »never«,
min Høker kan slaas for en Gaas!

Hurra jeg si'r for December.
den bringer en glædelig Jul.
Nu Fred der er mellem Kæmper,
Tysken saavelsom John Bull.
Ja — Freden velsagtens sig lemper
for Tysken og for Hr. John Bull!

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

— Min kære Ven, Du har sandelig heller ingen Grund til at være ked af det, thi Du ejer jo Ungdom, Rigdom og Lykke.

— Ikke Rigdom, Edna, svarede han leende.

— Det faar Du jo, naar Du bliver gift.

— Ja, men det er jo netop der, Skoen klemmer, thi jeg kan ikke nægte, at jeg føler mig ilde tilpas, naar jeg tænker paa at Violet har alle Pengene og jeg intet, skønt det naturligvis ikke er den eneste Grund til, at hun er for god for mig.

— Naturligvis er hun for god til Dig. Det er altid saaledes. Du kan være sikker paa, at Adam ogsaa sagde, at Eva var for god for ham, før de kendte hinanden rigtigt.

— Nej, nej Edna, Du fisker nok efter Komplimenter. Du véd, at Din egen Formue kun bestaar i Dit smukke Udseende og Din Personlighed.

— Ja, det har allerede Major Lydfield sagt mig.

— Har han det?

— Jo, jeg har ikke kunnet forhindre ham i at sige det. Det er sandt, at jeg er fattig, og hvis Gilbert ikke var en rig Mand, vilde jeg aldrig have samtykket i at blive Lady Parks. Det fortæller jeg kun til Dig, Leonard. Jeg maa naturligvis respektere ham for hans gode Smag ved Valget af en Hustru.

Der opstod nogle Minutters Pavse og Ednas før saa smilende Ansigt blev pludselig alvorligt.

— Der var noget, jeg vilde sige Dig, sagde hun, det er noget der har foruroliget mig i den senere Tid; Du husker nok det forfærdelige Papir, vi fandt paa Bordet den forfærdelige Morgen paa Larchbank?

— Det, paa hvilket jeg sendte en Hilsen fra Spøgelset?

— Netop det, jeg kan ikke forstaa, hvad der blev af det. Jeg tror nok, at jeg tilintetgjorde det, men jeg er ikke sikker derpaa, thi jeg var helt ude af Fatning. Jeg véd, at jeg tænkte paa at brænde det, men jeg var bange for, at hvis jeg gjorde det i Huset, vilde man finde Asken og derved fatte Mistanke til mig.

— Du lagde det ned i din Taske, det husker jeg tydeligt nok.

— Det véd jeg, men jeg kan ikke huske, hvad jeg gjorde med det senere.

Leonard Blyth var af Mrs Emberly og Violet blevet overtalt til at forlænge sit Ophold paa Marlcroft, og han havde lovet at blive der, indtil han skulde tiltræde sin ny Plads i London. Han stod paa Landevejen to Dage efter Samtalen med Edna Shearm, da Postbudet kom hen imod ham.

— Der er et anbefalet Brev til Dem, Mr. Blyth, sagde Manden og standsede.

Blyth kvitterede og begyndte at se nærmere paa Brevet, der vakte hans Nysgerrighed. Udskriften var fremmed for ham, og det var afsendt fra London. Han rev Konvolutten op. Brevet var skrevet paa Maskine, øjensynlig af en Begynder, thi der var flere Fejl deri, baade med Hensyn til Bogstaverne og Afstanden mellem Ordene. Det lød som følger:

»Det er Brevskriverens bestemte Tro, at De skød Fergus Emberly, og at nærmere Efterforskninger vilde føre til Afsløringen af Deres Forbrydelse. Brevskriveren ved nemlig, hvad De foretog Dem hin Nat.

»Da den døde Mand ikke kan vækkes til Live igen og da Deres Arrestation kun vilde blive endnu et haardt Slag for den stakkels Familie, ønsker Brevskriveren ikke at afsløre Dem, men fordrer, at De ikke gifter Dem med Søsteren til den Mand, der faldt for Deres Haand.«

VIII.

MAJOREN BENÆGTER.

Leonard Blyth havde samme Fornemmelse, som om en Kugle, afsendt af en usynlig Fjende, havde strejfet hans Øre, og han saa sig uvilkaarligt om til alle Sider, som om han blev iagttaget.

Mekanisk lod han endnu engang Blikket glide hen over Brevet; det havde ingen Overskrift, ingen Dato eller Underskrift; kun af Stemplet paa Frimærket kunde man se fra hvilken Del af Landet det var afsendt.

Brevet antydede, at hans Besøg ved Larchbank hin Nat var blevet opdaget, men Edna Shearm var det eneste Menneske, der vidste noget derom, og hun havde naturligvis ikke røbet Hemmeligheden til andre. Et Øjeblik grebes han af den vilde Idé, at hun havde afsendt Billetten for Spøg, men han affærdigede straks denne Tanke som umulig. Alligevel var hun det eneste Menneske, der kendte noget dertil, og kunde det ikke være muligt hun havde fortalt det til en eller anden? Da han følte, at han straks maatte have Svar paa dette Spørgsmaal, gik Blyth lige op i Huset, hvor han traf Hovmesteren i Vestibulen.

Ved De, hvor Miss Shearm er, Walters?

— Jeg tror, at hun er i Haven, Sir; jeg saa hende for et Øjeblik siden med Fotografiapparatet i Haanden og hun talte med Miss Violet om Fotografiet.

Blyth skyndte sig af Sted og traf Edna nogle Minutter senere, staaende ved Fiskedammen i Færd med at indstille sit Fotografiapparat. Hun saa dog straks op, da hun hørte hans Skridt og sagde glad:

— Du kommer netop belejligt, Leonard, jeg trænger til en Figur i Billedet, stil Dig derovre og smil lidt!

Smilet forsvandt fra hendes Ansigt, da han kom nærmere og hun udbrød angst:

— Hvad i Alverden er der i Vejen?

— Lad mig holde Fotografiapparatet et Øjeblik, svarede han, jeg vil have, at Du skal læse dette Brev, som jeg lige har faaet med Posten. Med disse Ord rakte han hende Brevet.

Hun læste det igennem og hendes Ansigt antog et mere og mere forbavset Udtryk, og hun læste det igennem igen før hun løftede sine Øjne og fremstammede:

— Du siger, at det er kommet med Posten?

— Ja, som anbefalet Brev. Jeg har lige modtaget det. Hvem kan have skrevet det?

Hun svarede ikke, men gjorde det samme som han før havde gjort — kastede et hurtigt Blik omkring sig som for

at overbevise sig om, at der ikke var nogen indenfor Hørevidde.

— Hvem kan have skrevet det? gentog han, Edna, Du har vel ikke fortalt nogen, at jeg var ved Larchbank den Nat, har Du vel?

— Naturligvis har jeg ikke gjort det, svarede hun, jeg maatte have været gal, hvis jeg havde gjort det? Kom, lad os gaa et Sted hen, hvor vi kan sidde ned, mumlede hun, nej ikke tilbage til Huset — et hvilket som helst andet Sted — f. Eks! Lysthuset derhenne.

De gik derhen og den unge Pige satte sig ned og støttede Albuerne mod Bordet. Efter at have stirret nogle Minutter ufravendt paa Blyth, sagde hun tilsidst:

— Hvem kan det være, Leonare?

— Det er netop det, jeg gerne vilde have at vide.

— Det maa være en eller anden, der ved, at Du er forlovet med Violet.

— Det forbavser mig ikke, at Folk ved det. Tjenestefolkene maa have gættet det, saa har de maaske ladet det gaa videre.

En pludselig Idé gennemfor den unge Piges Hjerne.

— Papiret — paa hvilket Du skrev en Hilsen fra Spøgelhuset! Jeg maa have tabt det og en eller anden ondsindet Person maa have fundet det.

— Det tror jeg ikke, sagde Blyth, der er kun nogle faa Personer, der kender min Haandskrift, og desuden vil ingen kunne ane, hvad Meningen var. Brevet er desuden afsendt fra London.

— Mon der muligvis ikke kan have været nogen, der har opdaget, at vi ombyttede Revolveren? sagde hun.

— Nej. Og hvis det havde været nogen, der havde villet offentliggøre det, vilde han have gjort det for længe siden.

— Ikke, hvis det er en Person, der vil skaffe Dig Ubehageligheder, og Brevskriveren siger, at han ikke ønsker at afsløre Dig! Store Gud! Leonard, hvad skal der blive af os, hvis alt bliver kendt?

Hun var øjensynlig forskrækket over, at hun havde været hans Medskyldige ved Ombytningen af Revolveren, og at dette faktisk var sket paa hendes Initiativ. Han forstod hendes Tankegang og gjorde sit bedste for berolige hende.

— Men hvem kunde ane det, Edna, der var jo ingen i Huset, der saa hvad vi gjorde?

— Er Du sikker paa, at der ingen var i Huset?

— Hvilken forrykt Idé! Der var da ingen. Hvad kan Meningen være med, at jeg ikke maa gifte mig med Violet?

— Jeg kan ikke forstaa det. Hvorfor skulde nogen ønske at tvinge Dig til at bryde Forlovelsen?

Hun tav og det lysnede pludselig i hendes Øjne.

— Leonard, tilføjede hun, idet hun lænede sig fremad, og hendes Stemme sank ned til en Hvisken! er det muligt, det kan være Major Lydfield.

I nogle Øjeblikke var de begge tavse.

— Lydfield, svarede Blyth; jeg forstaar, hvad Du mener; men jeg tror ikke, det er hans Værk. Der er ingen Grund for ham til at skrive anonyme Breve. Naar man vil vise ham fuld Retfærdighed, saa er det jo egentlig ham, som skulde optræde som Anklager mod mig. Hvorfor skulde han da ikke have talt før nu?

— Jeg véd det ikke, men det er jo almindelig bekendt, at han er forelsket i Violet, og det faldt mig ind, at han kunde have set Dig forlade Huset hin Nat.

Blyth vilde svare; men Edna standsede ham ved at løfte Haanden.

— Hør! sagde hun. Violet kalder paa Dig. Vi maa udskyde vor Samtale til en anden Gang. Brevet er blot en Slags Advarsel . . . ., der er ingen Grund til at antage, at der er nogen overhængende Fare for, at noget skal komme ud. Jeg vilde i dit Sted, tilintetgøre det, Leonard.

— Nej, det vil jeg ikke. Ikke før jeg har faaet Rede paa, hvem der har skrevet det.

Han skyndte sig af Sted og traf Violet staaende paa Kørebanen udenfor Huset.

— Har Du glemt, at Du lovede at spadsere en Tur med mig i Haven før Lunch, begyndte hun; jeg er færdig om ti Minutter. Hvordan gaar det, Leonard? Er der sket noget?

— Ikke det mindste.

— Jo, der er. Du fik et Brev for en Time siden! jeg saa Walters give Dig det. Det er vel ikke noget om, at Du skal rejse, før det er bestemt?

— Nej, det var noget privat, svarede han forvirret.

— Noget privat for mig? spurgte hun surmulende, halvt for Spøg, halvt for Alvor.

Blyth svarede ikke straks. Det slog pludselig ned i ham, at det vilde være uhæderligt ikke at lade Violet faa at vide, i hvilken Stilling hun befandt sig. Hvis han undlod at sige det nu, men blev tvunget dertil senere, vilde hans Tavshed let kunne synes tvetydig.

— Jeg vil ikke skræmme Dig, begyndte han; men jeg har noget ubehageligt at fortælle Dig, og det er bedst, jeg gør det straks; men, hvor skal vi gaa hen for at kunne tales ved i Ro og Mag?

— Lad os gaa ind i Biblioteket.

Han fortalte hende nu i al Korthed, hvordan han den skæbnesvangre Nat var gaaet til Larchbank med det Formaal at tale med Fergus; han indrømmede, at han nu var bange for at blive mistænkt for at have begaaet Forbrydelsen; det var netop denne Omstændighed, der havde afholdt ham fra at fortælle hende det. Han tøvede, idet han overvejede med sig selv, om han ogsaa skulde fortælle hende om Ombytningen af Revolverne, men besluttede ikke at gøre det, da han indsaa, at en saadan Afsløring vilde være et Tillidsbrud mod Edna Shearm, der i lige saa høj Grad var indviklet i denne Affære som han selv.

Jeg forsikrer Dig paa Ære, Violet, at det var lige saa meget for din egen, som for min Skyld, at jeg hidindtil har holdt dette hemmeligt for Dig. Men nu føler jeg, jeg burde have fortalt Dig alt. Dette vil Du forstaa, naar Du læser dette Brev, som jeg lige har faaet. Værs'go' og læs!

Violets Ansigtsudtryk skiftede mellem Bestyrtelse og Vrede, da hun læste Brevet; hendes Øjne skød Lyn, Kinderne blev højrøde, da hun krammede det sammen.

— Hvo tør nogen vove at skrive noget som dette! udbrød hun; men jeg véd, hvem der har sendt det. Ja, jeg er sikker paa, det er Major Lydfield.

— Umuligt — han er ikke et saa foragteligt . . . .

— Jeg tror, det er hans Værk! gentog Violet med lynende Øjne; han kom og friede til mig. Jeg gav ham naturligvis en Kurv; men jeg fortalte ham ikke om vor Forlovelse. Han har altsaa nu faaet Nys om den og vil paa denne infame Maade tvinge Dig til at gøre det forbi med mig.

— Det har Du ikke sagt noget til mig om, Violet.

— Jeg har ikke sagt det til nogen overhovedet. Det var jo ingen Nytte til; jeg ønskede ikke engang at tænke paa det, endskønt jeg vel nok havde fortalt Dig det senere.

— Men jeg kan ikke tro, det er Lydfield.

— Det er ham! Hvem skulde ellers være klar over, at Du var ved Lachbank? Han er desuden en Fyr, som kan begaa hvilken som helst Skurkestreg for at fremme sine egne Planer. Jeg føler det tydeligt, hver Gang han kommer mig nær.

Der blev banket paa Døren, og Walters traadte ind.

— Mrs Emberly er færdig, Sir; hvis De vil give hende Deres Arm . . . .

Medens Walters talte, puttede Violet hurtigt Brevet ned i en lille Taske, som hang ved hendes Bælte. Blyth syntes næppe at lægge Mærke dertil; muligvis løb han an paa, at hun vilde levere Brevet tilbage senere.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

RAVNEN

Fra en Krigsudstilling i London: Slagbillede i nyeste Stil.

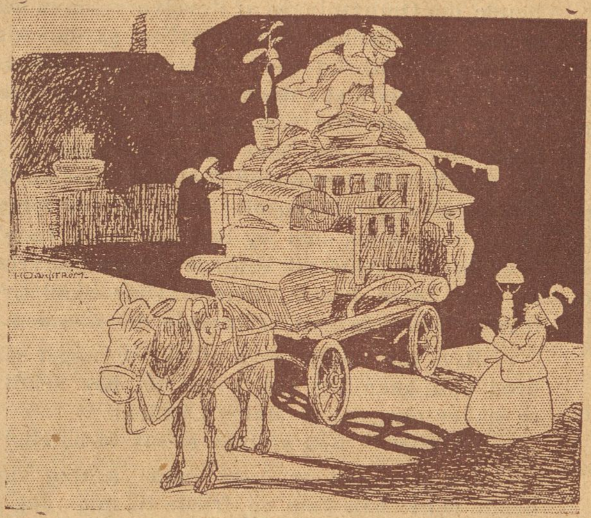

— Jaha, nu är det bara pianot som skall med.
(»Søndags-Nisse«)

En man som var gift med en änka misstänkte att hustrun var honom otrogen (utro) och besökte i anledning däraf sin präst. Denne försökte lugna honom men förgäfves. Till sist utbrast den svartsjuke:

— Nej, pastorn, jag vet af egen erfarenhet att en aldrig kan vara säker. Därtill kände jag henne för mycket redan (allerede) medan Sandberg lefde.

(»Strix«)

FORANDREDE TIDER.

Kirketjeneren: Hurra! Fem Bukseknapper i Bøssen — det var lige det, jeg trængte til! (»Fliegende Blätter«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

Sultestrejke.

Det er s'gu ikke morsomt at være Syndikalist!

Om *Lundstrøms* Malen Kritiken siger,
at den er træet som et Tøndebaand.
Men Maleren har Svar paa rede Haand:
Det er bare *Trækasse*-rier!

„En Dansker".

— 10 Kroner for den Hare! Nej, ved De hvad, Hr. Sørensen, det er der ingen Mening i.

— Jeg vil sige Dem, Frue, at med Ammunitionens nuværende Pris er der mindst for fire Kroner Hagl i den.

„En Svensker".

Baron Rosenbuske var mycket svag för att pråla med sin friherrliga krona, som också fanns stämplad på alla hans tillhörigheter.

En dag mötte han en känd tjuvskytt (Krybskytte), som hade ett par harar i sin väska (Taske], varvid baronen utbrast:

— Har du varit ute igen och skjutit mina harar?

Tjuvskytten (hållande upp hararne):

— Inte ä väl de här barons harar? De finns ju ingen krona på dem!

„En Nordmand"

Assessoren (i politiretten til et kvindelig vidne av absolut moden alder): «Deres alder, frue? Hvor gammel er De?»

Vidnet: «Ja, maatte jeg først faa vite, om frøken Iversen, — hun som var inde ret foran mig, — om hun har opgit sin alder?»

Assessoren: «Naturligvis; men det kan jo ikke komme Dem og Deres alder ved?»

Vidnet: «Nei, ikke anderledes, end at jeg er fem aar yngre end hun.»

Assessoren (smiler): «Virkelig? I saa tilfælde vil De, — som mindreaarig — ikke kunde faa avlægge vidneeden. Men . . . . det ser De mig ærlig talt, ikke ut til.»

En Del Syndikalister i en lille Provinsby har henvendt sig til nogle Handlende og krævet, at Napoleonskager og Kongen af Danmarks Brystsukker skal afskaffes.

Det er et stort Spørgsmaal, om man er berettiget til at kalde Spejlæg forfængelige.

•

I disse Tider betaler det sig for Kunstmalere at bo paa fjerde Sal. Køberne er jo ikke bange for at *gaa højt.*

•

Efter at Københavns Politi har faaet udbetalt en stor Ducør som Tak for dets Optræden under Optøjerne, skal Frederiksberg Politi efter Forlydende have inviteret Syndikalisterne til at holde Møde paa Frederiksbergs Grund.

•

At alt godt kommer fra oven er bleven fastslaaet af en ung Dame paa Fyn. Damen er i disse Dage bleven forlovet med en Flyver.

•

»Fønix-Paladset« har efter Sigende engageret en Lokomotivfører til at passe Maskineriet. Man mener, at han er god til at holde »Dampen oppe«.

•

I New-York averterer enkelte Ungkarle pr. Lysreklame efter en Kone. Saa faar de hver en Sky-Brud.

•

Naar Pressen meddeler om en eller anden Officer, der ligger paa Sygehus, at han endnu ikke er udenfor Fare, saa er der som Regel en Sygeplejerske med i Spillet.

•

Nu skal der ogsaa lægges paa den traadløse Telegrafering, der stiger stærkt i Pris. Som Grund for Stigningen henvises til, at Traad næsten ikke er til at købe.

HØRT I BØRNEKAMMERET.

Hans: — Hvorfor sidder Torskens Bukser indvendig?

Peter: — Jo du, det er Underbukser.

— Du, nu da *Palle Rosenkrans* har overtaget „Sort paa Hvidt", skal Bladet ha' Navneforandring.

— Hvad skal det saa hedde?

— Selvfølgelig „*Blaat* paa Sort og Hvidt".

»Pressens Magasin« i Pærekjøbing er udkommen og indeholder bl. a.: En spændende Fortælling: »Det flyvende Falskmøntnerværksted« og en Solstraale do.: »5 Aar mellem Mariehøns«. Dernæst »En gammel Osts Erindringer fra sit Nomadeliv«, en Pjese om Familjeliv hos Børneorme og en Statistik over arbejdsløse Telefonarbejdere paa Erik af Pommerns Tid. Paa sidste Side findes et Kort over Haven i Pærekjøbings Sindssygeanstalt samt et Spil: »Hvorledes Fangen kom ud af Hørsholms Arrest«, hvilket viser, at Fangen har let Spil.

Vi anbefaler Magasinet.

Albrecht Schmidt og Jørgen Lund maler, Herold billedhuggererer, Reumert digter og Alstrup komponerer. Og vi, som troede, at de kun var Skuespillere! Saa har de altsaa gaaet og spillet Komedie med os!

Den ene sig forlyster med en
frisk Cigar.
Den anden med Glæde Stumpen
fra Gaden ta'r.
Ulige i Verden er Menneskenes
Kaar.
En hele Kassen — en anden
Stumpen faar.

Dora Jensen. Vi skal nok faa anbragt deres »store Hjærte«. Men det bliver ikke lige med det samme, for deres »Hjærte« kræver jo Plads!

Ejnar Frandsen. Indleveringsfristen for Besvarelser af Faust-Opgaven udløb den 13. November, og deres Brev er stemplet den 19. November — saa der bliver altsaa ingen Tegning denne Gang!

Aage Hansen. Tegningen kommer snart frem.

LIVETS EVENTYR!

Der gaar de mange Mennesker i Byen
og paa Land
og tror paa Liv og Død at have saare
god Forstand,
og Konen bliver Mester,
og Manden assurert,
og værdige Attester
for Dyd de faar levert.
Saa dør de og har levet i Solskin
og i Skyer,
men sjælden saa de blot en Gnist
af Livets Eventyr.

Der gaar de færre Mennesker, som
Livet kom paa Kant
og laver trøstigt sig Extrakt paa
Samfundsløgn og — sandt.
De ælter deres Skræder
og Tuborgøl fra Fad
og Dyd og gode Sæder
til en Slags Sulemad.
Saa spytter de i Vællingen og bander
Stat og Styr. —
En enkelt finder dog et Blad
af Livets Eventyr.

Der gaar de sjældne Mennesker,
som ejer Villiens Glød
og dissekerer al den Fryd, som vi
andægtig nød.
Kun Gøgl er Guld og Ære,
og Elskov Skum paa Sø,
og Magt er en Kimære,
og Andesteg er Hø. —
Men størkner Blodets dumme Draaber
i den kloge Fyr,
saa dør han uden Anelse
om Livets Eventyr.

Der gaar en stolten Pigelil paa
nitten unge Aar
og nynner gamle Sange, som hun
næppe selv forstaar,
og hendes Øjne skinner
med Eventyrets Glans,
som lyse Sommerminder
en Nat ved Sankte-Hans.
De Kvindeøjnes Eventyr kan dø,
før Dagen gryer,
før nogen fandt i dem, sit Livs,
det store Eventyr.
D—S.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.
NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB
Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319
HOVEDKONTOR:
Telegramadresse: „NORDASSUCO"
WALKENDORFSGADE 16.
Assurer hos os.

„EL UNIVERSO" INDREGISTRERET
FRA H. NIELSENS CIGAR- OG TOBAKSFABRIK
TELEF. 309 ODENSE TELEF. 309

Forsamlingsbygningen Kløvermarksvej 3
Anbefaler den store, skyggefulde Have til Sommerfester.
Hver Søndag Teaterforestilling og Bal.
Telefon, Amager 732.
Ærbødigst
CARL ANDERSEN

En Samling franske Billeder
med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra
Postordreforretningen „Fremad"
København S.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53
Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Han suser fejende let
hen over den blanke Flade.
Men se paa ham engang — og gæt
mon han har haft fat i en Spade?

Nej, han lever kun for at pleje sig selv,
han lever paa andres Bekostning,
det er fra Arbejdets duknakkede Træl
Han henter sin hele Udrustning.

Tegnet af Hans Nielsen.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
HG VARE MÆRKE
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Vil De have Penge
Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

KØB „RAVNEN" 18 ØRE

„Ravnen"s Julemærker.

Med en Tak til vore mange tegnende Venner noterer »*Ravnen*« sig en ny Succes. Vor Anmodning om at tilstille os *originale Julemærker* for 1918 er bleven besvaret efter en Maalestok, der er langt over Forventning, og vi paabegynder i Dag de første »Afsløringer«.

Tegnet af AAGE DAMM,
Silkeborg Plads 8.
3 Kroner i Præmie.

Tegnet af VILH. CHR. HANSEN,
Pr. Charlottegade 3.

Tegnet af SVEND GUNDERSEN,
Jagtvej 14 A.
5 Kroner i Præmie.

Tegnet af SVEND FRYDSKJÆR,
Louisegade 10, Aalborg.

Tegnet af BØRGE SCHMIDT,
Jyllandsgade 32, Esbjerg.
En Originaltegning i Præmie.

Tegnet af EMANUEL HOLST,
Randersgade 15⁴.

Tegnet af GEORG NIELSEN,
Istedgade 91³.

Julemærke-Serien fortsættes i næste Numer.

Jorden rundt og tidsnok.

Fra Telegrafstationen Elsinore gaar tre Kabellinjer; en til Kuba, en til Colon og en til Kingstone. Denne tropiske Telegrafstation staar altsaa i Forbindelse med hele Verden. Naturligvis udgaar der ogsaa flere store udenlandske Telegraflinjer derfra. Klimaet er meget fristende og farligt som paa de fleste Pladser i Troperne. Ingen Telegrafembedsmand tager Tjeneste der uden først at forhøje sin Livsforsikring og taget det første Aars Løn i Forskud. Og kun faa kommer tilbage uden at have lidt stærkt af Malaria og mistet Hørelsen paa højre Øre, takket være al den Kinin, som de maa indtage for at drive denne Sygdom paa Flugt.

Et tæt Junglekrat gaar lige ind til Bagsiden af Telegrafstationen, men fra Forsiden ser man ud over det store Hav. Ingen menneskelig Bolig findes i flere Hundrede Mils Omkreds.

Telegrafstationen bestyredes af Telegrafkommissær Baldwin. Hans nærmeste Mand var Assistent Sinclair. Derefter kom seks andre Telegrafister.

Sinclair havde nu været tre Aar i Elsinore, naar man undtager de to Maaneder af Aaret, som han under Regnperioden tilbragte i en af de østlige Stater.

Paa sin sidste Ferie havde han stiftet Bekendtskab med Baldwins unge, elskelige Datter Alice og havde vundet hendes Hjerte og Haand.

Nu var Regnperioden kommen igen, men denne Gang var han ikke rejst bort, for to af de andre Telegrafister havde maattet forlade Elsinore som Følge af meget alvorlige Angreb af Malaria.

Den Nat, da denne Begivenhed her foregaar, var de øvrige fire Telegrafister gaaet til Ro. Han var den eneste, der nu gjorde Nattjeneste, thi Baldwin var faldet i Søvn, hvad den Snorken, der trængte ind fra Kabelrummet, vidnede om. Telegrafapparatet behøvede dog blot at tikke for at vække ham.

Sinclair sad nu ved sit Telegrafbord paa Telegrafkontoret og var parat til at modtage alle de Indlandstelegrammer, der muligt kunde indløbe.

Han tænkte paa Alice, og det forekom ham mærkeligt nok, som om hun aldrig havde været ham saa nær som netop i denne Stund. Omsider faldt han i en let Halvslummer. Han vækkedes ved, at noget tungt krøb paa hans Bryst. Stiv af Skræk aabnede han Øjnene og saa nu Halen og Kroppen af en vældig Slange. Den var netop i Færd med at gøre sig det bekvemt paa hans Bryst.

Da hans Øjne blev mere vante til den svage Belysning, saa han Slangens spadeformige Hoved hæve sig paa den lange Hals op over Telegrafbordet.

Han vidste, at der fandtes en Revolver i Nærheden; kunde han blot faa fat i den, skulde han let ved et velrettet Skud befri sig for Uhyret. Men — ethvert Forsøg paa at finde den, vilde forstyrre Slangen, og det vilde være det samme som en sikker Død for ham selv.

Brilleslangen — for det var en saadan — slog med Halen mod hans Bryst, medens den med udstrakt Tunge langsomt svingede Hovedet som en Perpendikel.

Da der pludselig kom en telegrafisk Melding fra Grogan, Telegrafkommissæren i Boca San Carlos — den Kabelstation, hvor Indlandslinjerne sluttede paa Vestkysten, flyttede Slangen sig, saa dens Hale næsten naaede op til hans Hals.

Den Meddelelse, der kom, gik ud paa, at Tyskland var ved at erklære England Krig.

Da Sinclair første Gang forsigtig rakte Haanden frem for at sætte sig i Forbindelse med Grogan, rejste Slangen sig op og holdt Hovedet stivt som en Pind, øjensynlig parat til at hugge til. Men — han maatte i hvert Fald gøre et Forsøg. Og saa telegraferede han:

— Grogan. En Brilleslange holder mig fangen. Den har anbragt sig paa mit Bryst.

— Hvor er Baldvin? telegraferede Grogan tilbage.

— Han sover tyve Fod herfra.

— Det er ude med Dig, stakkels Ven. Det varer ikke mange Minuter inden Slangen slaar til.

— Vent et Øjeblik.

I nogle Minuter søgte Sinclair med den Fortvivlelse, som Dødsangsten indgyder, at finde en Udvej til Redning. Derpaa kaldte han igen paa Grogan.

Da denne havde svaret, telegraferede han:

— Telegrafer til Baldwin over Galveston-Linien, hvis det er muligt, og meddel ham, hvorledes jeg har det. Det er min eneste Redning. Bed ham aabne Døren forsigtigt, naar han træder ind.

— Skal ske.

Men et Minut efter tikkede Telegrafen:

— Det er ude med Dig, stakkels Ven. Der er udbrudt Revolution i Mexiko, og Indlandslinierne er afbrudt. Vejen østpaa er ogsaa blokeret.

— Lad da et Kabeltelegram til Baldwin gaa Jorden rundt.

— Skal ske!

Det forekom Sinclair, som om der var gaaet flere Timer, da Apparatet igen tikkede, og han læste:

— Jeg er kommen igennem Midurah-Singapore-Madras-Halifax og Kingstone. Men nu gaar det ikke længere. Er fortvivlet over, at jeg ikke kan bringe Dig Hjælp. Men maaske lykkes det om nogle Minuter.

— Det er ude med mig, tænkte Sinclair, da han straks efter hørte den underlige Lyd, som man kalder Brilleslangens Dødssang og som plejer at lyde i det Øjeblik, den dræber sit Offer.

I næste Øjeblik hørte han Telegrafapparatet tikke i Kabelrummet, og Baldwin sprang op. Han mærkede, at Slangen sprang op, og med Alices Navn paa Læberne lukkede Sinclair afmægtig sine Øjne.

Men da — netop i det Øjeblik Døden syntes ham vis — lød der et Skud, og den forfærdelige Brilleslange rullede ned paa Gulvet og var død med det samme.

— Gud være lovet, at jeg kom tidsnok! hørte han Baldwin udbryde, det var nok i sidste Øjeblik.

— Jeg maatte kalde Dem til Hjælp ved at telegrafere Verden rundt, sagde Sinclair i en undskyldende Tone.

— Det har ikke naaet mig, svarede Baldwin. Hvad der drev mig herind var et Telegram fra min Datter Alice. Hun bad mig øjeblikkelig se efter, om Du ikke truedes af en stor Fare. Hun var saa fortvivlet ængstelig. Det var det Telegram, der vækkede mig. Hvad skal jeg svare hende?

— At jeg rejser tilbage med næste Damper, og at jeg har faaet nok af Centralamerika, var Sinclairs Svar.

Uddrag af en moderne Stilesætningsbog.

Igaar fik vi Flæsk — Fik I Flæsk i Gaar? — Der er megen Løgn til — Ligger der et Brødmærke i Skuffen? — Nej, der findes intet i Skuffen. — Saa hold Skutten i. — Har De lige Penge? — Nej, jeg har ikke lige Penge. — Gaa hjem og vug. — Kan jeg faa en Bajer? — De har 2 Minutter til at komme ud. — Nu skal vi have Mælkekort. — Min Søster har et godt Bryst. —

❋

Nørrebrogade er revet op. — Har Du aldrig været oprevet? — Min Moder er død af den Spanske. — Jeg staar ganske alene. — Men jeg har fire uægte Børn — Igaar kom Storken til os. — Jeg har været Bydreng paa en Fødeklinik. — Min Broder er Agent i Konserves. — Jeg lever paa Stej.

❋

Kan Du stave til Thøgersen? — Nej, men Politiet kan stave ham. — Saa Du Panserbilen. — Jeg bliver tidt overkørt. Er Gissemann Syndikalist? — Nej, han er Skuespiller. — Spildte Du nu paa Dugen? — Hvem er saa en Gissemand? — [illegible]aar mine Tinsoldater til Jernkræmmeren. — Min [illegible] solgte Tinblokke en Tid. — Hvor er din Fader? — [illegible] skal være overfyldt paa Vestre Fængsel.

Tegning af Hp. Hansen

Prof. Berlin: Sønderjyderne vil i Henhold til Nationernes Selvbestemmelsesret ind under Danmark. Det er ganske naturligt og retfærdigt — men at Islænderne i Henhold til samme vil være selvstændige . . . har Du nogensinde, Johan, hørt noget saa sindsvagt?

Min Svigermoder vil ligbrændes, naar hun er død. — Hvor Tiden dog gaar langsomt. — Kender Du Anthos? — Nej, men jeg kender Thorup. — Kogespritten er til manges Fordærv. — Ja, men min Bedstemoder drak Brændevin. — Jeg spiller paa Børsen. — Min Bror spiller fin Mand. — Har Du været ved Roskilde? — Nej, men paa Oringe.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

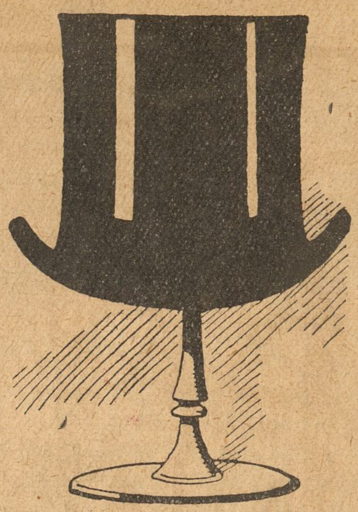

HATTEN!

Der var Selskab hos Konsul Simonsen. Min Ven Pedersen sad inde i den elegante Salon og konverserede Damerne.

Saa kom Husets Søn ind og blandede sig i Samtalen. Med drengeagtig Overlegenhed slængede han de sidste Skolevitser ud:

— Kan nogen sige mig, hvorfor Skederne til Kavaleristernes Sabler er krumme?

Det kunde ingen, hvorpaa den næsvise unge Mand gjorde os opmærksom paa, at det var, fordi Sabelklingerne var krumme!

— Jeg vil, sagde nu Pedersen, fremsætte Spørgsmaal til Damernes Besvarelse:

En Herre kommer ind i en Hatteforretning og køber en Hat til 13 Kr.; han betaler med en Hundredkroneseddel; Damen kan ikke give tilbage og løber over Gaden for at veksle, hvorefter hun leverer Kunden 87 Kr. Lidt efter bliver Hundredkronesedlen bragt tilbage, da den er falsk. Damen i Hatteforretningen er fortvivlet, hun tæller Pengene op og beholder i Stedet for den falske Seddel. Hvor meget tabte Hattemageren?

Der blev Tavshed. Damerne saa paa hverandre.

— Det er vel ikke vanskeligt, sagde en af Damerne. Han tabte naturligvis Hatten!

— Hatten! Hvad tænker De paa? Han tabte selvfølgelig 100 Kr. og Hatten.

— Mig forvirrer De ikke saa let, sagde Værtinden. Han tabte 187 Kr. og Hatten. Det er klart.

— Hm!

— Ja, er det ikke rigtig?

— Nej, det var 113 Kr., siger en anden.

— Det er mærkværdigt, siger Værtinden, først tabte han Hatten, saa maatte han give den anden Handelsmand 100 Kr., og saa havde han den falske Seddel igen. Det bliver 200 Kr.

— Ja, men Herren fik jo 87 Kr. igen.

— Javist! Det bliver 287 Kr. Den Hat er bare til at forvilde.

— 287 Kr. — er det ikke rigtig, Hr. Pedersen? spørger Værtinden nervøst.

Hr. Pedersen ryster smilende paa Hovedet.

Nu kommer nogle af Herrerne fra Spillebordene.

— Hvad er det, de forhandler saa ivrigt?

— Jo, Hr. Pedersen har givet os en Gaade, en Herre kommer ind i en Hatteforretning osv.

— Naa, det er vel ingen Kunst, siger Grosserer A. Han tabte 13 Kr.

— 13 Kr.? siger B.

— Ja, naturligvis 13 Kr. Det han fik af den anden Handlende var 100 Kr., saa gav han tilbage 100 Kr.

— Nej, han tabte Hatten.

— Hatten? Men Bedrageren, som fik de 87 Kr. da — det regner Du ikke med?

Værtinden har sat sig stille ned og regner.

— Han tabte 213 Kr. og Hatten. Det er sikkert!

— Nej, men søde Amalie, Du sagde netop 287 Kr. og Hatten. Det bliver 300 Kr.!

— Nej, 213 Kr.

Flere Herrer er kommel til Damerne faar højrøde Kinder, medens Herrerne diskuterer.

— Det er da mærkeligt. Er Du en saadan Idiot, at Du ikke forstaar at — at —

— Naa, hvad er det, jeg ikke begriber?

— Jo — ja, hvordan var det, jeg havde tænkt mig det? Se her skal Du se. Jeg sætter en Sammenligning op. X er Hatten.

— En Hat er vel ikke noget ubekendt?

— Det bliver det samme. I en Ligning sætter man hvadsomhelst. Se her, 100 Kr. med Hatten, lig X, plus 187. Er det ikke rigtig?

— Nej.

— Jo, siger jeg.

— Nej, siger jeg.

— Kære Amalie, hvor er Du dum. Han tabte slet ingen Ting.

— Ja, men Hatten, siger en lille energisk Dame. Og saa gaar det løs igen. Værtinden ser ud som en kalkunsk Hane. De andre ligner hende som Bær ligner hverandre.

Hr. B slaar i Bordet saa Albummet danser.

— Det var rart. Er Du et saadant Asen?

— Asen kan Du selv være!

— Men, mine Herrer, siger Værtinden.

— Ja, kan man ikke blive rasende? Her staar han og siger, at det er 187 Kr. og Hatten, og det er aldeles soleklart, at det er 200 Kr. og Hatten.

— 287 Kr.

— Men min bedste Konsulinde.

— Jeg frabeder mig, Hr. Grosserer.

— Ja, jeg vil ikke disputere, men Ret skal være Ret.

— 113 Kr. og Hatten.

— Nej!

— Jo — jo — jo!

— Nej, siger jeg. Værtinden tramper i Gulvet. Hr. Pedersen, som har fremsat Spørgsmaalet kan vel — men Pedersen fandtes ikke. Forskrækket har han paahørt Diskussionen og nu er han stukket af.

Han standsede bag Entredøren. Her hørte han pludselig et gennemtrængende Skrig.

— Nej, 383 Kr. og Hatten!

Saa faldt der noget tungt i Gulvet.

Værtinden vrider sig i Krampe. Tre andre Damer er falden i en hysterisk Graad. Femten Grosserer har besluttet ikke at sige Du til hverandre, og femten andre gaar rasende deres Vej, medens de tilbageblivende endnu skriger sig hæse, røde som Haner i Kammen — — —.

Ryg: C. B. MØLLER & Co.s Cigarer, Cigaretter, Cigarillos og Tobakker.
Faas overalt hos D'Hrr. Handlende samt Østerg. 1 & Østerbrog. 27

Folkets Hus, Jagtvej 69 ⁂ Selskabslokalerne anbefales.

Spis Middag
Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.
Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café
(Nørrebros Rundel).
Koncertsal og Billardsalon.
3 Billards.
Hyggelige Selskabslokaler.
Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS
Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.
SPECIALITET: Gummiering og Lakering
samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.
Adelgade 31, 2. Bagb.
Telefon Palæ 12056

Rud. Böhm's Bogtrykkeri
Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580
Specialitet: Foreningsarbeide

Peter Jensen,
Bispebjerg Kro,
ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,
2 store lukkede Glasverandaer.
Have med Lysthuse.
Telefon Taga 800.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbestoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Køb RAVNEN

Annoncer til Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

Holbergsgade 6.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Slaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Wolkes Vin Punch
Gustav Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Carl Jacobsen & Co.

Paa Afbetaling leveres Frakke-Habitter fra 75 Kr. Vinterfrakker fra 85 Kr.
N. Farimagsg. 64

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. Chr. Jensen

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

TEL. 3684. 3349 **S. JOHANNESSON'S** TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt Margarine, Smør og Æg, Ost. Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589 SØREN HANSEN.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnem nt kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergad
F.E. BORDING KØBENHAVN

Tegning af Svend Ulrich.

— Du, dér er en, som skal se paa Termometret for at opdage, at det er koldt!

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 50 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 12. December 1918.

Tegning af Osvald Jensen.

Stor Panik paa Raadhuspladsen,
gule Ærter paa »Paladsen«.
Tænk, Grevinder og Baroner
faar serveret smaa Portioner!

Politiet Svar har æsket:
Hvorfra har vel Anders Flæsket?
Anders J. som fin Beværter
sagtens klare kan de Ærter!

Vi anbefaler

„Stjernen"s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

KØB „RAVNEN"
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y.
Raadmandsgade 2. Tlf. Taga 113.

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 82.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

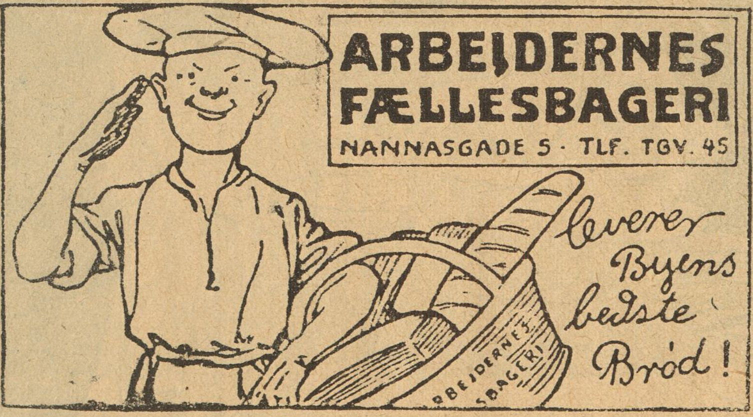

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

TEL. 3684. 3349
S. JOHANNESSON's
TEL. 3684. 3349
Statskontrolleret Virksomhed.
Pølser, Fedevarer, Konserves. samt
Margarine, Smør og Æg, Ost.
Fjerkræ.
13. Højbroplads 13.

C&G
Køb
danske Varer
hos
Crome & Goldschmidt

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Tegning af N. P. Sørensen.

Konen: Ja, saa slap vi da denne Gang baade for Tyskeren og »Spanieren«.

Manden: Ja, Gudskelov da. Ku' vi nu bare ogsaa slippe for den Krans til Jens Pe'rsen!

At netop —

Fint Bølgetoppe danser
om Skibets Jomfruform,
og Maagefugle kranser
rundt om og varsler Storm.

Vort Liv er kun en Bølge,
en Draabe i et Hav,
og efter Liv maa følge
en sort og travrig Grav.

En Pigekind kan rødme,
en Pigemund er blød.
At netop Livets Sødme
tit volder Livets Død.

A.

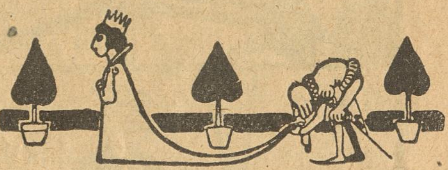

Fromme Dyr.

Et Menageri er ankommen til Skratkøbing. Til Direktørens ubeskrivelige Sorg er den store Hanløve død undervejs.

Men bedre raadsnild end raadvild. Han lejer en stor Knægt, der kan brøle kraftigt, og anbringer ham i Løvehuden. Dermed er Løven færdig baade til Direktionens og Publikums store Tilfredshed.

Direktøren gaar ind til de »vilde Dyr« for at vise sin Dødsforagt for de bævende Tilskuere. Men han glemmer at lukke Døren mellem Tigerburet og Løveburet, og Tigeren benytter da Lejligheden at til aflægge Løven en Visit.

»Hjælp! Hjælp!« høre man pludselig Løven raabe. Og til ikke mindre Forbavselse for Publikum svarer Tigeren:

Hold Kæft! Der er jo ingen, der rører dig!

Vejrforandring.

En Englænder og en Amerikaner diskuterede Vejrforhold, og Englænderen sagde:

— Hos os kan man den ene Dag gaa og spadsere i let Sommerdragt og føle sig behagelig varm. Og den næste Dag fryser man selv i en tyk Pels.

— Aa, ja, svarede Amerikaneren, det er jo ret omskifteligt, men se hjemme hos os, gaar det nu alligevel noget hurtigere.

Jeg havde to Venner, John og Johnson, og de kom i en alvorlig Desput, hver paa sin Side af deres Ejendomme, og der laa flere Fod dyb Sne paa Jorden.

Efterhaanden blev Diskussionen noget hed, og det endte med, at John krammede en stor Snebold sammen og kastede den i Hovedet paa Johnson.

Mens nu at Snebolden fløj gennem Luften — nu kan De tro mig eller lade være — slog Vejret pludseligt om og blev dejligt sommerligt, og Johnson blev truffet — af en Snebold, tror De maaske? nej, han blev — hm! — skoldet af koghedt Vand!

Tegning af Osvald Jensen

Lille Søren gik altid til Tops i sin Ungdom, og saa endte han alligevel som — Dykker.

(Fortsættelse af Snuppe-Jensen følger).

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Den største Dumrian.

En norsk-persisk Historie.

Kalifen av Bagdad befalte engang sin storvezir at sætte op en fortegnelse for ham over kalifatets største dumrianer.

Veziren adlød sin herres befaling.

Øverst paa listen over disse dumrianer læste kalifen, til sin forbløffelse, da listen blev ham overrakt — sit eget navn.

Han var imidlertid en godmodig mand og tok ikke vezirens dristighet ilde op. Spurte ham bare smilende, hvad det var, han havde sagt eller gjort, som hadde forskaffet ham den tvilsomme ære.

»Derfor o du, de troendes behersker,« svarte veziren, »har jeg sat dit navn øverst paa denne liste, fordi jeg saa dig forleden dag lægge en tung pose zechiner i en av dine tjeneres hænder. Paa det at han med dette guld skulde fare til Vesterland og kjøpe kostelige prydelser og ædelstene derfor. Vær overbevist om, o herre, at du ingensinde vil faa hverken din tjener mere at se eller dine zechiner.«

»En saadan troløshet,« mente kalifen paa sin side, »er jo utænkelig næsten. Men« — la han til — »end om nu denne mand ikke desto mindre frivillig vender tilbage med fuld valuta for pengene, hvad da, min kjære vezir?«

»Da, o herre, da stryker jeg dit navn af listen og opfører — *hans* *istedet paa den!*«

Slesvig-Sang!

Mel.: »Slesvig vort elskede, omstridte Land.«

Rygtet er vokset hver evige Dag,
tænk, har De hørt, vi faar Slesvig tilbage?
Der er vist købt henved tusinde Flag!
nu skal med Dannebrog atter de flage,
Der er til Danmark født et Barn,
lagt i et Aaløb og svøbt i Garn,
Krigen, Krigen — dér har I Far'n!

Hvem er nu glad for det slesvigske Land,
det er jo frodigt og slet ingen Sandmark.
Glad er vel sikkert den slesvigske Mand,
han vil saagærne tilbage til Danmark!
Dèr er saa kønt, omend lidt smaat,
Sproget — ak ja, hvor det lyder godt:
»Rejer, Rejer, to Mark en Pot!

Slesvig for *Slebsager* giver Profit,
hvis man politisk med Sagen skal regne.
J. C. han smiler og si'r: »Det er *mit*,
for *moderate* de er allevegne!
Jeg er skam glad, vi faar dem fri,
det vil jo nok resultere i
Stemmer, Stemmer til mit Parti!«

Og for Hr. *Zahle* er Slesvig Gevinst,
husker De Højre, som henfaldt i Trance:
»Danmark blev under ham mindre og mindst«
— men nu har Slesvig jo skaffet Balance.
Selv om Vestindien vi gav los,
Sorte vi tabte i flere Gros —
Hvide, hvide Mænd vandt vi os!

Hvem er vel ked af det slesvigske Land
og af det Led, som igen er i Lave?
— Alle de Drenge, som sletikke kan
lære de Byer og Fjorde at stave!
Der bli'r jo slemt med nye Tal,
Læ'ren gaar op i sit nye Kald:
Sønder-Jylland lære I skal!

Man vil nu rejse til Flensborg og Als,
hvor man ej standses af Vagten saa bister.
Og med en sønderjysk Pige en Vals
faar sig de danske og glade Turister.
Fro vil man le ved Aa og Bæk,
Jyden mod Syd vil paany bli' kæk
— Prøjsen, Prøjsen er fejet væk!

Held da den Bonde, som atter sit Sprog
nu maa faa Lov til at synge og tale!
Heldigt at »Ørnen« fik lettet sit Aag,
Lærken er fri i de sydjyske Sale!
Bonden med Ro sin Plov ta'r frem,
atter er genført hans Par'graf fem
— Slesvig, Slesvig, velkommen hjem!

Peder Paul.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

De to unge forlod Værelset. Mrs Emberley var kommet sig saa meget efter den nervøse Kraftløshed, som var en Følge af Sønnens Død, at hun hver Dag kunde promenere en Stund paa Terrassen, støttende sig til Blyths Arm. Violet fulgte med, indtil hun blev kaldt indenfor, for at træffe Aftale med Pastorinde Marsden angaaende et eller andet kommunalt Velgørenhedsarbejde.

Da Mrs Marsden gik, fulgte Violet hende et Stykke ned ad Vejen, og gik derefter ganske langsomt hjemad. Hun følte, hun maatte være alene en Stund, for at samle sine Tanker. Det anonyme Brev og alt det øvrige, Leonard havde fortalt hende, havde afstedkommet megen Forvirring og Uro i hendes Hjerne. Ikke et Øjeblik tvivlede hun om sin Kærestes Uskyldighed; men hun indsaa klart, at hans Opførsel let vilde kunne udsætte ham for Mistanke, og at en Fjende, der vidste, hvad han havde gjort, let vilde kunne benytte sin Viden mod ham.

Det var i dette kritiske og farlige Øjeblik, at Lyden af et Automobil naaede hendes Øren. Hun kendte den straks. Lydfi ld selv var Chauffør. Han var alene. Da han fik Øje paa hende, standsede han Bilen.

— God Morgen, sagde han, uden at den mindste Forvirring tegnede sig i hans Træk. Hvordan har Mrs Emberly det i Dag?

I sin nuværende Sindsstemning var Violet fuldt og fast overbevist om, at han havde gjort sig skyldig i et gement og fejgt Forsøg paa at forstyrre hendes og Leonards Livslykke, og hun kunde ikke modstaa Fristelsen til at slynge ham sin Foragt i Ansigtet.

— Min Moder har det bedre, svarede hun køligt. Major Lydfield, jeg ønsker at gøre Dem et Spørgsmaal?

— Ja, saa gerne. Hvad drejer det sig om?

— Jeg anmoder Dem om at sige mig Sandheden. Har De skrevet et anonymt Brev til Leonard Blyth eller ladet et saadant skrive, et Brev, hvori han anklages for at have skudt min Broder Fergus? Svar mig i Overensstemmelse med Sandheden.

— Store Gud, Miss Emberly, hvad mener De?

Der opstod en Pavse, under hvilken de stod Ansigt til Ansigt. — Majorens Ansigt havde et Udtryk af den største Forbavselse og Violets var truende.

— Vil De paastaa, at nogen har anklaget Blyth for at have skudt Deres Broder?

— Ja, en eller anden har vovet at gøre det i et anonymt Brev.

— Men hvordan kan de komme paa den Tanke, at det er mit Værk? Ligner Haandskriften da min?

— Nej, det er skrevet paa Maskine.

— I Sandhed, Miss Emberly, jeg kan ikke fatte, hvordan De er kommet til den Slutning, at det er mig, der har afsendt det. Hvilke Grunde kan De anføre til Støtte for Deres Tro?

— Jeg vil nu straks fortælle Dem, Major Lydfield, at jeg har lovet at gifte mig med Leonard Blyth, skønt min Moder ikke ønsker, at Forlovelsen skal offentliggøres endnu. Jeg tænkte, at De nemlig havde faaet dette at vide efterat jeg traf Dem sidst.

— Virkelig — men hvad har det at gøre med Brevet?

— Jeg har det her; De kan godt faa Lov til at læse det, saa faar De Besked.

Hun tog Brevet op af en Taske og gav ham det, men hun angrede det straks, thi hans forbavsede og interesserede Blik ved Gennemlæsningen, sagde hende, at det ikke var ham, der havde sendt det, og at han indtil nu ikke havde kendt dets Indhold. Han tilbageleverede Brevet med isnende Høflighed.

— Det smerter mig at opdage, at De har saa lave Tanker om mig, at De et Øjeblik kan tro mig i Stand til noget saadant, sagde han, og jeg troede mindst af alt, at jeg havde fortjent det.

— De er altsaa rede til højtideligt at erklære, at De ikke har haft noget med dette Brev at gøre?

Hun forsøgte at beholde en værdig Optræden, men hun følte, at hendes Angreb var mislykkedes, og at han var Situationens Herre. Det var derfor hendes Stemme ikke havde været ganske sikker, da hun fremsatte Spørgsmaalet. Han svarede.

— Jeg sværger, at jeg ikke har haft noget med den Sag at gøre og da De tydelig har vist, at De tror mig i Stand til at begaa en saa ussel Handling — naaja, saa kan jeg forstaa, hvorfor mit Frieri ikke har tiltalt Dem. God Morgen.

Han lettede høfligt paa Hatten og kørte bort, efterladende Violet forvirret, ydmyget og lidt bange for, hvad hun havde gjort.

Efter at Majoren havde kørt en Stund, standsede han Bilen for nærmere at tænke over Sagen.

— Hvem kan det mon være, der har gjort det? mumlede han, og hvad er Meningen med det? Hvad havde Blyth haft for den Nat, siden nogen havde kunnet anklage ham for dette Mord? Ved Jupiter! Det maa jeg se at faa rede paa. Et interessant Spil — har Lyst til at deltage i det!

IX.

EN RØVET HEMMELIGHED

Uvidende om, hvad der tildrog sig indenfor Parklaagen, fortsatte Leonard Blyth sin Promenade paa Terrassen sammen med Mrs Emberly, indtil denne udtrykte Ønsket om at gaa ind og hvile lidt.

Blyth gik for at opsøge Edna Shearm, som han traf i Lysthuset.

— Jeg har fortalt Violet det, sagde han kort, thi en nærmere Forklaring om, hvad han mente, var ikke nødvendig.

Det gav et Sæt i Edna Shearm, og hun betragtede ham for et Øjeblik med en urolig Mine.

— Hvilken Dumhed! udbrød hun med et vredt Blik. Man skulde i Sandhed tro, at Du ganske havde mistet Forstanden! Hun anstrængte sig for at tøjle sin Hidsighed og genvinde Herredømmet over sig selv og fortsatte derefter i en rolig Tone: Tilgiv mig, fordi jeg talte paa den Maade, men Du maa vel kunne indse, Leonard, at Sagen er yderst alvorlig for os begge. Hvad fortalte Du hende da?

— Jeg fortalte om min natlige Spadseretur til Lorchbank.

Indser Du da ikke, Edna, at hun, hvis Violet om nogen Tids Forløb faar det at vide — og det gør hun sikkert — vil blive forbavset over, hvorfor jeg ikke straks havde fortalt hende det.

— Fortalte Du noget om Pistolerne.

— Nej, jeg ansaa mig ikke berettiget dertil uden Dit Samtykke.

Edna Shearm syntes at føle sig helt lettet og sagde:

— Jeg havde helst set, at Du ikke havde vist hende Brevet, før vi havde faaet raadslaaet derom. Hvem kan have sendt det?

— Jeg véd det ikke; men jeg kan ikke faa mig selv til at tro, at det er Major Lydfield.

— Jeg nævnede ham blot, fordi jeg er sikker paa, at han er forelsket i Violet.

— Ja, jeg véd nu ogsaa, at han har friet. Violet har sagt det. Og hvad nu Lydfield angaar, vil jeg tale med ham og spørge ham rent ud, om han ved noget om det.

— Nej, for Guds Skyld, gør endelig ikke det, naar Du ikke har Beviser for, at det er hans Værk. Dette Brev viser, at nogen anser Dig for skyldig. Sæt, at en saadan Anklage bliver fremsat mod Dig — har Du da tænkt paa, hvordan Du skal kunne klare Dig eller i ethvert Tilfælde frigøre Dig for Mistanke i Verdens Øjne. Og hvis Du ikke kan gøre det — hvordan vil Du da kunne gifte Dig med Violet? Hvis der ikke findes nogen anden Udvej af denne Vanskelighed, er Du da rede til at efterkomme Brevskrivernes Fordring og bryde Forlovelsen?

— Nej, absolut nej. Du vil da heller ikke et eneste Øjeblik paastaa, at Du vil raade mig dertil.

— Nej, men Du maa gaa forsigtig til Værks.

— Saavel Hr. Chester som Walters har sagt mig, at nogle ildesindede Personer har udspredt det Rygte, at Fergus' Død ikke var noget Ulykkestilfælde, men et Selvmord.

— Hvilke antagelige Grunde vil de kunne fremføre for, at han har dræbt sig selv?

— Aa, en hvilken som helst Løgn. Jeg indbilder mig, at der snakkes en hel Del om, at han var forelsket i Hilda Chester og at hans Moder selvfølgelig var meget vred derover og ikke vilde give sit Samtykke til deres Forlovelse. Derfor rejste den unge Pige til Udlandet for at studere Musik. Men alt dette er usandt fra Ende til andet, thi Fergus var den sidste Mand i Verden, som var i Stand til at begaa en Mesalliance.

— Jeg har hørt en hel anden Historie, sagde Blyth.

— Virkelig. Af hvem hørte Du den?

— Ah, af Stokes, Lægen, endskønt han ikke vilde opgive sin Kilde — en af hans Patienter, formoder jeg. Han havde hørt, at der skulde findes Sindssyge i Familien. Men det er en stor Løgn.

— Det beviser blot, Leonard, at Folk lytter til enhver Skandalehistorie, og jo urimeligere og afskyeligere den er, desto snarere tror man den.

— Hør engang, Edna, sagde Blyth, efter et Øjeblik at have tænkt sig om, jeg er meget urolig over det Skud, jeg skød i Kælderen. Du husker nok, at jeg sagde til Dig, at jeg var bange for, at Kuglen skulde sprænge tilbage fra Stenvæggen, og derfor afskød jeg det i en Sandbunke. Den maa være der endnu og maa kunne findes; derfor er det bedst, at jeg gaar derud og ser at faa Klarhed over det hele; thi det er det eneste Spor, gennem hvilket nogen kan opdage, at der er blevet affyret yderligere et Skud i Huset.

— Men vær forsigtig, Leonard, saa ingen faar Dig at se; det vilde vække Mistanke.

— Jeg skal nok være forsigtig; men intet Menneske gaar nogensinde derhen, og desuden skjuler Plantagen Huset fra Vejen.

— Er Du bange for at gaa alene derhen?

— Bange? Nej, jeg tror ikke paa Spøgelser.

Edna trak paa Skuldrene og sagde:

— Jeg kunde ikke lide at gaa derhen.

Gong-gongens fjerne Lyd, der kaldte til Lunch, gjorde en Ende paa deres Samtale.

Under Maaltidet sagde Blyth, at han i Eftermiddagens Løb vilde foretage en lang Spaseretur, han fik ikke Motion nok. Han tog Afsked med Violet i Vestibulen.

Han var allerede halvt nede ad Trappen, da hun kom løbende efter ham og leende raabte:

— Jeg følger Dig hen til Porten.

Saa antog hendes Ansigt et alvorligt Udtryk, og hun sagde:

— Jeg har noget at sige Dig, Leonard.

— Hvad er der i Vejen? spurgte han smilende og ikke saa lidt forbauset.

Violet svarede ikke straks. Den Følelse af Uro, som hendes Samtale med Lydfield havde efterladt, var vokset, thi hun kunde ikke frigøre sig for det Indtryk, at hun havde begaaet en stor Fejl, og hun var næsten bange for at fortælle Leonard, hvad hun havde gjort. Hendes af Naturen ærlige og modige Karakter bestemte hende nu til ikke at tie stille dermed mere.

— Du har Ret med Hensyn til Major Lydfield, begyndte hun modvilligt. Det er ikke ham, der har skrevet Brevet.

— Hvordan ved Du det?

— Leonard, jeg er bange for, at jeg har baaret mig meget dumt ad, men jeg haaber, at Du ikke bliver vred paa mig derfor.

Og hun fortalte om sit Møde med Majoren.

Saa sagde hun:

— Er Du vred paa mig?

— Nej, kæreste. Det havde maaske været klogere ikke at vise ham det, navnlig da han har gode Grunde til at hade mig til Døden.

Efter at de skiltes gik han i Retning mod Lorchbank. Han begyndte at indse, at Ednas Raad havde været klogere end han fra først af havde troet. Han spekulerede over, hvor meget Majoren egentlig vidste. Sikkert ikke andet, end at han havde set ham gaa ind i Huset eller komme ud derfra.

Han forvissede sig denne Gang om, at ingen iagttog ham inden han gik gennem Laagen til Lorchbank. Det var en klar Efteraarsdag, og alligevel saa Huset, der laa i Skyggen af høje Graner, lige saa mørkt og dystert ud, som det havde gjort, da han besøgte det hin skæbnesvangre Nat. Han stod i nogle Øjeblikke skjult i Skyggen og betragtede Husets Facade.

— Hvorfor i Alverden tog den stakkels Fergus to Pistoler med sig? En havde vel været tilstrækkelig. Han syntes jo ikke at have været ængstelig for at tilbringe Natten her. Jeg formoder, at det maa have beroet paa en Forveksling af de to Revolvere, der ligner hinanden, at han øjensynlig havde glemt, at han havde sin egen Revolver i Lommen og derfor tog min. Men det er dog højst besynderligt, at han ladede dem begge.

Han styrede sine Skridt mod Husets Bagside og her syntes Tilfældet paa den sælsomste Maade at begunstige ham. Han opdagede en lille Vinterhave, hvor adskillige Vinduesruder var slaaet itu og hvor Træværket ikke havde været malet i mange Aar.

Ved hans første Forsøg paa at aabne Døren syntes han, at den gav sig lidt, og for et senere kraftigt Stød fløj den op. Træværket var raaddent og Laasen gav efter.

Fra Vinterhaven og ind til Hallen førte en Glasdør, som var aaben.

Blyth gik lige til Kælderdøren og han tændte en Stump Lys, han havde medbragt, før han gik ned ad Trappen. Han følte, hvordan han rystede over hele Kroppen, mere af Spænding end af Rædsel, skønt han dog inderst inde ogsaa var bange.

(Fortsættes).

EUROPAS SMILEBAAND

— Tak Skæbne, »Orientbanen« er falden 100 Procent. Det er en Lykke, at jeg har holdt mine Fingre derfra!

(»Berliner Illustrirte Zeitung«)

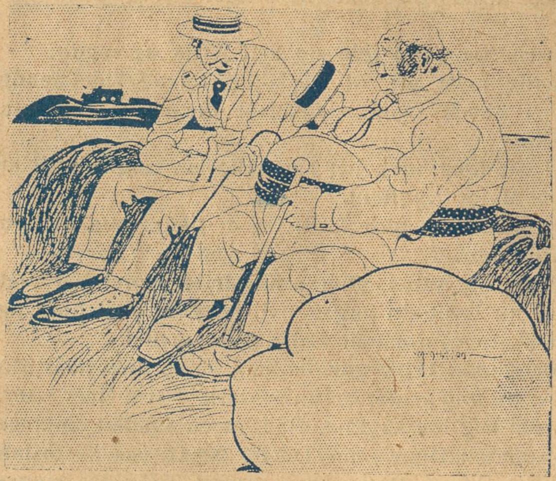

— Tänk va farbror ä lifskraftig å rörlig.

— Nu? Då skulle du sett mej när ja va ung å stark som en björn. Ja minns en gång när ja gick 4 mil bare för att klå opp (prygle) en rival.

— De va duktikt, men gick farbror hjem också?

— Nä, de gjorde ja inte. Ja åkte hem i ambulansen.

(»Strix«)

Man kan ingen Tjenestepiger faa og maa gøre alt selv. Og hvis Fjenden kommer ind i Landet | saa maa man oven i Købet gøre alt for ham ogsaa!

(»Simplicissimus«.)

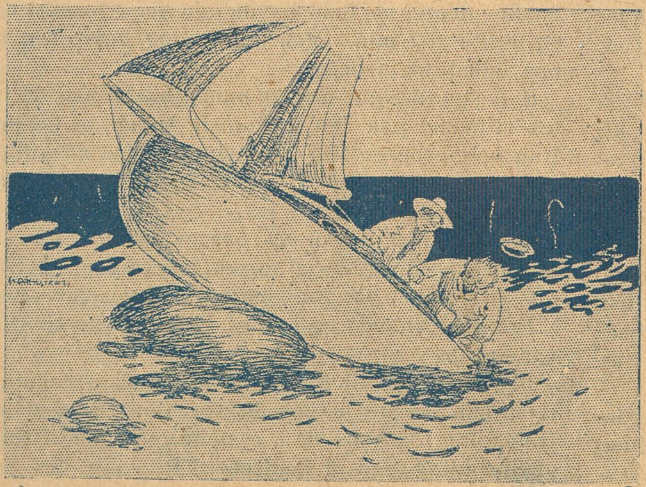

— Johannes lille, vi har väl inte stött på grund?

(»Søndags-Nisse«)

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen

Rød Indmad

»Ravnen«s Julenumer!

Vort Julenumer bliver i Aar ualmindeligt lyst og festligt og vil bringe Læserne mangehaande Glæder. Første Klasses morsomme og originale Billeder, som intet andet Blad formaar at byde, og glimrende Tekster for saavel Voksne som Børn er spredt over 24 Sider.

Til dette Numer er knyttet en fiks Præmieopgave med en Mængde dejlige Præmier.

Julenumret koster i Aar i Løssalg 25 Øre pr. Numer.

Husk at bestille det i Tide!

Underlige Notitser.

I »Verdens rigeste Mand« paa Folketeatret skal Fru *Rindom* spille Hovedrollen. Fruen agter efter Forlydende i den Anledning at kalde sig Fru *Rigdom*.

*

Til »Aladdin« paa det kgl. Teater bygges der en 3-Etages Trappe som Skuespillerne skal gaa paa. Det forekommer os dog, at »Aladdin« har været temmelig længe paa Trapperne.

*

»Vendsyssels Tidsskrift« skriver, at man allerede kan mærke Freden, idet Prisen paa Figenpinde er gaaet ned med 2 Øre.

*

Det paastaas, at hvis der ikke bliver Svinekød nok til Jul, saa skal Svinekødsmærkerne gælde ved Indkøb af Marzipangrise.

*

Nørrebrøs ny Farce skulde oprindelig hedde »Dobbeltsengen«, men man gav Afkald paa denne Titel af Frygt for, at man straks bagefter skulde faa »Barn i Kirke« igen.

Forleden var der stor Debat i Borgerrepræsentationen om »Risten« i Tivoli. Der altid nogle, der skal puste til den!

„En Dansker".

— Onkel, hvad Forskel er der paa en praktiserende Læge og en Specialist?

— En praktiserende Læge er en Doktor, som man betaler for at sige, hvilken Specialist, man skal henvende sig til.

„En Svensker".

Skeppare Olson berättar: — Å dä va en gång på Nordsjön, vi segla så fort, så jag har aldrig seglat så fort hvarkan förr eller senare å inte då heller.

„En Nordmand"

En spøkefuld amerikansk mangemillionær fik en dag besøk av en tigger.

— De har formodentlig lyst paa en god frokost?

— Ja tusen tak.

— Hvad siger De om denne her? spurgte pengematadoren og holdt med en tang en 50 dollarsseddel ut i luften.

I en fart fik tiggeren nappet seddelen til sig.

— Vær forsigtig min gode mand. Den kommer direkte fra Montreal, hvor der gaar kopper.

— Dem er jeg ikke ræd for, sa tiggeren og stoppet 50 dollarseddelen torsvarlig til sig. — Kopper har jeg hat — men en 50 dollarseddel har jeg ikke hat i hele mit liv.

— Hvad skal din Fyrste være, nu da han er bleven afskediget?

— *Slagter*. Og hvad skal din være?

— Han kan slet ikke faa noget Arbejde!

Slesvigs Kirkeklokker.

Der er sat en Indsamling i Gang for at skaffe Slesvig de Kirkeklokker tilbage, som støbtes til tyske Kanoner.

Klokker til Kanoner støbes.
nu skal nye Klokker købes
— Slesvig mangler Klokketoner.

Sagen er dog let, for Pokker,
skal der støbes nye Klokker
— brug *de tyske Feltkanoner!*

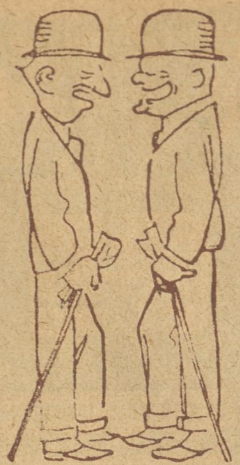

— Du, hvad foretog Englænderne sig, da de forleden havde Landlov?

— De fiskede *Miner*.

Hørt paa Gaden.

A. — Kender Du en Herre med et Øje, som hedder Pedersen?

A. — Hvad hedder saa det andet, da?

Det er umuligt

At røge en Pibe Vin.
At plombere Tidens Tand,
At bringe en skrigende Uretfærdighed til at tie stille.
At faa Avisænder til at lægge Æg.
At lægge en Pil paa Regnbuen.

Kongelig kejserligt Flyttelæs.

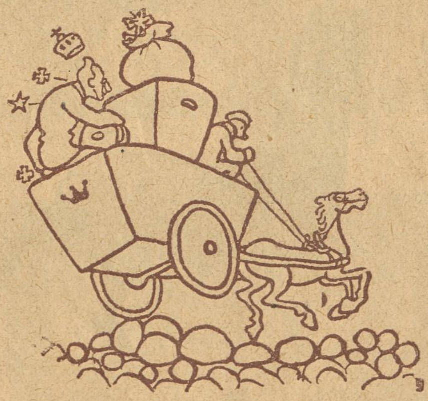

Kejsere og Konger har det med Hede,
Folket er blevet af Fyrsterne led.
De kronede Ho'der maa ud at lede
efter en ledig Lejlighed.

Et Par Snese alt har bidt i Græsset,
og flere venter at komme afsted.
Kongen, der sidder paa Flyttelæsset,
synger med Rædsel denne, De ved:
— — —
Det er min Flyttedag i Dag,
det er en gru'lig Re'lighed!

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —
men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

Sophus Henriksen. Skal nok blive benyttet — dog ikke den med »Grønkaalen«.

Helmuth Jørgensen. Tak, men hvad har »den nysgerrige« med Præmiekonkurrencen at gøre?

Kaj Andersen. Skal blive anvendt ved Lejlighed.

Han: — Hvis jeg ikke maa løbe ved Deres Side, er jeg bange for at mit Hjerte brister.
Hun: — Og hvis De gør det, er jeg bange for at Isen brister.

Tegnet af Palle Wennerwald.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Klavsulæder Maggi som Tryllekunstner.

Mine Damer og Herrer!
Jeg vil i Aften vise Dem en Del af mine berømte Triks, som jeg med Held har udøvet, og som jeg ved et mindre Ophold paa Nytorv har drevet til fænomenal Fuldkommenhed. Jeg har her paa Bordet en Æske Blanksværte og i Haanden en tom Flaske. Hokus Pokus Gullach. Flasken er nu fuld af Benzin, Æsken er tom.

Tegnet af Robert Honore.

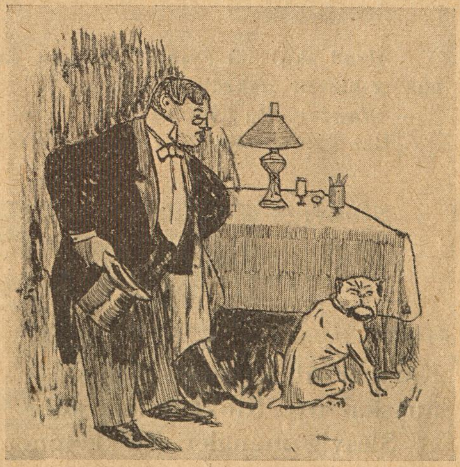

Herren: Begynder Du ogsaa at bruge Mund naar jeg kommer sent hjem, ligesom jeg ikke havde nok med Konen.

Tegnet af H. Nielsen, Aarhus.

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede, 3 Kr. pr. Dusin Sorterede 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

FORLOV DEM IKKE
Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

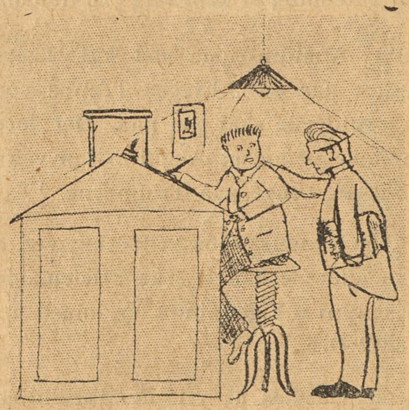

Kontorchefen: Hvor mange Børn har De Peddersen?
Kontoristen (fordybet i Regnskabet): 793 367.

Tegnet af V. I. Petersen.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,**
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Ravnen"s Julemærker.

Vi fortsætter med de saa fornøjelige Resultater af vor sidste Amatørtegner-Konkurrence der gik ud paa at fremstille originale og morsomme »Julemærker for Aaret 1918«. De indsendte Bidrag er saa mange og saa morsomme, at de strækker til et Stykke ind i det ny Aar!

Tegnet af E. S. OLSEN,
Ringstedvej, Holbæk.
5 Kroner i Præmie.

Tegnet af NIELS SKJOLDBORG,
Callisensvej 3, Hellerup.
(Amerika tvinger Tyskland til at give Danmark Slesvig tilbage).
3 Kroner i Præmie.

Tegnet af Trafikmedhjælper
KAJ GESMAR,
Brande St., Jylland.
(Motivet er noget ubestemt).
En Originaltegning i Præmie.

Tegnet af H. CHR. LARSEN,
Nordre Frihavnsgade 15.

Tegnet af VALD. LARSEN,
Fredensgade 14, 2.

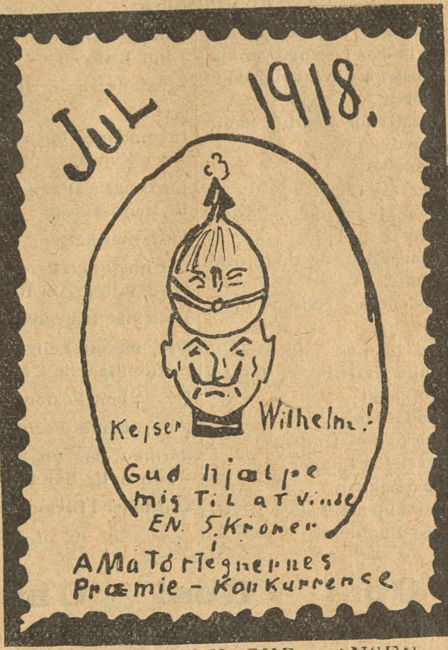

Tegnet af VILH. CHR. HANSEN,
Pr. Charlottegade 3.

Tegnet af N. SKJOLDBORG.
(»Bolcheviken« i Skotøjsforretningen).

Disse 2 Bøger sælges for

Nedsat Pris. Kun 1 Kr. 85 Øre

Menneskets Legeme

i mange anatomiske Illustrationer

Denne illustrerede Bog indeholder en Mængde Billeder af Menneskets ydre og indre Organer m. m., og er et interessant og lærerigt Studium, baade for unge og gamle.

Vi henviser iøvrigt til nedenstaaende Fortegnelse:

Hvedebrødsdagene

af Professor Herman Klencke

ca. 300 Sider.

Denne nye interessante og lærerige Bog skildrer paa et klart og let fatteligt Sprog, frit og uden Forstillelse den lykkeligste og skønneste Tid i et Menneskes Tilværelse — Hvedebrødsdagene — med hele deres Mystik, deres Kærlighedsliv og bedaarende Behag. Mange vigtige Oplysninger gives her de Nygifte og Elskende, mange gode Raad og Anvisninger for det ægteskabelige Samliv, Kunsten at bibeholde og styrke Kærligheden o. s. v. Desuden en Mængde hygiejniske Regler og Raad til største Gavn ikke blot for enhver Mand og Kvinde, men ogsaa for hele Samfundets og den kommende Slægts Velfærd.

Af Indholdet:

Mandens Legemsbygning.
Kvindens Legemsbygning.
Idealet for kvindelig Skønhed.
Idealet for mandlig Skønhed.
Skelettet.
Nervesystemet.
Arm-, Bryst- og Bugmuskler.
Laar-, Ben- og Fodmuskler.
Hovedets og Halsens Muskler.
Det ydre og indre Øre.
Højre Halvdel af Lugteorganet.
Blodomløbet.
Hjernen. — Huden.
Hjerte og Lunger.
Mavesækken.
Indvoldenes Leje i Bryst- og Bughulen.
Gennemsnit af et kvindeligt Bækken.
Livmoderen i fejlagtigt Leje.
Livmoderen hos en svanger Kvinde.
En Graaf's Blære.
Et Menneskeæg.
Fosterdannelsen.
Det menneskelige Fosters Udvikling i 25 Billeder.
Foster af Rygradsdyr
Det menneskelige Æg i Slutningen af 4. Maaned.
Et modent Foster.
Foregaaende Forløsning.
Barmen hos en Kvinde, som nylig har født.
Tvillinger i Livmoderleje.
m. m. m.

1. Hvedebrødsdagenes Kærlighedstørst
Den højeste jordiske Lykke
Kærlighedens Mystik.
Hvorledes den højeste Livsglæde opnaas.
Hvorledes Kærlighedslivet kan styrkes og bevares sundt.
Kærlighed og Fornuft.
Forspildt Lykke.
De sædvanlige Aarsager til ulykkelige Ægteskaber.

2. Hvedebrødsdagenes Sundhedspleje.
Faren ved Uvidenhed og Fordomme.
Kønssygdomme og Svækkelsestilstande.
De Farer, som i Særdeleshed truer Hvedebrødsdagenes Kærlighedsliv.
Aarsagen til Barnløshed.
Middel mod Ufrugtbarhed m. m.
Sundhedsregler for Mand og Kvinde.
»Gode Venners Raad«.

3. Det ægteskabelige Samliv.
Ægteskabet Formaal og Betydning for Individet Slægten og Samfundet.
Ægteskab med og uden Kærlighed.
Forskelligheder i Temperament, Dannelser og Anskuelser.
At sætte Børn i Verden.
Misbrug og Følgerne deraf.
Maadeholdenhedens Belønning.
Hvorledes skulde vi faa friske, lykkelige og smukke Børn? m. m.

4. Middel, som fremmer den ægteskabelige Lykke.
Kærligheden — Hjemlivet.
Sundheden — Økonomien.
Alderen. — Nøglen til Ægteskabets Paradis.
Ikke »jeg«, men »vi«.
Takt, Tillid, Hensyn, Sympati, Troskab o. s. v.

5. Praktiske Raad for unge Ægtefolk og Elskende i Almindelighed.
Hvorledes Kærligheden kan bibeholdes og styrkes
Hvorledes man bør opføre sig i den Elskedes Nærværelse.
Kærlighedens Fjender.
Hvilke Egenskaber Kvinden sætter Pris paa hos Manden og Manden hos Kvinden.
Om Kærlighedsløfter, Utroskab, Jalousi m. m. m.

6. Fysisk Diætetik.
Fem vigtige Perioder i Kvindens Liv.
Hvad Kvinden maa iagttage derved.
En erfaren Læges Raad.
Kvinden som Mandens Opdrager i Ægteskabet.
Mandens Rettigheder og Pligter i Ægteskabet.

7. Sjælsdiætetik.
Kærlighed er den eneste Kilde til Livets ædlere Glæder.
Tilbøjeligheden til at ville behage.
Elskværdighed og Forfængelighed.
Den kvindelige Egenraadighed.
Hysteriske Kvinder.
Hvorledes Karakterfejl hos Manden og Kvinden kan fjernes i Ægteskabet.
Kunsten at herske gennem Kærlighed.
Hvad Manden venter af Kvinden i Ægteskabet.
Hvad Kvinden venter af Manden.

Obs! — Obs! — Obs!

Til enhver som inden 10 Dage fra dette Blads Dato indsender nedenstaaende Bestillingsseddel, leverer vi ovenstaaende 2 Bøger for den kolossalt nedsatte Pris af **kun 1 Kr. 85 Øre**. Ordre som indsendes senere end 10 Dage fra Bladets Dato, kan vi ikke garantere for at blive ekspederede, da Oplaget er stærkt begrænset og nyt Oplag ikke kan sælges for denne lave Pris.

Skriv derfor snarest.

BESTILLINGSSEDDEL R.
til
A/S „ØRNEN"S Bogforlags
Ekspedition. København B.

Undertegnede ønsker sig tilsendt mod Postopkrævning .... Pakker af de annoncerede Bøger, til den nedsatte Pris af **1 Kr. 85 Øre** plus Porto.
Hver Pakke skal indeholde 1 Ekspl. af »Menneskets Legeme« med mange anatomiske Illustrationer, samt 1 Ekspl. af »Hvedebrødsdagene« 300 Sider.

Navn: ....

Bopæl: ....

Postadresse: ....

Forudbetaling frabedes.

Aktieselskabet
Ørnens Bogforlags Ekspedition
København B.

Spyttekalisterne i Pærekjøbing.

Hvorlænge er vi ikke blevet advaret mod Faren fra Østbanegaarden i Nabobyen Kloksholm, og det kan ikke siges ofte nok, at vores Myndigheder har sovet. At der længe har været noget i Gære, ved man bl. a. fra mystiske Knald hist og her, som selv om de stammede fra Kinesere, dog havde Revolutionens Skær over sig; heldigvis har Borgmesteren nu forbudt Salget af Stjernekastere og Skrubtudser, undtagen dem af sidste Slags, der sælges fra Acvariet paa Bændelsormsvej. At Skomager Reistrups 14-aarige Sønner maa faa udenlandsk Støtte til at købe deres Krudt er en kendt Sag, eftersom Postbudet paastaas at have afleveret en Postanvisning paa 5 Kr. til dem fra Hovedstaden, hvorpaa noget om Bolcher eller Bolchevik stod skrevet. Saa igaar oplevede Pærekjøbing en Dag, som sent vil glemmes. Som før omtalt skulde en Mand fra Hovedstaden tale paa Skidentorvet, og da Klokken var tre stod Byens Bisser hvorimellem Byens Borger var mødt op, for at høre paa Taleren. I Begyndelsen gik det fredeligt nok, Taleren pegede hen paa at Arresterne skulde lukke op (hvis det var her han mente, saa staar jo Dørene altid aabne) og talte om sine Lidelsesfæller, der bortset et par Rovmord sad uskyldig fængslet, og sluttede med en Hilsen til Brødrene paa Grønland, og om at standse Sporvognen. — Trods vi ingen Sporvogn har, fik et Par 4 Aars Drenge kig paa Jocumsen, der kom kørende med en Lirekasse, i en fart fik de den standset og en af dem sprang op og plantede sit røde Tørklæde ovenpaa medens han talte til Forsamlingen. — Indtil da var der ikke en af Byens to Betjente at se, men man vidste, at Reservebetjent Heepel holdt sig parat gemt i Torrets Nødtørfthus. — Da nu Mødet tog en saa foruroligende Karakter blev der sendt Bud efter Pærekjøbings Politis trehjulede Cykle, hvor Betjent Nollesen ilsomt drejede Haandsvingene mod Torret og fra de andre sider myldrede Betjent Heepel og Gampenberg frem og trak Øjebliklig Staven, desværre for Betjent Gumpenberg trak han en Medisterpølse op som han lige havde købt til sin Kone som han havde i Lommen, og ramte med et Klask lige i Toldkontrollør Jordhøjs Ansigt, saa det blev en hel Farce. Heldigere var den anden Betjent der tog et Livtag med Fyren ovenpaa Lirekassen, og overmandede ham medens den anden Knægt drejede rundt paa Svinget saa Tonerne af »To Drosler sad paa en Bøgekvist« lød udover Torret. Men ikke nok med det; nu drog en Sværm unge Hep-Hip ned ad Byens Hovedgade lige udenfor Redaktørens Vinduer tog de Ophold, nvor Ord som op og kig du gamle Ged lød, og en Kartoffel der var tilsigtet Redaktørens Ruder, ramte et Udhængskab med en Fletning der heldigvis ikke sad paa noget Hovede, til alt held kom en Kone gaaende med en Kurv fuld af Æbleskiver, og fik derved Sværmen lokked bort ved at love dem nogle. Senere hen var Hoben udenfor Borgmesterens Bolig, og situatisjonen saa ret farlig ud, da pludselig hans Vaskerkone rykker frem med svingende Gulvskrubbe og fik rydded Gaden. Endelig Kl. 9 var Politiet Herre over Hvalpladsen der ligger i Byens nedre Ende. Udhængs Ruden i Skabet vil blive erstattet af Kommunen. — Men nu ved Pæreskjøbing Beboere hvad Spyttekalisterne gaar ud paa.

Nesthort.

Tegning af Hp. Hansen

Hvad siger vel den sorte Mand, som minder om en Krage?

Hør, sig mig kære, tror De, at vi Slesvig faar tilbage?

ARBEJDERKAAR.

Det var en Lørdag Formiddag. Arbejderskerne gik frem og tilbage i den lange Korridor og spiste den medbragte Mad. Luften var altid noget bedre derude end i det kvalme Fabrikslokale, desuden var der fra Korridoren Udsigt over Gaardpladsen, og Synet af de mange Mennesker gav i det mindste lidt Afveksling i det ensformige Maskinarbejde.

I Grupper paa to og tre spadserede Fabrikspigerne Arm i Arm frem og tilbage i Gangen, talende og leende, og bed af og til i et Stykke Smørrebrød.

Nogle stillede sig ved Vinduerne og koketterede med Kontorpersonalet paa den anden Side af Gaarden. De rakte lang Næse og gjorde Grimacer, naar de unge Kavalerer sendte dem Fingerkys og forelskede Blikke.

Paa den lange Bænk, hvor Hjemmearbejderskerne sad, medens de ventede paa at faa afleveret deres Arbejde, havde tre unge Piger taget Plads. Den yngste af dem var knap sytten Aar. De sad og snakkede om deres Planer for den kommende Søndag.

— Aa, kom med, raabte den lille brunøjede, idet hun puffede til sin Kamerat. Vi kan jo spadsere frem og tilbage og høre paa Musiken. Og om Aftenen gaar vi i Teatret. Vi behøver kun at drikke et eneste Glas Øl, og saa er det halvtreds Øre til Entréen. Det kan vi da nok have Raad til.

— Ja, især naar vi har sparet saa mange Penge sammen. —

Det var den syttenaarige, som saaledes understøttede den brunøjede.

— Hele Historien koster ikke en Krone. . . Har hver af os en Krone med, saa klarer vi den godt . . . . Kom bare med!

Den tredje stirrede lige ud i Luften.

— Ak, bare jeg kunde! Men det er for dyrt . . . Tænk, en hel Krone.

— Aa, i Ugens Løb tjener man nok saamange, at der bliver en tilovers . . . Ja, regn bare efter, hvad vi tjener ved at sy Bluseliv!

— Fire Kroner, ja. Tænk!

Den ældste blev opmærksom.

— Ja, lange Hilda paa Stue tre har sagt mig, at hun faar fire Kroner pr. Dusinet.

— Fire Kroner! Lad mig se! Skynder jeg mig rigtig, maa jeg jo kunne sy fire Dusin paa en Uge — det bliver seksten Kroner.

Den lille brunøjede klappede i Hænderne af Glæde.

— Jeg har syet to og et halvt Dusin Skjorter, det er ti Kroner. Hvor meget har Du, Birthe? Men Du syer jo Silkeshawler!

— Ja, sidder jeg til Klokken tolv hver Nat, faar jeg vel idetmindste ti Kroner, tænker jeg.

— Saa mange Penge! jublede den brunøjede igen. Og saa synes De ikke, at De har Raad til at ofre en Krone til Fornøjelse. Nej, i Morgen gaar vi hen og danser; jeg maa have Lov at danse endnu en Gang . . . . det er saa længe siden.

Hendes Munterhed smittede de andre. Alle tre sprang op og svingede med hverandre rundt i Korridoren.

— Aa, saa mange Penge . . . I Morgen gaar vi til Dans!

* * *

Langsomt gik den brunøjede ned ad Trapperne, og holdt hele Tiden fast om Pungen. Tænk, hvor mange Penge hun havde i den! To hele Femkronesedler og to blanke Sølvkroner!

Ja, det lønner sig virkelig at arbejde hvert Døgn til Klokken tolv om Natten; men saa maa man vel ogsaa en Gang imellem kunne ofre en Krone paa en Smule Fornøjelse.

Hun sukkede. Bare ikke Skoene var blevne saa slidte, og paa Skoene havde hun slet ikke tænkt!

Hun maatte sende dem til Skomageren, ellers frygtede hun for, at de vilde falde af Fødderne, og saa kunde hun jo ikke gaa til og fra Fabriken med sit Arbejde.

Ak, Skoene, ja!

At forsaale dem, det kostede mange Penge! Der vilde maaske gaa en Trediedel af hele Ugeindtægten, og den Udgift havde hun ingen Glæde af.

Efter at have givet sin Moder de seks Kroner, som hun skulde have for Ugen og Købmanden de fire, som hun skyldte for diverse Madvarer, var der jo ikke saa meget igen, at der var nok til Forsaalingen. Ja, de Penge, de Penge, som aldrig vilde slaa til.

Der nede ved Porten stod Birthe og den lille syttenaarige.

Bekymret og forlegne stod de der med Hænderne i Lommen.

— Vi har ventet paa Dig, sagde den ældste. Vi stod netop og talte om i Morgen.

I Morgen, ja.

De ser paa hverandre, men tier.

— Jeg kan nok ikke komme med, sagde den lille lidt usikker i Stemmen. Jeg har tænkt nærmere over Sagen. Jeg maa jo give Pengene til Moder, eftersom Fader ikke har haft noget Arbejde i flere Uger.

— Og jeg maa lade mine Sko forsaale, sukkede den brunøjede. Du maa nok gaa alene, Marie!

— Ja, jeg kan egentlig heller ikke gaa, sagde den ældste, medens hun skrabede i Jorden med sin Paraply. — Min mindste Søster er syg, og Doktoren har sagt, at hun skal drikke Vin for snart at blive rask igen. Jeg tror, at jeg hellere vil købe Vin med hjem til hende.

En lang Pause.

Birthe slog Paraplyen op.

Tavse gik de ved Siden af hverandre i den graakolde Novemberaften. Først ved næste Gadehjørne tog den brunøjede atter Ordet:

— Men i Grunden kan vi være glade, at vi har saa mange Penge, at de forslaar til det nødvendige.

De to andre sukkede.

— Ja — saa mange Penge — — —

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

A/S H. MATZEN
REPRODUKTIONSANSTALT
LEVERER DE BEDSTE CLICHEER
KØBMAGERGADE 22
HJ. AF SILKEGADE
KØBENHAVN K.
TELEFON No 7057.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,1

Frederiksborggade
33
Bog- & Papirhandel.
Katalog over
Socialistisk Litteratur
udleveres **gratis**.

Brøndshøj Kro.
Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53. **Ludvig Frederiksen,** Ny Vært.

HTG VARE MÆRKE
Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Mælkeriet Enigheden.
Telefoner 2146 & 6270.
Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

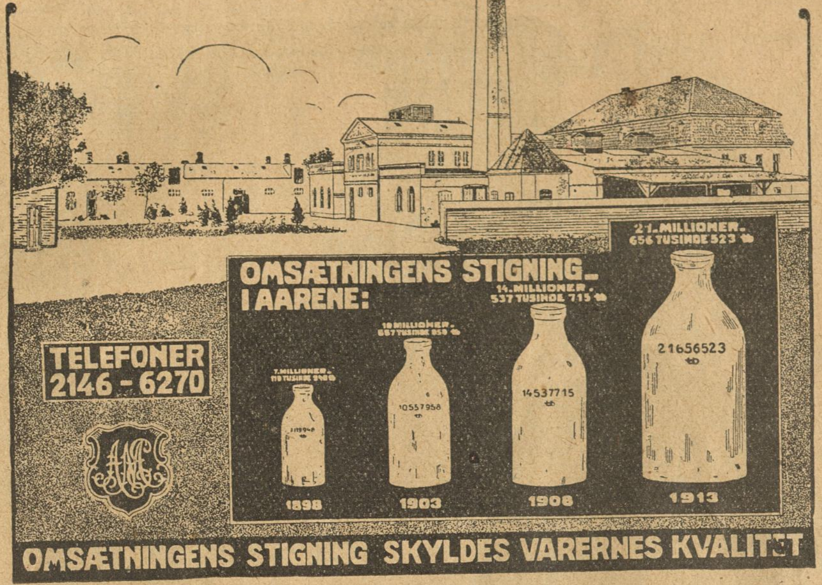

Wolkes Vin Punch
Gustav Wolke
Kungl. Hofleverantör
Köpenhamn Malmö
Vilh Christiansen
Bredgade 6. Telf. 2800

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK
TF. 354 · NYØSTERGADE 2 · MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergad
F.E. BORDING KØBENHAVN

Før var det saadan —

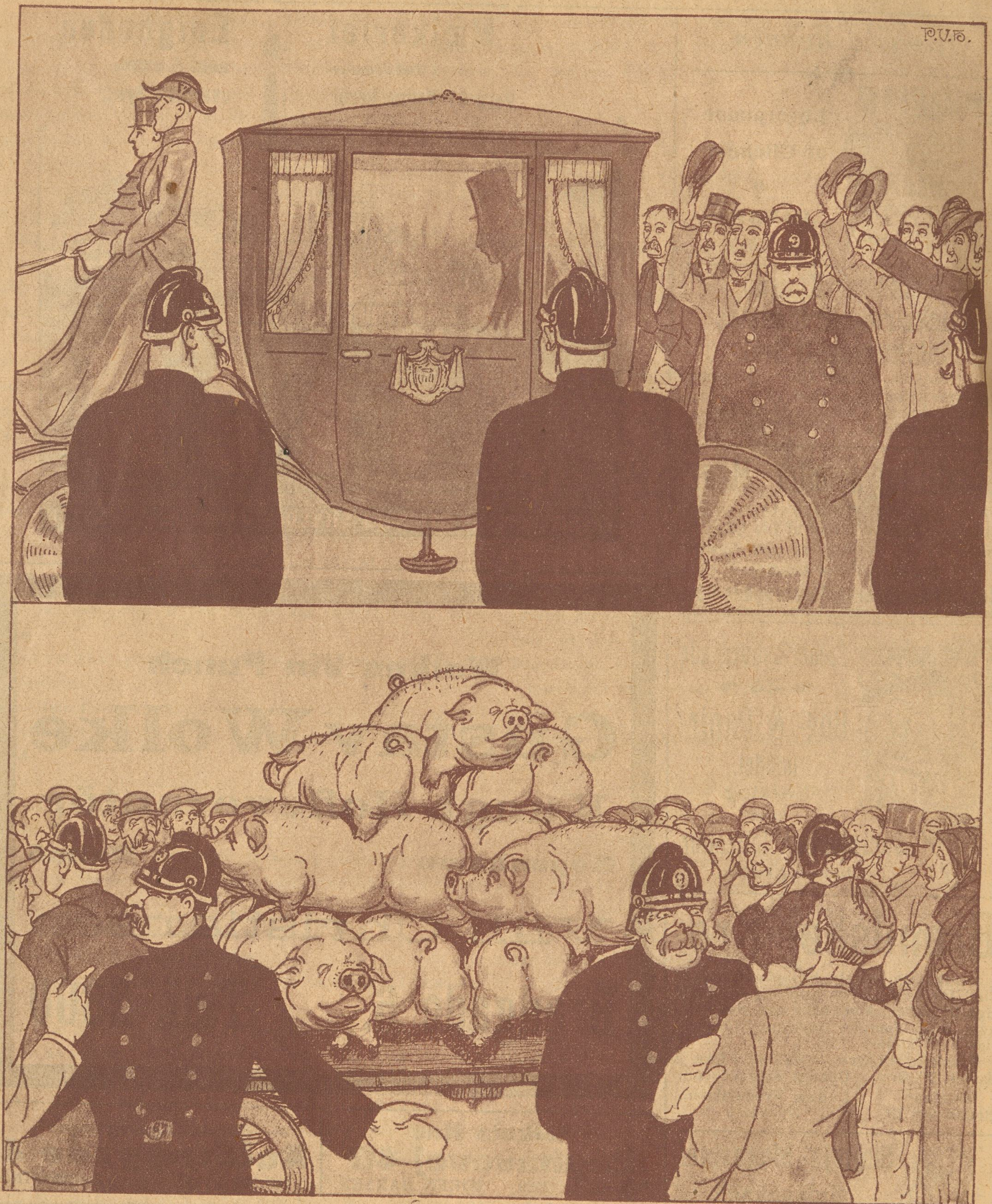

Tegning af P. V. Hansen.

men nu er det saadan!

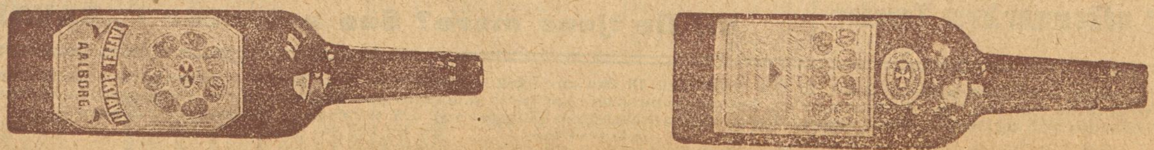

24 SIDER JULENUMER 25 ØRE

RAVNEN

Nr. 51. Redigeret af AXEL WESSEL Torsdag den 19. December 1918.

Tegning af ***Alfred Proessdorf.***

›Tag for Dig af Retterne, undsé Dig ikke‹, byder Julebordets gyldne, muntre Devise —
En Whisky, jeg indestaar for la'r sig drikke, og en sød lille Glut, der er lige til at spise!

ELEKTRIKERNES KOOPERATIVE INSTALLATIONSFORRETNING

„ALLIANCE"
WILLEMOESGADE 3
— TELEFON 12114 —

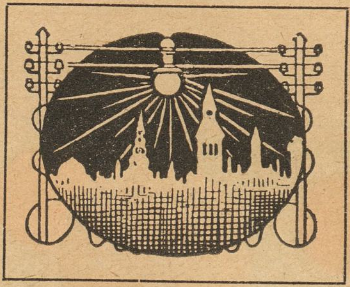

„ALLIANCE"
WILLEMOESGADE 3
— TELEFON 12114 —

ANBEFALER SIG MED

INSTALLATION OG MONTERING AF ELEKTRISK LYS OG KRAFT

STORT LAGER AF LAMPER OG LYSEKRONER

Landmandsbankens

Hjemme-Sparebøsse

giver daglig Anledning til at spare.

Bøssen tømmes en Gang om Maaneden af Bankens Bude.

Bestillinger kan ske skriftlig eller pr. Telefon 7191.

Kontor: Bernstorffsgade 23.

S. Johannesson A/S

Statskontrol.

Fedevarer,
Gæs og Ænder.

Telefoner: 3684 — 3349 — 4722

St. og Kj. 13, Højbroplads 13. St. og Kj.

Tegning af Osvald Jensen.

Ingen kunde fortænke Kræ'n til Anders Murers i, at han ikke vilde have Kjesten. For der var jo det ved hende, at hun var nok en Stadstøs, saadan hvad det ydre angaar, og hun forstod ogsaa at bruge Næverne, men der var alligevel det, at hun havde været i København i halvandet Aar. Og nu ved' vi godt nok her ude i Møgelstrup, at ingen Pige slipper helskindet fra et saadant Ophold i Hovedstaden. Nej, derinde ligger Fristelserne og lurer, bare man sætter Foden udenfor Døren. Og selv om der ikke var saadan noget egentlig at sige om Kjesten, og ingen vidste noget skammeligt at sige hende paa, saa var hun jo alligevel ikke rigtig æstimeret herude efter den Københavnstur. Hun var ligesom itte hørendes med til Partierne. Nej, og det er da ogsaa forklarligt nok. Selv om man itte ved noget bestemt, saa har vi da lært i Skolen at lægge sammen og trække fra. Noget Korn stor paa det var hun da ogsaa bleven, og hvad skulde saadan en Tøs vel have at vigte sig af, hvis der ikke var et eller andet, hun vilde dække over med sin Fornemhed? Nej, jeg kan godt forstaa, at Kræ'n alligevel har faaet Skrupler.

Det var jo saa hedt mellem dem, før hun tog til København, og det var en given Ting, at de skulde have hverandre. Jeg husker saa tydeligt den Dag til Søren Sognefogeds, da Kræ'n og Kjesten dansede hver eneste Dans med hinanden. Det var den Dag, han Skrædderen fra Tøslev, som nok ogsaa havde et godt Øje til Kjesten, drak sig pæredrukken og derefter bad Kræ'n udenfor paa et Par Lussinger. Ja, jøsses som det gik lystigt til den Dag; men se, da blev det jo aabenbaret for al Verden, hvad Sind Kræ'n og Kjesten havde til hinanden.

En Dag her først paa Aaret talte jeg med Kræ'n Murers og han saa da saa meget ulykkelig ud. Ja, det var jo godt nok, at Kjesten var kommen hjem fra København, men der blev nu itte noget Gilde den Gang, for han havde nyssens gjort det forbi med Kjesten, havde han. Det skal jeg aldrig fortænke Dig i, Kræ'n, sagde jeg, hun er vel bleven helt spoleret derinde? Jeg er lige ved at tro det, sagde Kræ'n, og saa snød han Næsen — ja, for Kræ'n har nu saadant et blødt Sind, og det var tydeligt nok, at han var ked af det.

Se, mere sagde Kræn nu itte til mig. Men han har nok betroet sig til Smedens Marie. De to har jo altid været som et Par Søskende for hverandre. Kræ'n var kørendes til Stationen for at tage mod Kjesten, og de var da ogsaa lige straks saa meget glade ved at se hverandre. Aa, jøsses ja! Kjesten var blevet svært stadset op, og en køn Pige, det har nu altid været. Saa om Aftenen vilde Kjesten, at de skulde følges ad i Byen, og det havde Kræ'n da itte noget imod. Men nu vilde Kjesten have, at Kræ'n skulde tage hende under Armen og itte gaa med hende i Hænderne, saadan som vi bruger det herude ved vort. Se, det syntes Kræ'n nok itte videre om, men han føjede hende dog. Naa, og senere havde de nok siddet ude i Haven i al Uskyldighed, saadan som Kærestefolk plejer van; men saa lige med et havde Kjesten slaaet sine Arme om Halsen paa Kræ'n og sagt: Aa, Kræ'n, Kræ'n, elsker Du mig? — Ja, netop saadan havde hun sagt. Men Kræ'n var blevet i sit Ansigt som en kalket Væg. Herregud, elsker? Hvad var nu det for noget? Var det itte, som om al Fordærvelsen derinde fra København laa gemt i det forfærdelige Ord? — Elsker! Det er et Ord, vi itte kan tage i Munden herude i Møgelstrup. Og Kræ'n var da ogsaa blevet saa underlig. Han gik og funderede i flere Dage og laa søvnløs om Nætterne. Nej, dette var itte til at bære, at Kjesten var bleven saa ødelagt. Hvor havde hun vel lært slige skamløse Talemaader? Nej, det var itte mere den Kjesten, han holdt af. Hun var ligesom gleden over i en anden Verden, hvor han itte kunde være med. Det var nok heller itte nemt at faa Fodfæste der. Og saa var han saa angst for, at Kjesten ikke havde været ham tro. Han kunde ikke holde den Tanke ud. Saa en skønne Dag skrev han og gjorde det forbi. Aa ja saamænd.

Men saa var det, at Kræ'n og Smedens Marie begyndte at være mere sammen, end som godt var, og saa gik Snakken om, at de to var bleven enige om at holde Bryllup i Høsten. Fra den Tid Kjesten fik opspurgt det, kunde det aldrig hænde sig, hun mødte Marie, uden at hun gav et bitte Kniks med Nakken og saa meget fornem ud. Men det var nok itte det værste. Smeden har jo nu været Enkemand i otte Aar, og han er ingen gammel Mand. Nej, jøsses nej. Og se, nu fik Kjesten pludselig en Del at gøre i Smedien, og Smeden blev helt tosset efter hende, efter hvad der siges, og de var nok ogsaa bleven enige. Men da Kræ'n fik Nys om det, og han itte var til Sinds at have Kjesten som Svigermor, saa slog han op med Marie. Men saa minsæl om itte Kjesten samme Dag gjorde det forbi med Smeden! Nu var det tydeligt nok, at Kjesten ikke vilde Kræ'ns Vel, siden hun kunde opføre sig saa skammelig, og det var nok hendes Agt at forfølge ham til det sidste! Kræ'n holdt nu virkelig en god Del af Marie, og han tænkte saa smaat paa at genoptage Forbindelsen med hende. Saa en Dag gaar han hen for at snakke Kjesten til Fornuft. Men Kjesten var nok hverken til at hugge eller stikke i. Hvis Kræ'n vilde gøre det godt igen med Marie, saa havde Kjesten kun een Ting at gøre: Smeden havde det samme Sind endnu, og naar hun vilde, saa var den Sag i Orden. Der stod Kræ'n! Enten maatte han tage Kjesten til Kone eller ogsaa fik han hende til Svigermor!

Af to Onder vælger man det mindste.

Saa giftede Kræ'n sig med Kjesten.

Stakkels Kræ'n!

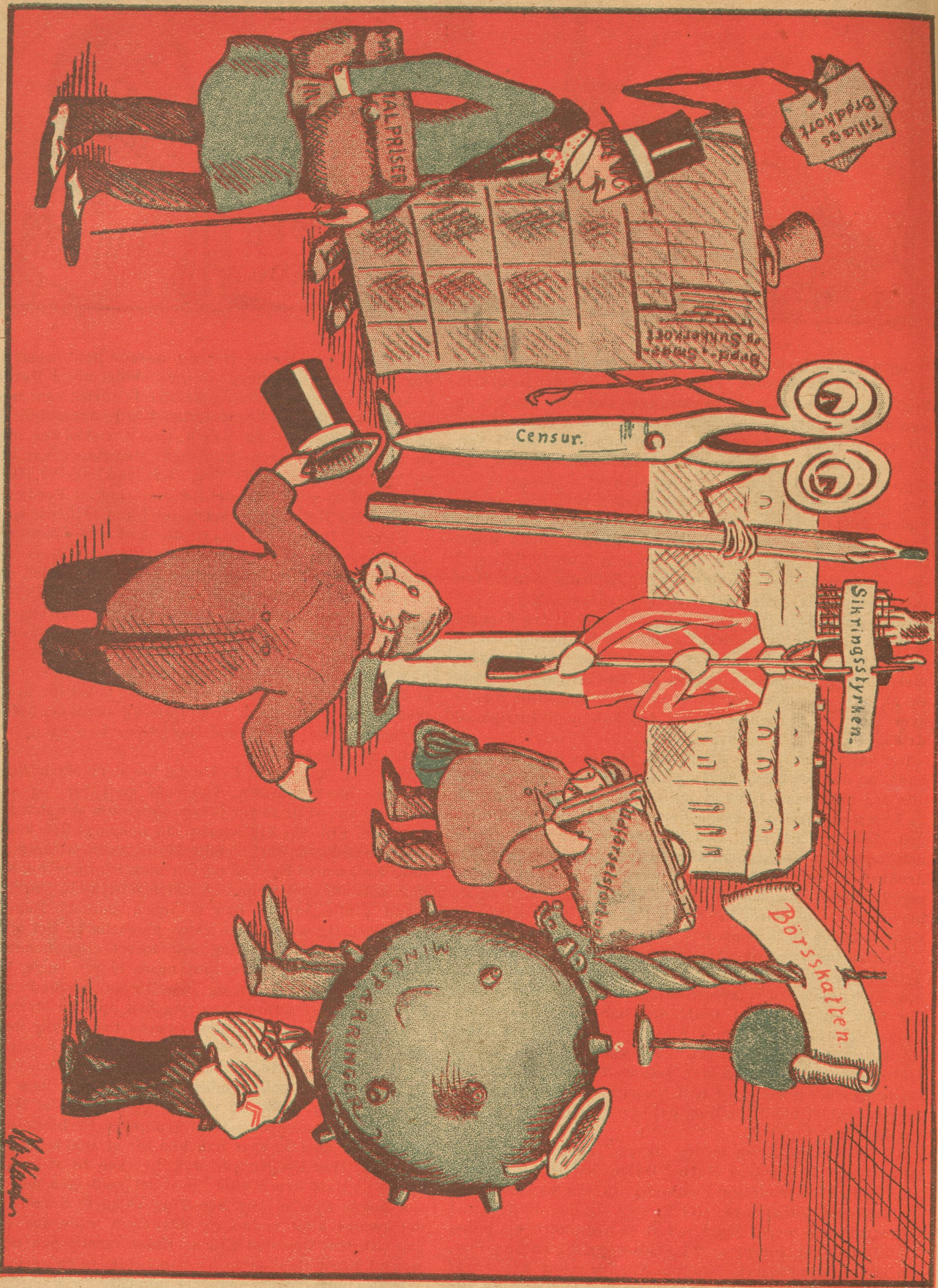

Hr. Zahle holder Takketale til sine Hjælpetropper.

Tegning af Hp. Hansen.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

Efter at være kommet ned i Kælderen, saa han Sandkassen, men opdagede næsten samtidigt, at der var rørt ved den, thi den stod paa et andet Sted end den havde gjort sidst. En hastig Undersøgelse bekræftede hans Mistanke. Et Stykke var blevet brudt ud af den ene Side, og det var øjensynlig bleven gjort med en Økse. Den afhuggede Side var forsvundet.

Desuden havde man rodet i Sandet, thi en hel Del laa strøet omkring paa Gulvet. Blyth stod et Øjeblik og stirrede, men derpaa begyndte han at handle. Han lagde sig paa Knæ og gav sig ivrigt til at grave med Hænderne i Sandet. Han vendte Kassen og undersøgte dens Sider.

Efter en Stunds Forløb rejste han sig bleg og med hærget Ansigt. Han havde gjort to Opdagelser, der opfyldte ham med Forbauselse og Uro.

Kuglen, han havde skudt ud af Fergus Emberlys Pistol, var gaaet gennem Kassens ene Side og var standset i Sandet. Der maatte have været nogen efter Tragedien, og vedkommende maatte have bortført ikke alene Kuglen, men ogsaa det Brædt af Kassen, gennem hvilken Kuglen var gaaet.

X.

OVERVEJELSER.

Ingen syntes at vide, hvorledes Rygtet om, at hendes Søn havde skudt sig selv, naaede Mrs. Emberlys Øren. Hun vilde ikke sige hvor og naar hun først havde hørt det. Øjensynlig var det fra en eller anden ubetænksom Tjeners Side.

Denne Mulighed, som hun ikke havde tænkt paa før, gjorde et lige saa dybt Indtryk paa hende som selve Dødsfaldet. I flere Dage maatte hun holde Sengen. Den Morgen hun forlod Sengen for at sidde i en Lænestol, bad hun om at komme til at tale med Blyth, og da han indfandt sig, sagde hun:

— Leonard, jeg holder ikke af at bo her mere og jeg føler, at jeg ikke kan bo her længere end højst nødvendigt. Jeg indser ingen Grund til, at Du og Violet ikke skulde gifte jer i al Stilhed næste Aar. I kan da indrette Eders Hjem i London og I maa lade mig bo et Sted i Nærheden. Tal med Violet derom. Jeg har selv talt med hende derom og hun giver sit Samtykke til, at vi sælger Marlcroft, naar hun gifter sig og saaledes helt forlader denne Egn. Du bliver vel her, Leonard, indtil Du bliver nødt til at rejse til London, og jeg haaber, at jeg faa Edna overtalt til at blive her indtil Jul. Efter at der er kommet saa slemme Rygter i Omløb om min kære, afdøde Søn, vil jeg ikke kunne blive her, naar I alle har forladt Stedet, og jeg ønsker at rejse herfra saa hurtigt som muligt.

— Men jeg vil ikke faa saa store Indtægter i Begyndelsen — kun 300 Pund om Aaret.

— Det gør ingenting. Violet har tilstrækkeligt for Jer begge, og hvad mere er, jeg har jo nok af denne Verdens Goder og vil med Glæde hjælpe jer, hvis det behøves, thi I to er jo alt, hvad jeg har tilbage at leve for.

Da Blyth forlod hende, var det med blandede Følelser af Sejrsstolthed og Tvivl. Men paa den anden Side følte han sig som en Mand, over hvis Hoved der hænger et Sværd. Han havde ikke modtaget nogen ny Meddelelse fra Brevskriveren, men hans sidste Besøg i Lorchbank havde overbevist ham om, at Faren var virkelig, og at den Person, der havde vovet at anklage ham for Mord paa Fergus Emberly, vidste mere om hans Handlinger, end han fra først af havde troet.

Da han havde fortalt Edna Shearm, hvad der var sket, gjorde han sig ingen Anstrengelser for at skjule sin Bestyrtelse.

— Der maa have været nogen til Stede i Huset samtidig med os, Leonard, udbrød hun, han maa have hørt os tale sammen og maa have set Dig gaa ned i Kælderen og afskyde Revolveren.

— Men hvem kunde have været der — forsaavidt det ikke var — her afbrød han sig selv. Hvis det var den Person, der havde myrdet Fergus, vilde han vel ikke være blevet paa Gerningsstedet og risikere at blive grebet. Doktoren konstaterede jo, at han maatte have været død i flere Timer, da vi fandt ham.

— Store Gud, Leonard, hvad vil der ske med os, hvis det nogensinde bliver almindelig bekendt, hvad vi har gjort. Man ved ikke, hvad Folk kan finde paa at sige om os.

— Det var meget ubetænksomt handlet af os, skønt det i Øjeblikkets Ophidselse og Spænding syntes meget uskyldigt; men det var faktisk at tilvejebringe et falskt Bevis for den Maade, paa hvilken stakkels Fergus døde.

— Hvad agter Du at gøre, Leonard? Er Du ikke bange for, at denne Person vil bringe sin Trudsel til Udførelse og afsløre Dig, naar det bliver almindelig bekendt, at Du skal giftes med Violet?

— Men Brevet indeholder jo ikke nogen virkelig Trudsel.

— Nej, men den ligger i Ordene, og det kan jo være lige saa slemt.

— Men jeg kan da ikke bryde Forlovelsen, fordi en eller anden fejg Usling i et anonymt Brev behager falskeligen at anklage mig. Du vil vel ikke paastaa, Edna, at jeg straks burde give tabt og afstaa Violet.

— Nej, hvorledes skulde Du kunne gøre det? Jeg ved ikke, hvad jeg skal raade Dig til, Leonard, men det forekommer mig, som om vi begge gaar paa Is, der naar som helst kan briste.

Det varede heller ikke længe, før Leonard Blyth modtog nye Beviser paa sin Anklagers Vagtsomhed. To Aftener efter Samtalen med Edna Shearm indtog Mrs. Emberly for første Gang i lange Tider sin Middag sammen med de andre i Spisesalen. Damerne havde allerede trukket sig tilbage til Salonen, og Blyth var i Færd med at skænke et Glas Portvin, da Violet kom ind og lukkede Døren efter sig.

Det opskræmte Udtryk i hendes Ansigt viste, at der var noget i Vejen.

— Hvad er der — har Du tabt noget? spurgte Blyth, idet han rejste sig.

Hun svarede ikke, før hun stod ved Siden af ham, og han saa da, at hun holdt et Brev i Haanden.

(Fortsættes).

Olie paa Bølgerne.

b e e
d g g
l o o

Flyt Bogstaverne om, saa at der fremkommer tre Ord, der kan læses baade vandret og lodret.

Bog — Olie — Ged.

A	A	J
K	K	S
L	L	S

Ogsaa her skal der dannes tre Ord, der er ens, læst vandret saavelsom lodret.

Als — Lak — Ski.

Hvorledes skrives 66 udelukkende ved Hjælp af Femtal?

55 55/5.

I S 80 G $\frac{5}{6}$ 4 Bum

Et solgt Album.

D R D R 1 M

De er forandret, Mille! (M = Mille.)

Z A –

(Et Anliggende.)

I III VI VI

En treven Ven.

N 10

Et Bagno

RE RE

To Gangere.

I S E

En Eskorte.

B R

Kan sige »Bruden fra Lammermoor«, Opera i 3 Akter. (Br uden osv.)

Aa
Aa

M
M og

Sommer og Efteraar.

„Krims-Krams".

Kort og godt.

En Mand kom for at søge Arbejde paa en stor Fabrik. Ejeren af denne var kendt for at kunne lide »Svar paa rede Haand«.

Manden mødte Fabriksherren og hilste høfligt. Fabriksejeren bare skulede og gik videre.

— Er der noget Arbejde her? spurgte Manden.

— Masser, svarede Herren.

— Kan jeg faa noget?

— Er Du Stenhugger?

— Nej.

— Er Du Tømmermand?

— Ikke saadan.

— Kan Du slibe?

— Nej.

— Men Du kan vel ryge?

— Ja, det kan jeg.

— Saa kan Du ryge ad Helvede til!

— Kommer netop derfra, men de viste mig hen til Dig.

— Naa, men saa kan Du jo blive her!

Vi sidder og gaber med hver sin Bog
og sukker og falder i Staver,
og Børnene staar i hver sin Krog
og jamrer med daarlige Maver.

Jeg elsker Julen som Folk gør flest
— tænk, bare at se Børnene feste!
Men hvad der glæder mig allermest
er, at nu er der et Aar til den næste!

Vidskelæder.

En lille Julespøg: Du beder en af dine smaa Kamerater om at sætte sig paa Gulvet, hælder lidt Vand imellem hans Fødder og forpligter Dig til at bortvidske dette uden at han kan hindre det, skønt han har Lov til at slaa om sig og paa alle Maader søge at hindre Dig i dit Forehavende.

Idet Du nu tilsyneladende søger at bortvidske Vandet med et Lommetørklæde og den siddende vægrer sig med Slag og Stød, benytter Du en pludselig Lejlighed til at gribe fat i hans Ben og trække ham henover Vandet.

Den vil nok »tage Kegler«.

Den magnetiske Tændstik.

Spalt en almindelig Tændstik paa langs og hul begge Halvdele ud med en skarp Kniv. I Udhulningen lægger Du saa en Synaal, som Du har gjort magnetisk, og derpaa limer Du Tændstikken sammen igen. Tændstikken er, trods sin forøgede Vægt i Stand til at flyde paa Vand, og her vil den da til Tilskuernes store Forundring hele Tiden lægge sig i Retningen Syd—Nord. Forsøget maa dog ikke vare for længe, da Limen hurtig vil opløse sig i Vandet og saa bliver »Svindelen« opdaget.

Danmarks morsomste og mest populære Revyskuespiller.

Hvem er det?

(Den højre Del af Ansigtet er Frederik Jensen, den venstre Carl Alstrup.)

Carl Frederik Alstrup Jensen!

Bare for Grin.

Tag en Snes Brænde og et Dusin Tørv og læg det under en Hest, der ikke vil trække. Sæt Ild i Brændslet. Hvis Hesten ikke rører sig, saa ligger det i, at Brændslet er vaadt.

•

Naar Du sidder sammen med en Del Bekendte, saa laan deres Franskbrøds- og Smørmærker. Du faar nu pludselig Hoste lige over Mærkerne og erklærer saa, at Du har faaet den spanske Syge. Det er ikke sikkert, at Du faar *Sygen* — men *Mærkerne* faar Du sikkert nok Lov at beholde!

•

Byd en Ven en Surrogatcigar, lad ham tænde den og nævn, mens han ryger, en Række af de bedste Cigarmærker. Du vil saa nok faa *noget* ud af Kunststykket — eller rigtigere: din Ven vil faa noget ud.

Søren og Mette, set i Fugleperspektiv under en gammeldags Reinlænderhopsa.

Skal De rejse i Julen, faar De Vrøvl med Deres Kuffert, der ligner alle andre.

Tegning af Storm-Nielsen.

Anskaf Dem en Kuffert, som De straks kan kende.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

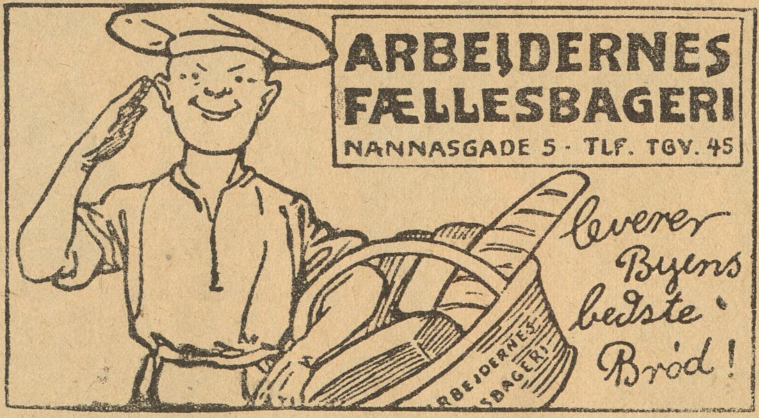

Telefon

1848

MÜLLERS HOTEL
(L. PRÆSTMARK).
Café, Restaurant og Billard.
Telefon 3558.
Diner à Kr. 2,25 o Middag à Kr. 1.25.
Nørre Farimagsgade 57.

Yale Laase & Nøgler
Ny Østergade 2.

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v. Sygdom og Arbløsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.
Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa
Københavns Tilskærer-Akademi.
Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal
paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue.
Første Klasses Arbejde.
Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Tegning af **Harriet Fischer-Clausen**.

— Det var dog skrækkeligt at se, saadan som Du sad og rodede og valgte ud af Gaasestegen i Aftes hos Justitsraaden.

— Jamen, jeg er jo dog Teaterdirektør —

— Ja, hvad saa —?

— Hvad saa? Saa har jeg vel Lov til at udsøge *de bedste Stykker!*

Averter i »Ravnen« — Telefoner: 1395 — 7495.

FREMAD

Køb Julegaver og Julekort i

Arbejderpartiets Bog- og Papirhandel „FREMAD"

Telefoner: 7106 og 10406. — **Frederiksborggade 33** — Telefoner: 7106 og 10406.

Bøger, Billeder i og uden Ramme, Æskepost, Fyldepenne, Skrivebordsgarniture, Lommebøger, Dokumentmapper, Børne- og Billedbøger, moderne Spil, Tegne- og Malebøger, Farvelader, Pastelfarver, Pencils etc. — Spillekort — Visitkort.

Danske og udenlandske JULEHÆFTER for Voksne og Børn.

En kærkommen Julegave for enhver Arbejder er **Mindeudgaven** af Dr. phil. *Gustav Bang*: **»Arbejderklassens Liv og dens Kamp«**, 2 Bd. (600 Sider) ib. **Pris Kr. 2,50.**

»Lommebog for Arbejdere« 1919. Pris 1 Kr. 50 Øre.

Axel Holms bekendte **Raderinger:**
›Parti fra Christianshavns Vold‹ og ›Christianshavns Kanal med Burmeister & Wains Værksteder‹. Pris paa Kunsttrykpapir **3 Kr.** pr. Blad og paa kinesisk Papir **4 Kr.** pr. Blad.

Julekort Vi har i Aar et enestaaende righoldigt Udvalg i Jule- og Nytaarskort fra de fineste Fotogravurer, efter danske Kunstnere, til Postkort etc., til alle Priser. **fra 2 Øre.**

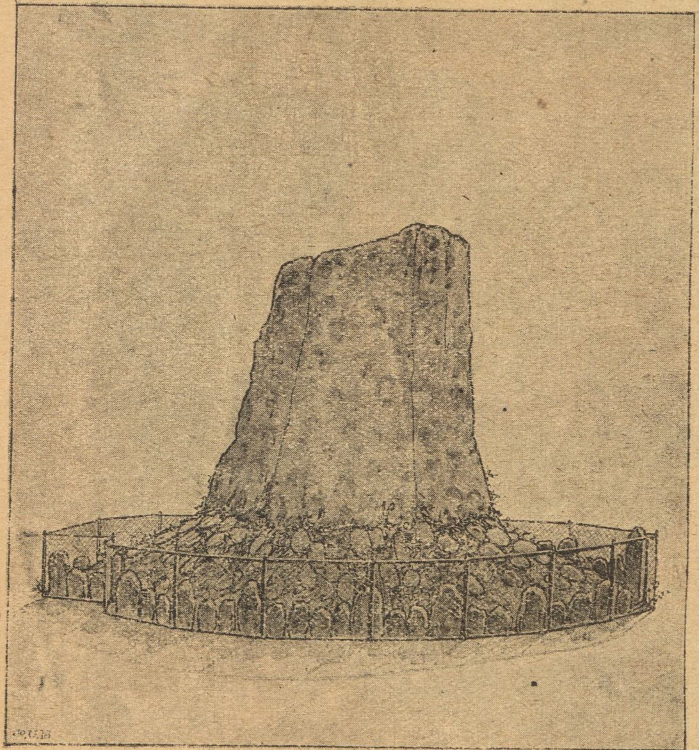

„Ravnen"s Gættekonkurrence!

Atter i Aar byder vi vore tusinder af Venner Landet over en fornøjelig Gættekonkurrence, hvortil er knyttet nedenstaaende *værdifulde Gevinster.*

Som det vil være bekendt, har de høje Priser paa Metal desværre fristet mange langfingrede Medborgere, og Natten til i Gaar har nogle ubekendte Røvere bortført *et helt Billedhuggerværk!*

Paa ovenstaaende Tegning ses Soklen, paa hvilken Gruppen har staaet. Gæt nu, *hvad Billedhuggerværket hedder* eller blot *hvor dets Plads er*, og ved at indsende Svaret paa omstaaende Gættekupon (og *kun* paa den) bliver de Deltager i Lodtrækningen om Gevinsterne. Den udfyldte Kupon lægges i et frankeret Brev (som *ikke* maa indeholde andet end Kuponen) og sendes til ›*Ravnen*‹s *Ekspedition*, Nørrefarimagsgade 49, København K. inden *Fredag d. 27. Dec. Kl. 7 Aften.*

Gevinsterne:

5 Hektoliter Kokes.
5 Hektoliter Kokes (Ved Hr. Sekretær *K. Kiefer*).
En And til 15 Kroner.
En And til 15 Kroner (fra *Johannesson*, Højbroplads 13).
En Svensk Tikroneseddel
10 Aarskort 1919 til Zoologisk Have
10 Originaltegninger (til Indramning).
5 Fri-Kvartalsabonnement paa ›Ravnen‹
Ialt **30 Præmier.**

Lodtrækningen foregaar under Redaktionens og Ekspeditionens Kontrol, og de heldige Vindere vil faa Underretning pr. Post og Gevinsterne udleveres inden Nytaar. Resultatet af Lodtrækningen offentliggøres i ›Ravnen‹ i Januar Maaned.

Enhver, der tegner sig som Abonnent paa »Ravnen« for Januar Kvartal og ytrer Ønske derom, vil gratis faa tilsendt en flot eller morsom Originaltegning til Indramning.

Gættekupon.

Navnet (eller Pladsen) ....

Fulde Navn ....

Adresse ....

Folkets Hus, Jagtvej 69 * Selskabslokalerne anbefales.

A/S Dansk Folkeforsikringsanstalt

(Statsanerkendt og Statskontrolleret)

Største og ældste Folkeforsikringsselskab i Danmark.

Samlet Formue over 19 Millioner Kr.

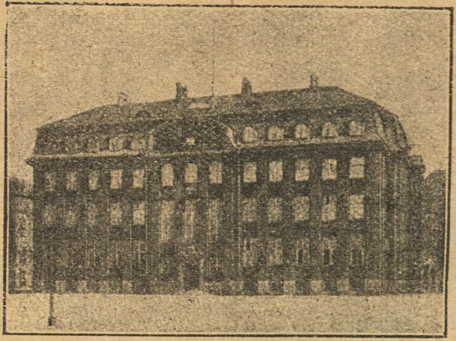

Forsikringssum over 78½ Million Kr.

Anstaltens Ejendom:

Anker Heegaardsgade 13, København B.

Livsforsikring uden Lægeattest.

Præmien opkræves hver Uge.

Plader dobb. bespill. **1,50**

Juleplader 2,00.

Gramophoner repareres

Lomme-Ure & Briller i stort Udvalg.

Vækkeure, Stueure, Armbaandsure.

FORLOVELSESRINGE 14 Karats massiv Guld fra 5,00

Fest og Brudegaver til meget billige Priser.

Jakob Skaarup

Griffenfeldtsgade 4. København N.

Frederiksborggade 10, 1. Lageret.

Vil De spise godt
paa Nørrebro,
saa gaa hen i Cafe Blaagaard,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

Assurer hos os.

NORDISK ASSURANCE COMPAGNI AKTIESELSKAB

Telefoner: C. 7310 C. 7388 B. 7319

HOVEDKONTOR:

Telegramadresse: „NORDASSUCO"

WALKENDORFSGADE 16

Assurer hos os.

Spis Middag

Kl. 12-2 el. Kl. 3-6. Rosengaarden 14.

Husassistenternes Fagskole.

Nørre Central Café

(Nørrebros Runddel).

Koncertsal og Billardsalon.

3 Billards.

Hyggelige Selskabslokaler.

Telf. 7476. M. C. ANDRESEN

A. C. NIELSENS

Bogbinderi og Kontrolbogsfabrik.

SPECIALITET: Gummiering og Lakering samt Paasætning af Bliklister paa Plakater.

Adelgade 31, 2. Bagb.

Telefon Palæ 12056.

„Ravnen" udkommer hver Torsdag

Rud. Böhm's Bogtrykkeri

Rømersgade 23 K. Telf. Byen 580

Specialitet: Foreningsarbejde

Wolkes Vin Punch

Gustav Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn Malmö

Vilh Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Peter Jensen,

Bispebjerg Kro,

ligefor Krematoriet og Kirkegaarden,

2 store lukkede Glasverandaer.

Have med Lysthuse.

Telefon Taga 800.

En Samling franske Billeder

med Tekst 1 Kr. Evadatteren Kr. 0,50. Mandens og Kvindens Slægtsliv, rigt illustr. 2 Kr. Alene for Damer Kr. 0,65. Københavns Mysterier, illustr., indbd. i Pragtbind, 1,25. En Serie franske Postkort, 8 Stk. 0,60. Sendes overalt fra

Postordreforretningen „Fremad"

København S.

„Sagde jeg ikke nok, at vi fik Fred til Jul?

Tro end'lig ej, at dette Blad vor hele Kunnen rummer.

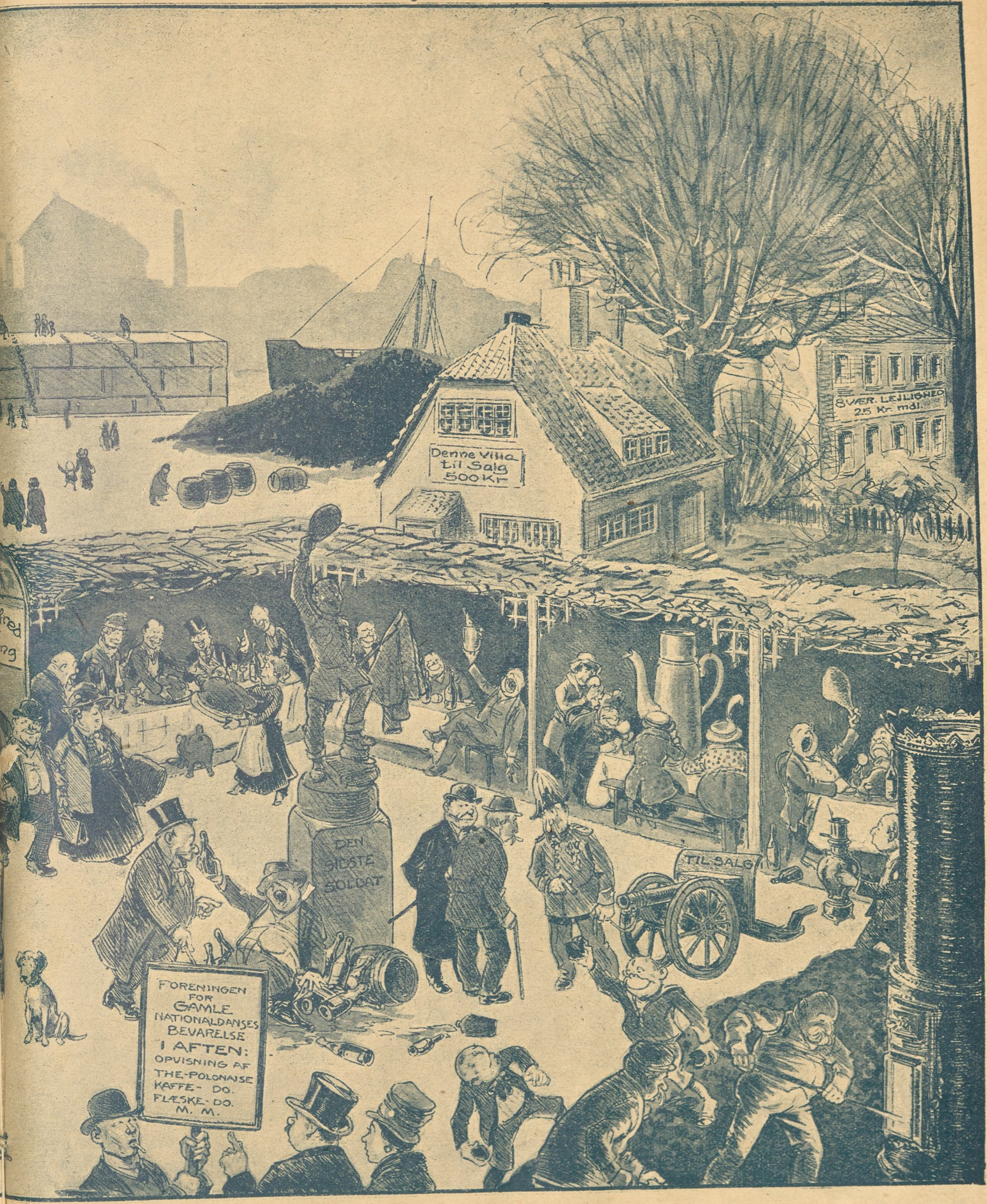

Tegning af **Emil Poulsen.**

Sikken et Slaraffenliv vi saa skal føre!"

Nej, De gaar ikke fejl, i Fald De køber næste Numer!

UNGE POETER

*Der er Tider, hvor vi tier med de Ord, vi vilde sige,
hvor vi dovent og med Sindsro lader fem være lige
og betragter fra vort Vindu hver Stabejs, der gaar
forbi,
og nyder rent artistisk, hver Gang én plumper i.*

*Der er Tider, hvor vi ødsler med Papir og med Blæk,
hvor vi hidsigt og i Harme kaster Lænkerne væk
for at fægte — og sparke til hver spærrende Klods,
hvor vi gløder af Tro, hvor vi gnistrer af Trods.*

*Der er Tider, hvor al Kamp er os fjern og imod,
hvor et legende Solstrejf paa et Blad for vor Fod
kan fortrylle os saa dybt, at vi ønsker og tror
selv at være som en Plante af den ydmyge Jord.*

*Der er Tider, hvor alt andet svinder bort som en Sky,
hvor vi mødes med en Glæde, der er festlig og ny
som det grønneste Majløv i den klareste Vaar,
som en Kvinde, der har gemt sig i sit udslagne Haar.*

*Der er Tider, hvor alt rigt, som vi troede var vort,
er som Blomster, der visner under Tørke og Tort,
og hvor Livets muntre Virvar bliver dødt for vort Blik
— — som om Verden og dens hele blanke Herlighed
forgik.*

*Vi er Konger, ingen hylder — for man kender os ej!
Vi er Frugter, ingen plukker, skønt vi gror ved alfar
Vej!
— Men vi véd, at én Gang vil man bygge os et Slot,
og vi véd, at én Gang vil vort Bryg kaldes godt....*

Men da er hvert Haar paa vort Hoved blevet graat!

Thorkil Barfod.

EN JULESANG.

Mel.:, Juleaften aa hvor er du sød —

Juleaften ingen Gaasesteg,
ej et lille Vingeben til Dig.
Ingen Risengrød med Mandler i,
nej, de Herligheder er forbi.
Man maa nøjes med en Grisetaa,
Snak, det kan man heller ikke faa!
Pokker staa da i min Hattepuld,
hvordan skal man vide det er Jul?
Jul, Jul, Jul, Jul, Jul,
hvordan skal man vide det er Jul?

Man kan knap nok faa Kommunemad,
ingen Whisky, ingen Øl fra Fad.
Man kan købe sig en Sprællemand,
som man bare ikke æde kan. —
Men naar blot Du er som Fuglen fri,
skal Du gladelig kun stemme i,
med den lille frie Himlens Fugl:
Jo, nu kan jeg føle det er Jul,

Solen evigt bryder frem mod Øst,
lyser Vejen op til Haabets Kyst,
Lykkelandet for hver ærlig Mand, —
snart vil Folkene gaa der i Land.
Der skal Livet leves smukt og godt,
ej som Fraadser i et gyldent Slot.
Frihed er dog mer' end dobbelt Sul,
uden Frihed er der ingen Jul,

Syng da af dit Hjærte Julens Sang;
hør nu Fredens Juleklokkeklang.
Frihedsbølgen over Verden gaar;
strenge Herrer faar nu strenge Kaar,
hvis de ikke følger Julens Bud,
som skal raabes over Jorden ud:
Alle frem til Lys, fra mørke Skjul!
Alle skal nu vide det er Jul!

Olfert Jespersen.

Hold „Ravnen", saa faar De et glædeligt Nytaar!

HOVEDSTADENS BRUGSFORENING

Arbejdernes Forbrugsevne er en revolutionær Kraft.

JAURÉS.

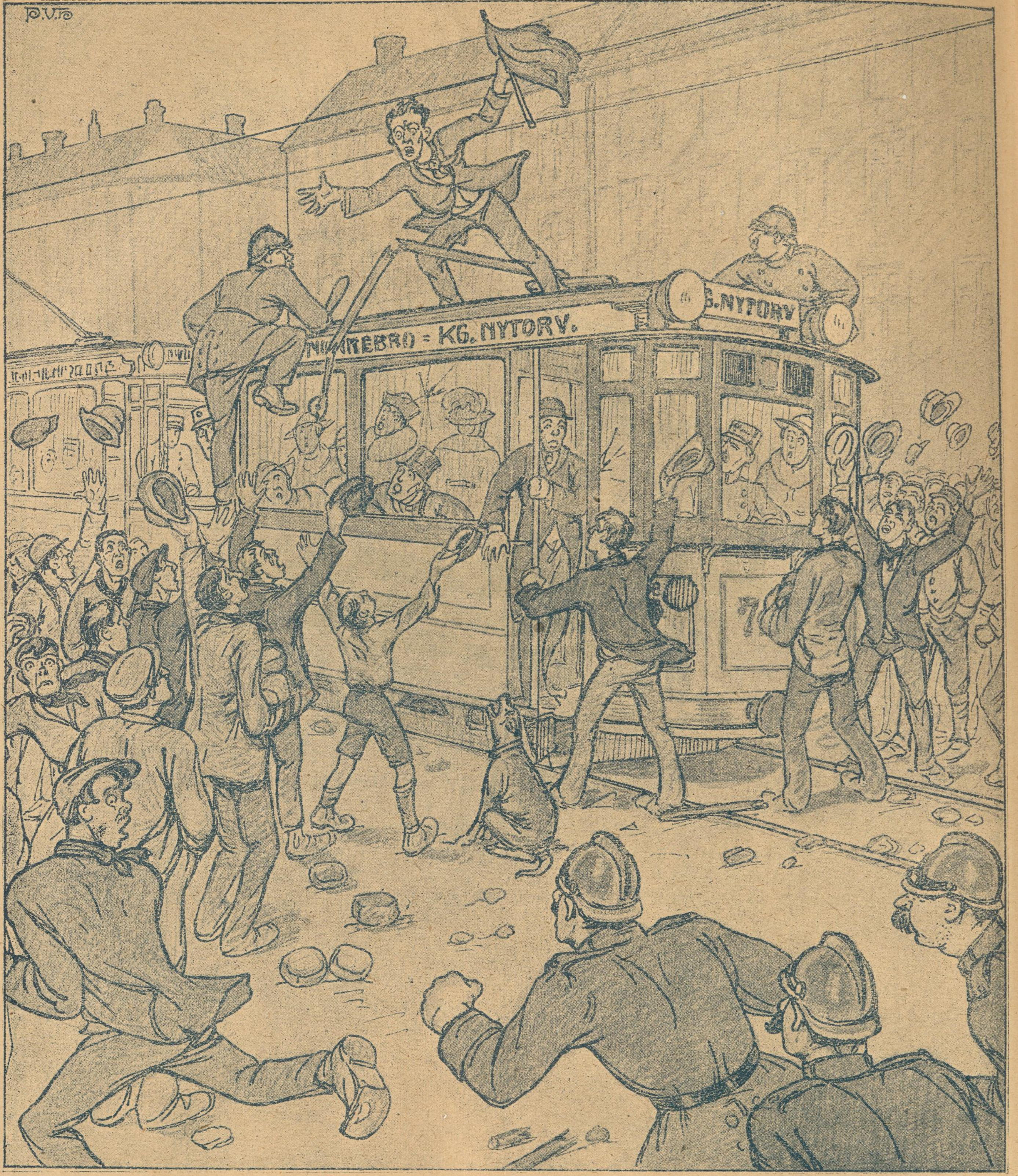

Tegning af **P. V. Hansen.**

Der er Sporvejsstandsning i Frederiksborggade!

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

„Juleroser“.

Enhver bliver snakkesalig i sin Jargon.

*

Det er, hvad vi kalder en Dal hos os, sagde Normanden om Himmelbjærget.

*

Mit Klædeskab er daarligt forsynet, sagde Bonden. Det indeholder kun en Klædning, og det er Bagklædningen.

*

Hun er god mod Fattigfolk. Naar hun koger Æg, saa giver hun dem Suppen.

*

Hvilken Lighed er der imellem en Panter og et Menneske?

Ingen af dem gaar pletfri gennem Verden.

*

Man bør gaa frem med det gode. Med en Draabe Honning fanger man flere Fluer end med en Tønde Eddike.

*

Selv om man er Vegetarianer, kommer man dog til at gaa al Kødets Gang. Og fordi man er Kødspiser, kan man godt komme til at bide i Græsset før Vegetarianeren.

*

Det er trist for en Soldesvend, der jævnlig kommer hjem henad Morgen, at hans Kone er saa lydhør, at hun vaagner, bare Barometret falder.

*

Naar en Mand har en Hustru formeget, kaldes han Bigamist. Naa, allerede en kan være formeget!

En Bog om Brød

(112 Sider med Illustrationer og farvetrykte Tavler) dets Historie, Tilberedelse og Forhold til Ernæringen er udgaaet fra os, og enhver, der interesserer sig for dette vort vigtigste Næringsmiddel, kan, ved Henvendelse til os, **gratis** erhverve et Eksemplar af Bogen.

Ryesgade 27. N.
Telefon: Central 3012.

Hvilken Forskel er der imellem en Advokat og en Sagfører.

Ganske den samme som imellem en Aligator og en Krodille?

*

Der tales saa meget om Flyvere, der kan holde sig i Luften i tolv Timer. Jeg havde en Broder, som for tredive Aar siden besteg et Bjerg, og han er ikke kommen ned endnu.

*

Petersen reddede en Gang Hansens Liv paa en farefuld Sejltur. Der var kun en Pilsner tilbage, og Hansen var lige ved at dø af Tørst.

Man kan virkelig ikke betale sin Tandlæge med en falsk Halvtredskroneseddel og bagefter undskylde sig med, at Tænderne ogsaa var falske!

*

Det er altfor beskedent, naar en »Søndagsrytter« beklager sig over, at hans Hest har kastet ham af et Par Gange.

En Hest, der kaster saameget af sig, er virkelig ikke saa daarlig endda!

*

Man maa ikke bebrejde en Opvarter, at han af og til kan have »en lille en paa«.

Husk, han skal have alt det i Hovedet, som Gæsterne drikker!

*

En Kvinde kan ofre alt, selv Livet, for den Mand, hun elsker. Men forlanger han, at hun skal gaa med sin Vinterhat, naar det bliver Foraar, saa, ja saa kan hun komme til at afsky ham som Pesten!

*

Høflighed er det, naar man tænker: Den dumme Æsel begriber ikke et Ord, men siger: Undskyld, jeg har ikke udtrykt mig klart!

*

Tilbagetoget dækkes af de Ryttere, der har de daarligste Heste.

*

Hos de fleste Poeter er Versefødderne gode nok, men — Hovedet?

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN“

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Eftorkrav. Ill. Katalog

Miss Elinors Hjærte.

Moderne engelsk Roman af Per Bonde. Illustreret af Magnus Kristensen.

FØRSTE KAPITEL

Miss Elinor bor paa sit prægtige Slot,
i Skotland det ligger, saa vidt jeg da mindes.
Komtessen er ung, hendes Holdning er flot,
og Læben er rosenrød, Øjet er blaat,
og aldrig man saa slig en Haarpragt som hendes.
Miss Elinor elsker. (De spørger mig: Hvem?
— Giv Tid, allerkæreste smaa Læserinde,
Miss Elinor elsker, forsikrer jeg Dem
af hele sit Hjerte, men Skæbnen er slem,
som De af det næste Kapitel vil finde.)

ANDET KAPITEL

Grev Arnold, en Adelsmand ædel og god,
har fundet en Plads udi Elinors Hjerte;
men ak, han er fattig! Hvad hjælper vel Blod,
naar Pungen er tom? og dog har han Mod
at tilstaa Komtessen sin lønlige Smærte.
Miss Elinors Far er — ak! — helt bankerot;
han kræver af Hensyn til Slægtens Ahner,
hun gør et Parti, som gir Mønt (helst lidt flot).
Ak, Elinors Øjne de fyldes af vaadt,
da Faderen røber de skændige Planer.

TREDIE KAPITFL

De elskende skilles en maaneklar Nat,
da Træerne drypper af Efteraarsvæde.
Grev Arnold ømt kysser paa Haanden sin Skat
og vandrer i Verden nu ene, forladt.
(Ak, stands Læserinde, lad sammen os græde)!
Miss Elinors Skæbne er grusom og tung
i dette Kapitel: Knap Højlandets Skoves
saa pragtfulde Vaardragt er færdig, før ung
til Jøden Hr. Jakob (in casu: hans Pung)
den stakkels Komtesse med Taarer troloves!

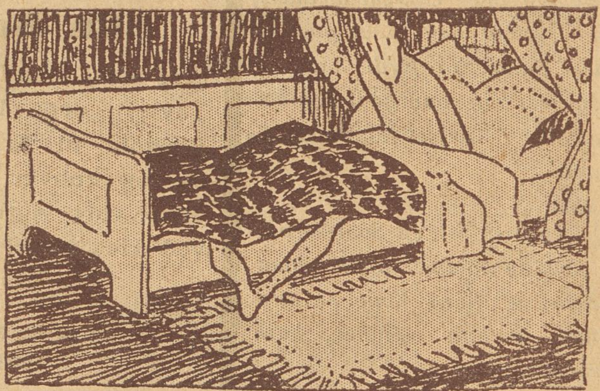

FJERDE KAPITEL

Grev Arnold nu flakker al Verden omkring,
sin elskede Elinor kan han ej glemme,
han kysser vel ti Gange daglig den Ring,
hun gav ham til Afsked og føler et Sting
i Siden, saa tit som han mindes den Stemme,
der halvkvalt af Graad, men usigelig øm,
ham bød et Lev vel. — Ak, hvor haardt maa han prøves!
Da har han en Nat en forfærdende Drøm
og vaagner end badet i Taarernes Strøm:
Han hører en Stemme, som skriger: »Ej løves
de prægtige Skove i Skotland ved Vaar
en Gang endnu, før din Elskte er Jødens!«
Han skælver, en Gysning igennem ham gaar.
»Det skal ikke ske!« højt han sværger og slaar
i Bordet. Hans Ansigt er gustent som Dødens.

FEMTE KAPITEL

Og Dagen til Bryllup og Glæde bestemt
den oprandt med Solskin. Dog underlig bleget
og tvunget var Elinors Smil; aa nej, nemt
det er ej at svigte sin Ungdom, og glemt
hun har ej sin Greve, end mindre ham sveget
i Hjertet! I Hjertet der er hun dog hans.
(Ja, Pokker skal tro disse Pigebørns Hjerter!)
I Kvæld skal hun danse med Jakob en Dans,
men Tankerne søger fra Højtidens Glans
langt bort fra den Bryllupsdags flammende Kærter.

SJETTE KAPITEL

Da pludselig — ingen hvorledes har set —
Grev Arnold er midt iblandt Festdagens Gæster,
han staar just, hvor muntrest bli'r drukket og lét.
Miss Elinors Far fra sin syvende Bét
(i Kortspil han er saagu ellers en Mester)
sig rejser: »Grev Arnold! se se, I er her!«
med ynkelig Gammelmandsrøst ræd han synger.
Men Greven har knyttet sin Haand om sit Sværd,
saa tømmer han Lommerne: »Se dér og dér!«
og Guldet det vokser paa Gulvet i Dynger!.
»Ha, tag dem! Og nu er Miss Elinor min!
Og Du, Jakob Jøde, saa tænker jeg næsten,
saafremt da Din Næse er halvt kun saa fin,
som kroget den er, Du kan indse, at din
Nærværelse er overflødig. Til Præsten
Du kan sende Afbud — forsvinde for Resten!«

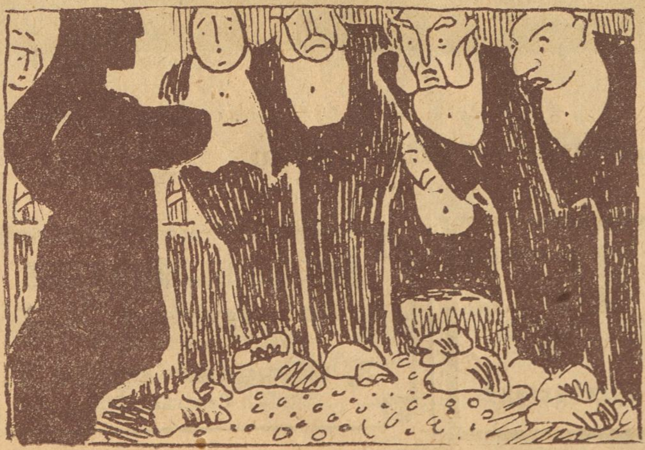

SYVENDE KAPITEL

(Hvordan Hr. Grev Arnold er kommet til Mønt,
mig spørger et højtæret Kor-Læ erinder.
Jeg svare kun kan med afvisende Grynt:
»Han *har* dem!« Forøvrigt det er just saa kønt,
det haaber jeg alle med mig De da finder,
at frelse sin Elskte i yderste Nød,
hvad Helte i gode Romaner bør gøre.)
Miss Elinor blussed saa dronninge-rød,
da Greven galant hende bukkende bød
sin Arm for straks hjem til sin Borg hende føre.
Om straks de holdt Bryllup? Aa nej da, lidt Tid
behøver Miss Elinor dog til at rette
sig helt efter Skrækken. Som Liljen saa hvid
hun færdes paa Slottet, er venlig og blid.
Og snart blir de enig om Dagen at sætte
hvor Bryllup skal holdes, til sidst i April,
— og Elinors Hjerte det hamrer og jubler!
Saa ta'r hun i Parken en Dag sig et Hvil
og vaagner og ser — ak, en Knøs med et Smil.
— — —
Men efter den Dag gaar hun tit og grubler.

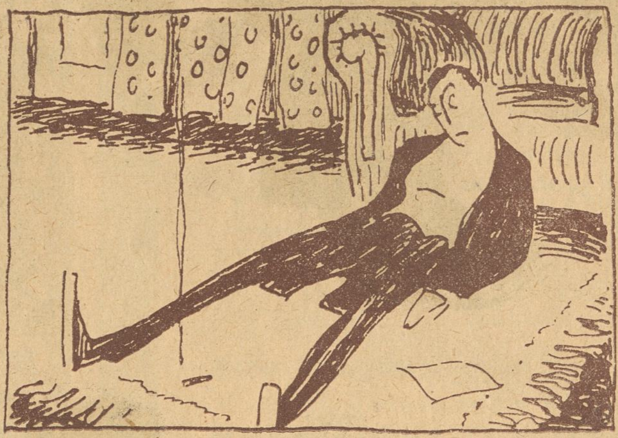

OTTENDE KAPITEL

Saa oprant den længsélsfuldt ventede Dag,
den oprandt med Sol og med Foraarsklange
fra Skoven, fra Marken, i Lærkernes Slag.
Grev Arnold paa Morgentur aander i Drag
den vaarfyldte Luft, indtil pludselig bange
han skælver, hans Lykke ham synes for stor:
Miss Elinor hans, ja hans! ingen andens!
Saa iler han hjemad og ser paa sit Bord
et Brev! — og fra hende! — kun hastige Ord!
Han vakler og raver, som slukner Forstandens
alt sygnende Lys! Ak hun skriver: »Tilgiv
mig kære, jeg fundet mig har nu en Partner,
som helt jeg har givet min Ungdom, mit Liv.
Men trøst dig og find dig en trofast're Viv
— i Nat er jeg flygtet herfra med din Gartner«.
Grev Arnold besvimer af Sorg og af Smærte.

Her slutter Romanen »Miss Elinors Hjærte«.

Tegning af Osvald Jensen.

Et Demonstrationstog paa Vej til Rigsdagen.

HERMAN JUST's
Pariserfarveri og kemiske Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 y. **Raadmandsgade 2.** Tlf. Taga 113.

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

Arb. Ligkistemagasin.
4, Saksogade 4 (ved Vesterbrogade).
Telf.: Central 9375.
3, Blaagaardsgade 3.
Telf.: Central 5708.

Musik og Sang i Julen

Mandoliner, Harmonikaer.
Største Udvalg i Gramofoner og Plader. Billigste Afbetaling.

A. Nordholm, Nørrebrogade 55[1].

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.
Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.
Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 146
HG Vare Mærke
Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

Forlovelsesringe
Halgreen
Gothersgade 34
lige for Regnegade

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

Forsamlingsbygningen
Rømersgade 22.
Telf. 1310. *Chr. Jensen.*

Forsamlingsbygningen
Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

Folkets Hus
Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Bestil »Ravnen« hos Social-Demokratens Bude.

Tegning af *O. Hartig* — frit efter *P. S. Krøyer, Carl Bloch, Franz Hals, Exner* og *Neumann.*

Hvad venter de Fiskere vel ved Stranden?
De venter paa Kaffe med „Oscar d. anden."

Værs'go, lille Frue, se sæl efter,
ikke Spor af Sild eller Spætter!

Forgæves hans Haand over
Strengene glider.
Strenge er udsolgt. Det er
strænge Tider.

For Carl Bloch har Tiderne slaaet en Kurve:
Tænk, at det er forbudt at fodre Spurve!

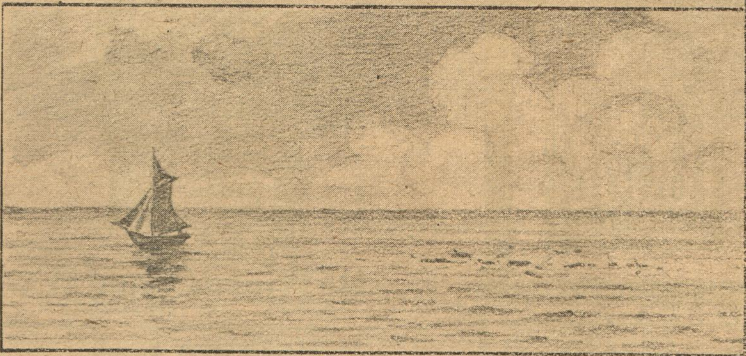

Det her er en Neumann. Bekendt „Marine".
Men Skibet er borte. Ramt af en Mine.

Før var det Christian Winter, der stod ved Bjælken.
Nu er det Rode, som kontrollerer Mælken.

Krigsramte Kunstværker.

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade
F.E. BORDING KØBENHAVN.

Meget billige Bøger og Kort til Julegaver!

Nr. 31. **St. St. Blicher.** Samlede Noveller og Skitser. 1—10, i 5 Helshirtings Kunstner-Pragtbind. Et mægtigt Værk paa 2250 Sider, smukt udstyret .... **Nu kun** 8,50

Nr. 156. **Ludvig Holberg.** Samlede populære Værker ved Dr. W. Molle up, 1—12, i 4 Helshirtings Kunstner-Pragtbind. Et storartet Værk paa 2400 Sider, fint udstyret — ligeledes enestaaende billigt. **Nu kun** 8,50

Nr. 41. Dr. **Ed. Boisgilbert.** Cæsars Søjle. En Fremtidsroman. Forf. skriver: »Denne Bog tilegner jeg hele Publikum, og jeg haaber at stifte noget godt med den.« 310 Sider. 1914. Pragtbind. Nu kun 1 25

Nr. 42. Botaniske Billeder. 20 farvelagte Tavler efter originale Tegninger af en bekendt Kunstner med Nøgle og kort forklarende Tekst ved Dr. J. P. Smidt. 1918 Indbundet. (Pris 5,00) .... Nu kun 2,50

Nr. 281. Dr. **J. P. Smidt.** Mandens og Kvindens Anatomi, med oplukkelige Modeller af Manden og Kvinden. Pris 4,50. Nu kun 2 25

Nr. 108. **F. C. Granzow.** Populære historiske Skildringer. Indb. i et elegant Helshirtings-Pragtbind. Bogladepris 6,50. Nu kun 1,50

Nr. 204. **G. Lütken.** Dagens Dronning og hendes Slægt. En Astronoms Fortælling om andre Kloder og Livet paa disse. Bogladepris 4,00 Nu kun 1,25

Nr. 24. **C. Bildsøe.** En Rejse i Verdensrummet. Populære astronomiske Foredrag med Illustr. Bogladepris 2,50. Nu kun 1 00

Nr. 45. **Ingv. Bondesen.** Jorden rundt. Geografiske Skildringer med en Mængde Billeder. (5,00) .... Nu kun 1 50

Nr. 203. **Pierre Loti.** Min Broder Yves. En udmærket Fortælling. (2,75) .... Nu kun 1 25

Nr. 110. **Prof. Dr. med. Ph C. Hartmann.** Jeg vil leve sundt. I eleg. Helshirtings-Pragtbind. (4,00) .... Nu kun 2 00

Nr. 271. **Roms geografiske Billeder.** 2. Oplag. Ca. 700 nydelige Billeder fra hele Verden. En fængslende Bog for alle. Pris 7,00 .... Nu kun 3,50

Nr. 191. **Louis Kuhne.** Den nye Helbredslære, 2den danske Udgave ved cand. pharm. A. A. Abel. Ved et Tilfælde er vi kommen i Besiddelse af et lille Oplag af dette saa efterspurgte Værk, der ellers er udsolgt. Ialt 6 Dele med mange Illustrationer. Pragtbind. (Før 15,00) .. Nu kun 5,00

Nr. 207. **E. Marlit.** Guld-Else. Roman. 320 Sider, trykt paa meget fint Papir. Imiteret Pragtbind .... Nu kun 1 75

Nr. 209. — Korfunkeldamen. Roman. 176 Sider, trykt paa samme Kvalitet Papir. Imiteret Pragtbind ... Nu kun 1,50

Nr. 7. **Louise M. Alcott.** Plumfield. Fortælling. 1912, i Flors gode Udgave, 288 Sider, indb. i Pragtbind .... Nu kun 1,50

Nr. 179. **Thomas a Kempis.** Kristi Efterfølgelse ved Pastor G. Münster. 256 Sider. 1910. Pragtbind. Nu kun 1,35

Nr. 296. **Alex Schumacker.** Fra gamle Dage. Historiske Skildringer, Fortællinger, Krøniker og lign., 200 Sider. 1913. Indb. i Pragtb. Nu kun 0,85

Nr. 315. **Harald Tandrup.** Udvalgte folkelige Fortællinger, 1—5 indb. Fra Dannevirke til Dybbøl. Skatten paa Rønhave. En fyrstelig Fange, Kongens Millioner og Fra Bastillen til Danmark. Indb. i 2 Pragtb. (14,00) Nu kun 3,50

Nr. 317. **Do.** Peder Barkes Hoved. En Fortælling fra Grevens Fejde. 1913. 206 Sider. Indb. i Pragtb .... Nu kun 1,00

Nr. 352. **Dikken Zwilgmeyer.** Lille Jan Bluhme. En udmærket god Fortælling for Børn. Ved Anna Erslev og E. Lund. Indbundet. Nu kun 0,75

For kort Tid siden udkom vort nye Katalog Nr. 45: Fortegnelse over 409 fortrinlige Bøger — hvoriblandt mange Sjældenheder — en Samling Platter og en Del Serier af meget billige Prospektkort. — Forlang Fortegnelse tilsendt og udfyld straks Bestillingssedlen, idet De opgiver, hvilke Numre De ønsker. Dog gør vi udtrykkelig opmærksom paa, at man ikke behøver at gøre noget Indkøb efter denne Prisliste — man kan alligevel faa Kataloget tilsendt gratis og franko.

Meget billige Juleprospektkort.

Nr. 395. 10 Juleblomster i Farvelitografi. Meget eleg. .... Nu kun 0,40

Nr. 417. 12 kolorerede Børnekort med Juletræer, Snemænd og lign. Fine Postkort .. Nu kun 0,30

Nr. 418. 12 kolorerede Landskaber med Nisser og Juletræer m. m. Postkort, fin Udførelse. Nu kun 0,30

Nr. 419. 12 kolorerede Julenisser med Juletræer og lign. Ligeledes fine Postkort ... Nu kun 0 30

Nr. 420. 12 kolorerede Julegran med Klokker, Landskaber Kogler m. m. Fine Postk. Nu kun 0,30

Nr. 421. 12 Snelandskaber med fine Motiver i grøn Tone .... Nu kun 0,35

Nr. 422. 10 meget elegante kolorerede Julepostkort med Dameportræt, Snemænd, Gran og Julemotiver — meget godt udførte paa fin Karton .... Nu kun 0,35

Nr. 423. 10 fine Julebrevkort, 5 paa Bøttepapir, 5 paa Elfenbenskarton. Juletegninger af J. Skovgaard, Kr. Zahrtmann, Hans Nich. Hansen m. fl., med Digte af Z. Nielsen, Jeppe Aakjær, Ingeborg Marie Sick o. fl. Nu kun 0,25

Nr. 424. 12 fine flerfarvede Kort af Børn. Meget smukke i Cromotryk .... Nu kun 0,50

MADSEN LINDS
Boghandel og Forlag,
Klosterstræde 24, København K.
Telefon 7157.

Nr. 100. **Bestillingsseddel.**

(Sendes som Tryksager i aaben Konvolut for 4 Ø. fra Prov., 3 Ø. fra Kbhvn.)

Undertegnede bestiller herved følgende af de i Annoncen fra **Madsen-Linds Boghandel & Forlag, Klosterstræde 24, Kbhvn. K**, nævnte Bøger og Kort, der kan afhentes eller sendes pr. Efterkrav med Tillæg af Porto og 10 Øre til Emballage. — Man skriver kun Numrene.

Numre ....

Der ønskes .... Ekspl. af Katalog Nr. 45

Navn ....

Stilling ....

Adresse ....

(Glem ikke tydelig Navn og Adresse.)

Kejserens Drøm:

*Tegning af **Emil Poulsen.***

Den sidste Parade.

At »Ravnen« kan tegne — den Sag er klar!
*Vil **De nu tegne** Dem fra **1ste Januar?***

16 Sider 18 Øre

RAVNEN

Nr. 52 Redigeret af AXEL WESSEL. * Torsdag den 26. December 1918.

Tegning af Osvald Jensen.

Hun er saa mild af Sjæl og Aand,
for stakkels sultne Dyr hun føler Smærte.
Her gi'r hun Maagen glad sin Haand.
— Hr. Maagensen i Gaar fik hendes Hjærte.

Vi anbefaler

„Stjernen“s

Skattefri Lager

og

Skattefri Pilsner

samt

Mineralvande.

Tlf. 1919.

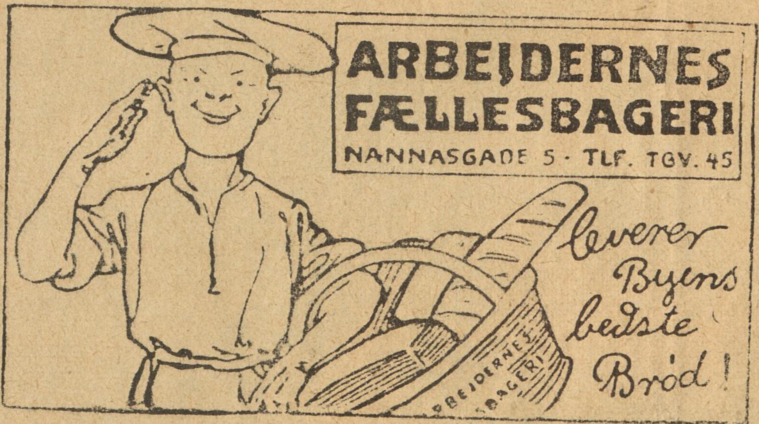

Køb RAVNEN

udkommer hver Torsdag og koster kun 18 Øre!

KØB „RAVNEN“
18 ØRE

MØBLER faas billig
paa Kredit
fra 5 Kr. mdl.
Henst. v Sygdom og Arblsh.
Holm & Larsen,
Falkoneralle 46. Telf. 7155

HERMAN JUST
Pariserfarveri og kemiske
Tøjrensnings-Anstalt.
Hele Dame- og Herregarderober renses og farves uden Opsprætning. Specialitet: Gardin og Møbelstoffer. Dekartering af Dame- og Herrestoffer.
Pustervig 3. Tlf. Byen 1537 v
Raadmandsgade 2. Tlf Taga 113

N. J. Baltzer's Eftflg.
P. J. Nielsen
Frederiksborggade 32.
à la Carte hele Dagen.
Foreningslokaler anbefales.
Telefon 144

Annoncer
til
Ravnen
modtages paa Ekspeditionen,
Nørre Farimagsgade 49, Stuen

C&G
Køb
danske Varer
hos
Crome & Goldschmidt

Ny Jul?

Den gamle Jul, den Gang vi var smaa,
med Træ og Lys og Chokolader!
Og saa den go'e rare Gudfader,
vi gik og barnligt troede paa!
Han husked Ønskesedlen — hvert Ord
og sendte Gaverne gennem Ruden!
Hin Nat med Rosenkind imod Puden
vi drømte om Stjerner og Englekor.

De gamle Minder fra da vi var smaa,
om Fa'r og Mo'r og Barnekammer!
Som slette Træsnit i slidte Rammer
paa Pulterkamret de hænge maa.
Det ganske Aar jeg gemmer dem hen
— man slider haardt for Vejen og Dagen —
men har November jeg vel paa Bagen,
saa kribler det sagte i mig igen.

Dog jeg er standhaftig, jeg er en Mand
— som Staal — jeg la'r mig ikke rokke!
Det mangled' kun, at jeg skulde pjokke
omkring med Hjærtet i Julebrand.
Man er begavet vel med Fornuft,
og véd, Fornuften paalægger Pligter —
Gid Pokker staa i hver rørstrømsk Digter
med samt Presenter og Klejneduft!

Og nu da Jorden har staaet i Brand,
da Verdens Ansigt hver Dag skifter,
da Frihedsfanerne sejrrigt vifter,
nu rummer Hjærnen kun Folk og Land:
Nu vil jeg en ny og en større Jul,
med større Udsyn og større Tanker
end den, der dyrkes af gamle Pjanker
og rimer paa noget med Gaasesul! —

Da rører en lille Haand ved mit Knæ.
»Nej, Barn — nu kan jeg virk'lig ikke.«
Han si'r med store, undrende Blikke:
»Hør Fa'r vi ska' vel ha' Juletræ?« —
Mit Sind bli'r ydmygt og Øjet vaadt.
Jeg gamle Fæ, hvor maa jeg mig skamme:
Alt skifter, ja — men evigt den samme
bli'r Juleaften — — *og det er godt!*

Oskar Elholm.

Tegning af Storm-Nielsen.

Juleaften i en yderst snæver Kreds hos Jomfru Gyldenlack.

Tegning af Emil Poulsen.

AFB A/S
KUL
AFB A/S
BRIKETTER
KØB BRÆNDSEL HOS
ARBEJDERNES FÆLLESORGANISAT: BRÆNDSELSFORR: A/S
FREDERIKSBERGGADE 16'
BRÆNDE
TELEFON 6068
KOKS
TELEFON 6068
~19-AN-18~

Et Skud.

Den gamle Kaptajn og hans Oppasser Poul gik næsten daglig paa Jagt, men den gamle gjorde ikke synderlig Skade paa Dyrene; snavs var det med hans Øjne, og ryste paa Hænderne gjorde han. Poul, der ikke var nogen Helt, skælvede hver Dag for sit Liv og besluttede saa at vænne den gamle Kaptajn af med Skydeǵriet. En skøn Morgen sank Poul om med et Skrig midt paa Marken og den bestyrtede Kaptajn løb hen til ham og stønnede: Lille, kære Poul, vaagn op, har jeg ramt Dig?

Poul stønnede svagt, og hvormeget end Kaptajnen jamrede og bad, hjalp det ikke det mindste.

— Naa, sagde Kaptajnen, saa ved jeg ikke bedre end at sende en Kugle gennem Hovedet paa Dig, at Du ikke skal ligge der og lide.

Kaptajnen lagde Geværet an — og saa kom der mere Liv i Poul, end der længe havde været!

Julevers.

Mel.: Hurra min Jente her kommer jeg.

Nu er det Jul, og nu skal vi ha'
Julekage.
Til Morgenstella skal smage bra
Juleboller.
Og hvad er det, som er her og der,
hvor end man staar og ser og gaar
og træ'r:
Juletræer.

I hele Landet man kigger paa
Julestjærnen.
Der kommer Breve med mange smaa
Julemærker.
Men bedst af alt er det dog at faa
de store li'saavel som og de smaa
Julegaver.

Af Konen fik jeg skam hele to
Juleplatter.
Som Tak for det gav jeg hende do.
›*Juleklokker*‹.
Af Bog og Blade vi mange har,
det alderbedste Blad for os dog var
›*Juleravnen*‹.

Se, vore Børn tygger henrykt paa
Julegodter,
imedens de leger med bittesmaa
Julenisser.
Og spø'r man dem, hvilken Dag er bedst,
de svarer alle over samme Læst:
Juleaften!

Paa Bordet dufter saa sød og godt
Julegaasen.
Og dér, hvor de har det mindre flot,
Juleflæsket.
Jo, der kom lidt fra Amerika,
og sig mig kære, hvem skal Takken ha'?
— *Juleskibet!*

Og hvad paa Jorden kan være som
Julefester?
Og ingen er dog saa kære, som
Julegæster.
Der er for Øjet, der er for Tand,
og der er Jubel, naar man finde kan
Julemandlen!

Bag Ruden ser man de kære Straa:
Juleneget.
I Stuen har alle kære Smaa
juleleget
De spiser Godter helt i det blaa
og klager over, at de ej kan faa
Juleklejner,

Jeg mine Unger kan hurtig faa
›*juleskøre*‹.
Til deres Gaver jeg bruge maa
Hjulebøre.
Og jeg har ordnet og jeg har delt,
og jeg har slidt, saa jeg er bleven helt
— *hjulebenet!*

Jørgen Grønsvær.

Grovt Hvedebrød fra Arbejdernes Fællesbageri, fremstillet af sammalet Hvede. Udmærket for svage Maver og Blegsottige. Bedre og mere velsmagende end Grahamsbrød.

Spøgeri og Kærlighed.

En Roman fra den store Verden.

— Jeg aabnede det af en Fejltagelse, som jo var heldigt, begyndte hun forpustet, det kom med Posten i Aften, og jeg syntes der stod Miss i Stedet for Mrs. Emberly. Læs hvad det indeholder.

Det indeholdt som følger:

»Madame! Det er kommet til min Kundskab, at Deres store Sorg yderligere er blevet forøget gennem det Faktum, at en hel Del Mennesker mener, at Deres Søn skal have tilføjet sig selv Døden. I Haab om at bringe Dem nogen Lindring i Deres store Sorg føler jeg mig tilskyndet til at sige Dem, at jeg har gode Grunde til at tro, at Deres Søn blev myrdet, og jeg er fuldt ud overbevist om, at han ikke begik Selvmord. Jeg føler mig forpligtet til at sige Dem dette, men, skønt jeg ikke har ringeste Andel i Forbrydelsen, er der visse Grunde, der bevirker, at jeg ikke kan sige mere, og heller ikke kan give mig tilkende for Dem.«

— Hvem kan dog have skrevet dette? udbrød Blyth.

— Samme Person, som skrev det andet Brev, sagde Violet. Hvad skal jeg gøre Leonard? Jeg kan ikke vise M'or det. Hun stirrede paa ham med et opskræmt Blik og sagde derpaa:

— Skal jeg blot gemme Brevet . . . . og ikke sige noget derom?

— Bed Edna om at komme herhen et Øjeblik og kom Du ogsaa selv med, hvis Du kan gøre det uden at vække Din Moders Mistanke.

Hun forlod Værelset og kom efter en Stunds Forløb tilbage med Edna Shearm, hvis Ansigt var spøgelseagtigt blegt.

— Hvor er Brevet? spurgte hun med lav, skælvende Stemme.

Da hun havde modtaget det, læste hun det hurtigt igennem.

— Men hvad er der i Vejen? udbrød Blyth, er Du ikke rask, Edna?

Det forekom ham, som om hun var lige ved at falde om og han rakte hende sin Arm til Støtte.

— Jeg har følt mig lidt mat i Aften, mumlede hun.

De diskuterede derpaa hurtigt, hvad der burde gøres med Brevet, og Blyth lagde Mærke til, at Edna, der ellers havde et saa hurtigt Hoved, ved denne Lejlighed syntes at være ude af Stand til at foreslaa noget.

Hun syntes at være helt forvirret, men man besluttede sig dog tilsidst til ikke at vise Mrs. Emberly Brevet, idet mindste ikke den Aften.

Denne Aftens Post havde kunnet anses for meget skæbnesvanger, thi der ankom endnu et mærkeligt Brev, men Modtageren deraf holdt det hemmeligt. Det var fra Major Lydfield og var adresseret til Edna Shearm. Denne læste det endnu en Gang igennem, da hun var kommet op paa sit Værelse. Brevet lød som følger:

»Bedste Miss Shearm!

Jeg ønsker at faa en ganske kort Samtale med Dem privat, da jeg har noget af største Vigtighed at meddele Dem, og tro mig, jeg vilde ikke besvære Dem paa denne Maade, hvis Sagen ikke havde været saa vigtig. Vi kan jo ligesom tilfældig træffes ved Jernbanestationen i Bridge Morton, hvis De kunde sørge for at være der alene ved 12 Tiden i Morgen Formiddag. Da der ikke ventes noget Tog paa den Tid, er der ikke mange Folk til Stede. De kan jo gaa ud paa Perronen og købe en Avis i Kiosken, og jeg kommer da og spørger efter en Pakke; paa den Maade vil vort Møde synes tilfældigt. I Haab om, at De ikke svigter mig, forbliver jeg Deres

Horace Lydfield.«

* * *

— Jeg fik Deres mærkelige Brev og er meget nysgerrig efter at erfare, hvad det betyder.

Den talende var Edna Shearm. Hun havde begivet sig til Mødestedet og de havde paa Foranledning af Majoren sat sig i en af Ventesalene, hvor der ikke var et eneste Menneske.

— Det var venligt af Dem at komme, sagde han, og jeg vilde ikke have besværet Dem, hvis Sagen ikke havde været af saa stor Vigtighed.

Efter et Øjebliks Forløb fortsatte han:

— Det er et meget kedeligt Emne, jeg ønsker at tale om, i det mindste tror jeg, at De vil mene det, men for at bevise, at jeg er kommet for at diskutere Sagen med Dem i al Venskabelighed, skal jeg begynde med at komplimentere Dem, naar jeg siger, at De har de bedste Nerver jeg nogensinde har set hos en Kvinde.

— I hvilken Anledning har De gjort den Iagttagelse? spurgte hun koldt.

— Nuvel, De synes ikke at være bange for Spøgelseshuse.

— Jeg forstaar Dem ikke, Major Lydfield.

— Men jeg tror alligevel, at De gør det, svarede han.

Hun sad tavs.

— Da jeg har meget at sige og vor Tid er begrænset, fortsatte han, er det bedst, at jeg gaar lige løs paa Sagen. Miss Shearm, vor fælles Ven Fergus Emberly's Død var ikke foraarsaget af et Ulykkestilfælde. Han blev myrdet, og jeg er overbevist om, at jeg kunde lægge min Haand paa den Person, der skød ham.

Da han sluttede, lagde han med Vilje sin Haand paa hendes. Med et Ryk trak hun sig gysende bort fra ham.

XI.

UHYGGELIGE BESKYLDNINGER.

I maaske fem Sekunder, som under disse Omstændigheheder snarere syntes Minutter, brød ingen Lyd Stilheden. Hun var bleven dødbleg, hendes Ansigtsudtryk var skrækslagent, men næsten straks forandredes det og hendes mørke Øjne lynede af Vrede og Trods, da hun spurgte:

— Hvad mener De?

— Som jeg nylig sagde, Miss Shearm. De har ualmindelige Nerver, sagde Majoren og betragtede hende med en

Slags bister Beundring, blandet med en Antydning af Triumf, da det før eller senere maa siges, er det bedst straks at tale rent ud. Hans Stemme sank ned til en Hvisken, da han fortsatte: De skød Fergus Emberly.

— Hvor vover De! udbrød hun, hvor vover De at sige eller tænke noget saadant? Jeg vægrer mig ved at høre mere paa Dem.

Hun rejste sig halvt op fra Bænken, men han rakte Haanden ud og holdt hende tilbage.

— De skal høre, sagde han, det vil sige, hvis De har halvt saa megen sund Fornuft, som jeg tror, De har.

— Det er Løgn, sagde hun, jeg tør sværge en dyr Ed paa, at jeg ikke skød Fergus. Hvordan kan De blot for et Øjeblik tro paa noget saadant.

— Det skal jeg vise Dem. De siger, at De ikke er skyldig. Lad os betragte de Omstændigheder, der vidner imod Dem. Først og fremmest: for kort Tid siden har De opholdt Dem i et Hus, hvor man spillede Hazard. De er i Besiddelse af Luner og Livslyst, der ikke staar i det rette Forhold til Deres Pengepung; snarere end at give tabt paadrog De Dem Gæld, Gæld, der for en ung Dame i Deres Stilling maa anses for stor, og De befandt Dem under vanskelige Omstændigheder. Da formaaede De paa Grund af gammel Venskab Fergus Emberly til at hjælpe Dem ud af Vanskelighederne ved at laane Dem den Sum, De behøvede. Jeg tror, jeg har Ret, naar jeg paastaar, at Beløbet var imellem to og tre hundrede Pund.

— Og han fortalte Dem det? spurgte hun forbavset og harmfuld.

— Stakkels Fergus har jo aldrig været nogen Gentleman i Tankegang, svarede Lydfield. Der fordres mere end en Generation for at blive det, paastaar man. Jeg maa imidlertid vise ham den Retfærdighed at sige, at han fortalte mig det en Aften, da han efter en god Middag hjemme hos mig komplimenterede mig for min gamle Portvin. Men for at fortsætte, stakkels Fergus var i mere end en Henseende tankeløs og uforsigtig, han gjorde sig ikke en Gang Besvær med at laase det Gældsbevis, De sendte ham, ned i en Skuffe, noget som jeg i hans Sted havde anset for en Æressag, men han forvarede det i en uaflaaset Skuffe i sit Skrivebord paa Marlcroft, og jeg maa tilstaa, at jeg fandt det der.

Det saa et Øjeblik ud som om Edna vilde afbryde ham, men hun gjorde det ikke, og han fortsatte:

— Hvis jeg havde været i Fergus Sted, vilde jeg have foreslaaet Dem at give mig et Kys for at faa Deres Gældsbrev tilbage, men stakkels Fergus havde arvet altfor meget af sine Forfædres Pengeinstinkter til at kunne tillade sig at bortødsle Penge uden naar det gjaldt ham selv. Det er jo muligt, at De bad ham om at annullere Gælden for gammelt Venskabs Skyld.

— Det har jeg aldrig gjort, svarede hun skarpt. — Jeg sagde ham, at jeg vilde betale Pengene tilbage, naar jeg blev gift.

— Virkelig. Nuvel, det var blot en Antagelse; men nu skal jeg fortælle noget, De virkelig gjorde. Den Nat, da Fergus Emberly blev myrdet, gik De ved Midnatstid ind i Biblioteket og stjal Gældsbeviset fra hans Skrivebord.

Edna Shearm sad ganske rolig med Øjnene fæstet paa Majoren, men hun gjorde intet Forsøg paa at benægte Sandheden af denne sidste Anklage.

— De ser nu, Miss Shearm, at jeg havde Ret, naar jeg sagde, at De burde høre, hvad jeg havde at sige. Og nu skal jeg fortælle Dem, hvorfra jeg ved dette. Den omtalte Nat kunde jeg ikke faa Søvn i mine Øjne, fordi jeg imod Sædvane havde taget mig en Middagslur. Jeg vilde derfor gaa ud i Haven gennem en Sidedør, men fandt den til min Forbavselse aflaaset og Nøglen fjernet. Jeg vilde ikke gaa ud gennem Hoveddøren af Frygt for at vække Husets øvrige Beboere, derfor gik jeg ud gennem Tjenestefolkenes Dør. Medens jeg gik ude i Haven og røg min Cigar, bemærkede jeg, at der var Lys i Biblioteket. Da jeg vidste, at Fergus var gaaet til Larchbank, og i den Tanke, at det muligvis kunde være Tyve, der drev deres Spil, listede jeg hen til Vinduet og kiggede ind gennem Sprækken under Rullegardinet. Paa den Maade saa jeg Dem tage Gældsbeviset ud af Skrivebordsskuffen. Taler jeg Sandhed eller benægter De det?

— Jeg vil svare Dem, naar De har sagt alt, hvad De har at sige, svarede hun.

Han fortsatte:

— Det forekom mig besynderligt, at De havde Overtøj paa, men jeg mente ikke at have Ret til at blande mig i noget, der syntes at være af en lidt delikat Art.

Han holdt et Øjebliks Pavse, men fortsatte derpaa:

— Næste Morgen fandt man Fergus Emberly liggende skudt i et Hus, der ikke laa mere end ti Minutters Gang fra Marlecroft.

— Og fordi de udspionerede mig og saa hvad jeg foretog mig i Biblioteket, vover De nu at anklage mig for at have myrdet ham, udbrød den unge Pige med lynende Øjne. Det er det frækkeste, jeg nogensinde har hørt. Jeg erkender, at jeg tog Gældsbeviset ud af Skrivebordsskuffen, fordi Fergus havde været saa skødesløs at lægge et saadant Papir paa et Sted, der var udsat for hvilkesomhelst nærgaaende Persons spionerende Blikke, men det var min Hensigt at tilbagegive ham det næste Morgen med Anmodning om at gemme den Slags Papirer paa et mere passende Sted; jeg tog Overtøj paa, fordi jeg syntes, at det var køligt. Jeg satte ikke min Fod udenfor Huset efter at vi havde sagt hverandre Godnat i Salonen, og jeg overlader til Dem at bevise, at jeg gjorde det.

— Jeg vil ikke forsøge paa at gøre det; den Anklage jeg har fremsat hviler paa Grundlag af hele Situationen, og De maa indrømme, at Skinnet er imod Dem. De bliver opdaget i Færd med at bemægtige Dem et Gældsbevis, og næste Morgen findes Fordringshaveren skudt. De bar desuden Overtøj, og omtrent ved samme Tid maa nogen være gaaet gennem Døren til Haven, thi Nøglen, som før havde været væk, sad der nu.

— Tror De, at jeg, hvis jeg havde skudt Fergus, vilde have tilbudt at gaa til Lorchbank sammen med Leonard Blyth den følgende Morgen.

— Naa, De kunde vel nok have bestaaet den Prøve. Som jeg før antydede, synes De ikke at nære nogen Frygt for Lorchbank. Faa unge Piger vilde have gaaet til et Spøgelsehus, især efter at en Ven var bleven dræbt der, og alligevel gik De alene derhen om Eftermiddagen, efter at Mordet var bleven begaaet.

Virkningen af denne sidst afskudte Pil viste sig straks og den syntes at have truffet Prikken, thi for første Gang syntes Ednas Sindsro at blive rokket og hendes Greb om Parasollen blev krampagtig, da hun hviskede:

— Det var altsaa Dem, der kom?

— Ja, jeg gik til Lorchbank for at forsikre mig om, at ethvert Spor efter Tragedien var fjærnet, før jeg gav Nøglen tilbage til Agenten. Jeg opdagede, at nogen skjulte sig et Sted i anden Etage. Jeg smækkede med Hoveddøren for at lade som om jeg havde forladt Huset og gemte mig derefter paa et Sted, hvorfra jeg kunde overse den nederste Del af Trappen. Jeg havde ikke ventet længe, før De kom ned, og jeg tror, at De gik ud gennem Vinterhaven. Vil De sige mig, hvad De gjorde paa Lorchbank den Eftermiddag?

— Jeg kan ikke give nogen Forklaring, svarede den unge Pige med den yderste Anstrengelse for at genvinde sin Selvbeherskelse. Det var dumt af mig, det ved jeg. Jeg havde hørt saa meget om Huset, og jeg blev grebet af Lyst til at udforske det.

(Fortsættes).

Disse 2 Bøger sælges inden 10 Dage for

Nedsat Pris. Kun 1 Kr. 85 Øre

Menneskets Legeme

i mange anatomiske Illustrationer

Denne illustrerede Bog indeholder en Mængde Billeder af Menneskets ydre og indre Organer m. m., og er et interessant og lærerigt Studium, baade for unge og gamle.

Vi henviser iøvrigt til nedenstaaende Fortegnelse:

Af Indholdet:

- Mandens Legemsbygning.
- Kvindens Legemsbygning.
- Idealet for kvindelig Skønhed.
- Idealet for mandlig Skønhed.
- Skelettet.
- Nervesystemet.
- Arm-, Bryst- og Bugmuskler.
- Laar-, Ben- og Fodmuskler.
- Hovedets og Halsens Muskler.
- Det ydre og indre Øre.
- Højre Halvdel af Lugteorganet.
- Blodomløbet.
- Hjernen. — Huden.
- Hjerte og Lunger.
- Mavesækken.
- Indvoldenes Leje i Bryst- og Bughulen.
- Gennemsnit af et kvindeligt Bækken.
- Livmoderen i fejlagtigt Leje.
- Livmoderen hos en svanger Kvinde.
- En Graaf's Blære.
- Et Menneskeæg.
- Fosterdannelsen.
- Det menneskelige Fosters Udvikling i 25 Billeder.
- Foster af Rygradsdyr.
- Det menneskelige Æg i Slutningen af 4. Maaned.
- Et modent Foster.
- Foregaaende Forløsning.
- Barmen hos en Kvinde, som nylig har født.
- Tvillinger i Livmoderleje.

m. m. m.

Kvinden som ung Pige, forlovet og gift.

af Mrs. E. B. Duffey

304 Sider.

Denne Bog omhandler et Emne, som det for Nutidens Kvinde er af allerstørste Betydning at kende — Kvindens sjælelige og legemlige Ejendommeligheder. Forfatterinden, den berømte amerikanske Skribent, Mrs. E. B. Duffey, skildrer her paa en enkelt og naturlig Maade med overordentlig Klarhed og Forstand, de store Forandringer, som Kvinden undergaar i de forskellige Perioder af hendes Liv Den gifte Kvindes Rettigheder og Pligter klarlægges.

Bogen er en uvurderlig Hjælp for alle Kvinder, saavel for den, som tænker at gifte sig, som for den, der forbliver ugift, den forlovede, Hustruen og Moderen. Alle bør læse denne Bog, som med sine 304 Sider paa en grundig Maade. behandler det valgte Emne. (Se nedenstaaende Uddrag af Indholdsfortegnelsen).

- To Køn.
- Kvindekønnets Mangler og tilsvarende Fordele.
- Naar skal den unge Pige oplyses om visse Sager.
- I hvilken Alder indtræder Puberteten.
- Fysiske Kendetegn paa at Puberteten nærmer sig.
- Hemmelige Synder.
- Kærligheden i dens første Form.
- Resultatet af begge Køns uindskrænkede Omgang med hinanden.
- Renhed og Sædelighed
- Mandligt Selskab.
- Unge Tilbedere.
- Renhed i Venskabsforholdet mellem Drenge og Piger.
- En Ungdomskærlighed er Ungdommens bedste Beskytter.
- Den første Kærlighed.
- Den første Kærligheds Renhed.
- En tidlig Forelskelse forhindrer ikke en senere bestandig Kærlighed.
- Med hvem bør man gifte sig?
- Passende Alder for Ægteskabets Indgaaelse.
- Et for tidligt Ægteskabs bedrøvelige Følger for Kvinden.
- Sørgelige Følger for Manden.
- Det indbyrdes Forhold mellem Mandens og Kvindens Alder.
- Den overdrevne villige Mand.
- Fysiske Ubehageligheder af et Giftermaal med en Vellystning.
- Hvorledes kan en Pige skelne mellem en sædelig og usædelig Mand.
- Anvisning til at bedømme en Mands sædelige Karakter.
- Tiden før og under Forlovelsen.
- Den bedste Maade, hvorpaa et ungt Par kan lære hinanden at kende.
- Fordelen af daglig Omgang mellem begge Køn.
- Aftenbesøg.
- Kvindens Udsigter i Spørgsmaalet om Forlovelse.
- Kysset.
- Den unge Kvindes Ansvar.
- Fortrolighed mellem Forlovede.
- Nødvendigheden af Forsigtighed.
- Opførelsen under en lang Forlovelse.
- Fordelen af en kort Forlovelse.
- Er Forlovelsen absolut bindende.
- Kærlighed ved første Blik.
- Platonisk Venskab.
- Bryllupsrejser.
- Misbrug af ægteskabelige Rettigheder.
- Bør Mand og Kvinde dele samme Seng.
- Forførerens Forbrydelse.
- Ægteskabelige Rettigheder.

Obs! — Obs! — Obs!

Til enhver som inden 10 Dage fra dette Blads Dato indsender nedenstaaende Bestillingsseddel, leverer vi ovenstaaende 2 Bøger for den kolossalt nedsatte Pris af **kun 1 Kr. 85 Øre.** Ordre som indsendes senere end 10 Dage fra Bladets Dato, kan vi ikke garantere for at blive ekspederede, da Oplaget er stærkt begrænset og nyt Oplag ikke kan sælges for denne lave Pris.

Skriv derfor snarest.

BESTILLINGSSEDDEL R.

til

A/S „ØRNEN"S Bogforlags
Ekspedition. **København B.**

Undertegnede ønsker sig tilsendt mod Postopkrævning .... Pakker af de annoncerede Bøger, til den nedsatte Pris af **1 Kr. 85 Øre** plus Porto.

Hver Pakke skal indeholde 1 Ekspl. af »Menneskets Legeme« med mange anatomiske Illustrationer, samt 1 Ekspl. af »Kvinden som ung Pige, forlovet og gift«. 304 S.

Navn: ....

Bopæl: ....

Postadresse: ....

Forudbetaling frabedes.

Aktieselskabet

Ørnens Bogforlags Ekspedition

København B.

Rød Indmad

Se dog, hvor hun smiler og nikker,
af Gaver er fuld hele Favnen.
Den bedste Gave i Lommen ligger
— nemlig et Abonnement paa »Ravnen«.

GODGØRENHED.

Heja! kom hid med Mønten, Venner!
vis, I har Hjerte for fattige, gamle,
syge og sorgfulde — Lektien De kender —
vi med Fornøjelse ind vil samle;
ikke en Sjæl maa gaa sulten i Seng
Juleaften, at I forstaar'et!
— hvad rager det saa forøvrigt os,
om de sulter den øvrige Del af Aaret!

Højt fra Træets grønne Top
straaler Juleglansen,
tusinde nu kigger op
under Juledansen,
venter paa at Træets Gren
skal dem give bare en
Del af Julens Glæder:
Mad og varme Klæder!

„En Svensker".

DET VÄRSTA AV ALLT. — Mina vänner, började nykterhetstalaren, dryckenskapen är världens förbannelse. Alla brott, alla krig, allt ve paa jorden kan tilskrivas dryckenskapen. Mina vänner, vad förorsaker mera elände än spriten? Kan någon säga mig detta?

— Törsten! sa' en liten man i andra ändan av salen.

„En Dansker".

Mortensen og Espensen er paa Harejagt, og pludselig viser der sig en Hare. Mortensen lægger Geværet an, og Espensen dækker sig forfærdet bag en Sten.

Skuddet gaar af og rammer Stenen, mens Haren løber sin Vej. Espensen stikker forsigtigt Hovedet frem over Stenen og siger: Din Røver, skal Du skyde paa Folk? Hvortil Mortensen svarer: — Hva Fa'en — fik jeg ikke Dig heller!

„En Nordmand".

— Dere har vel skrællet eplerne før dere spiste dem?

Barna: — Ja, det har vi, mor.

Moren: — Men hvor har derre skrællet?

— Ja, det har vi spist bakefter!

Efter heldigt at have overstaaet »den spanske Syge«, er en stor Del af Københavns unge Damer nu bleven angreben af »den engelske«.

Det skal være saa svært at faa noget at hænge paa Juletræerne i Aar, at en Familiefader af bar Fortvivlelse hængte sig selv paa et af dem.

Et Krigsvers.

I en Krig kan til tre Ting man trænge:
Det er Penge og Penge og Penge.
De fleste koster mange Millioner,
denne har kostet nogle *Kroner.*

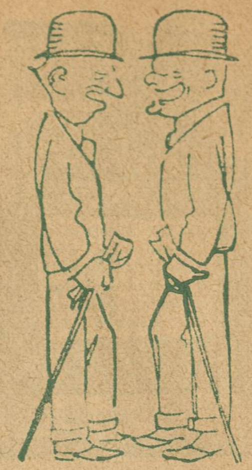

A.: Tænk, Sivertsen og hans Kone drikker Skaller hver Aften?

B.: Umuligt, — de to Turtelduer?

A.: Ja, men det er *Kakaoskaller!*

»Hun«.

Man er nu klar over, hvorfor Sømanden altid siger »hun« om sin Skude. Nemlig:

Fordi den ligesom Kvinden sejler sin egen Sø.

Fordi den kan have store »Topsejl« oppe.

Fordi den er vuggende i sine Bevægelser.

Fordi den tager sig bedst ud i ny »Rigning«.

Fordi den er Skyld i mange Mænds Undergang.

Fordi det — ligesom hos Kvinden — er »Udstyret« og »Besætningen«, der koster mest!

— Herregud, hvor Julen minder mig om min Barndom.

— Saa —

— Ja, for den Gang gik je' osse altid ude paa Gaden og frøs, naar de andre holdt Fest!

LYSÆGTE
FIONA KRONE-TAPET
GARANTI FOR HOLDBARHED
»FIONA« SKINDERGADE 27

Endnu

findes der

Rigsdagsmænd, som ikke er Socialdemokrater,
Arbejdere, som ikke er organiserede,
Veksellerere, som ikke er ærlige,
Niddinge, som ikke er arresterede,
Embedsmænd, som ikke er ubestikkelige,
Narre, som ikke er indespærrede —

men der bør ikke mere findes Folk, som ikke læser

„RAVNEN“.

V. Hansen, Randers. Den Slags Bagateller honoreres ikke. Ønskes Tegninger retur, maa Returporto vedlægges.

Nu har jeg ædt for 50.000 Kr. Klausuler, smuglet for 25 000 Kr. Varer ud af Landet, solgt for en halv Million Kr. Gullasch til Tyskland og været Spion i et helt Aar, før jeg blev Ridder af Dannebrog, og saa siger man dog, at det kan enhver blive uden Anstrængelser, kun med lidt Fedteri.

Tegnet af Gunnar Madsen.

— Aah, om Forladelse, Frue, jeg saa Dem skam ikke. Tegnet af A. R.

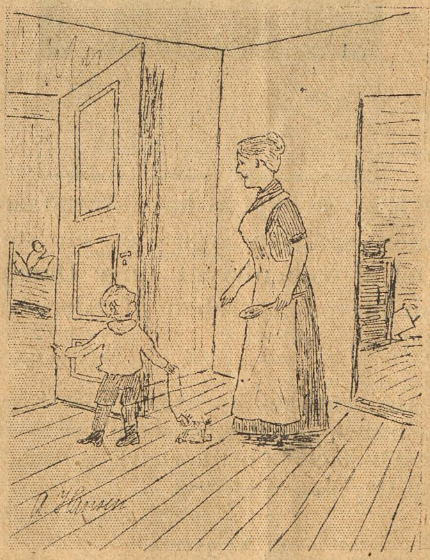

Moderen: »Men hvorfor hyler Ove dog saadan«?

Emil: »Han vilde slet ikke sove og saa vilde jeg lege Ole Lukøje, og da jeg saa vilde strø Sand i Øjnene begyndte han straks at brøle«.

Tegnet af A Hansen.

Restauration Rundetaarn
Trinitatis Kirkeplads
Middag fra Kl. 12-8 60 og 85 Øre

Postkort-Fotografier.
Franske, blandede. 3 Kr. pr. Dusin. Sortered: 4 Kr. 100 Stk. Rygefilms 3 Kr. (Sendes overalt). Stort Katalog gratis. Skriv til
Postordreforretningen „Fremad“
København S.

Eget Fabrikat Telf. Nora 1799

Elektr. Drift Telf. Nora 1799
før De har besøgt min Forretning for moderne Facons i Forlovelsesringe.
14 Karat 18 Karat
Carl Sørensen, H. C. Ørstedsvej 39 C.

Alle brugte Sager købes.
C. H. Jørgensens Eftf.
Mathæusgade 3. Tlf. **V. 2068 y.**

ZOOL. HAVE
aaben hver Dag.
Righoldig Dyrebestand.

L. A. J. Kolorerede Tegninger og Tegninger udført med Blyant kan ikke bruges. Den tredje Tegning kan ved Lejlighed komme frem. Det koster ikke noget. Honorar for rene Ubetydeligheder gives ikke.

B. Schmidt. Esbjerg. Et Par af dem skal blive benyttet, men der er mange forud for Dem.

Vil De spise godt
saa gaa hen i **Cafe Blaagaard,** paa Nørrebro,
Baggesensgade 23.
Bedste Varer. Bedste Spisested.
Telefon. Vejviser. Stort Bladhold.

„Ravnen"s Julemærker.

Vi præsenterer atter syv originale »Julemærker«, fremstillet af ligesaamange udmærkede Amatørtegnere.

Som Læserne sandsynligvis vil have bemærket, bliver »Mærkerne« stadig morsommere og mere veltegnede for hver »Afsløring«, og mangen dygtig Amatørtegner har sikkert gennem disse vore Konkurrencer faaet Lyst til at fortsætte Uddannelsen af sine Evner, for maaske en Gang at naa det udmærkede.

Tegnet af O. P. BARSTED, Aagade 21³ Aalborg.
En Originaltegning i Præmie.

Tegnet af BØRGE SCHMIDT, Jyllandsgade 32, Esbjerg.

Tegnet af K. CHRISTENSEN, Helsingørsgade 11, Hillerød,
5 Kroner i Præmie.

Tegnet af FRODE JØRGENSEN, Arnevevej 15, Brønshøj

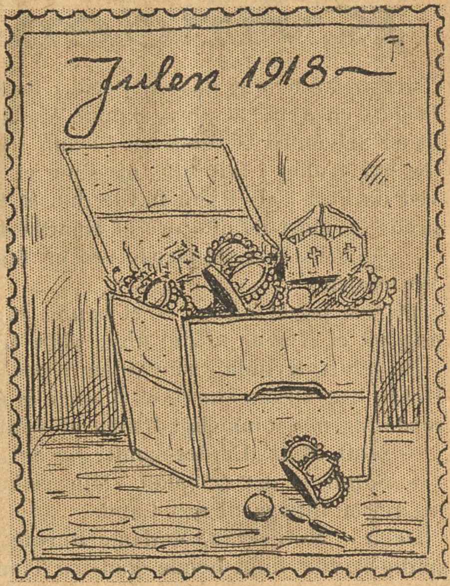

Tegnet af FRODE JØRGENSEN.

Tegnet af VALDEMAR LARSEN, Nørre Alle 13 g².
3 Kroner i Præmie.

Tegnet af GEORG NIELSEN, Istedgade 91.

Nogen hel let Opgave har det ikke været at præminere de mange gennemgaaende vellykkede »Julemærker«, vi har haft at vælge imellem, men vi haaber at have ramt det rigtige hidentil.

Imidlertid er der mange morsomme »Mærker« tilbage i Bunken, og vi fortsætter derfor i næste Numer med »Afsløringerne«. Af de lovede 10 Præmier er der nu kun en Originaltegning tilbage. Denne og *to Ekstrapræmier à 3 Kroner* falder i næste Numer.

S. Johannesson A/S

Statskontrol.

Fedevarer,

Gæs og Ænder.

Telefoner: 3684 — 3349 — 4722.

St. og Kj. 13, Højbroplads 13. St. og Kj.

Kvinden med Tigerpletterne.

Jeg befandt mig paa en Rejse i Italien, da jeg tilfældig læste i en Avis, at den skønne Madame Buroff havde begaaet Selvmord — Madame Buroff, den skønneste Kvinde, jeg har truffet i mit Liv, og som et halvt Aar i Forvejen ved en Fest i sit Hjem havde danset for en lille Kunstnerkreds og gjort os alle øre af Henrykkelse!

. . . . Mit Tog standsede ved en Station og jeg gik ud i Ventesalen.

Da saa jeg et Ansigt — et brunt, furet Ansigt stirre paa mig fra et Hjørne af det uhyggelige Rum.

En ældre Kvinde, som man trods hendes europæiske Dragt, dog straks kunde se tilhørte et fjernt, fremmed Folk, rejste sig møjsommeligt fra en af Ventesalens Bænke.

— Moti, Moti! Er det sandt? Er det sandt? spurgte jeg.

— Sahib, ja det er sandt. Min elskede Frue er død, og jeg rejser tilbage til mit Land.

Det var Moti Ayah, Madame Buroffs indiske Amme, der stadig havde fulgt hende som fro Tjenerinde og Fortrolig.

— Sandukfolkene er Skyld deri, klynkede den gamle.

Vi talte Engelsk, og desuden var vi alene i Ventesalen. De øvrige Rejsende trængtes i Restauranten. Under Hulken fortalte den gamle Moti mig en af de besynderligste Historie, jeg nogensinde har hørt.

— Sandukfolkene er Skyld i alt! De har vel aldrig hørt om disse Mennesker, Herre? At kalde dem Mennesker! De er værre end Dyr og de har ingen Kaster; thi de staar dybt, dybt under alle Kaster. En Paria vilde ikke engang spytte paa dem, saa lavt staar de.

— Sandukfolkene bebor en lang, vild og øde Dal i Bjergene Nord for Himalaya. Det er et gult, skævøjet Folk, der mere end nogen anden af Indiens Stammer ligner Kineserne.

Af alle Indiens Guder ærer de kun Schiwa, Ødelæggelsens og det Ondes Gud. De tilbeder ham i Skikkelse af en kæmpestor Panter, der bor i Djunglen ved Bjergets Fod.

De ved, Sahib, at min Frue var Datter af den engelske Gesandt i Ghasipur. Fyrstendømmet Ghasipur grænser mod Nord til Sandukfolkenes Land, men det har ikke Overherredømmet over dem, ligesaalidt som England har det. Og da Sandukfolkene er vidt og bredt bekendte som de værste Røvere og Mordere, havde Sahib Mac Laren paa det strengeste forbudt sin Datter paa sine Spadsereture eller Udflugter at overskride Ghasipurs Nordgrænse.

Herre! De kendte Miss Mary, jeg mener Fru Buroff, og saa vil det ikke forundre Dem, naar jeg fortæller, at hun ikke nærede noget inderligere og mere brændende Ønske end dette: at kunne overtræde sin Faders Forbud, thi hun forestillede sig, at det øde Sanduk var saa skønt som Paradisets Have.

Hun plejede tidligt om Morgenen, medens det endnu var køligt, at køre ud sammen med mig i en lille Vogn, trukken af to hvide Ponyer. Et Par Ghasipurer fulgte til Hest for at beskytte os.

En Morgen kom vi — jeg ved slet ikke, hvorledes det gik til, det maa have været de onde Aander, der førte os — til en ældgammel Stenport. Den hvælvede sig over Indgangen til en dyb og snæver Slugt. Nøgne Høje hævede sig paa begge Sider af Porten. I tusinde frygtelige Skikkelser stirrede Schiwa, det ondes Gud, ned paa os, og lige over Taarnbuen var han fremstillet i Skikkelse af et uhyre Panterhovede med en Halskrave af Dødningehoveder.

Ghasipurrytterne holdt deres Heste tilbage. En af dem sagde, medens Blodet veg fra hans arrede Kinder: »Her begynder Sandukfolkenes Land. Herskerinde, befal os at vende om!«

Men Mary drev leende paa sine Ponyer og raabte: »Guderne selv har ført os herhen; de har aabnet denne Dør i Bjergene for os, for at vi uden Frygt skal drage ind i det hemmelighedsfulde Vidunderland.«

Og den lette Vogn rullede ind under Schiwaportens mørke, uhyggelige Hvælving. Hestenes Hovslag genlød fra de sorte Klipper. Marys Latter forstummede. I dette Øjeblik fo'r min Herskerinde ind i Dødens Rige, thi al hendes Elendighed stammer fra denne Stund.

Lige bagved Klippeporten bøjede Slugten til Venstre. Vi var næppe naaede om dette Hjørne, før en tæt Sværm af gule Djævle styrtede mod os og ligesom en Skare Aadselgribbe kaster sig over det Affald, Slagteren har kastet paa Gaden. Før de fik Tid til at bruge deres Vaaben, blev vore Ryttere revet af Sadlen, kastet mod Jorden og slaaet ihjel. Deres herreløse Heste fo'r i vanvittig Angst hen til Udgangen og stormede vrinskende gennem Schiwas mørke Port og ind i Ghasipurs smilende Land.

Nogle Sandukfolk greb vore Ponyer ved Tøjlerne og førte os — før vi endnu rigtig var kommet til Besindelse — ind i en ussel Landsby. Der spærrede man os inde i en mørk, ildelugtende Hytte. Mary laa i mine Arme og hulkede af Angst: »Ayah, Ayah, hvad vil de mon gøre med os!«

(Fortsættes Side 838).

Da Kaffen kom.

Farvel til Stella!

Farvel, Du sure *Stella*,
stik a', Du indser vel a',
Du er en daarlig Trøster. —
Din Elskov fik jeg nok a',
nu elsker jeg kun *Mokka*,
Din brune Kaffe-Søster!

MOD JUL.

Det er i de Dage, det sner,
at Julens Undere sker,
at Butikker og Boderne bliver
en fortryllende Fest, der skriver
sig ind i hver drømmende Hjærne
som Julens evige Stjærne.

Det er i de larmende Dage,
der lige før Jul er tilbage,
hvor alt er et Lyshav af Floder,
der straaler fra prangende Boder,
hvor Varer er stablet i Mængde
og Skilte bag Ruder er slængte.

Kom køb nu lidt hurtigt, min kære,
her har vi, hvad end det skal være.
Til Børnene Klowner og Heste,
til Mormor de dejligste Veste,
til Onkel de blødeste Sokker,
til Konen de varmeste Klokker.

O, der er en Fest i hver Gade. —
Selv Fiskemadammernes Stade
er pyntet med Pap og Papir
og Navn i et Papvizir. —
Det er i de Dage, det sner,
at Julens Undere sker.

Helge Bangsted.

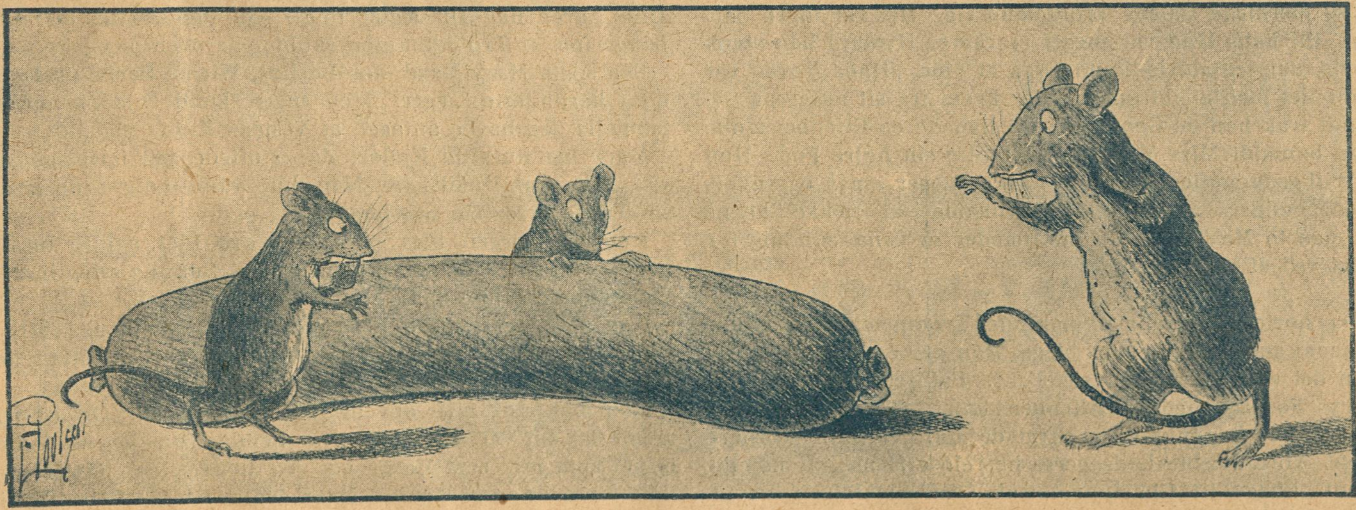

Tegninger af Emil Poulsen.

Hov, pas dog paa, Børn — maaske det er en havareret Zeppeliner!

Af alle Shagtobakker er CREMO den bedste til Prisen.

Udenfor Hytten raabte og hylede hele Landsbyen som besatte. Men efter en Stunds Forløb blev der atter stille. Og denne Stilhed var forfærdeligere end Overfaldets Øjeblik og mere uheldsvanger end Sandukfolkenes uhyggelige Raaben og Hylen.

Endelig aabnedes Døren til vort Fængsel. Udenfor Hytten stod en ældgammel Mand, der fuldstændig lignede en af de Aber, der driver deres Løjer i Tempelgaarden i Tapobana. Han bar hvid Dragt og hvid Turban. Da Mary traadte hen til Døren, kastede han sig til Jorden og berørte den tre Gange med Panden.

Mary smilede, hun var nu vis paa, at alt havde vendt sig til det bedre. Hendes Taarer var allerede tørrede. En Mands Hyldest, var han end nok saa dum og hæslig, formaaede jo til enhver Tid at oplive hendes Ansigt.

Men jeg kom til at ryste af Angst. Thi jeg havde paa den gamle Mands Pande opdaget de tre Streger, der betegnede ham som den onde Schiwas ydmyge Slave.

Nu rejste han sig og sagde til de andre, der alle viste ham den dybeste Ærefrygt: »Held os! Schiwa vil glæde sig! Den guddommelige Panter vil springe og brøle; thi se, vi bringer ham en saa skøn, hvid Brud, som han aldrig før har set for sine Øjne.

Mary forstod ikke Mandens Sprog; men jeg forstod det, og det blev sort for mine Øjne.

Jeg har allerede sagt Dem, Herre, at disse gule Djævle tilbeder Guden Schiwa i Skikkelse af en Panter. Fra Tid til anden plejer de at bringe ham en Pige af stor Skønhed som særlig værdifuldt Offer. Den udvalgte bliver indviet til Panterbrud af en Troldmand, der berører hendes Fodsaal med et dertil indrettet Værktøj. Efter en Tids Forløb opstaar der da dér et Tegn, der ligner Panterens Pletter. Det varer nu Aar, ofte 6, men undertiden 10—12 Aar, før Panterbrudens hele Legeme er bedækket med sorte Pletter. Da Sandukfolkene, som jeg fortalte Dem, har gul Hud, saa ligner saadan et Menneske en Panter umaadelig meget. Naar nu Panterpletterne begynder at opstaa i den Udvalgtes Ansigt, saa er Offerdagen kommet. Hele Tiden har man vist hende den største Ærbødighed — men nu griber man hende og slæber hende ind i den fugtige Urskov, hvor Panteren holder til. Man binder hende da fast til et Træ og overlader hende til Gudens Tænder.

Da den gamle Mand havde endt sin Tale, brød det forsamlede Folk — thi imidlertid var Folkene fra alle Dalens Landsbyer ilet til — ud i høje Jubelraab.

Den taabelige Mary troede aabenbart, at man vilde udraabe hende til Dronning, thi hun takkede med et stolt Nik. Da gentog de Gule deres hæse Glædesskrig.

Nu nærmede Dalens Troldmand sig. Det var ingen Sanduk, thi hans Hud var meget mørkere. Hvorfra han stammede, har jeg aldrig kunnet faa at vide. Hans Hoved var omhyllet med et ildrødt Klæde. Frem fra sit askegraa Gevandt trak han eu Genstand, der lignede en Elfenbensdolk. Han bønfaldt Miss Mary om at blotte sin højre Fod. Hun indvilligede smilende. Hun havde meget smaa og velformede Fødder. Jeg vilde hindre hende i at trække Skoene af, men to Mænd holdt mine Hænder og vanærede mig for evigt ved at røre mig.

Da hørtes pludselig skingrende Trompetstød. Sandukfolkenes gule Ansigter blev blege. Man gav nu slip paa mig. Men det var allerede for sent! . . . Fakiren havde ridset i Marys Fodsaal med sin Elfenbensdolk, før han greb Flugten. — Alle Sandukfolkene flygtede nu, grebne af Forfærdelse. Vore dræbte Ledsageres herreløse Heste var nemlig vendt tilbage til Ghasipur; straks var Sir John sprængt af Sted ind i Bjærgene med en udvalgt Flok, og nu rasede Ghasipurerne i Sanduklandsbyen.

Da vi endelig lykkeligt var kommet tilbage til Ghasipur, begyndte den unge Pige at betragte det hele som et spændende Æventyr. »Kun Skade,« plejede hun at sige med barnlig Stolthed, »at disse stakkels Sanduktolk kom til at bøde saa haardt, fordi de vilde have mig til deres Dronning!«

Der viste sig efter faa Dages Forløb en lille rund Plet paa hendes Fodsaal. Dette foruroligede mig meget, og jeg fortalte Sir John hvad jeg vidste om Sandukfolkene. Marys Fader spurgte straks Rajahens Livlæge til Raads. Denne erklærede, at kun den Fakir, som havde indridset Pletten, var i Stand til at fjerne den, thi han alene besad den nødvendige Modgift. Da bad Sir John Rajahen selv om Hjælp, og denne gjorde alt, hvad han formaaede. Men hverken Strejftog ind i Ghasipur eller Løftet om en kongelig Belønning bragte Sagen videre. Troldmanden var som forsvundet fra Jordens Overflade.

Og nu kom den rige, muntre Russer Alexix Buroff til Ghasipur. Han rejste for sin Fornøjelses Skyld, skønt mange Englændere antog ham for en Spion. Ved sit vindende Væsen og sit statelige og mandige Ydre vandt han Marys Kærlighed. Hun blev saa Russerinde og hed fra da af Maria Iwanowna Buroff.

Herre, jeg nærede den hemmelige og taabelige Forhaabning, at denne store Vending i Marys Liv, som gjorde hende til Hustru, Russerinde og Tilhænger af den russiske Kirke, vilde virke mod Trolddommen. Hun selv maa have tænkt noget lignende. Thi i Almindelighed holder Englænderne fast ved deres eget Folk. Men hun længtes ivrigt efter straks at blive omplantet i en anden Jord. Mary, som var bleven berørt med Fakirens Dolk, skulde være glemt.

I de første Aar syntes Eftervirkningerne af Saaret at være saa ringe, at jeg nærede Haab om, at de ganske vilde forsvinde. Men saa fik Mary sin første Sorg, thi hendes Fader døde pludseligt. Min Frue blev dybt bedrøvet, og næste Morgen havde hun sorte Panterpletter lige op til Knæene.

I Dødsangst styrtede hun hen til en Læge. Men han vidste ikke sine levende Raad. Han nævnte blot Navnene paa en hel Del af Europas Lærde, som maaske kunde hjælpe hende.

Nu maatte jeg imidlertid forklare Mary Betydningen af alt, hvad der var sket i Ghasipur. Hun hørte forbauset paa mig. Lægen betragtede Panterhistorien som en barnagtig Fabel; dog antog han det for muligt, at Fakiren havde indpodet en eller anden Gift.

Buroff maatte nu erfare hele Sagen, for at hans Hustru kunde søge Hjælp hos Europas største Lager.

Det kom da til en forfærdelig Scene. Han raabte fuld af Vrede: »Og det har Du fortiet for mig; med denne Gift i Dine Aarer har Du ægtet mig!« Og han syntes at være bange for, at Trolddommen skulde gaa over paa ham.

Saa søgte Mary Raad hos Berlins, Wiens, Paris' og Londons berømteste Læger. Men ingen kunde hjælpe hende. Sandelig, jeg havde antaget, at Vestens Kunst var større!

Mary bar nu altid Kjoler, der sluttede tæt i Halsen og var altid iført Handsker. Men hun var stadig tapper og smilede overfor sin Skæbne.

Men en Morgen blev en lille mørk Plet synlig under hendes venstre Øre. Hverken Pudder, Sminke eller indisk Vand kunde skjule den.

I en af mine Ringe opbevarede jeg en sjælden kostbar Gift, som kun Folkene paa Ceylon forstaar at tilberede. Den dræber øjeblikkelig.

Hun bønfaldt mig om at give hende den. Og da jeg mente, at det var det bedste for hende, som jeg altid har elsket som mit eget Barn, gav jeg hende den. Og De vil ikke forraade mig, Herre. Naar jeg først kommer til mit Hjemland, kan De tale om det. Thi jeg benægter ikke, at jeg har hjulpet min kære Mary i Døden. Denne Bevidsthed vil blive min eneste Trøst i min tomme og ensomme Alderdom. — — —

Folkets Hus, Jagtvej 69 ✻ Selskabslokalerne anbefales.

Avertér i Ravnen.

Leverandør af Clichéer til „RAVNEN"

Tilskærer-Kursus
Tilskæring af Mønstre
Tilskæring af Stof.

Ubemidlede Elever kan søge Stats understøttelse til Kursus paa Københavns Tilskærer-Akademi. Stormgade 16. Telf. 4677.

Bestillinger efter Maal

paa Kjoler, Bluser, Silkefrakker og Kostumer udføres i Løbet af faa Dage til smaa Priser. — Alt fra egen Systue. Første Klasses Arbejde.

Confektionslageret Gothersgade 93,[1]

Frederiksborggade 33

Bog- & Papirhandel.

Kontor-Artikler.

Tryksager hurtigt og billigt.

Brøndshøj Kro.

Smukkeste, letteste, billigste Udflugtssted fra København. Sporvogn Linie 5 lige til Døren. Madkurve kan medbringes. Stor, gammel Have med forskellige Forlystelser.

Flaskeøl 45 Øre — Kaffe 35 Øre
Kager 20 Øre — Udsøgt Smørrebrød.

Telefon: Brøndshøj 53 — Ludvig Frederiksen, Ny Vært.

Skotøjs-Magasinet „Gyldenhus"
Amagerbrogade 145

Største Udvalg paa Amager og derfor billigst.

„RAVNEN" udkommer hver Torsdag

Mælkeriet Enigheden.

Telefoner 2146 & 6270.

Vore 67 Vogne kører overalt i Byen.

Wolkes Vin Punch

Gustav Wolke

Kungl. Hofleverantör

Köpenhamn — Malmö

Vilh Christiansen

Bredgade 6. Telf. 2800

Folkets Hus Enghavevej 40
Telf. Centr. 2589. SØREN HANSEN.

Forsamlingsbygningen Koldinggade 4.
Telf. Øbro 1132. J. BENTIN.

HANSONS STEMPELFABRIK TF. 354 · NYØSTERGADE 2 MÆRKEPLADER
Signeter, Dørplader, Haandtrykkerier, Brændejern, Numeratører, Perforérer.

Wilsons Gummivarelager
12, Gothersgade 12.
Alle Sygepl.-Artikl. sendes mod Efterkrav. Ill. Katalog

Vil De tjene mere? Saa annoncer i „RAVNEN"

Udgaar hver Torsdag. Abonnementspris: 2 Kr. 25 Øre Kvartalet, 18 Øre om Ugen. Abonnement kan tegnes i København i Nørre Farimagsgade 49 Stuen og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne. Annoncer modtages paa Kontoret, Nørre Farimagsgade 49, Stuen. Telefoner Central 1395 og 7495. Udgivet af socialdemokratiske Foreninger. Clichéer ved A/S H. Matzens Clicheanstalt Købmagergade

F.E. BORDING KØBENHAVN.

Tegning af Alfred Proessdorf.

Se, Horn paa Djævle er en væmmelig Prydelse,
men en *Engel* med Horn — det er en udsøgt Nydelse!

„Ravnens" Valgkredskort

over

Jylland, Fyn, Sjælland og Øerne.

Ved Valget i Foraaret 1918.

Efter den **gamle Grundlov** bestod Folketinget af **113** Medlemmer der valgtes i lige saa mange Enkeltmandskredse. Den **nye Grundlov** udvider Tingets Medlemsantal til **140**, hvoraf imidlertid kun **93** vælges i Enkeltmandskredse udenfor Hovedstaden. København og Frederiksberg vælger **24** Repræsentanter efter Forholdstal — paa ganske samme Maade som ved Borgerrepræsentantvalgene, idet hvert Parti opstiller en Liste, som betegnes ved et Bogstav. Socialdemokratiets Liste har Bogstav **A.** De 93, som vælges i Enkeltmandskredsene, og de 24, som vælges i Hovedstaden bliver ialt kun 117. Resten — 23 Mandater — fordeles som **Tillægsmandater.** 9 Tillægsmandater fordeles paa Øerne 11 fordeles i Jylland, saaledes at Mandaterne tilfalder de Partier, der har faaet for faa Kandidater valgt i Forhold til deres Stemmetal. De resterende 3 fordeles efter Stemmetallet i hele Landet, dog saaledes at de 2 Mandater skal tilfalde Jylland og kun det ene Øerne. Af dette Suppleringssystem følger, at **ingen Stemme spildes.** En Stemme, der bliver tilovers det ene Sted, tælles med det andet Sted.

„Ravnen" bringer et Kort over de 93 Enkeltmandskredse udenfor København.

Der har fundet forskellige **Valgkredsomlægninger** Sted. 4 nye Kredse er oprettede: Aarhus Midterkreds, Aalborg 2., Esbjerg og Gentofte. Den tidligere Valby-Kreds er delt, saa at Valby udgør en københavnsk Afstemningskreds, medens Amagerkommunerne er lagt til Lyngby — og Glostrup-, Rødovre- Hvidovre-Kommunerne er lagt til Køgekredsen. Frederikssund-Kredsen er lagt under Hillerød, Svinninge-Kredsen er lagt under Nykøbing S., Vordingborg er lagt under Møen, Fakse er delt mellem Præstø og Store Hedinge-Kredsen. Fuglebjerg-Kredsen er ophævet.

Udenfor Hovedstaden er der nu Kommuneafstemning. Større Kommuner er delt i flere Afstemningsdistrikter. Man skal ikke som tidligere rejse langvejs til Valgstedet. Valghandlingen er ophævet.

Socialdemokratiet opstiller i følgende Kredse:

Roskilde, Helsingør, Hillerød, Slagelse, Næstved, Stege, Rønne, Nakskov, Nykøbing F., Odense 1., Odense 2., Aalborg 1., Aalborg 2., Mariager, Randers, Aarhus N., Aarhus S., Aarhus M., Skjoldelev, Horsens, Silkeborg, Fredericia, Vejle, Lyngby, Ruds Vedby, Nyborg, Svendborg, Ebeltoft, Odder, Bjerre, Gentofte, Skelskør, Assens, Gudme, Ærø, Frederikshavn, Hjørring, Halvrimmen, Thisted, Hurup, Nykøbing M., Aars, Løvel, Grenaa, Give, Vonsild, Kolding, Ringkøbing, Lemvig, Holstebro, Herning, Skjern, Varde, Esbjerg, Ribe, Bække, Guldager, Nibe, Delkirk, Vinderup, Vraa og Skive. Ialt 62 Kandidater udenfor København. Med de 24 Kandidater i Hovedstaden bliver det samlede Antal 86. Samarbejdet medfører, at vi i 31 Kredse støtter radikale Kandidater.

Vi beder **„Ravnen"s** Læsere at al Magt bidrage til, at Valgkredskortet paa Valgdagen kan blive udfyldt med den rigtige Farve: **Demokratiets røde Farve.** Lad de sorte og gule Pletter blive saa faa som muligt. Husk det gælder Bevarelsen af vor Neutralitetspolitik og vor Dyrtidslovgivning.

Tegning af **Emil Poulsen.**

„Sagde jeg ikke nok, at vi fik Fred til Jul? Sikken et Slaraffenliv vi saa skal føre!"

Tro end'lig ej, at dette Blad vor hele Kunnen rummer. Nej, De gaar ikke fejl, i Fald De køber næste Numer!